

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald. 1.5.39

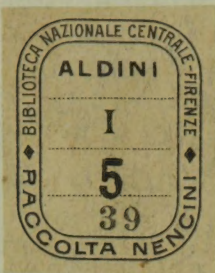
Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.39

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.39

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.39

Ex Libris Joannis Nencini
1874

int.
Emtus Avenione X^o Kal. Feb. clxxxiii

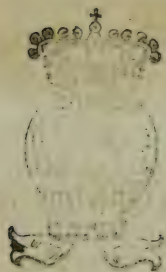
1

ALD A 5.39

Aldus Romanus omnibus una cum græcis literis, sanctos etiam
mores discere cupientibus. S. P. D.

Gregorii episcopi Nazanzeni carmina ad bene, beateque uiuen-
dum utilissima nuper e græco in latinum ad uerbum fere tralata
imprimenda curauimus studiosi adolescentes, rati non parum e-
molumenti uobis futurum, si id genus tralationis cum græ-
co diligenter conferatis, nam & græce simul discetis, &
christiane uiuere, quandoquidem summa in illis
& doctrina est, & gratia, & sanctis moribus mi-
re instituunt adolescentes. Id uero ita sit,
necne, conferendo cognoscite.

Valete.

GREGORII THEOLOGIEPISCOPI NAZAN
ZIDERE BVSSVISCARMINA, PER QVAE
HORTATVR LATENTER NOS AD
CHRISTIANE VIVENDVM.

Hriste Rex, qui puris olim eleuatis
palmis

c Cruciformibus Mosis in monte tui ser
ui,

Declinasti A malec perniciosum robur, qui q̄ ten
sis

Manibus in fouea a Daniele graues leonum
Hiatus, & horrendas unguium uinxisti acies,
Per quem & a magno cete exiuit Ionas
Precatus, & manibus intra uiscera extensis.
In flamma uero assyria roscida nebula circum occulit
Fidentes tres pueros, postquā manus expanderunt.
Qui olim supra totum feruens mare pedestris ingressus
Vndas, & uentorum Robur sopisti, ut discipulos
E pelago educeres agitato a flatibus,
Multis uero rursus, animas que & membra soluisti a morbis
Ut pote deus, factus autem homo, mortalibus admixtus es.
Ex qbus, illud qdē eras a primordio, hoc uero postremo nobis ap.
Ut me deum efficeres, postq̄ mortalis ipse factus es. (paruisti
Sic beate & mihi deus propitius, ut me salues,
Sic beate & mihi deus propitius ueni uocanti.
Veni manum ferens deus propitius, ut me salues
In bello, & feris, & in flamma, & uentis
Vexatum, & solum in cœlum oculum ferentem.
Et enim sane, feræ q̄ & aspera unda maris,
Et pugna luctuosa, & ardentis ignis impetus,
Omnia mali sunt uitæ corruptores uiri.
Qui sane deum amanteis odere maxime.
Neq̄ iustitiam timentes in posterum occurrentem,
Neq̄ mortalium curantes, quicumq̄ odere peccatore,
Ab his me cohibe Christe, & decenter me serua

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΑΖΙ
ΑΝΖΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ ΕΠΗ. ΔΙ' ΩΝ
ΓΑΡΟΥΝΕΙ ΛΕΛΗΘΩΤΩΣ ΗΜΑΣ ΠΡΟΣ
ΤΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΒΙΟΝ.

Χ ρισέ ἀνάξ, ὃς ἀγνάϊς ποτ' ἀειρο μλύαις
παλαμῆσι
Σ ταυροτύποις μωσῆος ἐπ' οὔρεϊ βύθι
ραῖ ποντος
Ἐ κλινὰς Ἀμακλήν ὁ λονάθενος. ὅστε τα
θείσαις

Χ ἔρεσιν ἐν βόθρῳ Δανιήλ ὑπο ληνά λεόντων
Χ ἄσματα καὶ φικταὶ σὺν λων ἐπέδελξαι ἀκωχίαις.
Ο' ν λῆ καὶ μεγάλου ἀρχή τεος ἐκτορ Ἰωνᾶς
Ἐ νεία μλνους καὶ χεῖρας ἐν ἀπλάγχνοισι τανύσας.
Ἐ ν φλογί δι' ἀστυεὶν ὁροσερὸν νέφος ἀμφεμάλυνε
Θ αρσαλέους ῥαῖς παῖδας, ἐπεὶ χεῖρας ὕψος πέτασαν.
Ο' σ ποθ' ὁ λῶν ξείνου ἐν ὑπέρ ἄρα πελὸς ὁ δούσας,
Κ υματα καὶ αἰνέμον μλνους ἠνναξας, ὥς κε μαθηταῖς
Ἐ κ πελὸς ῥαῖς ὁρῶσαις δεινο μλνους ὑπ' ἀήταις.
Π ομοῖς δι' αὐ λυχάστε καὶ ἄλφα λν ἱερονοῦσας
Ο' ια θεός. κρανθείς δὲ βροτὸς, θνητὸς ἐμύχνης.
Ω ν δ' μλν ἦδ' αἰώθε, πό δι' ὕστατον ἄμμι φαάνθης,
Ω ρ με θεὸν τελέσειας, ἐπεὶ βροτὸς αὐτὸς ἐτύχνης.
Ω δε μάκαρ καὶ ἐμοὶ θεὸς ἰχθός, ὥς με σκαλίσας.
Ω δε μάκαρ καὶ ἐμοὶ θεὸς ἰχθός, ὥς με σκαλίσας.
Ἐ λ θ' ἐπὶ χεῖρας φέρων θεὸς ἰχθός, ὥς με σκαλίσας
Ἐ ν πολέμῳ, καὶ θέρῳ, καὶ ἐν φλογί, καὶ αἰέμοισι
Τ φρόμνον, καὶ μόνον ἐς οὐρανὸν ὁμμα φέροντα.
Κ αὶ γὰρ δὴ θῆρες τε, καὶ ἄγελον διδμα θαλάσσης,
Κ αὶ δῆρις σονόεσσι, καὶ αἰθρο μλνους πυρὸς ὁρμή,
Π ἀντα κακοὶ τε λείθοις βίου δειλήμονος αἰσροῦς.
Ο' ἰρά θεὸν φιλέοντας ἀπεχθαίρουσι μάλισσα.
Ο' υτε δίκλιν ῥομέοντες ἐσυσδρον ἀντίωθεν,
Ο' υτε βροτῶν ἀλέγοντες, ὅσοι σινέουσιν ἀλιτῶν.
Τ ὦν μ' ἀποδράδε χρισε, καὶ ἐνδυνέως με φύλαττε

Α. μολοῖ ἔχων πῖ ὀρυσσασί τεαῖς. Ὡ κήδεα λυγρὰ
Σ εἶο αὐτὰς θορὰς φωνῶν ἐκαστὸν βαλῶ. μὴ δὲ βαρεῖαι
Μ ὀρμηρεαι δονέοικεν ἐμὸν νόον, ἄς ὁδε κῆσμος
Κ αἰ κῆσμου μεδέων δὴ λῶϊσ' μερόπασιν ἐγείρει,
Δ αἰ πῖ ὦν οἶα σίδερον ἰὸς θεοδιδέα μορφῶ
Ἐ νδδθι, συμφυέα τε πθείσ' χθονὶ κρείσσονα μούρην,
Ὡ σ' μὴ χροῖν ὀρυσσειν αὐτῶν βίθον τ' ἰδθ' γαῖαν
Υ υχί. χροῖσ' δὲ βάλοι ψυχὴν πῖ ἐρόεσταν ὀρῶζε
Δ ὕσμωρον, ἰλυνέσιν ἐν ὀρμηρεαι σαρκωθεῖσιν.
Δ οἶα γὰρ τε πύλαι θνητῶσ' συγχερθε θανάτοιο.
Κ αἶρ' οἰμὴν κηκίης θολορῶν φέσιν ἐνδθθι πλεγὴν
Τ ἰκρυσιν. τοῖσ' αἰὲν ἀτάσθαλα ὀρῶ με μίλε.
Κ αἰ δέμας, ὑβρεσθῆς τε κῆρος, κηκί μῆδεα λυγρὰ.
Ο ἰσφείας ὀρῶντες ὑπὸ βροχίῳ ἐσ' ἀπαῖαν
Τ ὀρῶν τ' ἀμωλακίη, σφῆτερον μῶρον ἀμωλακίῳ πῶντες.
Ὡ ἰδθ' θεὸν κηκίῳ νόον λυγρόντες ὀρῶντες,
Κ αἰ κῆσμοσ' συγχερθε ἀναιδέος ἐκρονον ὑβρεν,
Λ υγρῶς ἐκθῆς λῶσιν ἐὶ ὀρῶν σκιοειδέϊ χροῖ.
Κ αἰ γαῖαν πατέοισιν ἐλαφροτέροισι ὀρῶσιν,
Ἐ πῶ μὲν οἰκηλέον τι θεῶν, καὶ πνύματι κηκί
Μ ὕσαι κηκί πῖ ὀρῶντες λῶσιν χροῖσ' αὐτῶν.
Ὡ σκεν χροῖσ' πῖ ὀρῶντες πῖ ἐς ὀρῶν ἀσφῶν.
Α. μὰ κηκί ὥσ' βροχίῳ κηκίσ' πείρονται ἀναιδέος
Χ ρῶι ἀναγκάη, καὶ ἐκροθι μιν εἰς θαλάσσοις
Λ υσθῆς κηκί ὀρῶσ' ἐμῶν κέντρα μῶροιο,
Α. μελέοις θνητοῖσι. καὶ εἰδθ' ἰπὸ μάκρ' κηκί
Ἐ ἀλῶ λυγρόν ὀρῶν, ὅτ' ἀντίβια πῖ ὀρῶντες
Χ ἀλῶνται. τοῖσ' ὀρῶντες πῖ ἀνδρῶσι λυγρόν ὀρῶντες,
Ο ἰον ὑπ' εἰδθ' ἰπὸ κηκί, ὅτ' ἰπὸ κηκί φέρονται.
Ὡ ἰζωλὼ πῶντες, ἐν πῶντες ὀρῶντες ὀρῶντες.
Ἐ ἰπὸν ἀπρῶθι, σφῆτερον μῶρον ἀμωλακίῳ πῶντες.
Ὡ σ' ὀρῶντες ὀρῶντες, ἐπεί λῶντες ὀρῶντες ὀρῶντες,
Ἐ ἀπὸ μινος χροῖσ' κηκί ἐπὶ λυθε φωτὶ ἐοικῶς.
Α. ἰκέν πῶσ' ἀρετῶν πῶντες κηκί πῶντες,
Κ λεπτομινος πῶντες ὀρῶντες ἐλαφροτέροιο νόοιο.
Ὡ υμε γὰρ μινος δ' ἐπείδισε, βίου ὀρῶντες, ὅν τε μέγιστον

Circum continens alis tuis, & dolores molestos
 Tui rex serui longe iacito, neque graues
 Curæ agitent meam mentem, quas hic mundus,
 Et mundo imperans miseris mortalibus excitat,
 Lanians ueluti ferrum rubigo deiformem formam
 Interius, cognatamq; ponens terræ præstantiorem partem
 Ne puluerem trahat supra grauanti in terram
 Anima, puluis uero prosternat animam alatum humi
 Infelicem luteis in operibus incarnatam.
 Duæ etenim ianuæ mortalibus odiosæ mortis.
 Et hi quidem uitii turbidum intra mentes fontem
 Pariunt, quibus semper iniusta opera curæ sunt,
 Et corpus, contumeliosaq; satietas, & consilia mala.
 Qui se hortantes præuaricationem in omnem,
 Delectantur errore, suam mortem peramantes.
 Illi uero deum puris mentis intuentes oculis,
 Et mundi perosi impudentis filiam contumeliam
 Molesta longe uiuunt a uita umbratili carne,
 Et terram calcant leuioribus pedibus
 Sequentes uocantem deum, & spiritu leues
 Sacerdotes occultæ uitæ Christi regis,
 Vt splendente olim in posterum fulgeant.
 Sed & sic uitæ malis uexantur spinis
 Necessitate urgente & exterius infinitos dæmon
 Rabidus, maleficus machinatus est aculeos mortis,
 Ah miseris mortalibus, & specie sæpenumero occulens
 Bona pernitiem malam, cum aduersum pugnans
 Cedat, talem enim in uiris pernitiem tegit,
 Qualem sub aqua metallum, cum piscibus mortem affert.
 Qui uitam cupientes intra uiscera pernitiem
 Traxere improuissam, suam mortem absorbens
 Sic & mihi dolicoconsultus, postq; tenebras esse eum noui,
 Amictus pulchrum corpus accessit uiro assimilatus,
 Siquo pacto uirtutem cupiens uitio adhærerem.
 Occlusa ad pernitiem leuiori mente
 Non me nuptiæ deuinxerunt, uitæ fluxus, quodq; maximum

A 11

Vinculum in hominibus materia iecit oneris principium,
 Neque sumpsi serum pulchras texturas, neque mensam
 Admiratus sum splendidam percapacem uentrem pascens
 Libidinis parentem. pernitiosum. neque domibus
 Habitare in magnis, ac splendidis concupiui.
 Non musæ mollihus in sonis animum oblectaui.
 Neque unguentorum mollis me percurrit muliebris uapor
 Aliorum uero rursus, aurumque & argentum, qui soliti
 Innumeris facultatibus insidendo curas habere,
 Paruum oblectamentum habent, multum laborem, uerum mihi sane
 Panis biscoctus amicus, dulce autem obsonium, sales, rudis mēsa,
 Sobria uero ad hæc aqua potus. hæc optimæ
 Diuitiæ mihi, & Christus meam mentem semper eleuans,
 Non terræ triticeferæ iugera, & nemora pulchra,
 Neque bouum armenta, neque greges pingues ouium,
 Neque cari serui meum genus, quos sane tyranni
 Scidit uetus, & nomen imposuit duplex,
 Nobiles, seruosque una e terra creatos,
 Vel terra uel Deo, lex autem insecuta est erronea,
 Nequaquam mihi opus est flatu celerrime fluente
 Virili honore, & gloria pereunte.
 Non magnum a rege habere honorem intra aulam.
 Neque me iudicii tribunaliū unquam cepit desiderium, quibus de,
 Inclytus præfideus supra supercilia eleuationē tollere. (berem
 Neque me sanè in ciuitatibus habere robur, uel ciuibus
 Delectatum falsis, & infirmis insomniis
 Alias ad alium euntibus, circum, uolitantibusque similiter.
 Vel manibus carpentem præterruentia fluente,
 Vel umbram ut solidam, inque nebula manus mittentem,
 Aut umbram in manibus habere, aut nebulam attrectare.
 Talis enim est hominum generatio. tales uero & diuitiæ.
 Diuitiæ infirmis similes uestigiis nauis
 Ante impressis & pereuntibus retro.
 Sola mihi amica erat disciplinarum gloria, quas collegerunt
 Ortusque, occasusque, & græciæ gloria Athenæ
 In quibus multum laboraui longum tempus. sed & ipsas

Δ εσιμόν ἐπ' ἀνθρώποις ὕλη βάλλον ἄχθος ἀρ' ἤν.
 Ὄ νι' ἔλλον σιρῶν καὶ χεῖ νήματα, ἔδε δ' ἀπέσαν
 Ἡ γὰρ θέν λιπαρῶν, πολυχανθία γαστέρα βόσκων
 Μ αχλοσιώης μήτειραν ἀτάσθαλον, ἔδε δ' μοισι
 Ν αἶεν ἐν μεγάλοισι καὶ αἰγλήεσι φέλησιν.
 Ὄ υ μούσῃσ' ἀταλῆσ' ἐνὶ κρήμασι θυμὸν ἰαίνεω.
 Ὄ υδὲ μύρων μαχική με διέδραμε θῆλυς αὐτῆς.
 Ἀ λων δ' αὖ χρυσὸς τε καὶ ἀργύρος, οἱ φιλέοντες
 Ν ηῖθ' μοις κτεάτεσσιν ἐφιζόμενοι μελεσάμενοι,
 Β' αἰὼν τέρψιν ἔχουσιν, πολλὸν ὄνον, αὐτὰρ ἔμοιγε
 Μ ἄξα φέλη, γλυκὺ δ' ὄψον ἄλγος, ἡδὴ δ' ἀπέστα.
 Ν ηφάλιον δ' ἔειπ' οἷσιν ὕδωρ ποτόν, ἔρως ἀρίστον
 Π λῆθος ἐμοί, καὶ χρυσὸς ἐμὸν νόον αἰὲν αἰέρων.
 Ὄ υ γῆσ' πυροφόρον γυναικὶ καὶ ἄλσει καὶ χεῖ.
 Ὄ υδὲ βοῶν ἀγέλαι, καὶ πώεα πόονα μήλων.
 Ὄ υδὲ φέλοι θρόακοντες ἐμὸν γένος, ἔσ' ἔα τυραννίς
 Ἐ χσεν ἀρχαίη, καὶ ἔνομα θῆκετο διαδόν,
 Ἐ νηλέας διμῶας τε μῆς χθονὸς ἐκτεχάσας,
 Ἡ χθονὸς ἡ θεοῖο, νόμος δὲ ἐπέσπε τ' ἀλιζός.
 Ὄ υδέ τι μοι χρῆμα πνοῆς ὤκυστα βεούσης
 Ἀ νδρὸς μέγας τιμῆς, καὶ κλέος ὄλυν μύοιο.
 Ὄ υ μέγα παρ βασιλῆος ἔχειν γέρας, ὅδ' ὅθ' αὐτῆς,
 Ὄ υδὲ δίκης με θρόνων πόθ' ἔλκεν πόθος, οἷσιν ἔμελλον
 Κ λήνους ἐφεσθῆσιν ἐπὶ δ' ὄψας ὕψος αἰέειν.
 Ὄ υδέ με γ' ἐν πολέεσσιν ἔχειν ὄνομα, ἢ ἀλὴν ταις,
 Τ ὄρ' ὅ μινον φεύσῃσι, καὶ ἀδρανεσσιν ὀνείροισιν
 Ἀ λλοτ' ἐπ' ἄλλον ἴδωσιν, ἀμειψάμενοι σὺν ὁμοίωσιν.
 Ἡ παρὰ μαισ' ἄρ' ἴδωσιν, πρᾶϊσσοντα ῥέεθρα,
 Ἡ σκιαὶ ὡς σφραῖναι, ἐπὶ τ' ἀλγύ' χεῖρας ἴδωσιν.
 Ἡ σκιαὶ ἐν χεῖρεσσιν ἔχειν, ἢ ἀλὴν ἀφάσθιν.
 Τ οῖν γὰρ μὲν ὁπῶν γλυκὺ, πόθος δὲ καὶ ὄλβος.
 Ὄ λβος ἀφαιροτάτοισιν ὁμοίῳσιν ἴχνησι νηός,
 Π ῥόδε χαράσσιν μύοισιν καὶ ὄλυν μύοισιν ὅππῃθεν.
 Μ ἔνον ἐμοί, φέλον ἔσκε λόγρον κλέος, ἔσ' σιωάγειραν
 Ἀ νηλὴν τε δούσιν τε, καὶ ἐλάσθ' ὄλβος ἀθῆναι.
 Τ οῖσ' ἐπὶ ὅ μ' ἐμὸν γῆσα πολλὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

ΑΑ ii

Π ριυέας· ἐν δὲ πάλω χριστῷ πρὸ παρὸν ἐστὶν
 ἔ ξαντας μεγάλοιο θεοῦ λόγῳ· ὅς ἐκ καλῶ πῆ
 Π αῖτα φανὸς βροτέης σρεπὸν πολυειδέα μνῆστον.
 Ἀ λὰ τὰ μὲν ὑπὸ λυέα· ἡ δ' οὐ φύγον ἔχουσ' ἄπιστον,
 Δ υσμάνεος λοχῶντος ἐν δὲ μὲν ὀντι προσώπῳ.
 ἔ ξέρω δ' ἀναφανδὸν ἐμὴν πάντεσιν οἷζαν.
 Ὡ ρ κεν τις σκολιοῖο νοήματα θυρὸς ἀλύξῃ.
 Ὡ ἰομὴν τοκέεσι πρὶ μὲν ὅς ἀνα χρίσῃ,
 Γ ἡρὰ τε συγχεῶ· ὅ τινεϊ τειρο μὲν οἰσιν,
 Ὡ ἰσ μόνος ὁκέων πδρὶ λείπομαι ἐλπίσιν ἀμυδρή,
 Λ αμπάδος ἐκ μεγάλης τυλθὸν σέλας οὐκέτ' εὐσῆς,
 Σ οἰ μάλαρ ἡδὲ νόμοισι τοῖς κεχειρισμένα ῥέζειν.
 Ὡ σ θνητῶς ἐπὶ κλονρον ἔχειν ἀδένος ἡσ' ὅ πασας,
 Κ αὶ ἰομδρῶς ἄτε βάντον ὑπὸ μελέεσιν ὀρίδην.
 Κ αὶ γὰρ δὴ πάντων πδρὶ λαίον, οἷσε ἴδων,
 ἔ υσεβίητ' ἐμέλθω, καὶ ἀρχαλέου βιότοιο
 Π ἡματ' ἀλδύο μὲνοι, πρὸ μνήσια σῶσιν ἀνῆφαν
 Ἀ χράντες θεομοῖσι, σὺ δέσποισι τδρμα καὶ ἀρχῇ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐκ πατέρων θεοτδρπῶα σῶσιν ἄρυσσα,
 Σ ειρὴν χρυσείῳ πδρὶ βάμετ' πασὶν οἷσιν
 Ἀ ρσενα θυμὸν ἔχουσα ἐν εἰδῇ θελυτεράων.
 Ὡ σπὴν ἐφαπτο μὲν ἡ γαίης, κῆσμον τ' ἀλέγρουσα,
 Τ ὅσπον ἐσ' οὐρανίῳ ζωὴν ὥσααζ' ἄπαντα
 Τ ὄνδε βίον· καὶ φηδὲ πρὸς αἰθέρα ταρσὸν ἀεῖραι.
 Ἀ ντὰ ῥ' ὄγ' ἀγχιέλαιος ὑπὸ εἰσώλοισ' παρὸς ἦεν
 Ζ αῶν, ἀλλ' ἐπὶ γῇ καλῇς ὑπὸ πυθμὲν ἐλαίης.
 Κ αὶ ῥ' ὅσον εὐχλνέος εἴξῃς χάδην, ὥστε καλῶσαι
 Δ ὀσφρα, καὶ πλοῦς κορέσθαι μελινδῆϊ καρπῶ.
 Ἀ μφότηρον πολίος τε νόον, πολίος τε καρῶν,
 Μ εἰλιχρὸς, ἴδνε πῆσ', μωπῆσ' νέος, ἡ τις ἀαράν,
 Μ εωσηγῶς μδρόσωντε, καὶ ἔρανίοιο θεοῖο
 ἔ σκηρῶς, καθαρῶς τε τελέσμασι καὶ θυέεσιν
 Ἡ μετδρῶς, οἷα τε θυε νόος ἐνδθεν ἀγνός
 Θ νηρὺς, ἀθανάτων τε θεὸν μέγαν εἰς ἐν ἀγείρων.
 Τ οῖου παρδὸς ἐγὼ καὶ μητδρὸς, οἷσιν ὀρίδην
 Ὡ ὑ θεμῶς· ἀλλήλοισι δ' ἐρεζέ μὲν ἔπι μεγαίρω.

P ronas in solo ante christum posui
C edentes magni dei uerbo, qui sane tegit
O mnem mentis mortalis uersilem multiformem sermonem,
S ed illa quidem subterfugi, nō fugi aut inimicitia infida
H ostis insidiantis in beneuola persona,
E differam autem palam meam omnibus molestiam,
V t quis obliquæ cōmenta feræ effugiat,
E xistimabam parentibus assidens o rex christe,
S enectuteq; odiosa & luctu uexatis,
Q uibus solus ex filiis relinquer spes tenuis,
F ace ex magna parua lux non amplius existente,
T ibi o beate & legibus tuis grata facere,
Q ui mortalibus adiutorium habere robur filios præbuiſti,
E t tremulis ueluti baculum sub membris firmare,
E tenim sane omnium maxime, qui te uenerantur,
P ietatiq; curæ sunt, & difficilis uitæ
D etrimenta fugiunt, rudentes tuis alligantur
I mmaculatis legibus, tu autem illis finis es & principium.
M ater quidē igitur ex parentibus deo delectabilē fidē ducens
C athenam auream circumiecit filiis suis
M arem animum habens in specie mulierum.
Q uantum attingens terram, mundiq; curam gerens,
T antum in celestem uitam cōpelleret omnem
H anc uitam, leuis uero ad ætherem calcem tollere.
A t uero pater oleaster sub simulachris antea erat
A nimalium, sed impactus est pulchræ sub fundo oleæ,
A c tantum generosæ radicis cepit, ut occuleret
A rbores, & multos saturaret melliformi fructu.
V trūq; ciuitatisq; mens, ciuitatisq; caput,
B landus, iucūdiloquus, Moſes nouus, aut Aron,
M edius, hominumq; & cælestis dei
S tans, purisq; operibus, & sacrificiis
N ostris, qualiaq; sacrificat mens interius munda
M ortales, immortalēq; deum magnum in unum colligens.
T ali patre ego & matre, quibus cum certare
H aud fas, inter se autem certare minime inuideo

A iii

Hos quidem ego alens & tegens laborantes
 Spebus fouebam meam mentem, ueluti optimū quid
 Peragens, naturæque fero debitum, erat uero utique illud
 Verum, q̄ peccatoribus plena uia est ad barathrum.
 Quando sane & mihi malum euenit ex bono.
 E tenim frequentes me & difficiles curæ
 P ascentes animæque & membra nocte & die,
 E cœlo deducunt in humum matrem meam,
 P rimū quidem seruis imperare, quod pernitiei
 R ete, qui amaros quidem semper odere dominos,
 S acros autem calcant impudentes, neque malis
 M ites, neque bonis obtemperantes, utrisque autem
 A culeos iræ spirantes supra mentem, uerum deinde
 F acultatemque gubernare, & cæsaris onus in humeris
 S emper habere. uiolentasque ferre factoris minas,
 D istributio enim hominibus liberum diem offendit
 I nsequens facultates, compes autem in labris sedet.
 C ircaq̄ pleni fori turbam, atque tribunalia
 C elsa mortalibus iurisdictionibus curæ habita
 V ersari, confessionibusque inferre perturbationem aduersariis
 A tque lege uersilibus in retibus molestias pati,
 V bi pugnaq̄ laborq̄, malique etiam plus habeat
 B onis, ac legum fautores, utrisq̄
 V enales, si uero malus q̄spiam habuerit plus, hic optimus.
 Q uis uero falsitates multas neccidolosq̄ effugiat
 S ine deo? huiusmodi cum uiris, aut enim necesse est
 P rofligatim fugiendo malis omnia excutere,
 V el & erroribus denigrari amicū cor
 V t ignis uehementis malo adherentes uapori
 A ut ignis aut fumi signa pernitiōsa ferentes.
 S ed hæc q̄dem toleranda. illud uero molestius mihi sane ulcus
 Q uot fratre uitam hanc relinquire
 S ustinui, & pati adhuc quidem spero, qui enim in spatis
 N ocumentis inhæserunt, meliora non expectant.
 H oc sane ego uiuente habebam gloriā singulārē præ ceteris
 N on enim meas utiq̄ diuitiæ cepe mentes, neq̄ uis aliqua.

Τ οὺς μὲν ἐγὼ κ' ὀρέων τε καὶ ἀμειψῶν μοχλόντας,
 ἔ λπωρῆσιν ἑθαλπον ἐμὸν νόον, ὥς ἴ φέριστος.
 ἔ κτελέων, φύσιός τε φόβω χρέος. ἡ δ' ἄρα κείνο
 Ἄ βρεῖς, ὥς ἀλὶ τῶϊσ' ὀλέει· οὐδὲ βερέθρων,
 ὅ ποτ' ἐ δὴ καὶ ἐμοὶ κακὸν ἔλκευεν ἔξ ἀγαθοῖο.
 Κ αὶ γὰρ πυκναίμε καὶ ἀργαλέαι μελεδῶνδ'·
 Β οσκόμηναι ψυχὴν τε καὶ ἄλγεα νύκτα καὶ ἡμῶ,
 Ὀ υρανόθεν κατὰ χροῖν ἑδὶ χθόνα μετέρεμν' ἴο.
 Π ρῶτον μὲν δ' ἡμῶεσσιν ἀναστέμεν, ὅιον ὀλέθρου
 Δ ἱκτυον, οἱ πεκρυοὺς μὲν αἰεὶ συγχέουσιν ἀνέκτας,
 Τ οὺς δ' ἱερὸς πατέσσιν ἀναιδέες. οὐτ' ἐκ κ' ἴσιν
 Ἡ ποι, ὅτ' ἀγαθῶϊσ' οὐ πειθεῖσθ'. ἀμφοτέροις δὲ
 Κ αὖτ' ἀχόλουπνέοντες ἑσθλὸν νόον. αὐτὰρ ἔπειτα
 Κ τῆσιν τ' ἀμειβεῖν καὶ καίσαρος ἀχθος ἐπ' ὤμων
 Ἄ ιὸν ἔχειν, κ' ἄρα τῶν τε φόβ' ἐν προηκτῆρος ὀμοκλήω.
 Δ ασιμόσ' γὰρ μερόπασιν ἐλθούθρον ἡμῶ ἀλὶ ζῆ
 ἔ ποτ' μενός κτεατέσσιν. πῶς δ' ἑδὶ χεῖλεσι κέεται,
 Ἄ μὲν τε πλεθούσης ἀγορῆς θρόον, ἡ δὲ θαλάμους
 Ὑ ψιλούσ' ἠνιῶσι διησπολίσσι μέλονταις
 Σ τρωφᾶσθ', ῥήδ' αἰσ' τε φόβ' ἐν κλέονον ἀντιπάλοισιν,
 Ἡ δὲ νόμω σφ' ἐπὶ τῆσιν ἐν ἀρ' κ' ἴσιν ἀλγεα πάσχειν.
 ἔ νθα μὲν τὸς τε πόνοσ' τε, κακοὶ δὲ τε πλεῖον ἐχροῖν
 ἔ αλῶν. οἱ δὲ νόμον ἐπὶ τὰ ῥέοι, ἀμφοτέρωσι
 Ὡ νιοι. ἡ δὲ κακὸς πῶς ἐχρὶ πλεον, οὐκ ἄρ' ἴσοσ',
 Τ ἴσκειν ἡμῶδεα ποτ' ἀλλ' ὀλοῦσθ' ἀσ' τ' ἀλέοιτο
 Ν οῦσι. θεοῦ, τοῖσι δὲ μετ' ἀνδράσιν. ἡ γὰρ ἀνάγκη
 Π ρόσ' ὀπάσθην φύζοντα κακοῖς ἀπὸ πάντα πινάξαι,
 Ἡ ἔ καὶ ἀμειψόμενοι μελαίνεσθ' ὀλόν ἴκ'·
 Ὡ σ' τε πυρὸς μαλεροῖο κακῆς πελάσσοντασ' αὐτῇ,
 Ἡ πυρὸς, ἡ ἐκ πνέουσι μὴ ἴα λυγρὰ φέροντασ'.
 Ἄ λλά τὰ μὲν κ' ἐπὶ τῆσιν. ἡ δ' ἄλγιον ἐλκος ἐμὸν γὰρ.
 Ὁ ἄτα κασιγνήτοιο βίον ἀπὸ τῶνδε λιπώντος
 ἔ τλῶ, καὶ παθεῖν ἐπὶ γ' ἐλπόμεαι. οἱ γὰρ ἀέλπτοις
 Π ἡμασιν ἐμπελάσσοντες, ἀρεῖονα δ' ὀκέουσι.
 Τ οῦ μὲν ἐγὼ ζῶντος ἐχον κλέος ὅιον ἀπ' ἄλλων.
 Ὁ υ γὰρ ἐμὸς ποτ' ὀλέσθ' ἐλεφείας, δὲ τίς ἀλκή.

Α Α iii

Ἀ λγα δὲ ζοναχὰς τε ἐπεὶ θάνε μοῦνος ἐδέχμην.
 Χ ρήματα δ' ὅδ' ἐπέπατο, τὰ μὲν, γὰρ βεγαῖα χανοῦσα
 Ν ικαίησ' ἑρασμοῖσιν ὅτ' ἤειπεν, ἄλλα δ' ἀλιζῶν
 Ἀ ρπά γδ' ἦν παλὰ μῆσιν ἐλαβια θήκησ' ἀέμρον.
 Ἀ υῖος δὲ κρυφθεῖς, μύρον ἐκφυγὼν οὐρανίῳ
 Χ εῖρα δεξτάν' ἔχωντος ἑσθλὸν τέπος, ἐνθάδε ἔειπεν.
 Ὡ μοι καὶ χεῖοιο, πάρος γέ μιν ἐν βασιλείῳ
 Ἀ σὴρ ὥς ἔστιν ἐλαμπεῖς ἑσθλὸς, ἔνομα σε μόνον,
 Ἀ κρὰ φέρων σοφίης τε καὶ ἔλπεος ἰμδρόνιστος,
 Κ αὶ πρὸς ἀνὰ ροῖς τε φίλῳ κομῶν ἐτάροισι.
 Π ολλοῖς μὲν μογεῖν ἀκοσ' ὄραο σώμασι νύκτων.
 Π ολλοῖς δ' αὖ πένι' ἔχον ὥπασασι αἰσιμαίρεζων.
 Ν ὦν δὲ θανόντων, πρὸς κῆρας κλέσας, οἷμ' ὑψέουσι
 Π αλινθὸν ἐσάμενοι, πηδῶν δέ μοι ἔτι σ' ἀρήγῃ.
 Π αῦροι δ' αὖ φιλέουσιν, ὁμοῖα δυσμενέεσσιν
 Π εῖν τι γὰρ βεῖν τίουσιν, ἀτὰρ συγγέστοι γὰρ βόντες,
 Ὡ σ' οὐδὲς ὑψέ μοι βίαις ἀνέμοιο ἐπιπολῆς,
 Κ λῶνας ἀφαρπάξουσιν πῶς δὲ ἄλλοθεν ἄλλος,
 Ἡ μέγα λιν φανήσῃ διαρρέαι δέντροσ' ἀλωῶν
 Ν ηλίδος ὕψωσι πᾶσι γὰρ ὁδὸν ἔχειται,
 Κ αὶ οὐ μὲν δὲν μονόφορος ἐστὶν δὲ λήσας τ' ὁδὸν ἔχει.
 Ἀ υτὰρ ἐμοὶ πόντος ὅστις ἀλάστονος, ἔτε κερῆσαι
 Π αῖτας ἐπὶ δέντροσ' ὅστις ἐμῆς χερσὸς, οὐτ' ἀπὸρ ἔκειν.
 Ἐ ξ γὰρ πρὸς ἔμψον ἀπολήμψας βίοντοιο
 Υ ψὴν οὐρανίῳσι νόημασι μίε φαίνουσιν,
 Κ αὶ μὲν φέρων νόος αἰπὺς ἀπὸ πρὸς ἑλκὸς ἐδέκεν,
 Ἐ νδρὸν ἀνάσσειας, σκηνῆς δέ με κρῖν ἔμψον
 Ὡ οὐρανίῳ, τεινῶν δὲ φάρος πᾶσι γὰρ ἐμψον ὁπποῦτος
 Ἡ μετὰρ ἀσ' τῆς οὐτὶ φαῖν τὸν εἰσινόησας
 Υ ψθρόνου, ξυώντε σέλας καὶ ἀφ᾽ ἑσθλὸν ἰεῖσιν,
 Ἡ τ' ἀρχὴ πᾶν τεσσιν, ὅσα χρόνος ὑψέθεν ἔργει,
 Ἐ κτ' δὲ κῆσμι τ' ἐθανον, καὶ κῆσμι ἐμοί γε.
 Κ αὶ νέκεις ἐμψον ἔμψον. τὸ δὲ δέντροσ' οἷον ὁνείρων.
 Ζ ωὴ δ' ἄλλοθι μοι, σενάχῳ δ' ὑψέθεν πᾶσι γὰρ,
 Τ ῶν ἑσθλὸν καὶ ἑσθλὸν νόον ἑσθλόν. ἑσθλὸν δὲ,
 Τ ῆς δὲ λυθὲς βιοτῆς τε καὶ ὁψέθεν ἀχλὺς ὁψέθεν,

D olores autem luctusq; postq̃ interiit solus recepi
 F acultates aut̃ quasq; possederat, partim qdē cepit terra hiās
 N icææ cum quassationibus corruit, alias uero peccatorum
 D ireptim manibus laceramenta proposuit fortuna,
 I pse uero tectus, mortem aufugit cœlesti
 M anum deo tendente supra tectum, ubi erat,
 H ei mihi ob Cæsarium. antea equidem in regiis
 A strū ueluti qddam splendebas lucifer, nomen uenerabile
 S ūma ferens sapientiæq; & moris desiderabilis,
 E t multis ualidisque amicis elatus sociis,
 M ultis qdē laboriosisq; medelā adiuuisti corporib⁹ morboꝝ,
 M ultis uero rursus paupertatis solutionē præbuiisti fausta agens,
 N unc aut̃ mortuus, multos saturasti canes, q me oblatrant
 V ndique stantes, affiniū autem mihi nullus opitulatur.
 P auci uero rursus amant, eodem modo atque hostes
 P riusq; qcq̃ accipiunt, colunt, uerum odere cum acceperint,
 V eluti quercus cellicomæ uiribus uenti prostrata,
 R amos arripiunt circūstanter aliunde alius,
 V el magnam sepe discissa aream
 C rudeliter uindemiant prætereuntes uiatores,
 E t e silua aper solus pascens suo læsit dente.
 V erum mihi dolor est luctificus, neque saturare
 O mnes amplius uis est meæ manus, neque prohibere,
 E x quo enim primum diuellens a uita
 A nimum cœlestibus intellectibus imiscui illustribus
 E t me ferens mens alta seorsum a carne posuit,
 I nde erigens, scenæ autem me abscondit penetralibus
 C œlestis, trinitatis autem lux illustrauit aspectus
 N ostros, qua nihil lucidius intellexi
 C elsisedis, cōmunēque splendorem & indictum emittentis,
 Q uæ & principiū omnibus est, quæcūque tēpus desup cohibet
 E x illo igitur, mundoque interii, & mundus mihi quoque,
 E t cadauer spirans sum, robur aut̃ cuiusmodi somniorum,
 V ita uero alibi mihi, lugeo autē sub carne crassa,
 Q uā sapientes uocant mentis tenebras. cupio autem
 H ac solutus uitæq; & uisu nebuloso

A iiii

A tꝫ humi incedentibus decipientibus, deceptisqꝫ,
S tantem intueri purius, non amplius tenuibus
C ommixtim simulachris inuolutum ut prius,
Q uibusqꝫ & acutissimæ mētis decipiuntur aspectus,
I psam uero ueritatem puræ mentis oculo uidens.
S ed hæc quidem postea, ea uero quæ hic, fumus uilis,
A ut puluis, qui uita magnam uitam permutarunt
C elsam terrena, & firmam intereunte,
Q uapropter & in me omnes irruebant, neqꝫ uolunt
C edere, festinantes paratissima m ad prædam.
H eu heu cæsarius, autem tristis puluis, qui a me
T urbam omnem prohibebat dans omne onus effugere,
H onorans sicut nōdū quis fratrem alius honorauit,
V eneransqꝫ, ut si quis suum patrem adamans.
V erum ego non tantum lugeo, non uita
D issipata socium habere desiderau pauperibus,
T anqꝫ & ipse ens peregrinus hic profugus,
I n manum autem altissimi respiciens datricē bonorū,
N on omnibus mortalibus inimicæ causa offensionis,
Q uæ & mitem uirū ira implet celerrime,
N eqꝫ fratrum causa, quos mihi sepulchrum occultit
C ita morte, omnibus hominibus admirandos,
Q uantū meā animam deploro, ueluti reginam quandam,
P ulchramqꝫ, magnamqꝫ, & e nobilibus regibus,
I ntuens ualidis compedibus laborantem,
Q uam lancea hostes ceperunt, grauiqꝫ deuinxere
S eruitio, & mœsta in humum lumina figit.
H æc passus sum, taleqꝫ etiam habeo sub corde uulnus.
V etus fama est, cum admouerit dentem
A mara uipera maleficium in uiro pestilens ulcus,
S olis hunc uelle dicere, quibus similem
P ernitiosa uipera ignea ira impressit pestem,
H anc enim fane & solam nosse, malus dolor,
Q uemadmodum & ego illis meum laborem edisseram,
Q uibus cōmunis amor, cōmune malum, dolor similis.
S oli etenim meum amice excipiant uerbum,

Κ αὶ χαμοῖ δ' ὅρ' ἡμελίων παλαζόντων παλαζομελίων τε,
 ἔ σαοτ' εἰθράσαν καὶ θάρατρον, καὶ τ' ἀμυροῖς
 Μ ἰγδην εἰδῶλοισι πεφυρμένον ὡς τ' ἰπποῖθιν,
 ὅ ἰς τε καὶ ὀξυτάριον νόον παλαζόνται ὅπως παῖ,
 Ἀ υτιῶ δ' ἄρεκίλιν καὶ θάρσ' νοῶσ' ὁμματι λούσων.
 Ἀ λὰ τὰ μὲν μετόπισθε, τὰ δ' ἀνθάδε καὶ πνὸς ἄπιμος,
 Ἡ κύνισ, οἱ βιότιο μέγαν βίον ἡμαλῆεντο
 Ὑ ψήλον χθονίοιο, καὶ ἔμπεδον ὀλυμπίοιο.
 Τ ὀνεκα μοὶ καὶ πάντες ἐπέχραον. οὐδ' ἐθέλουσι
 Χ αλζεῖσθαι ἀνδρόντες ἐριμοτάτην ἰδίῃ θήρῳ.
 Ἀ ἰαὶ καὶ σάειός δε λυπηρὴ κύνισ, ὅς τις ἐμοῖο
 Ὅ λον ἄπαν τ' ἀπέδρε διδύς ἄπαν ἄχθος ἀλυσκῆν,
 Τ ἴων ὡς ἔπω τις ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπίσιν.
 Ἀ ἰδὲ μενός θ' ὡς εἴ τις ἐὼν πατέρ' ἀμφαπαλίων.
 Ἀ υτὰρ ἐγὼν ἔβλεπεν ὀδύρομαι, ἔβιοτο
 Σ κιδναμελὶν ὅν ξυλὸν ἔχειν ἐφ' ἔλκεα πενιχρῶς,
 Ὅ ἰαί τε καὶ τὸς ἐὼν ἐπιδήμιος ἀνθάδ' ἀλήτης,
 ἔ σ χέρεα δ' ὑψέσσιν ὀρόων γε δότειραν ἑλίων,
 Ὅ υ παῖσι θνητοῖσιν ἀπεχέρος εἴνεκα λυθῆναι,
 Ἡ τε καὶ ἡπιον ἀνδρα χόλου πῶς πῶς τὰ χρεῖα,
 Ὅ υτε καὶ σιγῆτων, ἔσ' μοι τὰ φος ἀμυροῖς λυπῆ
 Ὡ κυμῶρους, πάντες αὖτε ἐπιχθονίοισιν ἀγνητοῖς,
 Ὅ σπον ἐμὴν ψυχὴν ὀλοφύρομαι, ὡς ἴν' ἀνέσταν
 Κ αλλὴν τε μεγὰ λῶν τε, καὶ δυνάμεων βασιλῆων
 ἔ ἰσπρόων σιβαρῆσιν ἀλυνκῶσθεαις μογέουσιν.
 Ἡ ν δὲ δει δυσμενέοντες ἔλθιν, χαλεπὴ δ' ἐνέδρεται
 Δ ουλοσύνῃ, καὶ συγνῶκαται χθονὸς ὁμματ' ἐρείδῃ.
 Τ οῖα παῖ θον. ὅσον δ' ἀρ' ἔχω καὶ τακαρδὸν ἔλκεος.
 Ἀ ρχάει φαίπισ ὅστιν, ὅτ' ἐγχεῖ μῆσιν ὀδόνται
 Π ικρὸς ἐχέσ' καὶ ὁρῶν ἐπ' ἀνέρι, λείγον ἐλκεος,
 Μ ἄνοις τὸν δ' ἐθέλῃν ἀγροῦ μέν, οἷσιν ὁμοῖον
 Ἀ υγρὸς ἐχέσ' πυρόν τε χόλῳ ἐνομόρετο λυγρὸν.
 Τ ὄν γὰρ δὴ καὶ μόνον ἐπίσταται κακὸν ἄλγος.
 Ὡ σ καὶ ἐγὼ κείνοισιν ἐμὸν ὄνον ὀβελγῶν,
 Ὅ ἰσιν ξυλὸς ὁρῶς. ξυλὸν κακὸν. ἄλγος ὁμοῖος.
 Μ θνοὶ γὰρ κεν ἐμοῖο φέλγος δεξαίκατο μὴ θοῖς,

AA 1111

Κ αὶ γοερῆς κ' κραδίησ' μυστήρια γνοῖεν ἄεϊσα,
 Ὅ ἰσαν ῥ' ὅτ' ὄντες ἐπὶ μακρὸν ἄχθος αἰερεῖν,
 Κ αὶ μεγάλῳ βασιλῆος ἐν δόκεισι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἐ νοδίῳ σὺργῳ καὶ οἰκτεῖρουσι πεσόντας.
 Τ οῖσ' ἄλλοις κεν εἴοιμι γέλῳσ' ἐμὰ κήδεα βαλζῶν,
 Ὡ νῶϊσις κ' κραδίῳ ἄκρῳ ἐχάραξεν ἐλαφῇ.
 Ὅ υδὲ λῆθ' ἀπ' ἀλγῶν ἵλθ' ἰμδρος δ' ἐὺς αἴαντος.
 Ζ ὧσιν δ' ἐνθάδε μόνον ἐφημέρια φονέοντες.
 Ἀ λ' οἱ μὲν φθινύθουσιν, ἐπεὶ πάντεσιν ὁμοίῳ
 Γ λῦσταιν ἐφοπλίζουσιν ἐνι μύτατον βέλους ἄλλοις
 Ἐ σθλοῖς, ἵδ' ἐκακοῖσιν. ἐγὼ γέ μιν ἔπι γόοιο
 Λ ἥξω, πλεῖν σονόεσσαν ὑπεκφυγείην κακῇ τιτῇ,
 Κ αὶ μάργῳ παθεῖσιν νόον κληῖδ' ἐπιθεῖναι.
 Τ οῖς νῦν πάντα θύρετρα πικρὸς σατὰν ὕζεσθαι τε,
 Π ῥόθεν ἐδ' ῥ' μὲν οἰσιν, ὅτ' ἐσκέπε χεῖρ' ἑταῖο.
 Ὅ υδ' εἶχεν κακὴν πρόφασιν πέλας, ἥ ῥα τὰ χεῖρα
 Ἀ πτεται, ὥς καχάμῃσ' τε πυρὸς μὲν οὐκ ἐπ' ὕσ' ἐξόμης,
 Ἀ χρι καὶ ὕψ' ἀνέμῳ πρὸς ἵερα πυρὸς ἀδ' ἔθ' ἡ.
 Ὡ σ' ὀφείλον κ' ἡμῶσι καὶ ἔρεσι καὶ σκωπέλοισι
 Κ ῥύσαι τῶνδε παροῖθεν ἐμὸν δέμας. ἵκεν ἅπαντα
 Τ ὄνδε βίον, βιόβοντε φυγῶν, ἔρηρος τε μερίμνας,
 Χ εῖσδ' ὅλῳ φορέεσκον ἐνὶ φρεσὶν οἷος ἀπ' ἄλλων
 Ν αιετάων, οἷω τε θεῶν νόον ἀγνὸν ἀέθρων,
 Μ ἔσθ' ὅτε καὶ κοῦφῃσι σὺν ἐλπίσι τέκμῳ ἐπέσσωσ.
 Ὡ φελον. ἀλλὰ τὸ θός μ' ἐλθον κατέρυκε τ' κήων,
 Ἐ λκων διατάλασσαν ὑδ' ἡχθόνα. ἔτι τὸ θός γ' ἔτι
 Τ ὄσων, ὅσων μιν λόντε καὶ ἔγκαστα πάντα δαίζωσ
 Ὡ κτος, ὅπ' οὐ παθεῖν ἀγανάλτα ῥ' ὅσιν ἅπαντων.
 Ὡ κτος μὲν πολὺς θεοειδέος. οἷος ἀνίης.
 Ὡ κτος ἀπαιδίης. οἷος δέ τε καὶ πῶδ' ἐπαιδός.
 Ὡ ῥα πῶδ' ἰσομέουσι γλυκύν τόνον αἰν' ἔχοντες,
 Ὡ φθαλμὸν βιότῳ, καὶ ἀλγεῖσιν ἀχαλῶντα.
 Ὡ βίβλῳ ἰσπάροισι μέλῳ. τὰς, πνῦ μ' ἐχάραξεν
 Ἐ ναγῶν γλῶσσησι, καὶ ἐνδοθι γράμματος ἐσθλῶς,
 Π νδύμας ἀστράπτουσα χεῖρ, καὶ κρυπτὸν ὄνειαρ
 Ὅ ἰοισιν καθαρῶσι φαίνόμενον μερόπασιν.

Et lugubris cordis mysteria nouerint optima,
 Qui crucis cupientes in humeros onus tollere,
 Et magni regis in septis partem habentes,
 Prosperitatem amant, & miserantur qui ceciderint.
 Aliis autem effem risus meos mœrores dicens,
 Quorum fides cor summum impetuit leuis,
 Neque per uiscera uenit desiderium acre regis,
 Viuunt autem hic solum temporaria sentientes.
 Sed hi quidem pereant, postquam in omnes eodem modo
 Linguam armant paratissimum iaculum aliis
 Bonis, atque malis, ego tamen minime a luctu
 Desinam, priusquam luctuosam effugiam malitiam,
 Et uoracibus affectibus mentis clauem imponam,
 Quibus nunc omnes amarus Satan adaperuit
 Antea cohibitis cum integebat manus me dei,
 Neque habebat uitium occasione prope, quod quidem celerrime
 Attingit, ueluti stipulam ignis robur prope existentem,
 Eatenus ut a uento in aerem fax eleuetur,
 Atque utinam præcipitiis & montibus & scopulis
 Occulisset ante hæc meum corpus. quippe omnem
 Hanc uitam, uitæque fugiens carnisque curas
 Christum totum ferrem in mentibus solitarius ab aliis
 Habitans, soli deo mentem puram attollens
 Vix dum & leuibus cum spebus finem traherem,
 Utinam. sed desiderium me carorum continuit parentum,
 Trahens ueluti trutinam in humum, nec desiderium sane
 Tantum, quantum medullamque & uiscera omnia scindens
 Miseratio, quæ affectuum mitissima est omnium,
 Miseratio quidem cani ciei deiformis. miseratio mœroris.
 Miseratio orbitatis. miseratio uero est etiam de filio,
 Cui magnopere timent iucundum dolorē semper habentes
 Oculum uitæ, & doloribus mœrentem.
 Cui libri antea curæ erant, quos spiritus impressit
 Sanctorum linguis, & intra literam bonam,
 Spiritus fulgurans gratia, & cælata utilitas
 Solis puris apparens hominibus.

A 7

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ.

Ε ν ἀρχῇ ὡς ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ὡς ὁ λόγος. ὅτος ὡς ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ, ἐγένετο οὐδέν, ὃ γέγονεν. ἐν αὐτῷ ζωὴ ὦν, καὶ ἡ ζωὴ ὡς τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπειραμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ιωάννης. οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ τῷ φωτί, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ, οὐκ ὡς ἐκεῖνος τὸ φῶς ἀλλ' ἵνα μάρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. ὡς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα τὸν ἄνθρωπον ὃς ἤμενον εἰς τὸν κόσμον. ἐν τῷ κόσμῳ ὡς, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς ταῦτα ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἐδωκεν αὐτοῖς ἕξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἱ οὐκ ἕξαιμάτων, οὐδ' ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδ' ἐκ θελήματος ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν. καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐκατοίκημα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πληρὴς χάριτος, καὶ ἀληθείας. Ιωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ, καὶ κέκραγε λέγων, οὗτος ἦν ὃν εἶπον, ὃ ὑποσώμει ὃς ἡμεῖς, ἐμπροσθέν μου ἔγονεν, ὅτι πρῶτος μου ἦν. καὶ ἐκ τῆς πληρώματος αὐτοῦ, ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος. ὅτι ὁ νόμος δι' ἡμᾶς ἐδόθη. ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια, δι' ἡμοῦν χριστοῦ ἐγένετο.

Τῇ δευτέρᾳ μὲν τὸ πάχα.

Ο ἔδον οὐδέ τις ἐώρακε πώποτε. ὁ μονογενὴς υἱὸς, ὃς ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ὑψίστης ἰσχύος. καὶ αὐτὸς ὅστις ἡ μαρτυρία τοῦ Ιωάννου, ὅτε ἀπέστειλαν οἱ ἰσχυροὶ ὑψίστης ὁροσολύμων ὁρεῖς, καὶ λαοὶ πρὸς αὐτόν, ἵνα ὁρώσωσιν αὐτόν, σὺ τίς εἶ; καὶ ὡμολόγησε, καὶ ἐκ ἡρῆσατο. καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ χριστός. καὶ ἡρώτησεν αὐτόν. τί οὖν, ἡλίας εἶ σὺ; καὶ λέγει οὐκ εἰμὶ. ὁ προφῆτης εἶ σὺ; καὶ ἀπεκρίθη οὐ. εἶπον οὖν αὐτῷ, τίς εἶ; ἵνα ἀποκριθὲν δώμῳ τῆς πέμψας ἡμᾶς. τί λέγεις περὶ σέαυτοῦ. ἔφη, ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ

ζέτει τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσω τῷ ἐφεξῆς τεσσάρτου.

IN SANCTA ET MAGNA DOMINICA PASCHAE
EVANGELIUM SECUNDUM IOANNEM.

In principio erat uerbum, & uerbum erat apud deum, & deus erat uerbum. Hoc erat in principio apud deum. Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil, quod factum est. In ipso uita erat, & uita erat lux hominum, & lux in tenebris lucet, & tenebrae etiam non comprehenderunt. Fuit homo missus a deo, nomen ei Ioannes. Hic uenit in testimonium, ut testimonium perhiberet de lumine, ut omnes crederent per illum. Non erat ille lux, sed ut testimonium perhiberet de lumine. Erat lux uera que illuminat omnem hominem uenientem in hunc mundum. In mundo erat, & mundus per ipsum factus est, & mundus eum non cognouit. In propria uenit, & sui eum non receperunt. Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios dei fieri, iis, qui credunt in nomine eius. Qui non ex sanguinibus, neque ex uoluntate carnis, neque ex uoluntate uiri, sed ex deo nati sunt. Et Verbum caro factum est, & habitauit in nobis. Et uidimus gloriam eius gloriam quasi unigeniti a patre, plenum gratiae & ueritatis. Ioannes testimonium perhibet de ipso, & clamat dicens, hic erat, quem dixi, qui post me ueniturus est, ante me factus est, quia prior me erat. Et de plenitudine eius nos omnes accepimus, & gratiam pro gratia, quia lex per Moysen data est. gratia, & ueritas per IESUM Christum facta est.

SECUNDA .S. DIE. POST PASCHA.

Deum nemo uidit unquam. Unigenitus filius, qui est in sinu patris, ipse enarrauit. Et hoc est testimonium Ioannis, quando miserunt iudei ab Hierosolymis sacerdotes, & leuitas ad eum, ut interrogarent eum. Tu quis es? Et confessus est, & non negauit. Et confessus est, quia non sum ego Christus. Et interrogauerunt eum, quid ergo, Helias es tu? Et dixit, Non sum. Propheta es tu? Et respondit, non. Dixerunt ergo ei, Quis es? ut responsum demus iis, qui miserunt nos. Quid dicis de te ipso? Ait, Ego uox clamantis in

Quare reliquum in medio sequentis quaternionis.

Precesq; luctusq; amici & noctes insomnes.
Angeliciq; chori, psalmis deum qui comouent
Stantes, animas deo mittentes in cantibus,
Multis ex oribus communem uocem eloquentes.
Ventrisq; maliauthoris labor, & mensuræ risus,
Quiet linguarq; & oculi, atq; iræ
Furentis habenæ. ratio autem continebat erronem
In omnem partē obseruantē, mentem autē cōuertit ad christū
Spebus cœlestibus, ratio autem in omnibus aderat
Imaginē agens ad regem. deus autē delectatur motu
Pro facultatibus uero mihi & molestis tumultibus,
Qui me & nocturnis malis irritant insomniis,
Curis enim diuinis similia sunt uisa noctis,
Erat in oculis dei lumen, piarumq;
Animarum persplendens chori institutioq; & gloria,
Nunc uero sane recessere thesauri omnes a me
Animæ, quæ antea conuersabatur cum omnibus optimis.
Solum a ut intus mansit desiderium, & dolor inspiratus.
Quapropter lugeo, in crastinum autē non apte scio,
Si me deus regredientem in mores pristinos reducet
Soluens a curis, oneraq; omnia excutens,
Vel ante mediis in doloribus inde aget
Priusq; serenitatē uideā, priusq; uulneribus medicamēta iponā
Infelix, cupiens lucem postremam post noctem.
Tunc lugentibus frustra quis auxilium ferat,
Hic medicina est hominibus postrema uero deuincta omnia.
Iam mihi canumq; caput, & membra rugata
Declinarunt uitæ in uesperam miseræ.
Sed nondum talem tantumq; dolorem sustinui.
Neq; quādo insanis obluſtantem uentis
Terra ex pharia in Achaïam pontum seculi
Ortu tauri, quem horruere maxime
Nautæ hiberni, pauciq; etiā rudendes soluerunt,
Hic ego noctesq; & dies uiginti totos
Nauis in puppe iacebam deum celliregem
Vocans precibus. spumabat autē unda in nauim

Ἐνὺ χρεῖτε σοναχεῖτε θίλα καὶ νύκτες ἄνθρωποι.
Ἄνελικοῖτε χοροὶ, ἱαλμοῖς θεὸν οἶον ἐρέθισις
Ἰστάμενοι, ψυχὰς τε θεῶν πόντες ἐν ὕμνοισι,
Πολλῶν ἐκ σωμαίων ξυλὴν ὅπα γλυκύντες.
Γαστροὺς τ' ἀρχαῖο καὶ ἰομόχοι, καὶ μέγα γέλοιοι,
Ἄβρι μὴ γλῶσσοι τε καὶ ὀμμάδες, ἡ δὲ χόλοιο
Μαινομένοιο χαλινὰ. λόγος δ' ἔσφι πᾶσι ἀλήτης
Πάντοσε παπταίνοντα, νόον γ' ἐπὶ δ' ἔσσεφεν χροῖον
Ἐλπίσιν ἐρανίησι. λόγος δ' ἐπὶ πᾶσιν ἐκείνῳ
Ἐκόν ἄρην πρὸς ἀνάκτα. θεὸς δ' ἐπιτόπτει ἔρωϊ.
Ἄντι δέ μοι κτεάνων καὶ ἀρχαλέων ὀρυμαγδῶν,
Ὅμιος ἐν νύχιοις κακοῖς ὄρεθουσιν ὀνείροισι,
Φροντίσιν ἡμαῖοιο γὰρ ὁμοῖα φασματὰ νυκτός,
Ἦεν ἐν ὀφθαλμοῖσι θεῶν σέλας, οὐσε βέωντε
Υψηλὴν παμφανώτα χοροσσίητε κλέος τε.
Νῦν δὲ δὴ θῆξαι πόλοιο καὶ μήλια πάντ' ἀπ' ἐμοῖο
Υψηλὴς, ἡ βράχοισιν ὀμίλεις πᾶσιν αἰετοῖς.
Ὅμιος δ' ἐν τῷ ἐμῷ πόλοιο, καὶ ἄλλος ἀελπίοις.
Τὸν κεν αἰαλῶ. γὰρ δ' ἐσταύειον οὐ βίφα οἶδα,
Ἐμὸς θεὸς παλίνροσιν ἐξ ἱδία τὰ πρὶν ἀνάλξει
Λύσας θῆξαι ἄχων, ἀπὸ δ' ἀχρεῖα πάντα λινάλας.
Ἦ ἐπὶ πόρος με βίβριον ἐν ἀλγιστῇ ἐν ἐλάσσει,
Πρὶν κ' αἰθρῇ δέξιν, πρὶν χέλεισι φάρμακα θείναι
Δύσμορον, ἡμείροντα φάρους πυμάτην μετὰ νύκτα.
Τῇ μοι ὀδυρομένοισιν ἐπώσια τίς κεν ἀμύναι.
Ἐνθα δ' ἄκρος μερόπεια. τὰ δ' ὕστατα δέσμια πάντα.
Ἦ δέ μοι πολίοντε καρή, καὶ ἄλφα εἰκνὰ
Ἐκλίνθη βίοιο πρὸς ἐσπερον ἀλγινόεντος.
Ἄλλ' ὅπως βίονδε βρόνδε τε ἀλγος ἀνέτηλυ.
Ὅν δ' ὅτε μαινομένοισι κρηναὶ μένον γ' ἀνέμοισι
Γαίης ἐκ φαείνης ἐπ' ἀχρεῖσιν, πόντον ἐτελλέον
Ἄντολιν ταύροιο. τὸν, ἐρρίχαςι μαλίστα
Ναῦται, χεῖμεριον. παῦροι δέ τε πείσματ' ἐλνυον.
Ἐνθα δ' ἐγὼ νύκτας τε καὶ ἡμέρας εἴησι πάντα
Νηὸς ἐδὴ πρὸς μνηκείμην. θεὸν ὅτι μέδοντα
Κικλήσκων λιγῆσι. γὰρ δ' ἀφ' ἐκ μὲ ἐδὴ νῆα

Ὅ υρεσιν ἢ σκοπέλοις ὁμοῖον εἴθε καὶ εἴθε.
 Π ολὸν δ' ἐνὶ πῆ. πινάσας δ' ἀρ' ἔμνευα πάντα,
 Ὅ ξέα σὺ εἰζοντοσ ὡδὶ πρὸ νοισιν ἀήλου.
 Ἀ ἰθὺς δ' ἐν νεφέεσσιν μελαίνεσθαι, καὶ σδροπῆσι
 Λ αῖμασιν, καὶ κρὰ τῶν αἰσ πῶν ἀγνυτοσ πάντα σε φωνᾶς.
 Τ ἦμος ἐμαυρὸν ἐδῶκα θεῷ, καὶ πόντον ἄλυσεν
 Ἀ γριον εὐαγγέλιον ὑποχέσθαι πεσόντα.
 Ὅ υδ' ὅτε παλλομένης γε θεμέλια σείσθαι πάντα
 Ἐ μάδ' οὐδ' ἐνυχόροιο, κακοῦ δ' ἐφαίνετ' ἀρωγή.
 Ἀ ντὰρ ἐγὼν βομέεσκον, ἐπεὶ ψυχὴν ἀτέλεστοσ
 Ἐ ἰχθιν ἐτ' ἐρανίοιο χερσίμασ, οὐτ' ἐλατῶ
 Ἐ ληται ἀνθρώποισι χεῖρας καὶ πνύμασ ἀγλή.
 Ὅ υδ' ὅτε νῆσοσ ἐπλησεν ἐμὸν στόμα πνύματα λαβρῶ.
 Κ αὖ πνοιῆσ' εἰνώσεσ θῆρουσ, ζωῆσ τε κελύθουσ.
 Ὅ υδ' ὅτ' ἀφάνοντι νόψ λυγρὸν ἀμῶς ἐλίεσ,
 Ὅ υπ' ἐκὼν βλεφάρου πῶν γέα καὶ πόντον ἄμυνε,
 Ἀ ἰμαρὸντα δ' ἐτ' ἔλεγε. φάσ δ' ἐμὸν δῖα φονῆσ
 Ὡ λεοσ ἀμπακίλῳ δὲ πικρῷ μέγα πένθος ἐτέλλε.
 Ὅ υδ' ἐπὶ παλὰ μῆσιν ἐμῆσ ἀνέπεμψα θυηλῷ
 Π νύματος, ἔτι πάρος γε, πρὶν ἐκλυσσάσθαι κρυστὶ πῆμα.
 Υ αῖεν μὴ καθεσθῆναι γὰρ ἀγνὸσ κακὸν, ὥσ πύροντοσ
 Ἀ σφανέσ' ὁμῶσ φέρειν κατεναντίον ἱερείοιο.
 Ἀ μά τε πῶν μ' ἐμύγησ, τίσ δ' ἂν τάδε μυθήσαιτο,
 Ὅ ἰσ με θεὸσ τείρωντε καὶ εὐμενέων ἐκαλέασεν.
 Ἀ μ' ἔπῳ τοιοῖσδε κακοῖσ πάρος ἀντεβόλησ,
 Ὅ ἰοισι πυμάροισιν ἐμὴ ἐνέκυρσε τά λαινα
 Υ νχὴ καὶ ποδὶ δ' ἐπ' ἐλδύθρον ἢ μὲρ ἰδέασθαι
 Π αῖντ' ἀποδύσμεν, γυμνὴ φλόγασ ὥσ κε φύγησι,
 Κ αὖ κόσμου κρὰ τῶν αἰσ λαβᾶσ, καὶ χάσμα πέλτρον
 Ἀ μολιχενεῖν μεμαῶτοσ αἶσ γλυπείας δαίμοντοσ,
 Ὅ νκε λαβὴ. βελίη γὰρ ἐμὸσ νόσος ὅστιν ἐδῆτ' ἐγώ.
 Τ ἰσ δῶσει κ' ἄλλῃ πλεῖσ' ῥέον ἢ βλεφάροισιν,
 Ὡ σ δακρυῶν ὀχλοῖσι μολύσματα πάντα καθήρω,
 Κ λαύσασ ὥσ ἐπέοικεν ἀμύτασ δαί. ἢ γὰρ ἄριστον
 Δ αῖ κρυον ὅστι βροτοῖσιν, ἄκος ψυχᾶσ τε μελαίναισ.
 Κ αὖ κύνισ ἀθαλάεσσιν, καὶ ἐν χθονὶ ἔκκοσ δρυμνός.

M ontibus aut scopulis similis hinc & inde,
M ulta autem intro cadebat, quatiebantur uero uela omnia
A cute sibilante in rudentibus flatu.
A ether aut in nebulis denigrabatur, & fulgetris
I llustrabatur, & grauibus obtundebatur undiq; uocibus.
T unc me ipsum dedi deo, & pontum effugi
F erum sanctis pollicitationibus cadentem.
N eq; cum uibrata qdem fundamenta quatiebantur omnia
G raciæ latæ, mali autem non apparebat auxilium.
V erum ego intremiscebam, quoniam animam imperfectam
H abebam adhuc cœlestis gratiæ. quando lauacro
T rahitur hominibus gratia, & spiritus splendor,
N eq; cum morbus repleuit meum os spiritu copioso,
E t spirationis angustos reddidit meatus, & uitæ uias,
N eq; cum delirante mente uimen circumuoluens,
M inime uoluntarius palpebræ circûductilē angulū laniaui,
C ruetumque reddidi, lux autem mea ut occiforis
P erit. erratū aut amarum magnus luctus offendit.
N eque deo manibus meis emisi sacrificium
S piritus, minime equidem, priusq; obrui lachrymis damnum,
N ā tangere impuro purum, malum. ueluti igneum
I mbecillum oculum ferre contra solem,
M ulta quoque alia laboraui. quis hæc dixerit,
Q uibus me deus uexansque & benigne affectus uocauit
S ed non dum talibus malis antea incurri,
Q ualibus ultimis mea incidit misera
A nima & cupit olim liberum diem uidere
O mnia exuens, nuda flāmas ut effugiat,
E t mundi potentis anfas, & hiatum monstrosum
D euorare meditantis suis maxillis draconis
Q uem ceperit. iaculationi enim mea mens est cibus.
Q uis dabit capiti fontis fluuium? aut palpebris?
V t lachrymarū riuis maculas omnes mundem,
D eplorans ut decet peccata, quippe enim optima
L achryma est mortalibus medicina, animabusq; nigris,
E t puluis ardens, & in terra saccus ater,

Vt me aliquis inspiciens intremiscat, & melior sit
 Fugiens ægypti nigrum solum, operaque amara,
 Et pharaonem regē, patriam autē ad diuinam gradiatur.
 Neque maneat babylonis in asperis campis
 Captiuus, ripis assidens fluuii,
 Cantus instrumenta omnia deuotans inconcusse
 Lachrymabundus, festinet per sacram ad fines terram
 Seruile ex assyria fugiens iugum. q̄ prius uexabat,
 Et templi magni fundamenta manibus iaciat,
 Hanc ego infelicissimus postq̄ reliqui, nunq̄ desii
 Desiderare, molestum autē affectum senectus infundebat.
 Et procumbo in terrā in mentibus luctum laturus
 Veritus mortalesque & immortalem regem
 Vestimentisque cordeque mœrens, & mutus
 Trahens misericordiam regis dolore, qui humilibus
 Bene affectus omnibus superbos uilipendet.
 Quēadmodum autē sacra solymorū descendente urbe
 Hierichi oppidum ad inclytum, ut aiunt
 Fures offenderunt mali insidiantes uiatori,
 Hi quidem hunc, uerberibus indecentibus concidentes
 Vestimenta q̄ exuentes quæ ipsum tegebant, immiti animo
 Liquere expirantem, continuo autem occurrere uiatores,
 Leuita sacerdosq̄ liquereque ipsum immiti animo,
 At qui Samaritano qdā aduenit, q̄ ipsum est miseratus
 Et ipsum ducens deuinxit, & uulneribus medicamēta reliq̄t
 Et mercedem alenti, ostentum magnū, quo pacto samaritanus
 Hunc intuens miseratus ē, quē non sunt miserati optimi.
 Non enim ego apte scio quid cælatur imagine hac,
 Qualia deus sapientia mysteria occultit.
 Et in his quidē propitius sit, talibus autē ego incurri
 Damnis, & me concidit simul animabus inuadens
 Prædo uitæ præstanti descendente ex urbe,
 Et christi me exuit gratia, & nudum reddidit,
 Quēadmodum Adam prius pulueris & casus principium.
 Quem gustus detrusit in terram, cuius genus erat,
 Sed mei o rex miserere, & ex morte seruato,

Ως πρὸς ἐμὴν ἐσπέρωσαν Ἰομένη, καὶ φέρ' ἑτ' ὁρῶσ' εἶν
 Φόβον αἰγὺν πῖοιο μέλαινα πέδον, ὅρ' αὖτε πικρὰ,
 καὶ φεραῶ βασιλῆα, πάλιν δ' ὑπὸ θεῶν ὁδὸν ἔχον,
 μήδ' ἐμὴν ἑαβυλῶνος ἢ κρηναῖς πεδίοις
 Δ' ὕδαλ' ὅρ' αὖτε πρὸς ἐλπίδα μιν ποταμοῖο,
 Ως δ' ὅρ' αὖτε πᾶντα πρὸς ἀκλίναν ἀτρίαντα
 Δ' ἀκρυσσοῖς, ἀπὸ δ' ἐξ ἑξ ὑπὸ τ' ὁρ' αὖτε γαίης
 Δ' ἄλιον ἀστυρεῖν τε φυτῶν λυγρὸν, ὅς πρὸν ἔτειρε,
 καὶ νηοῦ μεγαλοῖο θεμελίαν χερσὶ βάλλεται.
 τὴν μὲν ἐγὼ πᾶν ἀπολῶ, πρὸς ἐπὶ λίπον, ὅτ' ἔλθῃ
 Ἰμερῶν. χαλεπὸν δὲ πᾶσι θεοῖς καὶ γῆρας ἔχουσιν.
 καὶ κ' ἡ πῶς ἔσται γαῖαν ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἀνέξων,
 Ἄλ' ὅ μιν οὖν θνητοῦς τε καὶ ἀθανάτων βασιλῆα
 Ἐμῶν τε κρηναῖς τε καὶ τελευτῶν, καὶ ἀναυδὸς
 Ἐλκων οἴκων ἀνάκτορος οἰξυῖ, ὅς χρομαλῶσιν
 Ἐμνέων πᾶν τεσσὶν ὑπὸ φεραῶν ἀθρό' ἰζει.
 Ὅσον δ' ὅρ' ἱερῶσ' ὅσον καὶ πόντος πόλιν
 Ἰερίων πρὸς ὀλίγηρον ἢ κλυτὸν, ὡς ἀνέκλειστον,
 φεραῶν ἐδὲ λήθοντο καὶ λυγρῶν τε οἰκιστῶν,
 Ὅι μὲν ὅν, πᾶσι γὰρ ἀφελίησι τεμένεσσι,
 Ἐμῶν τε τ' ἐκδύσαντες ἀμύνσκειν πενητέϊ θυμῷ
 Λαίαν ἀπολύχοντα, θοῶς δ' ἀνέκλυτον ὁδὸν ἔχοντα,
 Λύκωνος ἱερῶσ' τε, λίπον τε ἐν πενητέϊ θυμῷ.
 καὶ πού σα μαρῶν τις ἐπὶ λυθὼν, ὅς πρὸς ἐλπίδα.
 καὶ μιν ἄρ' αὖτε κατέδρασε, καὶ ἔλκεσι φαρμακὶ ἔλειπε,
 καὶ μιν ἀπολῶν κομῶν τε. τέραις μέγα. πῶς σα μῦθε τῶσ'
 τὸν δ' ἐσπέρωσαν ἐλπίδα, ὃν οὐκ ἐλπίδα ἀρῶσι.
 Ὅν ὅρ' ἐγὼ σάφα οἶδα τί κούλεται εἰς νῆϊ τῇδε.
 Ὅσα θεὸς θεῶν μυστήρια ἀμολύειν πῆται.
 καὶ τὰ μὲν ἰλήκοι. τοιοῦτος δ' ἐγὼ ἀντεβόλησα
 Πῆμασι. καὶ μὲν ἐδὲ ἴξεν ὁ μῶς ψυχῇσι μεγαίρων
 Λύκωνος βίον καὶ δὴν κατὰ βάντα πόλιν,
 καὶ χροῖον μὲν ἀπέδυσεν χάριν, καὶ νῦν μὲν ἐπὶ δίκην,
 ὃν ἀπὸ δ' ἄρ' αὖτε πρὸς ὅδε χρόνος καὶ πᾶσι ἀρχὴν.
 Ὅν γὰρ οὖν κατέκταν ὑπὸ χροῶν. τῇδε γὰρ οὖν ἔχον.
 Ἄλλ' ἂν μὲν ἀνὰ ξέλειαι, καὶ ἐκ θανάτοιο βίωσας,

Ὁ ν λείαν ἱερῆος, ἐπεὶ μογέον τ' ἐνόηεν.
Ἐ λκεαὶ τ' οὐκ ἐτάδυν ἄρην ἢ πάνδον οἰκοῖς.
Ἄ ν θισ δ' εἰς ἱερῶν, πέμψισ τὸ λιν ἀρτεμέοντα.
Ἐ μπεδν εἴθα μλύοιμι, κακοῦς δ' ἀπ' φάρασ δρ' ἴκισ,
Κ αἰ τείβον ἀργαλέω, καὶ παύματα, καὶ πρὸ λήτας
Ν ηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' οὐσεβίῃ κηρύωντας.
Π ιωθάνομ' ὡς οὐ φάτε, μέγα πνέων φαειχῆος,
Ὁ γκε θεῶν πάντων πεφειρέεσθαι, ἵδὲ τελευτης
Κ ὁρδεσιν ἐχόσίοις τεῖον μλύοσ' ἀνδρῶν ἡτορ,
Ἰ ερόν εἰθναβαάντες, ὁμὸν τὰ ἐκαστ' ἀγρόθυε,
Ν ησεῖας δευτάσ τε νόμου. πρὲ μέτρε δ' αὐτὸν
Ἀ νδρῶσι γε περὶ τῶν τοι. λόγους δ' ἀδελφῶν τελευτῶν.
Ἀ ντὰρ οὐδ' ἐκρυχέων καὶ σῆθεα χερσὶ πατάσων,
Ὁ υδ' ἀντὶν μεγαλοῖο θεῶν θρόνον ἔρανδον διδρῶν
Ἐ ἱσπρόων, λδύων δὲ κατ' ἔδεος ὁμμάσι δούλοισ,
Τ ηλῶθεν ἐσθλῶς δ' ἐλὶ τὰ ζῶσ'. ἴλαος εἴης.
Ἰ λαθισθὶ θεράωντι βοῶν βέλθον ἱκακοῖσιν.
Ὁ υ νόμος, ἐδεχέται μ', ἐκ δρ' ἡμῶν καλὰ σαώσεται.
Ὁ υδ' ὅγ' ἐπεσβολέων ἰδύσθαι, καὶ νηὸν ἐγώ γε
Ἀ ἰδέομ' ἔτι ᾗδεσιν ἐπὶ λαύων ὁσίοις.
Σ ἡ δὲ χερσὶ, σὸς δ' οἶκός ἐμὸς σάξει βεβήλω.
Ἡ ν μύωλυ δὴ λῶϊσιν ἀνὰ τὸ πόρος ἐλπίδ' ἀλιζοῖς.
Ἡ γ φάσιν. ἀμφοτέρων δὲ θεὸς κλῦσ'. καὶ ῥ' ἐλέησεν
Ὁ ν μογέον τ' ἐνόησεν. ὑπὸρ μλύοντα δ' ἄπεν.
Ἡ γ ἴδω, ὡς ἐδίησας, ἐμὸς θεὸς θάρσος ὁπάζων.
Ὁ υθὸς ἐγώ σοι κείνος ὁπάγκας εἰμι τελευτήσ.
Ἡ σ δὲ βαρυτενάλχω, ριλῶ δ' ἐπὶ λπομὶ ἀρωγῆν.
Ἀ ἱσπμοῖ, εἴ ποτε δῆσε πατὴρ καὶ ᾗτινα μήτηρ
Δ ακρῶν, καὶ σοναχῆσι καὶ οὐχὶ λῆσιν ἐλθῶν,
Ἡ πινάτοι κτεάνων τυγθῶν ἀπ' μοῖραν ἐνείμαν,
Ἡ θυσίαις καθερῆσι καὶ διατέλει γόηραν,
Ὁ υ γρ' ἐγώ ποτε σείο ἐπ' αἶον ἐδὲν δρ' εἶτα,
Τ ὦν μνήσαι, ἢ ἀλλὰ κε. κακὸς δ' ἀπ' ᾗτε με δρίμναι.
Μ ἡ δὲ με συμπνίξαν ἐοῖσ' πτόρθοισιν ἀκάνθαι,
Μ ἡ δ' ἄρ' ἐπειρὸς μλνὸν θέλω ὁδὸν ἀπ' ὁρ' ἴκοισιν,
Ἀ λκαρ ἐμὸν πέμψισ δὲ μ' ἀπὸ ἡμονα. σὸς γὰρ ἔργον

Quem reliquere sacerdotes, postq̃ laborantem intellexerunt.
 Vulneraque bene obliga ducens ad hospitalem domum,
 Rursus uero in sacram mittas ciuitatem sanatum,
 Firme ubi maneam, malos autem fures prohibeas,
 Et uiam difficilem. & uulnera, & uiatores
 Immitem animũ habentes, in impietate superbientes.
 Audio q̃ duo homines, magnopere inflatus phariseus,
 Qui quidẽ deo omniũ erat pr̃stantissimus, atque publicanus
 Lucris nefariis contritus intus cor
 Templum ingressi, ille quidem omnia edicebat
 Ieiunia decimasque legis, comparabat autem se
 Viris sane prioribus, uerbis aut̃ despiciebat publicanum,
 Verum hic lachrymans & pectora manibus pulsans,
 Neque ex aduerso magni dei sedem cœlum latum
 Intuens, aspiciens aut̃ in terram oculis seruilibus,
 Longe autem stans supplicabat. propitius sis
 Propitiare tuo seruo clamans grauato malis,
 Non lex, non decimæ me, non opera bona seruabunt,
 Neque hic futilis mendax, & templum ego sane
 Vereor, minime pedibus attingens iustis,
 Tua autem gratia, tuaque misericordia mihi stillet p̃fano,
 Quam solam miseris rex pr̃buiſti spem peccatoribus,
 Sic dixerunt. ambos autem deus audiit, atque miseratus est
 Quem laborantem nouit, superbientẽ autem spreuit,
 Vtuidisti, sic iudicasti, mihi o deus fiduciam pr̃bens,
 Ipse ego tibi ille pessimus sum publicanus,
 Quam autem grauit̃ lugeo, tale autem spero auxilium,
 Supplico, si unq̃ sane te pater & ueneranda mater
 Lachrymis & luctibus & precationibus coluerunt,
 Aut siquam tibi ex facultatibus partem parum tribuerunt
 Aut sacrificiis puris & sanctis honorarunt,
 Non enim ego unq̃ dignum aliquid egi,
 Quare rex memineris, & opitulare, malas aut̃ discute curas,
 Neque me suffocent suis ramis spinæ,
 Neque etiam festinantẽ in diuinã uiam retro phibeant,
 Adiutoriũ meũ, mittas uero me illa sum, tuus enĩ ego

Cultor tua aut fors tu uero mihi es deus solus a primordio.
Tibi uero me a uisceribus mater obtulit ferens
Die illo, cum puerum suis in genibus ponere
Filium cupiens, sacrae Annae imitata est uocem.
Puerum ego quidem uideam, tu uero septum intra contineas
Christe rex partus mei germinantem fructum.
Dixit, deus aut annuisti, secutum est aut diuinum somnium
Nomen matri ferens, postea uero puerum dedisti.
Hac me tuis templis nouum obtulit Samuel.
Siquando eram, nunc uero rursus adnumeratus sum pro fanis
Elitui serui gloriosi filii uoracibus
Qui in sacrificia pura irruerunt stulto animo,
Manibus attingentes diuinos gulosis lebetes.
Quapropter & molestum nacti sunt uitae finem,
Sed illa sane spebus melioribus partem tribuit
Tibi filiorum, libris autem meas manus lustrauit sacris.
Et me complectens, tali allocuta est uerbo.
Iam quidam carum filium diuinitus datum duxit ad aram
Festinantem ad sacrificium sacrum bonum optimus,
Sarae tardiperam sobolem, radicemque generis,
Quam spes imprimebat, promissioque dei.
Abraam erat sacerdos, agnus autem gloriosus Isaac.
Verum ego uiuum te deo donum, quemadmodum promisi,
Largior, tu uero mihi matris perficias desiderium,
Qua peperit supplicata te, & precor esse optimum.
Has ego tibi diuitias mihi fili bonus praebeto
Hic & postea, ultima autem longe praestantiora.
Matris quidem desiderium hoc, ego uero cessi desideriis
Puer adhuc existens, tenera aut nouam suscepit formam
Pietatis anima, sigillum autem seruabatur christi
Nutibus, qui certe palam conuersabatur cum suo seruo.
Temperantia aut me uinxit amica, & carne obstrinxit,
Et calidum sapientiae diuinae inspirauit amorem.
Et solitariae uitae, uitae futurae primitias
Costa non indigentis suum corpus amante,
Verbisque blandis amaram ad gustationem inducente.

Λ αἴ τεες. σὺν δὲ χεῖρας. σὺ δέ μοι θεὸς οἶοσ' ἀνῶθεν.
 Σ οἱ δέ μ' ἄρ' ἀπλάγχων μήτηρ ἀνέθικε φέρουσα
 Ἡ ματι φ' ὅτε κούρον εἰς ἡδὴ γούνασι θῆναι
 Π αἶδα ποθούσ', ἰδρῆς ἄννησ' ἐμμήγαρ φωνῶ.
 Κ οὔρον ἐγὼ μὲν ἴδδιμι. σὺ δ' ὄρεος ἐνὶ σ' ἐόργισ'
 Χ εἰς τ' ἀνάξ' ὠδίνος ἐμῆσ' ἐρι. τί λέακαρπών.
 Ἐ ἴπε. θεὸς δ' ἐπένδυσας. ὁ δ' ἐπὶ κροθῆος ὄνειρος
 Ὀ ννομα μνητὲ φέρων. μετ' εἴπειτα δὲ κούρον ἐδῶκα.
 Ἡ δέ με στίς ἱεροῖσι νέον ἀνέθικε Σαμονήλ.
 Ἐ ἴποτ' ἔλω. νῦν δ' αὖτ' ἀνείθμιός εἰμι βεβήλοισ
 Ἡ λείβ' ὁ δ' ἄφρωνος ἀνακλῆος ἡέσι μαργῖοι.
 Ὀ ἱ θυσίαις καθάρῃσιν ἐπέχραον ἄφονι θυμῷ,
 Χ ὅρσιν ἐφαπτόμενοι θεῶν λίχνησι λεβήτων.
 Τ ὄνειρος καὶ χαλεπὴσ' κέρβαν βιόβιο τελευτῆσ.
 Ἀ μ' ἡ γ' ἐλπωρῇσιν ἀμείνοσι μοῖραν αἶμα
 Σ οἱ τεκῶν. βίβλοισι δ' ἐμάς χεῖρας ἡγνισαίαις.
 Κ αἶ μ' ἀναπαζομένη, τοίω πρὸς σφαλνέει μύθω.
 Ἡ δὲ τίς φίλον ἦα θεόσδον ἡγάγε βαμῶ,
 Σ πεύδον τ' ἐς θυσίῳ ἱερῇον ἐσθλὸν ἀρίστο.
 Σ αἰρῶσ' ὁ μὲν κοῖο γόνον, εἰζαντ' ἡνέθλης.
 Ἡ ν' ἐλπίς ἐχάρασεν ὑποχρῆσιν τὲ θεοῖο.
 Ἀ βραχάμιν ἱεροῖς. ἀμνὸς δέ τε κνδῖμος ἱσάακ.
 Ἀ υτὰρ ἐγὼ ζῶνσε θεῷ γέρας, ὥς περ ὑπέσθην.
 Δ ωρῶμαι. σὺ δέ μοι μνηδὸς τελέσειας ἐέλδωρ.
 Ἡ τέκον δὲ με μύησε, καὶ δὴ χομαί εἶναι ἀρίστον.
 Τ ῖνον ἐπὶ σοὶ παλῖνον ἐμὸν τέκος ἐσθλὸν ὁπάζω
 Ἐ νθάδε καὶ μετ' εἴπειτα. τὰ δ' ὕστατα πολλὸν ἀρῶ.
 Μ ηῖδός μεν πόθοσ' ἔτοσ'. ἐγὼ δ' ὑπὸ φέει πόθοισι
 Π αῖς ἐτ' ἐών. ἀπαλή δὲ νέλω ὑπεδέξατο μορφῶν
 Ἐ υσεβίης ψυχῇ. σφραγὶς δ' ἐφυλάσσετο χρύσειον
 Ν ὀμασιν. ὅσ' ἔ' ἀναφανδὸν ὁμῖ λεν ὧ θεράτωντι.
 Σ ωφροσύνη δέ μ' ἐδῆσε φίλη, καὶ σάραρ' ἐδῆσε.
 Κ αὶ θόρμῳ σὺ γίγνησ' θείης ἐπέπνυσεν ὄρωτα.
 Κ αὶ μοναχὸν βιότοιο βίου μέλλοντος ἀπ' ἤχην
 Π λυγρῶσ' ἔχρατέοντος ἐὼν δέ μ' ἀσ' ἀμφαγατώσις.
 Ἦ ἡμασὶν αἰμυλίοισι πακρῶν ὧ γούσιν ἀγρόσις.

Α Μὰ θεῶν πέμψοντες ἀγνὸν πότον, οὐδὲ γυναικί.
 Κ αὶ χρυσῶ τέμνοντες, ὅλον θεοῦ ἐκγεγάδα.
 Ο ἅμε δ' ἔσθ' σφηνῶς τε, ὧ ἀργαλέης ἢ λεπτοῦ
 Τ ἔντων ἀΐατοιο πύλλω, ζῶν ἀρείονι πομπῇ,
 Ο ὕπι βατλὺ πολλοῖσι, θεῶν θεὸν ἱγ' ἀπ' αἰῶν
 Τ υκρὸν οὐτεγάδα, καὶ ἄφθιτον ἐκ θανάτῳ
 Ἐ ἰκνύει ζῶν μεγάλοιο θεῶ, καὶ σὺ μὲ πρῶτον
 Ἐ λκων, οἷα μάγνηστα λίθου, αἰθρὸν αἰθέρον.
 Ω μοι ἐγὼν. ὧ λυγρὰ, ὧ αὐπτιὰ δρῶν παύσασα
 Υ γχί. ὧ θνητοὶ κενεαυχέες, ὧς ἐτεόνγε
 Λ ἐπ' ἀλέαις αὐρῆσιν εἰσὶν τέσ' οἱ χνόμεα.
 Η ἐ καὶ θύειο παλιμπλάγκτισιν ὀρώσας
 Σ βωφάμεσθ' ἰδὲ γαῖαν ἐπώσια φυσόωντες.
 Κ ἔδεν ἀνθρώποισιν ὁμοῖον ἐς τέλος ὄσιν,
 Ο υ κακόν, ἔδεν μὲν ἐσθλόν. ὁδοὶ δ' ἀγχιεῖ ἔασιν.
 Ο υ δ' οὐ κακὸς τό γε οἶδεν ἐς ὕδρον, ὅπως διλήξῃ.
 Ο ὕτ' ἐσθλοῖς ἀρετῇ μελὶς ἐμπεδόν, ἀλλὰ κηλῆς,
 Ω ς τάρβος κακίῳ, ἀρετῇ φθόνος. ἀμφοτέροισι δὲ
 Κ ἀμπτ' ὅθ' ἡμερίων χρυσὸς γ' ἐκέλευσε χνέθλιν.
 Ω σκεν ἄνω νόοι μεν ἐόν ἀένος ἐσπρόωντες.
 Κ εἶνος δ' ὄσιν ἀειστοί, ὅς ἰθείλιν ὁδὸν ἔλκε.
 Ο υδὲ μεταστρέφεται ὁδοῖσιν ἢ τέ φαν δρῆμεν.
 Η ν δ' ἔμψωσιν ξένω πνεῖ διωθέντων.
 Φ δ' ἔσθ' ἐσθλὸς ἐσθλὸς ἐσθλὸς. παύσας δὲ λέλυσται.
 Μ ἡ μὲν θοὴ καὶ χαλὰς ἀλῶς μετ' ἀπὸ λήπεται.
 Μ ἀρτὺς ἐγὼ παύσας ἐμὸς ἐσθλὸς ἐσθλὸς ἐσθλὸς.
 Π αῖς μὲν ἐγὼ, ὅτε τυγθὸν ἐγὼ σήθεσι νόημα,
 Ο ἰω δὲ σκίοντι λόγῳ, καὶ ἱθεσι κελεύει.
 Ἐ πὸ μενὸς πρὸς ἐσθλὸν ἀνὴρ χαλὰς ἐσθλὸς,
 Ι χεσιν ἀπὸ λήπεται ἰὼν βασιλῆϊον οἶμον.
 Ν ὡ δ' ὅτε μὲν θοὴ ἀγῆρα, βίου δ' ἰδὲ τὸν μαθ' ἰσῆρα,
 Ο ἰα μετ' ἀπὸ λήπεται τὰ λὰς ποσὶ δόχμια βαίνα.
 Κ αἶμα ταχύνει σκολιῶς μὲν θοὴ δρῶν πῆσῃρος,
 Λ ἀθρὰ, ὧ ἀμφαδίλιν κλέπτων φένας ἐσθλὰ νοδύσας.
 Α ἴμοτε μενὸς θεῶν τείνω νόον. ἀμοτε δ' αὐτὸς
 Ε λκόμεν ἐς κῆρυκος κακὴν χύσιν. ἐκ ὀλίγην δὲ

Sed deo mittentis purum desiderium, neque foeminae
 Et Christo cedentis, totum e deo genitum,
 Qui me per angustum q; & difficile ad tenuem
 Dirigens callis ianuam cum meliori pompa,
 Minime accessam multis deo deum adduxit ab humo
 Factum non genitum, & incorruptum ex morte
 Cum imagine magni dei, & corpus auxilii socium
 Trahens, ut magnes lapis candens ferrum,
 Hei mihi, o malas & uindicandas res passa
 Anima, o mortales inaniter gloriabundi. ut uere
 Tenuibus auris similes, qui geniti sumus.
 Vel & euripi retro cedente impetu
 Voluimur in terra inaniter inflati.
 Et nihil hominibus simile ad finem est,
 Non malum, neque uero bonum. uiae autem proxime sunt,
 Neque malus hoc nouit in posterum quando desinet,
 Neque bonis uirtus manet firmiter, sed mutilat,
 Ut timor uitium, uirtutem inuidia. utrisque autem
 Flecti hominum Christus quidem iussit genus.
 Ut supra uergamus suum robur insipientes.
 Ille autem est optimus qui rectam uiam trahit,
 Neque uolutatur sodomorum in cinerem solitariam,
 Suam propter libidinem magno igne depopulorum.
 Fugit autem irruenter in montem, patriae autem oblitus est,
 Ne fabula & lapis salis in posterum relinquantur.
 Testis ego, affectibus meis mortalis malitiae.
 Puer quidem existens, cum paruus in pectoribus intellectus
 Solam umbratilem rationem & mores elegantes
 Sequens, conscendebam supra splendentem sedem,
 Vestigiis non errantibus proficiscens regia uia.
 Nunc uero cum uerbum collegi, uitae autem ad fines uenio,
 Veluti ebrietate errantibus miser pedibus, oblique incedo.
 Et me ponderat obliqui labor serpentis,
 Clam & aperte occultas mentes bona intelligentes.
 Interdum uero deo intendo mentem, interdum uero rursus
 Trahor in mundi malum fluxum, non paruam autem

Partem meae animae laesit mundus infinitus.
Verum ego & si me mala occulit nigra,
Et atrum antea uenenum infundit hostis mis,
Veluti sepia uomens super aqua, sed tamen
Tantum adhuc inspicio & uideo, quantum optime
Sciam, quis existens, & quo desiderans ruere,
Vbi iaceo infelix, quantum'que in terram lapsus sum,
Aut etiam sub terra in lata barathra.
Neque consolationibus delector, neque sermonibus
Decipior, qui affectibus sunt auxiliores, neque mensuris
Alieni uitii delector, ut quis optimus
Quae enim incilis gratia laborantibus ferro
Aliorum incisorum uidere molestiorem dolorem?
Aut quae malis utilitas sceleribus deteriorum?
E bono siquidem aliquis prestantiore bonus fructum ceperit,
Ira etiam malus, & enim aliquis uidens caecis est adiuuentum.
Delectari autem malis, perfectioris est malitiae.
Si uero aliquis existentem malum existimat esse optimum,
Molestia est mihi, & caelatus in pectoribus luctus.
Melius est optimum existentem uideri malum, quam pessimum
Gloriam habentem boni, Sepulchrum mendax hominibus
Esse, quod marcentibus cadaueribus intus olens
Extrinsecus splendet calce & coloribus iucundis.
Oculum magnum tremamus, qui & infra terram
Aspicit, & ponti magnum profundum, & quaecumque occulit
Mens hominum, secatur autem nihil tempus, sed adsunt
Omnia deo. quopacto quis suum malum occultet?
Die autem supremo ubi occulemus nos ipsos?
Aut quis auxiliabitur? quopacto latebimus oculum dei?
Cum ignis discernet purgatorius actiones omnium,
Depasceus uitii leuem naturam, siccam'que?
Hanc ego horreo, & timeo nocte, ac die
Intuens animam a deo decidentem humi,
Et puluerem prope accedentem, quem effugere cupiebam.
Ac ueluti cum hiberni in ripis fluuii
Aut pinum, aut platanum toto anno comantem

Μοῖραν ἐμῆς ψυχῆς λυβύχας νόστος, ἀπείρων.
 Ἀὐτὰρ ἐγὼ εἰ καὶ μετ' ἡλικίῃ ἐνέλην μέλαινα,
 Κάλιο φέρων προπάρειθον ἰὸν χέν' ἐχθρὸς ἐμῆο,
 Σηπτή ὡς ἐμώσσε καὶ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ ἐμπύον
 Τόσσον ἐτ' εἰσπρόω. Διέρχου μοι, ὅσον ἀρίστοι
 Ἰδμεναι, ὅσ' τις ἐών, καὶ δὲ θεῶν ἀγορεύσει,
 Ὅ κεῖ μοι δύνῃνος, ὅσον τ' ἰδὲ γαῖαν ὀλίοτον
 Ἡ καὶ γῆς ὑπὲνδρ' ὅσον ἐς δὺρα λέντα βέρεθρα.
 Οὐτε πρῶτα φασίησιν ἰάνομαι, ἔτε λόγῳ σι
 Κλέπομαι, οἱ παθέεσιν ἀρήγν' ὅς, ἔτε μέθοισιν
 Ἀμοτέης ἡλικίης ἐπὶ τὸρ ποταμοῖς, ὡς τις ἀρίστος.
 Τίς γὰρ τε μνομένοισι χάρεις μοτέουσι σιδήρῳ
 Ἀλῶν τε μνομένων ὄρεσσιν χαλεπὴν τῶρον ἄλγος;
 Ἡ τίς ἡλικίῃσιν ὄνυχας, ἀτασθαλίῃσι χερείων;
 Ἐσθλὰ μὲν γὰρ κέν τις ἀρείονος ἐσθλὸς ἐπαύροι.
 Ὡς δὲ καὶ γὰρ τίς ὄρεσσιν τυφλοῖσιν ὄνυχας;
 Τὸρ περὶ δὲ καὶ γὰρ τίς, τελεσιτέρεσσιν ἡλικίῃσιν.
 Ἐἰ δὲ τις ὄντα ἡλικίῃσιν οἶεταί, ἐμμεν ἀρίστον,
 Ἀχθος ἐμοί, καὶ κρυπτόσ' ἐνὶ στήθεσιν ὀδυρμός.
 Κρεῖσσον ἀρίστον ἐόντα δοκεῖν ἡλικίῃ, ἢ ἐμμεν
 Κεῖσθ' ἐχόν τ' ἀχθῆτοιο τάφον, ἢ δύνῃ μερόπασιν
 Ἐμμεναι, ὅς μιν δώσι νεκρῶν ἐν τῷ οὐδὲν ὄρω δῶς,
 Ἐκρῶν ἄστ' ἀπὸ φθονὶ καὶ χαλμασι τῶν πνύγ.
 Ὅ μμα μέγα βομέω μιν, ὅ καὶ γαίης ὑπὲνδρ' ὅς
 Λύσσει, καὶ πόντιο μέγα βυθόν, ὅσ' ἀπὸ τε κούρῃ
 Νέσ' μερόπων. τέ μιν δ' ἔδ' ἐν χρόνος, ἀλλὰ πάρεστι
 Πάντα θεῶ. πῶς κέν τις ἐόντα καὶ ἀμεινὰ λυπῶσι.
 Ἡ ματι δ' ὕστατί ποτ' κούρῃ μιν ἱμέας αὐχύνει.
 Ἡ τίς ἀλεξήσει, πῶς λήθ' μιν ὁ μμα θεῶ.
 Ἡ νῆα πύρ κείνησι καὶ θάλασσον δ' ἔργατα πάντων.
 Βοσκό μιν ὅν καὶ κούρῃ καὶ φθόνῳ, αὐαλέλυτε.
 Τὴν μὲν ἐγὼ βομέω καὶ δειδῶ νύκτα καὶ ἡμέραν
 Ἐισπρόων ψυχὴν θεῶν, πῶς πῶς οὐρανὸν δ' ἔργα,
 Καὶ χόρος ἄστων ἰσθμῶν, ὃν ἐκφυγὴν μιν ἔειπον.
 Ὡς δ' ὅτε χειμερίοιο πρὸ ὀχθησιν ὄντα μοῖο
 Ἡ πῶς τιν' ἢ πάλαι τιν' ἐπὶ πηγάδων κομώσαν,

ῥ' ἡγνὺς μένος εἰλῆσι ῥόος δὲ λήθεα γέντων.
 τ' ἥσ' δ' ἡτοι πρῶτον μὲν ὑπέχματα πάντα τίναξεν.
 καὶ κρημνῶ μιν ἐΐηκεν ἐκπῶρον. αὐτὰρ εἴπειτα
 βαῖσι εἰλῆσιν ὄρυκο μὲν ἴω προθέλυμον,
 κρημνοῦ ἀπὸ ῥῆγες μετὰ ταις ἐνὶ καὶ ββαλε δ' ἴναϊο.
 καί μιν ἄρ' ἔην μετὰ λω πατὰ γω πῶς ἔδωκεν.
 ἐνθα δέ μιν ὄμβρος καὶ ἀφνε γέρας αἰὲν ὀρέδωκε,
 σῆλ' ἴαν. ἀπὸ μὲν ταῦτον δὲ ῥ' ἴφορ πρὸς χεῖλεσι κεῖται.
 ὧς καὶ ἐμὴν ψυχὴν χρίσῃ θαλὲς θουσαν αἶακτι,
 ἄλβρος ἐπαΐστων χαμᾶδις βάλλεν ἐχθρὸς ἀτειρής.
 ἦ σ' ὅλῃσιν μὲν ὀλεάσε. μικρὸν δέ τι λείλανον αὐτὸς
 πλάζεταί ἐνθα καὶ ἐνθα. θεὸς γέ μιν αὐδὶς ἐγείρει.
 ὅς ῥα καὶ δῶκεν ὄντας ἐπὶ θεῶ. καὶ μετέπειτα
 ἄνο μὲν οὖς πῆξεν, καὶ ἐς βίον ἄλλον ὄρυσεν,
 ἦ πυρὸς ἡέ θεοῖο φασεσφόρος ἀντιπῶσόντα.
 εἰδὲ θεῶ καὶ ἀπαντας ἐσὺς δῶκεν ἄλλοι κείδω.
 χεῖρ' ἀνὰ ξί, εἰκαί με νεκρὸν καὶ ἀνὰ λυκία φάτο.
 Δυσμνέος καὶ λέοισι, λῆθ' ἔρη δ' ἐπιμυχίζουσι,
 κινυμέναις κεφαλῇσιν ἐμὴν γέλωτον περὶ δ' ἴλιν,
 μή με λίπης χεῖρεσιν ὑπ' ἀντιβίοισι δαμνῶναι.
 πρῶτα μὲν ἔραν ἡσιν ἐν ἐλπίσιν αὐδὶς ὀρέδωκε.
 καί μιν σβεννυμένω τυγθὴν σάξαισ' ἐλαίου
 ἱεμάδα διφάλεω λυχνῶ φωσῆρος ἀρώγων.
 ὧς κεν ἐκίρο μὲν οἷο πυρὸς, παλιν ἀγρετον ἐλθῃ
 φάος ἀναθελήθην. ζώῃσ' δὲ τυχόμεν φασιν.
 Δύτ' ἔρον ἀχθεα πάντα δίδωκεν ἀνέμοιο θυέλαις
 ῥ' ἴδασ' ὅς ἐμέθεν. πνοιῶν δ' ὀπάσειας ἐλαφίω,
 ὅς ἴσιν ἄδην ἐδάμασσε ἐμὸν κέαρ. εἴτε με πικρῆσ'
 τινὺς μένος κακίης, εἴτ' ἀλγεσιν, ὥς ὅτε πῶλον
 πανθίοισι δέμοισι, καὶ ἡλιβατοῖσι δαμάζων.
 εἴτε πνὸν ὄγκον ἐμῆσ' ἴχων φονόος. ὅς ῥα τάχιστα
 φέρεται δύσε βέεσιν, ὅθι νόον εἰσὶν ἐλαφίοι.
 ὅς ἴσιν κακὸν ὅς ἀγαθοῖο θεοῦ τύπον ἀρπάξουσιν.
 εἴτε κακὸν ὅς ἐλέσθ' ὅσον σῶν λόγῃς ἡμετέροις
 παιδῶν θνητῶν βίοτον συγχεῖν κακότητα
 ὧς οὐχίσα μὲν, πᾶσιν δ' ὑπὸ πῆματ' ἄγοντος
 εἰ ἀλδοῖς

Infraſtum radicibus fluentum leſit uicinum.
Huius ſane primum quidem ſubſtentacula omnia quatiit,
Et præcipitio ipſam poſuit pendentem, uerum deinde
Paruis radicibus ſe continentem, ramis conuolutam
E præcipitio abſcindens medios iniecit in uortices,
Atque ipſam agens magno fragore ſaxis tradidit.
Vbi uero ipſam imber, & colluies ſemper incumbens
Putrefecerunt, uiliſſimum autem fruſtrum in ripis iacet,
Sic & meam animam Chriſto germinantem regi
Vehemens irruens humi proiecit inimicus indomitus,
Cuius plurimum quidem perdidit, parua autē reliqua temere
Errat hinc & inde, Deus autem rursus excitet.
Qui ſane & nihil exiſtentes fixit, & in poſterum
Solutos figetq; & in uitam aliam trahet,
Aut ignem, aut deum Luciferum offenſuros.
Si uero deum, & omnes in poſterum alibi poſitum ſit
Chriſte Rex, & ſi me mortuum & imbellem uiri
Inſenſi uocant, clam autem ſubſannant
Motis capitibus meam ridentes miſeriam,
Ne me dimiſeris manibus ab aduerſariis domari,
Primum quidem cœleſtibus in ſpebus rursus firmes,
Et mihi extincto paruum inſtilles olei
Humorem ſitibundæ lucernæ luminis auxiliatorem,
Vt excitato igne, reuertens ueniat
Lux repululans, uitam autem fortiar ſplendidam.
Secundo autem onera omnia deſ uenti procellis
Proiciens a me, ſpiritum autem præbeas leuem,
Quibus abunde domitaſti meum cor, ſiue me ab amaro
Vindicans uitio, ſiue doloribus, quemadmodum quādo pullum
Variis curſibus, & arduis domitans,
Siue molem quandam meæ cohibens mentis, quæ ſane celerrime
Innaſcitur piis, quicunq; mente ſunt leues.
Qui malam ex bono deo ſuperbiam arripiunt,
Siue malis uolens oſeruator uerbum noſtris
Erudire mortales, uitæ odiſſe malitiam
Velut non conſiſtentis, omnibus autem calamitates inducentis

Bonīs, atq; malīs, uitam autem ad aliam festinare
Firmam, immotam, meliorem q̃ piis,
Sed hæc quidem, sapientiæ magnis in profundis iacent.
Quæcunque ferunt uolubilis uitæ erudimenta mortalibus
Bona & deteriora, ratione autem omnia optima sunt,
Et si plura diffugiunt mentis crassitudinem nostræ.
Moues autem hinc & inde sapienter gubernacula mundi,
Quibus acti aspere scopulis malis
Vindam magnam traicimus infidissimæ uitæ,
Verum ego laborans, & calamitatibus omnigenis
Vexatus, flecto tibi genua. mitte mihi sane
Digito humenti siccam flammam Lazarum cito
Linguam refrigeraturum. chaos autem me ne amplius prohibeat,
Neq; ab Abraam magnis sinibus longe iaciat
Ditem in passionibus, tuam uero manum fortem
Immiseris. dolorum autē præbueris medicinam, me autem in oīa
Miracula & monstroꝝ ostenderis robur, quemadmodum antea.
Dic & sanguineus fluxus desinat celerrime
Dic & in furorem agat suum gregem legionis
Spiritus, & in pelagis cadat, cedat autem a me,
Et lepram abigas iniucundam, & lux ueniat
Oculis non uidentibus, & aures uocem audiant,
Et siccam distendas meam manum, uincla q̃ linguæ
Freris, sistas autem pedum incessum infirmū
E pane autem saties paucos, straueris uero mare
Terribile, fulgeas autem clarius sole,
Consolides autem mēbra grauata, e mortuis autem
Rursus suscitaueris graueolentem, neq; me infructuosum
Veluti ficum antea conspicatus, siccum perficias.
Alius quidem aliis auxiliatoribus Christe confidit
Sanguini & cineri, & supercilio hodie existenti,
Quidamque alio indigent auxiliatore nullius momenti.
Tibi uero ego soli rex maxime solus derelictus sum,
Qui omnibus dominaris, & mihi robures maximum.
Non me Vxor excolens immedicabiles dolores soluet,
Quæque & dolentem consolationibus oblectat

Ἐ δ' αὖτις ἡδὲ ἡγεῖται· βίον δ' αὖτ' ἄλλου ἐπέπεισ',
 Ἐ μπεδον, ἄστυ φέλικτον, ἀρέονάτ' οὐσε βέεαςις.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν σοφίῃσ' μεγάλοις ἐνὶ βούλῃσι κείται,
 Ὅσα φέρει σφραγίδος βίου παυδύματα θνητοῖο.
 Ἐ δ' αὖτε καὶ τὰ χεῖρα, λόγῳ δέ τε πάντα φέρειτα,
 Κὺν πλείω φύγῃσι νόου πάχος ἡμετέρου.
 Νωμᾶς δ' ἐνθά καὶ ἐνθά σφραγίδος οἴηται κόσμου,
 Ὅισιν ἐλαυνόμενοι ψυχὴν ἀπὸ γὰρ ἀσπικῆσι,
 Λαίμα μέγ' ἐκπερόωμεν ἀπιστοῦ τοῦ βίου.
 Ἀντὶ τούτων μυχῶν, καὶ πᾶσι παντὶ πόσι
 Τειρόμενος, καὶ μὴ πῶσι γινώσκται. πέμψον ἐμὴν
 Δακτύλῳ ἱμαλὲφ ξηρῷ φλόγα χεῖραρον ὤκη
 Γλῶσσαν ἀναψύξοντα. χάος δέ με μνηστὴρ ὄρνκοι.
 Μὴ δ' Ἀβραάμ μετὰ λῶν κέλπων ἀποπληθύνει βαλμοι.
 Πλούσιον ἐν πατρίῃσι. τελέω δ' ἴσ' χεῖρα κραταίω
 Πέμψω, ἀχέων δὲ πόροις ἄκρο· εἰς δέ με πάντα
 Θάυματα καὶ τέρων δειξάτω δένος, ὥς ἔπαροιθεν.
 Ἐἴπῃ, καὶ αἰμαρῶσα ῥύσις λήξει τάχιστα.
 Ἐἴπῃ, καὶ ἐκ μὲν φεσὺν ἀγέλλω λεγαίνουσ'
 Πνύμα, καὶ ἐν πελάγεσσιν ὥσπερ· χεῖρα δ' ἐμείο.
 Καὶ λῆπρῳ ἐλπίσας ἀτρεπῆα, καὶ φάος ἔλθοι
 Ὅμματα οὐχ ὁρώσι. Ἐξάτα φθόγον ἀκούσι.
 Καὶ ξηρῷ τανύσειας ἐμὴν χεῖρα. δεσμά τε γλῶσσης
 Ἐξείσας· σήματα δὲ πρὸν βάσιν ἀδρανήσθην.
 Ἐκ δ' ἄρ' οὐ κορέσας ὀλίγον· σπρέσας δὲ θαλάσσης
 Δεμαλέω, σφραγίδος δὲ φαάντορον ἱερίοιο.
 Πῆξας δὲ μέλη βεβαρήντα· ἐκ νεκρῶν δὲ
 Ἀνδρῶν ἀνάσσειας ὁδῶσθαι. μὴ δέ μ' ἀκαρῶς
 Ὅσα συνκλῶ ἔπαροιθεν ἰσὺν ξηρὸν τελέσειας.
 Ἄλλος μὲν τ' ἄλλοισιν ἀρῆγος χρεῖς πέποιθεν
 Ἄματι καὶ τέφρῃ, καὶ ὄφ' ἴση μὲν οὐσῃ,
 Ὅτι ἄλλ' ἔχεται δὲ σὺν ἀρῆγος οὐπιδανόιο.
 Σοὶ δ' ἄρ' ἐγὼ μόνω βασιλεύτατε μόνος ἐλείφθην,
 Ὅσ' πάντων κρατέεις, καί μοι δένος ἐστὶ μέγιστον.
 Ὅν μ' ἔλαχον καὶ μέουσιν δυνάστεα κήδεα λίσσει,
 Ἡ τε καὶ ἀρχαῖά τ' ἐπὶ πρῆγοίησιν ἰαίνῃ.

BB

ὁ υἱὸς ὁ ἱλίου παύσασιν ἀγάλλομαι, δὲς ἅπασαν γῆρα
ὁ ῥθόνται νεαροῖσιν ὑπ' ἰχέσιν αὐθις ὁ δαῖον.
ὁ υἱὸς ἡρασιγνήτοισ' ἐπιτὸρ πομπῇ, δὲς ἑτάροισι.
τὸς μὲν γὰρ συγχερὸς μέρος ἡ ῥπασιν. οἱ δὲ φιλοῦντες
νῶε μίλῳ, ἐτάρων ὀλίγην φῖνις ἰομέουσι.
Ξείνῳ τὸρ πωλὺν οἶλῳ ἔχον, ὥς ὅτε πλεῖν
Διὰ λένῃ ψυχῇ ἔχαστος χερσὶν, ἀνδρῶν ἀρίστοις
Χειροφόρους ζάοντασ' ὑπὸ χροῖ σαρκὸς ὑπὸρθεν,
Πνύμας ἀνάλαιοι ὁ ἱλίου, ὁ χέτρεας ἑαλῶς,
Ἀζυγίαν, ἡσίοιο πῶρ φονας. ἀλλὰ καὶ αὐτοῖ
Μαρναί μὲνοι πῶρ σείο διακρίδον εἴθα καὶ εἴθα
Ἰσανται. ξῆλος δὲ θεοῦ λῦσε θεσμὸν ἀθέσμως,
Ἀρμονίῳ τ' ἀγάπης, ὡς οὐνομα μόνον ἐλείφθη.
ὁ δ' ὅτε ὡς τε λέοντα λιπῶν ἀρκῶ περὶ σείω
Μαινομένῃ, καὶ τῇ νύφιν ἐς δῶμα πῶσιν
Ἀπασιώσ, καὶ χεῖρα ἐλὼ πρὸς τὴν ὄρεσιν,
Ἐνθεν δ' ἐκ πεθορῶν μιν ὄρεσιν τῆς ἀελλῶς,
ὁ καὶ ἐμοὶ πωλοῖσιν ἐλαυνόμενῳ παθέασιν,
ὁ υἱὸς ἀκὸς ἡμαλτοῖο. δ' ἄλλῃον, ὁ ἦκεν δῖρος.
Πάντη δ' ἀθρήσας τε καὶ ἐν πάντεσσι μογήσας,
Ἐκείθεν εἰς σὲ μάλα ῥ' λούσας πάλιν, ἄλκιρ ἐμοῖο,
Γαντομράτορ, ἀγνήτε, καὶ ἀρχή, καὶ πᾶσι τὸρ ἀρχῆς
Υἱὸς ἀθανάτοιο, φάσας μέγα φῶς ὁμοίου
Ἐξ ἐνὸς εἰς ἐν ἰόντος ἀτεμαλτοῖσι λόγισιν,
Υἱὸς θεῶ, σοφίῃ, βασιλῆς, λόγῃ, ἀρεκίητε,
Ἐκείθεν ἀρχετύποιον, φῶσις χλυνήτορος ἴση,
Ποιμῶν, ἀμνέ, θύοσ τε, θεῖ, βροτῆ, ἀρχιερεῖτε,
Πνύμαθ' ὁ παρ' ὅθεν εἰσι νόσ φάσας ἡ μετῶροιο
Ἐρχόμενον ἡσθαροῖσι, θεὸν δὲ τὸ φῶτα τίθεισιν,
Ἰλαθῇ, καὶ μοι ὁ πασὼν ἐπιπλομένους ἐν αὐτοῖς,
Ἐνθα δὲ καὶ μετέπειτα ὅλην θεότητι μελύντα,
Γηθοσιώως ὕμνοισ' σε διλυνέεσσι γερᾶρειν.

ΠΑΡΘΕΝΙΗΣ ἔπος.

Ἀρθνήλῳ σεφάνοις ἀνὰ δὴ ὁ μὲν ἡμετέροισιν
ὦ Ἐκθαρῆ κρὰ δῖης ἡσθαροῖς μέλωντας ἐν ὕμνῳ.
τὸ γὰρ ἡμετέροιο βίου ξεινήιον ἐσθλόν,

Neq; caris filiis exulto, a quibus senectus
 Erigitur iuuenilibus sub uestigiis rursus gradiens.
 Neq; fratribus delector, neque sociis,
 Illos enim odiosa mors rapuit, hi uero amantes
 Tranquillitatem, sociorum paruum horrorem timent.
 Illam oblectationem solū habebā quēadmodū cū fontē
 Sitibunda frigidum cerua prope est, uiros optimos
 Christiferos uiuentes in terra supra carnem,
 Spiritus perennis amicos, & cultores bonos,
 Iniugatos, mundi despectores, sed & ipsi
 Pugnantes pro te egregie hinc & inde
 Stant, emulatio autē dei soluit legē illegitime,
 Compagem caritatis, cuius nomen solum est relictum.
 A cœluti cum quis leone relicto' urfæ adhæserit
 Insanienti, & hanc effugiens intra domum ruerit
 Libenter, & manum suam ad parietem firmarit,
 Inde profiliens ipsum serpens percusserit insperate,
 Sic & mihi multis agitato affectibus
 Nullum medicamētū laboris, dolētius at ē qđcūq; offendero,
 Vndiq; autem aspiciensq; & in omnibus laborans
 A te in te beate aspicio rursus, auxilium meum
 Omnipotens ingenite, sine principio & pater principii
 Filii immortalis, lux magna lucis similis
 Ab uno in unum euntis incōiectabilibus rationibus
 Fili dei, sapientia, rex, uerbum, ueritasq;
 I mago archerypi, natura genitoris æqualis,
 Pastor, agne, uictimaq; deus, mortalis, pontifexq;
 Spiritusq; qui a patre procedit, mentis lux nostræ
 Veniens puris, deum autem hominem efficit,
 Propitiare, & mihi præbeas uertentibus annis,
 Hic & postea toti diuinitati admixtum
 Lætabunde hymnis te continuis honorare.

VIRGINITATIS CARMEN.

u Irġinitatem coronis deuinciamus nostris
 Expuro corde puris concinentes in hymnis,
 Hoc enim nostræ uitæ munus est bonum

B

Auroq; & electo lucidius, atq; elephante
Quibus uitam terrenam humi proiecit uirgineus stimulus.
Ad deum celsi regem mentis pennas inde eleuans,
Incepto autem hymno una delectemini sane puri
Communis enim omnibus hymnus est honos sanctis,
Inuidi autem foribus obstruamini aures,
Si uero aliquis aperuerit, lustretur mentem uerbo.
Virginitas magnopere salue, adeo data, datrix bonorum,
Mater innocentiae, Christi fors, coelestibus
Pulchritudinibus iniugatis coniugata, iniugati naq;
Primus deus, deinde uero dei chorus semper existentis
Quippe hic quidem, fons luminum, lumen neq; nominabile
Neq; prehensibile, fugiensque mentis pnicitatē, ppe euntis
Semper subexcurrentes omniū mentes, ut desiderii
Trahimur in altum semper nouum, q autē lumina
Secunda sunt ex trinitate regiam gloriam habente.
Prima uirginitas est sancta trinitas, quippe ex inexorato
Patre, filius rex neq; alicunde progressus,
Ipse enim omnibus est uia & radix & principium,
Neque filium hominum more procreantis,
Sed uelut ex luce lux uenit, ex filio uero
Non amplius filius amabilis similem gloriam trahens.
Vt hic quidem maneat genitor totus, ut uero ille filius
Veluti & solius solissimus in unum conuenientes
Spiritu cum magno, quod ex patre procedit simile,
Vnus deus in tribus apertus luminibus
Talis quidem est trinitatis pura natura, ex illa aut utique
Angeli nitentes, informes, qui sedem
Circa magnam conuenientes, quoniam mentes sunt leues,
Ignis & spiritus diuini per aerem perniter Currentes,
Confestim magnis subeunt mandatis,
His quidem neque nuptiae, neque dolores, non cura,
Non affectuū turbulentia grauis pnitiosa, non membris
Scinduntur, neque domiciliis concordēs in uicem
Sibi autē idem unusq;que, una natura, unaque intellectio,
Vnum desiderium circa regem deū magnū, neq; qcq; filiis

Χρυσού τ' ἡλέκτρον τε φαεινόν, ἢ δ' ἐλέφαντος.
 ὅς ἱσ' ζωὴν χροὸν ἰὺ χαμαὶ δὶς βάλλει πρὸ θεῶν οἰστροῖς,
 Γρὸς θεὸν ὑψι μέδοντα νόον πτερὸν ἐνθεν αἰέρων.
 Ἀρχομένοιο δ' ὕμνοιο στωϊαίνουσι μὲν ἄγνοί.
 Ξῶνον γὰρ πάντεσσιν ὕμνος ἔρασ' ἀγαγέσσιν.
 ὁ φθονοῖ δὲ, θυρήσιν ἐπιφάσσοιαι ἀκονάς.
 ἔιδε ποσ' ἀμπετάσειεν, ἀγνίζοντο φένα μύθω.
 Παρθένη μέγα χεῖρε, θεόσδοτε, δῶκε δαίμων,
 Μῆτορ ἀπὸ μοσσηῖος, χρύσειον χάροσ' ἔρανοισι
 Κάλυπτον ἀλκυόεσσιν ὁμόζυγε, ἀξυγίοις γαῖρ,
 Πρῶτα θεός, μετέπειτα θεοῦ χορὸς αἰὲν ἔδοντο.
 Ἡ τοι ὁμῶς, πλεῖν φαέων, φάος δ' ὀνομαζόν,
 ὅθ' ἐλετόν, φθγγόν τε νόον τὰ χροὸν ἐγγύς ἰόντο,
 Ἀἰὲν ὑπεκπερθεὶς θεὸν πάντων φένας, ὥσπερ πόποιισιν
 ἔλθοι μεῖσα πρὸς ὕψος αἰετῶν, ἐδὲ τε φῶτα
 Διὶ τῶρα ἐκτεταδὸς βασιλήϊον διχρὸς ἐχούσις.
 Γραῖτη πρὸ θεῶν ὄσιν ἄγνη τείας, ἐκ μὲν ἀναρχῶ
 Γαῖος, ἡδὲν ἀνάξ' οὐτ' ἐκ ποθέων ὁρμηθέντος,
 Ἀυτὸς γὰρ πάντεσσιν ὁδὸς καὶ εἴζα καὶ ἀρχή,
 ὅν τε πᾶν θνητῶσιν ὁμοῖα γίναμενοις,
 Ἀλλ' ὥς ἐκ σέχουσ' σέχας δρῶνται, ἐκ δ' ἀρ' ἀπαιδῶς,
 ὅς κε πᾶσι ἀγαπῶντος ὁμοῖον διχρὸς ἐφέλκων.
 ὧς κεν ὁ μὲν μίμνη γυνέτης ὄλος, αὐτὰρ ὁ γ' ἡδὲ
 ὅιον καὶ μόνονιο μονάταρος εἰς ἐν ἰόντε
 Πνύματι (ὃν μέγα λω, εἰ, παρ' ὅθεν εἰσιν ὁμοῖον.
 ἔἰς θεὸς ἐν τείας ἴσιν ἀνδρῶν μένος φαέσσιν.
 Τόιν μὲν τεταδὸς καθαρὴ φύσις, ἐκ δ' ἀρ' ἀκείνης,
 Ἀγλαὶ ἀγλήεντες, αἰδέσθω, οἳ ῥα θῶκον
 Ἀμφὶ μέγαν βεβαῶτες ἐπεὶ νόον εἰσὶν ἐλαφοί,
 Πνύματι πνύματος θεῖα δι' ἡέρος ὦκα θεόντες,
 ἔσσιν μὲν ὡς μέγα λωσιν ὑποδράσουσιν ἐφελμάς.
 Τόισι μὲν ἔτε γάμος, εἴτ' ἄλγεα, ἐμελεδῶναι,
 ὅν παθεῖν κλένοσ' αἰνὸς ἀτάδαλος, οὐ μελέεσσιν
 Σχίζοντ', ἐδὲ δὲ μοισιν ὁμόφρονες ἀλλήλοισιν.
 Ἀνὰ ταυτὸς ἐκαστος, ἴη φύσις, ἐν τε νόημα,
 ἔἰς πόθος ἀμφὶ ἀνάκτα θεὸν μέγαν, ἐδὲ τι ποιεῖ

BB ii

Τ ὄρων τ' ἔτ' ἀλόχοισι, γλυκύν' ὄνον ἀμφιέπωντες.
 Ὅ υ' πολυτοῖς κύνεισιν ὄρασιμος, ἔδ' ὄρα θνητοῖς
 Γαῖα φέρει κακῆς μελεδήματα. ἔκ' ἀρούρης,
 Ὅ υ' πελάγη παλάουσιν ἀπειρέσοι εἴνευ γαστροῖς.
 Γαστροῖς ἀρχεῖται οἷο. Ἰοφὴ μὲν παῖσιν ἀρίστη
 Δαίνυται μέγαλοιο θεῶν νόον, ἡ δὲ φαεινὴ
 Ἐλκν' ἐκ τεύχεος σέλας ἀπὸ λείων. οἷο βίοιο δὲ
 Ζαλόνει καὶ θαρσύνει θεῶν καὶ θόρυβον ἀντιπαραστήσας,
 Ἀπὸ τοῖς νοεροῖς, διακρίνει. ἔτ' ἀπὸ γρηφῆς
 Ἀρχόμενοι, ἔρκεται γὰρ ἐπεὶ πάλιν, αὐτὸς ὁ δυνάται,
 Ὅ υ' τ' ἀπὸ γρηφῆς ἰόντες, ὅπῃ δ' ἐγείνοντο μελόντες.
 Τοῖς μὲν πρὸ τῆς θεοῦ κείνης οἷος ἐκείνου
 Γρόσι θεῶν, ἐπὶ μελὴν τε νοήματα ἀθανάτοιο
 Νωμοδότης μέγαλοιο σφωδρὸς οἰήσας νόμον.
 Ἐν δὲ καὶ ἔρανε δύνει γόνιον μετὰ λήρα θνητοῖς,
 Ἀνθρώπων μορφοῦν ἱερὸν γένος, ὅλως ἀνάντης.
 Ἐἰδ' ἄγε νῦν ὄρεω μυστήρια κείνου θεοῖο,
 Περὶ τῆς γένεσος χρόνοις ὅπως πυμνῶσι τοῖς ἐχθροῖς.
 Ἡ ν' ποτ' ἔγωγε πάντα κελαίην νύξ' ἐκάλυπτον.
 Ὅ υ' ἄρ' ἔγωγε ἔδραμον φάος. ἔδρα καὶ λυθόν
 Ἡ ἐλπίς πυρόεσσαν ἐπέσσυτο ἀντὶ λήρας.
 Ὅ υ' μήνη κόροισι φαίνετο, νυκτὸς ἀγαλμα.
 Πάντα δ' ἄμ' ἀλλήλοισι φορβόμενα, μάλιστα ἀρχέλητο
 Πρωτόγονος χέρος Ζοφροῖς διδμήμενα δεσμοῖς.
 Ἀλλὰ σὺ χρὴ σέμα καὶ παῖδες μέγαλον φάλαγγιν
 Περὶ μένος, τὰ ἔργα διέκριναν ὅπως κατὰ νόμον.
 Ἡ τοῖς μὲν πρὸ γένεσος φάος γένεθ' ὥς κεν ἀπαντα
 ἔργα πέλοι χαίρειντα φάος πάλιν. αὐτὰρ ἐπειτα
 Ὅ υ' ἄνδρες ἀντὶ κινεῖται σὺν θαῦμα μέγιστον,
 Ἡ ἐλπίς μήνητε διαγίγεται. τοῖς ἐφ' ἔργα,
 Τῷ μὲν ἄρ' ἱερὸν γένος ἐπ' ἀνθρώποις φαίνεται
 Φωτὸς ἀπειρεσίοιο ῥοαῖς, καὶ ὥρας ἐλίσσεται.
 Τῇ δὲ κνέφας σέλας, καὶ λυθόν ἡμῶν ὅπως ζῆν.
 Τῷ δ' ἔπειτα γαῖαν ἐπικαὶ ἐμὸν πέδον. εἰ δὲ θαλάσσαν
 Γαῖαν ἀγκάλιασεν ἑδίσσας. γῆν δὲ θαλάσση
 Ὅ κενὸν κέλευσι πᾶσι γένετον. ὥς δὲ τὰ πάντα

Delectantur, neque uxoribus, dulcem laborem fountes,
 Non diuitiæ illis amabiles, neq; quæcūq; mortalibus
 Terra fert uitii meditamenta, non arant.
 Non maria nauigant indomiti causa uentris
 Ventris, originis mali, cibus unus omnibus optimus
 Vesci dei magni mentem, atq; illustri
 Trahere ex trinitate lucem infinitam, solitarii autem
 Viunt puri dei puri serui,
 Simplicescq; intellectualesq; splendidi, neq; a carnibus
 Incipientes, carnes enim postq; cōpactæ sunt rursus peribunt.
 Neq; ad carnes p̄fiscantes, quod aut facti sunt manentes,
 Cum his uirginitas deo similis, uia parata
 Ad deum, sequensq; intellectiones immortalis
 Versantis magni sapienter gubernacula mundi
 Intra uero & cæleste terrenum magnanimū mortale,
 Hominū laborioforum sacrum genus, gloriam regis,
 Sed age nunc dicam mysteria gloriosa dei
 Virginitasq; temporibus quomodo postremis effulxit,
 Erat olim erat, cum omnia atra nox occulebat,
 Neq; uero erat auroræ amabilis lux, neque iter
 Sol igneum agitabat ab exortu,
 Non luna cornigera apparebat, noctis effigies.
 Omnia aut simul in uicem lata temere errabant
 Primigeni chaus tenebrosis domita uinclis.
 Sed tu Christe beate patris magni consiliis
 Parens, singula discreuisti bene secundum ornatum,
 Quippe primum lux facta est, ut omnia
 Opera cessent gratiosa luce plena, uerum deinde
 Cælum sydereum rotundasti, miraculum maximum,
 Sole & luna splendens, quibus dixisti,
 Illi quidem auroram in hominibus monstrare
 Lucis infinitæ fluxibus. & horas uoluere.
 Huic uero obscuritatem illuminare, & secundū diē præbere,
 Sub hoc terram posuisti meum solum, atq; mare
 Terræ sinibus deuinxisti. terram autem mari
 Oceani sinibus circūfluam, sic autem omnia

B ii

O mnatus erat, terraque & coelum, atque mare,
 Coelum, coelestibus exultans luminibus
 Pontus aut natatilibus, pedestribus autem terra celsa
 Inspiciens uero tunc deinde & apta omnia intelligens
 Delectabatur filii regis concordibus in operibus,
 Quarebat & sapientiae scium parentis omnium,
 Et terrenorum regem deiformem, & hoc dixit.
 I am quidem puri & perpetui serui
 Coelum latum obtinent, sanctae mentes, angeli boni.
 Cantatores, concinenres meam gloriam nunquam desinentem,
 Terra uero adhuc animalibus exultat inconsultis.
 Mixtum adhuc utrinque mihi genus placuit componere
 Mortaliu[m] immortaliu[m]que intellectualem hominem intermedium.
 Delectantem meis opibus, & mente praeditum sacerdotem
 Coelesti, terrestriumque magnum impiu[m], angelu[m] alium,
 Et terra, cantoremque meum uirum, mentisque,
 Sic igitur dixit, & partem capiens nunc compactae terrae.
 Manibus immortalibus meam constituit formam,
 Huic uero suam uitam impertitus est, immisit enim
 Spiritum, qui sane diuinitatis perpetuae est pars abscissa,
 Ex puluere aut spirituque, homo factus est immortalis
 I mago, & enim regina mentis natura utriusque.
 Quippe & e uitis hanc quidem amo ob terram
 Illius uero desiderium in pectoribus gero diuinam ob partem.
 Veru[m] postquam diuinum quidem in terra figmentum apparuit
 Et terrae in cavitatibus semper germinantis paradisi,
 Huius nodum aliquis auxiliator similis erat uitae,
 Tunc uero consulti uerbi hoc miraculum maximum,
 Mortalem quem fabricarat sui admiratorem mundi,
 Radicem meam, & semen multifidae uitae,
 Bisariam partiens magna uiuaci manu
 Costam ex ilibus unam tulit, mulierem quippe
 Fabricatus, & amorem in pectoribus temperans
 Ambobus, mandauit inuices ferri,
 Non omnibus neque ad omnes, terminu[m] aut impositum desideris,
 Quae sane nuptias uocant, materiae immodicae habenas,

Κόσμοσ' ἔλω, γαίη τε, καὶ οὐρανός, ἡ δὲ θάλασσα.
 Ὁ οὐρανός, οὐρανίοισιν ἀγαλλόμενος φαέεσσι.
 Πόντος δὲ πλωτοῖσ'· πελοῖς δ' ἔτε γαῖα πελοῖσιν.
 Ἀθρήσας γὰρ ἔπειτα καὶ ἀρ' ἔμνεα πάντα νοήσας,
 Τὸν περὶ παλαιὸν ἀνέκτος ὁμοφρονέουσιν ἐπ' ὀρῶσι.
 Δ' ἰζῶ καὶ σφίγῃς ἐπίστροφ' ἀπ' ἑσθλῶν ἀπάντων,
 Καὶ χθονίων βασιλῆα θεοῦδεα, καὶ τὸ δ' εἴπεν.
 Ἦ δὴ μὲν ἡσθαροὶ καὶ αἰετοὶ θεράποντες
 Ὁ οὐρανὸν ἀνέμῳ ἐχρυσιν, ἀγνοὶ νόον, ἀγγελοῖς ἀδλοῖ,
 Ὑμνοῖσι πόλιν, μέλαινά τε ἐμὸν κλέος ἔποτε λήγον.
 Γαῖα δ' ἔτι ζῶοισιν ἀγάλλεται ἀφ' ἀδείδου.
 Μικτὸν ἔτ' ἀμφοτέρωθεν ἐμὸν γένος οὐρανὸν τῆξαι
 Οὐρανῶν τ' ἀθανάτων τε νοήμονα φῶτα μεσσηγῶν,
 Τὸν περὶ μὲν τ' ὀρῶσι ἐμὸν, καὶ ἐχέφονα μύσῃν
 Ὁ οὐρανῶν, χθονίων τε μέγα κῆρ' αἰετοῖς, ἀγγελοῖς ἀλλοῖον,
 Ἐκ χθονὸς ὑμνητῆρα τ' ἐμὸν μὲν ἔων τε, νόον τε.
 ὧσ' ἀρ' ἔφη καὶ μῆτιρ ἀνέων νεοπαγέος αἴης,
 Χείρεσιν ἀθανάτοισιν ἐμὸν ἐσθλὸν μορφῶν.
 Τῇ δ' ἀρ' ἔης ζωῆσ' μοιρήσασθαι, ἐν γὰρ ἔηκε
 Πνέοντα, δ' δὴ θεότητος ἀειδέος ὅστιν ἀπορρώξ.
 Ἐκ δὲ χρὸς πνοιῆσ' τε, βορρῆς γένετ' ἀθανάτοιο
 Ἐκόντων, ἡ γὰρ ἀνάστα νόον φέσσι ἀμφοτέρωσι.
 Τὸν νεμεσίου καὶ βιότων τὸν μὲν σφῶν ἀφ' ἑσθλῶν,
 Τὸ δ' ἔρον ἐν σῇ θεῶν ἐχέω θάλλω ἀφ' ἑσθλῶν.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ θεῶν μεν ἑσθλὸν χθονὶ πλάσσει φαεινῇ,
 Καὶ χθονὸς ἐν γαλλοῖσιν ἀφ' ἀλῆος πῖρα δείσσει,
 Τὸν δ' οὐρανὸν ἀνέκτος ὁμοφρονέουσιν ἐπ' ὀρῶσι,
 Δ' ἡ πότις μὴ πέταο λόγον τὸν θεῶν καὶ μέπσον,
 Τὸν βορρῶν, ὃν περ ἔτευσεν οὐρανὸν θηήτορα νόον,
 Ἰζαν ἐμὸν, ὅτι σφῶν πλάσσει θεῶν βιότοιο,
 Ἀνδρῶν μοιρήσας μεγάλης ζωῆς καὶ χεῖρε
 Γλαυκῶν ἐκ γαλῶν μόνον ἔλε, τὴν ἑσθλὴν αἴησιν
 Δειμά μὲν ὅς, καὶ φίλῶν ἐν σφῶν νοῖσι κεράσας
 Ἀμφοτέρωσι, ἐφένεκεν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρεσθαι,
 Ὁ οὐρανὸς οὐδ' ἑσθλὸν πάντα, ὅρον δ' ἐπέθηκε τοῖσι,
 Ὁν ἑσθλὸν καὶ χθονὸς, ὕλησ' ἀμέτοιο χαλινόν,

BB iii

ὧς μὴ μαιμώωται, καὶ ἄρχεται μὲν γαίνεσθαι,
 Γροφονέωσ' ἀγέληδ' ἐν π' ἀλλήλοισιν ἰόντων
 ἢ ἔξισον μερόπων ἱερὸν γένος ἐκ φιλότηρος
 Ἀζυγίος, ὅλ' ἐμοῖς δὲ καὶ ἄλγεα παῖσιν ὀρίνη
 Ὅϊσος ἀσημάνησι φορβύμενος ἀφάδ' ἵησιν.
 Ὁφάμεν οὖν μήτεира βροτῶν ἐπεδύξοιτο,
 Ὅυδ' εἶχεν κῆσμον τὸν ὑπὸρ' ἔταρον, ὥς πῶρ' ἐμμελεν,
 Ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος ἀταδ' ἀλ' ἵησιν ἔησι,
 Βασκανίη τε σβαλκοντος ἀδουκέος ἐκ π' ἀδείσου
 Βληθείς ἀνδροφόνιο φυτοῦ λ' γ' ἔχουσιν ἀλ' ἵησιν,
 Δόρματινοισι χιτῶσιν ἐλ' ἐβρίσ' ἰδ' ἔχουσιν,
 Τόφα δὲ καὶ δυνάς ἦεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρ' ἵησιν,
 Καὶ γὰρ μοι, ἀνδρομέης γλυκὴς φύσις, ἀλ' ἵησιν.
 ὧς κεν ἀπομυμνέων τε καὶ ὀρχομνέων μετόπισθεν
 ἔλκεται μερόπων δεπ' ὄν γένος, οἷα ῥέεθρον,
 Ἀσάρον ἐκ θανάτῳ, καὶ ἵστα μένον τεκέεισιν.
 Ἀυτὰρ ἐπεὶ κ' ἔλθοι τε, ὅλ' ἐμὲ πείρατα γαίης,
 Ἀντ' ἵη τε δύσις τε, νότον πλ' ἄλγεα, βορέου τε
 Γλῆθεν ἐφημερίων, ὕβριν δ' ὕβρις ἔχουσιν ἵησιν,
 Καὶ πομῶσι π' ἄρος παμδύμασι πλ' ἄλγεα δαμαδ' ἐν
 Γλῆσιν τε μνομνέσιν, καὶ ὕδασι, καὶ πυρὸς ὀμβροίς,
 Καὶ γὰρ π' οἷο νόμοιο διδάγμασιν, ἡδὲ προφήταις,
 Ὅυκ' ἔλκε πρῶτος κακίης ἀπο δισμ' ἵησιν,
 Ἀλλὰ καὶ σὺ δ' οἷσιν ἐν ἄμμοισιν εἶχε σαρκίς,
 Μαχρὸς οὖν αὖς τε μέθαις τε καὶ εἰδῶσι μεμνέος,
 Ὑσάπιν ρ' ἵησιν ὅλ' ἔχουσιν γένος ἐμμορε ἵησιν,
 Νύμασιν ἀθανάτῳ πατ' ὄν καὶ ὀρχομνέσιν παμδύς.
 Ὅλ' ὄν, ὅσον βροτῶν ἐν' ὁ σῶματι κατ' ἵησιν μοίρης
 Ὅυρανίης, λ' ἄλγεων κακίης ἔσθ' ἵησιν βορέου
 Δαπ' ὁ μνέον, σκολιόν τε βροτῶν μεδ' ἔοντα σβαλκοντα,
 ὧς κεν ἀνάσσειεν ἐὼν λ' ἔχουσιν, οὐκ ἐπ' ἵησιν
 Ἀλλοισιν ἐφ' ἔχουσιν ἀρ' ἵησιν, ὅλ' γὰρ ἐπ' ἵησιν
 Τόις μεγάλαις πατ' ἵησιν μινρὸν ἄλγεα, ἀλλὰ κενώσας
 Ὅυκ' ἔχουσιν, ἔρ' ἵησιν τε ὅλ' ἔχουσιν ἵησιν
 ἔχουσιν, ἀνδρομέοις τε καὶ ὀμβροίσι νόμοισι
 Σ' ἐμνοίς ἐν πλ' ἔχουσιν ἀπείρογα μοιο γυναικίς

Ne infaniens, & libere furens
 Prompte gregatim inter se coeuntium
 Rumperet hominum sacrum genus ex amore
 Iniugato, bella autem & molestias omnibus agitare
 Stimulus indesignatis delatus temeritatibus.
 Quousq; igitur mater mortalium indigebat terra
 Neq; tenebat ornatum supremum, ut debebat,
 Sed & primus sceleribus suis
 Inuidiaq; draconis immitis e paradiso
 Eiectus homicidæ plantæ ob gustum erroneum,
 Pelliceis tunicis suam oneravit terram,
 Eousq; & duitas fuit in hominibus optima,
 Et nuptiæ, humanæ sobolis natura, remedium perniciæ.
 Vt pereuntibusque & uenientibus retro
 Traheretur hominum mutabile genus ueluti fluentum,
 Inconstans e morte, & consistens filiis,
 Verum postq; sinusque, & lati fines terræ,
 Ortusq; occasusq; austri latus boreæque
 Impleta sunt hominibus, contumeliam autē efferbuit cœnū,
 Et multis antea rudimentis figmentum domitum
 Linguis sectis, & aquis, & ignis hymbribus,
 Et scriptæ legis documentis, atque prophetis,
 Noluit primæ malitiæ uincla excutere,
 Sed semper solis in nexibus tenebatur carnis,
 Adulterisq; ebrietatibusq; & idolis infaniens
 Postremo talem amicum genus sortitus est honorem
 Nutibus immortalis patris & operibus filii,
 Deus quantum mortali in corpore deposuit partis
 Cœlestis, uidens a malitia animi uora
 Laceratum, & malignū hominibus dominantē draconem,
 Vt rigeret suam sortem, non ulterius morbum
 Aliis permisit curatoribus, non enim sufficiens
 Magnis affectibus parua medela, sed exinaniens
 Suam gloriam, cœlestisque & immutabilis cœlestis
 Imago, humanisq; & non mortalibus legibus
 Venerandis in uisceribus intemeratæ mulieris

Grego. B iii

Incarnatus, o miraculum imbecillissimis incredibile,
Venit deus, mortaliscq; naturas duas in unū congregans,
Illam quidem occultam, hanc uero manifestam hominibus.
Ex qbus deus illa qdē erat, hæc aut postremo nobis fabricata est
Tunc cum in uisceribus mixtus est deus humanis,
Vnus deus utrinq; quoniam diuinitate temperatus,
Et mortalis ex diuinitate rex & Christus substitit,
Noua aut extitit mixtio, quoniam priorem uilipendi.
Primum ego spiritum diuinum sortitus sum, postremo autem
Christus meam animamq; & membra omnia suscepit.
Illum adam primum liberum, qui nudus erat
A peccato, priusq; serpentemq; uideret, fructumq; gustaret,
Et mortem, animū aut conceptibus nutriebat simplicibus
Cælestibus, sacerdosq; dei, diuinorumq; splendidus,
Hunc qdem reformans, mortalem deus in naturam uenit,
Ut luctatusque, & e morte interemptorem
Superans gustumque felle, & manus illicitas
Clausis, cruceq; plantam, & altitudine terram
Ad uitam rediuiuam adam & gloriam reduceret,
Terminus autem explicans sacrum corpus suū, mortale ipse
E finibus collegit & in unum deuinxit hominem
Et magnæ diuinitatis in ulnis posuit,
Sanguine quidem agni maculamenta omnia expurgans,
Viæ autem cœlestis mortalibus scelus inde leuans.
O rex quis uero tuam mentem & profunditatem inueniat,
Qui guttarum pluiæ, & qui marinæ arenæ
Nosti numerum omnem, & qui uenti uias,
Quis uero rursus nouerit tuæ beatæ uestigia uoluntatis,
Alte regens, qui omnia intueris, & omnia gubernas,
Aenigm quōt occulit infinitum, in te autem intendens
Mens hominum paruam lucem uidet, ueluti celerrime
Fulgetram fugientem ab aere, sed hoc tamen
Verum est, quod passionibus tuis mortalem inde tollens
In uitam aliam posuisti liberam pro mala
Antea quidem parturiebat uita & mundus humi
Et terrestrium regem multus circumstabat populus.

Σ αρκωθεῖς, δὲ θαμβοὺς ἀφ' αὐροτάροις ἀπίστον,
 Ἡ λθε θεὸς θνητὸς τε, φύσεις δ' οὐ εἰς αὐτὴν αἰεῖρας,
 Τ ῶ μιν, καὶ το μιν, τὴν δ' ἀμφαδίλιν μερόπασιν.
 Ὡ ν θεὸς ἡ μιν ἐλὼ, ἡ δ' ὕστατον ἀμμιν ἐτύχθην,
 Τ ἦ μοι, ὅτ' ἐν ἀπλάγχθοις μίγην, θεὸς ἀνδρομέοισιν.
 Ἐ ἰς θεὸς ἀμφοτέρωθεν, ἐπεὶ θεότητι κέρκαθ' εἰς,
 Κ αὶ βροτὸς ἐκ θεότητος αὐτὰς καὶ χρυσὸς ὑπέστη.
 Κ αινὴ δ' ἐπὶ τῷ μίγῃ, ἐπεὶ προτέρω ἀτέλειξα.
 Π ρωτὸν ἐγὼ πνοῆς θείης χάριν, ὑπάλιον δὲ
 Χ ρυστὸς ἐμὴν ψυχὴν τε, ὡς ἀφ' αὐτῶν ὑπέδενον.
 Κ εῖνον ἄδ' αὖτ' ἐν πρόσθεν ἐλὼ, ὅς γ' ἐμὸς ἦεν
 Ἀ μωπλήτης, πλὴν ὅτιν τε ἰδέειν, κερπύλλ' τε πόσασθαι,
 Κ αὶ θανάτῳ, θυμὸν δὲ νοήμασιν ἐξέφην ἀπὸ τοῖς
 Ὀ υρανίοις, μύσῃς τε θεῶν, θείων τε φαεινός,
 Τ ὸν μιν ἀνὰ πλάστων, βροτῶν θεὸς ἐσφύσιν ἦλθεν,
 Ὡς κεν ἀεθλίσασθε, καὶ ἐκ θανάτοιο φονῆα
 Ν ικήσας, γεύσιν τε χαλῆ, καὶ χεῖρας ἀθέσμονας
 Ἡ λθοῖσι, στυγρῶ τε θυμῷ, καὶ ὑψέ' ἰχθυῶν,
 Π ρὸς ζωὴν παλίνορσον ἄδ' αὖτ' ἐκ κῆδος αὐαλῆς.
 Γ εῖρασι δ' ἀπὸ πλάστων ἱερὸν δέμας ὄν, βροτὸν αὐτὸς
 Ἐ κ πύρα πὼν σωαλγίς, καὶ εἰς αὐτὰ δ' ἔχ' ἔφωτα,
 Κ αὶ μεγάλης θεότητος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐθέκον,
 Ἀ ιματι μὲν ἀμνὸς μολυσματὰ πάντα καὶ ἡρώας,
 Ὀ ιμου δ' οὐρανίης θνητῆς ἄγος ἐνθεν αἰεῖρας.
 Ὡς αὖτ' ἐκ δέκε σείο νόον, ὡς βάνθ' ἀνδρείοι,
 Ὀ σσάρονων ὑετοῖς, καὶ ὅς ἀλῆς ἱαμαλτοῖο
 Ὀ ἰδαο ἀεθμὸν ἀπαντα, καὶ ὅς ἀνέμοιο κελεύθερος,
 Τ ἰς δέκεν αὐτὸ γινώσκαι το τεῖος μακάρε' ἰχθυῶν βδελῆς,
 Ὡς μέσων, ὅς πάντ' ἐφορεῖς, καὶ πάντα κυβερνᾷς.
 Ἀ ἰδὼν ὅσα κέκλυθεν ἀπείρητος, ἐς δέσε τείνων
 Ν ὄς μὲν ὁπῶν τυτθὸν λούσας σέλας, διατρίχισα
 Ἀ σδροπὴν φύγουσαν ἀπ' ἡέρος, ἀλλὰ τό δ' ἐμπεσ
 Ἀ τεκέσ, ὡς παθεῖται τῶν βροτῶν ἐνθεν αἰεῖρας,
 Ἐ σ βίον ἄλλον ἐθέκας ἐλὼ, ὅς ἐκ θανάτοιο ἀντὶ κακῶ.
 Π ρὸς μελὴν ὡδίνεσκε βίος καὶ νόστος ὄραξ,
 Κ αὶ χονίων βασιλῆα πολὺς ἀμώστατο λαὸς,

BB iii

Ὁ ἰὸς μεγάλου βασιλῆος ἀφῆρπασε κερδοσύνησι.
Ν ἴν δ' αἰνῆος κακίης χρυσὸς ἀπο χειρὸς ὀρύσσας,
Ἄ δ' ἀνάγει πρὸς αἰάκτα μέγαν, καὶ κόσμον ἀρέων.
Κ εἶνο γάμος μὲρόπεσι γὰρ δ' ἀζυγῇ θεοδότης.
Κ ὅσμος ὁ μὲν, γαίης, ἡ δ' ἔρανοιο θεοῖο.
Ὡ σ δ' ἄπνοα πινάκεσιν αἰνῆς εἰδωλὰ χαράων,
Β αἰοῖς μὲν πρῶτον, ἀμυνοτοδοῖς τε πύρριον
Ἐ ἰθὺς ὑποσκιάει τειρῶ μινος, αὐτὰρ ἔπειτα
Χ ράμασι παντοδαποῖσιν ὅλῳ ἐσησάτο μορφῶν,
Ὡς ἀρ' αὖ πρὶν ἐνὶ χρυσῷ λαχρὸς αἰὲν ἔοντος,
Π ῥόδε μὲν ἐν παύροις φαίνετο, καὶ σκίοεσσιν,
Μ ἔσφ' ὅτε καὶ βασιλῆος νόμος χάμασιν ἀφανροῖς
Φ αἶνο μιν οἰς, κρυπτόν τ' ὀλίγοις ὑπελάμαρ φέγγος.
Ἀ ντὰρ ἔπει καὶ χρυσὸς ἀγνῆος ἀφ' μηδὸς ὀδύσσας
Γ αρθενικῆς, ἀδελφίῳ, θεοδότης, ἀχρῆν οἷο,
Ν ὅσφι γάμου καὶ παῖδος, ἔπει χρέος ἦεν ἐλάττω,
Ἡ γνῆσι θελυτόρσος, ἔναυδ' ἀπεπείχετο πικρῶν,
Κ αὖ σαρκὸς ἀπέπεμψε νόμος, μέγα λιστὲ λόγιοι
Π νδύματι γράμμι ὑπόειξε, καὶ ἡ χάρις ἐς μέσον ἦλθεν,
Δ ἡ τὸ τε πρὸθεν ἦεν ἀφ' ἑνὸς μέρους φαίνῃ
Λ νομὴν καὶ κοῖμον, λυοῖν τε καὶ κοῖμον ἀφανρόν,
Τ οσάπτον προφῶδ' ὅσα γάμου, βιότοιο τε δεσμιῶν,
Ὁ σάπτον ἡλχῇ προφῶδ' ἔδρ' ἡ ἐπὶ σαρκὸς,
Κ αὖ χθονὸς οὐρανὸς δῦρος, ὅσον βιότοιο ῥέοντος
Ἐ σπῶς μακαρεσσιν, ὅσον θεὸς ἀνδρὸς ἀρέων,
Κ αὖ χρὸς ἀμφὶ αἰάκτα φαεσφόρον ἵστα τ' ἀμεμψῆς,
Ὁ υρῆνιος γαίην ἐπειγόμενος θεὸς εἶναι,
Χ ρεισφόρος, στυγρὸν λατρεῖς, κόσμοιο πόδι φων,
Τ εθνηὺς χθονίοισιν, ἐπὶ οὐρανίοισιν μεμνηλῶς.
Λ αμπτήρδ' ἐν κόσμῳ, δαυγὰ φῶς ἐσπῆρα,
Ὁ ἰ θεὸν εἰσπρόωσι, καὶ δὴν θεὸς, οἶτε θεοῖο.
Δ ὅτ' ἀγ' ὅτε παλαιοὶσιν ὁμῶς φονες, ἡδὲ γάμοιο
Μ υστίδες, ὑψικάρῳ καὶ ὁμματα γοργὰ φέρονται,
Κ αὖ χρυσὸν λιθαίκεσι μεμνημένον ὀφειλέται,
Κ αὖ μαλακὸς ἀπαλῶσι πόδι ῥέει δέεται χιτῶνας,
Λ ἔξαθ' ὅτε θνητοῖσι γάμος καὶ δεσμός ὁπάλλει

Quos a magno rege abstulit dolis
 Nuncautem grauis malitiæ Christus e manu trahens,
 Retro reducit ad regem magnum, & mundum meliorem,
 Illud nuptiæ sunt hominibus, hoc uero iniugatio deiformis,
 Mundus ille quidem, terræ, hæc uero, cœlestis dei,
 Quæadmodū aut inspirantia tabellis uir simulachra imprimēs,
 Paruis quidem primum, obscurioribusq; formis
 Speciem adumbrat labora, uerum deinde
 Coloribus omnimodis totam statuit formam,
 Sic utiq; uirginitas Christi sors semper existentis,
 Prius quidem in paucis apparebat, & umbratilis,
 Quousq; & regnabat lex coloribus debilibus
 Apparentibus, occultumq; paucis subsplendebat lumen
 Verum postq; & Christus puram per matrem profectus
 Virgineā, nō ligatā, deiformem, immaculatā,
 Sine nuptiis & patre, quoniam debitum erat fieri,
 Mundauit scēminas, Euam uero extruxit amaram,
 Et carnis expulit leges, magnisque sermonibus
 Spiritui litera cessit, & gratia in medium uenit,
 Tunc igitur uirginitas fulsit hominibus splendida
 Soluta a mundo, soluensque mundum imbecillem,
 Tantum excedens nuptias, uitæque uincula,
 Quantum anima præstantior exstitit carne,
 Et terra cœlum latum, quantum uita fluente
 Consistens beatis, quantum deus uiro est præstantior,
 Et chorus circa regem luciferum stabat inreprehensibilis,
 Cœlestis e terra festinans deus esse,
 Christigerus, Crucis cultor, mundi despector,
 Moruus terrestribus, supercælestibus curæ existens,
 Faces mundi, fulgentia lucis specula
 Qui deum inspeçant, & quorum est deus, quiq; dei sunt.
 Huc age, quæcūque costis concordēs, atque nuptiarum
 Celebratrices, celsa & lumina cita ferentes
 Et aurum lapillis mixtum nobilibus,
 Et molles mollia circum membra tunicas,
 Dicite quot mortalibus nuptiæ & uinclum præbet

Grego. B iiii

ἐν τῇ ὁρῇ μου· διδύνατε πλὴν ὁ δὲν κυρίου, καὶ θῶς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προ-
φήτης· καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦσαν ἐκ τῶν φαρισαίων· καὶ ἠρώτησαν
αὐτὸν, καὶ εἶπον αὐτῷ, τί οὕτω βαπτίζεις· εἰ σὺ οὐκ εἶ οὐρανός, οὐτε
ἡλίας, οὐτε ὁ προφήτης; ἀπεκρίθη αὐτοῖς Ἰωάννης λέγων, ἐγὼ βα-
πτίζω ἐν ὕδατι, μέσος δὲ ὑμῶν ἔστηκεν, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴσθετε· αὐτός
ἔστιν ὁ ὁπίσω μου ὁ ῥόμβος, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, οὗ ἐγὼ οὐκ εἶ-
μι ἄξιός, ἵνα λύσω αὐτοῦ τὸν ἰμάντα· ὅτι ὑποδήματός· ταῦτα ἔ-
νι βιβανία ἐγένετο, πέραν τῆς Ἰορδάνης, ὅπου ἡ Ἰωάννης βαπτίζων.

Τῇ ἐπαύριον τῶν φωτῶν, εἰς πλὴν συνέλκεν ὁ Ἰωάννης Ἰωάννου.

Τῇ ἐπαύριον βλέπει τὸν Ἰησοῦν ὁ ῥόμβος πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει, ἰ-
δε ὁ ἄμνος τοῦ θεοῦ, ὁ αἵρων πλὴν ἁμαρτίαν τῆς κόσμου· ὅς ἐστι περὶ
οὗ ἐγὼ εἶπον, ὁπίσω μου ὁ ῥόμβος αἵων, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅ-
τι πρῶτός μου ἡν· καὶ γὰρ οὐκ ἦλθον αὐτόν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ
Ἰσραὴλ, ὅτι ὁ ῥόμβος ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων· καὶ ἔμαρτυ-
ρησεν Ἰωάννης λέγων, ὅτι τεθέαμαι τὸ πνεῦμα καὶ καταβαῖνον ὡς περι-
στερὰ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἐμεινεν ἐπ' αὐτόν· καὶ τὸ ἦλθον αὐτόν, ἀλλ'
ὁ πέμψας με βαπτίζει ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν, ἐφ' ὃν ἠλθες τὸ
πνεῦμα καὶ καταβαῖνον, καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων
ἐν πνεύματι ἁγίῳ· καὶ γὰρ ἔωρακα, καὶ με μαρτύρηται, ὅτι οὗτός ἐστιν
ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ.

Τῇ τετάρτῃ μετὰ τὸ πάσχα, καὶ εἰς πλὴν μνήμην
τοῦ ἁγίου ἀποστόλου ἀνδρέου.

Τῇ ἐπαύριον πάλιν εἰσῆλθε ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο·
καὶ ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι, λέγει, ἰδε ὁ ἄμνος τοῦ
θεοῦ· καὶ ἠκούσαν αὐτοῦ οἱ δύο μαθηταὶ λαλοῦντες, καὶ ἠκού-
θησαν τῷ Ἰησοῦ· ἑσχατοὶ δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ θεοστέμνος αὐτοῦς, ἀ-
κούλου θουώτας, λέγει αὐτοῖς, τί ζητῆτε· οἱ δὲ, εἶπον αὐτῷ, ῥαβ-
βί· ὁ λέγειται ὁ ῥόμβος διδασκαλε, ποῦ μένεις; λέγει αὐ-
τοῖς, ὁ ῥόμβος καὶ ἰδετε· ἦλθον δὲ καὶ εἶδον ὅτι μένει· καὶ παρ' αὐ-
τῷ ἐμείναν πλὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα ἡν ὡς δευτέρα· ἡν ἀνστέλλας ὁ
ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου, εἰς ἐκ τῶν δύο τῶν ἀκουσάντων παρὰ
Ἰωάννου,

Ζῆτει τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐφεξῆς τετραδίου.

in deserto, dirigite uiam domini sicut dixit isaías propheta. Et qui missi fuerant erant ex pharisæis. Et interrogauerunt eum, & dixerunt ei, Quid ergo baptizas si tu non es xpus, neq; helias, neq; propheta? Respondit ei Ioannes dicens, Ego baptizo in aqua, medius autē uestrū stetit quem uos nescitis. Ipse est q post me uenturus est, qui ante me factus ē, cuius ego nō sū dignus ut soluam eius corrigiā calciamenti. Hæc in bethania facta sunt trans iordanē, ubi erat ioānes baptizās.

Crastina die luminum in aduentum præcursoris

Altera die uidit ioannes Iesum uenient ad se, & ait, Ecce agnus dei, ecce qui tollit peccata mundi. Hic est de quo dixi. Post me uenit uir, qui ante me factus est, qui a prior me erat, & ego nesciebam eum. Sed ut manifestetur in israel, propterea ueni ego i aqua baptizās. Et testimoniū perhibuit ioannes dicens, Quia uidi spiritum descendantē quasi colūbam de cælo, & mansit super eum & ego nesciebam eum, sed qui misit me baptizare in aqua, ille mihi dixit, Sup quē uideris spm descendantē, & manentem super eum, hic est qui baptizat in spiritu sancto. Et ego uidi & testimoniū perhibui, quia hic est filius dei.

**Quarta die post pascha, In memoriam
Sancti Apostoli Andreæ.**

Altera die iterum stabat ioannes, & ex discipulis eius duo. Et respiciens Iesum ambulantes dixit. Ecce agnus dei & audierunt eum duo discipuli loquentem, & secutisunt iesum. Conuersus autem iesus & uidens eos sequentes se, dicite eis. Quid quæritis? Qui dixerunt ei. Rabbi quod dicitur interpretatum magister ubi habitas? Dicit eis. Venite & uidete, Venerunt & uiderūt ubi maneret & apud eum māserūt die illo. Hora aut erat q̄si decia. Erat aut Andreas fratris simonis petri unus ex duobus, qui audierat a

Ioanne

Quære reliquum in medio sequentis quaternionis.

Lucra, & postea uocabimus iniugatam sortem.
Hæ igitur dicent uolubiliter inflatæ,
A uдите iam cari filii connubii terrestrium regis,
Nos quibus curæ est connubium & uincula uitæ,
Quam filius immortalis patris statuit legem
Humanæ sobolis, & sanguinis nostri,
Ex eo adhuc, cum primum adam costæ deuinxit,
Fructum ab homine esse mortalem, ex prole autem
Quamuis mortalem existentem, manere pullulantem filiis.
Hanc legem colentes, iugationemque amabilem
Inuicem congressæ sumus, quoniam e puluere genitæ sumus.
Pulueris legem atque dei antiquissimam complexæ.
Et enim naturæ quæcûque sortitæ sunt cœlum latum
Iniugatæ, passionibusque & difficilibus curis
Superiores, mortalibus aut nuptiæ & uinculū adiuuentū est
Vtrumque, ramorumque carorum, fructuumque amabilem.
Radixque, & uitæ mellitæ bonum firmamentum
Primum deus omnium genitor & propitiare Christe
Tuis legibus puris plusq̃ antea.
In hoc est uinculum amoris, quoniam & terra & æther
Et pontus filiis nuptiarum donis germinauit.
Si autem uerum est palmis desyderii lex celsicomis
Mixtas scœminamque & marem ueris tempore
Ramicomorum manibus pululare racemiformē fructum.
Si uero & ex duitate lapillorum lapis in unum coeunte
Gignitur, ut aiunt lapidum periti uiri,
Est & inanimatis connubium & uinculum amoris.
Sed quid mihi externorum cupido est uerborū & desyderiorū,
Aspice quæ hominibus nuptiæ præbuere prudentes.
Quis sapientiam docuit caram? & profunda adinuenit?
Quæcûque terra, quæcûque mare cœlum intra continet?
Quis ciuitatibus posuit leges? & ante has
Quis urbes erexit? & adinuenit consiliis artes?
Quis impleuit fora & domicilia? & quis certamina?
Quis exercitum in bellis? & in conuiujs mensas?
Quis chorum celebratorem redolenti struxit templo?

Κ ὄρδεα, καὶ μετὲ πείτα καλέασθαι μὲν ἄξυντα μοῖρην.
 Ἄ ι μὲν γὰρ ὄρεουσιν ἐπὶ τοῖς φασί, φασί, φασί,
 Κ ἐκλυτε δὴ φίλα τέκνα γάμον χθονίων βασιλῆος,
 Ἡ μῆς, ἥσι μέμνηται γάμος καὶ δεσμός βίοιο,
 Ὁ ν πᾶσι δὲ ἀθανάτοιο παῖδός ἐστι θεσμὸν
 Ἄ νορόμενός γινεῖς, καὶ αἵματος ἡμετέρου,
 Ἐ ξέπῃ τῷ, ὅτε πρῶτον ἄσδ' αὖ πάλιν ὁρῶν σπῶν δὴ σε,
 Κ ἀρτὸν ἀπ' ἀνθρώπου πᾶν βροτῶν. ἐκ δὲ γένου,
 Κ αἰπὸν θνητὸν ἔόντα, μὲν γὰρ χύοντα τέκεσιν.
 Τ ὄνδε νόμον τίονσαι, ὁμοζυγίῳ τ' ἐρατεινῷ,
 Ἄ μήλαις σπῶν βήμεν, ἐπεὶ χρὸς ἐκ γένεσθαι,
 Χ ὅ νόμον ἡ δὲ θεοὶ παλαιὰ τὰν ἀμείψοντες.
 Κ αἰ γὰρ δὴ φασί, μὲν ὅσαι γὰρ χον ἔρανον δῖον
 Ἄ ζυγίους, παῖδων τε καὶ ἀργαλέων μελεδόντων
 Κ ρείστοντες. ἡμεῖς οἱ δὲ γάμος καὶ δεσμός ὄνειρα.
 Ἄ μφ' ὅτρυν, πῶς ὅτρυν τε φίλῳ, καρπῶν τ' ὄρατεινῶν,
 Γ ἴλατε, καὶ βίοιο μελίφρονος ἑσθλὸν ὄρασμα,
 Γ ρῶτα θεὸς πάντων γινεῖς, καὶ ἴλατε χρῖσι
 Σ εἶο νόμοις καὶ ἀρτῶσι πῶς ὅτρυν ἡ γὰρ παροῖδεν.
 Τ ὦ δ' ἐπὶ δεσμός ὄρατος, ἐπεὶ καὶ γὰρ καὶ αἰθῆρ
 Κ αἰ τῶντος τέκεσσι γάμον δῶροις τέκεσιν.
 Ἐ ι δ' ἐπὶ τὸν φόνιν, τὸν νόμον ἡμεῖς οἱ
 Π ἴγνυ μὲν οὖν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων εἶαρος ὄρα
 Ἐ ρονοῦ μων παρὰ μῆσι βροτῶν βοῦν δὲ καρπῶν,
 Ἐ ι δὲ καὶ ἐκ δυνάδου λιβαίων λίθου εἶο ἡ ἴσθις
 Τ ἴκτεται, ὡς ἐνέπουνσι λίθων ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις,
 Ἐ σι καὶ ἀνθρώποις γάμος καὶ δεσμός ὄρατος.
 Ἄ μά τί μοι ξείνων φιλόπης μύθων τε πᾶν θῶντε,
 Δ ὄρατος, μερόπας γάμος φέρων ἐκ γένεσθαι.
 Τ ἴσθις ἐκ δὲ φίλων, καὶ βροτῶν ἀνθρώπων,
 Ὅ ατα χθονί, ὅτε τῶντος, ὅς οὐρανὸς ἐκ γένεσθαι,
 Τ ἴσθις πᾶσι θεοῖς νόμος, καὶ τῶνδε παροῖδεν
 Τ ἴσθις πᾶσι θεοῖς ἀνθρώποις, καὶ μῆδεσι τέχναις,
 Τ ἴσθις πᾶσι θεοῖς ἀνθρώποις, καὶ τίς ἀνθρώπων,
 Τ ἴσθις πᾶσι θεοῖς ἀνθρώποις, καὶ τίς ἀνθρώπων,
 Τ ἴσθις πᾶσι θεοῖς ἀνθρώποις, καὶ τίς ἀνθρώπων,

Τ' ἴς θ' ἔραδ' ἡκατέλυσε βίον, καὶ γὰρ ἄν' ἀρόσθην,
 Κ' αἰ φυχὸρ γέλυ' ἐδοῖξ' ἄλ', καὶ πελάγ' αἰσι
 Ν' ἢ ἐπαφῆκε μέλαιναν ἐπειρὸς μὲν ἡ αἰέμοισι,
 Τ' ἴς γὰρ ἄν' ὧ τῶντων ὑγρῇ συνέδ' ἡσε καὶ λούθω
 Ν' ὄσφι γάμου, τὰ δὲ πολλὸν ἀπὸ προθεν εἰς ἐν ἄγχι,
 Κ' αἰ τὰ μὲν ἐνθάδε, τοῖα. τὰ δ' ὑψόθι, πολλὸν ἀρτίω.
 Ἀ' μὴ λῶσι χέρσ' τε καὶ ἔατα καὶ ῥόδες ἐσμὲν
 Σ' υζυγίη, διπλῆν δὲ γάμος καὶ αἰαλκὴν ἐδίκε,
 Χ' ἄρμα μέγ' οὐ μὲν ἐασιν, ἄχος δὲ τε δυσμενέεσσι.
 Ξ' ἡναι καὶ μελεδῶναι ἐλαφί' ἵκονσιν ἀνίσσ'.
 Ξ' ἡναι δ' οὐ φροσῶναι γλυκὸν αἰτῶν ἀμφοτέρωσι.
 Τ' ὄρ' πνὸς τῶρος μὲν πᾶσι δ' ὁμοφρονέουσι τέτυκται.
 Τ' ὄρ' πνὸς τῶρος πᾶσι δ' ὁμοφροσῶν ἡ κατέουσι.
 Κ' ληῖς δ' ἀμφοτέρωσι σαοφροσῶν τε ῥόδων τε
 Σ' υζυγίη, καὶ σφρηγίς ἀναγκάιος φιλόπτης.
 Ξ' ἴσ' ὧ τῶρος φιλήσ' σκιρτήμασι θυμὸν ἰαίνων.
 Ξ' ἴσ' ὧ τῶρος οἰκιδίης πηγῇς ξείνοισιν ἄγχι.
 Ο' ὑτ' ἐκ τῶρος προρέον, οὐτ' ἐκ τοθεν ἄλλον ἀγέρον.
 Σ' υμφρέον (ἄρκεσιν ὁμόφρονος, δύσε βίης τε
 Κ' ἐν τῶν ἐν ἀλλήλοισι ῥόδω θήρ' ὅμοιον.
 Ο' ὑδὲ γὰρ ὅδε θεοῖο γάμος ἀπ' ἀνδ' ἡ δ' ἴδουσιν.
 Ἀ' μὲν γέται μάλλον τίς, ἐπεὶ καὶ μάλλον ἐπείγει.
 Ω' σ' δ' ὀλίγη μὲν νῆα μικρὸς προΐησιν ἀήτης
 Λ' αἰφεισι πεπταμένωσι δι' οἰδματός ὧν καὶ θεοῖον,
 Η' ἐχέρσ' πᾶσι μὲν ἐπειρὸς μὲν ἡ ὑπ' ἐρεμῶς,
 Π' ὀλλῶν δ' ὅλ' ἡ πᾶσι φέρει, ἀλλὰ βαρεῖαν
 Π' ὄντων ἐπὶ τῶρος μὲν ἡ σφραγὶς τῶρος ἐπείγει,
 Ω' σ' ῥα καὶ ἀζυγῶν μὲν ἐπεί ζαλουσιν ἐλαφί.
 Κ' οὐφ' ὅρ' μετὰ γὰρ ἡ δ' ἡ κατέουσιν ἀρωγῇ.
 Ο' σ' δ' ἀλόχου τε φιλήσ' καὶ κτήσιος ἀμφιβέβηκε.
 Κ' αἰ τῶν, τέμν' δὲ πολλὸν μέγα λαῖτμα βίβιο
 Χ' ρεῖδι πᾶσι τῶρος, πᾶσι δὲ θεὸν ἀμφ' ἀγαπάει.
 Τ' ὅσα γάμος. πᾶσι δὲ βίος φιλόπτης ἀνδ' ἡ δ' ἴδουσιν.
 Ν' ἡλῆς, ἀπ' ὅλ' ὅσ' ἀνέσιος, ἔρεσι φοίτης.
 Ο' ὑκ' ἀλκὰρ παρ' ἡ δ' ὧν, ὅσ' ἡ γὰρ ἀσφ' ἀνέοντες
 Φ' ἀρ' μακρὸν, ἡ βαλ' σκοντὸς ἐσὶς τῶν ἐσσι γὰρ ἡ δ' ἴδουσιν,

Quis ferarum soluit uitam, & terram arare
 Et plantarum opus edocuit, & maribus
 Nauem immisit nigram festinantem uentis?
 Quis terram & pontum humenti conuinxit itinere
 Sine nuptiis? longe aut a se remota in unum conduxit?
 Et quæ hic sunt, huiusmodi sunt, quæ uero in excelsis, multo præstantiora
 Inuicem manusque & aures & pedes sumus
 Inugatione, duplices autem nuptiæ etiam debilem effecere.
 Gaudium magnum beneuolis, dolorem autem hostibus,
 Communes etiam curæ leuant mœrores,
 Communes autem lætitiæ dulciores utrisque,
 Iucundiores quidem diuitiæ concordibus effectæ sunt,
 Iucundior autem diuitiis concordia carentibus,
 Clauis autem utrisque temperantiæque cupiditatumque
 Coniugatio, & sigillum necessarii amoris,
 Vnus pullus amicitiae saltibus animum oblectans,
 Vna potio domestici fontis alienis ingustata,
 Neque exterius pfluens, neque extrinsecus alium congregans,
 Cognati carnibus concordēs, pietatisque
 Aculeum inter se desiderio acuentes similem,
 Neque enim a deo nuptiæ seorsum ponunt.
 Sed continet magis quis, quoniam & magis urget
 Quæ admodum aut paruam quæ nauem paruus emittit flatus
 Velis apertis per undam celeriter currentem,
 Vel manus mittunt acceleratam a remis,
 Magnam autem non parua spiratio fert, sed grauem
 Mare ineuntem ualidior uentus urget,
 Sic certe & iniugari quidem quoniam uiuunt leues
 Leuiori magni dei indigent auxilio,
 Qui autem & uxorem caram & facultatem iniit,
 Et filios, secatur autem longe magnam undam uitæ
 Vsu maiori, plus deum complectitur,
 Hæc nuptiæ, uidua autem uita amore sine,
 Immitis, improuida, sine penatibus, montiuaga,
 Non medicinam affectuum, non senectutis infirmæ
 Remedium, pubescentes suis filiis parentes,

N on compositio uitæ mellitæ, non foris
D electantur, non conuiuuiis, sine risu extra mundum,
Q uie uita nati sunt, & non amant uitæ
R adices, non hominibus concordem animum habent.
S i uero uirtutem desyderans quis sperauit amorem,
N eq; uirtus amoris est sine, non quod solum
O mnibus antea connubium carum fuit piis,
S ed quod & amoris benigni sunt soboles,
E t Christi passionum gnari, atq; professores,
P atriarchæ, Sacerdotes, munerigeri, reges
O mnigenis uirtutibus ornati, non enim produxit
T erra bonos, quæadmodum aiunt celsas gentes gigantum,
S ed nuptiarum sunt soboles & gloria omnes,
Q uis deum hominibus summe dominantem ostendisset
Q uauis longe existentibus, mentem autem impleisset amoris
D iu nioris, & inde abduxisset in uitam aliam,
Q uis animas expurgauit totis hominibus splendidis?
F ides Enoch transposuit uero ex aquis seruauit
M undum totum animabus paucis & seminibus natantibus
N oe magnus, A braam uero pater urbiumq; & gentium,
E t uictimam Christo ad aram filium uinciens.
M oses duxit populum ab ægypto graui
M iraculis cum magnis, legem autem excepit tabulis
E x alto lapideis, deum autem inspexit ex aduerso.
F idus inter priores sacerdos erat A aron.
L unæ autem soliq; cursum tenuit bonus iesus
L ongiorem, hostibus cedem, & dolores struens.
E t tu beate uinctis ferens cornu sancte Samuel.
D auid inter reges celebris erat omnes,
E t Solomon sapientiæ prima gloria, neq; prophetarum
O bliuiscar. E liam uero in cælum rapuit currus,
Q uis autē legis medium & spiritus non est admiratus
L ucis Ioannem, magnisonum precursorem summæ?
Q uis uero duodecimam inclitorum postea discipulorum?
Q uis pauli robur magnanimi cœliuagi,
A liosque qui geniti sunt, & qui nunc sunt optimi?

ὁ νηπίος βίοτιο μελίφθορος, ἐκ ἀγορῆσι
 τ' ὄρνον τ', ἐθαλίησιν, ἀμφιδέδωκετο δὲ κόσμῳ.
 ὁ βίοτιον πελάσσει, καὶ ἔσθ' ὅπουσι βίοτιο
 ἔξασ', ἐμδρόπεσσιν ὁμῶς φονα θυμὸν ἐχέειν.
 εἰ δ' ἀρετῇ φιλότητος ἀπὸ πικρῆς φιλότητος,
 ὁ δ' ἀρετῇ φιλότητος ἀπὸ προθεῖν, ἐχέει μόνον
 Πάντασι βίπαροις γάμος φίλον δύσε βέεσσιν,
 ἅλλ' ὅτι καὶ φιλότητος ἀνέρος εἰσι γλυέθλη,
 καὶ χρυσὸν παθῶν ἐπίτορος, ἡ δ' ὑποφῆται,
 Πάρεχ' ἰερέων, ἀεθλοφόροι βασιλῆες,
 Παντοῖαισ' ἀρετῇσι κενεομένοι. οὐ γὰρ αἰέτι
 Χρὼν ἀγαθούς, ὥς φασὶ πελάσεια φέρει γιγάντων,
 ἅλλ' ἅλα μου τελέθου γόνος καὶ κλῆδος ἀπαντες.
 τ' ἰς θεὸν ἀνθρώποισι μέγα κηρύττειν θ' ὑπέδειξε
 καὶ πᾶσι τὴν ἐοῦσι, νόον δ' ἐπλησεν ὄρωτος
 ὁ δότρου, καὶ εἴπεν ἀπὸ γαγεν εἰς βίον ἄλλον,
 τ' ἰς ψυχῆς ἐκαθήρεν ὅλοις ἐμδρόπεσσιν φαεινοῖς,
 ἔστις ἐνὶ χεῖρσι μετέθεκεν. ὁ δ' ἔξ ὑδάτων ἐστάσσει
 Κόσμον ὅλον ψυχῆς ὀλίγαις καὶ ἀπὸ ῥήμασι πλωτῶν
 Νῶε μέγας. ἅβραάμ δὲ πατὴρ πολλῶν τε ἐθνῶν,
 καὶ θυσίῳ χρυσὸν πᾶσα βαλμὸν ἵα πεδήσας.
 Μωσῆς ἦγαγε λαὸν ἀπὸ αἰγυπτίου βαρείης
 οὐ μᾶσι δὲν μεγάλοις, νόμον δ' ὑπέδειξε τοῦ λαοῦ
 ἔφ' ὅτε λαὸν ἐνέησι, θεὸν δ' εἰσεβόακεν αὐτὴν.
 Πιστὸς ἐνὶ προτέροις θύητο λῶς ἔσκεν Ἀαβρῶν.
 Μωσὴ δ' ἠελίῳ τε σφόδρον ἐχέειν ἡὺς ἱεροῦς
 Μακρότονον, δὴ τοῖσι φόνον ἐκείδων τέλων.
 καὶ σὺ μάκαρ χρυσοῖσι φέρων κέρως ἀγνέει σαμουήλ.
 Δαυὶδ ἐν βασιλεύειν ἀοιδίμοσ' ἦεν ἅπανσι,
 καὶ σολομὼν σοφίῃσ' ἡρώων κλέος, ἐδὲ προφητῶν
 Ἀἰσώμεν. Ἡλίου δὲ πρόσθερον ἦρπασεν ἄρμα.
 τ' ἰς δὲ νόμοιο μέτρον καὶ πνύμαρσ' ἐχέει τέλει
 Φωτὸς ἱωάννου δρῖν χεῖρα πρόσφορον ἄκρῳ,
 τ' ἰς δὲ δυνάμειδα κληῖδων μετέπειτα μαθητῶν,
 τ' ἰς Παύλου μελὸς μετὰ τὸν ἑρρανοφόνου,
 ἅλλοις θ' οἵ γε γάσσι, καὶ οἱ νῦν εἰσὶν ἀφ' ἱστοί;

Ἐρμα λόγον, κήσμιον τε κλέος, χάρις τε θεμέλιον.
 Τούς πάντας μερόπας γάμος καὶ χρυσὸς ἐδωκεν.
 Ὁυδὲ μὲν δὲ γυναικὲς ἐπ' ὅσας βίη κομώσασαι,
 ὧν μέγιστον βίβλοισι θεοπνύουσι παρθένους,
 Νόσφι γάμον καὶ σαρκὸς ἐν κλέει ἐπέβησαν.
 Ἐἴπω μείζονα μὲν θὺν ἐμὴν τίωμι φιλότιμα.
 Καὶ χρυσὸς καὶ θαρσύνει μὲν, ἀπὸρ πάλιν γυναικὶς ἐμὴν
 Ἀνδρομέοις, μνηστῆρ δὲ διωλίσθησαν γυναικὲς,
 Ἡμισυ συζυγίης μίξας βροτέης θεότητι.
 Ἐν δ' ὡδὲ πᾶσι μέγιστον ἐμὸν κρᾶτος, λυγρὰ τέωσιν
 Ἀλγυγίον, καὶ οἱ γὰρ ἐμὸν γένος, ὡς περ ἄπαντες.
 Ὁυδὲ γὰρ ὅς ἀγᾶμνον γυναικὲς ἐκ γάμοιο
 Ἀλγυγίον, τεκέειν ἀνδρομέην, ἴχνη ἄνωγα.
 Ἐἴριμὴ πατέρων, πατέρων τε μὲν ὅς ἐχρύνετο.
 Τόια γάμος, μετέπειτα καὶ τὴν φιλόωσα πῆρ' ἦ
 Ἐν θυγίνου ῥακέειν, καὶ ἄλφειν ἀσφενδύουσι,
 Νήλιωτος, ἀνάλειν τε, καὶ τὰ θεῶν ὅμματα τ' ἐχρύνετο
 Γαργυρίη, τυγθὸν δὲ διατέλλετο λυγρὰ τέωσιν
 Χείλεα, φοινίσκουσα πῆρ' ἴον αἵματι σεμνῶ,
 Καὶ κεφαλῆς ὀφύουσα σιγᾷ κρᾶν πῆρ' οἷον καλὴν πῆρ' ὦ.
 Τὴν δ' ἄρ' ἄπ' ἀπὸρ πᾶσι τοῖς ἐμὸν γένος, ὡς περ ἄπαντες.
 ὧν τέκος ὀφείλοιο, καὶ ὡδὲ κυδνέειν
 ὧν μέγιστοι χοροὶ πῆρ' ἴον μὲν μεδέοντος
 ὧν μνηστῆρ, εἰκαίσε δέμας καὶ γαῖαν καὶ τίχαι,
 Διὸς ἴδι, καὶ φάσθαι μὲν θὺν. ἐγὼ δὲ σέο προπάροιθεν
 Στήσομαι. ἢ γὰρ ἐμοὶ γε θεοσδοτὸς ἦλθε ἀνίστα.
 Ἡλυθες. ἀλλ' ἐπὶ μάλλον ἐοῖς, καὶ ἴλασθαι εἴης.
 Τίς με καὶ οὐκ ἐθέλουσιν ἄγει πρὸς ὅνδε θῶμον;
 Τίς δ' ὀφείλοισ μεμαῖαν ἐμὸν θεὸν ἄρεμίητε
 Τίς δ' ἢ ματίοις τε πόνοισι, θυγίνοισι τ' αἰοδαῖς,
 Καὶ δακρυῶν πηγῆσι, καὶ δακρύειν καὶ θαρμύει
 Ἐἴς δ' ἦεν καλέειν κε νέω, καὶ νέεα μὲν θὺν,
 Ὁυγὼν ἀνθρώποισιν ἐμὸν κρᾶτος. δὲ λόγους
 Ἐν σφοδρῶς, δὲ τ' ἀγορεύειν ἐμὸν σῶμα. δὲ δὲ διηκτῶν
 Ἐν μὲν ἐν ἡφοῖσιν ἀγάλλομαι, οἷσι μέμνητε
 Πάυρα μὲν ὀφείλεις, παύροις δέ τε. πολὺ μὲν δ' αὖτε

Tu
 Qu
 N
 Qu
 Sm
 Dic
 Et
 Hu
 Dir
 Vn
 In
 Ne
 In
 Si
 Ha
 In
 Si
 Vn
 La
 Et
 Ha
 Of
 Om
 Ca
 Hu
 Stat
 Ve
 Qui
 Qui
 Co
 Et
 In
 No
 Vo
 Be
 Pa

T utamen uerbi, mundiue decus, populiue fundamenta.
 Quos omnes hominibus nuptiæ & Christus dederunt,
 Neque etiam mulieres in pietate elatæ,
 Quarum magnus in libris a deo inspiratis numerus,
 Sine nuptiis & carne gloriam inierunt,
 Dicam maius uerbum meum honorans amorem.
 Et Christus puris quidem, atramen uisceribus admixtus est
 Humanis, sponsa autem dilapsus est muliere,
 Dimidium coniugationis miscens mortalis diuinitati
 Vñ aut post omnia maximū meū imperiū, si uincant
 Iniugati, & hi enim meum sunt genus, quēadmodū omnes.
 Neque enim ex innuptis nupti, ex nuptiis uero
 Iniugati, filiis præcipimus, continete contentionem.
 Si non patres estis, e patribus tamen geniti estis,
 Hæc nuptiæ. postea mœrebunda gena
 In pilaceis pannis, & membris infirmis
 Sine calceis, arenisque, in terram oculos tenens
 Virginitas, paulum aut diducens cum uerecundia
 Labra, colorans genam sanguine uenusto,
 Et capite trahens clam occuleret tegmentum,
 Hanc igitur adhorter ego huiusmodi uerbis.
 O filia cœlestis, & interius gloriosa,
 O magnis choris assistens regnatoris
 Cantoribus, & si te corpus & terra continet,
 Huc ades, & fare uerbum, ego uero antete
 Stabo, quippe enim mihi diuino munere uenisti regina.
 Venisti, sed magis adhuc uenias, & propitia sis,
 Quis me & nolentem ducit ad hanc sedem,
 Quis uero operibus meditantem meum deum quieteque
 Colere, diurnisq; laboribus, nocturnisq; cantibus,
 Et lachrymarum fontibus, & sanctis purgationibus
 In contentionē uocare inanem, & discordias uerborum?
 Non enim in hominibus ē meū imperiū, neque sermonibus
 Volubilis, neq; foris immisceor, neque iudicium
 Benignorum suffragiis exulto, quibus curæ est
 Parum quidem iustitia, paucisque et, sæpenumero aut rursus

Hinc & inde examen declinant iustitiæ
A liis res uitæ in pretio sint, at uero mihi
Vna lex. una intellectio, temperatum amorem
Erga deum celsi regem luciferum inde proficisci,
A liorū autem bonorū me tantum mentes cupido tollit,
Quibus inanes superbiunt temere inflati,
Cito aduenientibus, & pereuntibus celerrime
Quantulum fumi & uaporis, atque fluentis
Auræ, & arenæ concussæ uentis,
Vndiq; tractæ, aut supra mare nauis uiæ,
Vellem spreta inter homines existens,
Paruam inter celestes habere gloriā semp existentes
Quam omnibus imperans, a deo cedere seorsum.
Sed tamen horreo ac timeo, ne quis eleuatus
Virginitatis nouipactam alam in æthere mouens,
His sermonibus in terram labatur celerrime.
Quoniam in medium ueni meorum filiorum adiutrix
Verbum auxiliare dei cum manu ferens,
Matri uero meæ primum dicam quæcūq; decent.
Illud quidem uere dixisti, & numerasti,
Iugatio grata, & laudauī, quippe enim ego
Incipiam unde desiit tua oratio, quod innuptis
Radix est cōnubium, & enim est & radix & principium.
Quis uero inficietur modestus parentes,
Non tamen omnia dixisti uera, sed excipias
Quamuis mater sis sapiens & prudens uerbum,
Et magnæ sapientiæ mysteria circa generationem,
Quam latebræ ostenderunt mihi magni dei,
Non totius hominis pater est mortalis, ut aiunt.
Sed quantum carnisq; & sanguinis utrisq; autem
Pereuntibus, anima uero dei regnantis est flatus
Extrinscus incidens, pulueris figmento nouit qui miscuit
Quomodo primum inspirauit, & imaginē miscuit terræ.
Testis meorum uerborum & tuum desiderium, semipfectus enim
A mans non animas filiorum, sed corpora sola.
Quibus moreris laborantibus, & quibus uiuentibus gaudes.

Εἴ νθα καὶ εἴθα τὰ λαντον ἐπικλίνουσι δέ μισος.
Ἄλλοισιν βίοιο τὰ τίμα. αὐτὰρ ἔμοιγε
Εἰς νόμος, ἐν δὲ νόημα, κῆρα σα μὲν λυσι γέ τιτα
Πρὸς θεὸν ὑψι μέδοντα φαεινότερον εἴθεν ὁδὸν.
Τὼν δ' ἄλλων ἀγαθὸν μετ' ὅσον φείσας ἴμερος αἰρεῖ,
Ὅς κε νεοὶ φονέουσιν ἐπὶ σά φυνόωντες,
ὧ κατ' ἐπὶ χο μὲν οἶσι, καὶ ὄλυ μὲν οἶσι τὰ χίσα,
Ὅσῃ πον καπνὸς οἶσι καὶ ἀλμύδον, ἵδὲ ῥέσσις
Ἀνθρ' καὶ ἱαμαλτοιο τιναστο μὲν ἡσ ἀνέμοισι,
Πάνθεσε συρο μὲν ἡσ, ἵδ' ὑπερ' ἄλλ' νηὸς ἀταρῶν.
Βυλθ' ἡμῶν κεν ἀπμὸς ἐν ἀνθρ' ὡσιν ἐδ' ἡσ,
Τυτθὸν ἐν ἀνθρ' οἶσιν ἐχέιν κλέος αἰὲν ἐδ' ἡσ,
Ἡ πάντων κρατέουσα, θεῶν πᾶσι πᾶσι ἀπ' ἀνθρ' ἡσ.
Ἀλλ' ἔμωης δ' οἶμα, καὶ δειδία, μὴ ἵς ἀνθρ' ἡσ,
Παρθενίης νεόπικρον ἡδ' ἡσ πᾶσι ἀνθρ' ἡσ, νωμῶν,
Τοῖς δὲ λόγῳ ἡδ' ἡσ γὰρ ἀνθρ' ἡσ τὰ χίσα.
Τὸν κεν εἰς μέσον ἡδ' ἡσ ἐμῶν τε κέων ἐπὶ κούρο
Μυτθὸν ἀοσπῆρα θεῶν ἡσ χεῖρ φέρουσα.
Μητρίδ' ἔμῳ ταπρῶτα μνθ' ἡσ μαῖος ἐπὶ οἶμα.
Κεῖνο μὲν ἀνθρ' ἡσ μνθ' ἡσ, καὶ κατ' ἡσ,
Συζυγίῃ ἡσ εἰεῖσα. καὶ ἡσ. ἵδ' ἡσ γὰρ
Ἀρῶν δ' ἡσ κατ' ἡσ τὸς λόγῳ, ὡς ἀνθρ' ἡσ.
Ἡ ἡσ γὰρ ἡσ. καὶ γὰρ τὸ πᾶσι καὶ εἰς καὶ ἀρχή.
Τὸς δὲ κεν ἀνθρ' ἡσ το σφονέων γνέπῃρα,
Ὅς μὲν πᾶσι ἀνθρ' ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Καὶ μὲν πᾶσι ἀνθρ' ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Καὶ μὲν πᾶσι ἀνθρ' ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Ἡ ν κούρῳ ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Ὅς ἡσ ἀνθρ' ἡσ πατὴρ βροτῶν, ὡς ἀνθρ' ἡσ,
Ἀλλ' ὡσιν ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Ὅς ἡσ ἀνθρ' ἡσ πατὴρ βροτῶν, ὡς ἀνθρ' ἡσ,
Ἡ ν κούρῳ ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Πᾶσι ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Ματθὸν ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Στῶν ἡσ ἐπὶ τῷμα. ἀλλὰ δὲ χίο
Ὅς ἡσ ἀνθρ' ἡσ πατὴρ βροτῶν, ὡς ἀνθρ' ἡσ,

Π λείονα γὰρ τυθήσι πατήρ καὶ πόλιν αὐτὴν
 ὧν τεκέων λυγρόν ἐδὸν καὶ ταχὺ μέγαται ἦτορ,
 Ἡ μέγαλαις ψυχῇσι καὶ χείροσι λυγροῖσι.
 Τὼν μὲν γὰρ ἦτορ τεκέει, τῇ δ' ἔτελέθουσι τοκήδω.
 Ἐἰ δὲ σε μήτε ἔγωγε καὶ ἑὸς καὶ χείροσι μοίρῃ.
 Πῶς σὺ γὰρ ἀφ' οὗ τῶν φθονέει παῖδες ἡϊθέοισιν.
 ὧς μεγάλῳ χυλὴν βροτῶν ἐθέλουσ' ὑφ' ἡμέ-
 Γαρθενίλῳ ἔδωκε. θεὸν πατέρ' ἀμύχανον.
 Μυθῶν μὲν δὴ τοῖα καὶ ἀρκίος ἐνθάδε μύθοις.
 Αὐτὰρ ἐγὼ φίλα τέκνα θεῶν πάντων βασιλῆος,
 Τὸνδε νόμον τίδωκε, ὁμοφροσύνῃ δ' ἀπεινῶ,
 Πρὸς θεὸν δῖον ἔμεινα. πρὸς δ' ἀπείλιπον δ' ὥτα,
 ὧν παῖδες ἀθανάτοιο παῖδες ἐσθλὰ τ' ἀνώγει.
 Ἐκ γὰρ ὧς ἀδύνατο, ὅφρ' ἡμεῖς φθινύθωμεν,
 Ἐξέτι τῷ, ὅτε πρὸς ἄνδρα μὲν ἐτοὶ πρὸς αἰθέρα
 Ἀζύγα, καὶ μετέπειτα διδούς νόμον ἡγήσεται γαῖαν,
 Καὶ ἥκετοὺς ἐκαθήρε νόμος, καὶ νηὸν ἔπεισε
 Σάμασιν ἀγνοήτοισιν ἀμοιβὰς δῖων ἱερέων.
 Μάρτυς Ἰωάννης πατήρ μέγας, ὅτι παροῖθε
 Σπερμῆνας φίλον ἦτορ, ὃν ἐδίδεκε δέξασθαι
 Τὸν χρυσὸν μέγαλοιο πρὸς γαῖαν ἡμερείοις,
 Πρίν γε θεῶν τελέσαι μυστήρια ἡμᾶσιν ἀγνοῖς.
 Τῷ δὲ νόμοιο τέλεος χρυσὸς, μερόπεια κέραθ' εἶς
 Παρθενικῆς ἀφ' ἧς ὁσ' ὅπως γάμος ἐσ' ἔχονα νύσῃ.
 Καί τοι μὲν ὡς ὑφ' ἡμέραν, ὅδ' ἔγχετο νόμος ἀρείων.
 Καὶ μένος ἀφ' ἧς νοῖο λυτῆς ἀφ' οὗ σαρκεὶς ὁδὸν ἔδωκε,
 Ἐοὶ ἡμεῖς μὲν οἱσι, καὶ ὅλῳ μὲν οἱσι χυλὴν ἔδωκε,
 Γαρθενίῃ ἐνέκυρσε, καὶ ὡλῶ, ὡς ὅτε πᾶσι
 Ἀγχιλῶ μέγα κῆμα, καὶ ὕδατι βοσκομένῃ φλόξ.
 Γρὸς τὰ δὲ πῖσ' πτόλιεσσι καὶ ἀδρανέεσσι νόμοισι,
 Τῶν δ' ἀπορῆσι γένηθε, καὶ οἰδμασι, καὶ ἔσ' ἀγῶν,
 ὧς μὲν τοῖσι σὺν ἐπὶ πᾶσι πτόλιεσσι ἐφ' ἡβόλῃς,
 Τῶν δ' ἑσθλὰν ἐν πολέμοισι, καὶ ἐν θαλίῃσι παρὰ ζῶν
 Ἡ νεοῖ, τίς σ' οἰλῶ κενεαυχία, ἢ τ' ἐν χερσίν,
 Ἡ τ' ἐν ἀρχαῖσι λόγοις καὶ πλεγμασι κείται
 Ἀνὴρ πικρὸς μὲν οἱσι, καὶ ἡέριλτος μὲν οἱσι;

plus
 S uo
 Qua
 Illo
 Sine
 Quo
 Qua
 Virg
 Mat
 Veru
 Hanc
 Ad
 Quer
 Geni
 Exco
 Imit
 Eifo
 Cor
 Tefi
 Proc
 Chri
 Priu
 Legi
 Virg
 Atq
 Etr
 Flui
 Vin
 Ma
 Ad
 Qui
 Qu
 Qu
 La
 Qu
 16

Plus enim parvis pater & ueneranda mater
 Suorum filiorum iacturis proprium domitat cor,
 Quam magnis animarū uitiis & deterioribus iacturis,
 Illorum enim parentes, harum aut nō sunt parentes,
 Si uero te matrē ego uocabo & in deteriore partem.
 Quo pacto tu prestantioris inuides patris pueris.
 Quare magno genitori mortalium uolens cede
 Virginitatem honorans deum patrem complexum.
 Matri quidem talia, & sufficiens hic uerbum,
 Verum ego cari filii dei, omnium regis,
 Hanc legem colens, concordiam amabilem,
 Ad deum solum miscui, pulueris aut reliqui amorem,
 Quem filius immortalis patris statuit desuper
 Genitus ex adyto, & indeficiens ex indeficiente
 Ex eo adhuc cum primum Adam posuit in paradiso
 Iningatum, & postea data lege lustrauit populum,
 Et soboles purgauit lege, & templum honorauit
 Corporibus sanctissimis uicissitudinariorum sacerdotum.
 Testis ioannis pater magnus, minime antea
 Procreans carum filium, quem intra ceperat templum,
 Christi magni prænuntium hominibus.
 Priusq̃ deo perageret mysteria diebus sanctis.
 Legis autem finis christus. hominibus commistus
 Virginali ex utero, ut nuptiæ in terram uergerent
 Atq̃ hic q̃dem sic cessit, excitatus est aut mundus p̃stantior.
 Et mors primigenam solubilem per carnem proficiscens,
 Fluxu genitis, & pereuntibus generationi,
 Virginitati occurrit, & perit, quē admodum cum saxo
 Maritimo magna unda, & aquam depascens flamma.
 Ad hæc quis urbibus & infirmis legibus?
 Quis foro gauisus est, & fluctibus, & quis certaminibus,
 Quæ uerba composuerunt in cito morituris ephebis?
 Quis exercitum in bellis, & in conuiujs mensas
 Laudauit? quis sapientiam inanem, quæq̃ in manibus,
 Quæq̃ in tenuibus sermonibus, & nexibus posita est
 Ibi genitis, & aeri solutis?

Quis uero utiq; delectatus est plantationisq; laboribus
 N auisq; celeris cursu uelocibus a uentis?
 Hæc quidē nequaq; nuptiæ & documēta sunt q̄s uero Adæ
 V litionis antiquæ parua[m] partem, quibus subserpit
 C alcem meum credens amarus serpens, si uero nuptiæ
 V aleat, neq; enim mihi cōmercia ad uitam aliam
 H inc festinanti, beata autem omnia peribunt
 H odie, uel mundi cum inconstanti fluento.
 F luxibilis enim fluxibilis traicis uitæ
 P arum attingensq; & percurrentem.
 S i uero sapientibus gaudes, quoniā exte geniti sunt,
 E xcipe & peccatorum malitiā, quorū radix extitisti.
 R adix Cain, sodomorq; & quos dispersit in turri
 C hristus p̄nitiosa machinātes, cōtumeliāq; quā extitit imber
 E ccelo terrā omnem una cum spirantibus expurgans,
 Q uis Pharaonem maliconsultū, A chaab audaciā, assyriorūq;
 A marissimos reges educauit? quis uero iustum
 S anguinem ī cōuiuiο libidinosi motionibus dantem filia
 S celestium Herodem puericidam, atq; interfectores
 C hristi omnium regis, quique extitere insecutores
 A nte & postea, & postremis temporibus,
 Q uorū ultimum primumque malum Beliā barathrum
 G raue Iuliani imperium animarum perditoris,
 C uius a deo p̄cussi, quoniā pugnā attollebat Christo,
 C alidū adhuc fernens puluis, magnus horror peccatoribus est.
 A liosque, quos dedit uitæ cōnubiū, atque etiā dabit,
 M endaces, homicidas, obliquos, peierationē iurantes,
 R aptores alienorq; externi corruptores lecti,
 Q uis numeraret? quoniā hoc omnibus ostensum est,
 Q uod plus est auro puluis, plures que pessimi
 B onis sunt, etenim uias transeunt inæquales.
 H is enim plana & cursilis est malis,
 A t uero boni secant accliuē. quapropter bonis
 Q uā plurimum deteriores præstantiores sunt numero
 S i quidem igitur deseris exultans filiis
 E t orbam uocans uitam diuinitatis sociam,

Τ ἰς δ' ἀρχαῖοις ἐγὼ θεοφύλοσκα ὧν τὴν τε ἀννοισί,
 Ν ἡσ δ' ὠκυάλου ὁρόμῳ κραιπνοῖς ὑπ' ἀήταις,
 Τ αὐτὰ μὲν ἔτι γὰρ μοιο διδάγματα, τῆς δ' ἄδ' αἰμοιο
 Τ ἰστος ἀρχαῖος τνὶ θὸν μέρους, οἷσιν ὑφ' ὅρπει
 Γ ἔρηναν ἐμὴν δόκων πικρὸς ὄλῳ. εἰδὲ γὰρ μοιο,
 ἔρ' ἔπει. οὐ γὰρ ἐμοι γε σωέμωρα πρὸς βίον ἄλλον
 ἔνθεν ἐπειγόμενῳ, τὰ δ' ἔγ' ὀλβια πάντα ἀφ' ἑλῖται
 Σ ἡμῶν, ἡ κ' ὁμοιο (ὅν ἀσπάζονται ῥέεθρῳ.
 Ρ ὅσος γὰρ ὁμοιο δίκαιον ἀσπάζομαι βίον
 Β αὐτὸν ἐφαπτόμενος τε, πρὸς ἀσπάζομαι βίον.
 ἔ ἰδε ὁμοιο γένηθας, ἐπεὶ σὲ θεν ὀβελόντο,
 Δ ἔξαι καὶ ἀλὶ θέν κακίῳ, ὡν εἰς ἀπ' ἐν ἑλῖται.
 Ρ ἰζα καὶ ἰν, σὺ δ' ὁμοιο, ὅς ἐσκέδατο ὡδὶ πύργῳ
 Χ ριτὸς ἀπ' ἀσπάζομαι, ὅς ἐσκέδατο ὡδὶ πύργῳ
 Ο ὑβανὸν θεν χθονά πᾶσαν ὁμοιο πνέουσι κακίῳ.
 Τ ἰς φεραὶ καὶ κακίῳ, ἀσπάζομαι, ἀσπάζομαι τε
 Π ἡμῶν τοῖς βασιλῆας ἐθρ' ἑλῖται, ὅς δ' ἰκαίον
 Α ἰμα πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Ο ὑλῖον ἡμῶν καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Χ ριτὸν πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Π ῥοδὸν καὶ μετ' ἐλῖται, καὶ ὡς πᾶσι χρόνοις,
 Τ ὡν πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Δ εἰνὸν ἰουλιανόιο κραιπνοῖς ὡδὶ πύργῳ,
 Ο ὑβανὸν καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Θ ὁρμὸν ἐλῖται καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Α ἰμα πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Χ ριτὸν πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Α ἰμα πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Τ ἰς καὶ ἀριθμῶσαι, ἐπεὶ ὅδε πᾶσι φαίνεται,
 ὅς καὶ πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Τ ὡν ἀσπάζομαι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Τ ὅς καὶ πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Ο ἰδ' ἀσπάζομαι πᾶσι καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 Γ ἔρηναν ὅσον καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον
 ἔ ἰμὴν δὴ λήξαι ἀσπάζομαι καὶ κακίῳ,
 Κ αὐτὸν καὶ κακίῳ, ὅς δ' ἰκαίον

Sift
Ne
Que
Loc
Qui
Sere
Ima
Etfi
Eta
Etfp
Semi
Mo
Nor
Sipa
Am
Nec
Vel
Petr
Neg
Nor
Ext
Aer
I fa
Etp
Etf
Cu
Co
Qu
Ve
Ho
Ne
Se
Ta
N
Si
N

Sistemus hoc loco uerbum, habes gloriam concertabilem
Neq; enim ipsa in uideo terrestri genitori.
Quod si dei secundas partes sortita primas aspicias,
Loquar uere quidem, uerum molestum uerbum.
Quis omnium hominum hoc cogitauit filium optimum
Serere, quod autem remedium incōmodum filium gignere,
Imaginē quidem pinxit quis ab imagine non deteriolem,
Et fictor expressit similia figmenta formæ,
Et taurum manibus, ubi mens, excusit ars
Et spicam ex bono agricola bonum messuit
Semine, neq; frustratum est a fine desiderium, qualē sparauerat
Mortalis aut nō manifeste nouit filii naturā, in quod desinet,
Non bonus, neq; etiā malus, neq; gloria bonus præstatiorem
Si paulus quis existens Christicidā filium procreabit,
Annā aut Caiapham pñitiosum, aut aliquē iudam,
Neq; siq; natura malus qualis iudas,
Vel pauli diuini uocabitur, uel hic petri,
Petrae infractæ genitor clauem sortiti.
Neq; enim si carum filium procreabit uel filiam,
Nouit pater, contumeliam aut pulueris solū extinxit lecto,
Ex uno autem autore generis Cain & Abel manarunt,
Aemulator, sacrificiūq; deformis bonus cultor,
Isacidae autem Esauq; malus, Iacobque optimus,
Et plus, ex uno enim gemellus partus nihilo similis,
Et solomon primo sapiens, deinde pessimus,
Cum fæminas secutus est peccatrices.
Contra rursus pauli magnum robur utrinq;
Qui Christum qdem illudebat, deinde uero oībus demonstrauit
Vertens in bonam æmulationem igneum impulsus.
Horum coniugio quid dabimus? nihil ego equidem.
Non enim iugatos iucunda sequitur imago,
Sed ueluti quis uolubilibus oblectatus mentem talis
Talos quidem proiecit, par autem aut impar
Non manus, fortuitæ autem lapillorum uolutationes tulere,
Sic certe nuptiæ filiorum aratrices prudentesq; malosq;
Non peperere, sed edocuit mortalium natura aut disciplina.

Grego. C

Quod si uerum desideras nosse sermonem, optimi quidem
Spiritu, ac uerbo formante optimi.
Scintilla enim pietatis in hominibus cælata est,
Quæadmodum in non nullis lapidibus ignis robur, ut aut ferrum
Ictibus e lapidibus emisit lucem, sic e mortalibus
Pietatem latentem ducit uerbum. pessimi autem
Potius coniugii sunt, hoc enim plus hic gignit,
Et mundi fluentis sodalis clauus humi
Carnem uinciens, animamque infra præmens plumbago.
Et fors filiis similis hic manens,
Sed tamen filiis deuincimur, neque tu dicere
Bonos, proiciamque scelestos ego
Aliis uero, quorum sancta uita est præstantior,
Noueris amorem dei, carnisque grauis
Spectans. mundorumque naturam & fines duplices,
Si enim uel paulum diffuderis intuitus,
Aut corruptionem sordentem a splendore, uel etiã nebulam.
Et pupillam aperueris ad splendores solis
Nostri, pura autem mente solueris omnia,
Inuenies uirginitatem quædam totam dedicationem dei
Auroque electoque lucidiorem, atque ebore
Spectabilem, serenantem, belle alatam, celsicipem,
Leuem, splendentem, supra terram, immotam
Terræ in cavitatibus, in urbe latifunda
Cælesti, & a carne longe habitantem.
Manibus utrisque, hac quidem continentem in senescentem
Vitam, altera uero diuitias & gloriam incessabilem,
Non quemadmodum domiferam sub pondere testaceo
Trahentem laboriose humidum corpus uestigiis pigris
Non Christo & carni partitam regi,
Neque quemadmodum ambiuiis lex, & terram habentem,
Et mollibus habitantem in aquis nocte & aurora
Sed deo mittentem totam mentem, ex deo autem
Præstantioribus & filiorum peocreationibus florentem
Spe, purisque intellectibus ex puro,
Coniugium uero rursus penitus a christo currens

Εἰ δ' ἐπεὶ τὸν ποθέεις γινῶναι λόγον, οἱ μὲν ἀρῖστοι
Πινύματ' οἱ δὲ λόγιοι διαπλάσσοντες ἀρῖστοι.
Σπινθήρ δ' ὅσπερ βίης γὰρ ἐν ἀνθρώποις κέκρυπται,
ὧς ἴσιν ἐν χερσὶ πυρὸς μένος. ὥς δὲ σιδηρὸς
Κροῦμασιν ἐκ λιθάων ἢ κέσχετο, ὥς ἀπὸ θνητῶν
Ἐν σελίνῳ λαχόντων ἄγει λόγος. οἱ δὲ ἡμέτεροι,
Μᾶλλον συζυγῆσθ' ἢ γὰρ πλεον ἐνθάδε τίκτει,
Καὶ κ' ὁμοιοῦ ῥέοντος ὁμοῖοι σπλῆσθ' ἢ λῶσθ' ὀρθῶς
Σαρκὶ δέων, ψυχὴν τε κ' ὅπως βέλτερον βολυβδίῳ.
Καὶ κληρὸς τεκέων ὁμοῖος ἐνθάδε μίμων.
Ἄλλ' ἐμῶν τεκέων πῶς δώμεθα, μή τε σὺ βάλῃς
Τὸς ἀγαθούς, εἴπω τε ἀτασθαλέοντας ἔργῳ.
Τοῖς δ' ἄλλοις, ὅπως ἀγνὸς βίος ὄσιν ἀρίων.
Γνοίης καὶ φιλόπτητα θεῶν, σαρκεῖς τε βαρεῖες,
Σκεψάμεν ἡ κ' ὁμοῖον τε φύσιν καὶ τέρματα διατά.
Εἰ γὰρ τοῖς καὶ μικρὸν ἀποσκέδασαι δ' ὁπωπῆς,
Ἡ λυμὴν ἐν πτόωσιν ἀπ' αὐγῆς, ἢ σὺ γ' ὁμίχλῳ,
Καὶ γλήνῳ πετάσειας ἐς αὐγὰς ἡελίοιο
Ἡ μετ' ὅρου, κ' ὅπως δὲ νόον λυσεῖας ἀπαντα,
Δήσ' παρθεῖν ἰλῶ μὲν ὅλῳ ἀνὰ θεῖμα θεοῖο,
Χρυσοῦ τ' ἡλέκτρον τε φαεινότερον, ἢ δ' ἐλέφαντος.
Ἐν σκοπῶν, διδύωσιν, εὐπτόδρον, ὑψικάρῳ,
Κούφῳ, παμφανόωσιν, ἀνὰ χθονὸς, ἀσκήκτον
Γαίης ἐν γυάλοισιν, ἐν ἄστει δ' ὕψι μετέθλω
Ὀυρανίῳ, καὶ σαρκεῖς ἀπὸ προσηναιεταῖσιν,
Χερῶν ἀμφοτέρων τῇ μὲν, καὶ χερσὶν ἀγέρῳ
Ζωὴν, τῇ δ' ἐτέρῃ, πλῆθ' ἐν καὶ κ' ὅς ἀπαύσιν.
Ὀυχ ὥς δὴ φερέοικον ὑπὸ ἄλγεϊ ὁστ' ἀκόντι
Ἐλκουσιν μογερῶς ὑγρὸν δέμας ἵχνησιν ἠερῶς,
Ὀυ χρεῖς καὶ σαρκεῖς μόριζο μὲν ἰλῶ βασιλῆϊ,
Ὀυ δ' ὥς ἀμολβοῖσι νόμος, καὶ χερσὶν ἔχουσιν,
Καὶ μαχέροισιν ναίουσιν ἐν ὅσῳ νόν, ἐκ δὲ θεοῖο
Ἄλλ' ἄγε πᾶσι μετρουσιν ὅλῳ νόον, ἐκ δὲ θεοῖο
Κρείσσονσι καὶ τεκέων γλυνήμασιν ἐνθαλέουσιν
Ἐλπωρῇ, καὶ θεοῖς τε νοήμασιν ἐκ καθεῖστο.
Συζυγίῳ δ' αὖτ' ἀμπαρὶν ἀπὸ χρύσειο θεοῦσιν

CC

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald 1.5.39

Fernoribus pernitiōsis pulueris, mundiꝫ curls
 O mnigenis, uel parum quidem pertingentem deum,
 V eluti enim uidens capita duo, uel facies,
 V el & in paginis scriptas literas duplices,
 N on totam uere formam rapuit quamuis cupiens,
 S ed hoc quidemprehendit, illud uero effugit uisum rarum
 D issipatum, ueluti stimulus in utrisq; imbecillis
 M undoꝫ Christoꝫ firmus autem est in unum tendens.
 A ut enim Christum habens quis totum, neglexit uxorem.
 A ut colens amorem pulueris, Christi oblitus est.
 I am & quēdam uidi lapicidam, aut aliquem operum
 G narum ligneorum, prudentes & intelligentes uiros,
 R ectam mentionem cum coniectati fuerint,
 V t oculorum alterum sub supciliis deuinxerunt,
 A ltero uero mittentes totam lucem in unum congregarunt,
 V eritatem affecuti sunt, insecutum autem est ferrum.
 S ic desyderium in unum ueniens, Christo ꝑximius agit,
 Q ui desyderat desyderantem, & iutuentem uidet
 I ntuentem uidet, & occurrit accedenti.
 Q uantum quis desyderat, & uidet, quantum intuitus est,
 T antum & desyderat. circulus uoluitur bonus.
 H uncego desyderans reliqui uitam, neꝫ potui
 O culum iacere alio, iucundum autem me uinculū continet
 P ulchritudinemprehendentem, quæ meas mentes occupauit
 I ntuentis, in me autem concussit splendentissimam
 F aciem totam pulchramꝫ & lucidam reddidit
 S olus enim desyderans, & pulchritudinis partem congregat
 E x amabili desyderanti, beatus autem est, qui excepit
 S ed tu & desyderium aliud in pectoribus duces.
 E t superbis, ut magis super cœlestibus appropinquans.
 C ausa ais filiorum & facultatis atꝫ parentum,
 V t leuium, leuium uero sapienti desyderium est inspectatum,
 N auis parua, paruusꝫ meatus, & lucrum leue
 N on consistentium, tibi uero nauigatio hæc infinita,
 E t fretum traiciens, precare pontum meare
 V ela sinuans per undam ioniam.

grego. C ii

V entus hæc fert, & melior, si quis præstantior.
 Si uero & occurrens, parua mors hic mori.
 A nimæ autem nauigatio est magna & flatus boni
 Cui sane timens plus Christum apprehendi
 N on solum, desydero autem quâuis serenans tamen
 Christū meū desyderium sanctum, qui firmus est desyderātibus
 Qui uero rursus indigens aspicit ad manum dei,
 N on indigere existimans occasionis desyderiū statim omisit.
 N am si feriat tuam mentem Christus desuper,
 E t mediam uulneret refrigeranti sagitta,
 V trosq; amores inspiciens utrinq;
 N oueris stimulus regis quantum dulcior est.
 Quid plus filiis reuirescentibus parentes
 Senectæ alumni, uxoriq; maritus, uxorq; marito,
 Communes autem lætitiæq; & dolores & curæ
 L euiores, claudicanti aut aliq; gradiēs magnū ē firmamentū.
 Verum mihi parentes sunt, quicūq; bonum docuerunt,
 F ilii uero, quos docui, coniugem autem solum accepi
 Christum, qui iniugatos complectitur supra cæteros,
 E t si omnibus fixus est, crucemq; ob omnes substulit.
 Quo & cachinnans, & si oblectamenta iecerit,
 Gaudeo, & me efficit leuiorem & mœstitia,
 V t aurum fundibulis expurgatum sordens,
 T emperantiæ uero quam tibi nuptiæ & uinculum continet,
 H uius quidem ego non carnem, rationē aut auxiliatricē posui
 E t desyderium, q̄ dominans alienum extraposuit,
 V eluti quidam leuioribus leo feris insistens,
 C arnes enim sunt concordēs in affectibus,
 Q uapropter & quædam sciunt ferre gratiam mutuo.
 T ibi grauis est mensa, frustum autem me paruum nutrit,
 V eluti & milia christus magnus olim in solitudinibus.
 T ibi potus est ex cultis uitibus, meum aut merū diues semper,
 F ontes, & fluuii, & putei longi fluunt,
 T ibi pinguentes facies, & uestimenta mollia,
 O rnatus mihi sorpens coma, & uestimenta molesta.
 V estimentum fero aureis excussum texturis

Π νοὶ ταῦτα φέρει, καὶ βέλτερον εἴ τις ἀρεῖων.
 Ἐῖ δὲ καὶ ἀντιόωσα, μικρὸς μὲν εἰς ἀνθάδε θνήσκων.
 Ὑψὺ δὲ πολλοὺς ὄβρι μέγας καὶ πνύμαρος ἐσθλοῦ.
 Τῆ ῥα πόρῃ τομέουσαι, πλεον χρυσῶ δὲ σβραγμαί,
 Ὀυκ οἶον, ποτὶ δὲ καὶ διδιδόωσά περ ἔμπεσ.
 Χερσὶν ἐμὸν πότον ἀγνόν, ὅς ἐμπεδὸς ὄβρι ποθῶσιν.
 Ὄς τις δ' αὖ χατέων λάσσει πρὸς χεῖρα θεοῖο,
 Ὀυχατέων δοκέων κειρῶ πότον αἶψα λέλοιπεν.
 Ἐῖ γὰρ οἷς δύσειε τελὺ φένα χρυσὸς ἀνῶθεν,
 Καὶ μετὰ τὴν δαίσειεν ἀναψύχοντι βελέμνω,
 Ἀμφοτέρους κεν ὀρώταρ ἐφ' ἧ δούσ' ἐκείτ' ὀρθεν,
 Γνοίης κεν πότον ἀνακτορῶσιν γλυκὺ δαΐτερον ὄβρι.
 Τῖ πλεον ἤγεασιν ἀναχλοαί, ὅσιν τοκῆς
 Γηροκόμοισ', ἀλόχω τε πόσις, ἀλόχος τε ἀνοίτη.
 Ξυαί δ' ἀντιόωσαι τε, καὶ ἀλγα καὶ μελεδῶσαι
 Κουφοτέραι. σκαλίζοντι δὲ τις βεβαῶς μέγ' ὀβριμαί.
 Ἀντάρ ἐμοὶ ἱκέσθ' μὲν, ὅσιν καλὸν ὄβρι δαΐσαν.
 Παιδεσ', δ' οὐδ' ἐδιδόωσα. ὁμῶς ὕψα δ' οἶον ἐδέχμω
 Χερσὶν, ὅς ἀζυγὰς πρὸς πῆλ' ἀσπασαί ἐξορῶν ἁλλων,
 Ἐῖ καὶ πᾶσι πᾶσι, στυρόν τ' ἰδί πᾶσιν ἀφρον.
 Ὡ καὶ κατὰ γλώσσα, καὶ λῶ ἀποθύμια βαλμῆ,
 Χείρῳ, καὶ μετὰ τὴν ἐκείτ' ὀβρι καὶ ἀνίη,
 Ὡ στυρόν χρόνοις καὶ ταυρομένον ἐν πόσωντα.
 Σωφροσύνη, δ' ἰδί σίγη γάμος καὶ δεσμός ἐδύγη,
 Τῆς μὲν ἐλὼν ὁ σάρενα, λόγον δ' ἐπικουρον ἐδέχμω,
 Καὶ πότον, ὅς κρᾶτέων ἀλλότριον ἐκτὸς ἐδέχμω,
 Ὡς τις ἐκείτ' ὀβρισι λέων θήρεσσιν ἐπιστάς.
 Σάρκεσ' γὰρ τελέτοισιν ὁμῶς φονδὸς ἐν πατρίεσσιν.
 Τένεκα καὶ πῖν' ἴσα πφορὴν χεῖρ ἀμύλησι.
 Σοὶ βέβριθε δαΐπεξα, δ' ὅσιν δ' ἐμὲ μικρὸν ἐθρεψεν,
 Ὡ καὶ χιλιάδων χρυσὸς μέγας ἐν πότ' ὀβριμοί.
 Σοὶ πότον ἡμερίδων, δ' ἰδί μὲν μέθυ πλῆστον αἶσι,
 Κελεύει, καὶ ποταμοί, καὶ φέατα μακρὰ νῆλουνσι.
 Σοὶ λιγῶντα πρὸς ὅπα, καὶ εἶματα σιγᾶντα,
 Κόσμος ἐμοὶ ἐν πόσων καὶ μετὰ τὴν ἐμὰτα λυπρά.
 Ἐῖ μα φέρω χρυσῶσι ἱνακὰς μένον θυσάνοισι

CC ii

Χερσὸν, ἐμῆς ψυχῆς κρύπτειν πόδι καλλιέα κόσμον.
 Ἐνὶ θοιμαχίῃ, τὰ δὲ ῥήγεα χέκκοσ' ἐμοι γέ,
 Καὶ σιβάς ἐν δαπέδῳ, καὶ δάκρυϊ δαυομένη χεῶν.
 Σοὶ τιμήσ' χρυσὸς, ἐμοὶ κύνισ' ἰμδρόεσσα.
 Μόχρ' οὐ γαυροτέρῃ σὺ, καὶ τι φιλώσ' ἐνδύσθαι.
 Καὶ γὰρ εἰς γλώσσαι, πῆρ' ἴον ἔποτ' ἔλυσθαι.
 Κύνος ἰμείρει, δ' ἑμὸν κλέος ἐκ ἑδρῆς γαίης.
 Ἀντάρ' ἐπὶ δὴ ταῦτα διαθήσῃ καὶ ἰδύσαι,
 Ἀθρῆ καὶ τὰ γάμοιο προέχοντα χεῖρσι σαρκῶσ.
 Ὡς νῖος ἔστι δάμπτει πόσις, καὶ τοῦδε χεῖρον
 Πολυάκῃς δ' ἀγαθός, καὶ ὧν νῖος ὄνις ἀκρίτης.
 Πολυάκῃ ἐν γόρῃ τυκτὸν κακὸν, δ' ἀπὸ πεμπτον.
 Ἐμὲ γὰρ ἑαδὴ καὶ ὁμῶς φονεὺς, εἰς ἐν ἰόντων,
 Ἐμὲ καὶ κακὸν, ὧν νῖος ἐφείστος, ἔχθρος ἀπαισων,
 Θῆος μὲν οὐτε κακὸν καὶ ὁμῶς φονεὺς, ἀλλὰ βαρεῖα
 Πολυάκῃ καὶ νεόνυμφον ἑδρῇ ἐν γόρῃ ἡλυθε μῶριον.
 Νυμφίος, εἴτα νέκυσθαι, τὰ φος, ἀμμιγα τὸρ πνῶς
 Ἀλφειοῦ, μικρὸν ἄεισμα, παρὸς τὸρ πνῶν ἑαδὴν ἀνίησ.
 Ἀλλος πυρρὸν ἀνίησ γαμήλιον, ἐσβεσεν ἄλλος.
 Ἀλλος τίς δ' ὀνόμηνε παῖς πατέρ', ἄλλος ἄτεκνος
 Ἐξ ἀνίησ, ὅρπηξ τίς ὅπως ἀνέμοιο ἵνα χεῖς.
 Ἀρτὶ κῶρη, μετέπειτα γυνή, μετέπειτα δὲ χίρη.
 Νυκτὶ μὲν τὰδε πάντα, καὶ ἡματι πολλὰ μὲν μόνη.
 Ἐλκὸς μὲν πλοῖα μοῖο, κόσμον τ' ἀπὸ τῆς βαλάνθης
 Νυμφίον, ὅρπ' οὐσα πῆρ' ἴα χερσὶν ἀρπαιῶς,
 Ἀιδῶ παρ' ἐν ἴσ' πικρῶς παθεῖν ἀσπιγῶσα,
 Ἀνὸς μορὸν καλέουσα πόσιν, καὶ οἶκον δρῆμον
 Μυρμιλὴν, χίρον τε χέχθρος, καὶ πένθος ἄωρον.
 Σιγῇ τοῦτο βέλη, καὶ ἄλγεα νεκρὰ
 Μῆδης ἐν λατύνεσσιν, πικρὸν καὶ ἀμῆτορ κατὰ πῆρ',
 Ὀυτὴ κέων, τεκέων τε τὰ φος πάρος, εἴτα τεκνύσθαι,
 Πρεσβυτέρους τοκέας τοῖς μέρους, ἄλλοι τε λαχέων.
 Σιγῇ δ' ἡλὶ γὰρ μύα, καὶ ἐκφονα, καὶ πῆρ' ἀσπῆμα,
 Λαβὼν ἀνδρομέης γυνεῆς, καὶ παῖς γὰρ ἑρῶς.
 Ταῦτα ταλαγυῖοι τίς, ὅπλις πάλαι σιγῶς ὄρωι
 Δορὸς μὲν, καὶ πλοῖον ἐμὸς βίος ὕψος ἀνέλκω

Christum, meae animae occultum pulcherrimum ornatum.
 Lectus tibi mollis, stragula autem saccus mihi quidem,
 Et cespes in solo, & lachrymis madens humus,
 Tibi pretiosum est aurum, mihi pulvis exoptatus
 Vitulo petulantior tu tristis demissa sum.
 Cachinatis ridens, genam nunquam solui,
 Gloriam cupis, mea autem gloria non est in terra,
 Verum cum haec dispexeris & uideris,
 Specta & nuptiarum difficultates cultoribus carnis,
 Venalis est uxori maritus, & quod hoc est deterius
 Saepe numero neque bonus, & uenalis uxor marito.
 Saepe & odiosa fabricatum malum, neque reiectabile.
 Si enim boni & concordēs, in unum euntibus,
 Si autem mali, labor intus domesticus, inimicitiae incessabiles,
 Ponemus neque malos neque concordēs, sed grauis
 Saepe & nouum in iugum uenit parca.
 Sponsus, deinde mortuus. thalamus, sepulchrum, mixtim iucundis
 Dolores, paruus cantus, prius bonum molesto.
 Alius facem accendit nuptialem. extinxit alius
 Alium uero quis nominauit filius patrem, alius orbatus
 Statim, ramus quis ueluti a uento concussus.
 Nuper puella, post mulier. post uero uidua
 Nocte una haec omnia, & die saepe numero uno.
 Trahens crines, ornatumque longe proiiciens
 Sponsalem, lacerans genas manibus raris,
 Pudorem uirginitatis amaros affectibus linquens,
 Grauius peuntem uocans maritum, & domum desolatam
 Lugens, uiduamque sortem, & luctum intempestiuum.
 Tacebo partus iacula, & onera mortua
 Matris in ilibus, amarum & sine matre fructum,
 Non parietum, filiorumque sepulchra antea, deinde parientes,
 Antiquiores partu mortes, & sine puerperio puerperium.
 Taceo, errilunia, & fatua, & adulterina,
 Iacturam humani generis, & ludibria carnis
 Haec pensat quis, ubi lancis est motus
 Aspiciens, & multam mea uita altitudinem attrahit

Grego. C iiii

Ad deum celsiregem. omnibus conspicua optimis.
Opprobria autem mutua tacebimus. ut enim uidetur
Virginitatis os graue uerbositates effugere,
Si uero tu uirginitati obicis deiformi calumnias.
Sicubi quis & parum meum deturpauit incessum,
Et Christi tunicam imaculatam turpitudini miscens.
Tuorum bonorum primum in erroribus subiens
Sero nubens, sancteq; fugitiuus magnæ uitæ.
Meminero & ego furtiui turpissimi lecti.
Quem peccatores subducunt dei calcantes minas
Hoc enim in mortalibus malorum perniciosissimum est
Omnium, & candenti igne plus dilanians.
Cum quis alieno adhærens maleficus lecto.
Et sobolem dubiam habet, & uinculum amoris.
Sed te quidem adulteri & corruptores nequaquam nuptiis
Prohibent. nubit autem & quiensem immisit
Hostis lateri, adultericidam. adhuc cruore
Stillans uirili. & qui subter fugitaciem.
Me uero quis a christi desiderio longe ponet
Infans. calculus autem paruus fluxum latum prohibebit.
Non fas est, neq; decet, quoniam longe melius est
Sublatis pluribus cadere aliquos, si fas est dicere
Hunc sermonem linguis contrarium, quam humi
Manere timentes, ne forte ala in terram fluat.
Boni etenim, Christi gloria. pessimi autem,
Veluti lapidem mittentes in cælum fatuitatibus.
Suscipiunt uitiumq; & uituperia suis capitibus.
Angelus erat antea lucifer, sed cum cecidisset.
Cœlestibus permansit sua gloria, quæadmodum uero discipulis
Nullum fuit iudas opprobrium cum cecidit. sed hic quidem cito
Enumero electorum. illi uero undecim manebant optimi.
Et pontus aliquem perdidit. ille uero uelis panis
Nauigat naufragi uidens sepulchrum. uel a sepulchro
Rudentes soluens. funes uero inde alligauit.
Mater mei iubet me linquere uitam sic ascendentem.
Vel orationem sistamus. quoniam uictoria est natæ

Πρὸς θεὸν ὑψιμέδοντα, παῖσι πῶς ἔφαντοσ' ἀρίστοις.
 Ἄλγεα δ' ἀλλήλων σιγήσμεν, ὥς γὰρ ἔοικε
 Παρθενίης σόμα σεμνὸν ἐπεσβολίᾳσ' ἀλεινῇ.
 Ἐἰ δὲ σὺ πῆρ' ἐνὶ προφύγῃς θεοῖσ' ἰμάμοις,
 Ἐἰ ποῦ τίς καὶ βαλὼν ἐμὴν ἥρηνε πορείην,
 Καὶ χριστοῖο χιτῶνα τὸν ἀσπίλον αἰχμῇ μίξας,
 Σὼν ἀγαθῶν τοπιδῶν ἐν ἀμπακίῃσιν ὑποταῖς
 Ὁ ψίγαμος, ἀγνῶς τε φυγὰς μεγάλου βιότοιο.
 Μνήσω δὲ καὶ ἐγὼ κλυτὰς πανταίχους δυνῆς,
 Ἡν ἀλίζοι κλέπτουσι θεῶν πατέοντες ἀπειράς.
 Τί τοι γὰρ ἐν θνητοῖσι κακῶν ὄλωσ' ἄνδρι;
 Πάντων καὶ μαλεροῖο πυρὸς πλεόν' ἐγκαταδίδιπτον,
 Ἐν τῇσι πλοῖσ' ἀλλοτρίῃσιν περὶ κακομήχανος δυνῆς,
 Καὶ γόνον ἀμφήεισον ἐχει, ὅδε σμῖν ὄρωτος.
 Ἀλλά σε μὲν μοι χροὶ καὶ ἀχάστορος οὐ τι γάμοιο
 Ἐρηϊοῖν γαμέει δὲ καὶ ὅς ἐνὶ φασγανῶν ἦκε
 Δυσμενέος παλιδριῶ, μοιχοκτόνον, εἰς τὴν λυθρῶν
 Στάζων ἀνδρομέοιο, καὶ ὅς ὑπὸ λυξεν ἀκωκίῳ.
 Τῶν δὲ μετ' ἐχριστοῖο πόδων ἀποτηλῶσι θήσει
 Ἀφαιέων, ἡφελὲς δὲ μικρὴ ῥόον δύνει ἐφ' ὅρει,
 Ὁ δὲ θεμῖος, οὐδ' ἐπέοικεν, ἐπεὶ πολὺν λῶν ὄσιν
 Ἀγορεύων πλεόνων πῶς πῖνεν τινάσας, εἰ δὲ μὲς εἰπείν
 Τὸνδε λόγον γλαυκῶσιν ἀνάντιον, ἢ χαμάζε
 Μίμνῃν διειδόμενος, κήπου πῶς ὄρον ἐσ' ἑλόντα ῥέουσι.
 Ὁ δὲ μὲν γὰρ ἐσθλοὶ, χριστοὶ κλέος, οἱ δὲ κακῶσι,
 Ὡς τε λίσσον πέμπτοντες ἐξ οὐρανὸν ἀφαιέουσι,
 Δέχονται κακίῳ τε καὶ αἰχμῇ οἱσι κακίῳις.
 Ἀλλὰ γλαυκῶν ἰσχυροὶ, θεὸν ἐσφύροσ' ἀλλὰ πεισύντος,
 Ὁ γὰρ οἱσ' πῆρ' ἐμμένει ὄν κλέος, ὡς δὲ μαθηταῖς
 Ὁ δὲ ἰσθμὸς ὄνδρος ἐπεὶ πέσεν, ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς
 Ἐξ ἀριθμοῦ λογάσων, οἱ δὲ ἀνδραγαμέμονον ἀρίστοι.
 Καὶ πόντος τιν' ὄλεσεν, ὃ δὲ ἰστὰ λυγρὰ πετάσας,
 Πλοῖον ναυηγῶν λούσων τάφον, ἢ ἀπὸ τύμβου
 Γείσματα λυσάμενος, πρυμνήσια δ' ἀνθεν ἀνῆψε.
 Μὴ τὸρ ἐμὴ κέλευαί με λιπέιν βίον, ὃ δὲ ἀνιόντα,
 Ἡ δὲ λόγον σήσωμεν, ἐπεὶ κρύπτει δὲ θυγχεῖος,

CC iii

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.39

Victoria mea. parentū autē & sic est victoria. si uero quod mater
 Virginitatis tu gaudes quanta sit mea gloria,
 Non intelligis quod omnes, quos connumerasti optimos
 E parentibus, parentibus autem iustiores & præstantiores.
 Et Christus quidem ex Maria quidem uerum longe præstantior est.
 Non ueluti mariæque, & quos carnes continent,
 Sed & cælum latum quos intellectus circumocculit.
 Et spica ex paruo quidem, uerum spica germinauit
 Semine, ex arena autē magnopere excellens extitit aurum.
 O rationis autem summa, in utrisque uitis
 Iniugationisque nuptiisque, aliquā imaginē sermo inuenerit.
 Hoc pacto spectaueris mei sermonis finem.
 Hybernæ niues, flores uero ueris tempore,
 Et canus curui, robur autem pubescentis.
 Iam uero flores quidem in hyeme, hybernæ uero
 Visæ sunt niues tunc in diebus uernis,
 Et canum eduxit iuuenis, & senium leue
 Inspexi, lanuginem nuper emittentis longe robustiorē uir
 Sic igitur coniugiū quidem natū est e terra, iniugatio autem
 Christo omniregi coniugata, sed tamen,
 Paucies uirginitas quidem in terram declinauit grauem.
 Coniugatio autem ruit in cælum, unde insperato
 Ambæ mentitæ, hæc quidem nuptias, illa uero choream.
 Sed amici, parentesque & iniugati adhuc pueri,
 Quousque humilibus similes uel testudinibus,
 Aut obliquiuagis & octipedibus cancris,
 Aut longorum serpentium obliquis tractibus uentris,
 Uiuique odioso grauati pondere carnis,
 Huc agite & Christi monitum audientes,
 Pulchritudinem, gloriam, diuitias, genus, opes omnia
 Proicietes, malitiei imitris posteros iucundos,
 Inde excitati, uitam meamus leuem
 Sanctissimi puris concordēs cœlestibus.
 Ut scilicet magni dei existentes sectatores,
 Lætabundi concinnamus celebrem hymnum regi.
 In nuptias autem desinentes a nitore paradisi,

Grego. C iiii

Et terram laboriosam, quæque sequuntur mortuos.
 Contra ex illigata uita ad gloriam eamus,
 Et plantam nemoris bonam, unde cecidere temeritatibus.
 Talia & iniunctio dei similis, iudices uero
 Coniugium desiderantes, tamen coronabunt caput
 Virginitatis, christus autem dans præmium utrisque,
 Hanc quidem dextra adstituet prope manu
 Alteram uero leuæ, gloria autem & hæc maxima,
 DOCUMENTA VIRGINIBVS,
 Victoria quidem igitur tua, & qui magnopere carnis amicus
 Sic iudicium iudicabit, paulum uero uerbis meis
 Virgo gloriosa, & splendidi consilii sapientissima,
 Aures admouens & in mentibus tuis iacias
 Sermonem meum, canitiei aut monitus est optimus.
 Ne te mens uulneret superuolantem motibus.
 Sæpe enim casus quidem a terra in altum tulit,
 In terram autem altitudinem posuit, deo hæc leges positæ sunt
 Beneuolum esse lugubribus, super bos autem minuere.
 Neque paruis mensuris tuam ponderans uiam,
 Si quem prætereas extra cursum, seu pessimum,
 Finem esse uirtutis hoc existima, non enim optimum
 Paucis præferre, modus autem tibi est præceptio,
 Et deus quo tu longe, & si celerior aliis,
 Animaduerte non supra quot, quot autem infra
 Stans. in uia præstantissimus gloriaris esse.
 Cælum latum de super, tu uero in planis tolleris,
 Audiui quod piscibus in aqua uidentur
 Unaque Solque & astra. non tamen hi quidem
 Surda autem ueritatis simulachra intuentes,
 Delectantur ut luminaribus tenuissimis formis.
 Nunquam enim humeris cani maris emergentes.
 Vere splendores spectarunt antea.
 Quippe cito animaduertissent lucem & lusus lucis.
 Ut quidam non enim regis ueram uidere celsitudinem.
 Paulum exilientes. habere se existimant omnem celsitudinem
 Sed tu illud quidem prendisti. hoc uero spera. illud uero cōscēde

κ αὐ γὰρ αὖ πολλὸν μοχθον, ἅθ' ἔσπεται ὅλυν μὲν οἰσιν,
ἔ μπελιν ὅζ' ἀδελτοιο εἴου πρὸς κνῖδος ἰω μιν,
κ αὐ φυνὸν ἀλλεος ἐσθλὸν, ὅθεν πῶσον ἀφ' ἀδελίησι.
τ οῖα ὦ ἀλγυγὴ θεοείκελος, οἱ δὲ διηχεται
σ υξυγίλιν φθόνοντες, ὄμμοσ' ἐφ' οἷσιν καρύλων
π αρθενίησ'. χρυσὸς δὲ διδοὺς γέρας ἀμφοτέρωσι,
τ λὺ μὲν, θεῖα τέρη πρᾶσσειται ἐν ἡνίθε χεῖρι,
τ λὺ δ' ἐτέρω λαοῖ. κνῖδος δὲ τε καὶ δ' μέγιστος.

ΥΓΡΟΘΗΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙΣ.

ἱκη μὲν δὴ σέτο. καὶ ὅς μαλ' ἀρετὴς ἐταῖρος,
ν ὧδε δὲ κίλιν διηχάσειε. μὲν ὅν δ' ἐπέεσσιν ἐμῶσι
π αρθενε κυθήεσσα, καὶ ἀγλαόμητι πδρὶ φων,
οῖ ατα παρθε μὲν καὶ ἐνί φεσὶ σῆσι βαλέαζ
μ ὅδ' ἐν ἐμῶν. πολὺν δὲ παρὰ φασὶς ὅστιν ἀρίστη.
μ ἦσε νόος παρθεῖν ὑπὸν φέουσαν ὀρῶαίς.
γ ολλαί καὶ γὰρ πῶσις μὲν ἀπ' ἑλθόντος ὑψὸς ἀείρου,
ἔ ρ χθονά δ' ὑψὸς ἐθίκε. θεῶ τὰ δὲ τέθμιμα κείται
ἔ υ μιν ἐφ' ἐρεθίσιν, ὑπὸν φάλαγγας δὲ κολῶν.
μ ἦ δὲ μὲν οἷς μέγιστοι τελέωσθαι μῶ μινος οἶμον,
ἔ ἱνα παρθερὲς ἐφ' ἀσ' ἀφ' ὀρομον, ἦε καί κινον,
τ ὀρμα πᾶν ἀρετῆσ' τὸ δ' οἶο. οὐ γὰρ ἀρίστον
τ ὦν ὀλίγην προφῶρεν, μέγιστον δὲ τοῖς ὅστιν ἐφ' ἐμῇ,
κ αὐ θεός, εἰς γ' ἀπὼ θε. καὶ εἰς ἴσχα λῶ τῶρος ἀλλων.
σ κέ πῆε μὴ καὶ τὸ πδρ. θεν ὄφον, ὄφον δ' ὑπὸν φθόν
ἔ σπῶσ' πᾶντα προφῶρεσας τοὺς ὄφον εἶναι.
οῖ υρανός ἐν ὅσ' ὑπὸν φθόν, σὺ δ' ἐν χθονά μιν ὅστιν ἀείρη.
ἔ κλυνον, ὡς νεπὸν φθόν καὶ ὑπὸν φθόν αὐγάζονται,
μ ἦν ἡ τ' ἡ ἐλίοσ' τε καὶ ἀστέροσ'. εἰ μὲν ἀρ' οἶγε
κ ωφά, δ' ἀληθείης ἰνδὰ λματα εἰσορόωντες,
τ ἔρπαν θ' ὡς φωσῆσιν ἀφανροτάτοις τύποισιν.
οῖ υποτε γὰρ νῶτων πολὺν ἀλὸς ὅστιν ἀναδύωτες,
αἰ πᾶν ὡς λαμπρῆσ' ἐθίκεσαν γὰρ παρθεῖν.
ἦ τὰ χ' αὖ ἐσκέφαντο φαῖος καὶ πᾶν γινῶ φῶσ',
ὧ ρ ἱνός. εἰ γὰρ ἀνὰ κτος ἐτήτυμον ἐσθρακον ὑψος.
μ ἱκρὸν ἀναθροσκοντες, ἔχιν ὁδὸν οἰσιν πᾶν ὑψος.
αἰ λλά σὺν τ' μὲν ἐμῶν φάσ', ὅ δ' ἐλπεο, ὅ δ' ἐπὶ βαίνε

Β αθμόις ἐν πλεόνεσσιν, αἰετὸν πρόαδε διδρυμένους.
Κ αἰετὸς δὲ καὶ κίον. ἐπεὶ γὰρ δ' ὡς καὶ ταμαρῶν
Μ ἐχρῖσε καὶ πυμαίτην ὑπὲρ βαθμίδα χρυσὸς ἀνώγει.
Μ ἢ δὲ σε μῦθος ὁπιδε βαλῶν, καὶ γλῶσσα κακίστη
Ἰ ὄν ἐχθρὰν οὐκ ἀνέμωσεν ὑπὲρ ὅτισι καλῶσι.
Δ οἱ αἰ γὰρ μερόπιδεσσιν ὁδοῖ, καὶ διαδὸν ὀνειδῶς.
Ἡ μὲν γὰρ τε κακὴ, καὶ ἐστέλῃς ἴσον ἄρῃσιν.
Ἡ δ' ἀγαθὴ, καὶ τῇσδε φίλων τέλῃς, ὥς ἐπέοικε.
Μ ὦ μοι δ' ἀμφοτέρωσιν, ἐπεὶ γλῶσσης τί κεν ἦεν
Φ ὀρτερον, εἰ μὴ νοῖσιν ἐπέχρει τοῖσι κακίστοισι;
Ν ὡς δ' ἢ μὲν πάντεσσιν ὁμῶς ἀγαθοῖς τε καὶ κακοῖς τε
Λ ὕστατα πέλει. σὺ δέ μοι φασιδμῶν καὶ ἐπίσκοπος εἶναι
Ἀ μφοτέρων. καὶ τὴν μὲν ὁπίξομαι, ἢ τις ἀλιβεῖς
Ἐπεταί, ὥς καὶ κτήνη φύγῃς, τὴν γλῶσσα χαλὴ πτῖ.
Τ ἦς δ' ἐπὶ τῇσδε μοι γὰρ ἔχειν δέος, ὡς ἀγαθοῖσιν
Ἐχρὸς ἐφοπλίζῃ περὶ τὴν κακῆς, ὅσον ἀνῆκεν
Ἀ γλῶσσα πᾶσι καὶ κνέμας ἀγνυμένους.
Μ ἢ τ' αἰχρὸν ὥς τε μηδὲν, ὅτε πλείοσιν εὖ αἰδέομαι, ῥέξῃς,
Μ ἢ τ' ἀγαθὸν λήξῃς, ὅτε σὺ γέωσι κακίστοι.
Ἐρῶν δ' οὐκ αἰδέομαι μὲν ἐπὶ αἰετῶν. ὡς δ' ἀπώσῃς,
Μ ἢ σέ γε αἰνῶν τῷ δόξῃς λόγος, ἀλλ' ἴθι πρόφρων
Τ ὡς δ' ὁδοῖ. οἱ δ' ὑχέοιεν ἐπὶ σῶμα, ὅσον ὀρῶντος
Θ φοτῶν βλάψουσιν. ὁ δὲ φθόνος ὁμματα τῇκοι.
Μ ἢ δὲ σὺ γ' ἐκ σοδομῶν προφυγῶν, καὶ τέφαν ἀλβύξας
Τ ὅδε βίον, θέδ τε πυρὸς σονόεσσαν ἀπειλῶν,
Ἐἰς σόδομα βλάψας, ἐπεὶ λίθος αἶψα παρήσῃ,
Σ τῇ λη καὶ κακίης, καὶ ἀρχαλέου θανάτῳ.
Μ ἢ δ' ἐκ μὲν σοδομῶν κλέψῃς πόδας, ἐν πεδίοις δὲ
Γ εἴθῃσι δὴ θνήσκῃς ἀσπὸν πυρὸς, ἀλλὰ τάχιστα
Σ αἰζέσθαι πρὸς ὄρος, μὴ σε πυρὸς ὁμβρὸς ἐπώσῃ.
Μ ἢ τε λίαν ἱσμέην σαρκὸς φύσιν, ὥς ἀδάμαντον.
Ὁ υἱὸς δὲ γὰρ τὰ ῥέβος, ὁ δὲ σμίον ἀνὸς τίθῃσι.
Μ ἢ τε λίαν σάρεσσιν ἐπὶ μέλαινα μαχακῆσι,
Μ ἢ σε κατὰ κρημνῶν εἴλῃ κῆρος οὐ δοκέοντα.
Π ρόφρων μὲν δὴ καὶ ἴθι τείβον. εἰ δ' ἐπιβαίης,
Σ κέ πτεο μή τις ὀλίοδος, ὅπως ὑπὲρ τῶμα πελάσῃς

Gradibus in pluribus, semper priorem intuens.
 Et statio est pessimum, festina ut prensurus,
 Quousq; te & ultimum in gradum Christus adducat,
 Neq; te uituperatio retro iaciat, & lingua pessima
 Virus echidnæum mittens ob tua bona.
 Duæ enim hominibus uiæ, & duplex obprobrium.
 Hæc enim mala est, & ad finem æqualem agens.
 Alia uero bona, & huius amicus finis, ut decet,
 Vituperatio autem utrisque, quoniam lingue aliquid fuerit
 Præstantius, si solis occurrit pessimis,
 Nunc uero hæc omnibus simul, bonisq; malisque
 Rabies existit. tu uero mihi considerator & inspector esse
 Vtrorunque, & hanc quidem animaduertas, quæ peccatores
 Insequitur, ut uitium fugias, quod lingua minuit.
 Alterius uero mihi tantum habere timoris, quam bonis
 Inimicus armat amarum malus, quantum flatus
 Maritimum saxum, & undæ infractæ.
 Neque turpe unq; aliquid, quod pluribus placuit agas,
 Neque a bono desieris, quod odio habuerint pessimi.
 Facere autem gloriæ digna, si autem absit,
 Ne te dolore afficiat falsus sermo, sed eas promptus
 Hæc uia, illi uero latent inania, nihil amoris
 Diuinioris offendent, inuidia autem oculos liquefaciat.
 Neque uero tu ex sodomis aufugiens, & cinerem effugiens
 Huius uitæ, diuiniq; ignis lugubres minas.
 In sodoma respiciens, quoniam lapis statim dirigeris,
 Columna & uitii, & molestæ mortis.
 Neque etiam ex sodomis qdem subtrahas pedem, i capis aut
 Vicinis moram trahere prope ignem. sed celerrime
 Seruari in montem, ne te ignis imber infectetur.
 Neque nimium horrere carnis naturam. ueluti indomitam,
 Non enim adeo est timor, qui uinctum hominem facit,
 Neque nimium carnibus cedere mollibus.
 Ne te per præcipitia iaciat facietas non expectantem.
 Promptus qdem asperam eas uiam. si autem meas.
 Animaduerte ne sit lapsus aliquis, ut ad finem accedas

Grego. C V

Ιωάννου, καὶ ἀκολουθῆσαντων αὐτῷ, διρίσκει οὕτως πρῶτος τὸν
ἀδελφὸν τὸν ἰδίον Σίμων, καὶ λέγει αὐτῷ, διρήσμεν ὧν μεσίαν,
ὅστις μεθ' ὁρμηνόμηνον, Χριστός. καὶ ἤγαγεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦ.
ἐμβλέψας αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ. σὺ κλη-
θήσῃ Κηφᾶς, ὅ ἐστι μωυσεταί Πέτρος.

Τῇ κυριακῇ πρώτῃ τῶν νηστειῶν, καὶ τοῦ ἁγίου
ἀποστόλου Φιλίππου.

Τῇ ἀπαύριον ἡ θεία ἡσένη ὤξελθεῖν εἰς τὴν γαλιλαίαν, καὶ διρίσκει Φί-
λιππον, καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, ἀκούθι μοι, αὐτὸς δὲ ὁ Φίλιπ-
πος, ἀρχὴ θαιθαι, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνοβίου, καὶ Γέζου. διρίσκει Φί-
λιππος τὸν Ναθαναὴλ, καὶ λέγει αὐτῷ, ὅν ἐγραφε Μωυσῆς τῷ νόμῳ,
καὶ οἱ προφήται, διρήσμεν ὅτι Ἰησοῦς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀρχι-
ναζαρέθ. καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ, ἐκ ναζαρέθ, τί ἀγα-
θὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος, ὁρᾶ καὶ ἴδε. εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν
ναθαναὴλ ὅτι ὅτι ὁμοῦ πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ, ἴδε ἀλη-
θῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ, πόθεν
με γινώσκεις; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ, πρὸ ῥυσε Φίλιπ-
πον φωνήσας, ὅντα ὑπὸ τὴν σκευὴν, εἶδεν σε. ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ,
καὶ λέγει αὐτῷ, ῥάββι, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. σὺ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσρα-
ὴλ. ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι εἰπὸν σοι εἶδέν σε ὑπὸ σκε-
υῆς συκῆς πιστεύεις, μείζων τοῦτων ὁδε. καὶ λέγει αὐτῷ, ἀμὲν
ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ἀπάρτι ὁδεθε ὧν οὐρανὸν ἀνεωρότα. καὶ ἀγγέ-
λους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπ' αὐτὸν υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου.

Περὶ τοῦ ἐν καὶ γάμου. τῇ δευτέρᾳ τοῦ ἀπ' ἀρχῆς.

Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, γάμος ἐγένετο ἐν καὶ τῆς γαλιλαίας. καὶ
ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ. ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ
αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον, καὶ ὑπερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰη-
σοῦ πρὸς αὐτόν. οἶνον οὐκ ἔχουσιν. καὶ λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, τί ἐμοὶ
καί σοι γυναικί; οὐδ' αὖτις ἔχω. λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς δια-
κόνοις. ὅτι ἀν' λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε ὅσα ἐκεῖ ὑποβόλαι λίθιναι εἰς
καὶ μέναι.

Ζήτει τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσω τοῦ ἐφεξῆς τετραλίου.

Ioanne & secuti fuerant eum. Inuenit hic primus fratrem suum Simonem & dicit ei. Inuenimus Messiam quod est interpretatum Christus. Et adduxit eum ad Iesum. Intuitus autem eum Iesus dixit. Tu es Simon filius Ioana, tu uocaberis cephas, quod interpretatur Petrus.

Dominica prima ieiunorum & sancti apostoli Philippi.

In crastinum uoluit exire in Galileam, & inuenit Philippum. Et dicit ei Iesus, Sequere me, Erat autem Philippus a Bethsaida ciuitate Andreæ & Petri. Inuenit Philippus Nathanahel, & dicit ei, Quem scripsit Moyses in lege & prophetæ inuenimus Iesum filium Ioseph a Nazareth. Et dixit ei Nathanahel, a Nazareth potest aliquid boni esse? Dicit ei Philippus. Veni, & uide. Vidit Iesus Nathanahel uenientem ad se, & dicit de eo. Ecce uere israelita, in quo dolus non est. Dicit ei Nathanahel, Vnde me nosti? Respondens Iesus, & dicit ei, Priusquam te Philippus uocaret, cum esses sub ficu uidi te. Respondit Nathanahel, & ait, Rabbi tu es filius dei, tu es rex israel. Respondit Iesus & dicit ei. Quia dixi tibi uidi te sub ficu credis, maius his uidebis. Et dicit ei, Amen amen dico uobis amodo uidebitis coelum apertum, & angelos dei ascendentes & descendentes supra filium hominis.

De in Cana nuptiis secunda pro pascha.

Et die tertia nuptiæ factæ sunt in cana galileæ, & erat mater Iesu ibi. Vocatus est autem Iesus & discipuli eius ad nuptias. Et deficiente uino, dicit mater Iesu ad eum, Vinum non habent. Et dicit ei Iesus. Quid mihi & tibi, mulier? Non dum uenit hora mea. Dicit mater eius ministris. Quidcumque dixerit uobis facite. Erant autem ibi lapideæ hydræ sex positæ

Quæ reliquum in medio sequentis quaternionis.

Sine casu, angustum uero peragas uestibulum.
 Vbi luxq; gloriaq; malorumq; respiratio omnium.
 Si times stipulam fauillam quod pauca excitat,
 Confide, imber desuper refri gerabit flammam multam,
 Votaque, luctusque, & dies lachrymosi,
 Et nocturnæ curæ, amorque totus erga regem.
 Talia sunt temperantiæ bona medicamenta, quibus tu optime
 Neque simulachra desyderiis deterioris unq; facies
 Tuis in mentibus, puram autem & mentem habueris,
 Vtnauis magnæ dei & spiritus splendore.
 Virgo, uirgo sis & auribus, & oculis,
 Et lingua, omnibus facile inest peccatum.
 Aures quidem pennatæ sint solis bonis sermonibus,
 Turpibus autem fores & temerariis tendantur.
 Oculi uero in uirginum habitaculis tuis superciliis trahantur
 Temperati, neque lasciuis motibus stimulum excitent.
 Labra uero rursus folliculis similia uincula iacebat.
 Et uerbum desyderetur, pedes uero superbe euntes,
 Mentitores uirginitatis, & motiões gressum habeat quēdam,
 Laceram autem tunicam, & non delicata capita
 Vereare, non serum pulchras texturas, margarita aliam
 Exornet, & aurum affulgens membris.
 Quorum & pictæ facies, terrenarum figmenta manuum,
 Imaginis cœlestis aliena, imagines turpes,
 Libidinis columnæque, & non loquentes redargutiones,
 Motæ tabellæ, mysteria noctis benignæ,
 Turpitudines splendentes, sepulchra occultentia dolorem.
 Ab his longe eas adstatrix gloriosa
 Pulchritudine celata sponsa Christi regis.
 Oculos autem oculis misce, sermonē sermoni, sancta & sanctis
 Nunq; neque risu ridens, & fiduciæ fiduciam.
 Ex his enim malus hominibus lapsus.
 Mascula omnia fuge, aduentitium uero maxime.
 Erræ amaram aquam, & pareas uirgo sancta,
 Et si auro fuerit purior, uel adamante
 Solidior, duplex enim adest timor, si tu parueris

^υ
 Α' πῖωτος, σενὸν δέγε ὕζεχ' ὅσῃς πυλεῶνα.
 Ε' νθα φάος τε κλέος τε, κακῶν τ' ἄμ' πνυθὺς ἀπάντων.
 Ε' ἰσομέειο καλὰ μὲν ἁπινθῆρ' ὅτε τυγθὸς ἀνὰ πῖφ,
 Θ' ἀρ' οἶ. ὁμβροῦς αἰῶθεν καὶ ταψύξει φλόγα πολλῶ,
 Ε' υχαί τε, σοναχραί τε, καὶ ἡματα δακρυόεντα,
 Κ' αἰνύχαι μελεῶναι, δρ' ὡς θ' ὅλας ἀμφὶ ἀνὰ κτα.
 Τ' οἶα σαφροσυῆς καλὰ φάρμακα, οἷσ' σὺ φδρ' ἰσε
 Ο' υδ' εἶδωλα φρ' ἰοιο χερσὶ τοῦρου ποτὲ θήσεις
 Σ' ἦσιν ἐνὶ πρῶτῳ δέσιν, ἀγνὸν δέ τε καὶ νόον ἐξέξ,
 Ω' σ' νηὸς μεγαλοιο θεῶ καὶ πνύμαρσ' αἰγλῆς.
 Π' αρθῆνε, πρ' θένος ἴδι, καὶ οὔ' ασι, καὶ φαέεσι,
 Κ' αἰ γλαῶση. πᾶσιν γρ' ἐπ' ἰσοχρὸς ὅσιν ἀμύτασ.
 Ο' υκατα μὲν πτ' ὁρῶιτο μένοις ἐαχ' οἷσι λῶσισιν,
 Α' ἰαχ' οἷσι δὲ θύρεῖα καὶ ἀφραδέεσι τετάρτω.
 Ο' μμακα δ' ἐν νυμφῶσι τεοῖς βλεφαρῶσι σιν δρ' ὕχθω
 Σ' αφρονα, μὴ δὲ μάχλοισ' κινήμασι κέν' ἴσον ἐπείροι.
 Χ' εἴλεα δ' αὖ καλὴν κασιν ὁμῶ ἴα δέσμια κείδω,
 Κ' αἰ μύθους φρ' ἰοιο. φρ' ὅς δ' ὕπδρ' ὁπλον ἰόντες,
 Υ' δύσαι πρ' ἰενίης καὶ ἴθματα πόρον ἐχει τί.
 Ρ' ὡ γαλέον δὲ χιτῶνα, καὶ δ' ὑφῶντα κέρλωα
 Α' ἰδο, μὴ σπράων καλὰ νήματα. μάργαρος ἄλλω
 Κ' οσμείτω, καὶ χρυσὸς ἐπαστράτων μελέεσιν.
 Ω' ν καὶ ἰραπῖα πρόσωπα, χθονίων πάλ' ὁσμάτα χερῶν,
 Ε' ἰκόνος ἔραν' ἡς ἀλλότεια, εἰκόνος αἰαχραί,
 Μ' αχλοσυῆς σῆλαι τε, καὶ ἔχ' ἰαλέοντες ἐλεγχοί,
 Κ' ἰνύμενοι πῶνακός, μυσῆεια νυκτὸς ἐννοῦς,
 Α' ἰαχ' αὖ μῦμαίροντα, τάφοι κρ' ὕπτοντες οἷζ' αὖ.
 Τ' ὦν ἄφ' τηλὸν ἴοιο πρ' αὖ ἴα κνυθῆεσσι
 Κ' αἰ λει κρυπτομύων ὕμνη χρῖστοιο ἀνὰ κτος.
 Ο' μμακα δ' ὁμμασι μίς τε, λῶτον λόγῳ, ἀγνὰ ὁ ἀγνῶς.
 Μ' ἦ ποτε μὴ δὲ γέλωτ' ἔλθον, καὶ θαρσύν' ἰθαρόσ.
 Ε' κ' γ' ὅτ' ἰοιδ' ὅδε κακὸς μδρ' ὁπασιν ὁλίοδος.
 Α' ρσενά πάντ' ἀλέεινε, σωείσασιν δὲ μάλιστα.
 Μ' ἐρρ' ἄσ' πικρὸν ὕδωρ. ναὶ πείθεο πρ' θένος ἀγνή.
 Κ' ὡ χρυσοῖο πέλ' η καθαρά τῶρος, ἢ ἀδάμαντος
 Σ' τέρρ' ὁ τῶρος. διπλῶν γὰρ ἐπὶ δέος, εἰσὶν ὑπεποιθας

Σ αρκὶ τέῃ, τίς πιστὸς ὁμοροφίοις μελέεσσιν.
 Μ ἥσσι μὲν καθάρων τε καὶ ἀσπλυν ὁμμανόσ τε,
 Φ ρυῶ δ' ἐτὶ κούδοι τί χόος, καὶ πινύμα διακρί.
 Ἐ κ ἔρηφιν ἐπὶ πινύμα μετήλυθε, ἄνθεν ἀδ' ἔλθεις.
 Γ ὡς αὖθις ἔρκεσιν ὁμὸν βίον αἰνήθε, ἔλθεις.
 Ν υμῶιον ἰδρόεντα τεῖσ' ζηλήμονα μορφῆς
 Ἀ ἰαυνῆς, μήψουσε καὶ δυνῶσι φιλότητος ἀμδρση,
 Ω σ διατὴν σκαλζέσθιν ἐπ' ἀμφοτέρωσι πώδεσσιν.
 Χ εἰσὸν ἔχεις ἀγαπλὸν, ἀπὸ πῆυσον αἰσθασ ἀπαιντασ.
 Τ ἰχρήζεις ἐπὶ κούρον ἔχειν χεῖτον τ' ἐπὶ κούρου,
 Γ ὡλοι μὲν πώλοισι φίλοι, ἔλθοι τ' ἐλθοῖσι,
 Κ αὶ ἡρόδ' ἡρεασιν, ἀγνῶ δέ τε ἡμιος ἀγνός.
 Ἀ μ' ἐμψης κακὸς μητὴν ἀλδύο, μή σε δολῶση,
 Κ αὶ πινύτον πῶρ ἔόντα. ὧφεις δέ τε καὶ πῶλεον ἔχει.
 Π ολλὰ μὲν ἔβ' ἀγαθὸς κακὸν πῶρ σιωπῇ καὶ ἀδελφῇ.
 Ν ἄνθαρος, εἴτα σκόρος. ἄνθεν μῶρος, εἴδαρ ὑπὸρθεν.
 Κ αὶ βίγει γλυκὺ δόσι, καὶ ὁμοῖοι κούδοι μὲν οἱσι.
 Γ ολλὰ μὲν σιωπῇ κούρον ὁμῶ φρονασ ἀλλήλοισι
 Γ νύματι, καὶ φῶς ἡλθεν ἐπὶ νυμῶν τε χεῖσε μινῶ,
 Τ ῶν ἀγάπην καλέουσιν, ὑπὸ λυθῇ. αὐτὰρ ἐπεὶ τα
 Ἐ κ κούδοις ἐπὶ σάρκας ἔρκεσιν ὧσιν ἐγὺς εἰσάσας,
 Ἡ πῶρ, ἡ πῶρ σιμήϊα λυγρὰ δ' ἰδῶσιν.
 Ἐ ἴτοι μὲν δὲ πῶρ σιμήϊον, ἀλλὰ τὰ χεῖρα
 Π λήξεισιν ἐν ὧρῶντας. ἐν ἰμῶ τῶροι δέ τε πάντες
 Ἐ ἰσκακίω τελέθουσι. ῥόος δ' ἐπὶ πῶρ ἐσ' ὁδῶν.
 Ἀ μὰ δόμοι καὶ εἶμα. ἴα πεζῶν τε, ἀσθάνητε,
 Γ ἡρεος ἀργαλέοιο τ' ἡ γὰρ αἰσθασ ἀρῶν.
 Χ ρύσεια χαλκείων διαμείβεται, εἰ γὰρ ὧντος
 Ἀ ντὶ βίου μιν κούρῳ καὶ ἀφ' ἑκά τῶρ ἔλθεις.
 Ὅ υ δ' εἶ μοι χρυσοῖο, καὶ ἡ λέντοιο τάχιστα,
 Κ αὶ περὶ αἰσθῶντα καὶ ὧρῇ πῶρ ἐσ' ὁδῶν,
 Κ αὶ δόμον αἰσθῶντα, καὶ ἀλκινόοιο ἴα πεζῶν,
 Ὅ υ δ' εἶ μοι βίον ἄλλον ἀγῆραον ἀντὶ πῶρ ὧντος,
 Ὅ υ δέ κεν ὧσ' ἀπὸ χεῖρας ἐγὼ βίον αἰσθῶν ἐλδοίμην.
 Ἀ ρτος εἶ μοι εἴνοιτο, ὧσ' ὧρῇ πῶρ ἐσ' ὁδῶν.
 Φ ἴλλα συκῆς μὲν, ὧσ' ὧρῇ πῶρ ἐσ' ὁδῶν. ἄλλὰ μὲν ἔτι τε καὶ λυπῶσι.

Carni tuæ, quis fidus contubernalibus membris.
Ne tibi quidem purumq; & imaculatum oculum intellectusq;
Mens uero tegat aliquid pulueris, & spiritum sectetur,
Ex carnibus ad spiritum transisti, unde sublatus es,
Quomodo rursus carnibus cognatam uitam collaudans,
Sponsum sacratum tuæ æmulatorem formæ
Deformas, ne forte glorioso amore priuetis,
Quoniam duplicem claudicantem in utrisq; pedibus,
Christum habens amabilem, despue uiros omnes,
Quid quæris auxiliatorem habere indigentem auxiliatore,
Pulli quidem pullis amici, ceruique ceruis,
Et sturni sturnis, puro autem pretiosus est purus.
Sed tamen malum consultorem fuge, ne te decipiat,
Quamuis prudentē existentē, sapiētibus aut & plus inimicitia
Sepe ex bono malum ministravit & bonis.
Nunc lucem, deinde tenebras intus mortem, escam de super.
Et blanditur dulcibus, & perdit occultis.
Sæpenumero quidem congregarunt concordēs inter se
Spiritu, & lux uenit, cognomen autem graue,
Quam charitatem uocant, subiit, uerum postea
Ecorde ad carnes agens desyderium prope existentes.
Aut ignem, aut ignis signa molesta dat,
Si neq; ignis signum, sed celerrime
Percuties intuentes, paratiores autem omnes
In uitium sunt, fluxus autem in pronum uadit,
Sed des mihi & uestem, mensaq; imbecillitasque,
Senectutis difficilis hanc duxit turpitudinem auxiliatricem,
Aurea æneis permutas, si splendenti
Prouita paruam & indecentem delectationem suscepisti.
Neque si mihi auri, & electri talenta,
Et agros uirentes & lata pecora dederis.
Et domum splendentem, & alcinoi mensam.
Neque si mihi uitam aliam insenescentem pro præsentī,
Neq; sic Christi relistricem ego uitam turpem eligerem.
Panis mihi suspiretur, potus aqua desyderetur,
Folia ficus me, ut prius Adam Euamque tegant.

Et cauernas habeam saxorum, domum aut aliquam fagi
Latebram, illaboratamq; uitam, & seris similem.
Vel aliquod apud uestibulum proiectus pondus terræ
Viri superbi, pauper, & Lazarus alius,
Traham uitamq; molestant & corpus ægrum.
Nunc hæc, hiatus deinde, & inhonoratu omnia iucunda.
Tibi satietas, dolor mihi sane paruus, & omnia oblita sunt.
Vnū omnes post sepulchrum, sola puluis, æquus locus
Seruis & regibus, plus autem non est inferni.
Quapropter neq; bonis delectare præsentibus,
Neq; nimium laboriosis lædere mentem huius uitæ.
Quipe enim una cum iucundis & dolores oēs relinques
Non post, quid autem est magnum temporariæ uitæ,
Hospes uero sis habitator in aliena terra gradiens,
Vnde educet deus in patriam tuam,
Paulum colluctatum, laboribus autem maius est præmium.
Et tu amicus filiis Ionadab egregie consilio,
Diuitias insequens supremas in hominibus,
Hanc legem uerbumq; locuta es, filii mei,
Agite patris accipite, quas non dedit diuitias mihi quidem,
Neq; alii unq; filio pater carus firmas semper.
Ne domum habitetis circumscriptam membris.
Ne terram aretis, quæ uero uitis uobis utilitas,
In tentoriis habitetis, merum & dulcis potio
Nunquam in uestro gutture, ne filii fundatur,
Sed deo uiuatis, deum uero diuitias habeatis
Solum semper uincens, similem inconcussam,
Sic igitur inquit, filii ueri patris peregere mandatum.
Noui autem ego & populum promissionem in terra
Optantem, cuius, antea ignis stylus dux erat,
Et nebulæ trahe ntis obscuram per solitudinem.
Cui pontus cessit, & cœlum escam dedit,
Et petra pululauit aquam, ille uero cessit retro
Late fluens fluuius, & sol continuit currum,
Et manibus tropæum uir erexit extensis
Crucem adumbrans, fides autem obstruxit acies.

Κ αὶ σήραγαθ' ἐχέρι μετ' ἑω, δῶμον, ἢ τίνα φηγόν;
 Κ οὐθ' ἔστιν, ἔστι δὲ τὸ βίον, καὶ θεῶν ὁμοῖον.
 Ἡ τίνα παρ' ὑπὸ πλεῶνα βεβλήμενος ἀχθοῦσ' ἀρ' ἔρως
 Ἀ νοθὸς ὑπὸ πλεῶνα βεβλήμενος ἀχθοῦσ' ἀρ' ἔρως,
 Ἐ λκοιμὶ ζωὴν τε λυγρὴν, ἔσσωμα φένηρον.
 Ν ὦ τάδε, χάσμα δ' ἐπειτα, καὶ αἵ τιτα πάντα τὸρ πνῆ.
 Σ οὐκ ἔρως, ἀλλ' ἔμοι γε μακρὸν, καὶ πάντα λέλθαι.
 Ἐ ν πάντες μετὰ τὴν μὲν. ἢ κύνες. ἢ δὲ ὁχλ' ἔρως
 Δ μόρεσι καὶ βασιλῶσι. ὃ δὲ πλεόν οὐκ αἶσθεο.
 Τ ἔνευε μὴ τ' ἀγαθῶσιν ἰαίνεο τῶς πῦρ οὔσι,
 Μ ἢ τε λίλυ μογεροῖσιν ἄσαι φένα τ' ὅδε βίον.
 Ἡ γὰρ ὁμοῦ τὸρ πνῶσι καὶ ἄλγεα πάντ' ἀπολείψας
 Ο ὑ μὲν. τί δὲ μακρὸν ἐφημερίοιο βίον;
 Ξ εἶνος δ' ἴδι πάροικος ἐπ' ἀλλοτρίῃς χθονὸς ὄρ' πων.
 Ἐ νθεν ἀνακτῆσαις θεὸς ἐσ' πατρίδα σείο,
 Μ ικρὸν ἀεθλὸν ἔχοντα, φέων δὲ τε μεῖζον ἀεθλόν.
 Κ αὶ σὺ φίλος τεκέεσσιν ἴωνα δάβ' ἐξέοχε μὴ ἔν,
 Ο ἅβον ἐπιπυλῶν τὸν ὑπὸ τῶν τῶν ἐν μερόπαι,
 Τ ὄνδε νόμον μὴ θοῦν τ' ἐφ' ἑγέρο, παῖδες ἔμοιο,
 Δ ὅτε παῖδες δέξασθε, τὸν, ὅς τ' ὅτε πλεῖστον ἔμοι γε,
 Ο ὑ τ' ἄλλω ποτὲ παῖδι πατὴρ φίλος ἔμπεδον αἶε.
 Μ ἢ δῶμον οἰκῆσθαι τε πόλιν ἔχοντα μελέεσσι,
 Μ ἢ γαίῳ ἀρόσσει τε. τί δ' ἄμπελος ὑμῖν ὄνειαρ;
 Ἐ ν σκηναῖοι ναίειτε, μέθυσμα καὶ γλυκὺ ποῶμα
 Μ ἢ ποτ' ἐφ' ὑμῶν τῶν λαίμω, μὴ τέκνα χέοις,
 Α ἢ μάθ' ἑω ζώοιτε, θεὸν δὲ τε πλεῖστον ἔχοντα
 Μ ἔνον ἀφ' ἑω ζώοντα, ὁμοῖον, ἀστυφέλικρον.
 Ω ρ' ἄρ' ἐφ' ἑ. παῖδες δὲ παῖδες ἐπ' ἑω ζώοντα ἐφετμῶν.
 Ο ἴδα δ' ἐγὼ καὶ γὰρ ὅν ὑποχέοις ἑω ζώοντα
 Ἰ ἐμῶν, τῶ, πρόσθε πύρρος σῦλτος ἡγεμόνδης,
 Κ αὶ νεφέλης ἐλκύντο ἀστέρας ἀστέρας ἀστέρας.
 Ω πόντος ὑπὸ φέε, καὶ ἔρως ἐπ' ἑω ζώοντα,
 Κ αὶ πᾶσι βλάσπασεν ὑπὸ φέ, ὃ δ' ἐχέοις τ' ὁπίστω
 Ἐ ν ῥ' ἑω ζώοντα ποταμὸς, καὶ ἡλῖος ἐχέοις δι' ἑω ζώοντα,
 Κ αὶ παλὰ μῆσι βότανα ἄνθρωπος ἐπ' ἑω ζώοντα
 Σ ταυρὸν ὑπὸ σκιάων. πῶσις δ' ἐπ' ἑω ζώοντα ἀκωκῆς.

Ἡ λίσσ' δὲ κ' ἔραξε δάφνη, καὶ γράῃαν ἔθρεψε
 Σιδονίῳ, τυτθῆσιν ἐνὶ ἡμετέροισι βίοιο,
 Ὅ' ὑποτὲ γ' ἐν πενιχρῇ σιπῇ λήγοντος ἀλδύρου,
 καὶ κεφαλαίοιο βροντοῦ ἀεὶ τὸσον ὑγρὸν ἔλαον.
 Ὅσον ἀφύατο χερσὶ φιλοξένοιο γυναικός.
 Ἐβραῖοι δέ τε παῖδες ἐλὼν ᾤοντες ἐδάδην,
 Ὅφρα μὴ βασιλῆος ἐνὶ χρυσῷσι παῖδες,
 Ἀστυείης καὶ Πύρρου φλογὸς χαίροντες ἐβήθην.
 Ἐνθεν ἀναψύχοντες, ἐκ πρόσθ' ὤμαθ' ἵκοντο.
 καὶ Δανιὴλ λείουσι εἰφείς βορά μαινομένοισι,
 Ὁρέζε μὲν ἔπι λείοντα, ἐπεὶ χέρας ὄξεπέτασεν,
 Ἀείλω δ' ἐνὶ χερσὶν ἐδέξατο δάκρυα προσφύτου.
 Σπλάγχχνων δ' ἐν μέσσι πονέοντο περὶ τοῦ θεοῦ Ἰωάννη.
 Ὁ ἡρώδης, οἷον ἐδεκτο τειχέριον, ὦ μέγα θαῦμα.
 Πίστις γὰρ σωείεσκε καὶ ἐν σπλάγχνοις προσφύτῃ.
 Ἀκρίστ' Ἰωάννου δὲ Ἰσοφὴ καὶ κηρίον ἦεν
 Ἀχρίον, ὑψιλόφων τε τείχεσ' ἐδάμασσε κήληρον,
 καὶ δόμος οὐρανὸς ὀρύς, ὅψι μοῦσαι τε χαμῶναι.
 Τίς οὐκ ἐκλάνεσάωσεν ὑπὲρ πυρὸς, ἥ τις ἐδίσει
 Ὁρῶν ὠμοβόρων κρηττερόν μινος, ἥ μέγα θαῦμα.
 Παρθενίη καὶ Πήρασ' ἐκοίμισεν, ὃ δ' ἐταχάσαν
 Παρθενικήσ' ἀέμας ἀγνὸν αἶμα χλινέασα μίηναι.
 Ὅ' ὑδὲ μὲν οὐδ' ἀγνήσ' ἐπλήσομαι, ὃ γὰρ εἶοικε,
 Σωφρονίης, εἰ καί μιν ἔσθ' ἑλὼν ἡγάχεν ἀνῆρ,
 Σωφροσύνης ἢ τόσον ἔχε πτότον, ὥστε φυγῆσθαι
 Χείρας ὁρῶντα τὰς, τήφοις τ' ἀδίκουσι δεικνύων,
 Ἐσμέρον ἐλκομένοισι πτόθ' ὑπὲρ θανάτου ἔλασε
 Πνύμα νέου, πολιδόιο φάσος, καὶ μήδεα πυκνά
 Ὁρῶντα, δέχοντο ἔσθ' ὅσπερ ἐροῖσι λόγοις
 Γρεσβυτῶν βαβυλῶνος, ἀλὶ Ἰσοτάτου, ἀδεμίσι.
 Πάλλου δ' ἀμύροσ' ἀκουσας, ὅστις κηκὲς τῆτος ἀέθλων,
 Ὅσα πίων μόχλων τε καὶ ἀργαλέων μελεδόνων
 Ἐμφυλίοις, ἐχθροῖς τε, καὶ εἰν ἀλὶ, καὶ κατὰ παῖδας
 Ἡράτο, καὶ τριτάτοιο πτόθ' ὑπὲρ χῶρον ἰκέσθαι,
 καὶ θείναι γλυκερῆσιν ἐν ἀρκίῃ νόστον ἀπαντα.
 Κεῖνος καὶ λυπρόισιν ἀγάλλεται, ὃ πτόσον ἔστις

Elias autem coruis nutritus est, & anum aluit
 Sidoniam paruis in guttis uitæ,
 Nunq̃ sane in paupere arca desinente farina,
 Et texta germinante semper tantum humidum oleum,
 Quantum hauriretur manibus hospitalis mulieris.
 Hebræi uero pueri suum desyderantes cibum,
 Ne regis immaculentur mensæ,
 Assyriam supra flammam gaudentes iuere,
 Vnde recreati sua ad domicilia iuere,
 Et Daniel leonibus proiectus esca furentibus,
 A luit q̃dem minime leones, postq̃ manus expandit,
 Aerium autem in manibus accepit epulum prophetæ.
 Visceribus autem e mediis eructauit diuinum Ionam
 Fera maris, qualem susceperat triū dierum, o magnū miraculū,
 Fides enim continebatur & in uisceribus a propheta.
 Locusta Ioanni autem cibus & fauus fuit
 Agrestis, celsicorumq; pili uestis camelorum.
 Et domus cœlum latum, solitariaq; humi stramenta.
 Quis Theclam seruauit ex igne, quæ uinxit
 Ferarū crudiuoræ robustū animū, quippe magnū miraculū,
 Virginitas & feras sopiuit, neq; sustinuerunt
 Virginis corpus sanctum suis genis maculare,
 Neq; uero neq; sanctæ obliuiscar, non enim decet,
 Sofanne, tam & si ipsam subiugum duxit uir,
 Temperantiæ quæ tantum habebat desyderium, ut fugientem
 Manus illegitimas, suffragiisq; iniustis iudicum,
 Ad mortem tractam olim a morte seruauit
 Spiritum iuuenis, cani mentes, & consilia densa
 Recti iudicis, uincientis suis sermonibus
 Seniores Babylonis, delinquentissimos, infandos,
 Paulum autem & ipse audisti, quantæ malitiæ certamen,
 Quantulorum laborumq; & difficilium curarum,
 Ciuilibusq; inimicisq; & in mari & in terra
 Sustulit, & tertii poli in locum ire,
 Et ponere dulcibus in retibus mundum omnem.
 Ille & molestis exultat quantum nemo

Dexteris, media autem malorum uirrus posita est,
Vt rosa in odiosis & acutis spinis,
Quorum tu memor, serua uitam puram regi
Penitus in spebus melioribus, ne te circumueniat
Indigentia, quæ celerrime & prudentem uirum domat.
Quapropter & dolosus, cum christi regis
In tentationem descendit, deum mortalem simul uidens
Esurientem, iussit lapides in cibum mutare,
Vt indigentem, in retibus suis caperet,
Sed a deo quidem aberrauit, te autem mortale punitiose decipit,
Vt deum, sed dei quidem existas, & longe insecteris
Hostem, tota manens dei, & carnem supra.
Neque quæadmodum in nexi chori rotundo circulo,
Hunc quidem dextra contineas, alium uero leua,
Pariter attingens, & discissa a diuinitate,
Dimidium quidem christi, dimidium uero carnis existens,
Vel pelagus secans celeri & integra naue
Flatu stante & serene undantis,
Continere anchoris celerem nauigationem uel a terra
Trahî, seque per undam uiam incedere,
Vtrumque mariuagis & pediuagis similem,
Neque tuæ uitæ iniicere remoram carnem,
Quæ quâuis cupientem, tamen nauem compressit,
Sed ueluti quis angusti meatus per fluentum uadens
Stridule, plumbi rotundi in fundis
Tractu repleto quantum cepit, & ad accliuē
Vinctum salit cito coactum retro,
Sic iubeo tuum aculeum in mentibus tuis
Strictum, Christi ex aduerso sursum ferri,
Sive pulchram pinguem inundare aliquam terram.
Si uero tu hinc & inde fuderis arenis profundis,
Ant in saxis, aut prati, aut fossæ,
Periit tibi fluxus bonus in cōnexu, nulla utilitas.
Si quidem tibi pater uiuit carus, qui te in lucem
Eduxit, aut mater dulcis, & stimulus indammandus,
Si tu fratribus inniteris beneuolis,

Δ εἰς τῶνδε, μεσά τ' ἔτι δὲ καὶ κῶν ἀρετῇ κατὰ κεῖται,
 ὧ σ' ῥόδον ἐν τε γὰρ σὶ καὶ ὁ εἶμ' ἰσιν ἀκύνθους.
 Τ ὦν σὺ μνησθὲν ἢ τῆρ' ἴσον ἀγνὸν αἶσθη
 Γ ἄμπαρ ἐν ἑλπωρῇ σὶν ἀμείνοσι, μὴ σε δοῦλα σὴ
 Χ ρῶ, ἢ τε τὰ χεῖρα καὶ ἐμφονά φῶτα δαμάζει.
 Τ ούνεικα καὶ δολόμηις, ἐπεὶ χρυσὸν βασιλῆος
 Εἰς πείραν καὶ δέηκε, θεὸν βορρὸν ἀμμιγα λούσων
 Γ εἰναίον τ' ἐκέλευσε λίθον εἰς εἶδαρ ἀμείψαι,
 ὧς κεν χρῆζοντα, ἐν ἀρ' κινσιν ἦσιν ἔλθωσιν.
 Α ἢ δὲ μελὶν ἀμύρτε, σὲ δὲ βορρὸν ἔλθωσιν
 ὧς θεὸν ἀμὰ θεῶν πάλαισι, καὶ τῆ λῶ διακοισ
 Εἰς χερσὶν ὅλη μίμνυσα θεοῦ, καὶ θεοῦ ὕπνου.
 Μ ἢ δ' ὡς ἐν πλεονεξίᾳ χρῶν πῶρ' ἰσὶν κνύκω,
 Τ ὦν μελὶν, δεξιτέρῃ καὶ τέρῃ, ἄλλον δὲ τε λαίῃ,
 Ἰ σὶν ἐφαπτομένη καὶ χιζομένη θεότης,
 Η μισυ μελὶν χρυσίου, δ' ἡμῖσι σαρκὸς ἐξοῖα,
 Η πάλαιος τέμνουσ' ἴσθ' καὶ ἐπαρτέϊ νῆι
 Π νύμαρ ἐξομνύοιο καὶ δὴ διακινεῖται νοῦτος,
 Ἰ χεῖν νηοπέδῃσι τὰ χεῖν πλόον, ἢ ἀπ' αἰχμῆς
 Ε ἴκεσται, νωθελὺς τε δὴ οἶδ' ἴμαρ οἶμον ὁδὸν,
 Α μφω πρὸς τῶνδε καὶ πρὸς τῶνδε οἶμον ὁδὸν.
 Μ ἢ δὲ τῆς ζωῆς βαλάντιον ἐκινεῖται ἔρως,
 Η τε καὶ ἰεμενίλῳ πῶρ, ὁμοῖον κατὰ νῆα πᾶσι.
 Α Μ' ὡς πῶρ σφνδίο τῶνδε, ἀπ' ἑρῶν ὁδὸν
 Ρ ἡζήσων, μολίβδ' πῶρ ἰσὶν ἔρως ἐν κενεῶσιν
 Ο ἴκοιο πλῆθον τῶνδε ὅσον χάρις, καὶ πρὸς ἀνάντες
 Δ ἑσμίον ἀλλετὰι ὡς βία ξόμνον καὶ ἰππιδαν,
 ὧς κέλευσται σέο φίλῳ ἐν πρὸς τῶνδε τῆσι
 Σ φηγρόμνον, χρυσίου καὶ ταντίον ὕψι φέρειας,
 Η ἐκάλῳ πείραν ἐπικλῆξιν τὴν ἀρ' οὐραν.
 Εἰ δὲ σὺ γ' ἐνθα καὶ ἐνθα χέοις ἰαμαλθοῖσι βαθείαις,
 Η κατὰ περσῶν, ἢ λείμακος, ἢ χερσὶν ὁδὸν,
 ὧς λεγόντι ῥόος ἐσθλὸς ἀσπίδ' ὁδὸν, ἔδωκεν ὁδὸν.
 Εἰ μὲν σὶ γὰρ πατὴρ ζῶν φίλος, ὅς σε φάσκει
 Η γὰρ ἐν, ἢ μή τι γὰρ γλυκὴν, καὶ φίλῳ ἀμειψέσθαι,
 Εἰ σὺ καὶ σὶν ἴσιν, ὁρῶνται δὴ μενέουσιν,

Εἰ τοκέων τοκέεσσιν ἀρήγῳσιν, ἢ καὶ ἀρῶγῃς
 Διομυνοῖς, τοῦτοῖς μὲν ὁμῶν βίον ἀμφαγαπάειν.
 Ὁὐ φθόνος, εἰ δὲ πικρὸν καὶ ἀνάρστον ἐμβαλεῖ μοῖς
 Ὁμμάβαλει, τρέζειν καὶ σάνδαλα παλάμῃ φάσκων.
 Εἴ τι δὲ καὶ τόδ' ὄνταρ ἐμοὶ κακὸς ὁμμάτα βάλλων.
 Κεῖνος μὲν βαλέει, δ' ἄλ' ἐμὸν κέαρ ἐμπεδὸν ἔσται.
 Τῶν δ' ἄλλων μοι τόσον ἀλδύαζ φιλότιτα,
 Ἡῖ τοι μὴ φιλήω γε, σωωροφίλῳ δ' ἀλεγεινῷ,
 Ἡθαύρω δὲ λερὸν τε καὶ ὀθαλέεσσιν ἄπιστον,
 Ὁσάτιον χρυσόιο πῶδε σφάλλεσθαι εἰοικεν
 Ἐμπεδὸν ἐμπεφυῖαν ἀφ' ἑσσοῖσι πόθοισι.
 Μὴ δὲ σὺ παρθένης μὲν ἔχειν ὄρεον ἰμδρόεσση,
 Τῶς δ' ἄλλοις παθέεσσι τελέω φόνος παμπαν ἀνόγειν
 Σωφροσύνη κομῶσα, κακὸν δὲ γε τοῦτο χέρον
 Τίκεται ἐξ ἀγαθοῦ κακὸν φθονερόιο δόλοισιν.
 Ὁὐ γὰρ τόσον ἐμοὶ γε γάμος, εἰ δ' ὄρεα γάμοιο
 Φύεμορ, ὥγε θεὸς θνητῶν γένος αἰὲν ἀέξει,
 Ὁσπιν ἐμοῖς παθέεσσιν ἄκοσ καὶ ἄλικαρ ἀνδύρον
 Περθεσίλω. ὦν εἰ μὲν ἐλδύθρον ἡμῶν ἔχοιμι,
 Εἴ τι καὶ ἀλγύνῃς τίς ἐμοὶ χάρις. εἰ δὲ θυρεῖται
 Θύρεσσιν ἀμπετάσαιμι, φίλῳ φάγμιδισιν ἀλφωῶ
 Ἐρξασ', ἢ φάγμιδισιν μὲν πυκνὰς ἀρ' αἰροίμι,
 Τῶ δὲ τείβους οἷξαιμι παρὰ τοῖς χά' σιν ὁδ' αἰς,
 Τί πλεον. ἢ γὰρ ὁμοῖος δηλήσατο ἐχθρὸς ἀλφωῶ
 Γάντοθεν εἰς πύπτων. καὶ γὰρ σέο πάντα δοκῶν,
 Εἴ κ' ὅθεν ὅττι βάλῃσι, ὅθεν δὲν ὅττι λάβῃσι,
 Ἀμφαδίλω, λαχόν τε, τίς ἀν' κακὸν τι θ' ὑπαλύξαι
 Ἐπιδίωσ', μὴ χρυσὸν ἔχον ἐπιτάξῃς ὅσον αἰεῖ,
 Μὴ μικρὸν ἀν' κακὴν θέης ποτὲ, μὴ δὲ τὸ μικρὸν
 Τυτθῶς ἀν' ἰώωσ', χερείοσιν ἄπο τε κ' ὕβρις.
 Ὁσά φέεις αἰίοις, ὅφ' ἔγωγε. ἄστα δὲ βάλεις,
 Λάσπας προφονέως. ὅττις δ' ἔτι δ' ὄρεον ἐλαύνει.
 Πάντα γὰρ ἀλλήλοισι, τέλως, λόγος, ὅττις, ἀκούει.
 Φύγειν ἀπὲρμα πνηρόν, ὅπως σάχυν ἐσθλὸν ἀγίρης.
 Μὴ δὲ σὺ μοι χιδήλω κλέπτειν φιλότιτα βίοιο.
 Κλέπτει δ' ὅσ' π' ἐδεκτο κακόν καὶ εἰλαν ἐραφίλω.

Si parentum parentibus auxiliatoribus, uel & auxilio
 Indigentibus, his quidem concordem uitam complecti
 Non est inuidia, neq; amarum & incōmodum hic Momus
 Oculum iaciet, stridere & calciamenta sepe inquiens.
 Est autem & hoc utilitas mihi malus oculos iniiciens.
 Ille quidem iaciet, meum autem cor firmum erit.
 Aliorum uero mihi tantum effugere amorem,
 Si qd amicitiam qdē, contubernium uero molestum,
 Vel audaciam dolosamq; & uirentibus infidam,
 Quantum christi circum prendere uidetur
 Firmum innatum semper uiuentibus desyderiis.
 Neq; tu uirginitatis quidem habere desyderiū amabilis
 Aliis uero affectibus tuam mentem penitus aperire
 Temperantia superbies, malum uero hoc est deterius
 Pari ex bono malum inuido dolis.
 Non enim tantū mihi qdem cōnubiū, neq; effectus cōnubiū
 Fugiendi, quo qdem deus mortalium genus auget,
 Quantum meis affectibus medelam & auxilium inueni
 Virginitatem, quoq; si qdem liberum diem habeam,
 Est & in iugationis quādā mihi gratia, si uero fores
 Feris aperuerim, amicam sepibus aream
 Cohibens, uel sepi id quidem dense componam,
 Illi uero calles aperiam prætereuntibus uiatoribus,
 Quid plus, qppe enim simul læsit hostis aream
 Undiq; irruens, etenim tue omnia intuetur,
 Extrinsecus quod seriat, & interius quod capiat,
 A perte insidiatusq;, quis malitiam effugiat
 Facile, non christum habens auxiliatorem semper.
 Ne paruum in uitio posueris unquam, neq; paruum
 Paruis obuians, deterioribus nunq; occurreris
 Quæcūq; optima audieris & loquere, quæ aū loqueris,
 Videas prompte, aspectus autem ad opus agat.
 Omnia simul inuicem sunt, finis, oratio, uisus, auditus,
 Fuge semen malum, ut spicam bonam colligas.
 Neq; tu adulterum furare amorem uitæ
 Furatur autem q; quis exceptit mali & radicem leuem.

E radice enim multifidi rami
Hinc & inde funduntur, ab humore sanguineo,
Et parvus coegit succus magnum fluium lactis,
Et calculus stantem in aquam ruens,
Continuo confudit totum formosum fontem
Multis circularis agitatum a centro
Semper super coeuntibus & externis pereuntibus,
Inflexum est autem percussit totum corpus in doloribus
Tactum, gustus autem paruus & mortuus ego
Hac enim secuta sunt peccata, ut cum optimo
Armiger exercitus, alius cum murum ceperit,
Clypei non magna percussio, data aut statim morti
Soporæ, & iucunda expirantibus mors.
Quare, ne mihi sordentem mentem, neque in paruis
Venter claustra ferens, fortasse uitio fugerit
Carentem autem foribus timeo, nequa pulueris iniuria accadat
Corpori domito, simul domatur stimulus impudens.
Vinum uirginibus ira plus est uituperium.
Ira autem rursus furore, uia autem omnia sunt mortis,
Virgo delitieris mihi, neque in sordentibus tunicis,
Est & in uilitate aliquid malorum uidentes delectare.
Neque genarum saltationibus inimicum excites,
Turpitudine ferueant, quibuscūque rectum est reclusum,
Gaudio salientibus. tibi uero benigna sensim gena
Soluatur, rubor aut suboriatur celerrime
Furans oblectationem, pudor autem est uidentibus rubor,
Loqui quidem decet de deo pauca mulieres,
Tantum quantum trinitatis uenerandā naturā nosse solum,
Trinam in diuinitate, unam gratiam, non enim bonum est.
Tacere pietatis etiam uerba. auscultare autem
PInra, & tremulis ambo mentibus sansteque,
Et supra ferre pudorem tegumentum, alii uero pugnent
Verbis contrariis sapientes dissipantes infidos,
Ne tibi rapiatur deus odiosis curis,
Quæ & alte currentem celeriter in terram miserunt.
Neque mens adhæreat exportata hinc & inde

Ἐκ γὰρ τοῖς εἰρησὶ πολλοῖσι καὶ δαδόντος
 ἔνθα καὶ εὐθα χέονται ἀπ' ἡμαρτος αἰμαρτίας,
 καὶ τὴν τοῦ σωθέντος ὁπὲρ μέγα χεῖμα γάλακτος,
 καὶ ψυχῆς σαφειοῦ καθ' ὅσον αἰσίου,
 ἔξαπίνης συνέχουσιν ὅλῳ πᾶσι καλλέα πηγῇ
 πολλοῖσιν κύκλοισιν ἐλαυνόμενοι ἀπὸ κένδρου
 ἅλιν ἐπιφύσσουσιν καὶ ἐκτοδὶ λυόμενοι.
 Ἰδὼν δὲ τὸ πένθος ὅλον δέμας ἀμφόδυνον
 ἔλκυστον, καὶ σὺ δ' ὀλίγη, νεκρὸς ἔργον.
 τῆς γὰρ ὁμαρτησὶν ἀμφοτέρω, ὡς ὅτ' ἀρῖς
 ἰχθυήσῃ σφαρὶς, ἄλλοις ἐπὶ τῇ τεύχεσσι λήσιν,
 ἀπὸ δὲ τῶν μέγα τύμματα δίδωσι δὲ γ' αὐτίκα πτόμα
 ὕπνα λείω, καὶ τὸ πνέον ἀπνέουσιν ὀλεθρος.
 τῶ, μή μοι ἐν τῷ ὄντι χεῖν φένα, μή δ' ἰδὼν τὴν τοῦ
 γαστρί κλειθρὰ φέρουσα, τὰ καὶ ἀν' ἀκρότητι φύγῃσι.
 τὴν δ' ἄνδρον τομῆω, μή τις χεῖρ ὕβρις ἐπέλθῃ.
 σάματι δαμναμένῳ, συνδαμναται οἷος ἀναιδής.
 ὁ γὰρ παρθενικῇσι χόλου πλεονέξιν ὀνείδους,
 θυμὸς δ' αὖ μανίας, οἶμος δὲ τε πάντα μέροιο.
 παρθένοισι πτόμοι μή δ' ἐν τῷ ὄντι χεῖν.
 ἔστι καὶ οὐτέ τις τίς κακῶν ὀρόωνται ἰαίνειν.
 μή δὲ πρὸς αἰσῶν σκιρτήμασιν ἐχθρὸν ἐχέουσιν.
 ἅλιν καὶ χαλῶσιν, ὅπως τέτοσ' ἀκλήϊστον,
 χαρματι παλλομέναισιν, οἱ δ' ἰχθυήσῃ πρὸς
 ἀνέδω, δ' ὅσον τοῦ ὕπαν τέλοισι τὰ χεῖρα
 κλέπτειν ἐν φθορῶν, αἰσῶς δ' ὀρόωσιν ὅσον τοῦ.
 φέρεται μὲν εἰς οἶκον, δὲ πᾶσι πᾶσι γυναιξί,
 τὸ ὄντι, ὅσον τε αἰσῶς πᾶσι φύσιν ἰδόμεναι οἶον,
 τρισηνὸν ἐν τῷ τῇ, μίαν χεῖρ, δ' ὅσον ἄμεινον
 σιγῶν οὐ βίησιν καὶ ῥήματα, εἰς ἴδν δὲ
 γλῶσσαν, καὶ τομερῶς ἀμφὶ φέσιν ἀνέως τε,
 καὶ κατὰ πᾶσι φέρεται αἰσῶς σκέπας. οἱ δὲ μάχωντο
 μὴ τοῖς ἀντιθέταισι τοῖς σκεδόντες ἀπὸ τοῦ.
 μὴ σὺ γὰρ πᾶσι τοῖς συζῶσι μὴ μιν αἰς,
 ἅλιν καὶ ὕψι δέοντα τοῦ ἰδὼν καὶ ἀνέκων.
 μὴ δὲ νόος περὶ τοῖς φερόμενος εὐθα καὶ εὐθα

A
L
F
R
D
T
C
S
N
D
A
P
N
N
V
M
A
L
M
V
A
Q
V
P
N
S
T
Q
C
C
C
Q
V
A

Afini ueluti pullus certaminiger indomitus
 L onge currens, Christi magna gloria, si uero te amarus
 F uretur belia ab errabunda mente q̄ celerrime
 Flexus, ad nyssam eas cursum rectum iniens
 R adius tibi quidem curæ sit & lanæ & curæ
 D iuinis in oraculis, sapientia & cantilenæ diuinæ
 T enuis uocis, prudens uox, non exceptitias.
 Cuius plus in mentibus, parum autem in labiis iaceat,
 S epe & surdis per aurem irruit inimicus,
 N eque tu coniugium & molestias foeminarum
 D iuinioribus desyderiis fugiens omnibus temperans
 A lienos complectare thalamos & opera nuptiarum,
 P ro uirgine autem, mulier iugalis uocari.
 N eque domibus externis assideas, neque mensis,
 N eque media seruorūque & domesticorum tumultuum
 V olutari, ne adulatorem ferre sermonem pro satietate,
 M odos hospitalitatis complectare, siq̄ sit optimus
 A peri prompte paruam domum, si quis a turba
 L onge beniuolus sit, tibi uero est gloria domus munita,
 M eliore est inhospitalitas multi hospita domo
 V irginibus pudor enim inter plures peribit,
 A tque his, uirginitas offendatur illustris,
 Q uare, ne mihi a finibus terre fidem colligere.
 V ereare mihi canitie, & sequere mores elegantes.
 P lus enim affert canitie iuuentute prudens,
 N eque quidem pietatē colens circum cursantem hinc & inde,
 S epe non secundum decorum una cum uiris leuioribus
 T uum pedem uolutare sacros festinantem ad locos,
 Q uamuis longe existentes, domesticus est omnibus
 C hristus rex hærensque, & in corde amantis.
 C ole mihi primum deum, deinde sacerdotem
 C hristum terrestrem, uitæ ducem tuæ,
 C ui adhærere alata, & cui tacens cedere,
 Q uo gaudere coalescens, & cui fluens cedere.
 V t sub intremiscens, rediens in altum ferare,
 A liis mortua sis omnibus, quoniam hoc melius est

Virginibus, quam nudam habere uitam, inestamq;
Laudo ex uirginibus, quas mares neq; norunt,
Viuunt autē lōge a uita, deo autē occulta manifesta sunt.
Satis pietatem colere, nimium autem non efferri,
Gloriam cupiens, cito gloriam bonam perderes,
Virisq; spectabilem pereata autē fœminæ collum,
Emulatione accipiatuq; dem bonus, odio autē habeat pessimus
Inuidere bonis par est, amareq; pessimos.
Neq; malos uidens prosperantes, a uia
Continete, neque bonis mentem mordens flexis,
Tali hæc uitæ sunt, ultima autem inspicie omnia,
Gaudere serenata, stare autem non aperte scis,
Neforte quis mortiferus inspirarit flatus.
Quare aut tremere, aut prætremere uita.
Cadente autem malo, tuum pedem magis firma.
Si uero & bene currente, adhuc magis, si enim optimi
Cadunt, illabilem habere uitam, nō satis facile est.
Carbones sunt pedibus omnis uita, non nimium leues,
Et latentia retia semper supra incedis.
Timeo ne uitæ fundamentum in arenis
Proiectum habens, imbri fluuiisque, uentisque disiciar.
Vel ut semen in terram ueniens siccam & sterilem,
Cito quidem exoriar, celerrime autem siccum sim,
Solis iactibus percussus, & iacturis paruis.
Neque mihi dormienti malum semen intermisceat
Zizaniorum aratorque malorum, & inuidus inimicus.
Cum uero ardentibus sanctorum denarius in facibus
Virgines euigilantes in sopitis luminibus
Ut splendidæ fulgenti occurrant uenienti,
Neme in uacuis mente & fatuis posueris,
Neque imbecille facum lumen oculis uidens,
Iam forsan Christo affuturo laborantibus,
Sero lucis uitæ humidum desyderem oleum.
Neque me clausæ nuptiis expellant fores,
Vbi ratio puris cupiditatis magnis sub legibus
Densum desiderabilem deum expectent regem

Παρθενικάῃς, ἢ ὑμνὸν ἔχειν βίον, ὅσπερ ἄτα.
 Ἀινωδὶς τελευτῶν, τὰς ἀρ' σπινθὲς δὲ ἵστασι.
 Ζῶσι δ' ἐκείνους βίονιο, θεῶν δέ τε κρυπτὰ πέφανται.
 Λίλυθ' οὐ βέβη, λίλυθ' οὐ μὴ βλεμεαίνην.
 Κ' ὕδατος ἰμείροσα, τὰ χ' ἀνὴρ κλέος ἐσθλὸν ὀλέσασαι.
 Ἀνορθοῖσι τε πόδες φαντον, ὅλοιτο δὲ θήλεος αὐχὴν.
 Ζηλοῦσθ' οὐ μὲν ἀρίστον, ὃ δὲ στυγεῖοι κακίστοι.
 Τόφρον ἐν ἀγαθοῖς ἴσον, σφραγίσαντες κακίους.
 Μήτε κακὸν ὁρώσας γὰρ λυγρὸν τὰς ὁδοῖς.
 Ἰχθυόω, μήτ' ἀγαθοῖς φένα δάπτειο καμπτο μύθοισι.
 Πεισθίοντα βίονιο, τὰ δ' ὕστατα δέρεο πάντα,
 Χάριθ' οὐ διδύσας. τὸ δ' ἐστὶ μὲν ἔσχατον διδάσκει,
 Μήτε πῶς ἐροτολοιοῖς ἐπιπνύσειν ἀήτιος.
 Τούνεκεν ἢ ἴσομεν, ἢ προἴσομεν βίονιο.
 Γ' ἵπποντος δὲ κακῶς, τὸν τὸ δὲ μάλλον εἰδέσθαι.
 Ἐἰ δὲ καὶ δύστροπον ἔστι πᾶσι. εἰ γὰρ ἀρίστοι
 Πίπτοντες, ἀνὰ λυγρὸν ἔχειν βίον, ἔσχατον ἔσχατον.
 Ἀνθρώπων εἰς τὸ δὲ ἀπὸ βίονιο, ἔσχατον ἔσχατον.
 Καὶ κρυπτῶν παγίδων αἰεὶ κακῶς πᾶσι.
 Δείδω μὴ βίονιο θεμέλιον ἐν ἱερῶσι.
 Βαλλόμενος, ὁ μὲν ποταμοῖς τ' ἀνέμοις τε κεδαδῶ.
 Ἡ πόρος ὡς ἰδὲ γαῖαν ἰδὲ ξηρὴν καὶ ἄκαρπον,
 Ὡς καὶ μὲν ἀνὰ τῆς γαῖας, τὰ χ' οὐδὲν αὐτὸς εἶμι,
 Ἡ εἰς τοὺς βόλῃσι τυπείας, καὶ τῆς μακροῦς τῆς.
 Μή δέ μοι ὑπνώοντι κακὸν πόρον ἐγκαταμίξῃ.
 Ζηλοῦσθ' οὐ μὲν ἀρ' ὅτις τε κακῶς, καὶ εὖ σκοπεῖν ἔσχατον.
 Ἡ νῆα δ' αἰετὸς μὲν αἰετῶν δεινὸς ἐν δαίδασι.
 Παρθένοι ἐγρήσονται ἀκοιμήτοις φάεας.
 Νυμφὸν ἰμείροσας θεὸν δὲ κέωσιν ἀνέκτα,
 Ὡς χαμπεῖν γένοντι ὑπὸ πᾶσι θεοῖς ἰόντι,
 Μή μὲν αὖτε καὶ κενεῖσι νόον καὶ ἄφοσι θείης,
 Μή δ' ὀλίγον φρονέον δαίδων σέχας ὁμμάσι λούσων.
 Ἡ δὲ πρὸς χρυσὸν παρθεῖν μύθου μαγεύσας,
 Ὡς φάουσ' ὡς ἔστιν ὡς θεοὶ μὲν ἔλαιον.
 Μή δέ με κληῖσθαι γάμον ὥσπερ τὸν θύρετρα,
 Ἐνθα λόγος καὶ ἀρετὴς πᾶσι μεγάλους ἔσχατον θεοῖς

DD

5

Mixta cordibus, lumen & gloriam præbet.
 Sunt nuptiæ, quas filio pater carus bonus optimo
 Celebrat ridens, huius compos ego sim sane,
 Huius ego compos sim, & qui mihi amicus est,
 M aneat autem extra ille, qui nuptiis præponit,
 A ut agrum aut boum iugum nouum, aut uxorem.
 Neq; inter conuiuas nuptialem speciem habentes,
 Vestes habens sordentes, uinctus manibusq; pedibusq;
 Cubiliq; amicorumq; nuptiarumq; longe cadam.
 A nuptiis autem reuertens rex meus cum aduenerit.
 Statim expectantibus, & non expectantibus astans,
 I nueniat me inter expectantes, & laudet ob timorem,
 V eluti bonum seruum & mitem subiectis,
 E t frumenti datorem rationis ualide iustum.
 V irginitati quidem talia ut pater benignus
 E x animo amans præcipio, sed filiæ
 E t natæ, & filii carum patrem auscultate,
 S i qua & mihi dei est gratia, quemadmodum speraui.
 Neq; sicut elidæ patris paruipendatis mandatum.
 N e filii, ne illis similem mortem capiat, is
 A liis uero hoc uerbum, aspere autem dicam
 P arem in utrisq; orationem, & lancem pendens,
 I niugationi, coniugioq; deus autem testis adsit.
 Quantum uirginitas præstantior est coniugio,
 T antum uirginitate sanctæ nuptiæ ancipitis uitæ.
 Quapropter uel puram complectere penitus optime
 V irginitatem, si animus tibi quidem & uoluntas cōmota est,
 V el nuptias amare similes, ut aiunt,
 S ecundam ex prima pulchram nauigationem, utrorūq; autem
 F ugere iniugatæq; uitæ, iugatæq; faciem
 M iscentes, melliq; fel, & cœnum uino,
 E t solymis Samariam peccatissimam sacris,
 Neq; enim ueluti uiæ retro tendentem
 R etro ire labor est inanis, neq; in timorem
 A ut sagittam mittentem paruum antepedes
 P roicere, neq; ad finem & scopulum summum peruenire.

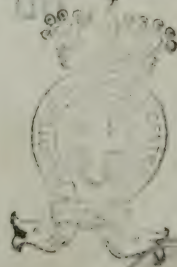
Grego. D

Non sicut uirginitatem Christo regi proponentem,
 Et rationale sacrificium, uictimam sanguinem citra
 Ad nuptias rursus uenire iactura solum est, sed maximus
 Casus est, mortem prope, in super autem turpitudine indefinens
 E i similis, ut si quis in monte abrupto,
 Quem plurimis laboribus conscendit aurum fodiens,
 A ut uenationem complexus iucundum laborem, improuisus
 Repente in terram labatur pedibus.
 Quis uero audiens sapphiram perniciosum, Ananiamque,
 Lucro qui suo malam mortem permutarunt,
 Non timet, & parum promissionis quiddam minuere.
 Et linguam auream quis postquam priuauit clam
 V iris in prioribus, præter mentem ducis,
 V estemque, pecuniæque parum, uniuerso obfuit populo
 T alis uirginitatis retro cursus, uel deterior.
 Quantulum præstat pars spiritalis, ut pereat
 I ugatio, quam minime nuptialis aptauit lex,
 S ed qui animas semper antè euntes
 R etro trahit humilibus ut pluribus imperet
 P rimus a cœlesti gloria in terram tractus,
 S uis superbiis uituperii iugum trahens
 H ic, ubi semper stimulum cauens esse.
 I am & parentibus ego dicam optima,
 Quorum uita in manibus & uituperia & gloria bona.
 V irginum, affinibusque temperantibus, & curis.
 N on fas est, neque decet uiolare magni
 F igurentum dei, omnes enim unius genus. qui regnans,
 Q ui regnatis adnumeratus, qui sine diuitiis,
 Q ui multa possidens, celsi thronus, in terram uergens.
 Q ui canis confidit, & qui iuuentute gaudet,
 O mnes unius, omnibus unus spiritus, in unum omnes
 V ergimus, ut uero deus omnibus mortalis par effectus est.
 E t mortuus est, & suscitauit, & cœlum latum dedit
 Q uare nemo carnibus ferens gratiam inconsultis,
 V irginem inuitam ducat in lectos & cubile
 P rehendentem Christum, desiderio uiuentem optimo.

Ο υχ ὡς πρὶν ἴλω χρῖσθ βασιλῆϊ προθέντα,
 Κ αὶ λογικῶ θυόλῳ, ἰδρῆϊον αἵματος ἐκτὸς,
 Εἰς γάμον ἂν ἰόναι θωή μόνον, ἀλλὰ μέπσον
 Γ τῶμα πέλῃ, θανάτῳ πέλῃ. πρὸς δ' αἰχρὸς ἀληκτον,
 Τ ῶ ἴκελιν, ὡς εἴ τις ἐπ' οὐρεος ἀκροῦ μοιο,
 Ω πλείστοις μύθῳ προσεβήθετο χρυσὸν ὀρύσσων,
 Η θήρησ μετέπων γλυκερὸν ῥῶνον, ἀπρὸς τὸ πῖος
 Ε ξαπίνης ἰδὲ γαῖαν ὀλίσσῃσι φέρεσσι.
 Τ ἰς δ' αἰῶν Σαῦπφραν ἀτάσθαλιν, Ἀνανίω τε,
 Κ ὀρεος οἱ σφρετέροιο κακὸν μόνον ἢ μάλ' ἔαντο,
 Ο υ τομέει καὶ μικρὸν ὑπερχούσης τί κελεύειν.
 Κ αὶ γὰρ ὡσαν χρυσέω τις, ἐπεὶ νοσφίστατο χέθρη
 Α νδράσιν ἐν προτόροις, πρὸς ἐκνόνον ἡγεμονῆος,
 Εἰμα τε, χρῆμα τε βαλὼν, ἴω δὴ λήθετο χεῖρ.
 Τ οῖος πρὶν ἴνῃς ὁπίω φέρμος, ἢ ἐχεῖων.
 Ο σάκον προφέρει χέχρος ἐμπυον, ὡς ἀπὸ λυγρῶ
 Σ υλγῆ, τὴν οὐ πγαμήλιος ἤρμωσε θεσμός,
 Α λδοπὸς ψυχὰς αἰεὶ προπάροιθεν ἰούσας
 Α ἰδρῆ, χθαμαλῶσιν ὁπῶν πλεόνεσιν ἀνάσσει
 Γ ράτῳ ἀπ' ὀρανοῖο κλέους ἰδὲ γαῖαν ἐλυθεῖς,
 Η σὺ περὶ πλῆσιν ἀτιμίης ζυγὸν ἔλκων
 Ε νθαδε, τοῦ πῶρ αἰεὶ κούρον πεφυλαχμῆος εἶναι.
 Η δὲ καὶ ῥέεσιν ἐγὼ μιν, θήσομαι ἄρῃα,
 Ω νβίος ἐν χεῖρεσσι καὶ αἶχρα καὶ κλέος ἐσθλόν
 Γ αρθενικῶν, πῶν τε τὸ θεόφοσι καὶ μελεδώναις.
 Ο υ θέμις, ὅς δ' ἐπέοικε βίαι ζεῶται μεγάλοιο
 Π λασμα θεῶ. πάντες γὰρ αἰὲς γένος, ὅς τις ἀνέστων,
 Ο σπας ἀνέστω μέλῳ ἐν αἰθέριος, ὅς πῶρ ἀνέστω,
 Ο ὅς τις ὀρικτῆ μῶν, ὑπὲρ θρόνον, ἐς χθόνα νύων.
 Ο σ πολίῃσι πέποιθε, καὶ ὅς νεότητι γίγνηθε.
 Γ ἀντες αἰὲς. πάντες αἰ πνοή μία. εἰς αἶα πάντες
 Ν ὄνομεν. ὡς δὲ θεὸς πᾶσι βροτῶν ἴσος ἐτίχθη,
 Κ αὶ θάλλει, καὶ σπυγίρει, καὶ ἔσανον δύνῃ ἐδωκε.
 Τ ῶ μή τις σάρεσσι φέρων χεῖρ ἀφαιδέσσι,
 Π αρθενικῶ ἀέκουσεν ἄρῃ, πρὸς λένεα καὶ δύνῃ
 Δ ραστο μένῳ χρῖσθ, πῶν τὸν βίωσεν ἄρῃσι,

DD ii

Πούλυπον ἐκ θαλάμῃς πέλῃς κοτύλῃσιν ἔχοντα,
ἢ ἔτι δ' ὄρνιν ἀοιδὸν, ἀπ' οὐτὴν κριοχαλῆς.
Ἄλλ' ἐὼς μὲν φιλόχριστον ἔχεις κέαρ, ἢ σὲ γε δεσμοῖς
Οἰοτῶροις ἐνέδῃ σε θεός, κῆσμου τ' ἀνάλειψ,
Στήσεις προφονέως χριστῶ πῶδ' ἀλλὰ νύμφῃ,
ἢ κοῦρον, φιλότεκνος ὅπως πάρος ἄννα Σαμουήλ.
Σὺν καθαρῶν λεγόνων ἰδὼν γόνον, ἔμπνοον ἴδων,
Γάμων πρῶτον ἱερὰ τῶρον, ἀσπασίαν τε,
Καὶ βοῦν, ὅς κ' ἐρεῖν ἀπάργματα γητόνος ἐσθλός.
Ἐἴ δ' ἐσὶν γε χριστοῖο μέσος, κῆσμιό τε βαινείας,
Ἰσὺν συζυγίῃ τε καὶ ἀξυγίῃ ζυγὸν ἔλκεν.
Ἄμφοτέρων δ' ὅσα καλὰ, καὶ ὅς ἀντίξοα λείξας
Ἐν καὶ ἐπίσταν μύσας, καὶ τῶν ματα διατὰ χαρὰς ἔξας,
Ἐπεὶ τῆκεν ἴοι θερμὸς πόθος, ἢ δ' ἐπάρηγε,
Τῇ μὲν δουλοσιῇ, τῇ δ' οὐρανίοισι πόθοισιν.
ἢ τίς δ' αἰετός ὅστις γάμος, καὶ σῶφονι βουλῇ.
Καὶ δεσμός ἀλόχῳ μὲν ἀνὴρ, τοκέος δὲ θυγατεῖ.
Χρυσὸν δ' ἀμφοτέρωσι φόβος, φίλῳ δ' ἀγάμωσι.
Μήτε λιλαίο μὲν ἴω ἀνδρὸς ἀποδύχασε κοῦρον,
Μήτε θεῶν περὶ οὐρανὸν ἐσ' ἀνέρος οἶκον ἐπείγῃ,
Ἄλλ' ἡ καὶ ἀρετῆς, πειρᾶν γέ μιν οὐδ' ἐμεγαλίστω.
Ἐἴ δ' ἐσὶν γε συζυγίῃ μὲν ὅλῳ φεία χεῖρα τε δοῖσας,
Καὶ στήθεας θαλάμῳ τε χοροῖν τῶν αἰσῶν τε πῶδ' ὅς τε
Καὶ γαλῶν, καὶ γῆρας ἀποξύνει μὲν οἶν,
Παρθενική δ' ἀπ' αἰὲς φυλάσσει πρὸς χριστὸν ἀνέλθαι,
Ὡς τε δίκη τοῦ πάρος, θεοῦ καὶ μὲν αἰὲρ οὐρανός,
Δεῖν δ' ἀμὲν κοτέσθαι θεὸς τῇ φοιτᾷ αἰῶσι,
Τῶν ὑποδύμῃ δ' ἀπάσαι χόρος φύσις, ὡς περὶ κηρὸς
Πινόμηνος. τάρβος δὲ θεὸς κατὰ ἔργα ἐπέδωκεν.
Ἐἴ καὶ ὁρᾷ οἰσὶν ὁμοῖος ἐνθάδε λαοί τ' εἰς.
Ἐἴ καὶ ἐν θνητοῖσι νόος θεότι περὶ παρὰ.
ἢ λῖτε δ' ὅς τις ἐμῆς φύσιν ἔρκεσιν ἀσπερκοῖς,
Ἄλλ' ἐλπίδων τε πόθων κρᾶτῶν ἀνέηκε γίγαντας,
Καὶ γὰρ ἀνέηκε θεὸν ἀμφοτέρωσιν ὁρᾷ οἰσὶν.
Ἐμῶν τὰ δὲ πᾶσι, ἐπεὶ παρὰ θεῶν ἐκείνοι
Ἄλλ' ἀμφοτέρωσιν, θεὸς στήθεας ἀλίσσας,

Polypum ex cubili saxum acetabulis tenentem,
Aut aliquam auem cantatricem, a structo nido,
Sed si Christi amicum habes cor, uel te quidem nexibus
Diuinius deuinxit deus, & mundo sustulit,
Statues prompte Christo pulchram sponfam,
Aut puerum, amator filiorum ueluti Anna Samuel.
Tuorum seruorum ilium sacram prolem, spiritalem, sacrum.
Omnium primogenitorum sacratiorem, aristarumque
Et racemorum, quos cepit primitias agricola bonus,
Si uero tu Christi medius, mundique uadis,
Par coniugioque & iniugationi iugum trahere,
Vtrorumque autem quæcūque bona contraria dicens
Bene & scienter, & fines duplices imprimens
Sequere quo iuerit calidum desyderium, atque adiuna,
Partim quidem seruituti, partim uero cœlestibus desyderiis.
Quæ autem tempestiua est nuptiis, & temperanti consilio,
Et uinculum uxori quidem uir, parentes autem filia.
Christi uero utrisque timor, **A**mor autem innuptis,
Neque cupientem uirum cohibe puellam,
Neque deo hærentem in uiri domum urgere,
Vsque & ad ueritatem, tentare tamen non inuideo.
Si uero qdem cōnubio totam mentem manumque dederis,
Et statueris, thalamosque, chorosque, & potiones
Cachinans, & senium ab raserit cura,
Virgo autem abste fugiens ad christum ascenderit,
Veluti iustitia antea boue interfecto aratore,
Timeo ne succenseat deus suffragiis imparibus,
Quo domitatur uniuersa pulueris natura, ut igne cæra
Ebibita, timor autem dei carnem euinxit.
Est autem & cœlestibus similis hic cultor.
Est & in mortalibus mens diuinitati accedens,
Errauit autem q̄squis naturam carnibus incarneam,
Angelicorumque desyderiorum sortes emisit gigantes,
Et terram expurgauit erroribus cœlestium.
Græcorum hæc filiis, quoniam affectibus illi
Medelam cōmenti sunt, deus statuere peccatores,
Grego. D ii

F ures Androgynos, adulteros, deceptores uirorum.
H omicidas, filiorum offensores, atq; parentum.
N on solum, affectuum aut & ipsorum templa effecerunt.
A nimaduerte uero primum quot extitit libidinibus
T aurus, olor, serpens, aurum, uir, cuncta uolucris.
Quæcūq; ipsum celer iussit amor, puerq; leuis.
I lli uirginitatem spreuerint amabilem,
C arnis compedem, illis infidissimus pulueris splendor,
Q ui suis metiuntur perniciibus omnes,
N on est autem puræ pupillæ, tristia astra uidere
E t terra firma est, caligantibus autem infidum,
N obis autem non fas est uituperationem infundere
V irginitati, q; uero infidum amorem Christi regis
S opire, mortaliaque desyderia & carnis motiones,
V t prius sanguineum fluxum continuit sanguifluentis
C ontactæ, latuit enim sponte deus, at uero fluentorum
S iccus fons tunc pululauit, cum emacruit
A ut ignis, ensiumque, & aquæ, molestisque
F eris lacerantibus amaris membrorum cornibus.
A nimus Christianis superior, cum insectatrix
O ccasio urgeat de deo contentionem excitans.
N on in somnis illis uita, & sine penatibus æuum,
V otaque, eiulationesque inflexæ, non lachrymis
M olliuntur, non nocturnis ac diurnis cantibus.
I nde exiliunt uitam & carnem relinquentes,
N on paucis scintillis spiritus prohibetur cibi,
N on cauitates habent domos, & strata saxum,
A tq; molles herbas, & aridos ramos,
N on feris habitant contubernales crudi uoris,
V t uitium pulueris & uincula subterfugiant,
V t uero auem phœnicem fama morientem iuuenescere
I n igne productam multorum annorum post circulos
V eteris pulueris externam prolem sese generantem,
S ichi sane morientes semper uiui existunt.

Κ λέπιδ' ἀνδρογυῶν, μοιχὸν, ἀλιτῆμον ἀνδρῶν.
 Ἀνδροφόνους, τεκέων δηλήμονα, ἡδὲ τοκήων.
 Ὀυκ οἶον, πατέρων δὲ καὶ αὐτῶν ἰρὰ τέλεισιν.
 Ἀθροὺς πρῶτον ὅς ἐπ' ἄλγε' ἔμψυχοι,
 Τάρος, κύνες, ὄφεις, χυτὸς, πόσις, ὄρνις, ἅπαντα
 Ὅσα μιν ὠκύσ' ἀνέειν δρῶσ', κέρους τ' ἀρχαίνουσ'.
 Κεῖνοι πρὸς τὴν μὲν ἀτιμάζουσιν δρῶντων,
 Σαρκοφάγους κείνοισιν ἀπιστοτάτη χόος αἴγλη.
 Ὅισι μεδέουσιν ἀτασθαλίῃσιν ἅπαντας,
 Ὀυκ ἀρχὴς γλήνης δὲ καὶ τιφῆα τείρεα λούσιν.
 Καὶ χθὼν ἐμπεδὸς ὄσιν, ἰλιγίωσι δ' ἅπας.
 Ἡ μὲν δ' οὐδέ μιν ὄσιν ἐλεγχέειν κατὰ χεῖρ
 Γαρ τένιν. τί δ' ἅπας δρῶν χρυσὸν βασιλῆος
 Ἐνναλξεν βροτέως τε πόσιος καὶ σαρκὸς δρῶας,
 ὧς πάρος ἀματόεντα ῥέον ἔχουσιν αἰμορροῦσι
 Ἀλμύνης. κλέφτε γὰρ ἐκ τῶν θεῶν. ἡ δὲ ῥέεθρον
 Ἀναλὴν πλεῖν τῆ μοσθαλόν, οὗτ' ἐμψυχοί.
 Ἡ ἐπὶ πύρρος, ἐφίων τε, καὶ ὕδατος, ἀρχαίων τε
 Θηρῶν δακτύλων πικρῶς μελέων κούρεασι.
 Θυμὸς χρυσανόσιν ὑπερτεροῦ, οὗτε διακτιν
 Καρὸς ἐπιστρέφουσιν θεῶν πρὸς δὲ ἐκ τῶν
 Ὀυκ αὐτῶν κείνοισι βίος, καὶ ἀνέστις αἰών,
 Ἐνχαίτε, σοναχίτε ἀναμπεδόν, ὅδε κούρεοι
 Τήκον τ' ἐνυχίησι καὶ ἡματίησιν αἰοδαῖς,
 Ἐνθεν ἀναθρασυνοῦς βίον καὶ σάραξ λιπώντες,
 Ὀυκ οὐλοῖσιν ἀπινθήσει πνοὴ κατὰ νύκτ' ἐδωδῆς,
 Ὀυκ ἄρα πρὸς ἐχέον δόμοις, καὶ δέμνια πείθεις,
 Ἡ δ' ἅπαρχος ποίει τε, καὶ ἀνάλειους κλαδύνει,
 Ὀυκ ἔστι ναίουσιν ὁμέστοι ὠμοβόροις,
 ὧς καὶ ὑπεκκινῶνται χόος καὶ δεσμά φέρουσιν,
 ὧς δ' ὄρνιν φόνιν φαττοῖς θνήσκοντα νεάζειν
 Ἐν πύρρῳ κούρεον πολλῶν ἐτέων μετὰ κύνεα,
 Γηραλέης κονίης ξείνον γένον αὐτοχθέντων.
 ὧς οἱ γε θνήσκοντες ἀείρωι τελέθει,

DDii

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.39

Incensi ignito desyderio Christi regis,
 In imbecillitate autem positum est robur piis,
 Hæc quis intuens, non pacificatur iuuenibus
 Lætabundus carnibus, postq̃ ferbuit stimulus præstantior.
 O natura omnium parens, tua uero, nō mea miracula dicam.
 Quot & in terris & pelagis fecisti,
 Audio quo daligera turtur turtur e caro
 Viduatus, coniugem suum desyderans castus,
 Non recipit maritum alium suum supra nidum.
 Auis sapiens, hominibus autem sancta uita, quanto præstātior,
 Neq̃ uero & garrula nigricolor, sed & ipsa
 Viuit iuuenili desyderio priuata cornix,
 Omnem maritum posa, postq̃ carum coniugem perdiderit.
 Piscibus autem marinis lex est, paucis quidem illegitima
 Erga nuptias, multis uero temperantiæ cura fuit,
 Et cubilium, uxorūq̃, iustitia uero & hic regnat.
 Alii uero non pluribus uno laborant partu,
 Alii uero uerno solo amore delectantur.
 Et plures, modum autem natura imposuit desyderiis,
 Tempus uero rursus amoris placidi est omnibus,
 Aeriis, marinisq̃, & quæcūq̃ terram ingrediuntur,
 Neq̃ extra effundunt termini desyderium, sed indigent
 Tempestiue lasciuiantes, cum ipsos uer exciter.
 Et hi quidem mixtis irruunt nuptiis,
 Illis uero & uxores curæ sunt caræ, & lex amoris.
 Solifœta autem aliis sufficiens extitit mixtio,
 Ut non nulli, qui animaliumq̃ genituras & oīa cōsyderarunt,
 Si uero & irrationalibus temperantiæ aliqua cura fuit,
 Figmentum dei, tu uero carnis totam legem non deuincies
 Si uolueris, cedens autem rationi homo, ut igni æs.
 Si uero non est carnis domina rationis natura, ut me deificauit
 Imago, quid plus nobis similiter agitis,
 Si & plurium natura irretentibilis, sed & hoc scimus
 Sæpe & cōmunis naturæ superiorem præceptionem

Grego. D iii

Etenim mihi corpus est simile, sed me ligauit
Cruce capiens, cui carnem ferens annexi grauem.
Cum christo enim mori cupio, ut simul eleuer
Omnia ferens christi, rationem, corpus, clauum, resurrectionem.
Aliis uero spontaneus est carnis nexus, non ab amore
Diuiniore, quam minime temperantiam uocant.
Sed tamen præmium est diuinitus datum iniuriam extra
Viueri, serenamq; habere mentem, atq; incõcussam,
Alius uero rursus uinum copiosum egre tulit, alius cibum,
Quem alii amant, odit, alii uaporem.
Alii uero rursus hominibus inimicum animum habentes,
Extremos agros incolunt, mortalibus autem e lōge currunt
Prompte, tu uero infidam mentem habes iniugatis.
Non equidem infidam ego sane existimo, sed ad timorem
Confugis, coniugii autem malorum oblitus es tunc.
Neq; ignem candentem excurrit, ueluti terram
Saliens humilibus pedibus parua salamandra,
Piscis autem igneus est, & non igne domatur infido
Igneus, ardens autem, medio resplendet mari,
Neq; lapis magnes ferreum mortarium attrahit,
Neq; adamas indomitus, hic uero non lucem misit ferro
Percussus, alius uero lucefcit aqua parua.
Aqua qdem lucem emisit, & obscuratus est autem oleo.
Quot uero & rursus his priora miracula sunt,
Quis enumeraret, quoniam licet multa dicere?
Ludit enim ratio alta in speciebus omnimodis
Commixta, ut uult mundum totum hinc & inde,
Pauca aut e pluribus dicam, quorum alia quidem ipse
Vidi, aliorum autem libri, aliorum aures fidem dederunt.
Non unus quidem fluuiis infra fluxus est omnibus,
Vna autem lex maribus in litoribus annecti,
Vnus aut ignis flammantis sursum cursus saltibus crebis,
Sed tamen fluuius amarum transmeat sal,
Et fluuius quauis existens, neq; aquæ admiscetur aqua.

Κ αὶ γὰρ ἐμὴ δέ μ' αὖ ὅσιν ὁμοίῳ. ἀλλὰ μὴ ἴδῃσθε
 Σ ταυρὸς ἐλθόν, ὃ σάρεα φόρων προσέδῃσα βαρεῖαν.
 Χ ρεῖω σιωθάνειν γὰρ ἐέλδομαι, ὥς σιωαδὸν ὄν
 Π ἄντα φόρων χρεῖστοι, λάρυν, δέ μ' αὖ ἦλυν, ἐγδρσιν.
 Α ἴμοις δ' αὖτομαλ τι θερῆς δέσις, οὐχ ὑπὲρ ὀφθαλμοῦ
 Θ φοτῶν. Τὴν δ' ἐπεὶ θεοφωτῶν ἡγάλασιν.
 Ε ἴμπαγε μὲν γὰρ αὖ ὅτι θεοσθέν ὕβριος ἐκτόσ
 Ζ ἄν, διδῶντα τ' ἐχέιν νόον, ἢ δ' ἀτίνακτον.
 Α ἴμος δ' αὖ μέθυ γὰρ ὀν ἀπὸν χρεῖσ, ἄλλος ἐδωδὴν.
 Τ ῶν, ἄλλοι θελεῖουσιν, ἀπὸν γιν. ἄλλος αὖ ἴμω.
 Α ἴμοι δ' αὖ μὲν ὄπασιν ἀπὸν χρεῖσ θυμὸν ἐχρῆτες,
 Ε ἴχαλ' αὖ ναῖουσιν, βροτῶν δ' ἀπὸ τῆς θεοῦσι
 Π ροφονέωσ. σὺ δ' ἀπὸν ἐχρῆς νόον ἀντίεσιν.
 Ο ὕμιν ἀπὸν ἐχρῆς γὰρ ὁμοί. ἀλλ' ὡς τὰς βροτῶν,
 Φ ὅλγος, συζυγίης δὲ θεκῶν ἐπελήθεο τῆς μερ.
 Ο ὕ δὲ πρὸς μαλ' ἐρῶ διὰ δέχεται, ἢ τε γαίης
 Σ καίρουσα χλαμαλῶσι πρὸν τυτῆς θεοφωτῶν.
 Ι ἴχθους δ' αὖ μ' πρὸς ὅτι, καὶ ἐπεὶ δὲ ἀπὸν
 Ε ἴμπος αὖ ὅτι μ' πρὸς δὲ, μέλιτος διαχρῆσται ἄλμης.
 Ο ὕ δὲ λῆτος μ' πρὸς πρὸν σπῆρεον ὅλμον ἀπὸν.
 Ο ὕ δ' ἀπὸν αὖ ὅτι μ' πρὸς, ὅλ' ὅτι ὅτι ὅτι πρὸν
 Θ εἰνόμενος. ἄλλος δὲ πρὸν αὖ ὅτι πρὸν.
 Υ ὅτι μ' πρὸν ὅτι ὅτι, ἀπὸν γαίης δ' ὅτι λῆτος.
 Ο ὕ αὖ δ' αὖ ὅτι πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Τ ὅτι πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Π αἶξ γὰρ λῆτος αὖ πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Κ ἴχθους, ὅτι πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Γ αὖ δ' αὖ πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Ε ὅτι πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Ο ὕ πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Ε ὅτι πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Α ἴ μ' πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν
 Κ αὖ πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν πρὸν

Nautæ autem e mari dulcem potum aquantur,
 Naue fluente admoventes festinanti ad terram,
 E ubi uero uidi audacem meatum, neq; dicibilem
 Fretum maris clauem retro cedentibus fluxibus
 Furens pontus uero fluit, & fluentum redit.
 Oceanus uero non trahitur a terra, deinde ad terram
 Venit festinantibus ruens fluxibus,
 Et solum & pontus in littoribus cimmeriis.
 Alius uero rursus fluxus uenit, ignis flammæ, si uerum quid est
 Aetnæis scopulis eructatur tractus incredibilis
 Ignis, fluuius, immiscibilia uero mixta sunt Christo uolente.
 Scio & in paruis similia miracula cantare.
 Est quidam in fructibus corniger, ut dicunt,
 Qui solus ex his quæ terra gignit uita donatrix,
 Aridum & immite habens corpus, neq; in terra
 Soluitur, neq; imbribus pinguescit, sed dirigit
 Aridus, cornibus solidior dies omnes
 Cuius cornu iecit bouis cornu, cum aratoris
 Dextra fundit in suam fructum terram,
 Unde hic ex cornibus & nomen & naturam habuit,
 Siue aliquam aliâ ratione sapientes sciunt, non enim ego quid.
 Hæc natura tu uero audi & quo coegit ars.
 Sturni quidem loquuntur simile hominibus,
 Vocis alienæ æmulatores, quam docuit
 I mago polito in speculo apparens
 Sturni, clandestinamq; mittens uocem astutus homo,
 Et corui furantur simul uocem, ut autem amoricolor
 Pitacus curuilabrus intra plexam domum.
 Humanum locutus est, & sefellit hominis auditum.
 Equis autem funes suspensi sunt, quorum desuper
 Gradiuntur odiosa autem per aerem ursa incedit.
 In iudicii uero sedilibus iudex ueluti prudens
 Sedens pendit iustitiæ recta examina.
 Ut uidetur manibus, mentem autem mentita est fera.

Grego. D iiii

κεκλήσθαι καὶ τὸν καθελεσμὸν τῶν ἰουδαίων χωρεῖν ἀπὸ μετὰ τὰς
δύο ἡμέρας· λέγει αὐτοῖς ὁ ἰησοῦς, γέμισατε τὰς ὑφ' ἡμῶν ὑδρατοσ·
καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς ἕως ἀνά· καὶ λέγει αὐτοῖς· ἀντλήσατε νῦν,
καὶ φέρετε τῷ ἀρχιεπισκόπῳ· οἱ δὲ, ὡς ἔλεγε, ἔγχευον· ὁ ἀρχι-
επίσκοπος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγενημένον, καὶ οὐκ ἔδει πόθεν ἔστιν, οἱ δὲ
διακονοὶ ἔδεισαν· οἱ ἦν τληκώτερος τὸ ὕδωρ, φωνεῖ τὸν νυμφίον ὁ ἀρχι-
επίσκοπος, καὶ λέγει αὐτῷ, πᾶς ἄνθρωπος πρῶτον τὸν καλὸν οἶ-
νον τίθῃσι· καὶ ὅταν μεθυσθῶσι, τότε τὸν ἐλάσσονα· σὺ τε πῆρηναις τὸν
καλὸν οἶνον ἕως ἀφ' ἑπτά· τὴν ἐποίησε πλὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ ἰη-
σοῦς, ἐν ἡμέρᾳ τῆς γαλιλαίας· καὶ ἐφανέρωσε πλὴν ὁδὸν αὐτοῦ.
καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

Εὐρὶ πῶν ἐκβληθέντων ἐκ τοῦ ἱεροῦ· τῇ παρασκευῇ
τῆς μετὰ τὸ πάσχα.

μετὰ τοῦτο κατέβη εἰς καπερναοὺμ αὐτοῦ, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ
οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ ἐκεῖ ἔμειναν οὐ πολ-
λὰς ἡμέρας· καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ πάσχα τῶν ἰουδαίων· καὶ ἀνέβη εἰς
τὸ ὄρος ὁ ἰησοῦς· καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πολλοὺντας βόσκειν
καὶ πρόβατα, καὶ περιστεράς, καὶ ῥυτίδας κερματιστάς, καὶ μαλίνους·
καὶ ποιήσας φραγέλιον ἐκ χρυνοῦ, πένταξ ὑπέβαλεν ἐκ τῆς ἱε-
ροῦ· τά τε πρόβατα, καὶ τὰς βόας, καὶ τῶν κολυβιστῶν ὑπέχευε τὸ
κερμα· καὶ τὰς δραχμὰς ἀνέβη· καὶ τοῖς τοῖς περιστεράς πω-
λοῦσιν εἶπεν· ἀράτε ταῦτα ἐν τῷ θέν· μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τῆς πα-
τρὸς μου, οἶκον ἐμπορίου· ἐμνήσθησαν δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ὅτι γε-
γραμμένον ἔστιν· ὁ οἶκος τοῦ οἰκιστοῦ κατεφάγεταί με· ἀπεκρίθη-
σαν οὖν οἱ ἰσραῆλ οἱ καὶ εἶπον αὐτῷ· τί σημεῖον διδυνύεις ἡμῖν, ὅτι ταῦ-
τα ποιεῖς· ἀπεκρίθη ὁ ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· λύσατε τὸν ναὸν
τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν· εἶπον οὖν οἱ ἰουδαῖοι· τις-
σαράκοντα καὶ ἕξ ἔτησιν ὡκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν
ἡμέραις ἐγερῶς αὐτόν; ἐκείνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος
αὐτοῦ· ὅτε οὗτο ἡγέρθη ἐν νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ
αὐτοῦ, ὅτι τοῦτο ἔλεγε αὐτοῖς· καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ, καὶ ὁ
λόγος ὃς εἶπεν ὁ ἰησοῦς· ὡς δὲ μετὰ τὸν ἰεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα
ἐν τῇ ἑορτῇ· πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωροῦντες τὰ
αὐτοῦς.

Ζήτει τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσω τοῦ ἐφεξῆς τετραδίου.

positæ, scđum purificationē iudæorū, capiētes singulæ metretas
binas uel ternas. Dicit ei Iesus. Implete hydrias aqua,
& impleuerunt eas usq; ad summū. Et dicit ei Iesus haurire nūc
& ferte architriclino, & tulerunt. Vt autem gustauit ar-
chitriclinus aquam uinum factum, & non sciebat unde esset,
ministri autem sciebant qui hauserant aquam, uocat spōsum ar-
chitriclinus, & dicit ei. Omnis homo primum bonum ui-
nū ponit, & cū iebriati fuerit, tūc id, qđ deterius ē. Tu at seruasti
bonum uinum usq; adhuc. Hoc fecit initium signorum Ie-
sus in Cana galileæ, & manifestauit gloriam suam,
& crediderunt in eum discipuli eius.

De eiectis e templo. in parasceue
post pascha.

Post hæc descēdit Capharnaū ipse & mater eius, & frater ei⁹ &
discipuli eius, & ibi manserunt non mul-
tis diebus. & prope erat pascha iudæorum, & ascendit
Iesus hierosolymam, & inuenit in templo uendentes oues
& boues, & columbas, & numularios sedentes.
Et cum fecisset quasi flagellū de funiculis omnes eiecit de tem-
plo oues quoque & boues, & numulariorum effudit
æs, & mensas subuertit. Et his, qui columbas uen-
debant dixit. Auferte ista hinc, & nolite facere domum pa-
tris mei domū negociatiōis. Recordati sūt discipuli ei⁹, qā scri-
ptum est zelus domus tuæ comedit me. Responde-
rūt ergo iudæi, & dixerūt ei, Quod signū ostēdis nobis qā hæc
facis? Respondit Iesus & dixit eis, Soluite templum
hoc, & in trib⁹ diebus excitabo illud. Dixerūt ergo iudæi. Qua-
dragita & sex annis edificatum est templum hoc, & tu in tribus
diebus excitabis illud. Ille autem dicebat de templo cor-
poris sui. Cū ergo rē surrexisset a mortuis, recordati sūt discipuli
eius, quia hoc dicebat, & crediderunt scripturæ, &
sermoni quem dixit Iesus. Cum autē eēt hierosolymis ī pascha
in die festo, multi crediderunt in nomine eius uidentes
signa

Quære reliquum in medio sequentis quaternionis.

Et mortalis edocuit, quæ non natura, ut uero leonis
Vidi supra dorsum leonis magistrum fortis
Confidentem. feræ autem robure domabat manu.
Atq; hic quidem aurigabatur. ducebatur aut fremebunda fera
Iaciens pestiferum anhelitum. & suo blandiebatur regi.
Vt uero & albidem grauem magnam feram
Indus agit desuper puer paruo sub stimulo.
Mouens qualiter nauem corpus robusti elephantis,
Audens qui primus commentus est feram domare.
Et iugum collo imposuit, & duxit currum excelsum.
Sed tu & feris tribuis plus, quam hominibus.
Si ferarum quidem flexit uis naturam, hi uero indociles
Sunt honesti, & uerbum impendens prope habentes.
Efferate, quomodo tu tantum offendis magni
Figmentum dei, quis tantum suam odit generationem,
Sed non talis mihi quidem mens pura sentienti,
Sed noui, cœlestesq; intelligenti, & corpore sanctos
Viros, fœminasq; plus enim in membris,
Comunes autem utrisq; uirtutes. communis uero uia
In uitam excelsam, plus autem desiderantis
Hæc manus, tu uero infidam habes mentem iniugatis,
Non tamen infidum ego quidem existimo, sed ad timorem
Fugis, coniugii autem malorum oblitus es tantorum.
Affinibus quidem hæc mando cœliuadens
Virginitas, tu uero mihi cures, ut munita
Vndique bene ingrediens deo, & integra sis.
Margarita in lapillis, lucifer in luminibus.
In uolatilibus columba, in nemoribus ramos oliuæ
Et lilium in campis, & in pelagis tranquillitas.
Virgo ornatum omnem & quæcūque iucunda uitæ
Repellens, Christum prope consistas splendentem.
Et manu manum capiens, tuum age cubiculum intra,
Iucundum, bene spiratum. odoratum, ut unguentis
Comisceas cœlestibus unguentum tuum, ubi effusis

Κ αὶ βροτὸς ὕβριδι δαΐξεν, ἃ μὴ φύσις. ὧς δὲ λέοντος
 ἔιδον ἑσπερὶ νότοιο λεοντοκόμον βελαρῶιο
 ἔλόμενον, θιρὸς δὲ μελῖος ὑπεδάμνατο χεῖρ,
 Κ αὶ ῥ' ὁ μὲν λυγρότερον, ὃ δ' ἤγετο βρυχάλεος θήρ
 ῥ' ἰφάρ' λοίγιον ἄσθμα, καὶ ὄν' αἰνεσέον ἀνὰ κτα.
 ὧς δὲ καὶ ἀργυρόδοντα βαρὺν μεγακήτεα θήρα
 ἰνὸς ἄγει καὶ τὴν πόρθε παῖς ὀλίγω ἑσπερὶ κέντρῳ,
 Ν ωμοῶν διατμήα δέμας κρηττόντος ἐλέφαντος,
 Τ ολμήεις, οἳ προῶντος ἐμήσαντο θήρα δαμάσσει,
 Κ αὶ ξυρῶν αὐχένι θήκε, καὶ ἤγαλν' ἄρμα πέλωρον.
 Ἀ μά σὺ καὶ θήρεσσιν ἐμῆς παλῆον ἢ μερόπασιν,
 ἔϊθι θιρῶν μὲν ἐκ μὲν βίη φύσιν, οἷδ' ἀδίδακτοι
 ἔϊθι καὶ λυγρὸν καὶ μὴ τὸν ἐπὶ ῥοτῶν ἐπ' ὕσ' ἐχόντων.
 Ἀ γριε, πῶς ῥα σὺ τῶσον ἐφυβείλεις μεγαλήιο
 Γ λασμα θεῶ. τίς τῶσον ἐλύ' ἢ χέρε γλυνέθλιω,
 Ἀ λ' ἔχ' ὅσ' ἐμοι γε νόος καὶ θάρσος φρονέοντι.
 Ἀ λ' οἱ δ' ἔρανον τε νοήματα, καὶ δέμας ἀγνῶς
 Ἀ νορῶς, θιλυτῶν τε, δ' ἔχ' ὅσ' ἐμῆς ἐν μελέεσσιν.
 Ξ ωαὶ δ' ἀμφοτέρωσι ἀρεταί. ξυμὴ δὲ κέλευθον
 ἔς βίον αἰπὴν τε. τὸ δὲ παλῆον ἔμελῖοιο
 Τ αῦτα χέρεσσιν, οὐδ' ἀπαισὶν ἐχέουσιν ἀγνῶς.
 Ὅ υ μὲν ἀπαισὶν ἐχέουσιν ὅτιοι μαι, ἀλλ' ἰδὲ τῶν
 Φ ὄντων. συζυγίης δὲ καὶ ἐπὶ παλῆον τῶν.
 Π οῖσι μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι ἔρανοφοιτῶν.
 Π αρθένη, σὺ δέ μοι πῶς κηδεο, ὥς κεν δρῶμιν
 Γ αλνθῆν ἐβασίλει θεῶ καὶ ἀρ' ἔλκος εἴησιν
 Μ ἀργαρος ἐν χέρεσσιν, ἑσπερὶ ὅσον ἐν φαέεσσιν.
 ἔν πῶς οἱσι πέλειαι, ἐν ἄλσεσιν δρῶντος ἐλαίης.
 Κ αὶ κρήνον ἐν πεδίοις, καὶ ἐν πελάγεσσιν γαλῶν.
 Π αρθένη, κῆσμον, ἀπαντα, ὅσ' ὁ πόσις τῶν ἀβίῳ
 ὧς μελῖν, χρῖσθ' ὅσ' ἴσασιν ἡμῶν τῶν.
 Κ αὶ χεῖρ χεῖρος ἐλῶσα, τῆς ἄγ' ἀπαισὶν εἴησιν,
 Τ ὅρπνησ' ἡδυνόοιο, θυαλῶος. ὧς κεν μὴ οἱσι
 Μ ἔξασ' ἔρανοι οἱσι μὴ οἱσι τῶν. ἐνθα χεῖρ εἴησιν

Ἄ φάσοισι πόθοισι πόθοις, καὶ καὶ μετ' ἡμέρας,
 Κ ρυπτόν κρυπτοδίω, καὶ ἀγλήεντι φανόν,
 Χ ρυσὸν ἐχρὶς μορφῆς ὀρικυδέος ἐσθλὸν ὄρασιν,
 Χ ρυσὸν ἐδιδωτήν. χρυσὸ δ' ἀνέωξε καλὴ πτῶν,
 Κ αὶ θαμβήσεν ἰδὼν κεδνὴ πῶμα μέλαν μφῶν,
 Ἐ σθλῶ, μὲν γαίεσαν, ἐν θρόνον, ὑψιμέλων.
 Κ αὶ σε καλῶ πῶρ ἐδίδον, ἐπὶ χερείεσαν ἔτι κε.
 Χ ρυσὸ καὶ χαλὸ ὠσον ἐὰ πρὸς δώμα τ' ἀνέξῃ,
 Κ αὶ θήσει ὅι θαῦτα γαμήλιον ἐν μεγάλοιςιν
 Ἄ χράντοισι χροῖσι, καὶ ἔρανίησιν αἰοδαῖς.
 Κ αὶ σέψῃ χερείεσαν ἀφθαλέεσι καφῶν,
 Κ αὶ σήσει κρητῆρα μεθύσμαθ' ἠδὲ πνύοιο.
 Κ αὶ δέξῃ σφάλλῃς μυστήρια, τῆς, ἐν ἐσὶ πτῶν
 Ἐ κόνασ' ἐνθα δ' ὄρω μιν, ἐπὶ τν μαφῶτα νόοιο
 Γ υμνοτόρου. σάρεκεσ γάρ ὑπὸ εἴξουσιν παχεῖαι,
 Π νδύματι. ἠέριαι δέ, ἔϊον δέξονται ἀγῆρω.
 Ἄ λλά φίλοι μέλπω μιν, ὅσοις πόθος ἀγνὸς ἀνέκρε.
 Ἡ ἰθεοί, κοῦρσαιτε, θεῶν γάμον ἔρανίωτος
 Λ αμπάδα σ' ἀτά μιν αἰθεῖον μιμήματα φωτὸς,
 Ἄ σβέσους, νοεράς τε, αἰετῶν ἐν καθαρήσι
 Πρῆξιςιν ἠδὲ λόγῳ εἰσι εἰς ὁ μλύας' μεγάλοισιν
 Ἄ χρι καὶ ἔρανίοιο. σὺ δ' ἴλχος ἄμμιν ἐπέλθοις,
 Ἰ λχος ἴλχος ἄμμιν, ἀγνή τειᾶς ἐς ἐν ἴδου
 Ἐ ξ ἐνός, ὀφθαλμοῖσιν ὑπαυγάξῃς φανόεις
 Σ ἡμδρον, ὑσάπτον δὲ φακὴ τῶρον, οἷσιν ἔλχμασ'.
 Ἐ ἰς θεὸς ἐκ γλνέταο δι' ἡέος ἐς μέγα πνδύμα,
 Ἰ σα μλύης θεότητος ἐνὶ τελέοισι τελείης.

Indicibilibus desyderiis desyderia, & formæ formam,
 Cœlatam cœlatæ, & splendenti lucidam,
 Christum habeas formæ gloriosæ bonum amatorem,
 Christum sponsum. Christus uero aperuit tegmentum
 Et admiratus est uidens illustrem pulcherrimam sponsam,
 Bonam, margaritis ornatâ, bonifedâ, celsicipitem.
 Et te licet pulchram existentem, insuper gratiosam reddidit.
 Christus ridentem sua ad domicilia adducet,
 Et ponet tibi epulas nuptiales in magnis
 Immaculatis choris, & cœlestibus cantibus.
 Et coronabit gratiis semper uiuentibus caput,
 Et statuet craterem meri iucunde spirantis,
 Et ostendet sapientiæ mysteria, cuius in speculo
 Imagines hic uidemus, uera lumina mentis
 Nudioris, carnes enim cedent crassæ,
 Spiritui, aeris aut uitam accipient insenscentem.
 Sed amici canamus, quibuscûque est desyderium sanctum regis.
 Pueri, puellæque, dei nuptias cœlestis
 Faces accendentes diuini imitationes luminis,
 Inextinguibiles, intellectuæque, semper plus in puris
 Actionibus atque sermonibus refocillatas magnis
 Vsq̃ue, & ad cœlestem, tu uero propitia nobis accesseris,
 Propitia propitia nobis, sancta trinitas in unum ueniens
 Ex uno, oculis subluens illustribus
 Hodie, ultimo autem clarius, quibus splendiisti,
 Unus deus ex genitore per filium in magnum spiritum,
 Stante diuinitate in perfectis perfecta.

LVCTVS DEEIVS ANIMAE
PASSIONIBVS.

1 Nfelix qualia passus sum, q mihi luctus dignus erit
Qui fons lachrymarū sufficiens, quales cantus,
Neq mortem filiorum quis suorum plorauit tantū,
Aut illustrium parentum, aut caræ uxoris.
Non patriam dulcem uehementi igne exustam,
Non morbo odiofo membra uexata,
Quantum ego animam deploro graua passam.
Heu miser, pereunte imagine cœlesti.
Quippe enim uero magni dei & figmentum & imago
Homo, diuinitus in deum proficiscens.
Quisq; sursum uergens, & spiritu carnem uinciens,
Christum habet uitæ propitium ducem,
Facultatem suam, lingua mq; & aures, & mentem ipsam,
Et robur, uenienti omnia dans uitæ.
Rapiens a mundo multicapace, quæcūq; continebat
Raptor alienorum, aduersarius dei belias,
In cellasq; ferens longe præstantiores his quæ in terra sunt,
Quæ furtis distrahuntur aut dissoluntur.
Ipsum spectare regem deum & spiritum fieri,
Carne exuta & crassitie renitente,
Angeliciq; chori sortiri statum lucentis
Maius magnorum præmium habens laborum,
Non amplius uidens scenæ tenuem figuram, ut prius,
Neq; legis scriptam imaginem soluentem se,
Ipsum autem ueritatem puræ mentis oculo intuens,
Canensq; ex ore uocem festiuam.
Hic finis mortalis uitæ existit, in hoc attrahit
Christi passionum contumelia terrestres,
Qui serui formam suscepit, & mortem
Gustauit, & uitæ secundo occurrit
Existens deus. existens uitæ custos, æuum supra,
Imago immortalis ubiq; patris tota,
Ut me a seruituteq; solueret, mortisq; uinculis,
Præstantiorem ad uitam rursus proficiscentem.

ΘΡΗΝΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ
ΥΥΧΗΣ ΓΛΩΤΤΩΝ.

Ἰσμορος δια πάθον. τίς μοι γόος ἄξιος ἔσται.
 α' τίς πλὴν δακρύων ἀρκεος, δια μέλη.
 οὐτε μόνον παίδων ἱστῶν ἐκλαύσατο ὄψον,
 ἢ καὶ δυνάτω τοκέων, ἢ ἐλπίσ' ἀλόγην,
 οὐ πάλλω γλυκερῶ μαλερῶ πυρὶ τεφθεῖσθαι,
 οὐ νόσῳ συνδρῆ ἄλφια τειρόμενα,
 ὅσων ἐγὼ ψυχὴν ὀλοφύρομαι αἰνὰ παθεῖν.
 φθὺ τὰ λυγρὰ, ὅλυν μὲν ἑκὶ νόσ' ἐραίνουσ.
 Ναι γάρ δ' ἡ μεγάληο θεὸς καὶ πάλῳσκα καὶ εἰσὶν
 ἀνθρώπων, θεοῖσιν ἐς θεὸν δρ' ἰχόμενος.
 ὅς τις ἀνὰ νόσας, καὶ πνύματι ἔρηκται δὴθαι,
 χειρὶν ἐχει ζωῆς ἰχθὺν ἡγεμόνα,
 κτῆσιν ἐλὼ, γλῶσσαν τε, καὶ ὄστα, καὶ νόον αὐτὸν,
 καὶ ἀένος, δρ' ἰχθὺς μὲν ὅλα διδύσ' βιότῳ,
 ἀρπαζὼν κόσμῳ πνύχων δέος, ὅσα κατεῖχεν
 ἀρπαξ ἀλλοτρίων, αὐτὶ θεὸς βελίασ.
 ἔσ' δὲ ταμεία φθῶν πολὺ φθῶν τερατῶν ὑπὸ γαίης,
 τῶν διακλεπτῶ μὲν ὄντων, ἢ καὶ ταλυσμῶν,
 αὐτὸν ἀθροῖσαι ἀνάκτα θεὸν καὶ πνύμα γνέσθαι,
 σάρκα ἀποδυσάμενος καὶ πάχος αὐτὸν τυπον,
 ἀγγελικῶς τε φρεσὶ λαχεῖν σάσιν αἰγλήοντος
 μέζον τῶν μεγάλων ἀθλῶν ἔχων καμάλων,
 μήκ' ἐθ' ὅρῳ σκίλῃσ' ἐλαφὸν τύπον, ὡς ἔπαροιθεν,
 μή δὲ νόμον γραπτὴν εἰκόνα λυομένῳ,
 αὐτὸν δ' ἀρεκίλῳ καθαροῦ νόος ὁμμάτι λούσων,
 μέλτων τ' ἐκ σομάτων ἢ χονέορτάσιον.
 τὸ τοτέλασ βροτέης ζωῆς πέλας, ἐς ὅδ' ἀνέλκει
 τῶν χρυσῶν παθέων ὑβελὸς ἐπιχρονίους.
 ὅς δ' οὐ λαν. μορφῶν ἀνεδέξαται, καὶ θανάτοιο
 γλύσας, καὶ ζωῆς διδύτῳρον λυτίσας
 ὧν θεός, ὧν ζωῆς ταμίης, αἰῶνος ὑπὸρθον,
 εἰσὶν ἀθανάτων πάντο τε παρδὸς ὅλη.
 ὅφρα με δουλοσύνης τε λύσῃ, θανάτῳ τε δεσμῶν,
 κρείσσονα πρὸς ζωὴν ἐμπαλιν δρ' ἰχόμενον.

Ἄλλ' ἔγωγε ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια καὶ διὰ,
μὴ σιν ἔχον ψυχὴν οὐρανόθεν ἀνὸδον.
Ἄλλ' ἔκαστος βεῖθε με χροὸς πάρος, οὐδ' ἐδωαλόθεν
ἱλὺς ὕψαναδ' ὅς, ἐσφαλὸς ὁμματα βαλῆν.
καὶ βάλλον. ἀλλὰ μέσον νέφος ἵστατο ὅσσ' ἔκαστος πτόν,
σάρεξ ἐπαινισαμένη πνύματι σὺν χροῖνι.
πολλὰ μὲν ἐν κρηάδῃ μελεδήματα οὐθ' αὖθις
σῶφ' ἔσται κενεὰ πλάζομεν οἷο νόσ,
χειρὸν ἐκείν' ἔβλουντα, θεὸν λόγον. οὐδέ χεται γὰρ
μίνυται ψυχῇ νυμφίος ἀλλοτεῖν.
πολλὰ δ' ἐν γαλάσῃ κέεται καὶ φάρμακ' ὀλέθρον.
Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώποις ἡμῖν τῆς κακίας,
οὐ μὲν δ' οὐτο μὲν κυμνὸν κακόν. ὅς τε μάστιγα
λάβρος ἐπιείων, ἐκ νόσ' ἀνθρώπου φέρει.
ἢ δὲ λείρον κούρουσ' ἐν σῆθεσσι νόημα,
λεῖα δ' ἄρ' ὕψ' ἀπαλῶ φθεγγόμεν' ἐσμάτεις.
ἔλθε δὲ λῦπ' ἡνέρεον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐμοῖσιν,
ὅσ' αὖτ' ἐκ ἀγαθῶν πάντοσε πεπταμένους.
ὅς δ' ἐμὲν ἐσθλὸν ὄρεται τε, ἐκείν' ἵοντα δέχεσθαι,
κλέεσθαι δὲ κακῶς ἀμφοτέρ' αὐτῶν μάτεις.
χέρων τ' ὄρεται ἀρ' ἵστον ἐς θρανὸν αἰὲν ἀείρειν
ἀγνῶς καὶ πῆρεϊν οὐρανόισι νόμοις.
ὅς δὲ ποσσὶν ἵκναι λείλ' ὁδὸν, οὐκ ἐπ' ἀκύνθας,
οὐ δὲ κατὰ σκοπέλων, καὶ τείβον δ' ὁσίω.
νῦν δὲ θεὸς μὲν ἐδωκεν ἅπαν μέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἐσθλοῖς,
ἔνθα δ' ἡ κακία ὀπλον ἐμοὶ θανάτου.
τίς νόμος ἔστος ἐμῷ. πῶς δὲ σμῖος ἐμὲ ἐν γαίῃ
σαρκῶς. πῶς δ' ἐλκ' ἔφ' πνύματι σῶμα μέν.
οὐ θ' ὅλως ἐμὲ νόος, καὶ θάρη φύσις, ὅτε χερσίων
χρὸς ὅλως. ἐκ δ' ἀμφοῖν ἄλλοτε, καὶ ἀμφοτέρων.
τοῦνεκα καὶ πολλέ μοι φέρω κλόνον αἰὲν ἅπαντων,
σαρκῶς καὶ ψυχῆς ἀνέκα θεζόμενων.
ἐκφ' ἐμῇ θεοῖο, καὶ ἔλκομαι ἐς κακότητα,
κρείσσονι μῆνα μὲν δ' χείρονος δ' ὁσίως.
ἢ φύλαξ κακότητα, καὶ ἵσταμαι ἐν ἀμογῇ τῇ.
πολλὰ διαβλήεις χεῖρ' ἐμὴν οὐρανήν.

Sed ego non seruaui dei myſteria glorioſa,
 Sacerdotem habens animam cœleſtis aſcenſus,
Sed infra grauat me pulueris craſſities, neq; potui
 E luto emergens, in lucem oculum iacere.
Quipe ieci, ſed media nebula ſtetit oculos occulens.
 Caro inſurgens ſpiritu cum terreno.
Multæ quidem in corde cogitationes hinc & inde
 V ertuntur inania errante mente,
Chriftum minus iacientes, deum uerbum non capit enim
 Miſceri animo ſponſus alieno.
Multa autem in lingua poſita ſunt mala medicamēta pñitiei,
 Lingua enim hominibus dimidium eſt malitiei.
Iram eructans nudum malum, qui maxime
 Copioſus efferuens e mente uirum educit,
Vel doſoſum occultans in peſtoribus intellectum,
 Leuia uero e molli loquens ore.
Vtinam uero eſſet aliquod operculum in oculis meis,
 Auribusq; non bene ubique apertis.
Vt bonum quidem uiderem & audiens reciperem,
 Clauderentur autem malis utraque ſponte.
Manuūque opus optimum in cœlum ſemper tollere
 Sanctas, & præbere cœleſtibus legibus.
Vt autem pedum incedere leui uia, non ſupra ſpinas,
 Neq; per ſcopulos, & callem non ſanctum.
Nunc uero deus quidē dedit omne mēbrū bonum ad bona,
 Inuenit autem uitium telum mihi mortis.
Quæ lex hæc mihi, quo pacto uinctus ſum in terra
 Carnis quomodo aut leui ſpiritui corpus imixtum eſt.
Neque totus ſum mens, pura natura, neq; deterio r
 Puluis totus, ex ambobus autem aliud quidam & utrunq;
Quare & belli ſero tumultum ſemper inquietum,
 Carne & anima contra ſedentibus.
Imagō ſum dei, & trahor in malitiam,
 Præſtantiori aduerſante deteriore non ſancte.
Vel fugio uitium, & ſto non ſine labore,
 Multa decertans manu cum cœleſti.

Est enim est mihi duplex mens, quarum hæc quidē bona,
 Sequensq; bonum, at illa deterior,
Sequensq; mala hæc quidem mens est parata
 Parere Christo in lucem proficiscens.
Alia uero rursus, carnisq; & sanguinis, est autē prompta
 Suscipere beliam in tenebras tracta.
Quipe hæc quidem terrestribus delectatur, ueluti in bonis,
 Quæ non stant, sed præteruolantibus.
Et amat cōmessationesq; & inimicitias, & satietatē grauem,
 Operumq; obscurorum turpitudines, lucrationses.
Lata autem uia incedit, sua autem gaudet pernitie
 Stultitiæ obscuram nubem induta.
At illa cœlestibus exultat, non præsentibus
 Speratis, & deum solum habet
Spem uitæ, res uero hic fumum uilem
 Alias sub alio iacentes casu.
Et amat paupertatemq; & onera, & curas
 Bonas, & angusta incedit uia uitæ.
Pugnantibus autem his obseruator uenit desuper
 Spiritus dei magni, & menti dedit manum,
Corporis difficilis soluens pugnam, atq; nigrorum
 Sopiens affectuum æstum insurgentem,
Atq; & sic rabidum habet robur, neq; desinit
 Caro abello, uergit autem hinc & inde pugna.
Interdum qdem mente puluis domatur, interdū uero rursus
 Carnem mens fortem sequitur in uita,
Sed hoc quidem cupit quod melius est, quod uero odit
 Faciens, seruitutem dolet grauem.
Patrisq; authoris generis errorem, & matris deceptricem
 Fraudem, nostræ matrem libidinis.
Et obliqui draconis perniciosum sanguiniuori
 Mendacium, qui hominum delectatur erroribus,
Et lignum, atq; plantæ hominum offensorem fructum,
 Gustumq; perniciosum, & mortis portas
Nudationem membrorum turpissimam, & a paradiso,
 Atq; e planta uitæ eiectionem turpissimam.

ἔστι γὰρ ἔστιν ἐμοὶ διπλῶς νόος. ὧν ὁ μὲν ἐσθλός,
 ἔσθλός μινός τε καὶ λῶ. αὐτὰρ ὁ χειρότερος,
 ἔσθλός μινός τε καὶ καὶ σιν. ὁ μὲν νόος ὅστιν ἐτοίμος
 γαίθευται χρῆσθαι πρὸς φάος ὁρῶν μένος.
 Ἄλλος δ' αὖ σαρκὸς τε καὶ αἵματος. ἐστὶ δὲ πρόσφων
 δέχυσθαι βελίαν πρὸς ζόφον ἐλκόμενος.
 Ἡ γὰρ ὁ μὲν χθονίοισιν αἰνέται, ὧς πῶρ ἐπ' ἐσθλὸς
 τοῖς ἄχιστα μένους, ἀλλὰ πῶρ ἰπτα μένους.
 καὶ αἰθέρι κώμους τε καὶ ἄχρεα καὶ κέρον αἰνόν,
 ἔρχων τε σκοτίων αἴχλα, κερδοσύνῃ αἶσα.
 εὐρείῳ δ' ὁδὸν εἰσιν, ἐφ' ἧς ἐπὶ τῶρ πετ' ὀλέθρου
 ἀφωσύνῃσ' ἀνοφρύνῃ ἀχλὺν ἐφαστάμενος.
 αὐτὰρ ὁ γ' ἄρ' αἰοῖσιν ἀνάμεται, οὐ παρεῖσι
 τοῖς ἐλπιζομένοις, καὶ θεὸν οἷον ἔχει,
 ἐλπιζέτω βίοτοιο. τὰ δ' ἐνθάδε καὶ πνὸν ἄλιμον
 ἄλλοθ' ὑπ' ἀλλήῃ κείμενα σωτυχίῃ.
 καὶ αἰεὶ πένιόν τε καὶ ἄχρεα καὶ μελεδῶν αἶσα
 ἐσθλός, καὶ σφιν ἔστιν ὁδὸν βίον.
 μαρναμένοισι δὲ τοῖσι, ἐπίσκοπον ἦλθεν αἰῶθεν
 γινώμας θεὸς μέγαλον, καὶ νοὶ δῶκε χεῖρα,
 σάμαρτος ἀργαλέοιο λῦον κλέονον, ἠδὲ κελαινῶν
 εὐναίῳ πατρίῳ οἰδμὲν πένιόν τε μένον.
 Ἡ δὲ καὶ ὡς λυσσῇ ἐχει μένος, οὐ δ' ἀπολήγει
 σάργξ' ὀλέθρου, κλίνῃ δ' ἐνθάδε καὶ ἐνθάδε μάχη.
 Ἄλλοτε μὲν τε νόος χρῆσθαι δάμναται, ἄλλοτε δ' αὖτε
 σαρκεὶ νόος κερὰ τῶν ἡέσπεται ἐκ ἐθέλων.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ποτὶ θεῶν, τὸ γὰρ βέλτερον, ὅς τις χεῖρ δὲ
 ἔρσεν, δουλοσύνῃ μύρεται ἀργαλείῳ.
 Πάρος τ' ἀργυρέοιο πλῆν, καὶ μηδὲς ἀλίπλῳ
 παύφασιν, ἡμετέρης μητέρᾳ μῆρσι σῶν.
 καὶ σκολιῶν ὀφθαλμῶν ἀτάσθαλον αἰμοβορέοιο
 γούρῳ, ὃς ἀνθρώπων τῶν πεταίᾳ ἀμωπλῆαισιν.
 καὶ ἐνθ' ὅθι φυτοῖσιν βροτῶν δὲ λήμονα καρπῶν,
 γούρῳ τ' οὐλομένῳ, καὶ θανάτοιο πύχρῳ.
 γούρῳ πιν μέλειον τε παναίχρῳ, καὶ πᾶσι δέου
 Ἡ δὲ φυτοῖσιν ζῶνσι εὖ μιν ἀτιμῶται τῶν.

ταῦτα νόσος καὶ μνῶν ὀλοφύρεται, ἢ δὲ νῦν μοι σάρεξ,
Δόρκεται ἐς προγόνους, καὶ φυτὸν αἰσροφόνον.
Πᾶσιν τε γλυκερὴν ἀσπάζεται αἰὲν ἐδωδὴν,
Ἦν ὀλοὸς βίωνων δεικνύει πικρὸς ὄφθις.
Ἦ μὲν καὶ γράω, καὶ δύνω λῆσιν αἶακτα,
Ὅς πάντων κρᾶτέρι, καὶ ζυγὰ πᾶσι φέρει,
Λίαν μὲν ἔσθ' ἡ ψυχὴ καὶ σῶματος ἀμφοτέρωσιν
ἔν μιν ἔως διαίεται, ὅτ' ἀπολεμον σκεδάσαι
κρείσσονι, ἢ θεμίσθιν, ὑπεκλίναντα χέρσιν.
Τὸ γὰρ ἐκ ὀλίγῳ λυθὶον ἀμφοτέρωσιν.
Μὴ γοῖ βροτομενίῳ ψυχὴν ἰδὲ γαῖαν ὀδύνην,
Ὡς τε μελυσθαίνω ἐς βυθὸν ἐλκομενίῳ.
Πινύματι δὲ πτέρωσιν καὶ εἰκόνι χροὶ ὑποεῖξαι,
Ὡς κηροῖο πνεῖ τλικομενίῳ κακίῳ.
Τοιαῖ δὲ λισσόμενος, καὶ φάρμακα σαρκὶ παχεῖν
Πολλὰ φέρω, χαλεπὴν ὄφρα νόσον σκεδάω.
Καὶ μενέος, διὰ τε θερὸς ἀποστονέωιο κρᾶταιοῖς
Δεσμῶσιν κατέχω, οἷμα κακὸν ἰσομέων.
Γαστρί κλειθεῖα τίθειμι, δύνω λυθὶν ἡμὸν αἶνῃ
Δαίπτω, καὶ δακρύων ἐκ προχέω λιβαδάσ.
Καὶ μὲν πῶ γόνατ' αἶακτι τεῖνον μενίῳ, νύκτας αὐπνους
ἔλκω, καὶ ἐν πτόω πένθιμον ἔσθ' ἔχων.
Ἄλμων εἰλαπίναι τε, χροστασαι τε, γέλωτες τε,
καὶ ἡσμοί, χλοδρήσ' παύγνιθ' ἡλικίῳ.
Ἄλμοι δ' αὖτ' ἀλόχοισι καὶ ἡέεσι γάννεται,
καὶ πλῆτον κρᾶτὸς κνέει λυομενίῳ.
Ἄλμοι δ' αὖτ' ἀγοραῖσ' τε καὶ ἄλλοισιν, ἡδὲ λαοῖσι
τόρπονται καὶ πνέειν ἐν πολίεσι μέγα.
Ἐυφύμοις τε λόγοισι καὶ ἐπομενίων ὀρυμαγδῶν
Πεμπόμενοι, σοβαροῖθ' ὑπόθεν ἐκ στανίδων.
Πολλὰ γὰρ θνητοῖσι πολυχιδέος βίοντι
τόρπονται. ἐν δὲ κακοῖς, κέκρᾶται διφροσύνῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ τέθνηκα βίῳ. βαλὼν δ' ἰδὲ γαῖαν
Ἄσθμα φέρω, φέρω δ' ἄσπεα καὶ μύροπα.
Θήρεσι καὶ σκοπέλοισιν ὀμιλῶν, οἷος ἂν ἄλμων
Ναυετῶν λυπερὴν ἐωχάδα καὶ χέδιον.

Hæc mens ægra luget, caro uero mihi quidē
Respicit in maiores, & plantam homicidam,
Omneque dulcem complectitur semper escam,
Quam perniciosus blandiens ostendit amarus serpens,
Quippe & lugeo, & precationibus regem,
Qui omnibus do minatur, & iuga omnibus fert,
Supplicio pro anima & corpore, utrisque
Benigne iudicium ferre, & bellum dissipare
Præstantiori, qua fas est, submittentem deterius.
Hoc enim non paruo præstantius est utrisque.
Non puluere grauatam animam in terra ire,
Veluti plumbaginem in profundum tractam.
Spiritus autem alato & imagini puluerem cedere,
Veluti cæra igne liquecente uitio
Talia rogans, & medicamenta carni crassæ,
Multa fero, molestum ut morbum dissipem.
Et robor, ueluti feræ, infidissimæ ualidis
Vinculis continuo, undam malum timens.
Ventre claustra pono, immedicabili animum dolore
Lacero, & lachrymarum profundo guttas.
Flecto genua regi uexata, noctes insomnes
Traho, & sordeo lugubrem uestem habens.
Aliorum, epulæque, chorique institutiones, & risus,
Et cōmessationes, uiridisque lusus ætatis.
Alii uero rursus uxoribus & filiis exultant,
Et diuitiarum fortium gloria soluta.
Alii uero rursus forisque & nemoribus, & balneis
Oblectantur, & spirare in ciuitatibus magnum,
Faustisque sermonibus & insequentium turbaram.
Emissi, grauesque ex alto ex tabulis.
Multæ enim mortalibus multifidæ uitæ
Oblectationes, in malis autem immixta est delectatio.
Verum ego mortuus sum uitæ, paruum autem in terra
Spiritus fero, fugio autem urbes & homines.
Feris & scopulis conuersans, solus ab aliis
Habito asperam scissuram, & ratem.

Sola tunica, excalceatus, sine penatibus, spe sola
 Viuens, & damnum omnibus sum mortalibus.
 Lectus mihi torus est, uestis aut saccus munitus,
 Et pulvis in solo lachrymis madens.
 Multi quidem lugent ferreis sub uinculis.
 Alios uero rursus cinerem audio cibum habere,
 Alios uero, potum lachrymis permixtum dolorosis,
 Alios hybernis percussos niuibus
 Noctes quadraginta & dies arboribus æque
 Stare corde a terra erectos,
 Et deum solum habentes in mentibus, alius uinxit
 Labra linguæ imposuit habenas ferens.
 Non tamen omnes habenas, hymnis autem remisit solis,
 Spirantem ueluti citharam spiritu pulsata.
 Et Christo caput quis suum dedicauit seruans,
 Precationis sanctæ causa intonsum.
 Oculos autem alius compegit, & auribus posuit ualuas
 Nequis lateret incidens stimulus intus mortis,
 Talia quidem a me medicamenta pulueri inimicæ
 Iam & canities auxilium est meorum affectuum.
 Multa autem nolentem procellæ improuisæ
 Versant, molestis doloribus uexatum.
 Verum hic neq; rationibus paret, neq; laboribus
 Domatur, neq; tempore flectitur horrendus,
 Sed semper uitæ ex aduerso oculis cæcis
 Festinat, & præcipitia, ut legio cupit.
 Si uero quid paruum cesserit dei
 Terroribus, aut laboribus, aut diuinitus oraculis,
 Ut planta manibus traducta comantis,
 Voluitur priorem rursus in malitiam.
 O miseri mortis mortalium genus, ut malis
 Lacerati, infania lætamur nostra.
 Neq; rationem reueriti, quam intus genitis
 Posuit deus uitæ semen largitus.
 Neq; legem trementes, quam olim in lapideis
 Scriptura ueritatem Christus adumbrans

ὁιοχίτων, ἀπεδίλωσ' ἀνέσιος, ἐλπίδι μόνῃ
 ζάων. καὶ λυόβη πασι πέλω χθονίοις.
 ἔνυ μοι σιβάς ὄβρι, τὰ ῥήγχα σάκκος ὄρυμνος,
 καὶ κύνισ ἐν δαπέδῳ δακρυοῖ δαυομένη.
 Πολλοὶ μὲν σενάχρῳ σιδηρείοις ἔσπο δεισμῶς.
 Ἄλλος δ' αὖ τέφρῳ πωθάνομι εἶδαρ' εἶχειν.
 Τὸς δὲ πόρῃ δακρυοῖσι μεμιγμένον ἀλγινόεσσιν.
 Ἄλλους χειμῶναις βαλλομένους νιφάσι
 Νύκτας τεσσεράκοντα καὶ ἡμέκτα δύνουσι ἴσα
 ἔσάμελαι, κρηδία γῆσ' ἀπανισαμένους,
 καὶ θεὸν οἶον ἔχοντας ἐν φέσιν. ἄλλος ἔδησε
 χεῖλεα, καὶ γλώσση θῆκε χαλινὰ φόρων.
 Οὐμὰν πόλιντα χαλινὰ. ὕμνοις δ' ἀνέηκε μύνοιον,
 ἔμπυον ὥς καθαίρω πνύματι κρηδομένῳ.
 καὶ χριστὸς κεφαλὴν τίς ἐλὼν ἀνέθηκε φυλάκτων,
 ἔνυχθ' ὁυαγέος εἶνεκ' ἀκερσεκόμῳ.
 Ὀμμάτα δ' ἄλλος ἐπέξε, καὶ ἔασι θῆκε θύρετρα,
 μή τι γὰρ θεὸς πέμψας κέντρῳ ἔσθ' ἀθανάτου.
 Τόια μὲν ἴδ' ἐμέθεν χεῖρ' ἀφάρμακα δυσμενέοντι
 ἦδη καὶ πολλὰ ἄλκιρα ἐμῶν πατέρων.
 Πολλὰ δ' ἔκ' ἐθέλοντα κατὰ γίδος ἀπροΐοιτο
 σφωφῶσιν, χαλεποῖς ἀλγέσι τειρόμενον.
 Αὐτὰρ ὁ γὰρ ἔτε λόγῳ ἐπιπείθεται, ἔτε μύθοισι
 δαίμναται, ἔτε χρόνῳ καὶ μῦθετι ὀκρυόεις,
 Ἄλλ' αἰεὶ ζωῆς κατεναντίον ὀμμάσι τυφλῶς
 σπεύδῃ, καὶ κρημνὸς ὡς λεγῶν ποδῶν.
 εἰ δέ τίς ποτε καὶ βαλὼν ὑφείξει θεοῖο
 δείμασιν, ἢ ἐπὶ νόοις, ἢ θεοῖσιν λόγοις,
 ὅς τε φυτὸν παλάμῃσι μεθελκόμενον κομέοντος,
 γυροῦται προτὶ ἴω ἐμπαλιν ἐς κακίην.
 ὁ μέλεος ἀθανάτοιο βροτῶν γένος, ὡς ῥα κακῶς
 δαπτὸ μένος, μανίῃ τὸν πόθεν ἢ μετὸρῃ.
 οὐτε λόγον τίοντες, ὃν εἴδοι γινόμενοι
 ὅτ' ἐκε θεὸς ζωῆς ἀπέρμα χειρὶ μένος.
 οὐτε νόμον δομέοντες, ὃν εἴδοι γινόμενοι
 γράμματι ἀξέκλινον χριστὸς ὑποσκιῶν

Γλαῖν ἀνάξ' ἐχάραξε, καὶ ὕστατον ἐκ κρᾶδ' ἤσιν
 ἤμετόρ' αἶγλη πνύμαρσ' ἀγάγος.
 Καὶ χριστὸν παθεῖσιν ἐναντία μητιόωντες,
 ὅσιν μὲν παθεῖων εἰλκυσεν ἀργαλέων
 Σάρκα λαβῶν, σαυρῶ τε παγεί, πῆξας τε μέλαιναν
 Γλασμάθ' ἀμπακίλω καὶ βελίαιο κρᾶτοσ'.
 Ὅφρα παλὶθ' ἐνέσθ' τε, καὶ ἐκ τῦμβοιο θορόντες,
 χειρῶ ζωὴν μεγάλῳ κνύουσ' ἐχόμεν' αἶω.
 Πολλὰ μὲν δὴ πᾶσιν ἐπιχθονίοισι θεοῖο
 δῶρα, τὰ καὶ γλασθῆς κρείττονα ἤμετόρησ'.
 Καὶ γὰρ μετὰ ληγῆσιν ἀταδαλέοντα δαμάζων,
 ἔλκει πρὸς ζωὴν, καὶ φίλα μητιόων.
 Γάντα γὰρ οὐ μὲνέοντι νόῳ μερόπεσιν κυβόρνᾳ,
 εἰ καὶ κρυπτόν ἐῖς ἐσθ' ὅσ' ἐχει σοφίησ'.
 Καὶ πολὺς ἤμετόρης γλυκὴς ἔσθ' ὅφρα θεοῖο
 ἴσταται ἐν μεσέτῳ, ὃν πρόδωσ' ὀλίγοι
 ὁμμασιν ὀξύταρσι διακνέουσ' ἐκ βίοτοιο,
 καὶ καθεαυτοὶ καθεαυτῆς ἀπτόμενοι σοφίησ'.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ χριστὸς παρὰ δῶρον οὐχ ὅπως ὀπάζων,
 πρῶτα μὲν οὐξ ἀμύλην φόβον ἐκ κρᾶδ' ἤσιν,
 μητέραι δῶρον ἔδωκε, καὶ ἐκ τῆς κνέων ὑπέδεκτο
 δῶρον, ἐπεὶ τέκνον φόβτερον οὐδὲν ἔχων
 ἐν πασι κτεάτεσσιν. ἐπειτα δὲ θεῖον δρῶτα
 φάσμασιν ἐν νυχίοις σώφρονος ἤκε βίου.
 Εἰδ' ἄγε νῦν αἰοῖτε θεόφρονες, οἳ δὲ βέβηλοι
 γυχαῖς, ἤμετόρ' οὐκ αἰδέσθ' ἰδὲ θύρας.
 Πᾶσι μὲν ἐλὼ ἀπαλὸς, πᾶσι δ' ἄμα λυγρὸν ἔφω
 ἔδωκεν ἡδὲ κακῶν ἐκέννασ' ἐγγράφεται,
 ὃν πῶ μὲν σφρεοῖσι νοήμασιν εἰδὼς ἐχουσα,
 ἢ θεοὶ δ' ἄλλοτείοις πρῶτα χαράσσοντες.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τοκέες νόον ἐγγραφον οὐκ ἐκκαλοῖσι
 χρώμασι, τῆσ' δ' ἀρετῆς ἐδιδάσκοντες.
 Καὶ γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀγχι
 ἔσθον, ἐπ' οὐσε βίῃ θυμὸν ἔχοντες ἐνά,
 ἴσον ἐμὸν πολίητε, καὶ ἡθεσι κνύαλίμοισιν,
 ἀνοβομένης ζωῆς ὀλβιοὶ ἀδενέουσ'.
 μέγα

Tabellis rex impressit, & postremo in cordibus
 Nostri, splendore spiritus sancti.
Et Christi passionibus contraria cogitantes,
 Quibus me ex passionibus traxit molestis,
Carnem accipiens, cruciq; impactus, figensq; nigrum
 Figmenti errorem, & beliae uictoriam,
Vt regenitiq; & e sepulchro exilientes,
 Christo cum magno gloriam habeamus superius.
 Multa quidem igitur omnibus terrestribus dei
 Munera, quæ & linguæ præstantiora sunt nostra.
Etenim me percussione pernitiosa agentē domitans,
 Trahit ad uitam, & amica cogitans.
 Omnia enim beneuola mente hominibus gubernat,
 Si & coelata suæ profunditatem habet sapientiæ.
Et multa nostræ generationis obscuritas, atq; dei
 Stat in medio, quam transeunt pauci
 Oculis acutissimis lucentes e uita,
 Et puri puram attingentes sapientiam.
Verum mihi Christus maximam gloriam præbens,
 Primum quidem precanti intrinsecus ex corde
 Matri donum dedit, & a parentibus accepit
 Donum, quoniam filium nullum præstantiorem habens
 In omnibus facultatibus, deinde uero diuinum amorem
 Visis nocturnis castæ misit uitæ.
Eia uero agite, auscultate dei sapi, atq; prophani
 Animis, uestris auribus ponite portas.
Puer quidem erat tener, puer non nimis, cum uero mens
 Bonorum, atq; malorum imagines inscribit.
Nondū qdem solidis intellectionibus speciem habens,
 Moribus autem alienis primum impressa.
Verum mihi parentes mentem pingebant, neq; qua malis
 Coloribus, sed uirtutis bona discenti.
Etenim sane omnibus terrenis admirandi
 Erant, ob pietatem animum habentes unum,
Par mei canicieq; & moribus gloriosis,
 Virilis uitæ beati infirmi

Grego. E

Modos præseuntes, hic quidem olim longe a mandra
 Stans magna, cui nunc maxime dominatur,
Non ouis, deinde ouium præstantissimus, ex ouibus autem
 Pastores, nunc autem pater, & pastorum pastores,
Minime quidem in fructuosam aream matutinus profectus,
 Multum occulens priores laboribus.
Atq; sacrorum parentum, sacra planta, sanctæq;
 Radicis, & ramorum matris sanctorum,
Nihilo uilior priorum, quæ Christum regem
 Exceperunt, atq; sepulchro uiderunt surgentem.
Parum quidem spirantes in terra carnis necessitate,
 Maiorem autem uitæ partem habentes supra,
His quidem ego mollem admoui mentem, & nup coagulatus
 Veluti caseus, quali accipiebam statim formam.
Et olim mihi dormitanti affuit tale insomnium,
 Trahens facili in desyderium incorruptionis.
Duæ mihi uidebantur in uestimentis pullis
 Splendere uirgines prope stantes.
Ambæ quidem pulchræ, & æquales, ambabus autem
 Ornatus, inornatio, pulchritudo, quæ foeminis
Non aurum collum exornabat, neq; hyacinthus,
 Neq; habebant serum texturas tenues
Neq; lini mollis circa membra tunicas,
 Non pictis palpebris poculum resplendentem.
Neq; quæcūq; artificiosi in formis mulierum
 Viri excogitarunt medicamenta lasciuiæ.
Non flati crines supra humeros fusi
 Ludebant una cum flatibus temperatorum uentorum.
Cingulo quidem his pulchra stringebatur uestis,
 Vsq; etiam talos in pedes tracta.
Capitis ornamento autem desuper capita, atq; genas
 Obrectæ, in humum stantia lumina habebant.
Pudoris in utrisq; decebat pulcher rubor,
 Quantum bene textis uidebatur ex uestibus.
Silento autem utrisq; clausa labra iacebant,
 Velutiq; roscidis in folliculis rosa.

μέγα πρᾶξαχόντες, ὃ μὲν ποτὲ τῇ λῴθι μανόσῃς
 ἔσθως μέγα λησ, ἢς μέγα νυκτὶ κρᾶτέδ,
 οὐκ οἷος, εἴτ' οἷων προφδρέσατος. ὅς οἷων δέ,
 ποιμῶν, νῦν δὲ πατήρ, καὶ νομέων νομέας.
 οὐ τι μὲν ἐσὶ πολλὰ καρπῶν ἀλφειῷ ὄρεθρος ἐλθῶν,
 γουλὺ δ' ἀποκρύψας τοῦς προτέρους καμάρις.
 ἦ δ' ἰδρῶν γέγων, ἰδρὸν φυγόν, διαγέως τε
 ἔξῃς καὶ πτόρων μητρός διαγέων.
 οὐδὲν ἄλλο μοτρή προτέρων, αἰχρὶσὸν ἀνὰ κτα
 δέξαντ', ἢ δὲ τάφῳ λούσαν ἀνεγρόμενον.
 βασιὸν μὲν πνέοντες ὑπὸ χθονὶ σαρκὸς ἀνάγκη,
 πλείονα δὲ ζωῆς μοῖραν ἔχοντες αἶψα,
 τοῖς μὲν ἐγὼν ἀπαλλῶ παλάθην φρίκα, καὶ νέστηκτος
 διατῆρος, ταχέως γὰρ μὲν βασιὸν αἶψα τῶν.
 καὶ ποτὲ μοι κινάσεν τι πρῶτα τοῖς ὄντος,
 ἔλκων ῥηϊδίως ἐσὶ πόθον ἀφθέρης.
 Δοιᾶ μοι δοκέεσκον ἐν εἰμασιν ἀργυφίοισι
 σῶα πῆεν πρὸ θεῖν καὶ πλοῖον ἰσάμενοι.
 ἄμφω μὲν καὶ καὶ, καὶ ὁμήλικος, ἀμφοτέρω δὲ
 κόσμος, ἀκοσμίη, καὶ λῶς, ὃ θεῖν τοῖς.
 οὐ χρυσὸς ἀφρῶ κατεκόμεν, ὃ δ' ὑπὸ κινῆτος,
 οὐδ' εἶχον σφραγὶν νήματα λεπτὰ λέα.
 οὐ δὲ λίνου μαχακοῖο πῶδ' ῥέε θέεσι χιτῶνας,
 οὐ γράπτεις βλεφαροῖς ὁμῆς ὑπὸ γὰρ μὲν.
 οὐ δ' ὅσα τε χιτῶνες ἐπ' εἶδ' οἱ θεῖν τοῖς.
 ἄνδρος ἐμὴν φάρμακα μαχακοῖο.
 οὐ ξανθὰ πλοῖα μῖθ' οἱ πῶδ' νῆα τοῖο χυθείσαι
 γαῖζον ἄμα πνοαῖς δὲ κρᾶτων ἀνέμων.
 ζῶν μὲν τῇσιν γε καλὸς ἐσπὶ γῆρ' ἀπὸ πλοῖος,
 ἄχρ' καὶ ἀστράγαλόν ἐς πόδας ἐλκὸς μένος.
 κρηδεῖ μιν δ' ἐφ' ἑπὶ πρὸ θεῖν καρῆατα ἢ δὲ πρῶτος
 κρυταῖ μιν καὶ γῆς ἐσάοτ' ὁμῆς τ' ἔχον.
 ἄιδος ἀμφοτέρωσιν ἐπεπρεπε καλὸν ὄντος,
 ὅσων ἐν νήπων φαίνεθ' ὑπὲρ φάρων.
 Σιγῇ δ' ἀμφοτέρωσιν μεμνῆται χεῖλεα κείρ,
 ὅιον τε σφοδρῶς ἐν καλῇ κέσσι ῥόδον.

ΕΕ

Τὰς μὲν ἐχὼν ὀρόων, μέγ' ἐγὼ θεὸν ἢ γὰρ ἔφασκον
 κρείσσονα σ' ἢ μὲν ἰών ἐμμελναι δὴ ὀλίγον.
 Αἰδέμε καὶ φιλέεσκον, ἐπίσσοισι θυμὸν ἰάνθω
 χεῖλεσιν, ἦα φίλον ὥς ἀγαπαζόμεναι.
 Καί μοι εἰρομένη τίνος ἢ τὸ θεὸν εἰσι γυναικες,
 ἢ μὲν ἀγνείαν ἔφη, ἢ δὲ σαιοφοσιώω.
 Αἰχρῖσ' βασιλῆϊ πρᾶσαδὸν ἐσηκῆαι,
 καλῆσιν ἔρανίων τὸρ πρὸ μεθ' ἀζυγίων.
 Αἰ μ' ἄγε δαῦρο τέκος μίξον τέον ἢ μετρήσι
 καὶ πρατῖδεσι νόον, καὶ δαῖσιν δαίδα.
 Ὅφρα σε παμφανόωντα δῖα ἰθὺς ὑψιφρόνους,
 στήθεσιν τεύχεος παρ' σέλας ἀθανάτοιο.
 Ὡς φάμεναι, φορέοντο δῖα ἰθὺς, ὅμμα δ' ἐμῷ
 ἔσπετ' ἀφ' ἡπείρου αἰσ. καὶ μὲν ὄνειρος ἔβην,
 δητὰ δ' ἐμὴ κερὰ δὴ σε μνηστῆρας ἰνδάλμασι νυκτὸς
 τὸρ πρὸς, καὶ φαεινῆς εἰκὸς ἀφ' ἰοῦνης.
 Ἄρτι μοι ἐξ ἑνὸς μύθοιο ἀγέμεν, οὐτε νόημα
 ἔσθλ' ὧν ἢ δὲ κακῶν πῶς γινύται ἀνέκωσ.
 καὶ νόος ἢ γέμν' ὧν πρὸς, καὶ καὶ ἴλος ἀμυφρόν
 Ὅψος ἐννυχίης φαίνεται ἀειπρεπέως.
 Ὡς δ' ὅτε καρφαλέω καὶ γὰρ μὲν ἀπινθῆρ' αἰδὼς
 ἐνδοθι βοσκόμενος, γὰρ μετὰ ἐξ ἀπίνης
 φλὺξ ὀλίγη τ' ἡρώων, ἐπειτα δὲ πυρρὸς ἀδρῆς
 Ἀσπετος, ὥς καὶ ἐγὼ φάσματι δαίμονος,
 ὧς ὑπὲρ λαμῶν ὄρωτα, σέλας δὲ τε πᾶσι φαάνθῃ,
 οὐκ ἔτι ἐν νυχτὶς ἐνθεσι κρυπτόμενον.
 Πρῶτα μὲν οὐσεβέεσσιν ὁμίλειον, οἷον γὰρ μοιο
 δεσπῆ φόνον, κῆσμου λυόμενοι χθονίου,
 Ὡς χρῖσθ' πρὸς ὅσοντες ἀμ' ἐσπώνται βασιλῆϊ,
 ἐνθεν ἀπορνήμενοι κνέδῃ σὺν μεγάλῳ.
 Τὸς μὲν ἐγὼ φιλέων τε καὶ ἀμειλίπων πᾶσι κῆρι,
 ἔλπίδ' ὧς ἢ γέμν' ὧς εἶχον ἐπουρανίης.
 Αὐτὰρ ἐπειτα γάρ μοι βαρὺν ζυγὸν ἐκτὸς ἔθηκε,
 ὕψι λυὸν ποθέων μοῖραν ἀθάλατων.
 καὶ γὰρ δὴ φησὶ μὲν, ὅσαι γὰρ χον ἔρανὸν οὐρανῷ,
 ἀζυγέες, παρθέων κρείσσονος ἀρχαλέων.

Has quidē ego uidens magnopere gaudebā, q̄ppe enim dicebā
 Præstantiores mortalium esse non parum.
Illæ uero me & osculabantur, postq̄ ipsis animum delectauī
 Labris, filium carum ueluti complectentes.
Et mihi interroganti quæ aut unde essent mulieres,
 Hæc quidem sanctimoniā inq̄t, illa uero temperantiam.
Quæ Christo regi assistenter stantes,
 Pulchritudinibus cœlestium delectamur iniugatorum.
Sed age huc fili misce tuam nostris,
 Et mentibus mentem, & facibus facem,
Vt te penitus splendentem per ætherem alte ferentes,
 Statuamus trinitatis apud lucem immortalis,
Sic locutæ ferebantur per ætherem, oculus autem meus
 Sequebatur euolantes, & hæc quidem insomnium erant,
Longe autem meum cor uenerandis simulachris noctis
 Delectabatur, & splendida imaginibus, incorruptionis.
Nunc mihi in mentem uerbum colligebatur, cum intellectus
 Bonorum atq; malorum solidatur uere,
Et mens duxerat desyderii, & pulchritudo obscura
 Aspectus nocturni uidebantur maxime decenter,
Vt autem siccam stipulam scintilla obscura
 Intra depascens, splendet continuo
Flamma parua primum, deinde uero fax eleuata est
 Immensa, sic & ego uiso incensus,
Statim subillustrabam amorem. fax autem omnibus apparuit,
 Non ulterius in animæ profunditatibus cœlata,
Primum quidem piis conuersabar, qui quidem nuptiarum
 Vincula effugere, a mundo soluti terreno,
Vt Christum alati simul sequantur regem,
 Inde commoti gloria cum magna,
Hos quidem ego, amansq; & complectens ualde animo
 Spei duces habebam cœlestis.
Verum postea nuptiarum graue iugum extra posui,
 Excellam desyderans partem semper uiuens,
Et enim naturæ q̄dem, quæcūq; sortitæ sunt cœlum latum,
 Iniugatæ, affectibus superiores sunt difficilibus.

Grego. E ii

Lucidus primum deus magnus, ut dei autem
 Cultores celsithroni prope stantes,
 Qui primum radium dei puri ferentes,
 Lucentissimi, mortalibus lucem largientes,
 Quicūq; aut ex anima & corpore in unum congregati sunt,
 Et duitas sunt pulueris, proles impugnantis,
 Coniugium cupiunt, & in corpus sunt parati
 Serere, sed ratio præstantiorem partem ducens,
 Carne seorsum posuit, erroneo aut cohercuit a mundo,
 Vitam autem immortalium posuit illigatam prope,
 Quo me misit desyderium magnanimum, neq; in terra
 Figi humili uestigium imbecillum.
 Sed ueluti dulce gustans uel lac
 Vel mel, firmæ ibi tripudiationis,
 Nolui amaram mihi escam prope ire,
 Animi uoræ malitiæ hic genitæ,
 Neq; mihi quicq; conuiuia, & quæ iuuentuti curæ sunt,
 Non uestis mollis, neq; delicata coma,
 Non turpium uerborum ingrata gratia, neq; risus
 Incontinentes, carnes feruores inimici
 Amici erant, scopulos autem & montes, & hinnientes
 Equos, atq; canum fericidarum cœtum,
 Aliis omisi, omnia autem beata excutens,
 Collum sub solida posui temperantia,
 Quæ me educabatq; & amabat, & in magnâ gloriâ augebat,
 Imponebatq; in christi manibus prompte
 Sed pater, patrisq; uerbum, & spiritus lucidus,
 Vitæ nostræ firmamentum malestantis,
 Ne me linquas manibus sub difficilibus domari
 Hostis, tuæ spei aduersarii,
 Neq; ut nauem nigram, bene nauigantem, recte currentem,
 Iam & portus prope uolantem,
 Velis explicatis irruens procella
 Molestorum uentorum confestim retro
 Mittat retrocedentem in lata dorſa uitæ,
 Hinc & inde malis feruentem magnis

Ἀλλήλοισ' ἔπειτα θεὸς μέγας· ὥς δὲ θεοῖο
 λατρεῖσθ' ὑμῶν ὅσον ἑσάοτες,
 οἱ πρὸ τῆν ἀκτῖνα θεὸς καὶ θαρσύνει φόβοντες,
 Γαμφάεισθ' ὅνι τοῖς φῶτα χερσὶ δ' ἐμύνοι.
 Ὅσοι δ' ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος εἰς ἐν ἄγῳ θέν,
 καὶ θυμὸς εἰς χόρον, ἐκρῖνα μῦθον μένον,
 συζυγίῳ ποθέσσι, καὶ ἐς δέμας εἰσὶν ἐνὶ μοι
 σπείρειν, ἀλλ' ὅλ' ὅς κ' ἐρίσσει μοῖραν ἄγῳ,
 Σαρκεῖ νόσφιν ἐθέλει, πλάου δ' ἀποδύσει κόσμον,
 ζωῆς δ' ἀθανάτων θῆν' ἀδελφίῳ πέλεις.
 ἔνθα μὲν ἐπεμπε πύθονος μεγαλήτορα, οὐδ' ἔτι χείρας
 ἤρεισθον χερσὶν ἀνέχον ἰχθυον ἀσβανέον.
 Ἀλλ' ὥς τε γλυκεροῖο γέγονε μένος ἢ γάλακτος,
 ἢ μέλιτος, σαθρὸς καὶ θι χροσασίης,
 οὐκ ἐθέλον πικρῆς μοι ἐδὴ τῆς ἀσπὸς ἰκέας,
 θυμὸς βόρου καὶ κίης ἀνθάδ' ἔκρυψε μένος.
 οὐδέ τι μοι θαλίαι τε, καὶ ἀνέοι τι μέμνηται,
 οὐκ ἔδοξεν μαχαλῶν, οὐδὲ χλιδῶσα κόμη,
 οὐκ αἰσχροδ' ἐπέων ἄλλοις χεῖρας, ὅδε γέλασται
 ἀκράτεος, φρενὸς βραδύματ' ἀνσμενέα
 ἔς κε θίλας· σφοδρῶς δὲ καὶ ἄρα, καὶ χρεμέσσοντας
 ἴστωσι, ἢ δὲ κινῶν τιροφόνων ὁμαδόν,
 ἄλλοισιν πρέμει· τὰ δ' ὅλβια πάντα τινάξας,
 αὐχέν' ἔπειτα σφίγγει θῆν' ἀσφοδισίην,
 ἢ μὲν ἐκ μὲν τ' ἐθέλει τε, καὶ ἐς μέγα κῦδος ἀέξει,
 ἐν δ' ἐθέλει χρίσθαι χεῖρες προφονέως.
 Ἀλλὰ πάτερ, παῖδες τε λόγος, καὶ πνῦμα φαίνον.
 ζωῆς ἢ μετόρησ' ὅρμα καὶ κοσμεῖται θεός,
 μή με λίπησ' χεῖρας ἵπ' ἀργαλέης δαμνῶσαι
 ἀνσμενέος, τῆς σφίγγει δ' ἀντίπαλον.
 μή δ' ὥς νῆα μέλαιναν, ἐν πλοῶν, ὁρθὰ θεοῦ θέν,
 ἤδη καὶ λιμνῶν πλοῶν ἰππὰ μύλων,
 λαίφεισι πεπταμένους ἐπαίξασα θύελλα
 λυγαλέων ἀνέμων ὅζω τῆς δ' ἀπὸ
 γέμειν παλιν ὁρῶν ἐπ' ἀνέαν ὥτα βίοιο,
 ἐνθα καὶ ἀνθάδε καὶ βραδύ μύλον μεγέλει,

EE ii

Μῆτρου καὶ κρυπτῆσι τοῖσι πασι γὰρ δέσσιν ἐλξῆ.
 Τόσος γὰρ βελίον τῆ φθονερόιο νόος,
 Αἰὼν ἀπεχθαίρει μδρότων γένος, οὐ δ' ἀπὸ γαίης
 βούλεται ἔρανίδς ἐμμεναι, οὐρανόθεν
 Αὐτὸς ἐλὼ λῆ μῆτιν ὑπὲρ χθονά τήνδε ἵνα χεῖς.
 Δύσμορος, ὃς πρὸς τοῖς καλέμεος εὐχρὸς ἔχειν
 Ἰ ἐμνος, μετὰ λὺν τε θεῶ βασιληΐδα τιμῶ,
 Ἀντὶ φάσ' οὐ γὰρ λὺν ἀμφέσαστο σκοτίῳ.
 Τούνεκα καὶ σκοτίοισιν ἰάνεται αἰὼν ἐπ' ὀφθαλμοῖς,
 καὶ λὸφδρῆς καὶ κήης ἐνθάδε καρπὸς ἔχει.
 Διὰ τοῦτο δ' αὖ μορφῶν τελέθει, σχολίος τε νόημα,
 Ἀλλ' οὐτ' ἐπ' ἀλλοίῳ δρ' ἄλλος μνος παγίδα.
 Ἦτοι ὁ μὲν σκότος ὅστις ὑπέρτατον. λὺν δέ μιν εὐρησ,
 Ἀπ' ἐλθὼν ἐς φῶς τὸ σῶμα μεταστρέφεται.
 καὶ ῥ' ἀπαλὸν γέλωτος, θάινδ' ἔχνασ'. ἐνθά μάλιστα
 φράδ' αἰμοῦτος, αὐτὶ φάους μὴ θανάτῳ περὶ σῶσαι.
 Τὴν μὲν γὰρ κακὴν τητα φυγεῖν, καὶ χεῖρονος ἀνδρός.
 Πολλοὶς γὰρ κακὴν ἔχειται ἀμφαδίῳ.
 Αἰνὰ δ' ὅς λοχώντα, καὶ ὅς ἀΐδελον ἐλέγχει,
 Γινώμαρος ὅξυτατος ὁ μῆμασι δεκτὸς μνος.
 Ἀλλὰ θεῶ καὶ γῆρας ἐμὸν πολὺν τε καὶ ῥῶνον,
 Τόμα φθόοις ζωῆς ἵλαος, ὡς μετὰρος
 Ἐνδυνέως ἀγάπαξος, ἐπ' ἡματι δ' ἡμῶν ἀρῖστον
 ἦγας, χρῆστο τῶν αἰς ἐλπίσι πρόθε φθῶν.
 καὶ μ' ἐκ δυσμενέων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων,
 Ἐνδον ἐς λιμνὴν σῆς βασιλείας ἄρῃς.
 Ὅφρα σε ἴδω φαέεσσιν ἀφ' ἑωοισι γδραῖραν,
 κ' ἰδέος ἔρανίου μοῖραν ἐχρίμι ἀνάξ.

ΣΧΕΤΛΙΑΣΤΙΚὸν ὙΠΕΡ ΤῶΝ
 Αὐτοῦ ΠΑΘῶΝ.

Π Ολλάκι χρὶς ἀνάκτα κακοῖς μεγάλων μετὰ λουσί,
 ὅν' οὐσά μιν. καὶ γάρ τις ἀνάξ θδράποντος ἐνέκε
 Δέλιον ἐν σωματέασι λαλδύμνον ἡρέμα ἔνυσμόν.
 Ὡς δὲ πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀφ' ὀνοος ὕος ἐοῖο,
 Π ολλάκις ἀμφαδίῳ ἐπέων θραύσος ἦν ὑπέρτατον,
 Τ ὅνεκα καὶ σὺ λόγῳ σιν ἐμοῖς θεὸς ἵλαος εἴης.

Necubi, & occultis in scopulis frangatur.
Talis est enim beliae inuidi mens,
Semper odio habet hominum genus, neq; a terra
Vult coelestes esse, coelitus
Ipse suum ob consilium in terram hanc excussus,
Infelix, qui primus pulchritudinis gloriam habere
Desyderans, magnumq; dei regium honorem,
Pro luce odiosam induit obscuritatem,
Quapropter & obscuris delectatur semper in rebus,
Et tenebroso uitii hic imperium habet.
Duplex autem forma existit, obliquusq; mente,
Alias ad alium ueniens laqueum,
Quippe hic quidē obscuritas est suprema, si aut ipsum iueneris,
In angelum lucis cito transmutatur.
Atq; molle ridens, blanditur mentibus, ubi maxime
Consulti est, pro luce morti non appropinquare,
Vitium enim fugere, & deterioris est hominis.
Multis enim uitium odio est aperte.
Laudo autem qui insidiantem, & qui obscurum arguit,
Spiritus acutissimis oculis intuens,
Verum serua meamq; senectutem canumq; caput,
Finem seras uitae propitius, quemadmodum me antea
Conuenienter amabas, in die uero diem optimum
Ducebas, melioribus spebus ante ferens.
Et me ex inimicisq; & difficilibus curis,
Serenum in portum tui regni ducas,
Vt te cum luminibus aeternis honorans,
Gloriae coelestis partem habeam rex.

COMMISERATIVVM DE IPSIVS
AFFECTIBVS.

s Aepe Christum regem malis laborans magnis,
Paruifeci, etenim aliquis rex serui tulit
Seruile in oribus loquens sensum murmur.
Vt autem pater bonus, & stulti filii sui,
Saepe numero apertorum uerborū audaciam silentio excepit,
Quapropter & tu sermonibus meis deus propitius sis.

Grego. E iii

Quos tibi dolenti corde mitissime mittet
Paruam medelam passionibus eructans mentis dolor.
Christe rex, quid tot me malis depopulatus es desuper?
Ex quo e matre mea delapsus sum in matrem terram,
Nisi & in ilibus obscuris deuinciens,
Quid nam tantis mœroribus & in mari & in terra?
Inimicisq; amicisq; & ducibus pessimis.
Externis, nostratibusq; & aperte, uel insidiantibus,
Verbisq; oppositis, & lapideis niuib;
Percussus sum, quis omnia separatim ediceret?
Solum ego omnibus celebris, neq; in uerbis,
Neq; in robore manus habens supra alios.
Dolores autem, elamentationesq; circumstanter, utq; leonem
Vndiq; oblatrât mali canes, miserabilis cantus,
Ortuiq; occasuiq; fortasse aliquando & hoc fiat,
Vel aliquis uir conuiuiis soluens mentem, uel aliquis uiator,
Vel aliquis rectisonæ citharæ digitos imponens
Vocibus non loquentibus meorum dolorum fabulator.
Gegorij meminerit, quem educauit Cappadocibus
Dioçæsarensum parua urbs. sed laboriosas
Aliis diuitias præbuiſti infinitas, filios aliis
Bonos, pulcher alius, hic uero fortis hic contionator.
At mihi gloria est in doloribus, in me autem omnes
Tuæ dulcis dextræ amaras uacuasti sagittas.
Alius Iob nouus sum, causa autem non amplius similis.
Non enim certantem me ducis beate, ueluti aliquem optimū
Aduersarium certatoris imitis robori fidens,
Vt optime se gerenti præmium & gloriam tribuas.
Nondum tantus ego quidem, neq; doloribus gloria inest.
Pœnam autem erroris soluo hæc, quis uero peccator
Quæro in pluribus, hic tibi odio est plus cæteris.
E dicam omnibus quod mihi mens intus cohibet.
Quippe cito occuleret peccatum uerbum mutum.
Existimabam cum iam te caram sortem, ueluti acceperam,
Omnem simul uitæ colluionem in mare proiciens,
Et mentem coelsuagam tuæ diuinitati admouens,

Οὐδ' ἄν κ' ἔμελλ' ἡ κρηαδ' ἡ ἀγαναί ται τε πέμψῃ
 Βαυὼν ἀκροῦ παθεῖεν δ' ὅλγο μὲν ἡ φρονὸς ὠδὸς.
 Χρυσὴ αἴαξ, τί τόσους με κρηαδ' διέπρσας αἰώων,
 ἔξοτε μὴδ' οὐλιδον ἐμῆς ὑδὶ μὴτ' ὅρα γαῖαν.
 ἔι μὴ καὶ χαλόνεσσιν ἐν σκοτίῃσι πέδ' ἔδωκας,
 Τίπτε τό σις ἀχέεσσιν καὶ ἐν ἀλὶ καὶ κατὰ γαῖαν
 ἔχρ' οἶσιν τε, θίλ' οἶσιν τε, καὶ ἡ γέμνεσσιν καὶ κίσοις,
 εἰνοῖς, ἡ μεδ' αὖτ' οἶσιν τε, καὶ ἀμφαδὸν, ἡ λ' οἶσιν,
 Μυθ' οἶσιν τ' ἀντιθέ τοις, καὶ χαλ' ἰνέαις νιφάδεσσιν
 Βέβλημαι. τίς ἄπαντα διακριδὸν ἔξαγορεύσει,
 Μοῦνος ἐγὼ πάντεσσιν ἀοιδίμοσ. οὐδ' ὑδὶ μύθοις,
 Οὐδ' ὑδὶ κρηαδ' ἡ χερσὶν ἔχων πρὸς αἰῶνα ἀλῶν,
 Ἀλφειὸς δὲ φοναχὸς τε πρὸς αἰῶνα, ἄσ' τε λένοντα
 Γαῖαν δὲ ἀμφυλάσσει καὶ κ' ἐν κ' οἶσιν, οἶσιν ἀλῶν,
 Ἀντ' οἶσιν τε, δύνει τε, τὰ χ' ἀν' ποτὲ καὶ εἰ, γ' οἶσιν,
 ἡ πρὸς ἀν' ἡ θαλίῃσι λ' ὡν φρονέ, ἡ ἔξ' οἶσιν,
 ἡ ἔξ' οἶσιν ἐν κρηαδ' καὶ ἀν' ὑδὶ διακ' ἡ λ' αἰῶνα,
 Φθόγγ' οἶσιν οὐ καλ' ἐοῦσιν ἐμῶν ἀχέων ὁ αἰῶν,
 Γρηγορ' οἶσιν μνήσασθαι. τὸν, ἔξ' οἶσιν καὶ πρὸς αἰῶνα
 ἡ διοκασαρέων ὀλίγη πτόλις. ἀλλ' ἐπ' οἶσιν
 Ἀλφειὸς δὲ φοναχὸς ἀπείρου. ἔξ' οἶσιν ἀλῶν
 ἔξ' οἶσιν. καὶ μίμος ἀλῶν. οὐδ' ἀλῶν. ὅς δ' ἀλῶν.
 Ἀντ' οἶσιν ἐμοὶ κλέος ὅστις ἐπ' ἀλῶν. ἐσ' δὲ με πάντας
 Σῆς γλ' οἶσιν παλ' οἶσιν πικρὸς ἐκ' οἶσιν.
 Ἀλῶν ἰὼν νέος εἰμὶ. τὸ δ' ἀλῶν ἐκ' οἶσιν.
 Οὐ γὰρ ἀθλ' οἶσιν τὰ μ' ἀλῶν καὶ, ὡς ἡ ἀλῶν
 Ἀντ' οἶσιν ἀθλ' οἶσιν ἀπ' οἶσιν ἀλῶν ἀλῶν,
 ὡς κεν ἀλῶν ὅστις ἡ γ' οἶσιν καὶ κ' οἶσιν ὅστις.
 Οὐ γὰρ ὅστις ἔξ' οἶσιν, ὅς δ' ἀλῶν καὶ κ' οἶσιν.
 Ποιῶν δ' ἀμ' ἀλῶν τίνω τὰ δε. τίς δὲ θ' ἀλῶν
 Δίξ' οἶσιν ἐν ἀλῶν ἀλῶν, οἶσιν ἀλῶν ἀλῶν.
 ἔξ' οἶσιν πάντεσσιν ὅμοι νόος ἐν ὅσ' ἐδ' οἶσιν.
 ἡ τὰ χ' οἶσιν καὶ κ' οἶσιν ἀλῶν τὰ δε μὴδ' οἶσιν.
 ὡς οἶσιν ὅστις δὴ σ' οἶσιν καὶ κ' οἶσιν ὅστις,
 Γαῖαν δ' ἀμ' οἶσιν βίότοιο ἀφ' οἶσιν τὸν εἰς ἀλῶν ἔξ' οἶσιν,
 Καὶ νόον ὑμ' βίβαντα τε καὶ θεότῃ περὶ ὅσ' οἶσιν.

EE iii

Σ αρκὺς νόσφιν ἐΐμεθα. λόγος δέ μοι ἡγεμόνδ' εἶναι,
 Π άντων μὲν κ' κρατέειν, πάντων δ' ὑπὲρ αἰθ' ὄρα τέμνειν,
 Χ ρυσταίης π' ὄρ' ἔχει, τό, μοι φθόνον αἰν' ἄγειρε,
 Κ αἰ με κακῶς ἐπέδ' ἔσεν, ἀφ' οὐκ ἔσ' ἔτι τ' αἰν' αἰς.
 Σ ὄν κλέος ὑψόσ' ἄφ' ἔρε, κλέος δέ σὸν ἐσ' ἔχον' ἐΐμεθα.
 Ἀ ἰὸν ἀγνοεῖσιν αἰν' ἄξ' κατέφ' ἔρε μεγέλεισι.
 Κ εἶνο γ' αἰν' αἰοῖτε, καὶ ἐσ' ἔρε μὲν οἱσι γ' ἔρε φοῖτε,
 Λ αοίθ' ἡγεμόνες τε, ἀπ' ἔρε ἔρε, δὲ μὲν ἔρε τε,
 Π αῖος ἐμὸν μεγέλεισι θ' ἔρε θρόνον οὐκ ἄθ' ἔρε.
 Ὀ νκ' ἔρε, οὐ δ' ἔρε οἴκε θεῶν θεοῖσι παλαίειν.
 Κ εἶνο θεοῖς ἐΐμεθα, ἐγὼ δέ τε χεῖρ' ἔρε χεῖρ' ἔρε
 Χ εἶρα νέλ' ὑπ' ἔρε, παῖος δ' ὑπ' ἔρε ἔρε ἔρε.
 Γ αῖος ἐμὸν. τὸν, ἐπ' ἔρε, καὶ ὅσ' ἔρε τ' ἔρε θεοῖς,
 Ἀ ἰὸν μεγέλεισι παλαίειν τε, καὶ ἔρε π' ἔρε μεγέλεισι.
 Ἀ ὑπ' ἔρε ἐπ' ἔρε ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε ἔρε.
 Ἡ μεγέλεισι, ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ξ εἶνο μεγέλεισι, ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Β αἰ μεγέλεισι, ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Κ αἰ τὸ δ' ἔρε ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ν ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Τ εχρὸν τ' ἔρε μεγέλεισι, ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Β αἰ μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Γ οἱ μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Μ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ἐ χρὸν τ' ἔρε μεγέλεισι, ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ἀ ὑπ' ἔρε ἐπ' ἔρε μεγέλεισι, ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ἡ μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ὀ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ἐ χρὸν τ' ἔρε μεγέλεισι, ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Π ολλοὶ μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Κ αἰ μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ἡ μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Γ ολλοὶ μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ζ ωχρὸν τ' ἔρε μεγέλεισι, ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ἡ μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.
 Ὀ φάκε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι καὶ ἔρε μεγέλεισι.

A carne seorsum posui, ratio autem mihi duxerat,
Omnia quidem uincere, supra autem omnia ætherē incidere
Aureis pennis, quod mihi inuidiam semper collegit,
Et me malis alligauit, ineuitabilissimisque doloribus,
Tuam gloriam in altum tolle, gloriam autē tuā i terrā posuit,
Semper superbiis rex irasceris magnis.
Illud tamen audiat, & futuris scribatis,
Populique ducesque, inimici, beneuolique,
Patris mei magni caram sedem non uilipendi.
Non est, neque conuenit dei legibus obluſtari.
Illi lex dedit, ego uero manui senili
Manum iuuenilem supposui, patris autem cessi precibus.
Patris mei, quem colui, & qui ualde longe a mandra,
Veneratus canumque, & æqualem spiritus splendorem.
Verum postquā uitæ rectori, & hoc placuit
Nostræ, aliis me uerbum & spiritum reuelare
Externis asperis, spiniferis aruis,
Parua quidem gutta sum, multum autem populum aptauī.
Et hoc rursus placuit retrocedentem huc mittere,
Morboque odioso & difficilibus curis
Editum statim, uenenum autem est homini cura.
Paruū autem tempus eram meis membris auxilians,
Pastoralem fistulam auxiliatricem bonam præbens,
Nequis meis ouibus in gubernatis irruens
Inimicus, suum implet impudentem uentrem cibo.
At postquā uolutabantur duces, uolutabantur autem populi,
Ducisque desiderio & feris pernitiōis.
Qui deum humanis in uisceribus compactum,
Demens cor habent mente sine formantes,
Multi quidē murmurabant meis passionibus infidi,
Et me superbiis deformem populum spernere,
Aut dicebant, aut mens habuit, deo tamē dolorē ostendebam
Multi uero rursus nocturnis iudicabant somniis,
Pictor quorum desiderium erat, lusus multos effingens,
Vel deus abscondit, mihi finem bonum præbens,
Vt non cum molestis spebus domitaret,

Grego. E iiii

Egressuam malitiam indutus uitæ,
 Quapropter collum inflexi, tuam autem sub manum fortem
 Vincit uenio ego equidem. iustitia autem aliis curæ sit.
 Nullum iuuamen mihi sane cludicatæ uitæ.
 Eome Christe feras, ubi carum est, doloribus flexus sum
 Ceteris ilibus uexatus sum propheta.
 Tibi præbeo uitæ hanc reliquiam, sed miserare
 Parum adhuc spirantem, quid me doloribus tantū agitas?
 Neq; bonis solis mortuus & deus, cum in terram
 Venisti, qppe magnū miraculū, deus mortalis sanguine spargēs
 Animas nostras, & corpora, neque pessimus
 Solus ego, multis deterioribus gloriam præbuiisti.
 Tres libris tuis gloriosissimi sunt publicani,
 Matthæusq; magnus, & in templo lachrymas linqens,
 Zacchæusq; post hos, quartus ipse sim.
 Tres autem soluti membris, quiq; cubabat, quiq; in fonte,
 Quamq; spiritus uinxit, quartus ego sim.
 Tres aut tibi a mortuis lucem inspexere, ita enim iussisti.
 Imperantis filia, uiduæ filius, e sepulchro autem
 Lazarus semisectus, quartus ego sim,
 Et nunc medicamenta habeam doloricida, & postea
 Vitam imutabilem bone tuæ magnopere gloriæ exultans.
 O uilis dux fui deisapi, si autem solutus sim
 Pastorem hi sortiantur meliorem, si uero similem,
 Minoris in passionibus beatissime, non enim conuenit
 Morborum agitatore, malis doloribus colluctari.

DE VITA EST VLTITIA, ET PERFIDIA,
 ET COMMUNI OMNIUM FINE.

u Ellem uel columba pēnitenda, uel hirundo
 Esse, ut fugerem mortalium uitā, aut aliquā solitudinē
 Habitare feris contubernalis, hæ enim sunt
 Fideliores hominibus, & diurnam uitam trahere
 Sine luctu, sine pœnis, sine dolore, unum hoc ieffertatum
 Solum habere, diuinitatis gnaram mentem, coeliuagam,
 Ut serenæ uitæ lucem semper congregarem,

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΟΣ
 ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΥ
 ΓΑΝΤΩΝ ΤΕΛΟΥΣ.
 Θελον η̅ε̅ π̅ε̅λ̅ε̅α τ̅α̅ν̅ π̅ρ̅ο̅ς̅, η̅ε̅ χ̅ε̅λ̅ι̅δ̅ω̅ν
 ἔ̅μ̅μ̅ε̅ν̅αι, ὡ̅ς̅ κ̅ε̅ φ̅ν̅ζ̅ο̅ι̅μ̅ι β̅ρ̅ο̅τ̅ ε̅ἰ̅ο̅ν, ἢ̅ τ̅ι̅ν̅ δ̅ρ̅ῃ̅ μ̅όν̅
 Ν̅ α̅ι̅ε̅τ̅α̅ι̅ν̅ θ̅ῆ̅ρ̅ε̅σ̅ιν̅ ὁ̅μ̅έ̅σ̅ι̅ο̅ς̅. οἱ̅ γ̅α̅ρ̅ ἔ̅α̅σ̅ι
 Π̅ ι̅σ̅ό̅ τ̅ρ̅ο̅ι̅ μ̅δ̅ό̅ρ̅ο̅π̅ων̅, κ̅ῃ̅ ἡ̅ μ̅α̅λ̅· π̅ο̅ν̅ ε̅ἰ̅ο̅ν̅ ἔ̅λ̅κ̅η̅ν,
 Ν̅ ἡ̅ π̅εν̅ θ̅ῆ̅, ν̅ῃ̅ π̅ο̅ι̅ο̅ν̅, ἄ̅κ̅η̅ δ̅ι̅ά̅. ὡ̅ς̅ δ̅ ἄ̅θ̅ε̅ρ̅ο̅ν̅
 Μ̅ ἔ̅ζ̅ο̅ν̅ ἔ̅χ̅ει̅ν̅, θ̅ε̅ό̅τ̅η̅ς̅ ἰ̅δ̅ο̅ν̅ ν̅ό̅ον̅, θ̅ρ̅α̅νο̅φ̅ό̅ι̅τ̅η̅ν̅,
 ὧ̅ς̅ κ̅ε̅ γ̅α̅λ̅ῶ̅ν̅ ὁ̅ων̅ π̅ι̅ β̅ί̅α̅ φ̅α̅ς̅ α̅ἰ̅α̅ ἄ̅κ̅η̅ρ̅ο̅ν̅.
 EE iii

Η τινος ἡδὲ ῥίης σκοπῆς καὶ πύργον ἀδρθεῖς,
 Βρονταῖον πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν αὐτῷ.
 Ἀνθρώπων θνητῶν, ῥοιῶν γένος, οὐδὲν ἔδοντες,
 Ὅϊθι ἀνθρώπων ζῶντες, ἐπώσας φυσίωμεν,
 Μὲν χρίτίνος δόσησι καὶ ἡματίοισιν ὀνείροις
 Παιζόμενοι, παίζοντες, ὑπὲρ χθονὶ μάλα ἀχάληαδε.
 Ἀθρεῖ δὲ πρὸς πῶδασι ταῖς ὑπὲρ πάντας ὁδύων
 Ὡς καὶ ἐγὼ, δὴ γὰρ μεθεὶς μέγαν ἴφρην ἐθίκεν
 Ἐσθλῶν τε συγδῶν τε, νόος δ' ὑπὲρ πάντα φορεῖται.
 Οὗτος ἔλω θαλερόσ τε καὶ ἀλκιμος, ὅλῃσ' ἐταίρων,
 Ὑψιβόος, μελέεσσιν ἐριζώοισι τεθιμῶς.
 Οὗτος ἡμίλιμος ἦεν ἑωσφόρος, ὁμματα πάντων
 Ἐλκων, εἰκροσ ἀνδρῶν ἐν ἀνδράσιν. οὗτος ἀγῶσι
 Κύδιμος. ἐν τεσπιν ἔκτος ἀρήϊος. οὗτος ἀρίστος
 Θηροφόνων σαδείοισι, καὶ οὐρεσι καρχαροῖς ἐπείρων.
 Οὗτος δ' αὖθις ἀλίσσι καὶ εἰλαπίνῃσι μεμνημένος,
 Γαίῃ καὶ πελάγεσσιν καὶ ἡεὶ γαστέρα φόρβων,
 Νῦν ῥικνός, καὶ ἀνάλκυσ. ἀπὸν θίσειν γὰρ ἀπαντα.
 Γῆρας ἔβη, δὲ δὲ ἡέλλος ἀπέπτατο. νεκρά τὰ γασρός.
 Βαδὼν ἔτ' ἐν μδρόπασιν. δὲ δὲ πλέον, ἐν αἰθέρα.
 Οὗτος δ' αὖ μύθοις πνείων μέγα παντοδραστῶν.
 Οὗτος δ' ὀχλὸς τῆς τύμβοις φονέων μεγάλαισιν,
 Ἡ δὲ λτοῖς ὀλίγησιν νεόχραφον αἶμα λελογχώς.
 Οὗτος καρτὸς ῥόμῃσ', ἐνὶ πολλίεσσιν μέγιστος,
 Γανδήμοις σομάτεσσιν βοώμενος. ἔστος ἀμείζων
 Πλῆθυν, ῥόν μὲν, ἔχων, τὸν δὲ, φεσὶν ἐδὼν ἀέξων.
 Οὗτος δ' ὑψιθρόνοιο δίκης πάλαι στήθε γέγηθεν.
 Οὗτος δ' αἰματόεντι ῥάκῃ, δεσμῷ τε καρλῶν
 Γαίης καὶ τὸς ἔχων, καὶ ἔρανδον αὐτὸν ἀτίλῃ,
 Θνητῶν, ἐν θνητῇσι μετ' ἄλλοις ἐλπωρῇσι.
 Νῦν τὰ δὲ μεκρὸν ἐπείτα κύνισ. καὶ πάντες ὁμοῖοι,
 Δμῶδες, σκηπτοφόροι, θῆτες, πλῆθος κομῶντες.
 Ἐῖς ῥόφος. εἰς δὲ δόμος. ὥσπερ πλέον ὀφνύεσσιν,
 Ὅσπερ κλένοτόροιο γένος, τύμβου τε τυχῆσιν,
 Ὅσπερ αὖτ' ἐν χεῖρας λιπεῖν ἐπικηδῶν οἰκιστῶν.
 Ὅσπερ μεν, ἐμπα δὲ πᾶσιν ἴδον θνητοῖσι τὰ χανθῶν.

Vel alicuius aeriae speculae desuper eleuatus,
 Tonabundum omnibus hominibus inclamē.
 Homines mortales, fluxus genus, nihil existentes,
 Qui morti uiuentes, inania inflamus,
 Quousq; mendacibus & diariis somniis
 Delusi, ludentes, in terra temere erratis,
 Aspice uero mentibus tuis in omnes profectus
 Quēadmodum ego, iam enim me deus magnū scientē effecit;
 Bonorūque odiosorumq; mens autem ad omnia fertur
 Hic erat, uiridis q; & fortis, gloria sociorum,
 Celsuadens, membris uiuacibus germinans,
 Hic pulcher erat lucifer, oculos omnium
 Trahens, ueris flos in uiris, Hic certaminibus
 Gloriosus armis hic martius, hic optimus
 Fericidarum stadiis, & montibus robur excitans,
 Hic uero rursus conuiujs & epulis curam impendens.
 Terra & pelagis & aere uentrem nutriens,
 Nunc curuus & infirmus, defloruere enim omnia.
 Senectus uenit, pulchritudo aut euolauit, mortuæ res uentris
 Parum adhuc inter homines, plus autem in inferno.
 Hic uero rursus uerbis spirans magnum omnimodis.
 Hic autem nobilis sepulchris superbiens magnis.
 Aut pugillaribus paruis nuper scriptū sanguinē sortitus.
 Hic ualidus consultor, in bellis maximus,
 Vniuersis oribus celebratus, hic immensas
 Diuitias, has quidem habens, has uero, mētibus itus cumulās,
 Hic celsis iustitiæ examinibus delectatur.
 Hic uero sanguinolenta lacerna, uinculoque colli
 Terræ robur habens, cœlum ipsum uilipendit.
 Mortalis, in non mortalibus sublimis sp. bus.
 Nunc hæc, paulopost puluis & omnes similes.
 Serui, Sceptri feri, pauperes, diuitis superbientes.
 Vnæ tenebræ, una uero domus, tanto plus superciliosis,
 Quanto celebriorem luctum, sepulchrumq; fortiri,
 Nomenq; in saxis relinquere funereum miserandis.
 Sero quidem. Tamen uero omnibus æqua mortalibus lanx

Grego. E v

σημεῖα αὐτοῦ ἃ ἐποίησεν· αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευσεν ἐν αὐτοῖς·
αὐτοῖς, διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκον πάντα· καὶ ὅτι οὐ χροίαν εἶχεν
ἵνα τις μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὸς γὰρ ἐγινώσκετι τὸ
ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Τῇ πέμπτῃ μετὰ τὸ πάχα πόρι Νικόδημον.

Ἦν δὲ ἀνθρώπος ἐκ τῶν Φαρισαίων Νικόδημος ὄνομα αὐτοῦ ἀρχὸν
τῶν Ἰουδαίων. οὗτος ἦλθε πρὸς αὐτὸν νυκτός, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ῥαβ-
βί, οἶδα μὲν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος· οὐδεὶς γάρ
ταῦτα τὰ σημεῖα δύναται ποιεῖν, ἃ σὺ ποιεῖς, ἐὰν μὴ ὁ Θεὸς με-
τ' αὐτοῦ· ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ, ἀμὲν ἀμὲν λέγω σοι·
ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλεί-
αν τοῦ Θεοῦ· λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος· πῶς δύναται ἄνθρω-
πος γεννηθῆναι ἄνωθεν; οὐ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μη-
τρὸς αὐτοῦ διελθεῖν εἰσελθεῖν, καὶ γεννηθῆναι; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς, καὶ
εἶπεν αὐτῷ, ἀμὲν ἀμὲν λέγω σοι, ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ὁ ὕδατος, καὶ
πνύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· τὸ γε-
γεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς, ἡρξ' ὅστις, καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ πνύ-
ματος, πνύματι ἐστίν· μὴ θαυμάσεις ὅτι εἶπόν σοι, διὰ ἡμᾶς γεννη-
θῆναι ἄνωθεν· τὸ πνύμα ὅπου θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ
ἀκούεις· ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται, καὶ ποῦ ὑπάγει· οὕτως ἐστὶ
πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ πνύματος· ἀπεκρίθη Νικόδημος, καὶ
εἶπεν αὐτῷ, πῶς δύναται ταῦτα γενέσθαι; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς
καὶ εἶπεν αὐτῷ, σὺ εἶ ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ταῦτα οὐ
γινώσκεις; ἀμὲν ἀμὲν λέγω σοι· ὅτι οἶδα μὲν, λαλῶν καὶ ὁ ἑωρᾷ
καὶ μὴ μαρτυροῦν, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν ὁ λαμβάνετε· εἰ
τὰ ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν, καὶ ὁ πιστεύετε, πῶς ἐὰν εἴπω ὑμῖν τὰ ὑ-
περάνω πιστεύετε;

Τῇ πρὸς τῆς ὑψώσεως κυριακῇ.

καὶ ἀλλοὶς ἀνέβηκεν εἰς τὸν ὄρανόν, εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ ὄρανου κατεβὰς ὁ ὕ-
δος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ ὄρανῳ, καὶ καθὼς μαρτυρεῖ ὑψώσε-
τον ὅτι ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψώθη καὶ εἶ, τὸν ὕδον τοῦ ἀνθρώπου.
ἵνα πᾶς

ζήτει τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐφεξῆς τετραδίου.

signa eius, quæ faciebat. Ipse autem Iesus nō credebat semetipsum
eis, eoq̃ ipse nōset omnes, & quia opus ei non erat,
ut quis testimoniū phiberet de homine. Ipse enī sciebat qd eēt
in homine.

Quinta post pasca. De Nicodemo.

Erat autem homo ex phariseis Nicodemus nomine princeps
iudæorum. Hic uenit ad Iesum nocte & dixit ei, Rab-
bi scimus quia a deo uenisti magister. Nemo enim
potest hæc signa facere, quæ tu facis, nisi fuerit deus cum
eo. Respondit Iesus & dixit ei, Amen amen dico tibi,
nisi quis renatus fuerit denuo non potest introire in re-
gnum dei. Dicit ad eum Nicodemus, quomodo potest ho-
mo nasci cum sit senex. Nunquid potest in uentrem ma-
tris suæ iterato introire & renasci? Respondit Iesus. &
dixit ei. Amen amen dico tibi, nisi quis renatus fuerit ex aqua, &
spiritu sancto non potest introire in regnum dei. Quod na-
tum est ex carne caro est, & quod natum est ex spiri-
tu spiritus est. Non mireris quia dixi tibi, oportet uos na-
sci denuo. Spiritus ubi uult spirat, & uocem eius
audis, sed nescis unde ueniat, aut quo uadat, Sic est
omnis qui natus est ex spiritu. Respondit Nicodemus &
dixit ei. Quomodo possunt hæc fieri? Respondit Iesus
& dixit ei, Tu es magister in israel & hæc i-
gnoras? Amē amē dico tibi, qd scim⁹ loqmur. & quod uidi-
mus testamur, & testimonium nostrum non accipitis. Si
terrena dixi uobis & non creditis, quomodo si dixerō uobis cæ-
lestia credetis?

Dominica ante exaltationem

Et nemo ascendit in cœlum nisi qui descendit de cœlo, fi-
lius hominis, qui est in cœlo. Et sicut Moyse exaltauit
serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis,
ut oīs

Quære reliquum in medio sequentis quaternionis.

Ossa omnes debilia, hiantia, nuda capita.
Desit superbia. paupertatē aut labor liq̃t, morbus iprouidus,
Inimicitia, peruersitas. plurium cupido, libido indomita.
Omnia interiēre mortuis simul, & omnia clausa sunt.
Quousq; expergefactis cōmercata hinc uenerint.
Hæc igitur inspicientes, meis parete uerbis
Filii mei filii enim, quantum plurem traxi spiritum.
Huc age mūdum omnem, & quæcūq; hic errant,
Proiicientes uitia terrestri regis.
Raptoris alienorum, læsoris, homicidæ,
Diuitias, gloriam, fedes, genus, opes infidas.
Prompte fugiamus in cœlum, ubiq; multæ
Pulchritudines splēdentes lumen circa trinum iconsyderabile,
Alii uero tesseris similes hinc & inde
Cadant, tesserarumq; uolutationibus oblectamentū habeant.
Vel obscuram tenebrositatem suis obiectam habentes oculis,
Muros attrectantes, in se ipsos eant.

LAMENTATIO SVORVM LABORŪ, ET AD
CHRISTVM ROGATIO DE SOLVTIONE
IPSIVS VITAE.

Erra cara, & ponte, patriæ solum, alienæq;
t Et iuuentus, canusq; uitæ occa sus, & pennata
Verba, labor supuacue, & quos peperit spiritus illustris,
Et turbes, scopuliq; meum tegmentum, quos per omnes
Iui cupiens Christi diuinitati propinquare,
Quomodo solus asperam iui uiam hinc & inde,
Voluens difficilis uitæ figuram, neque potui,
Neq; quantum olim leue in terra uestigium figere,
Sed semper me laboribus labores mittunt malis,
O sapientia, tu doce unde tantum onus mihi sane.
Quo pacto labor piis, & non labor pereuntibus.
Num aliqua erroris pœna hæc sunt? num uitæ
Carbones ut auri purgati fornacibus?
Num me rabidus & inuidus uelut aliquem Iob
In contentionem uocat? tu uero unguento tuū me luctato rem
Terēs, cum antea magnum nudas ad certamen,

Ὁ γὰρ πάντες ἀφανρά, σὺ δὲ ῥότα, γυμνὰ καὶ ῥίνα.
Λ' ἤξε τύφος. πένιλω δὲ μόγος λίπε, νῆσος αἴσος,
Ἐχθρος, ἀτασθαλίη, πλεόνων πύθορ, ὕβρις ἀτειρήσ.
Πάντ' ἔθανε φθιμένοισιν ὁμοῦ, καὶ πάντα μέμνεσ,
Λ' χρις αὖ ἐγρομένοισι σωέμετορ ἀνὴρ ἵκηται.
Ταῦτ' ἔν ἐσορόωντες, ἐμοῖς πέιθεσθ' ἐπέεσσιν
Γ' αἰδὲς ἐμοί. παῖδες γάρ, ὅσον πλεόνειρυσσιν πνύμα.
Δ' οὐδ' ἄγε κ' ὁ σμιον ἀπαντα, καὶ ὁ παῖς τῇ δ' ἀλάληται.
Ῥ' ἰφάντες καὶ κ' τλῆτας ἐπὶ χθονὶ βασιλῆος,
Α' ρπατος ἀλλοτρίων, δὲ λήμονος, ἀνδροφόνου,
Πλῆθυν, ἐκ κλέω, θώκοις, γένος, ὄλβον ἀπαισιν,
Προδοπάδην φόνου μεν ἐξ ἔρανδον, ἡ χί τε πολλα
Κ' ἀλλεα μὲρ μέρωντα φάος πῶδε τρεσσὸν ἀφασιν.
Ὁ δ' ἄλλοι πεισῶσιν ἐοικότες ἀνὰ καὶ ἀνὰ
Γ' ἰπῶσιν, πεισῶν τε κυλίσμασι τῶν ἐν ἔχουσιν,
Ἡ δ' ἀνοφρὺν σκοτόμαιναν ἐοῖς ἐπικέμενοι ὁδοῖς
Τ' οἱ γὰρ ἀμφαφώντες, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴουσιν.

ΘΡΗΝΟΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΜΟΓΩΝ, ΚΑΙ ΓΡΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΝ ΔΕΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΑΥΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΒΙΟΥ.

Αἴα φίλη, κ' ἔντε, πάθης πένον, ἀλλοδαπῆς τε,
γ καὶ νεότης, πολυήτε βίβ' οὐσι, καὶ πτόροντες
μύθοι, μόχθ' ἐπιδασκ', ὅσον τέκε πνύμα φανόν,
Κ' αἰ πτόλιος, σκόπελοι τε ἐμὸν σκέπας, ὧν ἀπὸ πάντων
Ἡ λυθον, ἰσχνόων χριστὸν θεότητι πελάσσει,
Πῶς μόνος ἤχρειαν ἐβλῶ ὁδὸν ἀνὰ καὶ ἀνὰ,
Σ' ἴσως ἀνὰ γαλέοιο βίβ' τίπον. ἔδ' ἐδωκόθεν
Ὁ δ' ὅσον ἀνὰ τ' ἐλχέον ὑπὲρ χθονὸς ἰχνοσ δρεῖσαι,
Α' μ' αἰεὶ με μόγοις μόγοι πᾶσι καὶ κακοῖσιν.
Ὡ σὺ δὲ, σὺ δὲ δάκρυον ὁδὸν ἔσπον ἀχθοσ ἐμοί γε.
Γ' ὡς μόγος οὐσε βέεσσιν, καὶ ἔμοτος ὅλν μενέουσιν.
Ἡ ῥά πῶς ἀμπακίης φωνὴ τὰδε, ἡ ῥά βίβ' οἰο
Α' νθρακὸς ὡς χρυσοῦ καὶ χρυσοῦ μενέουσιν, χράνοισιν,
Ἡ ῥά μὲν ἀνὰ πτόθ' καὶ βασιλῆος διαπνύω
Ἐσθ' ἔλεν καὶ ἔλε, σὺ δ' ἀλείφαλι σὸν με πάλαισιν
Τ' εἴπας, οὐτε πάροις μετ' ἐν γυμνοῖς πρὸς αἰῶνα,

Vt certanti præmium, & gloriam præstes.
 Hæc quidem ipse rex nosti uerbum, etenim omnem
 Mundum agis, magnis rationibus absconsis uoluens,
 Quorum parua quæpiam omnino ad nos uenit lux
 Lutum adhuc uolutante, & oculos segnes ferentes.
 Verum ego defeci uitæ, paruum uero in terra
 Spiritum fero, multis agitatus uitiis,
 Hostium, amicorumque, quod & maximus est dolor,
 Quapropter lugeo, cado autem sub genibus tuis.
 Des solutionem uitæ mortuo tuo, des laboris
 Respirationem. uitæ, aut leuiori me inducas,
 Cuius gratia doleo. & dolores infinitos sustinui.
 Angelicis autem choris ferens admouens uiatorem
 Cœlestis uestibuli. ubi gloria est fulgorantis
 Triplicibus in luminibus unius magni dei.

AD SEIPSV M PER INTERROGATIONEM
 ET RESPONSIONEM.

u Bi uero uerba pennata. in aerem. ubi iuentutis
 Flos meæ. perit. gloria autem. abiit obscura.
 Vbi robur bene cōpactorum mēbroꝝ. morbus inflexit.
 Vbi possessio & diuitiæ. habet deus. alia uero peccatorum
 Rapacibus manibus præbuit inuidia, parentes uero,
 Et fratrum sacer binarius. in sepulchra abierunt.
 Sola mihi patria relicta est. Sed & huic
 Impellens undam nigram inuidus ægit dæmon,
 Et nunc hospes solitarius in aliena erro
 Trahens, uitamq; molestam, & senium debile,
 Sine sede, sine urbe, sine filiis, filiis curæ existens,
 Viuens diem in diem errabundis pedibus,
 Quo iaciam hoc corpus? qui mihi finis occurret?
 Quæ terra? quod uero sepulchrum hospitale occulet?
 Quis uero oculis deficientibus meis digitos imponet?
 Num quis piorum Christi amicus? num pessimus?
 Hæc quidem aura ferat, paruæ mentis, atq; cura.
 Siue sepulchro dabit quis meum corpus, inspirans onus.
 Siue imparentatum cibus feris fiat,

Feris, siue canibus laniamentum, aut uolatilibus,
 Si uero uis, igne combustum in aerem manibus spargas,
 Vel in scopulis magnis proicias insepultum,
 Aut fluuiis marcescat, & pluuiialibus fluxibus.
 Non enim obscurus ego solus ero, neq; incolligibilis
 Quando utinam, multis hoc melius, sed simul omnes
 Ultimus dies agita finibus nutibus diuinis,
 Sicubi & cinis aliqua, de mortuaq; membra morbo.
 Vnum autem hoc lugeo, & timeo tribunal dei,
 Et fluuios igneos, obscuraq; graua barathra.
 Christe rex, tu uero mihi patria, robur, opes. omnia.
 Tibi uero utiq; recreem uitam, & dolores permutans.
IN SOMNIUM DE ANASTASIA ECCLESIA, quam
STRVXIT IN CONSTANTINI VRBE.
 d Ormiebam fane dulce sonum, anastasia uero somnium
 Statuit meis ferens diurnis desyderiis,
 Quae prima uerbum excelsum in radicibus manens
 Duxit in uerticem montis summum.
 Quapropter anastasia id cognomento uocant
 Templum, meae dextrae opus optimi laboris.
 Sedere uidebar super sedens, non superciliis elatus,
 Neq; enim, neq; in somnis honorabam superbiam,
 Mihi autem utrinq; subsidebant senes,
 Oculis duces, electa aetas.
 At uero suffectores in uestibus clarissimis
 Stabant, angelici imagines nitoris.
 Populi autem alii quidem fusi erant circumstanter, ut apes
 Cancelli, erat enim certamen proximius accedere.
 Alii uero sacris uestibulis circumangebantur fluentes,
 Auribus, ac pedibus aequae festinantes
 Alios uero rursus, foraeque, multis daequae simul uiae,
 Pedibus pulsatae, mittebant meis sermonibus.
 At uero ab excelsis tectis ornatum auditum
 Sanctae uirgines, declinabant una cum benenuptis.
 Atque hic noctis lusus, praecipue stabat populus
 Verba nostra exaudire cupiens.

Θ ἡρεσιν ἢ ἐκλῆσιν ἐλαλεον, ἢ πετεηνόις.
 Ἐ ἰ δ' ἐθέλεις, πυρεκαυσον ἐς ἡέρα χεῖρεσι πλάσσις,
 ἢ ἐκτα σποπῆλον μεγὰ λρον εἴψαισ' ἀτυμβον,
 ἢ ποταμοῖσι πύθοιτο, καὶ ὑετίησι ῥοῇσιν.
 Ο υ γὰρ αἴτισσ' ἐγὼ μένος ἐσπομαι, οὐ δ' ἀσπίακτος.
 Ω σ' ὀφελον. ποταμοῖς τόδε λρόιον. ἀλλ' ἅμα πάντας
 Υ' σαρον ἢ μὲρ ἄγει πδρ' ἄτων ἄρ' νδύμασι θέοις,
 Ἐ ἰπου καὶ ποσὶν ἴς, ὀλροτά θ' ἄψαι νάσω.
 Ἐ ν δὲ γὰρ αἰαζω, καὶ δίδω βῆμα θεῶ.
 Κ αὶ ποταμοὺς πυρόντας, ἀφεγγέα τ' αἰνὰ βόρεθρα.
 Χ εἰς ἀνάξ, σὺ δέ μοι πλάτῃ, ἀένος, ὄλβος, ἅπαντα.
 Σ οἱ δ' ἄρ' ἀνάψ' ἔξαιμι βίον καὶ κήδε' ἀμείψαι.
 ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ἈΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ,
 ἮΝ ἘΓΓΕΑΤΟ ἘΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΕΙ.
 Υ δον δὲ γλυκὴν ὕπνον, ἀναστασίαν δέ τ' ὄνειρος
 Ἐ στήσιν ἐμοῖσι φέρων ἡμαρτίοις τῶ ποιοῖς.
 Ἦ πρῶτη λόρον αἰτωλὸν ἐν προπόμεσι μελόντα,
 Ἦ γὰρ ἐς κορυφὴν οὐρεος ἀκροτάτην.
 Τ' ἐν ἀναστασίαν μιν ἐπέκλησιν καλέουσι
 Νηὸν, ἐμῆς παλάμης ὀρ' ἔχον ἀριστοτόνου.
 Ἐ ξεσται δοκέεσκον ὑπὸ θρόνον, οὐχ ὑπὸ θρόφῳ,
 Ο υ δὲ γὰρ ἔδ' ὄναρ ἴον ἀγνοεῖω.
 Οἱ δέ μοι ἀμφοτέρωθεν ὑπερβόωντο γυραοί,
 Ροίμνης ἡγεμόνους, ἐκκρίτορ ἡλικίη.
 Οἱ δ' ἄρ' ὑποβησὶν ἔδ' ἐμοῖσι παμφανόωσιν
 Ἐ σαβν, ἀγγελικῆς εἰκόνος ἀγλαῖης.
 Λαοὶ δ' οἱ μελν, ἔχοντο πδρ' ἑσθλόν, ὥς τε μέλισσαι
 Κιρκλίδος. ὡ γὰρ ἄρ' ἄσπο τδρ' ὡ πελάσαι.
 Οἱ δ' ἰδρῶς προθύροισι πδρ' εἰνοντο ῥέοντες,
 Οὐασιν ἢ δὲ ποσὶν ἴσον ἐπειτόμενοι.
 Ἀλλ' ὅς δ' αὖτ' ἀγοραὶ τε ἀλνχιδέδ' θ' ἄμ' ἀγναι,
 Ποσὶ κροαινόμεναι, πέμψιν ἐμοῖσι λόγοις.
 Αἱ δ' ἄρ' ἀφ' ὑψι λρόν τεγώνων δῆμοσμον ἀκουῶ
 Ἀγναι πρ' ἑνικαί, κλῖνον ἄμ' ἐσθλὰ μοις.
 Καὶ γὰρ δὲ νυκτὶ σ' ἄψαιμα. διακρίδ' ἵστατο λρόσ
 Μνθων ἡμετέρων εἰσαίψιν ἀρ' ἑών.

Q
A
E
V
V
A
M
O
N
V
N
S
H
V
S
C
:
:

Qui sane humile, & curfile petebat uerbum.
 Non enim sursum uergere uolebat, neque doctus fuit.
 At hic caellicurrentem & uolubilem, qbus curæ fuerat
 Profunda inuestigare utriusque sapientiæ.
 Externæque nostræque, uox autem utrinque ruerat
 Tracto sermone, pugnantibus desyderiis.
 Verum mihi oris trinitas effluebat solicola
 Splendens triplicibus pulchritudinibus apertis,
 Voceque ualida, & spiritus ardentis
 Unda, & uerborum saltibus aduersariorum,
 Atque hi quidem, uibrabantur, & laudabant, hi uero silentio
 Admirabant, alii uero oratione susurrabāt, hi uero ēt mēte.
 Mortuo dolore in uocali, alii uero pugnant,
 Veluti quiescente unda a uentis.
 Omnes autem benedictia demulcebat, beneloquentesque,
 Et uerborum sacrorum gnaros piorum.
 Nostrosque, spuriosque, & qui ualde longe a mandra
 Miseri simulachrorum cultores infirmorum.
 Ut autem racemus calidis sub radiis denigratus,
 Neque acerbis pure sensim solutus,
 Neque totus maturus est, id qdem niger, aliud uero rubeus
 Aliud autem igneus, acerbum autem aliud habet,
 Sic hi dissidebant maturescēte uitio,
 Iam & torcularibus gaudebant latioribus.
 Hæc habebam, mihi uero somnū a palpebris excussit
 Vox gallorum, cum hocque simul anastasiā.
 Visum autem nisi habebam ad tempus, uerum deinde,
 Et hoc fugit cor sensim flaccescens.
 Solus autem dolor mansit mihi, & senectus dolorosa.
 Heu meam trinitatem, heu meos filios.
 O inuidia, qd nā mihi fecisti? habes tantum, aliud deterius.
 Nequid misceris in mea male pereunte uita.
 Quippe quidem multis exultans, magnisque
 Pulchritudinibus uariis regina urbs,
 Templis coelestibus exultat supra alia.
 Templis olim meis, nunc uero alienis.

Cum quibus, & gloriosum solum Christi discipulorum,
 Lateribus cruciformibus quatrifariam sectum.
 Sed non tantum mihi certe desiderium, & dolor illorum,
 Quantum anastasiæ, Bethleem ultimæ,
 Quippe multa laboravi, & in mari & per terram,
 Inimicis & amicis, pastoribus, atq; lupis,
 Morboq; odiofo, & senio curuo,
 Nullus autem antea mihi talis euenit dolor,
 Non tantum Assyriis, cum ducebatur longe a patria
 Populus captiuus, templum luxit magnum.
 Neq; uero neq; arcam, cum alienigenis imixta fuit,
 Neque Iacob antea filium subreptum carum.
 Non leo barbatus uenatoribus domitos
 Catulos, neque gregem bubulcus pereuntem,
 Neq; hospitalis planta desuper nidum
 Auis relinquens inuita, non polypus cubile,
 Quantum ego nuper constructum lugeo etiam nunc
 Templum, quod alius habet fructum meorum laborum,
 Si quando tui obliuiscatur meum cor, siue quid lingua
 Antea ferat apud me, Christus mei obliuiscatur,
 Sæpenumero & magnis sacrificiis sine, atque mensa,
 Populum anastasiæ lustraui longe manens,
 Statuens in mentibus incorporeum intus templum,
 Lachrymas delibans uisis diuinioribus,
 Inuigati, cantoresque, chorique amabiles
 Hospitum nostratum ex aspectu opposito,
 Viduæque, orfanicique, errabundi, imbecillesque,
 Aspicientes ad meas ut dei palmas,
 Domusque dulces, senii alumnae, nunq; ego sane
 Obluiscar, neque uolens uestre amicitiae,
 Si uero quidquam & mei multa tolerantis relictum est
 Memoriae inter uestros, hæc gratia est trinitatis.
 Multi enim temporibus accommodatum cor habent,
 In solis autem pudor oculis leuiorum,
 Illud tamē desydere ueneranda trinitas, semp inobliuiscibilis
 Animabus nuper plantatis tui maneat diuinitas.

Σὺν τοῖς καὶ μεγάλαυχον ἔδδ' χρυσοῖο μαθητῶν,
 Γλυφαῖς στυροτῶσις τέσσαρα τεμνόμενον.
 Ἄλλ' οὐ τόσσος ἐμοὶ γὰρ ὄστος καὶ ἄλγος ἐκείνων,
 Ὅσος ἀνάστασις, βηθλεέμυς αὐτῆς.
 Ἡ μὲν τῷ Μ' ἐμὸς γῆσα καὶ εἰν ἀλὶ καὶ κατὰ γαίαν,
 Ἐχθροῖς καὶ φιλοῖσι, ποιμέσιν ἠδὲ λυγροῖς,
 Νέσσω τε συγδοῖν, καὶ γήραϊ καμπυλόεντι.
 Οὐπὶ δὲ πρόσθεν ἐμοὶ ὄϊον ἐπὶ λθον ἄγχι.
 Οὐ τόσον ἀστυροῖσιν, ὅτ' ἦγετο τηλόθι πατρίδος
 Λαὸς δουρειαλῆς, νηὸν ἐκλαυσε μέγαν,
 Οὐδὲ μὲν δὲ κωβωρὸν, ὅτ' ἄλλοφύλοισιν ἐμίχθη,
 Οὐτ' ἰακώβ τοπάρου ἱακχά πέντα φίλον,
 Οὐλὶς ἠὲ γυγφορὸς ἐπακτῆρεσι δαμνύτας
 Σκνύμους, δ' ἀγέλιω βυχέλοσ' ὀλυμπίω,
 Οὐδὲ φιλοξένοιο φυτοῦ καὶ πύργου καὶ καλῶ
 Ὅρνις ἀφείδ' ἀέκων, δ' πολὺν ὄρω θαλάμω,
 Ὅσσον ἐγὼ νεόπτεκτον ὀδύρομαι εἰσέτι καὶ νῦν
 Νηὸν, ὃν ἄλλος ἔχει καρπὸν ἐμῶν καμάτων.
 Ἐἴω τε σείοι λαοὶ τοῖς ἐμὸν κέαρ, εἴ τι ἔλθῃ
 Γρόαθ' ὄφρ' οἱ παρ' ἐμοὶ, χρυσοῖο καὶ λαοῖ.
 Γομάκι καὶ μεγίστην θυέων δίχα, ἠδὲ σαπέλιν,
 Λαὸν ἀνάστασις ἠγνισα τῆς μελῶν,
 Στήσας ἐν προαΐδεσσιν ἀσώματον εἴδωσι νηὸν,
 Δακρυῖν ἐπὶ πᾶσι νῶν φάσμασι θεοτόχοις.
 Ἄλγεος ὑμνοπόλοι τε, χοροστασίαι τ' ἐρατεινὰ
 Ξένων ἠμεδαπῶν ὅς ὅτ' ἀντιθέου,
 Χῆρα τ' ὀρφανικοὶ τε, ἀλήμονες, ἀσβανέοντες,
 Λύσσοντες πρὸς ἐμάς ὡς τε θεὸς παλάμας,
 Ὅι κοῖτε γλυκεροὶ, γηροτόφοι, ὅτ' ἔχῃ γε
 Λήσομαι, οὐδ' ἐδέλθον ὑμετέρῃς φιλίας.
 Εἰ δέ τι πού καὶ ἐμείοι φυτλήσιοι λείπειται
 Μνήστις ἐν ὑμετέροισι, ἠδὲ χάρις τειάδου.
 Πολλοὶ γὰρ καί ποτε ἐπὶ ῥέοσιν ἦτορ ἔχουσιν,
 Ἐν δὲ μένοισι αἰδῶσ' ὀμμάσι κορυφῶν.
 Κεῖνο γὰρ μὲν τῷ δέω σεπὶ ἠείας, αἰὲν ἀλησοῦ
 Χυχαῖς ἀρ' ἔφντοισι σείοι μελῶσι θεότης.

χαίρετε δὲ βασιλῆες ἐμῶν παιδῶν ἐπὶ ῥῶγῃ.
 χαίρε μοι ἀνδράσι καὶ δύσι μῦθα μέλαι.
 χαίρε τέ μοι ἱερῆς ἐπὶ ἀμύλοισιν ἰόντες.
 χαίρε πρόεσβε τύφε. χαίρε πόλις μεγάλη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χθονίων μὲν ὑπὸρ τῶρος εἰμι θοάκων.
 Ἴ μείρω δὲ μόνου κνέουσ' ἀθανάτου.
 Ἀλλὰ καὶ ἔω με φίλη τειῶς ὑσάπιν δὲ
 Ὀφύ με θ' οὐ πῶρ ἀγνήσθωκος ἀνάστασις.
 Γρηγορίου γῶος οὐτος ἀνάστασίω ποθέοντες,
 τῆς ἑτέμιν φθονεῖν νόσφισιν ἀσβανίη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΊΟΥ ΔΙΑΦΟΡΩΝ,
 ΚΑΙ ΚΑΤ' ΕΥΔΙΕΡΕΩΝ.

ὁ γράφον δὲ ἀριστος, ὅς ἐν πινυκάσι χαράσσει
 μορφὰς ἀρεκῆας, ἐμπνοα δερκὸς μέλαι.
 Οὐχ ὅς χαρμάτα ῥομά καὶ βύχρα μάτ' ἐπιμί
 λημῶνα γράπτει δαίμονες ἐκ πινυκῶν. (ξασ,
 Νῆα δὲ πινυκῶν ἐπὶ πινυκῶν, ὅς παρασκήμοις
 καλῶσι, ὅς πινυκῶν ἀνδρῶν χαρμάτω μέλαι,
 Ἀλλ' ὡς ναυπηγῶς χεῖρας γράφοισιν ἀρίστα
 δαδῶν πτεξάς μέλαι κνέουσι θαρσύνει.
 καὶ σφαγῶς δὲ ἀριστος ἀρήϊος ἀντή καλῶς,
 καὶ δόμος ἀγλαῖος δαδῶν δὲ παγῶς.
 ὅς δὲ βίων βροτέων, ὁ μὲν ἀμυρονοῦ, ὃν ἵνα χριστῶ
 τὰ βροτῶν ἀγλαῖ, πλεκτηῖς ἀλλότριον κακίης,
 ἔμπεδον, ἀσυνέλικτον, ἀπενδύα. ὅς δὲ κακίης,
 ἔνδοθεν ἀσβανίων, ἐκτοθε κακίης ἔχων,
 ἢ κνέμωρον, φθονοπλήτην ὁμοῖον, οἷσιν ἀπάντα
 δινήεντα πέλει ἀσπένδουσι νόον,
 τοῖος καὶ χριστῶς μεγακλέος ἀρητῆρσι
 θυμῶς. ὁ μὲν, βροτέου γὰρ τειγῶς ἀφ' ἀνέρος,
 κλινόμενος καὶ ῥοῖσι, δὲ νάξ πολὺ καμπτῶς ἀήταις,
 παντῶς κακίης οὐκ ἄκοσ, ἀλλὰ τύπος.
 Αὐτὰρ ὅ γε θομῶν καὶ δαγῶν παλάμησι
 δαδῶν ἀγλαῖ, χριστῶς ἔχων χεῖρ' ἀνέμωρος,
 καὶ μεγαλοῖς παιδείας, ἀπὸρ θεὸς ἀνέμωρος,

Valete o reges meorum affectuum auxiliores,
Vale mihi exortus & occasus pugnantes.
Valete mihi sacerdotes in suos ipsos euntes.
Vale praeses superbia, vale urbs magna,
Verum ego terrestrium quidem superior sum sedium,
Cupio autem solam gloriam immortalem.
Sed & serues me cara trinitas, postremo autem
Videbimus ubi sanctae sedes est anastasiae,
Gregorii luctus hic anastasiae cupientis,
Qua olim illum inuida priuauit infirmitas.

DE VITAE DIFFERENTIIS ET CONTRA
FALSOS SACERDOTES.

Pictor est optimus, qui in tabellis imprimit
Formas ueras, spirantia uisus,
Non quod colores multos bene coloratos statim immiscēs,
Pratum pictum ostendit & tabellis,
Na uem autem mariuagam laudauit, non adulterinis
Pulchritudinibus, non puppis floribus splendentem,
Sed quam structoris manus clauis optime
Dederunt fabricantes undis fidentem.
Et exercitus est optimus martium pro pulchro,
Et domus splendida secunda est bene compactae,
Vituarum mortalium, ea quidem immortalis, quam christo
Timor ducit, implicati aliena uitii,
Firmam, inconcussam, illugubrem, quae uero pessima est
Intus infirma, extra robur habens
Celeris mortis, mente captis similis, quibus omnia
Vertiginosa sunt inconstantibus mente,
Talis & Christi gloriosi cultoribus
Animus, ille quidem mortalis cultor semper potentis,
Vergens temporibus, harundo multiflexi uentis,
Omnimodi uitii non medela, sed figura,
Verum haec tremulis & sanctis palmis
Donum ducit, Christi carni gratificata,
Et magnis passionibus, quas deus hic tolerauit,

Liberamentum pristinarum nostrarum passionum.
Cui uiuit soli, & delectatur, cui certe diuidit
Animum a terrestribus inde erigens.
Hominibus autem bonis dat mentem, malis autem
Flectitur, quantum lapis horrendus adamas.
Neq; hic curam habet diuitiarum, magnarumq; sedium,
Non gloriae mortalis hic tractae.
Neq; pellem regis habens fortis leonis,
Calet uulpinam intus seruitutem.
Mortuorum, dolosus, perniciosus, alius inter alios
Variis malitiae formis occultatus.
Sed mentem puris intellectionibus semper augens,
Iam & trinitatem attingit coelestem,
Cuius formam affixit in mentibus suis,
Gloria una in tribus pulchritudinibus uisa,
Et populum sacrificiis puris deiformem struens.
Postremo animae sacrificia exanguia fert.
Horum ego cupiens unus esse, non occultabo
Iam & uestibula intra calcem habens.
Vt uidi infanda opera, machinamentumq; molestum
Retrocedens, extra posui pedem.
Quippe multa laboraui & in aliis incredulis,
Quibus inest linguae sonus adhuc nostrae
Lapides mei, illorum autem trinitas diuinitas nuper compacta.
Talibus inuicem suscepimus muneribus,
Sed & sic cessi relinquens sermonem non amplius incredulum,
Undiq; nostris undis iactatus.
Iaceo, supergredere, supergredere mala inuidia, certe cito iam te
Continebo, & ultimis finibus occultatus,
Et ferae obscuris in uisceribus coercitus
Cetis marinis, quemadmodum olim Ionas ingressus est,
Corpus quidem in uisceribus, mens uero solutis motibus
Ibit quo uoluerit, quamuis coercita.
Hoc bonorum solum est liberum, neq; continibile,
Neq; captabile, Christo mens eleuata,
Non mortalis regis contubernalis, ut prius

ἔλπον ἀρχαίων ἡμετέρων πατέρων.
 ὦ Ζεῦ μοῖνῳ, καὶ τὸρ πεταί. ὦ ῥα κεαί ζῆ
 θυμὸν ἀπὸ χθονίων ἐνθεν ἀνίσταμενος.
 ἄνθρωποι δ' ἀγαθοὶσι διδοὶ φέρει, τοῖς δὲ κακοῖσι
 καμπτέται, ὅσα λίθοι ὀκρυόεσσι ἀδάμασ.
 οὐ δ' ὅ γ' ἐπίστρεφεται πλῆθυν, μέγαλρον τε θοάκων,
 οὐ δὲ ξηρὴ βροτῆος ἐνθαδὲ συρομένης.
 οὐ δὲ δουρὶ βασιλῆος ἔχων βριαρτοῖο λέοντος,
 κούθει κερωτόν, ἐνδοθὶ δουλοσύλῳ.
 νεκρὸν βόρος, δολόμην, ἀτάσθαλος, ἄλλος ἐν ἄλλοις
 γανυσάμενος κακίης εἶδεσι κλεπτόμενος.
 Ἄλλ' ἄνοον κακοῖσι νοήμασιν αἰὲν ἄέξων,
 ἥδ' ἐκτετατὸς ἀπτεται οὐρανόθεν,
 ἥς τῶν ἐστειλεν ἐνὶ πραπίδασι νῆσι,
 κούδος ἐν ἐντετατοῖς κακίαισι δεινὸς μένος.
 καὶ χθονὶ θυέεσσιν ἀγνοῖς θεοφάτα τέλχων,
 ἵστατο ἦν χθονὶ θυμὰ τ' αἶψα μαφὸρ.
 τῶν μὲν ἐγὼ πόθεν εἰς ἔμμεναι, ἐκτετατὸς
 ἥδ' ἐκτετατὸς ἐνδοθὶ παρὸν ἔχων.
 ὅς τ' ἴδον αἰσυχὰς ῥῆγα, κακοῖς ῥαχίῳ τ' ἀλεγεινῷ,
 ἄλ' ἀγαθὰ μένος, ἐκτόρος ἔθιμα πόδα.
 ἥ μιν πᾶσι μέγιστον καὶ εἰν ἄλλοισιν ἀπίστοις,
 οἷσιν ἐνὶ γλασπῷ ἡχρὸς ἐθ' ἡμετέρης.
 ἀάδ' ἐμοὶ κείνων δὲ τειάς θεότης νεόπικτος.
 τοίοισι ἀμύλας ἐφνίχ' ἐμνέξ' ἐνίοιοι.
 Ἄλλ' ἐκτετατὸς ἐνδοθὶ λειπὼν λῶρον ἐκτετ' ἀπίστοις,
 πᾶντοθεν ἡμετέροισι καμπτέμενος.
 κείμ', ἐπὶ βροτῶν, ἐπὶ βροτῶν κακὴ φθόνη, ἡ τὰ χαδῆσε
 σχήθω, καὶ πυμαίοις πείρασι κούδο μένος,
 καὶ θερὸς ζοφδοῖσιν ἐνὶ πάλ' ἀγχοῖσιν ἐδρῆς
 κήτερος ἐναλίξ', ὥσπο τ' ἰωνᾶς ἐδν,
 Σῶμα μὲν ἐν πάλ' ἀγχοῖσιν, νόος δ' ἀδέροισιν ἐρωαῖς
 βήσεται ὅτι κ' ἐθέλῃ, καὶ πᾶρ ἐδρὸς μένος.
 τὸ τ' ἀγαθὸν μόνον ἐς ἐλάνθρον, ἔτε καθεκτόν,
 οὐ θ' ἐλετὸν, χιτῶν δ' ἀνὰ ῥό μιν.
 οὐ θνητὸν βασιλῆος ὁμέστος, ὡς ὁ παρὸιθεν.

Γρηγόριος θυγατέρα φέρων ὀλίγην,
καί μενος ἐν μέσσοις καὶ τιφίλων καὶ ἀνάνδου,
Ἄπυρον ἄσθμα φέρων, δούλια δαίνυ μενος.
Ὅυχ' ἐφριπύσει με διχαστόλος, ἢ ἐσυνέσφω,
ἢ ἐχαμύσει τὴν πνύματι μέζανέμερον.
Ὅυ δὲ χέρσας φονίους προσπύψομαι, οὐδὲ χνέας
δραξομὶ, ὥς τ' ὀλίγη ἀνπτύχειν χεῖρες.
Ὅυ δ' ἔρῳ ὑπὸ δαῖτα χνέθλιον ἢ ἐθανόντος,
ἢ ἔνα νυμφίῳ ζῶν πλεόνεσσιν ἔων.
Γάντα τὰ μὲν, γνάθμοισιν ἐλάει. τὰ δ' ἄρ' ὁππῶδ' ἴσται
Θήβου ἀρπαλέας βέλτερος παλάμαις.
Ὅυ δὲ φροπύδ' ἄρην, τὰ φονέμπυρον, ἄτ' ὑπὸ δῶμα
ἔλξω τὴν μογρῶν κασδρά τειρόμενος,
Ἄσθμα κροῖο φέρων, ἄλλω ὑπὸ δαῖτα παχέῳ
Σπείδων, πλὴν προστόρῳ ὑβριν ἀποσκεδάσαι.
Ὅυ δὲ μὲν οὐδὲ πρόσφορος ἔων ἰδρύσιν ἐν χόρῳ,
ἢ μένος ἢ πλεόνων εἰς ἐν ἀπειρομέλων,
Θέγγομαι ἔασι τὸρ πνέ, τὰ πνύμαρσ' ἐκτὸς ῥίψας,
Ὡς κεν εἰμι πρόσφω, φίλῳ ἔχων πλεόνων.
Τὸρ πνύμαρσ' ἐκτὸς ῥίψας, φίλῳ ἔχων πλεόνων,
κρημνοβαλῆς ἐπέων ἀντικρουσθόμενων,
Ἀθλοφροσίν ὁμοῖα, πολυγνώμητοισι τε λῶβαιο,
ἢ καὶ μακρομέλῳσι ἀντίπαλ' ἡνιόχοις,
Ὅυχ' ὅλῳ ἀνιχνεύσας, ἔστω μαρσ' αἰδομένοιο
Λύσαν ἐπιψύξας, οὐ χέρσας μακρομέλῳσι
Πᾶσιν ἐπ' ἄλλοτείοισι λόγου δισμοῖσι πεδήσας,
Ὅυ λυδῆ κρημνίσας δόξαν ἀποσκεδάσας,
Ὅυ τὴν φονὶσθάνοντα διδάγμασιν ἐς χθόνα ῥίψας,
Ὅυ πτεγαῖς δακρυῶν δακρυῶν ἐκκαλέσας,
Ἀλλ' ἐν φάρμακον αἰνὸν ἔχων θηρήτορα πμῆς
Θυμὸν, καὶ θανάτου φάρμακον ἀρεκέως.
Ὅυ δὲ τί που σινώδισιν ὁμοθετοῖς ἐστω μέγας
χλῶν ἢ γδράνων ἀκείτα μύνα μελίων.
ἔνθ' ὅρ' ἴσται, ἐνθ' ὅρ' ἴσται, καὶ αἰχμὰ κρυπτὰ παροίθεν
ἔισ' ἐν ἀνυστερόντων χόρον ἀπειρομέλων.
Τῶνδ' ἄρ' ἔνεκ' ἔρως μεσσοῖς χερσὶ μακροῖσι καὶ θυμῷ
ἱητόρ

Gregorius arcæ oblectamen ferens paruum
 I acens in mediis mœstus & mutus
 I nspirantem spiritum ferens, seruilia comedens,
 N on sedes honorabit me indicatoria, uel consensu,
 Vel humili spiritu modos tribuens.
 N eq; manus mortiferas complectar, neq; barbam
 Attingam, ut paruum contra fortior gratiam.
 N eq; sacrum ad epulum natale, aut mortui,
 Aut aliquod sponsalitiū cum pluribus currens,
 O mnia hæc quidē, rapacibus laniamēta, hæc uero sequacibus
 Ponam rapacibus Briarei manibus.
 S ero autem onerariam agens, sepulchrū spirans, fero domū
 Traham laboriosum uentrem uexatus,
 S piritum pueri ferens, aliud ad epulum pingue
 Festinans, priusq; priorem contumeliam dissipem,
 N eque uero, neque præses existens in sacris locis,
 Aut solus aut pluribus in unum congregatis,
 L oquar auribus iucunda, res spiritus extra proiiciens,
 Vt sim promptus, amorem habens plurium,
 D electatusque plausibus, & in theatris tripudians
 Præcipiti uadens uerbis colluctatis,
 P ræmiorum latoribus similiter, multiplicibusque iacturis,
 Velet furentibus contra aurigis,
 N on totum oppugnans, non corporis ardentis
 Rabiem refrigerans, non manus furentem
 O mnibus in alienis rationis uinculis, uinciens,
 N on falsam cordis opinionem dissipans,
 N on superbiam inflantem documentis in terram proiiciens,
 N on fontibus lachrymarum lachrymam euocans,
 S ed unum medicamentum graue habens uenatorem honoris
 Animum, & mortis remedium uere,
 N eque uero congregantibus socius sedis ero ego sane
 Anserum aut gruum temere pugnantium,
 V bi contentio, ubi bellumque, & obprobria cælata ante
 In unum hostium locum congregata.
 H orum enim causa ego quidem medium humilibus sedeo

Medicus affectuum, ipse sine morbis existens.
Non enim meæ canitiei ludere, & cultorem indecenter
Esse pro sedibus, pro quibus pugnautes
Scinduntur, & mundum totum secant illegitime,
Heu heu, magnorum nostrorum dolorum,
Hæc quidem quibus amicum, & cercopum robur sit,
Ast ego Christo implebor quiescens
Si uero malum populi deisapi habenas proiicere,
Stent capita excutientium,
Vt quæadmodum celerem equum expuitorem habenarum
Furor agat precipitiis, haud scopulis ferens,
Precor, ut omnia deo cara his curæ sint,
Si uero deteriora longe aures habere.

AD EPISCOPOS.

Sacrificia mittentes incruentas sacerdotes
O animarum custodes gloriosi, o magni
Figmentum dei manibus in uestris ferentes,
O deum hominibus ualde excellentem in unum ducentes,
O mundi fundamenta, uitæ lux, columnen uerbi,
Sacerdotes uitæ infinibilis splendidæ,
Christiferi, sedibus insidentes optimis,
Excelsi, theatris gaudentes decentibus,
Sceni uagi, membris insistentes ligneis,
Infirmi ter hiantes in alienis personis,
Pietatis aut quæcūq; sunt intrus, similia omnibus habentes.
Vos quidem ludatis, quæ & luditis indecenter,
Et grauitè loquamini, quæ facitis ut ualde leuia.
Verum ego, & si me malum & incōmodum uirum
Omnes simul ponatis, a choro autem procul pellatis
Vestro, iacentes frequentibus sagittis,
Manifestis, absconsisq; quod & amicus uobis,
Sed tamen quæ me animus compellit & iubet
Loquar nolens quidem, uerum sermonē extra rumpam
Animum, ut cum unda coacta extra uehementi
Vento, & cauernas subiens, non uisibilibiter
Feret, & quid certe decidit, soli,

Ἰησοῦ πατρῶν αὐτὸς αἰῶνος ἐὼν.
Ὁ γὰρ ἐμῆς πολιῆς παύζειν, καὶ χάριεν ἀεικῶς
ἔμμελαι αὐτῇ θρόνων, ὧν πέρι μύνα μύνοι
Σχίζονται καὶ κόσμον ὅλον τέμνουσιν ἀδέσμως.
Αἱ αὖ τῇ μεγαλῶν ἡμετέρων ἀχέων.
Ταῦτά μιν, οἷσι φίλον, καὶ κεκρυφῶν κρυάρας εἶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ χρίσον πλήθους ἀδεμέων.
Ἐἰ δὲ κακὸν λαοὶο θεόφρονος λύϊα εἶψαι,
ἔσθωκεν κεφαλὰ τῇ ἀποσεισάμελυν,
Ὀφάκεν ὡς ἴδον ἵππων ἀποπύσῃρα χαλινῶν
Θυμὸς ἄρ' ἐκρημνῶν, ἡ σφοδρῶσι φέρων.
Ἐνυχομαι, ὡς κεν ἀπαντα θεῶ φίλα τοῖς δε μεμήλοι.
Ἐἰ δὲ χειρότερὰ, τῇ λῶ. τὴν δ' αὖτ' ἐχέω.

Εἰς ἐρισκόπους.

Θυσίαν πέμποντες ἀναιμάκτως ἱερῆος,
ὦ ψυχῶν ταμίαι μεγακλιδος, ὦ μεγάλοι
Πλάσμα θεοῦ χεῖρας ἐν ὑμετέρῃσι φέροντες,
ὦ θεὸν ἀνθρώποις μέγ' ἐξοχὸν εἰς ἀνθρώπους,
ὦ κόσμιο θεὸς μετὰ βίου φάος, ὅρμα λόγιο,
Μυστοπόλοισι ζωὴς ἀτελευτήτοιο φαινής,
Χειροφόροι, δῶκοισιν ἀεσφύωντες ἀρίστοι,
Υψηλοὶ, θεοῖσι γυγνόμενοι δὴ πρεπέεσσι,
Σκίυο βαλταί, κρύβουσιν ἐφεσπότες ἐυλίνοισιν,
Αἰσθανέως χάσκοντες ἐν ἀλλοτείοις προσώποις,
Ἐυσεβίης ὅσα δ' ἐν τῷ ὁμοίῳ παύσιν ἐχόντες,
Υμῖς μὲν παύροις τε, τὰ πᾶν καὶ παύροις ἀεικῶς,
Καὶ σφοδρὸν φέροιστε, τὰ δ' ὅρματε ὡς μάλα ἔχου φά.
Αὐτὰρ ἐγὼν, εἰ καὶ με κακὸν καὶ ἀνάρστον αἰσφρα
Γάντες ὁμοῦ θέητε, χοροῦ δ' ἄρ' τῇ λεδίοισι
Υμετέρῃ, βαλμοντες ἐπ' αὐτοῖς οἷσιν οἷσιν,
Αμφαδίοις, κρυπτοῖς τε, τὸ πᾶν καὶ φίλτρον ὑμῖν,
Αἰμῆς τὰ με θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνάλγει,
Φέρομαι, ἐκ ἐθέλων μὲν, ἀτὰρ λόγον ἐκτοθε ῥήξω
Υψηλῆς, ὡς ὅτε κνύμασι μύνον ἐκρηχέω
Πνύματι, καὶ σήραφ' αὖτ' ὅρματε, οὐκ ἐπὶ οἷον
Καλὰ λῶ, καὶ ποῦ τί διεκτῇ πῇ δ' ἀνέδοιο,
FF

Fracto dolore per os talia passus sum,
 Non possum capere intus iram, sed suscipite
 Si quem & mordacem dicam sermonem, filium doloris,
 Medicamentum doloris est, & aeri uerbum dicere,
 Corpus magnum Christi, prætiosam gloriam regis,
 Populus totius terræ regius, gens infida,
 Erat cū erat nunc rursus dei possessionem hinc & inde
 Excudit, utque unda multifragi maris,
 Aut planta robustis concussa uentis.
 Populus hic, cui deus uenit a cœlesti sede,
 Gloriam suam mortalibus in uisceribus exhauriens,
 Et mixtus est hominibus, deus mortalis in unum collectus,
 Et magnam utilitatē dedit passus corpore, sanguinēque diuinū
 Liberatiuum nostri uitii fudit, aliaque multa
 Sacrificia posteaque sermones, qui disseminarunt omnibus,
 Et dulcis mortis amaram manum offenderunt,
 Vt uerbo honorarent uerbum deū, sanguine autem sanguinē.
 Quis agit hoc corpus? unde tantum onus mihi quidem?
 Quomodo autem sus solipascus meum offendit pomerium?
 Quomodo luna tenebrosa tantam gloriam occultauit?
 Rabidus, maleficus, quoniam hominibus inuidens
 Ex eo adhuc, cum primum Adam eiecit e paradiso,
 Vitaque immortalis subducens noxio fructu,
 Et multis, ualidisque concussionibus semper turbans,
 Non ualuit ut cupiebat totum genus, suis dolis
 Genuatim iacere, scintilla autem uerbi, & fax eleuata,
 Omnem percurrit terram celebris, insecutores autem,
 Et plus firmarunt præmiferis impactos.
 Secundam excogitauit machinam dolosam, ut exercitū nouit
 Fortem, ducibus perniciosam iniecit inimicitiam,
 Et enim ducē cadente, totus exercitus in terram uergit,
 Mariuagusque uero nauem malus, pnam statuit flatus,
 Aut scopulis fregit, gubernatore sine.
 Vt autem domosque, urbesque, choros, boues, currus, oues.
 Læti ignorantia gubernatoris, scientibus uerbum
 Nostrium uitium, quicūque populi præsides,

Grego. F

P rimum quidem homicidis fugæ urbes dispositæ erant,
 E t regio quædam erat remissicis sacrificiis,
 E t quædam & amaritudinis & sanguinis postremis
 D iebus, quod christi malisapi euacuarunt
 Mercedem inhonorati malam & paruam habentes.
 M inime qdem ex inuito, quoniam deus est imprehensibilis
 M anibus, cum uoluerit. uerum quidem euacuarunt.
 N unc autem unum locum sciunt, pernitieiq, mortisq,
 O mnes, quicūque hospites, & septi nostri,
 V enerandum antea sapientum sedile, septum optimorum,
 T ribunal hoc angelicis choris germinans,
 C ancellum medium mundorum duorum, & manentis,
 E t præter uolantis, deorum terminum, hominumque,
 E rat cum erat, nunc rursus ridiculum, cum omnibus
 I ntra in clausam portam cursus, ut uideor mihi
 P reconem clamantem in mediis audire,
 H uc agite quicūq, uitii conscensores, opprobria hominum,
 V entrofi, latitendi, impudentes, superciliosi,
 M eribibi, erronei, conuitiatores, delicati uestibus,
 D eceptoresq, iniuriatores, celeriter peierationem iurantes,
 P lebiuori, facultates in alienas intangibiles
 I acientes manus, inuidi, dolosi, & infidi,
 B landitores potentium, humiles, humilibus leones,
 C ircumpositi, temporis uolubilis cultores
 P olypodes, saxis assimilatico ore sermone,
 N ouinubi, feruentes, adhuc florentes lanugine,
 A ut furatores naturalis ignis, luminibus habentes
 A ereum amorem, cum aperte fugeritis,
 N aides cœlestium, nouiluci, flammantes
 S piritu splendenti, conuenientis uitii,
 H uc agite audaces, omnibus sedes lata parata est,
 H uc agite dextris nouos inclinetis tendones.
 O mnibus prompte, & non cupientibus distenti sunt
 M anna rursus externus hymber, omnis sinibus colligatis,
 Q ui plus, quicq, iminutum mea gratia, si uero uolueritis,
 N eq, sancto parcatis deiformi diei ocioso,

Π ρόδε μὲν ἀνδροφόνουσι φυγῆς πολλίεθρα τέτακτο,
 Κ αὐχὸς τίς ἐλυ ἀποπομπάοις θυέεσι,
 Κ αὖ πὺρ καὶ πικρὴς καὶ αἵμαρος ὕστατοισιν
 Ἡ μάσιν, ὅχρηστοιο κακὸν φονὸς ἔβρεκνῶσεν
 Μ ιαδὸν ἀτιμήσιο κακὸν καὶ τυλθὸν ἔχοντες.
 Ο ὔτι μὲν ἔβρεκνῶσεν, εἰπεὶ θεὸς ἔστιν ἀληπτός
 Χ ἔρεσιν, δὴ τ' ἐθέλησιν. ἀτὰρ γε μὲν ἔβρεκνῶσεν.
 Ν ὡ δ' ἐνὰ χῶρον ἴσαν ἀτασθαλίας τε μὲρ δ' τε
 Π ἀντες, ὅσοι ξένόι τε καὶ δῖκος ἡμετέρου,
 Τ ὅσε πῶν ὁ παρὸι θεσφῶν ἐδος, δῖκος ἀρίστων,
 Β ἡμὰ δ' ἀγγελικῇσι χερσασίησι τεθλός,
 Κ ιηλίδαι τλὴν μετ' ἑλιν κῆσμων δῦο, τὸν τε μὲν οἶτος,
 Τ ὅτε πῶν πῶν μελῶσι, θεῶν ὄρον, ἡμδρίων τε,
 Ἡ ν ὅτε λῶ, νῦν αὖτε γελόϊον, λῶ ἴνα πῶσιν
 Ἐ ντὸς ἀκλήσιο θυρῆσ σρόμος, ὡς δοκέω μοι
 Κ ἡρηνος βοόωντος ἐνὶ μεσάτοισιν ἀκούειν.
 Δ οὐρ' ἴθ' ὅσοι κακῆς ἐπιβήτορες, αἶχλα φῶτων,
 Γ ἄσπερος, δῖρυ τένοντες, ἀναιδέες, ὀφῦοντες,
 Ζ ὡροπῶται, πλάγκται, φιλῶ κέρμοι, ἀβροχίτωνες,
 Υ δὲ τὰ ἴθ' ὑβρίζαι τε, θῶς ἐπὶ οὐρον ὁμῶντες,
 Δ ημοβόροι, κτεάτεσιν ἐπ' ἀλοτείοισιν ἀλπίους
 Β ἄλλοι τε παλμάσ, φθονόροι, δολόοντες, ἄπιστοι,
 Θ ὡπτες δῖοι ἀνέων, χθαμαλῶ, χθαμαλῶσι λέοντες,
 Α μείθερι, καίροιο πολυτέπλου θοράπωντες,
 Π ούλ' ἀποδὲς πῶσιν ἐφ' ὁ μὲν οἱ χρῶμα μύθω,
 Α ρτίγαμοι, ξείοντες, ἐν χροάοντες ἔδλιν,
 Ἡ κλέπται φυσικοῖο πυρός, φαέεσιν ἔχοντες
 Ἡ δρίω φιλότητα, ὅτ' ἀμφαδίλιν ἀλέησθε,
 Ν ἡίδεσ θρανίων, νεοχμπεές, ἀθαλόοντες
 Π νάματι ἀγλήεντι, συνδρῶ μὲν ἡσ κακότητος.
 Δ οὐρ' ἴτε θαρσαλέοι, πᾶσι θρόνος δῖρυς ἐτοίμος.
 Δ οὐρ' ἴτε δέξιδόρῃσι νέουσ κλίνου τε τένοντες,
 Π ἄσι προφονέωσ καὶ μὴ ποθέουσι τέτανται.
 Μ αῖνα πάλιν ἐνός ὁμβρος, ἄπασ ἡλῶσι λέγει τε,
 Ο ὅς πλέον, ὅς τ' ἐπιδόεζ ἐμὴν χάριν. εἰ δ' ἐθέλοι τε,
 Μ ἡ δ' ἀγῆδ φείδοιθε θεσδέος ἡμάρσας γού.

FF ii

Ἡ πάχα καὶ παλάμησιν εἰ ἀπλήροισι πύθοιτο.
 Ξυλὸς μὲν πάντεσσιν ἀήρ, ξυλὴ δὲ τε γαῖα,
 Ξυλὸς δ' ἔρηνος θυρῶν, ἅ τ' ἔρηνος ὁμμασι φαίνει,
 Ξυλὴ δ' αὖ πόντοιο χεῖρς, ξυλοῖτε θόωκσι.
 Θ αὖμα μέγ', ἔδδ' Σαδλ χεῖρτος ξένος, ἀλλ' ὑποφήτης.
 Μ ἢ τέ τις οἶω ἀροτῆρ, μὴ τέκτων, μὴ σκυττόργος,
 Μ ἢ θήρην μετέπων, μὴ τ' ἔμπυρον δόρυον ἐλαύνων,
 Τ ἢ λὲ μέντοι, μὴ δ' ἄλλον ἐχρῖσθι μάντορα θέον.
 Κ ρεῖσσον γὰρ κρᾶτέον, ἢ κρᾶτέοντι πιθέσθαι.
 Ἀ λ' ὁ μὲν ἐκ χειρῶν πέλεκυν μέγαν, ὃς δ' ἄρ' ἐχέτλη
 Ἰ λᾶς, ὃς δὲ δορυῶν, ὃς δὲ δορυρεῖα, ὃς δὲ πυρραγῶν,
 Ἐ κθαλ' ἰοί, θέλω δὲ πῶδε θλίβοιαι τε βάλ' πεζαν,
 Σ τεινὸς μέντοι, σφένδαμνος, ὃ δ' ἄλκιμος ἄλλον ἐλαύνει.
 Π ολλὰ καὶ ἄν' ἀρίστον ἐν ἰσθμῶν τε θρόνοισι
 Γ ηραῖον, ἔρκεσι τε βυμβύον, ἔρκεσι φόντιν,
 Κ ὀσμον ἀπὸ μαλ' ὄντα, θεοῦ μέτα μοῖραν ἐχόντα,
 Κ αὶ νέκυν ἐν ζωῶσι, θυηπόλιν ἐσθλὸν ἀνέκτορ.
 Ἐ κθαλ' ἰοί, θέλω δὲ πῶδε θλίβοιαι τε βάλ' πεζαν,
 Σ τη γὰρ μένος προπαροίη, πῖναξ δ' ὑπεδέξατο μορφῶν.
 Ὑ μᾶς δ' εἰσορόων τίς, ἐναντίον οἶμον ὀδύσει.
 Κ αὶ τὸ δὲ μόνον ὄνταρ ἀφ' ὕμετέρης κηκῆς τηρῶ.
 Κ ἥρξ' ἔμειν δὴ τῶν βελήπων. αὐτὰρ ἔρξ' ἔγωγε
 Δ εἶδ' αὖ μὲν Μωσῆος ἀγαμέμνων δῖον ἀκούσας,
 Ο ὅς μοι νοσὶν ἐφέλησ' εἶπε θεὸν ἔδρακεν αὐτῶν,
 Τ ὃς δ' ἄλλος ἐκέλευσεν ἔπειτα προπύλαισι μένοντας,
 Ἀ γνοτὰ τῶν ἀγνοῖσιν ἐν εἰμασι καὶ βομέοντας,
 Μ ὅντος εἰσαῖον θέης ὁππότε. ἔγωγε ἄμεινον
 Ο ὕ δ' αὖ τοῖς θήρεσι πατεῖν πέδον ἔρηνιοιο,
 Μ ἢ καὶ ῥήγνυ μύθοισιν ἔπειτα σκοπέλοισι δαμείν.
 Δ εἶδ' αὖ δ' αὖ παῖδων Ἀφρών μῦθον, οἷα θυηγῶν
 Θ ὅντος ἡδὲ ξένοιο πυρὸς, ξείνους καὶ ὄλυντο.
 Ἀ ντίπα καὶ θυῶν χόρος θανάτῳ τελέσθαι.
 Κ αὶ παῖδες πῶρ ἔόντες Ἀφρών μεγάλοιο δάμασεν.
 Ὡς δὲ καὶ ἡλείδησιν ἐπέχραε λυγρὸς ὀλεθρος.
 Ἡ λείδαισ' ὅτι μαρπτον ἔχον νόον. ἢ γὰρ ἔβαλλον
 Ο ὕχ' ἰδὲ πάχα μᾶς ἰδὲ δὲ καὶ πῶδε θλίβοιαι τε βάλ' πεζαν.

V el fortasse & palmis in infatigabilibus audiat.
 C omunis quidem omnibus aer, comunisq; terra,
 C omune etiā cœlum latum, quæq; cœlum oculis ostendit,
 C omunisq; rursus ponti gratia, cōmunesq; sedes,
 Miraculum magnum, neq; Saul gratiæ hospes, sed minister,
 N ullus igitur arator, non faber, non solearius,
 N on uenationem exercens, neq; igneum opus agitans,
 L onge maneat. neque alium habeat rectorem diuinum.
 M elius est enim imperare, quam imperanti parere.
 S ed hic qdem e manibus securim magnam, ille aut stiuam
 I aciens, ille uero pellem, hic ligna, ille uero forcipem,
 H uc ueniat, diuinam uero circūteratis mensam,
 C onstipati, constipantes, fortis autem alium abigat.
 S æpe etiam optimum insudantem sedibus
 S eneni, carnibus attritum, cœliuagum,
 M undum spernentem, cum deo fortem habentem.
 E t mortuum inter uiuos. sacerdotem bonum regis
 I maginem qdem quis pinxit ab imagine archetypa
 S tatuens ante tabella autem suscepit formam.
 V os autem inspiciens quis. contrariam uiam uadat.
 E t hanc solam utilitatem a uestro uitio.
 P reco quidem talia. grauiclamus. uerum ego sane
 T imeo quidem Mosē gloriosum ut audii.
 Q ui solus nubem intra deum uidit ex aduerso,
 A lios uero iussit sub radicibus manentes.
 P urissimos puris in uestibus & quietos.
 S olam auscultare diuinam uocem. non enim melius
 N eque ipsis feris calcare solum cœlestis.
 N e & fractis sub scopulis domitentur.
 T imeo uero rursus filiorum Aaron mortē. q certe sacrificia
 P onentes in externo igne. extranee, & perierunt.
 S tatim & sacrificiorum locus mortis effectus est.
 E t quāuis filii existentes Aaron magni. domiti sunt.
 V t autem & elidis irrupit molesta perniciēs.
 E lidis quoniam uoracē habebant mentem, qppe enī iaciebāt
 N on sacras manus sacris desuper ahenis,

Grego. F ii

N eque uero neque eli iram fugit. sed & ipsum
N on sanctus uenter filiorum iminuit iustum
Quamuis semper grauem iurgatoriis uerbis.
S i uero tanta talibus peccatis ira inest,
Quanta timor est in pluribus malis,
E t te arcam reginam, qui fundauit manu prophana
Inclinatam, mortuus est statim, dei uero templum posuit
Intactum manibus, munimenta q; extra parietes,
Quapropter lugeo, cado autem sub tuis pedibus
C hriste rex, ne mihi aliquis occurrat dolor
C edenti, defeci lupis latoribus gregis,
P astoribus pugnans longū tempus, e membris autem
C uruis, euolauit animus, respiro autem parum quid.
V exatus laboribus, & opprobriis nostris,
Quorū alii qdem, pro sedibus sacris certamen habentes,
A duerse fluctuantes, frequentibus malis
I actati iactantes, indomiti sunt pugnatores,
P acem clamantes. in sanguine gloriantes,
V t utinam gethæum explerent dolorem,
I udiciale, sedile, in sede ultionem habentes.
H i igitur his utrinq; partiti, uolunt,
O rtumq; occasumq; deus autem in carnes desiit,
A quibus pugnantibus, & nomen & bellum aliis
P aulus meus, Petrus uero tuus, illius uero Apollos
S unt dii, Christus autem frustra clauis confixus est.
N on enim a Christo uocamur, ex hominibus autem,
I llus & manibus & sanguine gloriam habentes.
T antus amor lumina obnubilauit nostra,
A ut gloriæ inanis, aut possessionis, aut inuidia grauis,
L iquator gaudimalus, ominosum dolorem habentibus.
E t prætextus est trinitas. uerum autem, inimicitia infida.
D uplex est unusq; q, ouis lupum circūoculens,
E t æ seruans amaram piscibus escam.
T alia quidem duces, sequitur autem prope populus.
P rompti in uitium, & duce sine,
N eq; ulla est boni distinctio, neq; mali,

Οὐ δὲ μὲν δ' ἡλὲν ἰχθὺν ἐκφυγόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
 Οὐχόση γαστήρ παίδων ἐχάλεψε δίκαιον,
 ΚΑΙ ΠΟΡΑΙ ΒΕΙΣΑΝΤΑ ΔΥΔΕΙΟΙΣ ΕΨΕΑΣΙΝ.
 Εἰ δὲ τόσῃ γόησιν ἄμφοτάσι μῆνισ' ἔπασιν,
 Ὅσα ἴησ' ἀέρος ὄξιν ἰδὶ πλεόνεσι κακοῖσι,
 ΚΑΙ ΣΕ ΚΕΒΩΡ' Ἀνάσταν, ὅς ἡσθασε χεῖρ' ἐβήλω
 ΚΛΙΝΟΜΕΝΩ, θάψεν αἶψα, θεοῦ δέ τε νηὸν ἔθηκεν
 Αἶψατον παρθμένην, ὁρῶσιματ' ἀέκτοθι θίχων,
 Τὴν κεν αἰάλλω, πῶπ' ὦ δ' ἄπο σείο φάδεαι
 ΧΕΙΣ' Ἀνάξ, μή μοι τίς ἀπαντήσιν ἀνίη
 ΧΑΖΟΜΕΝΩ, ΚΕΚΜΗΝΑ ΛΥΚΗΣ ΔΙΔΗΜΟΙ ΠΟΙΜΗΣ,
 ΠΟΙΜΕΣΙ ΜΗΝΑΙ ΜΕΝΟΣ ΔΗΡΟΝ ΧΡΟΝΟΝ, ἐκ μελέων δὲ
 ΡῖΚΝΩΝ, ἔπ' αὖτο θυμὸς ἀναπνείω δ' ὀλίγον τι
 ΤΕΙΡΟΜΕΝΟΣ ΚΑΜΑΤΟΙΣΙ, καὶ αἰχμῶσιν ἡμετέροισιν.
 ὩΝ Οἱ ΜΕΝ, ΘΩΚΩΝ ἰδρῶν πέρι δ' ἦεν ἔχοντες,
 ΑἶΝΙΑ ΚΥΜΑΙΝΟΝΤΕΣ, ἔπασυν τέροισι κακοῖσι
 ΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ, ΒΑΛΛΟΝΤΕΣ, ἀτειρέες εἰσὶ μαχηταί,
 Εἰρήνῃ βροχῶντες, ἐφ' αἶματι κυδόνωντες,
 Ὡς ὀφελὸν γέλθαι ἀνὰ πλῆσσαι ἀνίλω,
 Εἰ νδὴ κεν, ἐσθῆεσαν, ἐφ' ἐσθῆ' ἵσιν ἔχοντες.
 Οἱ δ' αὖτ' ἀπὸ τοῖσ' ἐκείτορ τε μείζονοι, κλονέουσιν
 ΑἶΝΟΛΙΛΩ ΤΕΘΥΣΙΝ ΤΕ, θεὸς δ' ἐσ' σάρακις ἔληξεν.
 ὩΝ ἈΠΟ ΜΗΝΑ ΜΕΝΩΝ, καὶ ἔνομα καὶ μύθος ἄλλοις.
 ΓΑΥΛΟΣ Εἰμὸς, πέπος δὲ πέπος, κείν' δ' ἐτ' ἀπολλώσ
 Εἰσὶ θεοί. ΧΡΗΣΟΣ ΔΕ ΜΑΤΗΝ ἡλοισι πᾶσι πᾶται.
 Οὐ γὰρ ἀπὸ χρύσοιο καλῶμεθα, ἐκ μερόπων δὲ,
 ΚΕῖΝΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΕΑΣΙ ΚΑΙ Αἶματι κνῖδος ἔχοντες.
 Τὸσας δρῶς φάεεσιν ἐπὶ χλυσεν ἡμετέροισιν,
 Ἡ δὲ ξηρὸς κενεῖς, ἡ κτήσιος, ἡ φθόνος αἰνός,
 ΤΗΚΕ ΔΑΝΟΣ, καὶ χαρτοσ' ἀνίστατον ἄλγος ἔχου.
 ΚΑΙ ΠΡΟΦΑΣΙΣ ΤΕΛΕΣ' ὄξιν. Ὅ δ' ἄρεκός, ἐχθρὸς ἄπειρον.
 ΔΙΠΛΟΟΣ ὄξιν ἐκείτος, ὅς ἐκ λυκὸν ἀμολιχαλῶ πᾶτων,
 ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΛΟΧΩΝ ΠΗΡΩ ΝΕΦΘΕΑΣΙΝ Εἰδωδὴν.
 ΤΟΙΑ ΜΕΝ ἦν τῇ ῥοῇ, ὅ δ' ἔπειται ἐγὼ δὲ χαλός.
 ΠΡΟΦΟΝΟΣ Εἰσὶ κακίλω, καὶ ἡ γῆ τῇ ῥοσ' ἀνδύθεν.
 Οὐ δέ τις ἐσ' ἀγαθὸς διὰ κρητὶς, δὲ κακὸς,

FF iii

Ὁ πινυτῆς ἀλιπῆς, ἐκ ἀφ' αἰέτος νεότητος,
 Ὁ μογερὸς βιότοιο θεοῦ δέος, οὐ μαλακοῖο.
 Ἐἷς νόμος ὅδε, καί τις ἔχειν πλεον, ὥς ἀπολοιτο
 Κεῖνος ἀνὴρ, ὅς πρὸς τοῦ ἀνὴρα λυγρὸν ἀλίσσετο.
 Ἀντὼν κῶσιμος ἐοῖ, αὐτῶν θεὸς, ὅσῃ τ' ἀρ' ἴσῃς.
 Ἐπειτα ὑστατίοισιν ἐν ἡμασιν ἀμολιτάχοντα.
 Ὁ δ' ἀγαθὸς, μαχόμενος ἐπὶ σά. τοῖα διηγεῖται.
 Ἐν δ' ἀνὰ μέγετοισι. δίκη φυγὰς ἐνθεν ἀπελθῶν.
 Ἐν δ' ἀρ' ἀπαντα πέλοι, χρυσὸς, βροτὸς, ἡλῖος, ἀστὴρ,
 Φῶς, σκότος, ἀγγελοὶ ἐσθλὸς, ἑσπερός, οὐκ ἐτι χέμπ.
 Πέρι δ' ἴσα φέροιτο θεοκτόνος Ἰσκαριώτης,
 Καὶ σολύμοις ἰδρῶσιν ἀλίσσοτάτη σαμαρθεῖα.
 Ἰσὶ δ' ἐχρὶ χρυσὸς τε ἀργύρος, ἡδὲ σίδηρος.
 Μαργάρους ὀκρυόεντι λίθῳ, πηγαῖς δὲ χαράσσει.
 Πάντα δ' ἀμ' ἀλλήλοισι πεφυρμένα εἰς ἐν ἄρ' ἴσῃς,
 Ὡς ποτ' ἔλω, ὅτε κῶσιμος ἔλω πρὸς τοῦ κίτος ὕλη,
 Κόσμον ἐτ' ὠλίνουσα διακρινδὸν οὐ βεβαῶτα.
 Ἡν δ' ὅτε μαρμαίβεται νηὸς μέγας οὐ βεβαῶτα.
 Ὁ δὲ μὲν ἀμ' ἀλλήλοισιν, ἐπεὶ σφάλλον ἡνέχον ἡν.
 Ἀλλὰ δ' ὅσοι φέροιτο ἐν νηὶ θύμῃσιν ἱεροῖς,
 Καὶ ἐν λυφορτηγαῖσιν, ἐπεὶ ἔαμιν ὕστατ' ἀφῆκεν.
 Ταῦτα καὶ ἴσῃ. Λύει δὲ γόνον μέγαλοιο γόρησαν.
 Σκλῆρ' ἡσ' γὰρ μιν ἐπὶ λυγρὸν ἐπυραυλὶς θάλασσοντα.
 Κεῖνος δ' ὅροι θύων τε, καὶ ἔσθλος, ἡδὲ πόντος.
 Ἀλλὰ γὰρ τ' ἀλλοιοῖσιν ἀνὴρ χέρας εἶχον ἐπ' ὀρ' ἴσῃς,
 Ὡς τ' ἔλω νηοῖο καὶ ἐκρ. ἔν γ' ἐκονέοντες.
 Κεῖνοι μὲν τοῖσι νόμοις ἀρετῇ σ' προμαχίζον.
 Ἡμεῖς δ' αὐτὴν καὶ γόρησιν ἀνέμεν. ὡς θανάτοιο.
 Τίς τὰς θέρωσεν γόρων ἀλ' ἴσῃσ' ἀοιδός;
 Σχεθεὶς θίλει. λήξω μὲν ἀτασθαλίῃ μογέοντες.
 Ὁ δ' ἐπὶ τ' ἀγαγέσθαι θεὸς τίς ποτε θύηλαῖς.
 Ἐμὲ δ' ἡ πεπείσθαι μὲν, ὀνησόμεθ'. εἰδὲ καλὴ πῆσι
 Μυθὸν ἐμὸν πολὺν τε νέων θράσος ἢ ἐκ λυγρῶν,
 Ὁ γὰρ ἐπὶ πρῶτον ἐμοῖ νεφὸς ἀφ' αἰέτος,
 Μαρτύρομαι ἀθανάτοιο θεὸς χέρας, καὶ δ' ἐκ λαυνόν
 Ἡμῶν, ὅτι καὶ φῶς πρὸς ἐόσκεται ὑστατον ὕλιν,

Non sapientis canis, non inconsultæ iuuentutis,
 Non laboriosæ uitæ deformis, non mollis.
 Vna lex est pessimum habere plus, ut pereat
 Ille uir, qui primus adduxit huc peccatores.
 Ipsorum mundus sit, ipsorum deus, quæcūq; optimos
 Secuntur postremis in diebus utrinq; librata.
 Boni uero laborent inania, talia iudicibus
 Placere nostris, iustitia extorris inde abeat.
 Vnum uero utiq; omnia sint, Christus, mortalis, sol, sydus,
 Lux, tenebræ, angelus bonus, lucifer, non amplius splendens.
 Petro autem æqua ferat deicida iscariora,
 Et solymis sacris peccacissima Samaria.
 Aequa autem habeat aurumq; & argentum, atq; ferrum.
 Margarita horrenti lapidi, fontibus aut fossæ.
 Omnia autem inter se simul cōmixta in unum agantur,
 Vt olim erat cum mundus erat primigena materies,
 Mundum adhuc parturiens seorsum non consistentem,
 Erat autem cum Moabitis templum magnū nō accessibile erat
 Neq; qdem Amanitis, quoniam exercitum offenderunt bonū,
 Alios uero aquiferis adnumerauit Iesus,
 Et ligniferis, quoniam quidem illum deceperant.
 Hæc malis, Leui autem natum magni honorarant.
 Scenæ enim illum posuerunt cœlestis cultorem.
 Et hic termini sacrificiorumq; & liminis, atq; laboris,
 Alius enim aliis uir manus habebat in operibus,
 Quæcūq; erant templi, & extra festinantes,
 Illi quidem talibus legibus uirtutem defensabant.
 Nos uero rursus uitio præmia posuimus, o mortem,
 Quis hæc lugeret luctuum gnarus poeta?
 Continete amici, desinamus perniciæ laborantes,
 Sero olim sanctis deus honoretur sacrificiis.
 Si quidem igitur pareamus, iuuabimur, si uero cœlet
 Verbum meum, canumq; iuuenum audacia seu graculorum,
 Pernitiosam crocitanes mihi nubem temeritatibus,
 Testor immortalis dei manum, & nigrum
 Diem, qui leuem igne depascitur ultimam syluam,

Grego. F iii

Non ego quidem illis sedis socius, nec socius operum,
Neque quidquam consultor, non socius navigationis, non conuiator,
Sed illi quidem, pagant suam uiam, uerum ego sane
Quæro Noe arcam, ut mortem grauem effugiam.
Verum postea fugiam longe a malis manens,
Et sodomorum igneum amarum & infandum imbrem,
Quorum hoc uinculum habet errantem mentem intus congregatis
Intus omnis uidens, ridens uitæ procellas,
Quæ sane & prudentum turpiter puluerant faciem,
Semperque mentibus intelligentias diuinas figurans,
Deterioribus non admixta, dilucida, lumini appropinquans,
Tritum luminis diuinitatis properantibus desiderijs,
Propitiam immortalis dei ad sedem proficiscar.
Vbique omnia manifesta, plus autem æquilibre
Tunc, cum in manibus dei examen recti iudicis.

AD CONSTANTINOPOLIS
SACERDOTES ET IPSAM
VRBEM.

O Sacrificia mittentes incruenta sacerdotes,
Et magnæ unitatis cultores in trinitate,
O leges, o reges in pietate superbientes,
O Constantini inclyta solum magni,
Iunior Roma, tantum excellens urbes,
Quantum terram cælum sydereum,
Vos pios uocabo, qualia me fecit
Inuidia, ut a sacris longe iecit filiis
Diu certantem, certantem luciferum cœlestibus
Placitis, & e saxo effundentem fluentum,
Talia iustitia laborem quidem mihi, & terrorem fieri
Vrbi pietate primum figurata.
Alium uero rursus laboribus meis subit animum oblectare
Elatum statim sedem ad alienam.
Cui deus me supermisit, deique boni cultores,
Hæc morbus odiosus, hæc dei cultores,
Qui contentionem lugubrem inter se habentes
Christe rex, non mihi hæc intelligunt cara.

Ο υ μὲν ἐγὼ κείνοισιν ὁμῶς θρονος, ἔχ' ὁμοδ' ὅτ' ἔστι,
 Ο υ δέ τι συμφάδ' αἰνον, ἔσ' ὁμοπλοος, ἔσ' ὁμοδ' ὅτ' ἔστι.
 Α Μ' οἱ μὲν, πρὸς ὅσον ἐλὼ ὁδόν, αὐτὰρ ἔρ' ἔστι
 Ζητῶν δ' ἐκ βωτῶν, ὅπως μὲν αἶνον ἀλ' ἔστι.
 Α υτὰρ ἔπειτα φύγοιμι κακῶν ἄσπετον ἔστι μὲν μὲν,
 Κ αὖ δ' ὁμοπλοος πυρὸς ὅσον πικρὸν καὶ ἀδ' ὁμοπλοος ὁμοπλοος.
 Ω ν' ὁ δ' ἐστὶν ἔχει πάλ' ἔστιν ὅσον ἐλὼ ὁδόν, ἀγ' ἔστι.
 Ε ἴθ' ὅσον ὁδόν, γέλωτ' ὅσον βί' ὅσον ἔστι.
 Α ἴθ' ὅσον καὶ πινυτῶν αἰχρῶς κόνι' ὅσον ὅσον,
 Α ἴθ' ὅσον πρὸς ὅσον νοήματα θεία χαρῶν,
 Χ εἶροισιν ἔκ' ὅσον μὲν, διαγ' ὅσον, φῶτ' ὅσον,
 Τ εἰσοφάδ' ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ι ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ε νθ' ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Τ ἡ μὲν, ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
 ΠΟΛΕΩΣ ΓΕΡΕΑΣ, ΚΑΙ ΑΥΤΗΝ
 ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ.

Ουσί' αὖτ' ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ω καὶ μεγάλης μονάδ' ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ω νόμ' ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ω κωνσταντίνου κληνὸν ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ο πολὺν ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ο ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Υ μὲν ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ο φθόνος, ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Διὸν ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Δόγμασι καὶ πρὸς ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Τόια δ' ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Α ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Α ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Α ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ο υ μὲν ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Τ αὐτὰ ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Ο ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον,
 Χεῖρ' ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον ὅσον.

FF iii

ὅν γὰρ ἦν χυλὸν μὲν μοῖρην θρασὺν ἀσπίδα πῶς,
ὅν δ' ἔβλεπον χρύσειον ἄλλοτ' ἔπειτα φέρειν.
Ἄμπαλ κ' ἴδ' ὅτι μὴδ' ὁμοῖον ἤμπαλ κ' ἄλλοις,
μή δ' ὥς νῆος ὀλίγη φορτίδι συμφορῶμεν.
ὧς καὶ κρυφόνόοισιν ἀπέχθ' ἔμοιγε, οἳ ῥ' ἀνέηκον
βῆμα τόδ' ἔχ' ὁσῶς καιροῖσι φίλοισι.
Ἄλλὰ τὰ μὲν λήθεις καὶ τοῖς ἐνθάδε. αὐτὰρ ῥ' ἔγωγε
ἔνθεν ἀφορμηθεὶς, τόρ' ἔμοιγε ἄρεμίη.
Πάντ' ἄμυδις, βασίλεια καὶ ἄετα, καὶ ἰδρῆας
Ἄσπασσας προφυγῶν, ὥς τὸ θεὸν τοπάρος,
ἔντε θεὸς μ' ἐκλεάσσει καὶ οἰνυχοῖσιν ὀνείροισι,
καὶ πόντον κρυβροῦ δαίμασιν αἰγυλίοις.
Τέλειαν καὶ γὰρ ἄνδρα, φθόνον ἐκφυγον, ἐκ μεγάλου δέ
χείμαρος, ἐν σαφερῇ πείσμα βάλων λιμένα.
ἔνθα νόστος καὶ ἀνδρῶν σινοήμασι θυμὸν αἰεῖραν,
οὐδ' ἔτι σιγῇ, ὥς τοπάροιθε λόγον.
Ὅν γ' ἔπειτα γένοιτο λόγος, τὸν θρέψατο γαῖα
καππαδοῦν, χρύσειον πάντ' ἀποδύει μενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Χ Θιζὸς ἐμὸς ἀχέας τετυμένους, οἷος ἀπ' ἄλλων
ἤμιν ἐν σκιερῇ ἄλσει θυμὸν ἔδων.
καὶ γὰρ πρὸς αἰθέρα τόδε φάρμακον ἐν πατρίεσσιν,
Ἄντ' ἐμὸς θυμὸς προσχέλειν ἀκέων.
Ἄνδρα δ' ἐμὸς θυμὸν ἀμ' ὀρνίθεσσιν ἀοιδῶν,
καλὸν ἀπ' ἀκρεμόνων ἡσυχαστῶν μέλαινα,
καὶ μάλα πρὸς θυμὸν κεκρυμμένον. οἳ δ' ἀπὸ δεινῶν
στηθόμελεις, λιγυροὶ, ἠελίοιο φίλοι
τέττιγος λαχέωντες, ὅλον κατεφάνεον ἄλσος.
Πᾶρ δ' ὕδωρ ψυχρὸν ἐπ' ὕψος ἐκλυζε πόδας
ἦν ἔρεον ὀροσέροιο δὲ ἄλσος. αὐτὰρ ῥ' ἔγωγε
τὸς ἐχόμενους κρηττόνως ἀλγῶν, ὥς ἐχόμενους.
τὸν μὲν ἄρ' ἔκ' ἀλέγειν, ἐπεὶ νόος οὐτε πυνυρῶν
ἄλγειν, ἔκ' ἐπὶ τὸν τόρ' ἔμοιγε ἀντιπάλειν.
Ἄντ' ὅς δ' ἐσοφάλιγεν ἐλίσσων μενέοιο νόοιο,
τότ' ἂν ἀντιπάλειν δῆεν ἔχων ἑσπερινόν.

Non enim unius fui fati audax miles,
Neq uolui Christo aliquid aliud ante ferre,
Error autem, quod nihil simile erraui aliis.
Neq ut naui parua onerariæ conferor,
Vt & mente leuibus inimicor, qui sane remiserunt
Tribunal hoc non sancte temporariis dei amicis,
Sed hæc qdem obliuionis occulat fundū, uerū ego quidem
Inde commotus, delectabor quiete.
Omnia simul, regia, & urbes, & sacerdotes
Libenter effugiens, ut cupiebam antea,
Cum deus me uocauit & nocturnis somniis,
Et maris horrendi terroribus molestis,
Quapp cachinans, inuidiam fugi, ex magna autem
Tempestate, in stabili funem ieci portu,
Vbi mentis puris intellectibus animum tollens,
Sacrificabo & silentium, ut antea sermonem.
Hic Gregorii sermo, quem aluit terra
Cappadocum Christo omnia exuentem.

DE HVMANA NATVRA.

h Esternus meis doloribus uexatus, solus ab aliis
Fueram in umbroso luco animum edens.
Etenim quodāmodo amo hāc medicinā i affectiōibus
Ipse meum animum alloqui mutescens.
Aure uero insufurrabant una cum auibus cantrici-
Pulchrum a ranis somnum largientes,
Et quāuis ualde animo mœrenti, atq ab arboribus
Pectimodulæ stridulæ solis amicæ
Cicadæ garrientes, totum personabant lucum,
Iuxta uero aqua frigens prope alluebat pedes
Sensum fluens roscidum per lucum, uerum ego quidem
Sic habebam fortiter dolore, ut habebam.
Horum quidem minime curā agebā, qm̄ mens cū referta sit
Doloribus, non uult oblectamenti occurrere.
Ipse uero uolutamenti inuoluta mente,
Talem contrariorum pugnam habens uerborum,

Grego. F iiii

ἵνα πᾶς ὁ πιστῶν εἰς αὐτὸν μὴ ἀχόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.

Τῇ τρίτῃ τῆς ἀντιπάρα.

οὕτω γὰρ ἡγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν ἑὸν αὐτῷ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν. ἵνα πᾶς ὁ πιστῶν εἰς αὐτὸν, μὴ ἀχόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ θεὸς τὸν ἑὸν αὐτῷ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτῷ. ὁ πιστῶν εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται. ὁ δὲ μὴ πιστῶν, ἡδὴ κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ θεοῦ. αὐτῇ δὲ ὅστις ἡ κρίσις. ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡγάπησαν οἱ αἰθρώποι μάλλον τὸν κόσμον, ἢ τὸ φῶς. ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα. πᾶς γὰρ ὁ φῶς λατρεύων, μισεῖ τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς. ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ. ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν, ὁρᾷται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐκ τῷ θεῷ ἐστὶν εἰρησμία.

Ξήτησις πρὸς ἡσθαρισμοῦ. τῷ σαββάτῳ, τῆς μετὰ τὸ παρά.

μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ ἰησοῦς, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἰουδαίαν γῆν. καὶ ἐκεῖ διέτριβε μετ' αὐτῶν, καὶ ἐβaptίζεν. καὶ δὲ καὶ ἰωάννης βαπτίζων ἐν αἰῶνι ἐγγὺς τοῦ σαλήμ. ὅτι ὕδατα πολλὰ καὶ ἐκεῖ. καὶ παρεγίνοντο, καὶ ἐβαπτίζοντο. οὕτω γὰρ καὶ βεβλημένος εἰς τὴν φυλακὴν ἰωάννης. ἐγένετο οὖν ζήτησις ἐκ τῶν μαθητῶν ἰωάννου μετὰ ἰουδαίου πρὸς ἡσθαρισμοῦ. καὶ ἦλθον πρὸς τὸν ἰωάννην, καὶ εἶπον αὐτῷ. ῥαββί, ὅς ἦν μετὰ σοῦ πέραν τοῦ ἰορδάνου ὃ σὺ μαρτυρεῖς, ἴδε οὗτος βαπτίζει. καὶ πάντες ὁρῶνται πρὸς αὐτόν. ἀπεκρίθη ἰωάννης καὶ εἶπεν, οὐ δύναται ἄνθρωπος λαμβάνειν οὐδὲν, ἐὰν μὴ ἡ δεξιὰ τοῦ ἑσθῆ. αὐτοῖς ὅμως μαρτυρεῖτε, ὅτι εἶπον οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ χριστός. ἀλλ' ὅτι ἀπεσταλμένος εἰμὶ ἐμπροσθεν ἐκείνου. ὁ ἔχων τὴν νύμφην, νυμφίος ἐστίν. ὁ δὲ φίλος τοῦ νυμφίου ὁ ἐσθῆς καὶ ἀκούων αὐτοῦ, χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τὴν φωνὴν τοῦ νυμφίου. αὐτῇ οὖν ἡ χαρὰ ἢ μὴ πεπλήρωται. ἐκείνον δὲ αὐξάνει, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι. ὁ αἰῶν. ἦν ὁρῶμενος, ἐπὶ πάντων πάντων ἐστίν. ὁ ὢν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐστίν, καὶ ἐκ τῆς γῆς.

ζήτει τὸ λοιπὸν ἐν ᾧ μέσω τοῦ ἐφεξῆς τεσσάρτου.

γῆς

ut omnis q̄ credit in ip̄sū, nō pereat, sed habeat uitā æternā.

Tertia ante Pascha.

Sic enim deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat uitam æternam. Non enim misit deus filium suum in mundū, ut iudicet mundū, sed ut saluetur mūdus per ip̄m. Qui credit in eū, nō iudicatur. Qui autē nō credit, iā iudicatus ē, q̄a nō credit in nomine unigeniti filii dei. Hoc est autem iudicium, quia lux uenit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, q̄ lucem. Erant enim eorum mala opera. Omnis enim qui male agit, odit lucem, & non uenit ad lucem, ut n̄ arguant opera eius. Qui autem facit ueritatem, uenit ad lucem, ut manifestentur opera eius, quia in deo sunt facta.

Quæstio de purificatione. sabbato
post pascha

Post hæc uenit Iesus & discipuli eius, in terram iudæam, & illic morabatur cū eis, & baptizabat. Erat autem & Ioannes baptizans in ænon iuxta Salim, quia aquæ multæ erant illic, & ueniebant, & baptizabantur. Non dum enim missus fuerat Ioannes in carcerem. Facta est autē quæstio ex discipulis Ioannis cum iudæis de purificatione. Et uenerunt ad Ioannem, & dixerunt ei, Rabbi, qui erat tecum trans Iordanē, cui tu testimoniū perhibuisti, ecce hic baptizat, & oēs ueniunt ad eum. Respondit Ioannes, & dixit, Non potest homo accipere quicq̄, nisi fuerit ei datum de cœlo. Ip̄s uos mihi testimoniū phiberis q̄ dixerī, nō sū ego xp̄s, sed q̄a missus sum ante illum. Qui habet sponsam, sponsus est, amicus autem sponsi, qui stat, & audit eum, gaudio gaudet propter uocem sponsi. Hoc ergo gaudium meum impletum est. Illū oportet crescere, me autē minui. Qui deorsum uenit, super omnes est. Qui de terra est, de terra est, & de terra

Quære reliquum in medio sequentis quaternionis.

Quis fui, quisq; sum, quis uero ero, non aperte scio,
 Neq; equidem qui me plenior sapientia,
 Sed sic nube coelatus hinc & inde
 Erro nihil habens, neq; in somnis eorum, quæ cupio.
 Omnes enim humiles & erronei, quibus crassæ
 Carnis annexa est atra nebula.
 Ille uero est me sapientior, qui plus aliis
 Decepit sui cordis mendacium ueriloquum,
 Sum, dic quid hoc, illud quidem præterit mei.
 Aliud uero nunc sum, qui autem ero, siquidem ero,
 Firmum nihil, ego quidem fluxus turbidi fluuii
 Semper adueniens, stans nihil habens,
 Quid me horum dices, quid uero tibi plus sum, doceto,
 Et nunc sic manens, uide ne te fugiam.
 Neq; bis quem prius fluxum fluuii traicies
 E contra, neq; mortalem aspicias, quem prius.
 Eram prius in corpore patris, postea me suscepit mater,
 Communem autem utroq; inde postea caro
 Sine iudicio minime homo, deformitas sine specie, neq; rōnis,
 Neque mentis particeps, matrem sepulchrum habens,
 Bis sepulti uiuentes ad interitum, quam enim peragro
 Vitam, hanc uideo annorum impendium,
 Quæ mihi senium infudit pernitiosum. si uero me ibi
 Aeuū non interiens suscipiet, ut fama est,
 Animaduerte ne uita quidem habeat mortem, finis autem,
 Vita tibi contra existat, quam existimas.
 Nihil natus sum, quid malis domor, ut quid compactum?
 Hoc enim mortalium immutabile est solum
 Cognatum, inquaſſabile, inſenſcens, ex quo sinibus
 Matris lapsus primam emiſi lachrymam.
 Quantulis, qualib; occurſurus eram
 Damnis lachrymans priuſq; uitam attingam,
 Regionem quidē quandā ſine feris audimus, ut olim Cretam,
 Et quandam & frigidis alienam niuib;
 Mortalium autem nunq; quis hoc iactauit, quod indomitus
 Huius uitæ odioſis inde abiit laboribus.

τίς γ' ἐνὸς μὲν τίς δ' αἰμὴ, τί δ' ἔσσομαι, εἰ σέφα διδά.
 οὐδὲ μὲν ὅστις ἐμὸν πᾶσι πόρος βάλω.
 Ἀλλ' αὖ πῶς νεφέλη κεκχαλυμμένη οὐρανὸν ἀνὰ καὶ ἀνὰ,
 γλαῦξομαι ὁδὸν ἔχων, εἰ δ' ὄναρ ὦν ποθέω.
 πάντες γάρ, χαμαὶ καὶ ἀλήμονος, οἷσι παχέης
 Σαρκὸς ἐπικρέμαται κυανὴ νεφέλη.
 κείνος δ' ὅστις ἐμῶ βάλω πόρος, ὅς πολεὼν ἄλλων
 ἢ παφνῆς κρᾶδίης ἰούδος ἐτοιμολογῶν.
 εἰ μὲν φάξε τί τοῦτο. δ' μὲν, πρὲθρεξεν ἐμῶ,
 Ἀλλο δὲ νῦν τέλει θω. ὅς δ' ἐβόμ, εἰ γ' ἔσομαι,
 εἰ μπεδὸν ὁδὸν, ἔρψ γέ ῥόος πολερῶ ποταμοῖο
 αἰὲν ἐπὶ ῥόμηνος, ἔσσομαι ὁδὸν ἔχων.
 τί πῆ μετ' ἡ δ' ὁρῶεις, τί δέ σοι πολεὼν αἰμὴ, δίδασκον.
 καὶ νῦν τῇδε μύων, ἀδρῆκεο μήσε φύρ.
 οὐτε δὲ ὅν ῥ' ἀπαρῶνδε ῥόον ποταμοῖο πᾶσι
 εἰ μπεδὸν, εἰτε βροτὸν ὀλέει, ὅν ῥ' ἀπαρῶν.
 ἢν πᾶρος ἀνὰ ῥοῖ παρῶν, εἰ πειτὰ μὲ δέξατο μήτηρ,
 ἐνὸν δ' ἀμφοτέρων. ἀνὰ ῥοῖ πειτὰ κρέας
 ἀκρίτον, ἀβροτὸν, αἰχρὸς ἀνείδειον, εἰτε λόγος,
 οὐτε νόον μετέχον, μητῶν τὴν μὲν ἔχον.
 δις ταφέας, ζῶντες ὡδὶ φθορᾷ. ὡ γὰρ ὁδὸν
 ζωὴν, τὴν δ' ὁρῶ τῇ ἐπέων διαπάνω,
 ἢ μοι γῆρας ἔχεν ὁλοῖον. εἰδέμε κεί, τι
 αἰὼν εἰσφινύθων δέξεταί, διαφάπς,
 φραζέο μὴ ζωὴ μὲν ἔχῃ μόνον, ἢ δὲ τελευτῇ,
 ζωὴ σὶ γὰρ πάλιν ἐμπεδὸν, ἢ δοκέει.
 οὐδὲν ἔφην. τί κηκοῖσι δαμάζομαι, ὡς ἡ πεπληγῶς;
 ἴστο γὰρ ἡ μελέων ἄπο τὸν ὅστις μόνον.
 συμφυῆς, ἀσφύλιον, ἀγῆραον. εἰ ὅτε κῆλτων
 μηδὲς ὁλοῖον πρὸς τὸν ἀφῆκε δάκρυ,
 ὅσα ἴοις, οἷοις τε σωαντήσασθαι ἐμμελον
 πῆμασι, δακρυχέων πρὶν βιότοιο δίψ.
 χαλρὴ μὲν ἡν ἀπὸ τὸν ἀνὰ ὁ μὲν, ὡς ποτὲ κρήτην,
 καὶ τινα καὶ κρυδῶν ἀλλοτεῖν νιφάδων.
 ὅνητῶν δ' εἰς τὴν ἴσσο τὸ δ' ἐπεξέτατο, ὡς ἀδύμαστος
 τοῦδε βίου συγδῶν ἀνὰ ἀπὸ τὴν μόνον.

Ἀφρανίη, πεινίη τε, τόκος, μέρος, ἔχθος, ἀλιττοί,
 ὧρεθ' ἀλῆσ', γαίης, ἀλγέα, πάντα βίος.
 Πήματα μὲν, καὶ πάμπαν ἀτρεπῆα πόλιν ἐνόησε,
 τῶν δ' ἀγαθῶν, ὅθεν πάμπαν ἀμοιβὴν ἄχρως,
 ἔξετι τῷ, ὅτε μοι περὶ τὸν ἐμὸν ἔραρον
 γούσις τ' ἔλα μὲν, καὶ φθόνος αὖτις πόλιν.
 Σοὶ μὲν δὴ σάρεξ' ἵα δυσαλγείδι μὲνέοντι
 ἔχθρῳ, καὶ πολέμῳ ἔποτε λυομένῳ
 οἷον ψυχρῷ, καὶ χέρον, περὶ ψυχρῷ τὸ θαῦμα.
 Θαῦμα μέγ', εἴ ποτ' ἐμοὶ γ' ὕστατον δὲ μὲνέεις.
 ὕμνῳ, σὺ δ' ἄρ' ἐπειτα λελέξεταί, ὅς ἐπέοικε,
 τίς, τὸ φθόνῳ, τίς, τὸ πᾶσι, τίς, δέ σε νεκροφθόνον
 οἷον, καὶ συγδοῖσι πᾶσι, ἐν δὲ βίῳ, βίῳ,
 ἔς χθονά, βελίον μὲν, πᾶν τοῦ πᾶσι ἐμὴς,
 Πνύμα πᾶσι, σαρκεῖν δὲ νόος, καὶ ἄχρως κῆφ.
 ταῦτα γὰρ ἀλλήλοισι μαρναται ἀντιθέτως.
 ἔι μὲν δὴ σάρεξ' ἀπὸν ὁμῶς ἀπορροσ' ἐς βίον ἡλθες,
 ὅμοι συζυγίης, τῇ λῶθον ἔλα μὲν.
 ἔι μὲν εἰμι θεοῖο, καὶ αἰχρὸς ὕψος ἐπὶ χέλι,
 ἄι δέομαι ἡμῶς, μητὶ δὲ μῦθον ὡς.
 ἔι μὲν γὰρ μὲν ἐφ' ἑαυτοῦ, ὅδ' ἐφ' ἑαυτοῦ, βροτὸς, αὖτις
 ὅς βροτὸς, ἀλλὰ κῆφ, ἐλπίδες ὑπὸ τῷ.
 ἔι δὲ σὺ γ' ἀφρανίη τίς, ὅθεν, ποθὲν, ἀντιθέτως.
 ἔι μὲν ἀφρανίη, καὶ χέρος ὡς φονέας,
 ἔι μὲν ἀφρανίη, καὶ πείθομαι, ὅς γὰρ εἰσὶ
 τῷ, καὶ παρὲν ἐμὲ μὲν, ὅδ' ὁλίγον.
 ὅς γὰρ ἡλίοιο χέρος, σκόρος, ὅδ' ἀπονηρῶ
 Πνύματος αἰγλήεν ἐκγονον ὅς ἐφάνη.
 Γὰρ δ' ὁλῶς βελίον πινύμασι τόσσον ἐλαύνη,
 καὶ πᾶν ἐπουρανίῳ πνύματι κερὰ μὲν,
 ἔι γὰρ τῷ ἐχρὸς, βοηθόν ἐς χθονά, νύεις,
 ἄι αὖ τῷ ἀκρῶν, σῶς ὁλῶς, καὶ κῆφ.
 ἔι δ' ὅμοι θεοῖο, τίς, ὅς ἐφ' ἑαυτοῦ, ἡ μέγα τέρβος,
 μή ποτε μαμίδιῳ κῆφ, ὅς ἐφ' ἑαυτοῦ.
 Πνύμα, καὶ πᾶσι, ἐλπίδες, ἐλπίδες, ἐφ' ἑαυτοῦ,
 ὅς βροτὸς ὁ κοσμοκράτης, ὅς βροτὸς ὁ πυρρὸς τῷ.

Imbecillitas, paupertasq; foenus, mors, inimicitia, peccatores
 Feræ maris, terræ, dolores, omnia uita.
Calamitates qdem, & penitus iniucunda multa intellexi.
 Bonorum autem, nihil penitus expers doloris,
 Ex quo adhuc, cum mihi amaram impressit pœnam,
 Gustusq; perniciosus, & inuidia aduersarii.
Tibi quidem caro talia male medicabili benigno
 Inimico, & bello nunq̃ soluto
 Feræ frigida, & blandienti, igni frigenti miraculum.
 Miraculū magnū, si qñ mihi qdē postremo beneuolus es.
Anima, tibi uero postea dicentur quæcūq; cōueniunt,
 Quis? unde? aut quid existis? quis uero te mortifexum
 Effecit, & odiosis compedibus illigauit uitæ?
 In terram grauatam ubiq; quo pacto es admixtus?
Spiritus crassitie, carnibus autem mens, & oneri leuis,
 Hæc enim inter se pugnant oppositæ,
 Siquidē igitur carnibus simul satus in uitam uenisses,
 Heu mihi ob coniugationem eminus perniciosam
Imago sum dei, & turpitudinis filius fabricatus sum,
 Vereor honoris parentem libidinem
Fluxus. n. me plātauit, hic uero iteriit, nūc mortalis, rursus
 Non mortalis, sed puluis, spes supremæ,
Si uero tu cœlestis quædam, unde? desyderantem doce,
 Si quidem spiratio dei & fors, ut sentis
Proice scelus, & credo, non enim conuenit
 Puri sordidam esse, neq; parum.
 Neq; enim solis fors obscuritas, neq; mali
 Spiritus splendens soboles producta est,
Quomō aut pñitiosi Belix quassationibus tantum agitaris,
 Quamuis cœlesti spiritu mixta?
 Si enim talem habes auxiliatorem in terram annuis
 Heu heu, meræ tuæ pernitiôsæ malitiei.
 Si uero nō mihi diuinitus tu, quæ natura? certe magnus terror,
 Nūq̃ tandem inani gloria intumeo,
Figmentum dei, paradifus, ædem, gloria, spes, præceptum,
 Imber mundi perditor, imber igniuagus,

Verum postea lex, scripta medicina, at postea
 Christus suam formam nostræ admiscens;
 Vt meis passionibus passus deus opem præbeat,
 Et me deum faciat, forma mortali.
 Sed tamen indomitum habeo robur, in ferrum autem
 Propriicida furore festinamus, ut sues,
 Quod nam bonum uitæ, dei lux, sed utiq; & huius,
 Cohibet me inuidia & odiosa obscuritas,
 Nihil plus mihi quidem, quid non plus est malis,
 Vtinam enim æquum haberem, & quâuis ualde laborans
 Faceo imbecillis, timor autem diuinus me flexit.
 Attritus sum diurnis curis, & nocturnis.
 Hic graucollus, me & supinum compulit retro.
 Calcibus insiluit, tu uero mihi timores omnes dic,
 Tartarum tenebrosum, ignita uerbera,
 Dæmonas, qui animarum actores nostrarum.
 Fabula omnia malis, q̄ cōminus autem solum optimum.
 Nihil curat tormentum uitium.
 Melius erat peccatoribus in posterum esse inulta,
 Quam me nunc uitii damnis dolere.
 Sed quid mihi mortaliū, qd uero mihi tātū dolores canere?
 Nostræ generationis omnibus inest dolor.
 Non mihi terra inconcussa, sed uolutant flatūs,
 Tempora autem mutuo cessere ruentibus
 Nox diem finit, obnubilauit aut aerē tempestas.
 Syderibus sol, soli autem nubes
 Pulchritudinem minuit, reuiuiscens autem luna,
 Verum semiparens, cœlum sydereum.
 Et tu olim angelicis lucifer fuisti choris
 Inuide, nunc autem decidisti turpitudine a cœlestibus.
 Propitiare mihi regina gloriosa trinitas, neq; tu penitus
 Linguam mortalium effugisti inconsultorum.
 Primum pater, postea filius magnus, uerum postea
 Spiritus dei magni percutitur iniuriis
 Quo statues me ferens, temeraria inde cura?
 Siste. omnia deo secunda. Cede rationi.

Ἄντ' ἄρ' ἐπειτα νόμος, γέχ' ἵπ' ὄν' ἄκοσ'. αὐτὰρ ἐπειτα
 χερσὶ δ' ἐλὼ μορφίῳ ἤμετ' ὅρῃ κεράσας,
 ὣς κεν ἐμοῖς παῖδες παῖδ' ὅν' θεὸς ἄλκαρ ὀπάροι,
 καί με θεὸν τελέσῃ, εἰδὲ ἴδ' ἐροτέω.
 Ἄλ' ἐμπλὺς ἀδάμαστον ἐχὼ μύλον, ἐς δὲ σίδηρον
 αὐτοφόνω μανίῃ σπείδ' ὀδυμένο, ὥς τε σύδ' οὔ.
 τί π' ἄρα, θὸν βίοντο, θεὸς φάος. ἄλ' ἄρα καὶ τῷ,
 εἶργ' ἰ με φθονερὴ καὶ στυγερὴ σκοτίν.
 οὐδὲν πλεῖον ἐμοί γε. τί δ' οὐ πλεον ὅτι κακοῖσιν;
 Ἄϊδε γ' ἴσον ἔχον, καὶ μάλα πρὸς μογέων.
 καὶ μὴ ὀλιγοβάνεων. τὰρ βροτὸς δὲ με θεῖον ἐνέμμε.
 τίς μ' ἤματίαισ' φονῆσι καὶ νυχίαις.
 οὐ γὰρ ὁ βροτὸν με καὶ ἵπ' ἴον ὥσιν ὀπίσσω.
 ἀλλ' ἐπέβη. σὺ δέ μοι δαίματα πάντα λέγε.
 τὰρ τὰρον ἠδ' ὀρόντα, περιφλεγέθοντα, ἰμαθλασ,
 δαίμονας, οἵ μ' ἔχον, πρὸς κτερεῖς ἤμετ' ὅρων.
 μὴ θοσ' ἀπαντα κακοῖσι, γὰρ δ' ἐν ποσὶ μόνον ἀρῖστον.
 οὐδὲν ἐπιτρέφεται τῇς βασιλῆος κακίῃ.
 ἀλλ' ἴον ὡς ἀλγίστ' ὄσιν ἐς ὕδρον ἐμ' ἐμ' ἄπτα,
 ἢ ἐμὲ νῦν κακίῃς πῆμασιν ἀσχαλῶν.
 Ἄλλὰ τί μοι βροτέων, τί δέ μοι ὅσον ἀλγέ' ἀείδειν;
 ἢ μετ' ὅρῃς γλυκὴσ' πᾶσιν ἐπέσιν ἄλχο.
 οὐ μοι γὰρ ἀτίνεος, ἀλλὰ κλονέουσιν αἴηται.
 ὦρα δ' ἀμύλας εἴξ' ἀνέπεσιν μύλαις.
 νῦν, ἢ μὲρ κατέπαυσε, γὰρ δ' ἢ χλυσεν ἠδ' ἄρα χεῖμα.
 ἄστ' ἄσιν ἠέλιος, ἠελίῳ δὲ νέφος
 καί μεσ' ἀπὲρ μάλα δωκε. παλίζωος δὲ σε λῶν.
 Ἄντ' ἄρ' ὅγ' ἡμ' ἀφάνης, οὐρανὸς ἀσπρόφρος.
 καὶ σὺ ποτ' ἀγγελοῖσιν ἐσπρόφρος ἦσθα χοροῖσι
 βόσκαγε, νῦν δ' ἐπέσ' αἰχρὸς ἀπ' οὐρανίων.
 Ἰχθὺί μοι βασιλῆα καὶ δινὴν τειᾶσ', ἔδδ' οὐ πάμπαν
 γλῶσσαν ἐφημδρίων ἐκφυγεσ' ἀφ' ἀλέων.
 γρόαδε πατὴρ, μετέπειτα πᾶσις μέγας, αὐτὰρ ἐπειτα
 γένεμα θεοῦ μέγαλον βάλμετ' ἐπεσβολίαις.
 ποῖ σῆσεις με φέρ' ὅσα κακοφάδεις ἐνθε μείριμνα;
 ἴσασι πάντα θεὸς δὲ δινὴν τῶρα. εἴκε λῶγ' οὔ.

ὅν δέ με μάμφιδίῳσ' ἐνέειξεν Διὸς. ἔμπαλιν ὠδῆς
ἴσαμαι, ἢ μετὸρ' ἔστω τ' ὀλιγοφρονίης.
νῦν Ζήροσ', αὐτὰρ ἔπειτα, λόγος. καὶ πάντα νόησεις,
ἢ Διὸν εἰσορόων, ἢ πῦρ δαπνέμενος.
ὧρ' μοι ταῦτ' ἐπείσσε φίλος νόος, ἄλλος ἔπεισεν.
ὅλβ' δ' ἀχρὸς κτεροῦ ἄλλος οἶος δὴ δ' ἔβλεν,
ἄλλοτε μὲν γὰρ λῶν ἐτ' ὀρόφονα, ἄλλοτε δ' αὖτε,
κῆρ' ἀχέϊ σμύχων μῆνα μένοιο νόου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΣ ΑΝΘΡΩ
ΠΟΥ ΕΥΤΕΛΕΙΑΣ.

Ἰσχνόμην, τίς δ' εἰμὶ, τί δ' ἔστω μοι ἔμψυχόν;
τὴν δὲ φόβων σήσεις πάλαισιν μέγ' ἀθανάται,
εἴ τι μέγ', ὥς μὲν ἔγωγε οἶομαι, οὐδὲν ἔοντες,
ὅφρ' ἢ μάμφιδίῳσ' εἴνομεν ἡμῶροι.
εἰ τὰ δὲ μόνον εἰόμεν, ὅσον πλεόνεσσιν πέφανται,
ζωῆς δ' ὀλνυμένης, μηδὲν ἔχοιμι πλέον.
Γόρπιος μὲν διαλύξεν ἐὼν καθ' ἑμῶν τικτόμενος,
καὶ σκαίρῃ, γλυκερόν τ' οὐδ' ἀνὰ κρητὰ δαί.
καὶ τρεῖς τὸν Ζηνὸν ἦρε καὶ εἴρυσεν ἄχθος ἀπῆνης,
ἄνχενα δ' αὖχενίῳ κέρτεϊ μίξε μέγαν.
νεβρόσ' δ' αἰολόδεσμος, ἐπὴν Διὶ γαστροῦ ὀλίσθη,
αὐτίκα μὴδὸς ἐῆς παρὰ πῶδ' ἰθὺς κέκασσε,
φύγω δ' ὠμοβόρος τε κύναισ', καὶ ἵππων ἐχάρων,
καὶ λόχης πυκνῆς κούρεται ὀχρεῖσιν.
ἄρ' οἱ δ' οὐλομένηων τε συὼν γένος, ἢ δὲ λέοντες,
τί γ' ἐστὶ τῶν μόνων, παρὰ δαλίων τε μένος,
αὐτίκα φέξεν ἐθέρων ἐπὴν κε σίδερόν ἴσθηται,
φείξεν, καὶ κρητὸρ' ἄλτ' ἰδὴν ἔμελλε παρὰ.
ἄρ' ἔτι δὲ τ' ἀπτερος ὄρνις, εὐπτερος ἔμψυχόν;
ἢ ἔρα δινύει πολλὸν ὑπὸ πτερῶν δόμον.
Ξουφῆ δ' αὖτε μέλισσα λίπε πτόσ', οἶκον ἐτενέει
ἀντίθετον, γλυκερὸς πλῆσε γόνιον δόμον.
πάντα δὲ τ' ἐαρόσ' ὅστις ἐνὸς πόντος, αὐτομάτη δὲ
Γᾶσι Διὶ, γαίης δαίτα χερὶ ζομένης.

Necq; me temere struxit deus, contra tantum
Sto, nostræ hoc paucitatis mentium.
Nunc tenebræ, uerum postea, ratio & omnia intelliges,
A ut deum intuens, aut igne laniatus.
Quando mihi hæc accinuit cara mens, dolor incidit.
Sero autem ab umbroso luo domum abii,
Alias quidem ridens, alia sentiendo, alias uero rursus
Cor dolore lacerans pugnante mente.

DE EXTRINSECA HOMI-
NIS VILITATE.

q Vis fui? quis autem sum? qs aut ero nō multo post?
Quo aut me ferens statues figmentū magnū immortalis
Siquid est magnū? ut qdē ego existimo, nihil existētes,
Supercilium temere intendimus diarii
i hoc solum essemus, quantum pluribus uisum est,
Vita autem pereunte, nihil haberem plus.
Iuuenca quidem fugit suam latebram parentis,
Et salit, dulceq; uber uibrat,
Et trima iugum substulit, & traxit pondus currus,
Collum aut collari robori miscuit magnum,
Hi nullus autem uaricutis, cum per uterum lapsus fuerit
Statim matris suæ apud pedem posuit pedem.
Fugit autem crudi uorosq; canes, & equum leuem,
Et nemoris densi occulitur in ilibus.
Vrsi uero, pernitiosorumq; suum genus, atq; leones,
Tigrisq; uentosa, pantherarumq; robur,
Statim inhorruit iubam cum ferrum uiderit
Inhorruit & fortes saliit in ferricidas.
Nuper uero in plumis auis, pennata non multo post
A erem uolutat multum supra domum,
Sima autem apes liquit speluncam, domum struxit
Oppositum, dulci repleuit sobole domum.
Omnia autē ueris sunt unius labor, spontanea autem
Omnibus esca, terra cibum largiente,

Non mare secant immite, non arant.
 Non seruatores illis, neque alueariferi,
Et ala autem nutriit celerem, & ualles feram,
 Parum laborantes, cura diurna.
Leo autem magnus & feram una interemit, ueluti in uita,
 Capiens, cibi sui reliquias odit.
Interdum uero epulatus est altero die, alias uero rursus
 Cœpit potum fortiter uentri modos ferens.
Tantum illis illaboriosior uita est
 Saxum & rametum, domes semper rudis
Integri, fortes pulchri, si autem domiter
 Morbus, illugentes fortem halitum reliquum
Non lugubribus membris circumstanter aliunde alius
 Lugent, neque amici detonderunt crines.
Dicam maius uerbum, interriti hic perierunt,
 Et nullum intremiscit fera malum cum pereat.
Specta & hominum timidum genus, ut hoc dixeris.
 Quippe uere hominibus nihil est imbecillius.
Fuxus qdem proles sum, labori autem me genuit mater,
 Educatus sum, multisq; odiosis laboribus.
Vlnis habebat mater me, dulcem laborem, uerum postea
 Terram abraxi, doloribus uexatus.
Vnde ueni quadrupes in solo, unde sublatus sum
 Incessibus in tremulis furatus palmis.
Vnde mente subsplendebam mutæ uestigiis uocis,
 Vnde rursus uerborum lachrymis sub ducibus.
Vigenarius collegi robur, & calamitatibus multis
 Prius occurri, ut quis certator.
Alia qdem mihi sunt sane, illa uero abiire, his uero laborabis,
 Bene hoc mea anima scias traiciens uitam,
Tractum infidissimum, fluxum ferum, æstum maris,
 Hinc & inde densis spiritibus feruens.
Multum quidem stultitiis concutior, alia uero daemon
 Vitæ nostræ duxit aduersarius.
Si enim quæcūq; iucunda & quæcūq; molesta uitæ
 Contra pendas media examina trahens.

Οὐ τῶντον τέμνουσιν ἀπὸνέα, καὶ ἀρόουσιν,
 Οὐ ταμίαι κείνοις, ἔδῃ κυπελοφόροι.
 Καὶ πτόρνον ὄρνιν ἐθρεψεν ταχύν, καὶ ἄπκεα θῆρα,
 βασιὰ τῶνισα μὲν ὄς, φοντὶς ἐπὶ ματῆ.
 Λῖς δὲ μέγας καὶ θῆρα τὸν ἐκτανεν, ὡς πτόρ ἀκονίζε,
 λαΐας, δαυτὸς ἦρ λείψαν ἀποσυγί.
 Ἄλλοτε μὲν δαίσε θ' ἐτὸρ ἡμῶς, ἄλλοτε δ' αὖτε
 λαΐα ποτὸν βειαρῶς, γαστρί μετὰ φόρων.
 Τόσσά τ' ἔον κείνοισιν ἀμοχρότορος βίος ὄσι,
 Πέτῃ καὶ κλαδῶν, οἴκῳ αἰεὶ χέδισο.
 Ἄρτε μέδῃ. κρὰ τῶροι. πτόρ μελῶς. ἡ δὲ δαμάσκη
 νῆδῳ, νηπενθεῖς ἀλκίμον ἄσμα λίπον.
 Οὐ γὰρ οἷς μελέεσσι πτόρ μετὰ δὲν ἀλοθῶν ἄλλος
 μύρον τ' ἔδῃ θίλοι κέρβαν ἀπο πλοκάμω.
 Ἐἶπω μέζονα μύθον, ἀταρβέδῃ ἀνθαδ' ὄλυντο,
 κῆδον ὑπότομῃ θῆρ κακῶν, οὐτε θανά.
 Ἀθρῆ καὶ μδρότων δειλὸν γένος, ὡς κε τόδ' εἴπῃς,
 ἦρ' ἐτὸν μδρότων ἔδῃ ἀκιδνὸτόρον.
 Ἦοῖς μὲν γένος εἰμὶ, μότῳ δὲ με γένεσθαι μήτηρ.
 Ἐθρέφθην πολλοῖς καὶ συγροῖς καμάχοις.
 Ἀγκῆς ἔχεν μήτηρ με, γλυκύν τῶνον, αὐτὰρ ἐπειτα
 γαῖαν ἐπεξέομιν, ἀλγισσι τειρόμενος.
 Ἐνθεν ἔβην τετὰ κωλῶς ἐπ' οὐδῆος. ἔνθεν ἀδρῶθιν
 ἴθμασιν ἐν τῷ μδρότῳ κλεπτόμενος παλάμαις.
 Ἐνθεν νῆν ὑπέλαμπον ἀναυδέος ἵχνησι φωνῆς,
 Ἐνθεν δ' αὖ μύθων δάκρυς ὑφ' ἡγμῶσιν.
 Ἐἶκός τε σὺν σὺν αἰγίρα μὲν ὄς, καὶ τῇμασι πολλοῖς
 γρόδῃν ὑπὸν τήκασα, ὡς τις ἀεθλοφόρος.
 Ἀλλὰ μὲν ὄσιν ἐμῇ γέ. τὰ δ' ὦχετ' ὡς δὲ μογήσεις,
 ἔν τ' ὁ δ' ἐμὴ ψυχὴ ἴδι πτόρ ὡς βίον,
 ὅλκον ἀπὸ τῶν, ῥόον ἀγέλον, οἶδμα θαλάσσης,
 τῇ καὶ τῇ πυκνῶς πνύμασι βραστόμενον.
 Πολλὰ μὲν ἀφραδίῃσι ἡνέαστομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
 ζωῆς ἡμετέρης ἡγάγεν αὐτὴ πάλος.
 Ἐἶ γὰρ κεν ὅσα τῶν πνέων καὶ ὅσα λυγρὰ βίοιο
 ἀντιπαλάντεσσι μέσση τάχῃ τ' ὄρνων.

πολλόν κεν βέλθουσαι κακῶν ἰδί' ἡγείαν ἴκηται
 Πλάσιγξ, ἢ δ' ἀγαθῶν, ἔμπαλιν ὕψι θεοί.
 Δῆεις, πόνητος, ἀρ' ἄρα, μέροσ', λήϊστοροῦς αἰσβότ,
 κτήσις, δασμογραφοί, προακτοροῦς, βύρυβόαι,
 ῥητήροῦς, βίβλοι τε, διηραπολοί, ἀρχῶς, ἀλιζόσ,
 Πάντα τὰ δ' ὅτι βίου παύγια λαυγαλέον.
 Δ' ὅρκεο καὶ ὄρα τὸρπνὰ, κέροσ', βαλρος, ἄσμα, γέλοπες,
 Τύμβος ἀεί πληρης μυσαλέων νεκύων,
 ἔδνα, γάμοσ', γάμοσ' ἄλλος ἐπὶν ὃ πρόοθεν ὀληται,
 μοιχοί, μοιχολέται, παῖδες ὑποπτον ἄχοσ,
 καλμος, φιλζόν ἄτισον, ἀτάρβητον κακὸν αἴχοσ,
 φροντίδες βυτεκνίης, ἀλγααδυστεκνίης,
 Πλοῦτος καὶ πένιη διωδὸν κακὸν, ὕβρεις, ἀνίη,
 Σφαῖρα νέων παλάμοις ἀντα ποταμομυλνῇ.
 ταῦτ' οἷω ἐσορόων, φύναι δὲ πτόμου, εἴ τις ἀρίστον
 ὀίεται, ὃ δ' κακὸν πλεῖον ἀρφοτῶρου.
 Οὐ δακρύει ἀΐων ὁπὸς ἄλγεα καὶ προστόροιςιν;
 Οὐκ οἶδ' εἰ δακρύσεις ἢ γελᾷσεις αἴων.
 Ἀμφω β' πίνυθ' ἴσιν ἐφήρμωσι ταῦτα πάροιθεν,
 τῷ μὲν, κλαυθμὸς ἐλὼ τὰνθάδε, ὃ δὲ γέλοσ.
 ὧς βᾶδον καὶ ἀχαιοὶ ἐπ' ἀμνήλοισι θορόντες,
 δῆουν ἀμνήλοισι εἰνεα πορνιδίου.
 Κουρήτες τ' ἐμαλχοντο καὶ αἰτωλοὶ μενεχάρμαι,
 Ἀμφὶ σὺδος κεφαλῇ, θεεὶ τε χριειδίαισι.
 Αἰακίδα μετ' αἰεσμα, θάον γέ μιν, ὅς μιν, εὐ ἐχθροῖς.
 μαινομὲν ἢ παλᾶμη, αὐτὰρ ὃ, μαχλοσιῶν.
 Ἀμφιτρωνία δαο μέγα κλέος, ἀλλὰ δαμασθῇ
 εἰματι (αρκωφάγω κείνοσ' ὃ παντολέτης.
 Κρῶτε κρῶσιςί τε κακὸν μέρον οὐχ ὑπάλυξαν,
 Οὐ δὲ μὲν ἢ μέτοροι χριζὸν ἀναικτεσ' ὅσι.
 καί σε σβακοντιαδῇ μὲν οὐσ' ἄχατε ὠλεσεν δίνος,
 ἢν' ἰκ' ἀλέξασθε γαῖαν ἐπὶ λῆθεσ' ὅλλω.
 Τί πλεον εὐφθι μὲν οἰσιν; ἴη κύνισ, ὅςτα μῖνα,
 ἤρωσ' ἀρείδης, ἴροσ' ἀλητο βόρος.
 Κωνσταντίνος ἀνὰξ. θεράπων ἐμὸς, ὅς τις ἀνολβοσ,
 ὅς τις ὀρικήμωρον. εἷς πλεόνεσι τὰφοσ.

Multum quidem grauata malorum in terram iuerit
 Lanx, bonorum uero, contra sursum cucurrit.
Contentio, mare, terra, mors, prædones uiri,
 Possessio, tributis scribe, exactores, laticlami,
Rhetores, libriq; iudices, dominus peccator,
 Omnia hæc sunt uitæ lusus molestæ.
Respice & quæcūq; sunt iucūda, satietas, grauitas, cantus, risus,
 Sepulchrum semper plenum, marcentium cadauerum.
Sponsalia, nuptiæ, nuptiæ aliæ cum priores perierint,
 Adulteri, adulterici dæ, filii suspectus dolor,
 Pulchritudo, amor infidus, intimendum malum deformitas,
 Curæ sobolis, dolores orbitatis.
Diuitiæ & paupertas duplex malum, libido, mœror,
 Pila iuuenum manibus contra remissa.
Hæc igitur intuens, mentem laceror, si quis optimum
 Existimat, cui malum plus est meliori.
Non luges audiens quot dolores & prioribus,
 Nescio si lugebis, aut ridebis audiens.
Ambo & prudentibus conuenere hæc prius,
 Huic quidem, luctus fuere res hic, illi uero risus,
Vt Troiani & Achii in se inuicem ruentes,
 Populabantur se mutuo gratia meretriculæ,
Curetesq; pugnabant & ætoli pugna gaudentes,
 Pro suis capite, & crinibus suillis
Aecidæ magnus catus, piere tamen, ille qdem iter inimicos,
 Infanienti manu, at ille, libidine.
Amphitryonidæ magna gloria, sed domitus est
 Veste carniuora, ille omniperda
Cyrig; cræsig; malam mortem non subterfugerunt,
 Neq; qdem nostri hesterne imperatores quicūq;
Eteracontiadæ robore iniuste perdidit uinum,
 Cum Alexander terram iniisti totam.
Quid plus in mortuis, sola puluis, ossa sola,
 Heros atrides, irus mendiciuorus.
Constantinus imperator, seruus meus, qui pauper,
 Qui possidens multa, unum pluribus sepulchrum.

Et res quidem hic tales, res uero alibi, quis dixerit,
 Quæcūq; iniustis ultimus dies agit,
 Ignis crepitans, tenebræ graues, longe a luce existentibus
 Vermis, nostri memoria semper uitii.
 Melius, si uitæ portas male tu non penetraſti.
 Si autem penetraſti, totus feris æque solutus es.
 An quod & hic habes tot dolores, & poſtea
 Pœna deteriore eorum, quo hic habes.
 Vbi mihi primigeni magna gloria, periit eſca.
 Non Solomon prudens, ſed mulieribus domitus eſt,
 Vbi autem duodecimæ cõnumeratus erat, cum Iudas
 Lucro pro paruo circumobduxit tenebram.
 Chriſte rex, rogô te malorum medelam ſtatim præbeas
 Inde erigens tuo cultori beate.
 Vnum ſolum hominibus bonum & firmum eſt,
 Spes cœleſtes, quibus paulum quiddam ſpiro.
 Aliorum autē bonorum multa ſatietas. quæcūq; in terra
 Trahuntur, hominibus omnia relinquere cupio.
 Patriam, externamque ſedes, & ex ſedibus gloriam
 Prope, alienos, pios, deteriores.
 Apertos, inſidiantes, in inuidum oculum ferentes,
 Propriocida uitio intra liquentes,
 Aliis iucunda uitæ, ego uero promptus effugiam.
 Hei mihi huius uitæ calamitatibus longioris.
 Quousque ſtercoribus præbebor, quod omne bonum
 Noſtræ uitæ, bipatens eſt gratia,
 Excipere, proicereque diſenſum diem in diem.
 Paruum guttur habet, alia autem omnia aquiluium
 Hyems ruriſus, æſtas ruriſus, uiciſſim, uer, autumnus.
 Dies & noctes, uifa duplicia uitæ.
 Cœlum, terra. mare. nouius nihil mihi ſane,
 Neque quæcūque cõpaſta ſūt. neque quæcūque euertuntur.
 Horum ſatietas. aliam mihi qdem uitam & ornatū præbeas.
 Cui laborans. p̃romptus calamitates omnes ſero.
 Vtinam mortuus fuiſſem. cū me matris in uiſceribus uinxiſti.
 Statim mihi tenebræ lachrymas incipienti.

102

τίς βίος; ἐκ τύμβοιο θορόων, ὡδὶ τύμβον ὀδάλω.
 ἔκ δὲ τάφοιο, πρὶ θάψο μὲ ἀπὲ λελγώς.
 αὐτὸ δ' ὅσον πνείω, ποταμὸν ῥόος ὡκεθ' ἰέοντες
 αἰὼν ἀπὸρ χρομύου, ὅρ' χρομύου τ' ὀπίθεν,
 ἔσχατος ἔσθ' ἐλθόντος, ὅλ' ἄν' ἰς, ὅμματα ἔμειο
 βάλλησ', ὥς κε θεοῦ τῆς λεπτέας φαέων.
 τοίγ' ἔσθ' ἀμφαφύων, καὶ ἀλφ' ἔμμενος ἀθά καὶ ἀθά,
 ζωῆς τῆς μεγάλης ἐκτὸς ἔχοιμι πόδα.
 τολμήθω ἵνα μὲν θοῶν ἐπὶ τῶν, ὥς ῥα θεοῖο
 γαίγ' ἰόν' ὅτι βροτὸς, τῶν δ' ὅσα πτόλιων,
 ἄλλο προσέθωκ' ὅπ' ἔπ' ἔχ' ἔμμενος. ὡς δ' ἄρ' ἀδ' ἔσθ',
 ἄλλομαι, ἵσταίνης ἵσταίνης ἐπὶ πόδα.
 τοίος ἄπασ' ἔμμενος πόδα, ὅτι μέμνηται
 ἔλ' ἔσθ' ὅτι ἔσθ' ἔμμενος. τὰ τ' ἔσθ' ἔμμενος.
 αὐτὰρ ἔσθ' ἔμμενος ἔμμενος ἔμμενος, ἔμμενος ἔμμενος
 δεσμών τὸν δὲ βίου λυόμενος χρονοῦ.
 καὶ γὰρ διπλὸς εἰμί. τ' ἔμμενος ἔμμενος, ἔμμενος ἔμμενος,
 τούνεκα καὶ νύξ' ἔμμενος χρονοῦ τὸν δὲ βίου.
 χυρὴ δ' ἔσθ' ἔμμενος ἔμμενος, καὶ κρείσσονα μίμνω
 αἰὼν ἀίαν τ' ἔμμενος τῶν ὑπὸρ' ἔμμενος.
 ὅς π' ἔμμενος ἔμμενος ἔμμενος, αἰὼν ἔμμενος δὲ
 π' ἔμμενος ὅτι μίμνω ἔμμενος, ἔμμενος ἔμμενος,
 ὅς μέγας ὅτι βροτὸς, καὶ ἄγ' ἔμμενος. ὡς δ' ἔμμενος,
 ὅς π' ἔμμενος ἔμμενος ἔμμενος, ἔμμενος ἔμμενος.
 ὅτι π' ἔμμενος ἔμμενος. ἔμμενος ἔμμενος. ὡς δ' ἔμμενος,
 γέροντος, οὐκέτι με φέξετε, ὡς π' ἔμμενος.
 αὐτὸς ἔμμενος μέγαν οἶκον ἀφ' ἔμμενος ἔμμενος
 φράσσετε, αὐτὰρ ἔμμενος πάντα λιπών, ἔμμενος
 σταυρὸν ἐμῆς ζωῆς φανὸν σῦλον. ὡς δ' ἔμμενος
 ἔμμενος, καὶ θύων ἀφ' ἔμμενος ἔμμενος,
 τοίς, φθόνος ἔμμενος, κρυπτὸν ἔμμενος, εἰδέμενος ἔμμενος,
 γλῶσση καὶ φθόνος ἔμμενος ἔμμενος ἔμμενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΪΟΥ ὈΔΩΝ.

τ ἴς, ὅτι ἐν βίῳ ἔμμενος, ἐπὶ δέ με γαῖα καὶ θεός,
 τίς πάλιν ἐκ κήνιος ἔμμενος ἀνίστα μένος,
 γῆ δέ με

Quæ uita, e sepulchro ruens, ad sepulchrum uado.
 E sepulchro autem, igni sepelior atrociter.
Ipsum autem quantum spiro, fluminis fluctum celeriter currentis
 Semper abeunte, uenientemq; retro.
Stans nihil habentis, totum puluis, oculos meos
 I acit, ut dei longe cadam a luminibus.
Parietes autem attrectans, & errans hinc & inde,
 Vitæ magnæ extra habeam pedem.
Audebo aliquod uerbum uerum, quod certe dei
 Lusus est mortalis, unus quantum ciuitatum,
Alia persona desuper, quem manus elaborauit, si uero tollatur
 Veneror, confestim apparui alius.
Talis uniuersa hominum miserorum uita, quibus curæ est
 Spes somnaria, hæc habetis ad parum,
Ast ego Christum apprehendens, nunquam desinam
 A uinculis huius uitæ solutus terrestris.
Etenim duplex sum, id quidem corpus, unde fabricatum est,
 Quare & uergit ad terram propriam.
Anima autem est spiraculum dei, & meliorem partem
 Semper satis cupit supercœlestium.
Vt fontis fluxus est cursorius, ardens autem
 Ignis uiam unam nouit inmutabilem, salit supra,
Quam magnus est mortalis, & angelus, si ruens
 Veluti serpens maculosi senio inde eat.
Ouibramini sacerdotes. ego mortuus sum, o & peccatores
 Vicini, non ulterius me timebitis, ut antea
Vobis ipsis quidem magnam domum semper uiuentis regis
 Prospicite, ast ego omnia relinquens, unum habeo,
Crucem meæ uitæ clarum stylum, si uero elatus fuero
 Inde, & sacrificia attingam supercœlestia,
Quibus inuidia non adhæret, occultum malum, si fas est dicere
 Cum & inuidis non inuidens rogo pro,

DE VITAE ITINERIBVS.

q Vis? unde in uitam ueni? postquam autem me terra continebit,
Quis rursus ex puluere ero resurgens,

Grego. G

Quo autem ferens statuet me deus magnus, nū certe seruabit,
 Inde suscitans serenū in portum?
 Multæ quidem uitæ multa sustinentis uiæ.
 Alius autem aliis calamitatibus confertur.
 Et nihil in hominibus pulchrum, malitiæ imixtum,
 Vtinam uero non mala maiorem partem haberent.
 Diuitiæ quidem infidæ, sedes autem, supercilium somniorum.
 Sub imperio esse autem labor, paupertas autem compes.
 Forma autem fulguris, parua gratia, iuuentus autem,
 Feruor temporis, canities, molestus occasus uitæ.
 Sermōnes autem alati, aer gloria, sanguis antiquus,
 Nobiles, robur, & suis agrestioris,
 Iniuriatrix autem satietas. uinculum, nuptiæ, soboles autem,
 Cura necessaria, orbitas autem, morbus.
 Fora autem uitii meditamenta, quies autem,
 Infirmitas, artes humi reptantium,
 Angustus autem alienus panis, terram autem arare,
 Labor, mariuagorum plus, in inferno.
 Patria autem Barathrum proprium, hospitium autem obprobrium,
 Omnia labor mortalibus, omnia hic, risus,
 Puluis, umbra, uisum, ros, flatu, penna, uapor, somniu
 Vnda, fluxus, nauis uestigium, aura, puluis,
 Circulus semper uolubilis similia omnia uoluens,
 Stans, rotans, solutus, solidus,
 Temporibus, diebus, noctibus, laboribus, mortibus, doloribus,
 Oblectamentis, morbis, casibus, discursionibus,
 Et hoc tuæ genitor sapientiæ uerbum, instabilia
 Omnia existere, stabilium, ut habeamus amorem.
 Omnia mentis pennis percurri, quæcūq; uetera.
 Quæcūq; noua, mortalibus autem nihil imbecillius.
 Vnum tantum hominibus bonum & firmum est
 Hinc erumpere, crucem attollentes,
 Lachrymæq; luctusq; mens diuinis curæ existens,
 Spes & trinitatis illustratio supercœlestis
 Mixtæ puris. pulueris solutio inconsulta,
 Imaginis incorruptibilitas, quam sortiti sumus diuinitus.

Πῇ δὲ φέρων σῆσει με θεὸς μέγας, ἥρ' αἰσεί
 ἔνθεν ἀνάσῃσας Ὀδυσσεὺς λιμένας,
 Πολλὰ μὲν βιότῳ πολυτλήτοιο κέλευθον.
 Ἄλλοσ' δ' ἁλμοῖσις πῆμασι συμφορέεται.
 Κῆρ δ' ἐνὶ ἀνθρώποισι καλὸν, καὶ κῆρ τι τοῖς ἄμικτον.
 εἶδε δὲ μὴ τὰ λυγρὰ πλείονα μοῖραν ἔχειν.
 Ὅτ' ὅλ' τοσ' μὲν ἄπιστος, ὃ δὲ θεόνος, ὁ φύς ἀνείρων.
 Ἄρχεται δὲ μέγας, ἡ πενίη δὲ πείρη.
 Καὶ λῶς δ' ἀστροπῆς, τυτθὴ χεῖρ, ἡ νεότης δὲ,
 βράσμα χρόνῳ. πολλὴ, λυγρὰ δὲ δύσις εἰόχῳ.
 Ὅι δὲ λόγοι, πῇ ὁρόντες. ἀήρ, κλέος. αἶμα παλαιόν,
 εὐχυνέται. ῥά μιν, καὶ σὺς ἀγροτόρου.
 Ὑβρις δὲ, κῆρος. δεσμὸς, γάμος. δύστηνι δὲ,
 φροντὶς ἀναγκάει. δύστηνι δὲ, νύσος.
 Ἄϊ δ' ἀγοραί, κακίησ' μελεδήματα. ἡρεμνίη δὲ,
 Ἄφρανιη. τέχαι, τῇ χαρμῇ δὲ χαρμύων.
 Στεινὴ δ' ἁλμοτεῖν μαζα. τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσθην,
 μόχθος. ποντῶν τὸ πλεόν, εἰν αἰδῆ.
 Ἡ παῖς δὲ, βέρεθρον ἐόν. ξυνίη δὲ τ' ὀνειδος.
 Πάντα μέγας θνητοῖς. ἰαυθα δὲ πάντα, γέλας,
 χυδῶς, σκιά, φάσμα, φρόνους, πνοιή, πῇ ὁρόν, ἀγμῖς, ὀνείρος,
 Ὅϊ δ' αἶμα. ῥόος, νηὶς ἰχθυον, αἰῶν, κύνις,
 Κύνελος ἀδινῆς ὁμοίῃα πάντα κυλίνδων,
 ἔσθως, ῥοχάων, λυόμενος, πάγος,
 Ἡραῖς, ἡμασι, νυκτὶ, φανοῖς, θανάτῳ, ἀνίαις,
 τὸρ πωλῆσι, νόσοις, πῇ αἵμασιν, δύσφορμίαις.
 καὶ τὸ δὲ σῆς γυνέθρ' σφίσις λόγος, ἄσα τέοντα
 γάντα πέλθην, σασιμὼν ὡς κεν ἔχει μιν ὄρον.
 Πάντα νόου πῇ ὁρ' ἵστασιν ἐπὶ φραμον, ὅσα παλαιά,
 ὅσα νέα. θνητῶν δ' ἔδ' ἐν ἀκιδνότηρον.
 Ἐν μόνον ἀνθρώποισι καλὸν καὶ ἔμπεδόν ἔστιν,
 ἔνθεν ἀφορμᾶται, στυγρὸν ἀειρομύδης.
 Δακρυά τε, σπονάχε τε, νόος θεοῖσι μεμνητός,
 ἔλπίς, καὶ τελευτῶν χάμψος ἐφ' ἀνίησ'
 μιγνυμένῃς καὶ θαρσύνει, χόος λυσις ἀφ' ἀδέντος.
 εἰκόνος ἀφ' ἰσθμῶν, τῶν, λῆχ' ἡμεν θεοῖν.

GG

ζάειν τ' ἀμότερον ζωῆς βίον, ἀντὶ δὲ κήσμιον
κόσμον ἀμειβομένους, ἄχθεια πάντα φέρειν.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΒΙΩΝ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ.

Ἄβιος, ὃς ἕξ ὀνείριον ἔχει βίον, οὐδ' ἐπίμικτον
οἷον χαμαὶ ἐρεξμένους, ἀλλ' ἐθέσσε νόον.
Ὀλβιος, ὃς πολλοῖσι μεμιγμένον, ἐν ᾧδὶ πολλοῖς
σῶφ' ἔσται, ἀλλὰ θεῶν πέμψεν ὀλίγω κηραδίῳ.
Ὀλβιος, ὃς πάντων κτεάνων ἀνήμερον χρίσων,
καὶ κτέαρ οἶον ἔχει σκυρὸν, ὃν ὕψι φέρει.
Ὀλβιος, ὃς κηθαρχεῖσιν ἐοῖς κτεάνοισιν ἀνάστων,
χεῖρα θεοῖο φέρει τοῖς ἐπιδουμένοις.
Ὀλβιος, ὃς ζυγέων μακίστων βίος, οἱ θεοὶ τῆ βίος
εἰσὶ πέλας κηθαρχῆς, ἔργα ἀποσεισάμενοι.
Ὀλβιος, ὃς θεμοῖσι γάμου τυγθὸν ὑποείξας,
πλοτὸρ' ἔλῳ χρίσῃ μοῖραν ὀρωτος ἄγχι.
Ὀλβιος, ὃς χαοῖο φέρων κηραῖος, θνατὸς εἰσι
καὶ μεγάλας θυσίαις χρίσων ἄγχι χθονίοις.
Ὀλβιος, ὃς πρὸς ἐὼν ἐρίμνης τέκος ἔβραν' οἶο
καὶ ραν ἄγχι χρίσῃ, θρέμμα τελείωσιν.
Ὀλβιος, ὃς κηθαρχεῖ νόσ' ἀμέγαλ' ἔσιν ὀρωαῖς,
ὀυρανίων φαέων ἀέρεται ἀγλαίῳ.
Ὀλβιος, ὃς χεῖρας πολυκμήτοισιν ἀνέκτα
τίει, καὶ πολλοῖς ὅδε νόμος βίον.
Πάντα τὰ δ' ἔβραν' ὀρωαῖς ματαῖς ὀρωαῖς ληνῶν,
ἄικαρ ποτ' ἦν χῶν δέκται αἱ μετόρων,
ἄλγος ἀλγόν' ἀρετῇ ᾧδὶ χῶραν ἀποστίς.
Πολλὰ γὰρ πολλῶν εἰσι μοναὶ βιότων.
Ὀλβιος, ὃς πτωχὸν παθεῖν μέγα πνυθὺ μ' ἀνέδειξεν.
Ὀς πρὸς ἔχει ζωὴν ἀθάλα πενθαλέῳ.
Ὀς πρὸς ἐβραν' αἰὲν ἀκέρετος ἐσθλὸς ἦσ'.
Ὀς πρὸς ἐνείη κληρονόμος μέγα λον.
Ὀς πολλὰ γυνοῖσιν ἐοῖσι θεῶν μέγα δίκον ἐφέλκει,
εἰρλήν' ἔσται, καὶ κηθαρχὸς κηραδίῳ.
Ὀς πολλὰ χρίσῃ μέγα κλέος εἶνε' ἀνέτλη
ἄλγος, καὶ μέγα λον κλέος ἀνέτλει.

Vinereq; alienam uitæ uitam, pro mundo autem
Mundum permutantes, onera omnia ferre.

DIVERSARVM VITARVM BEATIONES.

- b** Eatus, quisquis solitariam habet uitam, neq; admixtā
Humi reptantibus, sed deificauit mentem.
Beatus, qui multis admixtus, non in multis
Volutatur, sed deo misit totum cor.
- B** eatus, qui omnibus facultatibus emit Christum,
Et possessionem solam habet crucem, quam sursum fert,
- B** eatus, qui puris suis facultatibus imperitans,
Manum dei fert indigentibus.
- B** eata in iugatorum beatorum uita, qui diuinitatem
Sunt prope puram, carnem excutientes.
- B** eatus, qui legibus nuptiarum parum concedens,
Maiorem Christo partem amoris agit.
- B** eatus, qui populi ferens imperium, sanctis
Et magnis sacrificiis Christum agit terrestribus,
- B** eatus q̄squis suam gregis sobolem cœlestis
Regionem ducit Christi, pecus perfectissimum,
- B** eatus, qui puræ mentis magnis motionibus,
Cœlestium luminum uidet splendorem,
- B** eatus, qui manibus multistruis regem
Honorat, & multis est lex uitæ.
- O** mnia hæc cœlestium explementa extiterunt torcularium,
Quæ fructus animarum exceptrices nostrarum,
- A** lia aliam uirtutem ad regionem ducente.
Multæ enim multarum sunt solæ uitarum.
- B** eatus, qui pauperem affectuum magnum spiritum ostendit.
Quisquis habet uitam hic lugubrem.
- Q**ui cœlestis semper insatiatus cibi.
Qui mansuetudine hæres est magnorum,
- Q**ui uisceribus suis dei magnam misericordiam trahit,
Pacisq; amicus, & purus corde.
- Q**ui multos Christi gloriosi causa tulit
Dolores, & magnæ gloriæ occurrit.

Grego. G ii

Horum, quāuis feces uiam, siquidem omnes,
 Melius, si autem paucas, secundum, si uero uiam,
 Egregie & amicum, stationes tamen dignæ omnibus,
 Perfectioribus atq; diminutioribus.
 Et Raab non compositam habebat uitam, sed & hanc,
 Inclytam suprema posuit hospitalitate.
 Ex sola autem plus habuit phariseo publicanus
 Humilitate, magnopere elato.
 Melius est iniugatio, quippe melius, sed admixta
 Mundo, & terrena, deterior dualitate
 Temperanti, inopium excelsa uita coeliuagorum.
 Sed superbia & hos, sæpe posuit infra.
 Non enim suam uirtutem aliis metientes optimis,
 Iniudicatam in corde altitudinem habent cum.
 Sapenumero & feruenti mente pullis similia
 Calidioribus, a termino longe ferunt pedem,
 Quapropter aut alis tollere penitus lenibus,
 Vel infra manens, tute currere,
 Ne sane grauitas tui pennam in terram uergat,
 Neq; cadas sublatus casu miserabilissimo
 Nauis parua clauis compacta densis,
 Onus agit magna maiorem inuincta.
 Angusta quidem uestibuli uia diuini structa est.
 Multi autem calles in unam uenientes,
 Illi quidem, hanc transeant, quibuscūq; natura hic uergit,
 Alii uero aliam, angustam solum attingentes.
 Neq; una omnibus similiter cara extitit esca,
 Neq; Christianis una uita congruens.
 Lachrymæ omnibus optimum, uigilantiq; laboresq;
 Et rabiem affectuum difficilium continere.
 Impugnareq; satietatem, Christi q; sub manum fortem
 Iacere, & timere diem aduenientem.
 Si autem summā pfecte gradiaris uiam, non amplius mortalis
 Sed aliquis cœlestium. Gregorii leges.

Τῶν, ὡς ἔλθοι τὰ μινε τείβον. εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ
 λαΐον. εἰ δ' ὀλίγας, ἀδύτδρον. εἰ δὲ μόνω,
 ἔξοχα καὶ δ' ὀλίγον. σαθὰ γὰρ μὲν ἄεα παῖσι,
 τοῖσι τελειοτόμοις, τοῖσι τε μετοτόμοις.
 καὶ ῥα εὖ οὐκ ὀκνησμον ἔχον βίον, ἀλλ' ἄρα καὶ τιῶ,
 κλεινὴν ἀκροτάτην θῆκε φιλοξενίην.
 ἔκ δὲ μύθησ' ὁπλὸν ἔχον φαισταίοιο τελευτήν
 τῆς χαμαλοφροσύνης, τῶ μὲν γὰρ ἀφρομένει.
 βέλτερον ἀλγύνει. ναὶ βέλτερον, ἀλλ' ἐπὶ μικρῶ
 κόσμῳ. καὶ χθονίη, χειροτόρη δ' ἀλδὸς
 σάφονος. ἀκτεάνων αἰπυὸς βίος οὐρεσιφοίτων.
 ἀλλὰ τύφος καὶ ρυῖς, φιλῶν καὶ θῆκε καὶ πῶ.
 οὐ γὰρ ἐνὶ ἀρετῇ ἄλλοις μετέοντες ἀρίστοις,
 ἀκρίτων ἐν κρηαδίῃ ὑψος ἔχοντων ὅτε.
 Πολλὰ καὶ καλὰ ζέοντι νόφ' ἀπὸ λῆισιν ὁμοῖα
 ὁρμότηροις, νύσσησ' τῇ λεφθούσι πῶδα.
 τούνεκεν ἢ πῆδ' ὀνυχασιν ἀείρεο παμπαν ἐργαφῶς,
 ἢ ἐκπῶ μίμων, ἀσφαλέως ἰοχέειν,
 μή ποτε βελτοσύνη σείσ' πῆδ' ὄν ἐς χθονά νύσση,
 μή δὲ πείσῃς ἀρθεῖς πῆδ' ἐλεφν ὀτατον.
 Νηῦς ὀλίγη γὰρ μοῖσιν ἀρθεῖς μελὴν πυκνωῖσι,
 φόρτον ἄγει μετὰ λῆς πλείονα τῆς ἀδέρου.
 στενὴ μὲν πυλεωνος ὁδὸς θείοιο τέτυκται.
 Πολλὰ δ' ἀΐασι τοῖς ἐς μίαν ὁρμῇ μὲναι,
 οἱ μὲν, τιῶν πῆδ' ὄν, ὅσοις φύσις ἀθῶν δὲ νύσση,
 οἱ δ' ἐπὶ τῇ, σφηνῶσ' μόνον ἐφαπτόμενοι.
 οὐτε μὲν πάντεσσιν ὁμοῦσ' ὀλίγον ἐπλετ' ἐδωδῆ,
 οὐτε χριστιανῶς εἰς βίος ἀρμύδιος.
 ἀδ' κρυὰ παῖσιν ἀρίστον, αὐπνίη τε, πῶνοι τε,
 καὶ λίσσαν παρθέων ἀργαλέων κατέχειν.
 ἀγχιμαζέειν τε κῆρον, χρυσὸν θ' ἔσθ' ἔχει κρηαταίῳ
 κείσθαι, καὶ ἰομείνῃ ἡμῶς ἐπὶ τῷ χόμῳ.
 εἰ δ' ἀκρίων τελέως ἴοις τείβον, ἐκείνη θνητὸς,
 ἀλλὰ πῶς ἐρανίων. Γρηγορείοιο νόμοι.

GG ii

ΟΡΚΟΙ, Ἡ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΔΙ' ΟΡΚΟΥ.

ὦ
 μοι τὸν λόγον αὐτὸν, ὅμοι θεὸς ὄντι μέγιστος,
 ἔξ ἀρχῆς ἀρχή, παῖς ὢν ἀπ' ἀθανάτου,
 εἰησὼν ἀρχετύποις, φύσις γυνήθερος ἴσμε.

Ὅς φθάσει καὶ μερόπων ἐς βίον οὐρανόθεν.

Ω μοσα, μήτε νόω γε νόον μέγαν έχθρά νοήσας

Εἰτε ἀλλόθεν θεότητα διαλήξαιμι φανήσ

Εἰ δ' ἔσθῃ μεγάλη πότ' ἐμὸν νόον οἰσθήσειν,

Εἰ δὲ θεῶ προσπάροιθε βροτὸν θέμις ἐπὶ κούρον,

Εἰ δέ ποτ' ἔσθ' ἀφ' ὅρωντο ἀγένορα θυμὸν ἔχοιμι.

Εἰ δὲ λίαν διαίσομαι πρὸς τὴν ἀσπίδα τί θέμις;

Εἰ δὲ λαβὼι ἀμὲν οὐ φυνδύπρωθ' οὐσίαν,
Εἰ δὲ καὶ κούρ' ὁράων τίνα λῶν ἰόντων τρεῖς ὁδοῖο

Σταίω δὲ ἐτόρῃς, ἡ ἀναστῶν σκοπέλεις,
Εἰ ποτὶ γὰρ ἐκ τῆς ἐσθλῆς ἡ δόξα εἶναι ἀέτι

Πτωμα καὶ ὀστέων, ὡς ποδὶ πηγνέχων,
ἐκ δὲ ῥά λω πρὸ ἑαυτοῦ πίνω ἵνα εἰδὴ ῥά λω

Γλῶσσα θεοί, μάχων τ' ὄμμα φέροι κραδίη,

Τὴν αὖτις δὸ λ' ὡς, ἢ καὶ ἀμφαδίῳ,

Εἰ βούλα διὰ λέγω ὁρατίοιο λόγου,

ΤΟΥΣ ἄλλοι καὶ πολλοὺς αὖτε φέροι καμάτοις.

Ἔς τέλος ἰκοίμην, ἄφθιτε σείο χεῖρς.

ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΟΣ.

Ἀρξὸλῆ, βελίχο καὶ φονοσὸν ὀϊδμα κελαινόν,

σ Σάρξ ὁλόη, παθεὼν εἶζα πολυχιδέων,
Σαρκὶς ἰσχυρῆς ἀσυνετοῦ παρὰ δόξαν ποῦ.

Σαῶς ὁ λῆθ, κη σμοιο κατωρειοντος ἐπαίρη,
 Σαῶς ὁ λῆθ, ἑαυτῶν ἀντίπαλ' ἀνίσταται

Σωρξ ορθη, σωρξ αντη κα λ ουρξ αν. ησ,

IVRAMENTA VEL PROMISSIONES p*i*uramentū.

Vraui uerbum ipsum, q*uod* mihi deus est maxi*m*us,

i E principio principium, a patre immortal*i*,
I mago Archetypi, natura genitori æqualis,

Qui uenit & hominum in uitam cœlitus.

I uraui, neq*ue* mente sane mentē magnam inimica intelligens
Proicere, neq*ue* ratione rationem aliena.

Si trinitatis diuinitatem discinderem illustris

Sequens temporum nutus aduersariorum,

Si uero sedes magna olim meam mentem agitet,

Aut desyderio tradam alieno manum,

Si uero deum ante mortalem posuerim auxiliatorem,

Saxo debilis rudentes alligans,

Si uero unq*uam* bona ferente superbum animum habeam,

Vel malis occurrens, contra infirmum,

Si uero iudicium iudicem declinans aliquid iuris,

Si uero accipiat honorem supercilium supra sanctos,

Si uero bonos uidens aliquid ferenantes itineris

Stem dextri, aut bonorum scopulos,

Si inuidia liquefaciat meam mentem, si rideam

Casum & non sanctorum, ut pedem habens firmum,

Si uero ira plena ceciderit mens, Si uero effrenis

Lingua currat, lasciuum autem oculum ferat cor,

Si uero aliquem oderim frustra, si uero inimicum mei

Vlciscar dolose, uel etiam manifeste,

Si inanem mittam ab domibus manum pauperis,

Si mentem sitibundam cœlestis uerbi,

A l*i*i Christus sit plus propitius, uerum mei

Vsq*ue* ad caniciem aura ferat labores,

H*is* legibus deuinx*i* meam uitam, si uero desyderii

Ad finem uenerim, immortalis tua gratia.

CONTRA CARNEM.

c Aro pernitiōsa, Belix maligni fluctus ater

Caro pernitiōsa, affectuum radix multifidorum,

Caro pernitiōsa, mundi infra fluentis socia,

Caro pernitiōsa, uitæ aduersaria cœlestis,

Grego. G iii

Caro inimica, amicaq; dulce bellum, bonum infidum^e
 Homicidā plantā semper gustans,
 Cœnum, lutea compes, grauans plumbago,
 Fera indomita, materiei proles pugnantis,
 Feruor malus, & monimentum tuæ, & uinculum reginæ
 Imaginis cœlestis, quam sortiti sumus diuinitus,
 Non desinens a uitio impudenti, non concedes
 Spiritui & cano malemoriens maleconsulta,
 Quam Christus manibus suis formauit solam,
 Cum inornatum materiæ ornamentum effecit uerbo,
 Et postremum diuinitate permiscuit, ut seruaret
 Figmentum carum, uitæ hæredem magnæ,
 Vexatum affectibus mentiperdæ Belix,
 Et morte a morte liberauit immiti,
 Quapropter uereare mihi, & cohibe a libidinibus.
 Neq; in meam animam rabiem in finitam habere
 Testor immortalis dei manum, & malum
 Diem, qui res mortalium ultimus in unum agit,
 Quod te impugnans & doloribus omnigenis
 Flectens, & mortuorum faciam debiliorem,
 Nisi mihi statueris, perniciemq; fluxumq;
 Pura Christi apprehendens lanificia.
 Veni mihi o lachrimarumq; expurgatrix interius fons,
 Et uigilantia laboriosa corporis atq; mentis,
 Vt refrigeres meam mentem, & marcentem
 Abstergas affectuum marcorem difficilium.
 Et uenter remitte facietatem, & iacentia humi
 Genua siccescant, & puluis esca sit,
 Et asper mollibus circum membris tendatur
 Saccus meæ animæ iuuamentum agitata.
 Veni mœsta pulueris domitrix cura,
 Semper aduenientia uerbera uidens,
 Talia quidem temeritatis mea medicamenta, tui autē Christe,
 Et uita pura, & uita ex mortuis,
 Quis authorem uitæq; & sanguinis nostri
 Suscepit, postq; gustum luxit & fraudem,

Σαρκὲς ἐχθρὴν, φιλήν τε, γλυκὺς μέθυστος, ἐσθλὸν ἄπειπον,
 Ἄνθρωποφόνου φονὴν πάντῃ τε γυνομένην,
 Βόρβορε, ἰλὺόεσσι πέδῃ, βεῖθουσα μελινθεῖς,
 Θῆρ' ἀσάμαθ', ὕλης ἐκτρυνε μῆνα μέλινος,
 Βράσκιμα κακὴν καὶ σῆμα τέως καὶ δεσμοὺς ἀνάσσης
 Ἐκόντος ἔβραν' ἡς, τλὺν, χέχρμεν θεόθεν,
 Οὐ λήξουσ' ἡμέτερος αἰαυδέος, οὐχ ὑπερείξουσ'
 Γυνὺματι καὶ πολὺν δύνσμορε κακοφάδες,
 Ἦν χρίστος παλάμησιν αἶς μορφασατο μένιν,
 Ἦν ἡ ἀκροσμον ὕλης κέσμον ἐτίκε λόγῳ,
 καὶ πύμακον θεότητι κεράσασατο, ὥς κε σαλάση
 Πλάσμα φίλον, ζωῆς κληρονόμον μετ' αἵας,
 Τέρόμενον παθέασιν ἀμδρσινόου βελίαις,
 καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσας τ' ἀπὲλε γένος.
 Τένεκεν ἀζέομοι, καὶ ἴχνο μῆροσιν αἰών.
 μὴ δ' ἐπ' ἐμῇ ψυχῇ λίσσασιν ἀληκτον ἔχειν.
 μαρτύρομαι ἀθανάτοιο θεοῦ χέρας, καὶ τὸ πόνηρον
 Ἦμαρ, ὃ τὰ θνητῶν ὕστατον εἰς αἶ' ἄγει,
 ὧς σε καταιχμαλίων, καὶ ἀλγιστὸν πεινροδὸν ποῖσι
 καὶ μῆτοι σῆσειας ἀτασθαλίῃν τε, ῥόον τε,
 τῶν καθαρῶν χρίστος ὀραξάμεν ἡθυσάνων.
 Ἐλθέ μοι ὡς δακρύων τε καθάρσιν ἐφόδι πηγῇ,
 καὶ γυνυπνίῃ μογδρῇ σώματός ἡ δὲ νόου,
 ὅφρα καταιψύξας ἐμὴν φλόγα, καὶ μυδλώσας
 ῥύψαιας παθέων σὺ πεδὸν ἀρχαλέων.
 καὶ γαστήρ ἀπὸ πέμπε κέρον, καὶ κεί μεν δ' ἄλγος
 γούνα κατεσκήκοι, καὶ κύνισ' εἶδαρ' εἶοι.
 καὶ δὴ χύς ἀπαλοῖσι ποδὶ ῥ' ῥεθέεσι τετάσσω
 Σάκκος, ἐμῆς ψυχῆς ἀλκαρ ἐλαυνόμενης.
 Ἐλθέ καὶ τιθιόωσα χόος δμήτειρα μελινθεῖς,
 Αἰὼν ἐπὶ χρομὲν ἀσ' μάστιγας ὅσοι μενέη.
 Τόξα μὲν ἀφαιδίσας ἐμάφαρμακα. σείο δὲ χρίστος
 καὶ ζωὴ καθαρὴ, καὶ βίος ἐκ νεκρῶν.
 Τίς πρόγονον κακίης τε καὶ αἵματός ἡμετέρου
 Δέξασθ', ἐπεὶ γένειν μύρακα καὶ ἀπάτην;

GG iii

Τίς σκολιὸν βασιλῆα γόισ' ἐνέθρε μανασῆ;
Τίς δαυὶδ μεγάλης λυγρὸν ἀμπακύνει;
Τίς χαμαλλῶ θριώοισιν ἰδὼν ἐσάωσε νινυί;
Τίς δ' ὑπὸ παιδὶ βαλὼν δάκρυον ὀπλοτόρῳ;
Τίς χεῖρων καθαρῶσιν ἐνέσ' βαλὼν ἐδὲ τελένας;
Τίς πρόβατον ὠμῶς ἀνέθρε παλαζόμενον;
Τίς λεπρούς ἐνέθρε, πικρὰς δ' ἀποδύνασε νόστου,
Σαμασι καὶ ψυχὰς ἐσθλὰς χαρίζόμενος;
Σεῖο μάλα τὰ δὲ δῶρα, βροτῶν φαῖος, ἀλλ' ἐπιβάνης
Οἶδμαθ' ἡμετέρῃ, καὶ σάλας αἶψα πέδι.

ΚΑΤὰ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ.

Λυθεὶς δὲ κακὸν ἔργον, νοήματα σείο γινώσκω.
ἢ ἤλυθε, ὅφρα φάσῃς με φίλης τ' αἰδένου ἀμδύσης.
Δύσμαχε, πῶς φαῖος ἤλυθε, ἐὼν ζόφος, ἐκ ἀπατή
Υδρόμενος. πῶς πικρὸν ἐμοὶ μέθον αἰὼν ἀγίρης, (σεῖς
Ἀμφαδίῳ λυγρόν τε, τί δ' οὔσε βέεαι μεγάρις;
Ἐξέτι τῷ, ἢ τε πρῶτον Ἀδάμ βαλὼν ἐκ πῦρ ἀείσου,
Γλάσσια θεῖς, κακὴ δὲ βρωτὴ ἐλόχισα ἐφείμην.
Καὶ πικρὴν γλυκὴν ζωὴν πόρρωσ' ἐδωδὴν.
Γέρας φέρω. ἔδ' ἐμὴ χρὸς ἐμοῖς παθεῖσιν ἐφάδρω.
Τυφάϊς μὲν πρῶτον ἀμύρτασιν, οἷα ῥέεθρον
Ἐμὲ πῖψ' κραδίησιν, ἐπειτα δὲ, χρόνον ἀνόγκης
Ἐνυττόρον. μετέπειτα, ῥόος θολερόος τε μέλας τε
ἢ λυθεῖς, ἀχρὶ χάος με λάβοι τέον, ἢ δὲ βόρεθρον.
Ἀλλ' ἀποχάζεο τῇ λῆ, τεὰς δ' ὑπὸ χεῖρας ἰάμοις
Ἐθνεσιν ἢ πτόλιν εἰσιν, ὅσαι θεὸν ἐκ ἐνόησαν.
Ἀντάρ' ἐγὼ, χρυσοῖο λάχος, νηὸς τε τέτυγμα,
Καὶ θύος. αὐτὰρ ἐπειτα θεός, θεότῃ τιμπείσουσιν
Υγῆς. ἀλλ' ὑπὸ φέρε θεῶ, καὶ παλάσμιον ἔθειω,
Ἀζόμενος μέν' ἰν τε θεῖς, ψυχῶν τε χορείω
Ἐνσεβέων, ἢ ἄν τε δίλωκε εἰσιν ἐν ὕμνοις.

Εἰς ΤΡΕΠΤΙΚὴν ΠΡὸς Θε

ὈΝΝΟΥΘΕΣΙΑ.

Ἦσε φέρων χρυσοῖο ῥῶν ἀπειρόσπισε δαίμον
Πλεπτόμενον γλῆσθε, καὶ ἔασι, καὶ φάεεσι
Θυμὲ τάλαν, πού φωτὸς ἀνέρος ἐκτὸς ἐλαύνει,

Quis obliquum regem luctibus purgavit Manasse?
Quis David, a magno soluit errore?
Quis planam luctibus aspiciens servavit Niniue?
Quis autem in puero iecit lachrymam iuniori?
Quis gaudens puris longe iecit neque publicanos?
Quis ouem humeris imposuit errantem?
Quis leprosos mundavit? amarus autem prohibuit morbos,
Corporibus & animis bona gratificatus,
Tui o beate hæc dona, mortalium lux, sed conscendas
Vindam nostram, & salum continuo cadat.

CONTRA MALVM.

u Enisti o malefice, commenta tua cognosco,
Venisti, ut luce me amicoque æuo priues,
Inexpugnabilis, quomodo in lucem uenisti obscuritas existens, non decipies
Mentiens, quomodo amarum mihi bellum semper congregas,
Manifeste insidiansque, quid autem piis inuides?
Adhuc ex quo, cum primum Adam iecisti e paradiso,
Figmentum dei, uitio autem sapienti insidiatus es mandato
Et amarum dulci uitæ præbuiisti cibum.
Quomodo te fugiam, quod autem remedium mediis affectibus inueniam?
Pauca quidem primum peccatis, ueluti fluentum
Incidis cordibus, deinde uero locum aperis
Latiorē, postea, fluxus turbidusque, magnusque
Venisti, quousque chaos me capiat tuum, atque barathrum,
Sed recede longe, tuas autem manus immiseris
Gentibus, aut urbibus, quæcumque deum non intellexerunt
Ast ego, Christi fors templumque structus sum
Et incensum uerum postea deus diuinitati admixta
Anima, sed cede deo, & figmento diuino,
Veritus iramque dei, animarumque choream
Piorum, uocemque perpetuisque in hymnis.

CONVERSIVA ERGA DEVM ADMONITIO.

q Vo te ferens Christo tantum alienauit demon
Subtractum linguaque, & auribus, & luminibus
A nime infelix? quo lucem blandam extra impellis?

Grego. G. iiii

Feruensque desyderiis & difficilibus curis,
Et tenebrosū terrorem timens, deceptionibusque seruens
Liquesceus, diminutusque iræ feruentis motibus.
Ne ulterius erres animæ mentis uortiginibus flatus,
Neque tuæ uitæ obliuiscaris carni adhærens,
Carnisque obscuris & apertis malis.
Omnia infra quatiantur malis uitæ procellis,
Omnia tempus tesseris similia hoc modo uolutes,
Formam, gloriam, diuitias, imperium. opes infidas.
Verum ego, Christum apprehendens nunq̃ desinam
A spe, quousque uideam trinitatis lucem in unum euntis.
Cum fors magni dei carnibus temperata,
Imago prior admiscebitur cœlestibus.

AMOTIO MALI, ET
CHRISTI INVOCATIO

Vgea meo corde, dolimachinator. fuge celerrime,
f Fuge a meis membris, fuge a mea uita
Fur, serpens, ignis, belia, uitium, mors, hiatus, draco, fera,
Nox, insidia, rabies, chaos, inuidia, uiricida,
Qui & progenitoribus meis pestem immisisti,
Gustans malitiam pernitiōse & mortem.
Christus rex iubet te fugere, fugere in undam maris,
Aut in scopulos aut in suum gregem,
Vt legionem antea pernitiōsam, sed cede,
Ne te feriam cruce, cui omnia subtremscunt.
Crucem meis membris feram, crucem autem incessui
Crucem corde, Crux mihi gloria,
Non desines insidians mihi maliuace, non in præcipitia,
Non Sodoma aspicias, non impiorum greges,
Qui magnam diuinitatem scindentes soluerunt,
Sed ad meam caniciem, sed ad meum cor,
Semper me atris intellectibus inimice denigras,
Neque deum timens, neque sacrificia,
Hæc & trinitatis mens fuit sonorus præco.
Et nunc finem respicit, Cœnum ne me turbes,
Vt purus puris occurram luminibus.

Β ραυδ' μλνός τε πόθοισι καὶ ἀργαλείαις μελεδῶσι,
 Κ αὖ σκιδόντα φόβον Ἰομέων, ἀπ' αὐταῖς τε λιγυροῦσι
 Τ ηκό μινος, φθινύθων τε χόλου ζείοντος ὄρωαίς.
 Μ ηκέτι πάλαι ξο θυ μέ νόου σφοδ' λιγύν ἄητον.
 Μ ἢ δὲ τῆς ζωῆς ἐπλήθεο σαρκεὶ περὶ ζών,
 Σ αρκὴς τε σποτίοισι καὶ ἀμφαδίοισι κακοῖσιν.
 Π ἀντα κῆτω δυνέοιτο κακῶς βίοντιο θυέλλαις.
 Π ἀντα χρόνος περὶ σὶν ὁμοῖα τῇ δὲ κυλίνθῳ,
 Κ αλμος, ἐν κλείῳ, πλῆθον, κρᾶτος, ὄλβον ἄπιστον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, χρυσόιο δεσφραγμένους ἔποτε λήξω
 Ἐ λπίδος, ἐσ' τ' ἀν' ἵθω τειάδους σέλας εἰς ἡϊούσις.
 Ἐ ντε λάρῃς μεγάλοιο θεῶ σάρεκασι κερκαδέν,
 Ἐ ιφθὺν ἢ προτῆρ' ἢ μιχθήσεται ἔρανίοισιν.

ΑΓΩΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΓΟΝΗΡΟΥ. ΚΑΙ ΤΟΥ
 ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ.

Εὐγ' ἀπ' ἐμῇσ' κρᾶδέας δολομήχανε, φέγγε τὰ χι
 Φ ούγ' ἀπ' ἐμῇ μελέων, φέγγ' ἀπ' ἐμῇ βίοτον. (σα,
 κλῶ. ὁ. πύρ. βελίη. κακίη. μέρε. χάσμα. σφα
 νύξ. λόχε. λλάσ. χάος. βασιαν. ἀνδροφόνε. (κ. θήρ.
 Ὅ σ' καὶ πρὸς γόνιουσιν ἐμοῖς ἰδὲ λαιγὸν ἀνῆκας,
 Γ ὄσας τῆς κακίης οὐλίε καὶ θανάτου.
 Χ ρειδὸς ἀνάξ' κέλεται σε φυγεῖν ἐς λαΐμα θαλάσσης,
 Ἡ ἐκτα σφοδ' ἔσθ' ἢ ἐσθ' ἀνέλλω
 Ὡ σ' λεγόντα πᾶροιθ' ἀτάσθαλον. ἀλλ' ὕψοις κε,
 Μ ἦ σε βαλθ' στυγρῶ. φ. πᾶν ὑποζομέει.
 Σ ταιρὸν ἐμοῖς μελέεσσ' ὄρω. στυρὸν δὲ πορείη.
 Σ ταιρὸν δὲ κρᾶδίη. στυρὸς ἐμοῖς κλέος.
 Ὅ υλ' ἐξέσ' λαιγὸν με κακὸν ἔχει, ἐκ ἰδὲ κρημνός;
 Ὅ σ' ὄδομα βλάπτεις, οὐκ ἀθέων ἀγέλας;
 Ὅ ι' ἐμὴν λυγρὰ διαμήξαντες ἔλυσαν.
 Αὐτὰρ ἐμὴν πολίην, ἀλλ' ἐμὴν κρᾶδίην.
 Αἰά με ἀνοφθόοισι νοήμασιν ἐχθρὴ μελαίνεις.
 Ὅ υτε θεὸν Ἰομέων, ἔτε θυήπολ' ἴσας.
 Ὅ υτος καὶ τειάδους νόος ἐπ' ἔσθ' ἢ χέτα κήρυξ.
 Καὶ νῦν τῶμα βλέπει. βόρβορε μή με θόλου,
 Ὡ σ' κακὸς κακῶσι σιωπῇ φάεσσιν

GG iiiii

Ὀυρανίοις, αἰγλαὶ δὲ τ' ἐπ' ἐμὴν βιοτὴν.
τὰς δὲ χεῖρας τανύω, δέξαδ' ἐμὲ, χαῖρε σὺ κῆρι.
χαῖρε μογηροφόρε, φείδεο τῶν μετ' ἐμέ.

ΘΡΗΝΟΣ.

μοι ἔχων, ὅτι δὴ με πρὸς θράνων ἡ δὲ θεοῖο
ὦ χεῖρον ἐπειγόμενον, σῶμα γὰρ δ' ἀμολὶς ἔχει.
Ὅυ δὲ πη ἐκ βασιγῆς πολυπλανέος βιότοιο,
καὶ συγδρῆς κακίης, ἥ μ' ἐπέδησε καίτω,
πάντοθεν ἀπροφαίτοισι πῶδε κτυπέδσα μείμναις,
βοσκομέναις ψυχῆς καὶ μεα καὶ χεῖτας.
Ἀλλὰ με λίσσον ἀνὰ λίσσον χθονίων ἀπὸ δεσμῶν,
καὶ με χροστασίω τάξον ἐς οὐρανίω.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Αὐτοῦ ΘΥΜΟΝ.

Ἰμέ, βλέψον αἶψα, χθονίων δ' ἐπιλήθεο πάντων,
θ μὴ δέ σε νικήσῃ πρὸς κακὴν τιτὰ δέμας.
τυτῆδ' ὁ μὲν βίος ἔστω, ὁ δ' ὄλβιος, ὡς αὖ δ' ὀνέρω
τὸ δ' ὥρεται. ἀλλοίη δ' ἄλλος ἐκνύσῃ τύχη.
μῆνης δὲ ζωῆς καὶ θαρῆς βίος ἐμπεδοσ αἰεὶ,
καὶ πολὺς, ὃν ζωὴν ὄξιν ἀρμότῃρον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ἐπικηροῦ τῆς Ἄνθρω

ΠΙΝΗΣ Φύσεως.

Ὅσμε φίλ', ἐφίλε πάντα, τί μ' ὥς ἴσῃς ἀμολίῃ
κ ῥοιζηδὸν φορέεις ἀν' ὑπερβόμνον, (λικρὸς
μύρμηχ' ὡς ὀλίγον πικρὴν φορὰν ἀχαλόνωντα,
ἐμπαγέμην φορέεις ῥῶσιν ἔοντα, τῶσος.
Ὅϊδα μὲν ὥς θεόθεν σὺν θεῷ κλέος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς,
χειρὸν χεῖρὶ πάγην πλεκτὸς ἀπ' ἀμφοτέρων,
Ὀυρανίων, χθονίων τε, γὰρ μὲν δέμας, αὖθεν ἐτύχη.
τυχή δ' αὖ, μεγάλου ὄξιν ἀημανόδ.
Ἀλλὰ καὶ ὥς, πολλοῖσιν ἐλαύνομαι εἴθ' ἀκαὶ εἴθ' ἀ
γῆμασιν, ὅξ' ἐμὲθεν πῆμασι δυνάμενος.
Δελφίς δ' ὥς, ἐνδὶ χεῖρσιν ἀλίσφομος, ἥ εἰ θνήσκω.
κόσμε, πῆλ' ἔστιν ἐγώ, λαὸν ἄφωτον ἄγιοις.

ἌΛΛΟ.

ὦ ἀλήλως μὲν ἐγώ τε καὶ ὁ χρόνος, ὡς πετιλῶ
ἢ νέεσθ' αὖ πελάγει ἀν' ἡ πῆρερ' ἔμεθα,

Cœlestibus, splendores quando in meam uitam.
Manus autem extendo, suscipite me, uale tu munde,
Vale laborifere, parce iis, qui sunt post me.

LVCTVS.

h Ei mihi, quod me ad cœlum, atq; dei
Locum festinantem, corpus hoc utrinq; tenet,
Neq; usquam excessus est errabundæ uitæ,
Et odiosi uitii, quod me deuinxit infra,
Vndiq; improuisis circumsonans curis,
Depascentibus animæ pulchritudines, & gratias.
Sed me solue rex, solue terrestribus a uinculis,
Et me chorum statuas in cœlestem.

AD SVVM ANIMVM.

a Nime aspice sursum, terrestriū aut obliuiscere omniū,
Neq; te uincat, ad malitiam corpus.
Parua quidē uita hæc, hic beatus ut in somno
Delectatur, uariæ autem alius occurrit fortunæ,
Soliū autem uitæ puræ uita firma est semper,
Et multa, quam uiuere est melius.

DE FATALI HVMANA
NATVRA.

m Vnde amice, n̄ amice i, oīb; qd me ut rota circūuolubilis
Sibilatim fers contra uenientem,
Formicam ut paruam amaram lationem dolentem,
Sed tamen fers tantum existentem tantus,
S cio quidem quod diuinitus tibi dei gloria, sed & ipse
Christi manu structus sum, contextus ex utrisq;
Cœlestibus terrestribusq; corpus quidem hinc fabricatū est.
Anima autem rursus, magnæ est spiratio mentis.
Sed & sic multis agitor hinc & inde
Calamitatibus, ex me calamitatibus hoste.
Vt autem Delphis in terram mariuagus, in aere morior.
Munde, præterii ego, populum inuulneratum ducas.

ALIVD.

i Nuicem quidem ego que & tempus, ut uolucres,
Aut naues in pelago contra præterimur

Grego. G Y

γῆς λαλεῖ· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος, ἐπάνω πάντων ἐστὶ· καὶ
ὁ ἑώρακε, καὶ ἤκουσε, τοῦτο μαρτυρεῖ· καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐ-
τοῦ οὐδεὶς λαμβάνει· ὁ λαβὼν αὐτῆς τὴν μαρτυρίαν, ἐσφραγι-
σεν, ὅτι οὗτος ἀληθὴς ἐστίν· ὃν γὰρ ἀπέπελκεν ὁ θεός, τὰ ῥήματα
τοῦ θεοῦ λαλεῖ· οὐ γὰρ ἐκ μόρσις ἀίδωσιν ὁ θεός· τὸ πνεῦμα· ὁ πα-
τήρ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν, καὶ πάντα δέδωκεν· ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ὁ πι-
στεύων εἰς τὸν υἱόν, ἐχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ ἀπειθὼν τῷ υἱῷ, οὐκ ὀψέ-
ται ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν· ὡς οὐκ ἐγνώσθη κύρι-
ος ὅτι ἠκούσαν οἱ φαραῖσοι· ὅτι ἰησοῦς πλεῖστον μαθητὰς ποιεῖ,
καὶ βαπτίζει, ἢ ἰωάννης, καὶ τοὶ ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβαπτίζεν,
ἀλλ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἀφῆκε τὴν ἰουδαίαν γῆν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς
τὴν γαλιλαίαν· ἐκεῖ δὲ αὐτὸν διδρῆσθαι διὰ τῆς σαμαρείας.

Εὐδοκίμης τῆς σαμαρείτιδος· τῇ πέμπτῃ
κυριακῇ ἀπὸ τοῦ πάρα.

Ἐρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς σαμαρείας, λεγομένην συχάρ, πλησίον
τοῦ χωρίου, ὃ ἐδωκεν ἰακωβ· ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· καὶ ἐκεῖ πηγὴ
τοῦ ἰακωβ· ὁ οὖν ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοῦ πορὶ, ἐκεῖ ἔειπε
οὕτως ὡς τῇ πηγῇ, ἄρα καὶ ὡς ἐκ τῆς· ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς ἑμα-
ρείας ἀπὸ τῆς πηγῆς· λέγει αὐτῇ ὁ ἰησοῦς, ὅς μοι πείν· οἱ γὰρ
μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα ῥοφῶσιν ἄγο-
ράσωσι· λέγει οὖν αὐτῇ ἡ γυνὴ ἡ σαμαρείτις, πῶς σὺ ἰουδαῖος
εἶ παρ' ἐμοῦ πείν ἀτείς, οὐκ οὐκ σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται
ἰουδαῖοι σαμαρείταις· ἀπεκρίθη ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ, εἰ ἤλθες
τὴν δωρεὰν τοῦ θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὃ λέγων σοι ὅς μοι πείν, σοὶ αὖ
ἤτησας αὐτὸν, καὶ ἐδωκεν ἀντὶ τοῦ ὕδατος ζῶν· λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ, κύ-
ριε, οὐ γὰρ ἀντὶ τῆς μακρότης, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ, πόθεν οὖν ἐχεις
τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μέζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἰακωβ, ὃς ἐδω-
κεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἔβη αὐτοῦ ἐπιε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ
θρέμματα αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ, πᾶς ὁ πότις ἐκ
τοῦ ὕδατος τοῦτου, δι-λήσει πάλιν· ὃς δ' ἀντίπινεν τοῦ ὕδατος οὗ
ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ δι-λήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώ-
σω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν
αἰώνιον· λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ, κύριε, ὅς μοι τοῦ ὕδατος, ἵνα
μὴ

ζητήτῃ τὸ λοιπὸν ἐν ᾧ μέσω τοῦ ἐφεξῆς τετραδίου.

terra loquitur, qui de cœlo uenit, super omnes est. Et qui uidit, & audiuit, hoc testatur, & testimonium eius nemo accipit. Qui autē acceperit eius testimonium signauit, quia deus uerax est. Quem enim misit deus, uerba dei loquitur. Non enim ad mensuram dat deus spiritum. Pater diligit filium, & omnia dedit in manu eius. qui credit in filiū habet uitā æternā, qui autē incredulus ē filio. nō uidebit uitam, sed ira dei manet super eum. Vt ergo cognouit Iesus quia audierunt pharisæi, quod Iesus plures discipulos facit & baptizat quā Ioannes, quāquam Iesus non baptizaret, sed discipuli eius, reliquit iudæam, & abiit iterum in Galilæam. Oportebat autē eum transire per mediā Samariam.

De Samaritide. Quinta
dominica a pasca.

Venit ergo in ciuitatem Samariæ, quæ dicitur Sychar. iuxta prædiū, quod dedit Iacob Ioseph filio suo. Erat autem ibi fons Iacob. Iesus autem fatigatus ex itinere sedebat sic supra fontē. Hora autē erat quasi sexta. Venit mulier de Samaria haurire aquam. Dicit ei Iesus da mihi bibere. discipuli enim eius abierant in ciuitatem ut cibos emerent. dicit ergo ei mulier illa samaritana. quomodo tu iudæus cū sis biber a me poscis, quā sū mulier Samaritana? Nō n. cōueniūt iudæi samaritanis. Respondit Iesus & dixit ei. Si scires donum dei, & quis est, qui dicit tibi da mihi bibere, tu forsitan petisses ab eo, & dedisset tibi aquā uiuam. dicit ei mulier. domine nequē in quo haurias habes. & puteus altus ē. Vnde ergo habes aquam uiuā? Nunquid tu maior es patre nostro Iacob, qui dedit nobis puteum. & ipse ex eo bibit. & filii eius, & pecora eius. Respondit Iesus, & dixit ei. Omnis qui bibit ex aqua hac sitiet iterum. qui autem biberit ex aqua, quam ego dabo ei, non sitiet in æternum, sed aqua, quam ego dabo ei fiet in eo fons aquæ salientis in uitam æternam. dicit ad eum mulier. domine, da mihi hanc aquam. ut non

Quære reliquum in medio sequentis quaternionis.

stans nihil habentes, quod autem peccaui, non præteribit,
Sed manet, uitæ hoc laboriosissimum,
Neq; quod precer habeo, uiuere plus, an solui,
Timor in utrisq; sic autem considera mihi,
Vita mihi laboriosa peccatis, si autem moriar,
Heu heu, priorum nullum remedium passionum.
Si uita hoc tibi coniectat, cuius tantum est onus,
Neque solui solutionem habet laborum.
Præcipitiū aut utriusque, qd faciemus, qppe hoc est, optimum,
Aspicere ad te solum, tuamque mansuetudinem.

DE ERGA DEVM

DESYDERIO.

m A ter mea, quid me peperisti? quoniā laboriosū pepisti?
Quid me huic uitæ dedisti spinigeræ?
Si qdem tu igitur traiecisti imolestā, ut qs in carneus
Miraculum est magnū, si uero domita es, nō amās pepisti.
A liam quidem alius quis uir uitæ uiam
Seccat terricola, at ille mariuagus,
F ericida alius quis, ille hasta manum uibrans,
A tq; aliquis uaticinii gnarus, ille uero præmiigerus,
A st mihi deus est fors, & dolores multi,
Et morbo odioso hic paruæ esse potentiæ,
L ania me, lania peccator ad tempus, statim enim te
Linquam cum difficilibus iacturis lætabundus,
Mater mea, quid me peperisti, quoniam deū neq; intelligere,
Neq; dicere possum tantum, quantum cupio?
P arua quidem quæpiā mihi mentis circūfussit oculos
A equilucæ trinitatis splendor cœlestis.
P lus autem effugit, habeo aut dolorem, ut fulgur quoddam
Priusq; me luce satiet, celeriter præteruolans,
S i uero te inde capiam amica trinitas, non ulterius matris
Damnabo me ilia, in bonum genitus sum,
S ed serua me, serua me dei uerbum, ex amaro autem me
Luto extrahens, in uitam aliam ducas,
V bi mens pura te lucidissimum circum tripudiat,
N on amplius sub umbratili cælata nebula.

ἔταρος ἔδεν ἔχοντες. ὃ δ' ἡμῶν πλάκων, ἔπειθ' ἄρ' ἔξῃ,
Ἄλλὰ μὲν γὰρ ζῶντες τοιοῦτον μοι γέγονεν.
Ὅν δ' ὅ, τι βύξομαι ἔχω, ζῆσαι πλέον, ἢ ἐλθῆναι.
τάρβος ἐπ' ἀμφοτέρωσι. ὧδε δὲ φάξέ μοι.
ζωή μοι πολὺ μοχθος ἀμαρτάνει. εἰ δὲ θάνοίμι,
Ἄϊ αἰ, τῇν' προστέρων ἔδεν ἄλλος πατέρων.
εἰ ζωὴ τόδε σοι τεκμαίρεται, ἦς τόσσον ἄχθος,
ὅν δὲ γὰρ ἐλθῆναι λῦσιν ἐχέουσιν ἡμῶν.
κρημνὸς δ' ἀμφοτέρωθεν. τί ῥέξομεν. ἢ τό δ' ἀρίστον,
λῦσθην πρὸς σέ μόνον, σὴν τ' ἀχνοφροσύνην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΘΕΟΝ

ΓΟΘΟΥ.

Ἡ τὸν ἐμὴν, τί μ' ἐτίκτες, εἰπέ μοι μοχθὸν ἐτίκτες;
μ τί π' ἐμὴν ἴσθι βίῳ δῶκεσ' ἀχνοφροσύνη;
εἰ μὲν δὴ σὺ πᾶσι βίῳ δῶκεσ' ἀχνοφροσύνη,
Θαῦμα μέγ' εἰδ' ἐδὲ μιν, οὐ φιλέουσιν τέκεις.
Ἄλλω μὲν τ' ἄλλος τις αἴθερ βίοντιο κέλευθον
τέμνει γειομόρος, αὐτὰρ ὃ, πονηρόρος.
Θηρολέτης ἄλλος τις, ὃ δ' ἐχέει χεῖρα κορυφῶν.
καὶ ἔσθ' αἰδοσύνῃσ' ἴσθις, ὃ δ' ἀθλοφόρος.
Αὐτὰρ ἐμοί, θεὸς ὅστις χάρις καὶ ἀλγέα πολλά,
καὶ νοῦσ' ἐν γούρῃ τῇ δ' ὀλιγοφραδύνει.
Δαίπτε με, δαίπτε μ' ἀλγέα πρὸς χρόνον, αὐτὴν γὰρ σε
λείψω ζῶν χαλεποῖσ' ὥμασι γῆ θόσωσ'·
μὴ τὸν ἐμὴν, τί μ' ἐτίκτες, εἰπέ θεὸν οὐτε νοῶσαι
οὔτε φάσαι δυνάμει βίον, ὅσον ποθέω,
βαῖν μὲν ἔσθ' ἐμὴν γε νόον πᾶσι χαλκῶν ὁπποῦταις
ἴσθας τειάδους χαλκῶν ἐπουρανίης.
τὸ πλεῖον δ' ὑπὸ λυγρὸν ἔχω δ' ἄχθος, ὥς σδροπῇ ἴσθ'·
πρίν με φάουσιν κρέσσει, ὥκα πρὶ πταμένη.
εἰ δὲ σε κείθεν ἐλθὶμι φίλην τειάσ, ἐκείτη μὴδ' ὅσ'
μέμφομαι ἐμῆς γαργῶν, εἰς ἀχνοφροσύνην.
Ἄλλὰ σάωμε, σάωμε θεὸς λόγε. ἐκ δέ με πικρῆς
ἰλὺς ὅστις ὄρεσας, εἰς βίον ἄλλον ἄριστον.
Ἐνθα νόος κηθαρόος σε φαίτατον ἀμειχρόνεται,
μηκέθ' ἔσθ' ὀλιγοφροσύνης κρυπτομένοσ' νεφέλῃσ'.

ΑΥΤΟΥ ΨΥΧΗΣ.

И

LAMENTABILE PRO
IPSIVS ANIMAE.

f Aepe desyderatum puella cubilibus proponens
Adhuc uirgineis mortuum coniugem quāuis pudens
Noua nupta splendens amarum incepit cantum.
Seruæ uero ei & æquales hinc & inde
Stantes plorant alternatim, medicinam doloris.
Et mater carum filium noui puberem non amplius existentem
Luxit, ad partus dolores novos dolores habens.
Et quis suam patriam luget, quam depopulatus est
Ferus mars, domum alius quā pdidit cœlestis flamma.
Anima, tibi uero luctus quis dignus, quam interemit
Pernitiosus serpens, amaram autem impressit imagini pestem.
Lachrymare lachrymare peccator, hoc tibi solū ē adiuumentum
Linquamus conuiuiaq; ætatemq; desyderabilem.
Linquam uero rursus fabularūq; magnā gloriam, nobilisque
Sanguinis, celsasque domos, & opes omnes,
Linquam autem solis dulcem lucem, cœlum ipsum,
Sydera clarissima, quæq; cœlum coronatum est.
Hæc quidem secuturis, ego autem infra uerticem
Vincla ferens, mortuusq; & non spirans in lectis
Iacebo postremis luctibus lugentes oblectans,
Laudē habens & stimulum amoris sine contentione non diu.
At post lapisque & immortalis intus iactura
Sed et sic, horum quidem meum cor non curam gerit.
Solam autem timeo puram lancem dei.
Hei mihi quid agam, quo modo uitium fugiam
Profundis aut nebulis latens uitam, utinam enim esset
Erroris aliquis locus liber, ut aliquem feris,
Et morbis dicunt, ut exul hinc abeam,
Terra qdem quis fugit amarum mare, clypeo autē hastam,
Et frigida niuis domus tegmentum est, uitium autem
Vtrinq; positū, multiuaga, ineuitabilissima regina.
Elias igneo ad cœlum profectus est curru,
Moses puericidæ olim subterfugit placitum tyranni,
Cateorum ilium tenebrosam mortem purus Ionas,

Et feras Daniel, pueri flammæ, at mihi quidem,
Quæ solutio uitæ, Rex tu ne Chriſte ſerua.

LVCTVS.

h Eu heu paſſionum, qđnam peccaui, nū igitur ſolus
Tua pura ſacrificia attingo non ſancte,
Vel me icēdis affectibus purgatorie, aut ſuperbiā aliogē
Cohibes, an me ſers nudum in aduerſarium?
Hæc quidem ipſe rex uerſas uerbum, aſt ego ſane
Parum ſupra terram ſpiritum ſero extremum.
Lachrymas oēs exauſi, luſtus uero opus mihi ſtructurum eſt,
Quouſq; manibus iacemus in impiorum.
Sed beate ſiſte me, quamuis malum at ſacerdotem,
Nequis labatur calamitatibus noſtris,
Periit gloria mihi ſane, & dolores carnis pereant
Abiit Anaſtaſia, deſine & error.
Heu heu lachrymæ mihi libantur, intus cor
Pruineſcit, duplicem morbum contine rex.
Morbum contine rex, periuiſimus. num igitur ſoli
Miſeratio clauſa eſt tuo cultori Gregorio?
A ut ſiſte malitiam & propitiare tuo cultori,
Aut hoc, da animo miſerabili omnia ferre.

SVPPlicatōriVM.

c Hriſte lux hominum, ignea columna Gregorii
Animæ erranti amaram uitæ per ſolitudinem,
Cōtine Pharaonē maleuolū, ipudētes opis pſecutores
Et cœno me iniuncto, & Aegypto graui
Liberes, uerberibus indecoris domitans
Hoſtes, leuem autem præbeas uiam, ſi uero oſtenderit
Inimicus urgens, tu uero mihi & mare rubrum
Seces, ſolidum autem traiciam mare
Feſtinans in terram diuinā, meā ſortē, quēadmodū pmiſiſti.
Et fluuios ſiſtas immenſos, alienigenarumq;
Declines furentem haſtam luſtuofam, ſi autem ineam
Terram ſacram, concinam te perpetuis in hymnis.
Chriſte rex, quid me carnis in rhetibus his deuinxiſti?
Quid nam uitæ horrenti, & lutoſo barathro?

Κ αὶ θῆρας δαμιήλ, παῖδες φλόγας. αὐτὰρ ἔμοιγε,
Τ ἴς λ' ὅσιν κακὴ τῆτος. ἀνὰξ σύ με χρίσῃ χάωσιν.

ΘΡῆΝΟΙ.

Τ αὐτῶν παῖδων. ὤ πῃ ἤλιγον, ἢ ἄρ' αὖ μοῦνος
Ἄ Σῶν καθαρῶν θυῶν ἄπτομαι οὐχόσιώσ.
Ἢ με πυροῖς παῖδες εἰσι καθάρσιε, ἢ τύφον ἄλλων
Ι χυῖς, ἢ με φέρεῖς γυμνὸν ἐκ αἴψῃ πάλω.
Τ αὐτὰ μὲν αὐτὸς ἀνὰξ νῶμας λέγε. αὐτὰρ ἔρχεγε,
Β αῖδον ἔσθ' ὅρ' αἰὲς ἀσφμα φέρω πύμαρον.
Δ αῖ κρυαὶ πάντ' ἐκένωξα, γόος δέ μοι ὄρ' ὅσον ἐτύχθη.
Μέχρι τίνος παλάμαις κείμεθ' ἐν ἄσπεβέων;
Ἄλλα μάκαρος ἤσόν με. καὶ εἰ κακὸν, ἀλλ' ἰδρῆα,
Μή τις ὀλίοιθ' ἡμῶν καὶ ἡμετέρους.
Ὡλετο δὲ χροῖ ἔμοιγε, καὶ ἄλγεα σαρκὸς ὄλοιτο.
Ὅ γε τ' ἀνάστασιν, λῆγε καὶ ἀμπακύνῃ.
Ἄι αἶ, δαῖ κρυαῖ μοι καταιέβεται, ἐνδὸθεν ἦτορ
Παχυοῦται, διπλῶν νῶτον ἐπίχουσ' αἰάξ.
Νόσον ἐπίχουσ' αἰάξ, διολῶ γὰρ μέν. ἢ ἄρα μόνῳ
Ὅ μοι τὸς ἀπικλείοιτο σὺ γὰρ τει γρηγορείω;
Ἢ σὴν κακὴ τῆτα καὶ ἰλαθὶ σὺ θρόνοντι,
Ἢ γὰρ, δίδου, θυμῶν τλήμωνι πάντα φέρειν.

ἸΚΕΤΗΡΙΟΝ.

Τ ἴς φάος μδρόπων, πυροῖς σὺ λε γρηγορείοιο
Χ Ψυχῇ πλάξομεν ἡ πικρῇ σβίορον δι' ὀρήμης,
Σχῆς φαρὰ κακὴ μνητίν, αἰαδέας ὄρντο δαίκτας.
Κ αὶ πηλοῦ μ' ἀδέροιο, καὶ αἰγύπτιοιο βαρέησ
Ἐ ξέρυσται, πλῆγῃσιν ἀεικέλῃσι δαμάστας
Δυσμενέας. λείλω δὲ πόροις ὁδόν. λῶ δὲ κίχισιν
Ἐ χροῖς ἐπιστρέφω, σὺ δέ μοι καὶ πόντον ὄρ' ὑθρόν
Τ μήξειας. σθρεῖω δὲ δεικπύροισι μάλα σταν
Σ πείδων ἐσ' ἄδονα δῖαν, ἐμὸν γὰρ χροῖ, ὥς πῶρ ὕπνευσ.
Κ αὶ ποταμούς σῆσειας ἀπείρονας, ἄλλο φνλθον τε
Κ λίνους θοῦρον ἐγγος ἀγρότονον. εἰ δ' ἐπιβαίλω
Γ ἦς ἰδρῆς, μέλπω σε δίνεκέεσιν ἐν ὕμνοισ.
Χ ρεῖς ἀνὰξ, τί με σαρκὸς ἐν ἄρκυϊ ταῖς δ' ἐνέδης;
Τ ἰπτε βίω κρῦοντι καὶ ἰλύνοντι βερέθρως,

Ἐἰπέων θεὸς εἰμι, χάρις δὲ σὺν, ὧς πῶρ ἄκουσα,
Ἐκ μὲν μοι μελέων δένος ὠλξο, οὐδέ τι γούνα
ἔσπεται, ἀλλὰ μ' ἔλυσε χρόνος, καὶ νοῦτος ἀνιγρή,
Τηκεδανὴ τέ μείμνα, φίλοι τ' ἀφίχα φονέοντες.
Ἐκὼν δ' ἔκ' ἐθέλοιον ἀμαρτὰς, ἀλλ' ἔτι μάλλον
Στείβου δ', ἀφραγέοντα κλινὸς δ' ὥς πτῶχα χαρπὸν,
Ἡ κε μάλ' ἀμφοῖς ἔχουσιν λιλαϊόμενοι κρεῖσθαι.
Ἡ σῆσιν κακότητα καὶ ἰχθυήματα, ἢ μὲν πόδεσσιν
Δηρὸν ἀεθλοῦντα, καὶ ἀλγιστὸν μένον ἐπέσω,
Ἡ λήθης νέφος ἐσθλὸν ἐμὰς φρένας ἀμολιχὰ λυπτοί.

ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΜὴ ΤΟΥ
Αὐτοῦ βίου.

Ῥισὲ ἀνὰξ, τί με θεοῦς ἐν ἀρκυὶ ταῖς δ' ἐνέδῃσιν;
Χ Τί π' ἐμὲ πῶς βίω θῆκας ὑπ' ἀνέλιπα λω;
Παῖδες μὲν γυνόμην θεοδέος, ἐκ δὲ λίγης δὲ
Μητρός, ἐς δὲ φάος ἤλυθον διξάμενός.
Ἡνέκω, καὶ μὲν ἀνέθηκε θεῶς ἐρέφος, ἀφ' ἡρώων δὲ
Θόρμον δῶτα χέεν ὄψιν ἐμοὶ νυχίη.
Χειρὸς μὲν δὴ τοῖα. τὰ δ' ὕστατα, κλῖμασι βροῦσθην.
Ἀρπαλέως παρὰ μοῖσιν ἤρκεσα, σῶμα λυθύν.
Ποιμὲσιν ἔχουσιν σινέσφραμον, ἦν ἔρον ἀπίσα.
Χηρὰ θέν τεκέων, πῆμασι χαρὰ μὲν οὐ.
Ὅντος Γρηγορίου βίος. τὰ δ' ἐπεῖτα, μελήσει
Χειρὸς ζωοῦται. γράψατε ταῦτα λίθοις.

ΜΕΤΑΝΟΗΤΙΚὸν, καὶ

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚὸν.

Γνώσ' ἀφ' ἑνὸς βίοτοιο, κακὸν πλοῦτον ὕψι πῶρ ἔσθην.
Ἐ ἦδ' ἐκ σὺ γούρῃς τί σιν ὀρεῖ κακίης.
Τὰρ τὰρ ὁ δρόμος, πύρρος φλόγα, νύκτα βαθεῖαν.
Τῶν νῦν κρυπτομένων, αἰχρὸς ἐλεγχόμενων.
Ἀλλὰ μάλα κρῖνέαιρε, καὶ ὁ φέπῃ πῶρ ἐσθλὸν ὁπάξοις,
Ζωὴς ἡμετέρης λείψανον ὀμνέων.
Πολλὰ πάθον, καὶ τέρβος ἔχω φρονί, μή με διακνή
Τῆς σῆς ἡρξά τ' ἀνὰ αἶνὰ τὰ χάντα δίκης.
Ὅϊός μιν τὸν ἐμὸν καὶ τὸς μύρον ἐνθεν ὁδὸν σασ,
Ἐξέας προφρονέως πῆμασι θυμοβόροις.

Si uere deus sum, fors autem tua, ut audiui,
E membris mihi quidem robur periit, neq; qcq; genua
Sequuntur, sed me soluit tempus, & morbus molestus,
Liquefaciensq; cura, amiciq; in amica sentientes,
Cadere autem nolunt peccata, sed adhuc magis
Incedunt, imbecillem canes ut cuniculum leporem,
A ut ceruam circum habent desyderantes fatiari.
A ut siste malitiam & propitiare, aut me suscipe
Diutius certantem, & doloribus modus adlit,
A ut obliuionis nubes bona meas mentes circumocculat.

FVNEBRIS ET COMPENDIVM
EIVS VITAE.

c Hriste rex, quid me carnis in rhetibus iis deuinxisti?
Quidnam me huic uita posuisti sub aduersaria?
Patre quidem natus sum deiformi, non parua autem
Matre, in lucem autem ueni precata.
Precata est, & me dedicauit deo infantem, incorruptionis autē
Calidum amorem infudit aspectus mihi nocturnus.
Christus quidem mihi talia, postremo autem, undisefferbui.
Rapacibus manibus auxilium tuli, corpore solutus sum,
Pistoribus non amicis concurrere, inueni infida,
Viduatus sum filiis calamitatibus cedens.
Hac Gregorii uita, postera uero, curae erunt
Christo uitae doctore, scribite hac lapidibus.

PENITENTIARIVM ET
HORTATORIVM.

p Rope est certamen uitae, malam nauigationem traieci,
Iam & odiosi ultionem uideo uitii.
Tartarum obscurum, ignis flammam, noctē pfundā
Nunc occultatorum, turpitudinem argutorum,
Sed Beatē miserere, & quamuis sero bonam praebeas,
Vitae nostrae reliquiam benigne affectus,
Multa passus sum, & timorem habeo mente, nū me persequi
Tuae coeperunt rex graui examina iustitiae.
Feram quidem meam & ipse mortem hinc proficiscens,
Cedens prompte calamitatibus animi uoris.

Vobis autem futuris mando, nulla utilitas
Huius uitæ uita solutionem habet uitæ.

CONTRA MALVM.

f Vgea linea o Barbare, ne me perturba.
Fuge malus omnis, Christus mihi scribitur
Ne me fugiat commentum coactum, ualete omnes,
Quos non Christus agit longe ab terrestribus.

DE LEGITIMIS LIBRIS DIVINITVS
INSPIRATAE SCRIPTURAE.

d I uinis in oraculis semper, linguaq; menteq;
Volutamini, uel enim dedit deus laborū hoc certamen,
Et aliquod uidere cœlatum lumen, uel hoc optimum

Pungi puri dei magnis præceptis,
A ut tertium, terrestrium abducit mentem his curis.

V t autem non externis mentem surripere libris,

M ultæ enim existunt interscriptæ malitiæ,

S uscipe hunc mei adiudicatum o amice numerum

Historici quidem sunt libri duodecim omnes,

A ntiquioris hebraicæ sapientiæ.

P rimus, Genesis, deinde Exodus Leviticūque.

D einde Numeri, deinde secunda lex.

D einde Iesus & iudices, Ruth, octauus.

A t nonus, decimusq; liber, gesta regum,

E t prætermissa, ultimum Esdras habes.

A t carmineæ quinque, quorum primum quidem Iob.

D einde Dauid, deinde tres Solomonis.

Ecclesiastes, Cantus & Prouerbia.

E t quinque similiter spiritus prophetici.

V nam quidem sunt in scripturam, duodecim.

O see Camos, & Michæas tertius,

D einde Ioel, deinde Ionas, Abdias,

Naumq; Abacucq; & Sophonias.

A ggæus, deinde Zacharias, Malachias.

V nus quidem hi, secundus autem Hesaias,

D einde uocatus Hieremias ab infanti,

D einde Ezechiel, & Danieli gratia.

Υμῖν δ' ἔστω μὲν οἷς ἐπιτέλλομαι, ἔδεν δὲ ἄρα
τοῦδε βίου ζωὴ λυσιπύχου ἐχει βίον.

ΚΑΤὰ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ.

Εὐ γὰρ τὰς χάμῃ δ' ἄρβαρε, μή με διόχῃ.
Φῶν γε πονηρὸς ἄπας, χριστὸς ἐμοὶ γράφεται,
μή με φύγῃ δ' νόημα σωτηριόχον. ἔρρετε πάντ',
οἷς μὴ χριστὸς ἄγχι τῇ λ' ἀπὸ τῶν χθονίων.

ΠΕΡΙ ΤῶΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟ

ΓΝΕΥΣΤΟΥ ΓΡΑΦΗΣ.

Εἰ οἷς ἀν' ἀλόγοισιν ἀεὶ γράσῃ τε νόω τε

Σὺ φάσθ'· ἢ γὰρ ἔδωκε θεὸς χαμῶν τὸ δ' ἄεθλον,
καὶ τι κρυπτὸν ἰδέειν ὀλίγον φάος, ἢ τὸ δ' ἄριστον,
νύττειται χαθαροῖο θεὸς μετὰ λησιν ἐφελμαῖς.

ἢ τείταρν, χθονίων ἀπάγει φύλα τὰς δευδρίμνας.

Ὅφρα δὲ μὴ ξένῃσι νόον κλέπτῃσι βίβλοισι,

πολλὰ γὰρ τελέθῃσι πρὲν γραπτοῖσι χακῇ τῇ τε,
δέχυσσι τοῦ βίου ἐμείον ἐγκριτον ὡς ἰλίανθρον.

Ἰσοεικὴ μὲν ἔστι βίβλοι δυοκαίδεκα παῖσι,

τῆς ἀρχαιοτέρης ἐβραϊκῆς θεότης.

Πρωτίστη, γένεσις· εἴτ' ἐξοδος, λαοικύνη τε.

ἔπειτ' ἀριθμοί· εἴτα δούτερος νόμος.

ἔπειτ' ἰηθῆς, καὶ κριταί· ἔσθ, ὁ γδδὴ.

ἢ δ' ἀνά τῃ δευτέρῃ τε βίβλοι, πρὸς ἑξῆς βασιλῶν,

καὶ πρὸς ἑξῆς βασιλῶν ἐχέει.

Ἀἱ δὲ σιχηραὶ πέντε, ὧν, πρὸς γὰρ ἰώβ.

ἔπειτα δαυὶδ· εἴτα, δεῖς σο λωμῶνται.

ἔκκλησιastic· ἄσμα, καὶ πρὸς μίαι.

καὶ πέντε ὁμοίως πνύμαρσ προφητικῶν.

Μίαν μὲν εἰσιν ἐς γραφῶν οἱ δώδεκα.

Ὡς δὲ· καμῶς, καὶ μιχαῖας ὁ τρίτος.

ἔπειτ' ἰώβ· εἴτ' ἰωνᾶς· Ἀβδίας.

Ναῦμ τε, Ἀββακὺμ τε, καὶ σοφονίας.

Ἀγαῖος· εἴτα ζαχαρίας· μαλαχίας.

Μία μὲν οἷδε· δούτερος δ' ἡσθαίας.

ἔπειθ' ὁ κληθεὶς ἰδρεμίας ἐκ βρέφους.

ἔπειτ' ἰεζεκιήλ, καὶ δανιήλ ἐκ χέως.

Ἀρχαῖα δ' αὖ μὲν ἐθέλει δῶν καὶ εἰκοσι βίβλους,
τοῖς τῶν ἐβραίων γράμμασιν ἀντιθέτω.
Ἦδη δ' ἀρ' ἰθὺι καὶ νέου μυσθεῖς.
μαθηταῖος μὲν ἔρχαντο ἐβραίοις θαύματα χρῖσθαι.
μαρτύρος δ' ἰταλῆς, λουκιῶς ἀρχιδι.
Πᾶσι δ' ἰωάννης κήρυξ μέγας, ὁρανοφώτιστος.
ἔπειτα πρῶτος τῶν σφῶν ἀποστόλων.
Δέμος δὲ Γαλιλαῖον, τέσσαρες τ' ἐπιστολαί.
ἔπειτα δὲ θεολογικῶν, ἰακώβου μία,
Δύο δὲ πέτρῳ. Τεῖς δ' ἰωάννης πάλιν.
Ἰσάκ δ' ὅστις ἐβδόμη. Πάσας ἔχεις.
Ἐἴτε δὲ τούτων ἐκτός, οὐκ ἐν γνησίαις.

ΜΑΣΤΙΓΕΣ ΑἴΓΥΠΤΟΥ.

Ἀστὴρας αἰγυπτιοῦ καὶ φόνος αὐτῶν ἀρ' ἰθὺι,
ὧς καὶ ὑποζομένης καὶ τῆς ἰσχυρῆς.
Ἰματι μὲν πρῶτον ὕδωρ ὄρνυται, θάλλει γαίης,
Δύτῃ δὲ αὖ βαρύνεται ἐβραίων ἔλεος μὲν δὲ.
Τὸ τρίτον αὖ, σκηνὴ πᾶσι ἀνὴρ καὶ γαῖα καὶ λυφθῆ.
καὶ κινώμενα φαίνεται τῶν ὅλων.
Πέμπτον, τῶν πᾶσι δὲ αὖ ἐπὶ χεῖρας λαίηδες ὅλεθρος.
Φλυκτῖδες ἀνθρώπων σώμασιν, ἐκτὸν ἄχθος.
Ἐβδόμον, ὅτε χεῖρας μέσῃ πυρὸς ὁμβροῦ ἀμικρῶς.
Ὅγδοον, ὅτε ἀκρίδες ὅλην γλῶσσαν ἀπαν.
Ἐννατον, αἰγυπτιοῦ πᾶσι δὲ καὶ νύξ ἐκλύθη.
Γρωτοτόκων δὲ μύρος ἡ δεινὴ βάλσανος.

Ἡ τοῦ ΜΩΣΕΩΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ.

Ὅς δὲ νόμος ἐχάραξε θεὸς δέμος αὐτοῦ τε πατρίδας,
λαῖνέας, σὺ δέ μοι ἐπ' ἔραφε σὴν κηρύττει.
Ὅν γινώσκῃ θεὸν ἄλλον, ἐπεὶ σέβας δῖον οἶός γε.
Ὅς ὑπῆστεις ἰσχυρὰ μακρὸν καὶ ἀπνοον εἶναι.
Ὅν ποτε μακρὸν δῖον μνήσῃ μεγάλῳ θεοῖο.
Σαββατα πάντα φύλασσε μετὰ σεβασμῶν καὶ σκιδνῶντα.
Ὅλβιος, ὡς ἴκεται φόβῳ χάριν, ὡς ἐπείκει.
Φύλαξιν ἀνθρώπων παλάμης ἄγος, ἄλλοτεῖς τε
Ἐννής, καὶ πᾶσι δὲ καὶ φόνος, μὴ τυχεῖν τε
Ἐννής, ἄλλοτεῖς τε πόθον, αὖτις ἡμέρας μύροιο.

Antiquas quidem posui duo & uigintilibros
Hebræorum scripturis oppositos.

Iam uero enumera & noui mysterii.

Matthæus quidem scripsit hebræis miracula Christi.

Marcus autem Italia, Lucas Achaidi.

Omnibus autem Ioannes præco magnus cœliuagus,
Deinde gesta sapientum apostolorum.

Decem autem Pauli, quatuorq; epistolæ.

Septem autem catholicæ, quarum Iacobi una,

Duæ autem Petri, Tres autem Ioannis rursus.

Iudæ autem est septima, omnes habes,

Siquid autem hæc extra sit, non inter legitimas.

VERBERA AEGYPTI.

Uerbera Aegypti malignæ semper numera,

Vt subintremiscas robori magno.

Sanguine quidem primum aqua rubebat terræ,

Secundo rursus ranas efferbui perniciosas.

Tertium rursus, culicibus aer, & terra oblecta est,

Et canina musca apparuit quartum statim.

Quintum, quadrupedibus incessit pestilens pernities

Pustulæ hominum corporibus, sextus dolor,

Septimum, pluit grando media ignis imber imixtus,

Octauum, ab locusta periit omne uiride.

Nonū, Aegypti solum nox occulit,

Primogenitorum mors, decimum tormentum.

MOSEI DECALOGVS.

Has leges impressit deus decem olim in tabulis.

Lapideis, tu uero mihi inscribe tuo cordi

Non cognosces deū alium, qm̃ cultus solus uni⁹ qdem

Non statues simulachrum inane, & non spirantē imaginem.

Nunquam temere memineris magni dei.

Sabbata omnia serua sublimia & umbrosa.

Beatus, si parentibus tuleris gratiam, quam decet,

Fugere homicidæ manus scelus, alieniq;

Cubilis, furtum malignum, testimoniumq;

Falsum, alienorumq; desiderium, scintillam mortis.

DE DVODECIM
PATRIARCHIS.

d Vodecim autem ex Jacob patre magno patriarchæ
Ruben, & Symeon, & Leui, ad hos autem Iudas,
Verum postea spurii, Dan, Nephthalem, Gadq; Aserq;
Rursus autem nobilis a sponſis, Isachar erat,
Zabulon, & Ioseph, & ultimus, Benjamin.

DE DVODECIM APOSTOLIS.

d Vodecim uero rursus Christi dei magni discipuli.
Petrus, Andreasq; Ioannesq; Iacobus,
Quintus aut fuit Philippus, sextus uero Bartholomeus,
Matthæus, Thomasq; & Alphæi Iacobus.
Iudasq; Simonq; & non dicendus alius Iudas.

DE CHRISTI GE-
NEALOGIA.

m Athæus unde dixit magnus, Lucasq; optimus,
Hanc quidē hic, ast ille, illā libris iposuit generationē,
Quæ christum deducunt a sanguine primigeno.
Quomodo aut hic qdem i pluribus, ille uero i paucis desit,
In Dauid quidem regem generis fluxus utrisq;
Inſectus, postea fluit bifariam, ultimo autem,
Confertur, ut ad mare infinitum Christum proficiscens,
Cui autem aspicias, meo uero pare uerbo,
Dauidæ, Solomonq; Nathanq; fuerant, quorū hic qdē, traxit
Veluti fluxum magni fluuii, regium sanguinem.
At uero hic sanctorumq; illustrissimorumq; sacerdotum.
Christus uero utrunq; fuit, rex magnus, pontifexq;
Quapropter Matthæus quidem scripsit spiritu diuino,
Solomontiades, Lucas autem in Nathan uenit.
Ex duabus autem generationibus, hac qdem, plus, ex altera aut
Paruius fluentum progredi, non magnum miraculum,
Non qdem paucius, generationū aut, non æquum numerum,
Sic primū dissipati sunt, deinde uero, in unum conuenere.
Dic uero & hoc mihi, patrum duorum quomō unquā Ioseph.
Lex erat Moſis, cum sine prole pereat
Hebræus, sororem aut aliquam mortui, aut aliquam affinium

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΔΕΚΑ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ.

ὁ δὲ καὶ δ' ὅς ἰακώβ πατὴρ μεγάλου πατριάρχου,
 δ' οὐδέ μιν καὶ συμειών, καὶ λαοί. τοῖς δ' ἐπ' ἰσθμῶς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τα νόθοι, δάν, νεφθαλέμ, γαλάτε,
 αὐτὸς δ' οὐ γινέσθαι μνηστῶν ἀπὸ, ἰσάχαρ ἦεν, (ἀσκήτε.
 ζαβουλὸν καὶ ἰωσήφ, καὶ πύματος, βενιαμίν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ἈΓΟΣΤΟΛΩΝ.

ὁ δὲ καὶ δ' αὐτοῦ χριστοῦ θεοῦ μεγάλου μαθηταί.
 δ' ἰσθμῶς τ', ἀνθρώποις τε, ἰωάννης τ', ἰακώβος.
 γέμπτου δ' ἦε ὀλίγοι ποσοῖ. ὁ δ' ἐκτος, βαρθολο
 μαῖος, θωμάς τε, καὶ ἀλφαῖος ἰακώβου. (μαῖος,
 ἰσθμῶς τε, σίμων τε, καὶ οὐ φακὸς ἄλλος ἰσθμῶς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕ

ΝΕΑΛΟΓΙΑΣ.

αὐτὰρ οὗτος ὁ θεὸς εἶπε μέγας, λουκῶς τε φέρεισθαι,
 μ' τὴν μὲν ὅγ', αὐτὰρ ὁ, τὴν δὲ εἰς τὸν ἐνέθηκε γινέθαι,
 αὐτοῦ χριστοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀμαρτωλῶν ἀρχιόντιο.
 πῶς δ' ὁ μὲν ἐν πλεόνεσσιν, ὁ δ' ἐν παύροις ἐληξεν,
 εἰς δαυὶδ μὲν ἀνὰ κτὰ γένους ῥόος ἀμφοτέρωσιν
 ἀγαπητός. μετὰ περὶ τὰ ῥέει δὲ ἰσάχα. ὑπὸ πον δὲ,
 συμφορῆθ', ὡς αὐτὸν πόντον ἀπείρονα χριστὸν ὁ δαυὶδ.
 ὁ δὲ κεν ἀθροῖσται, ἐμὴ δ' ἐπιπείθεο μὲν θῶ.
 δαυὶδαι, σολομόν τε, ναθαντ' ἔσαν. ὧν ὁ μὲν, εἰληκεν
 ὁ γ' ἐπὶ ῥόον μεγάλου ποταμοῦ, βασιλῆϊον αἶμα.
 αὐτὰρ ὅγ' οὐαχέων τε φαίνονται τῶν θ' ἰδρῶν.
 χριστὸς δ' ἀμφοτέρωσιν ἐσκεν, ἀνὰ μέγας, ἀρχιερεὺς τε
 τ' ἀνεκα μαῖος μὲν ἐγρέφατο πνύματι θεῷ,
 τ' ὅς σολομὸν παύδατο. λουκῶς δ' ἐς ναθαν ὄρουσεν.
 εἰ δὲ δύνω γινέων, τῆς μὲν, πλεόν. ὅς ἐπὶ τῆς δὲ,
 παυρότερον τὸ ῥέειθρον ἐπὶ δὲ μὲν, οὐ μέγα θαῦμα,
 οὐ μὲν παυρότερον. γινέων δ' ἔκ τ' ἴσον ἀρ' ἰθμῶν.
 ὁ δὲ τα πλεῖστα κέκαθεν. ἐπεὶ τα δὲ εἰς ἐν ἀγρόθεν.
 φράζει δὲ καὶ τὸ δέ μοι, πατέρων δύνω πῶς ποτ' ἰωσήφ.
 τ' ἐθμιον ὡς μαωσῆος, ἐπὶ τὴν ἀπερμὸς ὀληται
 εἰ βραῦτος, καὶ σὺν ἡπὶν ὁλοφύτο, ἡ ἴνα πλεῖων

μήτις

P rope, statim coniugem caram, & possessionem habentem
P rocreare, defunctoq, prolem & domum augere,
V t non ignotus inter homines periret.

Quare caelatum supra deum mortale hoc adinueni.

Matthan ex Solomone ducens genus, duxit Esthan.

Hoc uero itaq, mortuo, Nathides nomine Melchi,

E t huic quidem, Iacob, illi uero Eli genuit filios.

E li aut mortuo postq, prolem nullam reliquebat.

S tatim domumq, lectumq, Iacob non compatrius

S uscepit, & genuit filium fratri bonum Ioseph

S ic huius quidem. erat. huius autem scribebat lex ioseph.

Euangelistarum autem. hic quidem. dixit naturam.

Matthæus. ille uero scripsit Lucas legem.

D esine perturbare pulchram concordiam.

Quomodo Dauid in regem fert deus. cum apparuit

M atre ex mortali deus immortalis. ex Ioseph quidem

Quomodo hic. uirginis enim erat filius, ex Maria autem.

L euida. Mariam enim a sanguine fuit Aaron.

T estis autem Angelus nobis. quoniā præcursoris generationē

N untians magnæ lucis. deiformi matri.

Matres utraque hic reduxit in magnum Aaron.

G entiles autem rursus regis immixti. atque sacerdotum

N on uerum. familiæ quidem erat bifariam. sæpe autem rursus

Miscebantur prius enim Aaron magni filiam

D uxit in magnam domum Nafon, qui uero ab Iuda

S extus fuit. postea uero postq, urbem perdidit bellum

A slyriorum. Babylonque iura omnia concussit.

N eq, tribuum, tunc uero segregatim sanguis seruatus est.

S ic quidem per matrem ascendit in reges.

E x patre autem apparenti. ut animaduerrere iussi.

A ugusti regis postq, tributum scribebat omnes.

A lii quidem aliis in ciuitatibus scribebantur

P atriis, Dauid autem amicum solum statim offenderunt

B ethleem. quæ sinibus magnum exceperat Christum.

V trique. sponsaque cara. & gloriosus Ioseph

S cripti. tribus enim unius erant. sic in præsepio

Mater uirgo, mundi peperit totius regem.
 Sic & per patrem ascendit ad reges.
 Contra quidem generationem Lucas magnus duxit uerbo
 In Adam a Christo, mihi aut Adá uenit ad Christum.
 Manu dei primus Adam factus est, ex Adamo autem,
 Seth extitit, huius uero Enos, huius quartus fuit Cainan,
 Huius erat Maleleel, huius Iared, qui genuit filium
 Illum Enoch, qui uiuus in coelum uenit sublatus.
 Huius Mathusala fuit, qui filium genuit Lamech.
 Verum hic, Noe pater, Sem, Noei filius illius.
 Ex hoc uero Arphaxath, Cainan, Sala. huius autem dicunt
 Filium Heber, Heberis aut, Phalec filius, ex Phale uero rursus
 Fuit Ragab, ille uero, Seruch genuit, qui genuit Nachor.
 Abraam rursus post hos, filius Tharra, Nachoridæ.
 Abramides uero Isaac, Iacob genuit, hic uero Iudam,
 Sed hic, ex Thamaraphares genuit, at hic, Efrom.
 Efrom, Aram, qui Aminadam, Hic autem, Naasson.
 Naasson autem rursus, Salmon, Salmon, Booz, ex Booz Obed.
 Obed, iesse, ex hoc autem magnus extitit Dauid.
 Dauides, autem, Nathan, qui Matthan filium genuit.
 Qui, Mainam, Mainan, Melean genuit, hic autem Eliachim.
 Qui ioannā, qui ioseph, qui iudam
 Genuit, huius Simeon, huius Leui, ab hoc autem, Matthan.
 Huius, iorem, huius eliezer, huius ioseph.
 Huius, Hir, huius Elmod, huius aut rursus filius fuit Cosam.
 Cosam, fuit Addi, huius Melchi, ab hoc, Neri.
 Ab hoc, Salathiel, Zorobabel, Rhesa, ionæ.
 Iudas, Osoc. Semeeq; rursus, Matthiasq;
 Et Maath. Nágæ, & Elim, ab hoc. Naum,
 Amos, Matthathias, & ioseph, atq; iannæ,
 Melchi, atq; Leui, & Matthan. Eli ioseph.
 Lucas quidem sic, quomodo autē Matthæus magnus
 Ex Abraam quidem usq; Dauid, ut dixi.
 Inde uero Lucas sacerdotalem dimittens
 Procreationem, ponit generis regum.
 Sunt autem quot & qui, dicetur,

Μ ἡτῆρ πρ' Ἰωνικὴν κ' ὅμιον τέκε πάντοσ' αἰάκτα.
 Ὅ' υἱὸν καὶ Διὸς παῖδ' ἀνδρ' ἔχεται ἐσ βασιλῆας.
 Ἐμπαλὶ μὲν γυνεὺς Ἀθηνᾶς μέγας ἦγαγε μύθῳ.
 Ἐἷς Ἀδὰμ ἐκ χριστοῦ. ἐμοὶ δ' Ἀδὰμ ἦλθ' ἑὶ χριστὸν.
 Χερσὶ θεῶν ἡτοῖσ' Ἀδὰμ γένετ'. ἐκ δ' Ἀδὰμοιο.
 Σὺ θ' ὦ τέλει. τῷ δ' ἄρ' ἐνάσ. τοῦ δ' ἔσχατος ἦε καὶ νῦν.
 Τῷ δ' ἑὶ μαλελείλ. τῷ δ' ἑὶ Ἀφροδίτῃ, ὅς τέκε παῖδα
 Κεῖνον ἐνάσ, ὅς ζωὸς ἐς θρανὸν ἦλθεν ἀδρθεῖς.
 Τῷ δ' ἐκ, μαθουσίχθ' ἔσκειν, ὅς ἡία γένετο λαμῆ.
 Ἀντάρ' ὅ, Νωε πατὴρ. Σὴμ, Νωεὸς υἱὸς ἐκείνου.
 Ἐκ τῷ δ' Ἀρφαξάδ. καὶ νῦν. Σαρχ. τῷ δ' ἐνέ ποισιν
 Ὑἱὸν ἔβδρ. ἔβδρος δ' ἐκ, Φαλέκ παῖς. ἐκ δ' Ἀρ' αὖ Φαλέκ,
 Ἐσκε ἑὶ γὰρ β. κείνος δ' ἐκ, Σδρ' αὖ τέκεν, ὅς τέκε Ναχώρ.
 Ἀβραάμ αὖ τ' ἑὶ Ἰσάκ. παῖς ὁ αὖ ἑὶ, Ναχὼρ δ' αὖ.
 Ἀβραάμ δ' ἐκ, Ἰσάκ δ' ἐκ, Ἰακώβ τέκεν. ὅς δ' ἑὶ Ἰσάκ.
 Ἀντάρ' ὅ, ἐκ ὁμαρῆς φάρης τέκεν. αὖ τὰρ ὅ, ἔσραμ.
 Ἐσράμ, τὸν Ἀράμ, ὅς τὸν Ἀμιναδάμ. ὅς δ' ἐκ, Νασαὼν.
 Νασαὼν δ' αὖ, Σαλμών. Σαλμών, Βοόζ. ἐκ Βοόζ, Ἀβὴν.
 Ὡ βὴν, ἑὶ ἑσάκ. τῷ δ' ἐκ μέγας ἑὶ ἑσάκ Δαυὶδ.
 Δαυὶδ δ' ἐκ, Νάθαν, ὅς μαθὰν υἱὸν ἔπικεν.
 Ὅς, μαθὰν. μαθὰν, μελεὰν τέκε. ὅς δ' ἑὶ Ἀλκίμ.
 Ὅς, τὸν Ἰωάναν. ὅς, τὸν Ἰωσήφ. ὅς, τὸν Ἰσάκ.
 Γένετο. τῷ δ' ἐκ, Συμεὼν. τῷ δ' ἐκ, Λούι. τῷ δ' ἐκ, μαθὰν.
 Τῷ δ' ἐκ, Ἰωρείμ. τῷ δ' ἐκ, ἑλῆζδρ. τῷ δ' ἐκ, ἑσάκ.
 Τῷ δ' ἐκ, τῷ δ' ἐκ, ἑλμώδ. τῷ δ' αὖ, παῖς ἑὶ ἑσάκ Κωξίμ.
 Κωξίμ, ἑλμώδ. τῷ δ' ἐκ, μελχί. τῷ δ' ἐκ, Ἀπο, Νηε.
 Τῷ δ' ἐκ, Σαρχ. διήλ. Ζοροβαβέλ. τῷ δ' ἐκ, ἑσάκ. ἑσάκ.
 ἑσάκ. Ὡσάκ. Σεμεείτ' αὖ, μαθὰν δ' αὖ, τε,
 Καὶ μαθὰν. Ναχαὶ, καὶ ἑλῆμ. τῷ δ' ἐκ, Ἀπο, Νάμ,
 Ἀμώδ, μαθὰν δ' αὖ, καὶ ἑσάκ, ἡ δ' ἐκ, ἑσάκ.
 Μελχί, καὶ Λούι, καὶ μαθὰν. ἑλῆμ. ἑσάκ.
 Λουιῶσ μὲν ἔστω. παῖς δ' ἐκ, μαθὰν δ' αὖ, μέγας.
 ἑξ Ἀβραάμ μὲν μέγας Δαυὶδ, ὡς ἔφω.
 ἑσάκ δ' ἐκ, Λουιῶσ τῷ δ' ἐκ, ἑσάκ, ἑσάκ.
 Σποράν, τίθησι τῷ δ' ἐκ, γένετ' αἰάκτων.
 ἑσάκ δ' ἐκ, τῷ δ' ἐκ, τῷ δ' ἐκ, ἑσάκ, ἑσάκ.

ΗΗ

Δ αὐτὸς, σολεμὸν, ῥοβοάμ, Ἀβιάσ τε, Ἀσά τε.
 Τ ὁ δ' ἰωάφάτ ἐσκεν, ὁ δ' ἐβοομωρ, ἦεν ἰωραμ.
 Ο Ἱάσ, ἦ δ' ἰωάθαμ, ἦ δ' Ἀχαζ, ἔρεκιάσ τε,
 Κ αὐ μακάσῃ, καὶ Ἀμώς, ἰωσάσ. αὐτὰρ ἐπειτα,
 Ἰ εχονιάσ, ἄλφρον ὃν ἦχαρον ἐς βαβυλῶνα.
 Σ αλφ, δὴ λ. χοροβαλ βελ, Ἀβιάδ, ἦ δ' Ἐλιακείμ.
 Ἀ ῥώρ. τῷ δε, σαδών. τῷ δ' Ἀχίν. τῷ δ' Ἐλιδά.
 Τ ὁ δ' Ἐλέζρ ἔλω. τῷ, μαθθαύ. τῷ δ' Ἰακώβ.
 Ὑ σαβρ ὃς δοκέσκε πατὴρ χρυσίου, ἰωσήφ.

ΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΑΪΜΑΤΑ
ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ.

Ληθείης βίβλῳ τὰ θαύματα, ὁποῦ δὲ ἔξε
 χειρὸς αὐαξ βροτῶ σῶμα πικρὸν μένος.
 Πρῶτον μὲν λεπτὸν πικρὸν ἀπεσείσας νῦν,
 εἰθ' ἔπειτα τὰ ῥαυτοὺς παύσας ἐπὶ μέλει.
 Τὸ τεῖον αὖ, Πέδον ἐκ τῆς φλόγας ἔσβεισε χεῖ.
 Τέτατον, διδμα μέγα ὄνασε καὶ ἀνέμοιο.
 Δαίμονας ἦκε σύεσι τὸ πέμπτον, ἐν γοῖ κασιγνῶ.
 ἔκτον, ἐλὼ κλίνῳ ἦρε βαρὺς μέλεσιν.
 ἔβδομον, ἄτα μὲν τῆς πηγῆς ἄμμορον οὐσίς.
 Ἄρσαντος θυγάτηρ, ὄρθον οὐρεφάλοιο.
 ἔνατον αὖ, τυφλῶσι πῶρον φάλοιο. ἐκ δ' ἔλαθεν ἄνθρωπος
 δαίμονος, οὐχ ἄλλων ἔφηξε λόγον δέχεται.
 Σαββατῶ ἐν δέχεται, ξηρῶ χέρα λῦσατο δεσμῶν.
 Ὅσπερ δὲ δαίμονι δ, κοῦατα δὴ δέχεται.
 ἔκτον δὲ τῶν τεῖον, καὶ νῦν δὲ δυοκαίδεκα πηλῆσε,
 κάνορδων χιλιάδας πέντ' ἀπ' πέντ' ἀκόρδων.
 Τέτατον ἐκ δέχεται, καὶ χήσατο ἡ σὺν δαίμονι.
 Τῶν δ' ἡ πόδες μέγας πόντον οὐρόμενος.
 Πέντε δὲ καὶ δέχεται, χαναναῖας πνύμ' ἐδίωξε
 μητεὶ χαλεπὸς πόμα λιταζομένη.
 ἔκτον καὶ δέχεται, πονεῖται λίπον ἐπ' ἀπ' ἐπ' ἄ
 Ἄρπον, χιλιάδας τέσσαρς, ἡ δὲ τε κῆρος.
 ἔπ' αὖ δὲ καὶ δέχεται, θείῳ ἡ μάλα μορφῶ,

Dauides, Solomon, Roboam, Abiasq;, Afaq;
 Huius Iosaphat fuit, septimus autem fuit Ioram,
 Ozias, atq; Ioatham, atq; Achaz, Ezechiasq;
 Et Manasse, & Amos, Iosias, uerum deinde,
 Iechonias, captiuum quem duxere in babylonem,
 Salathiel, Zorobabel, Abiud, atq; Eliacim,
 Azor, huius Sadoc, huius Achim, huius Eliuda,
 Huius Eliezer fuit, huius Matthan, huius Iacob,
 Vltimus qui uidebatur pater Christi, Ioseph,

CHRISTI MIRACVLA
 SECVNDVM MATTHAEVM.

m At thei libri miracula, quæcūq; fecit
 Christus rex mortali corpori mixtus,
 Primum quidem lepræ amarum excussit morbum,
 Deinde Centurionis filii firmavit membra.
 Tertium rursus Petri socrus flammam extinxit manu.
 Quartum, undam magnā sedauit, & uentos.
 Dæmonas imisit suis quintum in Gergesenis.
 Sextum, suum lectum sustulit grauis membris,
 Septimum, attingentis fontem cohibuit sanguinē fluentis,
 Magistratus filia octauum inuenit lucem.
 Nonum rursus, cæcis præbuit lucem, ex abacto autem
 Dæmone, non loquens fregit sermonem decimum,
 Sabbato undecimum siccam manum soluit a uinculis,
 Oculos autem dæmonii, & aures duodecimum,
 Decimum tertium, cophinos duodecim impleuit,
 Et uirorum millia quinque, quinque panibus,
 Quartum decimum autem inuenit nauem pedibus,
 His autem cessit magnus pontum agitans,
 Quintum autem & decimum. Chananææ spiritū insecutus est
 Matri gratificatus multum precanti.
 Sextum & decimum cophinos liquerunt septem e septem
 Panibus, millia quatuor, fuitq; satietas,
 Septimum aut & decimum, diuinam imutauit formam,

H

Fulgens suis amicis sole plus:
O ctauum & decimum autem, lunæ a morbo,
Vt rogauit pater, soluit filium carum,
Nonum & decimum, lumen oculis ex Hiericho
Cæcis uiariis dedit incedens,
Vigesimum autem lumina præbuit oculis, mutilaq; soluit
Genua, e templo piacula omnia abigens,
Miraculum autem e Bethania ueniens fecit maximum,
Siccam statim ficum, q; ipsam infructuosam uidit,
E cruce autem fusæ sunt profundæ tenebræ, pereuntes
Luce, & templi pars lati scissa est.
Terra autem uibrata, supra terram scidit saxa
Et mortui sepulchra liquere excitati.
Verum hic tertio in die sepulchrum aperiens,
Rursus suis amicis in Galilæa apparuit.

EIVSDEM PARABOLAE
ET AENIGMATA.

e Ia age & obscurorum scirpos inspicue uerborum,
Domum in arena positam infirma,
Et sementem, quod in terram similis uenit inæqualis,
Et semen, cui bonæ semina inimica mixta sunt,
Et arbor, paruum sitapis semen, deinde in farina,
Fermentum cælatum, uenalem agrum insuper,
Thesauri gratiam, & margaritam pretiosam,
Mercator quam omnibus emit facultatibus,
Et piscium trahentem omne genus e mari rete,
Tollentemq; humeris errantem ouem,
Et amaro seruo de debito, amarum dominum,
Et primis ultimos mercedem habentes parem,
Missosque filios ad uitem nihil similes,
Et heredem pellentes morte,
Et rudes sponsali cubiculo amicam cōplentes celebritatem,
Inde uigiles in facibus puellas,
Et dominum seruis tribuentem non æqua talenta.
Contra rursus, pecoribus stantes hedos.

Σταλασσοοισί φιλῶνς ἡελίοιο πλέον.
 Ὄκτω καὶ δέκατον δὲ, σελωαίνου ἀφ' ἧς
 ὧσ' ἰκέτευσε πατήρ, λυγρὸν παῖδα φίλον.
 Ἐννεακαὶ δέκατον, φάος ὁμμασιν ἔβριχε
 τυφλῶς ἐν ὁδοῖς δώκε πορρὸν μένος.
 Ἐκκοσὸν δ' αὖ γὰρ πόρρον ὁμμασι, πληρὰ τ' ἔλυσεν
 γάλατα, ἔβριχε λυμὰτα πάντ' ἐλάσας.
 Θάυμα δὲ βῆθαι ἴδεν ἰὼν ποῖνσε μέγιστον,
 Ξηρὴν αἵλα σκυλῶν, ὥς μιν ἀκαρπὼν ἴδεν.
 Ἐκ δ' ἐχρ' ἡμεταυροῖο βαθὺ σκότος, οἰχομένοιο
 φωτὸς, καὶ νηοῦ δὲρὺν πέτασμα βάλῃ.
 Γαῖα δὲ παλαιομένη, γαῖης ὕπὸρ ἔχουσε πέλας,
 καὶ νέκυος τίμβρουσ' λείψαν ἀνεγρόμενοι.
 Αὐτὰρ ὅγε, βιτάϊω ἐνὶ ἡματι τίμβρον ἀνείξατο,
 Αὐθις ὅσοι φιλῶσ' ἐν χαλιδαῖ ἐφάνη.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ,
ΚΑΙ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

Ἰ δ' ἄγε καὶ σκοιῶν αἰνίγματα δέρεο μύθων.
 ὅτην ἑδὴ φάμευ καί μενον ἀφραϊεός.
 καὶ πόρον, ὡς ἑδὴ γαῖαν ὁμοίους ἦλθεν αἰῶς.
 καὶ πόρον, ὥς ἡλῶ σπέρματα ἐχθρὰ μέγ.
 καὶ δούρον, ὅλην νάπυος πόρον. εἴτ' αἰ ἀλδύρω,
 ζυμῶ κρυπτομένω. ὦνιον ἀγρὸν ἐν
 οἰστροῖο χέειν. καὶ μύραι τὴν πολυτιμον,
 ἔμφορος ὃν πάντων ἐπείατο κτεάνων.
 καὶ νεπώδων ἐλκουσιν ἅπαν γένος ὕζ' ἀλός ἀρ' ἡν.
 ἁρὸ μόνον τ' ὁμοῖς πλάζόμενον πρόβατον.
 καὶ πικρὸν θόρακ' ὀντι χέουσιν πέρι, πικρὸν αἶμα.
 καὶ πύρρις πυμαί τοις μαδὸν ἐχρυσάσ' ἴσιν.
 Γεμφομένους θ' ἡῆας εἰς ἄμπελον ἔδεν ὁμοίου,
 καὶ τοὺς κληρονόμον ὥσα μέλους θανάτῳ.
 καὶ χολίους νυμφῶνι φίλῳ πηλείδατος ἑορτήν.
 ἔνθεν ἀκοίμητοις αἰ δαΐδασι κῆρας.
 καὶ κλέον δούλοισι νέμειν τ' ἐκ ἴσα τάχυντα.
 ἔμπαλιν αὖ, προβαλὺς ἴσα μέλους δρῖφδς.

HH ii

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ.

Αὐρα δ' Ἰωάννου δῆεις ἰδρῆ ἀνὶ βίβλῳ
 Θάυματα δὲ, πολλὰς δὲ λόγους χριστοῦ ἀνὰ κῆρ.
 Ἦν γὰρ μοι, οἶνοχοοὶ δ' ἐκέρων ἐξ ὑδατος οἶνον.
 Ἐἶπε, καὶ ὑὸς ἀνθρώπου ἐλὼ καὶ μνηστῆρας βασιλικοῦ.
 Ἐἶπε, λέγεις δ' ἀνὰ φῶς, ὃς ἐφύγε δεσμὰ λαοῦ τοῦ.
 Πέντε δ' ἐπεὶ ἀρ' ὅτων τέλει σὺν τῷ δόξῳ, ἐνθεν ὁ δόξος
 Πόντον ὑπὸ ῥέειντα, καὶ ἐξέσάωσε μαθητάς.
 Τυφλὸν δ' ἐκ γυνεῆς ἰήσας πλείον ἀλείψας.
 Τέσσατον ἡμῶν ἐλὼ, καὶ λαλῶντος ἐγρῶς τὴν μῆσιν.
 Ἀντάρθ' οὐ καὶ νεκρῶσι θάψων, καὶ ζῶσιν ἀνὰ σῶς,
 Χριστὸς ἀνὰ ξανθὰ φανθὸν ὁμίλει οἷς ἐτάροις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ.

Οὐκ ἂν ἄλλα δις ἐπὶ ἀπὸ τῶν θαυμάτων ἐξαίρε
 Λαύλῳ, θαρβύλεος χριστοῦ μεγάλῳ θρόνῳ.
 Δαίμων, καὶ πυρετός, καὶ λέπρη, καὶ πρῶτον λῶς,
 Ἐἶξε λόγῳ, καὶ χεῖρ τεῖνατο καὶ φάλαγγ.
 Ἐἶθ' ἐκείνην τὰ ῥαῖο λευκὸν μὲν ὄν ἡσθασε παῖδα.
 Χήρη τ' ἐκ νεκρῶν ἀνὰ ἡμῶν ἔτα ῥα.
 Τὴν δὲ μύρῳ χρίσας ἀγνὸς πόδας, ἡ γυνὴ μύθῳ.
 Καὶ σῆσιν ἀνέμοις, καὶ λεγεῶνα μέγαν.
 Ἀίματος ἐκέρων, καὶ ἰατρῶν ἰατρῶν.
 Ἠγάλην ἐσζώων, πέντε δ' ἄρ' ἐξ ἀνθρώπων
 Καὶ δύο ἰχθυοῦσιν, ἐν ῥήμῳ πέντε τῶν αἰσθῶν
 Θρέψεν χιλιάρχους, εἰδὼς ἦκε σέλας.
 Δαίμονα τὴν γέτοιο πικρὸν ἀποδράσας παῖδα.
 Καὶ τὸν ἐπὶ γροθιστῶν ἡμῶν, ὡς δὲ πάλαι
 Ἐβραῖον συγδοῦν ἐσθλὸν κλίναντα γυναικῶν,
 Ναι μὲν, καὶ ὑδρὸς ὄγκον ἀπεσκέδασε.
 Καὶ λεπρῶν ἐκέρων, πέντε δὲ πάλαι, εἰς ἡμέρας τῆς.
 Τυφλῶ τ' ἐξ ἰδρῶτος φάλαγγ ἔτα ῥα ἐν οὐδίῳ.
 Ὅσα τ' ἀποψύχοντες ἰδὼν σιμῆϊα χριστοῦ.
 Ἦν δ' ὡς ἐκ νεκρῶν οἷσι φάλαγγ φαίνῃ.

EIVSDEM MIRACVLA
SEC VNDVM IOANNEM.

P Auca autem Ioannis disces sacro in libro
Miracula sane, multos autem sermones Christi Regis.
Erant nuptiæ, pincernæ aut fundebant ex aqua uinum,
Dixit, & filius sine morbo fuit ægrotans reguli,
Dixit, lectum autem sustulit, qui non fugit uincula balneis
Quinq; deinde panum fecit ostentum, inde gradiebatur
Mare efferuens, & seruauit discipulos.
Cæcum autem a natiuitate curauit lutu ungens.
Tertius dies erat, & Lazarus excitatus est e sepulchro,
Verum hic & ob mortuos pèriit, & uiuentibus resurgens
Christus rex manifeste conuersabatur suis sociis.

EIVSDEM MIRACVLA
SEC VNDVM LVCAM.

I Vcas uerò alia bis septem dei hæc miracula scripsit
Paulo, fidens Christi magno seruo,
Dæmon, & febris, & lepra, & paralyfis,
Cessit uerbo, & manus extensa est sicca,
Deinde Centurioni solutum firmavit filium,
Viduæque a mortuis in Naim filium præbuit,
Vnguento autem ungentem sanctos pedes, lustrauit uerbo,
Et firmavit uentos, & legionem magnam.
Sanguinis cohibuit fluxum, & sacerdotis filiam
Duxit in uitam, quinq; autem ex panibus
Et duobus pisciculis in solitudine olim quinq; uiro-
rum
Aluit millia, speciei emisit lucem,
Dæmonem a Caro amarum prohibuit puero,
Et qui in lingua sedebat, ut autem iam diu
Hebræam odioſo morbo acclinantem mulierem,
Quippe etiam & hydropis tumorem dissipauit,
Et leproſos expurgauit decem, quorum unus Samarita,
Cæcoq; ex hierico lucem præbuit uiaio,
Quæcūq; morientis uiderunt signa Christi,
Atque ut a mortuis suis amicis apparuit,

Grego.

H ii

EIVSDEM PARABO-
LAE PER IAMBOS.

P Rouerbiorum autem Lucas mentionem fecit tot,
Eius qui posuit sedem tutam supra petram,
Eteius qui passus erat bene plus, & plus
A mantis, deinde seminis in quatuor
Naturas cadentis terræ, deinde uiatoris
Prædonibus incidentis, deinde intempesta ad fores
Profectus quis petit, & non mala accipit.
Impurus deinde spiritus uero introducitur
Septem cum aliis, & frustra quis spebus
Fructuum delectatus est, ignorans quo stabit.
Enuptiis autem uenienti, uigilandum est
Christo, beneq; seruitio utendum.
Ficumq; sterilem stercorebus adiuuare
Sinapi, fermentumq; & pauperes in nuptiis,
Gaudiumque drachmæ inuentione, & pecoris,
Paterque puerorum cadenti compatiens,
Deinde dispensator aliquid debitorum largitur
Furum prouidenter, Lazarus & diues.
Inde uiduæ rogatio ualida.
Deinde rursus publicanus, & pharissæi superbia,
Et minarum partitio, æqualis numero decem,
Mali agricolæ, & interemptores domini.

CHRISTI MIRACVLA
SECUNDVM MARCũ.

Arcus uero ausoniis dei hæc miracula scripsit
m Petro fidens Christi magno seruo.
Dæmon, & febris, & lepra, & resolutio membrorum
Cessit uerbo Christi, postea uero, manus extensa est
Sicca, & uentorum desit furor atque maris,
Et legio cessit, & sanguinolentum sedauit
Fontem, & filiæ uitam præbuit Iairi.
Quinque uero panibus, multi alti sunt, inde uinxit
Pontum superambulans, post uero spiritum expulit
A Phœnissæ, Tyriis ostentum & Sidoniis,

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΡΑΒΟ
ΑΛΙ ΔΙ' ΑΜΒΩΝ.

Π Αρριμωδν δε λουησ' εμνησθε τον
Τε γεννησ' εβραν ασφαλη περην υπρ,
και τε παρηνος ου πλεον, και το πλεον
Σ τδρηνος. ετα τε απορου εισ τεσσερας
Φ υσεις πεσόντος ης. επειθ' οδιδι τδρδ
Ληταις πεσόντος. ετ' αωρι προς ηνρας
Ε λθών υς αιτει, κού πονηρα λαμβανει.
Α ηθαρων ετα πνδυμα δι' εισοικιζεται
Ε π' α ξη' αμοις, και μαλτην τις ελπιει
Κ αρτων γενηθεν, αγνοων δι' σησεται.
Ε κτην γαμον δι' ηκοντι, γρηγορητον
Χ εις ω. ηθαρς τε ηδ, ιδραπεια χρησεν.
Σ υκλυ' τ' ακαρτων ταϊς κ' προις επωφελειν.
Ν αλυ. ζυμη τε, και πνευτις εν γαμω.
Χ αρς τε σραχης δρεσει, και θρεμμαθς.
Π ατηρ τε παιδων ε' πεσόντι συμπαθης.
Ε ι τ' οικονομος τι την χρεων χειριζεται
Κ λεπτων προμηθως. λαλζαρος και πλειςος.
Ε κειτε χηρας αειωσις ουτονος.
Ε ι τ' αυ τελφνησ, και φαρισαις τυφοσ.
Κ αι μων μερισμος, ισάριθμος τοις δειψ.
Κακοι μαργρι και φονεις τε δεσποιν.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ.

μ Αρκος δ' αυσιν' οισι θεδ ταδε θαυματ' ετραφε,
Περω θαρσαλεος χριστου μεγαλω θεραποντι.
Δαιμον, και πυρετος, και λεπρα, και π' αλλωις
Ε ιξε λογω χριστου. μετεπειτα δε, χειρετανυδην
Ξ ηρη, και ανεμρον ληξε μελος, ηδε θαλασσης.
Κ αι λεγων υ' ποξε, και αι μαρ' εσαν επανσε
Π ηην, και θυγατερ ζωωω πορεν ιαειροιο.
Π εντε δ' αρ' δ' αρ' των, πολλοι θαφον. αν' ηεν' εδησε
Γ οντων επισειδων. μετεπειτα δε, πνδυμ' εδ' ωξε
Φ οιν' ασης, τυρ' οισι τδρδς και σιδν' οισι,

ΗΗ iii

Κωφόν τ' ἔχ' ἀλέον. θρέψεν πάλιν ἐπ' ἄκρ' ἀλυσιν
 Ἀνοβὼν χιλιόδαρ. καὶ τυφλὸς ἴδεν. φάος. εἶτα
 Κἀμορφῆς ἀπέπεμψε σέλας, καὶ δεσμὸν ἔλυσε
 Γλόσσις πυδ' ἐλάσας. βαρὺ μοῦός τε φάος δὲ
 Τυφλὸς ἔβριχ' ἄντορ ἐσέβακεν. ὥς δὲ ἀκαρπυν
 Ἐυρε σικλῶ χετέων, νεκρὰν ἔθηκε λόγῳ.
 Τυφλὸς δ' αὖ χολῶς τε ἴησατο ἐγγ' ἱενοῦ.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ
 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΩΝ.

Εἶδ' ὃ μὴ βίοιο θεμέλιον ἐφ' ἁμαρτίαισι
 Δ βαλόμενος, ὅτα μοῖσι β' ἐν ἀνέμοις κεκοιμήθῃ.
 Ἡ πόρος ὡς ὑπὸ γαῖαν ἰὼν ξηρῶ καὶ ἀνερπον.
 Ω κα μὲν ἀντίλοιμι, τάχιστα δὲ αὐτὸς εἰμι
 Η ελίοιο βολῆσι τυπείσ', καὶ πῆμασι τυτθῶσι.
 Η με φάγοι πέτελω, καὶ ἐκθλίψαν ἀναιδοί.
 Μ ἢ δέ μοι ὑπνώοντι κακὸν πόρον ἐγκαταμίξῃ
 Ζιζανίων ἀρότης τε κακῶν, καὶ βάλσκαμος ἐχθρόσ.
 Μ ἢ δ' ἄρ' ὁ μὸς χλοῶσι βαλθὼν ὑπὸ χεῖρα φυτῶσι
 Ε ἀλκοῖς ἢ δὲ κακοῖσι, πρὶν ἐν σαχύνει σαθῶναι,
 Σ ἡ πόου ζιζανίοισι καλὸν φυτὸν ὀζολέσαιμι.
 Γ αὐτῶν γὰρ τοιοῖς δὲ νοήμονα χεῖρ' ἐπιθεῖναι,
 Ε νθ' ἀρετῇ κακῇ τε διάνοιαν αἰετὰ δοῖται,
 Α γγ' ἱεροὶ γυλάσσι. κακὸν δ' ἐπιτέμεται ἐσθλῶ.
 Αἰνῶ τὸν ὀλίγον ναῦπυος πόρον, ὡς ὀλίγος μὲν,
 Δυσκοῦται δὲ τάχιστα, καὶ ἐς ὅσον ὕψος ὀδύει,
 Ως τε καὶ ὀρνίθεασι πέλειν σκέπαρ' ἡερίοι.
 Μ ἀρ' ἔχεις ἡμίφ' καὶ κνιδίμε, σοὶ δ' ἄρ' ἔχω γε
 Κ αλμῆος ἡμείρων, μέγας ἔμφορος αἰθερὶ γλυνόμην.
 Π ἄντων δ' ὅσα μοι δοῖται μέχρις πυμῶνιο χιτῶνος,

Surdumq; non loquentem. aluit rursus septem panibus
Virorum millia, & cæcus uidit lucem. deinde
Et formæ remisit splendorem. & uinculum soluit
Linguae, spiritum agens, Bartimæusq; lucem
Cæcus ex Hierichunte uidit. ut autem sterilem
Inuenit ficum indigens, mortuam fecit uerbo.
Cæcos uero rursus, claudosq; curauit prope templum.

PARABOLAE QUATVOR
 EVANGELISTARVM.

Imeo ne uitæ fundamentum in arenis
 Iaciens, fluuiis & a uentis dissipet
 Vel semen ut in terram ueniens siccam & sterilem,
Celeriter quidem exoriar, celerrime autem siccus sim
Solis iactibus percussus, & damnis paruis.
Aut me edant uolatilia, & atterant spinæ.
Neq; mihi dormitanti malum semen imisceat
Zizaniorum, aratorq; malorum, & inuidus inimicus.
Neq; uero simul uirentibus iniiciens manum plantis
Bonis, atq; malis prius, q̃ in spicis stet,
Cum zizaniis forte pulchram plantam perdam.
Paucorum enim est huiusmodi intelligentē manū imponere,
Vbi uirtus uitæque bipartito habitantes,
Propinqui fores natæ sunt, malum autem exoritur bono,
Laudo paruum sinapis semen, quod paruum quidem,
Arborefcit autem celerrime, & in tantam altitudinē pficiscitur
Vt & auibus sit tegumentum aeriis.
Margarita pretiosa & gloriosa, tuam uero ego quidem
Pulchritudinem desyderās magnus mercator utinam fiam,
Omnium autem quæcūq; mihi sunt usque ad extremā tunicā,

Grego. H iii

Venalem prendam caram facultatem, ut omnes
Diuitiis superem, possidens tanq̃ ab aliis,
Aut thesaurum agri latebris in absconsum existentem,
Scio ego & mundum intro cadentem rete.
Cui Christi regis subministrans præceptis,
Hominum piscatores suum filum circumposuerunt,
Vt maris extrahant profunditatibus, præbeant aut Christo.
Natantes amaris in undis huius uitæ,
Sed cum iudicaueris marinam, in duas partes feces,
Ne me longe abieceris, inutilem ueluti piscem,
Vasibus autem impone seruatum regi,
In magnam autem dei pulchram pululans uineam,
Matutinus quidem ueni, & plus laboris toleraui,
Mercedem autem ultimis æquam, & gloriam habeam,
Quæ inuidia, si laboribus desyderium deus opponit?
Mitte pater filios ad uitam, ut aiant,
Priorem prius, hic uero promptus excepit,
Non tamē pfecit patris desyderiū, quēadmodū pollicitus est,
At hic non suscepit, & perfecit mandatum
Iunior, præstantior quidem mihi, dulcior autē parenti,
Amborum, qui excepit, & perfecit desyderium,
Hæredem autem perderent, quicūq; ignis, extra uineam
Sunt nuptiæ, quas filio pater carus bonus optimo
Epulatur lætabundus, his occurram ego sane,
His ego occurram, & qui amicus est mihi quidem,
Maneat autem extra ille, quisq; ante nuptias ponit,
Aut agrum, aut boum iugum nouum, aut uxorem.
Neq; in conuiujs nuptialem speciem habentibus,
Vestes habens sordentes, uinctus manusq; pedesq;
Cubiculiq; nuptiarumq; amicorum a longe cadam,
Cum autem accensis sanctarum decas in facibus
Virgines uigilantes, insedatis luminibus
Sponsum desyderabilem deum expectent regem,
Vt splendide nitenti occurrant uenienti,
Ne me inter uacuas mente, & fatuas posueris,
Neq; infirmum facum lumen oculis spectans,

Ω νιον ἀντιχάβοιμι φίλον κτέαρ, ὥς κεν ἅπαντα
 Π λῶν νικήσαιμι, πεπαμμένος οἶον ἀπ' ἄλλων,
 Ἡ δὲ σπυρρὸν ἀγροῖο μυρτίς ἐνὶ κρυπτῶν ἐόντα.
 Οἶδ' αὖ ἐγὼ καὶ κόσμον ἔσθ' ἀπ' ἴοντα σαγήνης,
 Ω χριστὸν βασιλῆος ὑποσφάσσοντες ἐφετμοῦς,
 Ἀνθρώπων ἀλιηδὲς ἐὼν λίνον ἀμφὶς ἔτιμην,
 Ω σάλος ὕδατος βυθῶν, ὁπάσωσι δὲ χριστῷ
 Νηχομένους πικρῶς ἐνὶ κύμασι τοῦδε βίοιο.
 Ἀλλ' ὁπότε κείνησ' ἀλίλω, διαύδιχα τέμνης,
 Μή μ' ἀρ' ἴη βάλαις, ἀχρήϊον οἶα πρὶν ἰχθυῖν.
 Ἀγασσὶ δ' ἐγκατάθειο φυλασσόμενον βασιλῆϊ.
 Ἐσμεγάλω δὲ θεοῖο χαλῶν ἐρετμὲν ἄλσων,
 Ἡ δὲ σμύλν' ἐβλῶ, καὶ πλείονα μόχθον ἀνέτλην.
 Μισθὸν δ' ὕστατοῖσιν ἴσον, καὶ κνύδος ἐχοίμην.
 Τίς φθόρος, εἰ μὲν χροὶ πτόθον θεὸς ἀντιφθόριζεις;
 Πέμπε πατήρ ἡμῶν ἐς ἅμπελον, ὥς κομέοιεν,
 Τὸν πρότδρον, πρότδρον, ὃ δ' ἀρ' ἀπρόφωτον ὑπέδεικτο,
 Οὐ μὲν ὕπερτέλεσσε παῖδες πτόθον, ὥς πρὶν ὑπέστη.
 Ἀυτὰρ ὅτ' ἔχ' ὑπέδεικτο, καὶ ὕπερτέλεσσε ἐφετμῶν
 Ὅτ' ὁπτόδρος, κρείσσων μὲν ἐμοί, γλυκίων δὲ τοκῇ.
 Ἀμφοτέρων, ὅς ἐδεικτο, καὶ ὕπερτέλεσσε ἐέλσων.
 Κληρονόμον δ' ὀλέθειεν, ὅσοι πυρρὸς ἐκτὸς ἄλσων.
 Ἐσιγάμοι, τὸν, παιδὶ πατὴρ φίλον ἐσθλὸς ἀρίστῳ
 Δαίνεσθ' ἡγεγχαλῶν. τῷ δ' ἀντιπάλαιμι ἐργῶ.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντιπάλαιμι, καὶ ὅς φίλος ὄσιν ἐμοί γε.
 Μῆ μοι δ' ἐκκαθεύδῃς, ὅς τις πρὸ γάμοιο τίθεισιν
 Ἡ ἀγρόν, ἢ ἐβοᾶν ζυγὸς νέον, ἢ ἐδάμαρτα.
 Μῆ δ' ἐνὶ δακτυμόνεσσιν ἀμύλιον εἶδος ἐχρυσῖν,
 Ἐίματ' ἔχων ἐν τῶντων, θεοῖσ' χεῖρας τε πόδας τε,
 Νυμφῶνός τε, γάμου τε, φίλων τ' ἀπὸ τῆς πείσοιμι.
 Ἡ νύ μοι δ' αἰδομένῃσιν ἀγνῶν δειχθῆς ἐν δαΐδεσσιν
 Γαρθύνοι ἐσθλῶν σφαιρῶν, ἀκρομήτης φαέεσσιν
 Νυμφῶν ἰμδρόντα θεὸν δοκέωσιν ἀνέκτα,
 Ως λαμπρὰ γινώωντι ὑπαντήσωσιν ἰόντι,
 Μή μ' ἐνὶ ταῖς κενεῇσι νόον, καὶ ἄφροσι θέης,
 Μῆ δ' ὀλιγοφράνειον δαΐδων σέχας ὁμμάσι λείπων,

ΗΗ iiiii

Ἡ δὲ τῶν χρυσοῦ τοῦ πῦρος μέλου μοῖνέσθαι,
 Ὁ φεφραυῖς ζωῆς ὑγρὸν ποτὶ τοῖς ἐλαίον.
 Μὴ δέ με κληῖδέντα γάμον ὄψαιτο θυρεῖα,
 Ἐνθα λόγος καὶ θαρῆσι τῶν μεγάλων ἑσπερίοις
 Μιγνύμενος κρηαδίασθαι θάρος καὶ κνῖδος ὁπάξῃ.
 Ἐκ δὲ γάμον παλίνροπος ἀνάξῃ ἐμὸς δὴ τ' ἄν' ἐπέλθῃ,
 Ἐξ αὐτῆς δὲ δέσσι καὶ δὲ δέσιν ἐπιστάς,
 Ἐνδομὶ δὲ δέδουσι, καὶ αἰνῆσαι φόβοιο
 Ὡς ἀγαθὸν τεράτωντα, καὶ ἡπὶον ἀρχομένοις.
 Καὶ σπῖοι δὲ τῇρα, λῶνυ δὲ δέοιο φόβισον.
 Σχιζομένων τ' ἐρίφων καὶ οἴων ἡμαῖα πικρῶ,
 Ἀνδροῦν δὲ δέσιν τε καὶ δὲ δέσιν ἐπὶ τῶν,
 Σπῖοις μὴ μὲρίφοις ἀναείθμιον, ἀλλ' οἴεσθαι
 Δέξι τῶν πῦρ ἀχέρας. μένοι τ' ἐν χείροσι λαίῃ.
 Λύχνος δὲ τῆς ἐμοὶ γε φαισφόρος ἐκτοθι γάμον
 Λύχνος καὶ τῶν πῦρ. καὶ λῶν δὲ πικρῶν δέον οἶον
 Ἰδμεναι, ὅς πάντες ἐπὶ σπῖοις ὅματι τίθεισιν.
 Ἀνδρὶ δὲ δέσιν. δέον πῦρ, εἴτε πικρὸν,
 Ἐν τ' ἀγαθὸν πῦρ. πᾶν γὰρ καλόν. εἴ δὲ τυπείλῃ
 Λύχνος, μεγάλησθαι καὶ πᾶν ἀπὸ χρυσοῦ λῶν,
 Μὴ με λῶν χείρας ἐπὶ τῶν ἀνδροφόνουσι δαμῶναι.
 Ἐν δὲ πῦρ μὲν λῶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ, μὴ κῆρ τ' ἀδρῶν
 Ἐνδρὸν δὲ πῦρ ἐπὶ τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν ἐμὸς.
 Μὴ δὲ σπῖοις ὀλέσειας ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐπὶ καρπῶν
 Ἐλπεῖ, μὴ δὲ τῶν μὴσθαι ἀνάξῃ. κομέων δὲ τ' ἐπὶ τῶν
 Δραχμῶν τε, πῦρ βῶν τε, πᾶν τ' ἀπὸ πᾶν τ' ὀλέσθαι,
 Ἐνδρὸν, τῶν μὴσθαι, ἐπὶ τῶν, τὸν δὲ ἑσπερίοις
 Ὡς κνῖδος ὑποστρέφεται πατρίων ἐς δέμον. ὦνάξ,
 Ἀνδρὶς ἀριθμῶσαις ἐν ἡμάτι, θρέμμασι, σφαχμαῖς.
 Μὴ δὲ ἀγαθὸν βασιλῆος ἐμὸς πατρίων ἐόντος,
 Περικτῆρ αὐτὸς ἐοίμι πικρὸς χρυσοῦς ὁμοδύλῳ.
 Καὶ τῶν χρυσοῦ καὶ τῶν καὶ τῶν πικρῶν βουλή,
 Ὡς κνῖδος ὑποστρέφεται πῦρ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.
 Λύχνος ἀνδρῶν ἐοίμι, καὶ ἑσπερίων. ἄλλος ἀνδρῶν
 Ἐνθα δὲ, καὶ τῶν δὲ ἀνδρῶν ἐπὶ τῶν φλόγας ἀντὶ τῶν.
 Ἐν τῶν μὴ μεγάλων, ἐπὶ τῶν καὶ τῶν τῶν.

Iam forte Christo adfuturo laborantibus,
 Serilucæ uitæ humidum desyderem oleum,
 Neq; me clausum nuptiarum pellant fores,
 Vbi sermo est puris desyderio magnis sub uinculis
 Mixtus cordibus fiduciam & gloriam præbeat,
 E nuptiis autem reuertens rex meus cum accesserit,
 Ex templo expectantibus & non expectantibus superflans,
 Inueniat me inter expectatores, & laudet timoris
 Vt bonum seruum, & mitem subiectis,
 Et frumenti datorem, sermonis solidi optimum.
 Scissisq; hedis & ouibus die amaro,
 Virorum piorumq; & non sanctorum utrinq;
 Statuas ne me hedis annumeratum, sed ouibus
 Dextrâ apud manum, maneatq; in deterioribus sinistra.
 Lucerna autē quædam mihi quidem lucifera extrinsecus luceat
 Lucernarium desuper, pulchrum aut qd & deum solum
 Nosse, qui omnibus inspectantem oculum ponit
 Semper autem amem deum plus, siue quid amarum,
 Siue bonum præbeat, omne enim bonum, si autem uerberet
 Prædonibus, magna descendens a Christi urbe,
 Ne me linquas manibus ab homicidis domitari,
 Si uero spiritum abiges ab anima, non ulterius ociosum
 Inueniens, cum pluribus percurrat inimicus mei,
 Neq; ficum perdideris inutilem, sed adhuc fructum
 Spera, neq; incidas ipsam rex, aleas autem erigere
 Drachmamq; ouemq; filiumq; omnia perdentem,
 Inueniēs, hâc qdē, humi, hoc aut mōtibus, hūc uero sub pedib⁹.
 Miserabilem reuertentem paternam in domum, o rex,
 Rursus numeraueris inter filios, pecora, drachmas,
 Neq; bono rege meis affectionibus existente,
 Actor ipse sim amarus bonis conseruis,
 Et aliquid debitorum scindam latens prudenti consilio,
 Vt indigens olim in posterum auxilium habeam,
 Lazarus hic sim, & postea, alius superbus
 Hic, illic autem abiectus habens flammæ pro facierate,
 Sim non iactabundus, quoniam malus sum publicanus,

Grego. H. iiii

μὴ διψῶ, μήτε δὲ ῥῆμα ἐνθάδε ἀντλεῖν· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι
 γὰρ φώνησον τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἐλθέ ἐνθάδε. ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ
 εἶπεν, οὐκ ἔχω ἀνθρώπου· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει· εἰ παῖς ὅτι ἀν-
 θρώπου οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἀνθρώπους ἔχουσιν, καὶ ναὶ ὃν ἔχουσιν, οὐκ ἔστι σὺ
 ἀνθρώπος· τὸ αὐτὸ αὐτῇ εἰρηναῖος· λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ, κύριε, θεωρῶ ὅτι
 προφήτης εἶ σύ· οἱ πατέρες ἡμῶν, οὗτοι οὗτοι τοῦτο προσκυνοῦσιν· καὶ
 ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν ἱεροσολύμοις ὅστις ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν·
 λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, γύναι, πίστευσον μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε ἔτε
 ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, οὐτε ἐν ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί· ὑ-
 μεῖς προσκυνήτε, ὅτι οἰσθε· ἡμεῖς προσκυνῶμεν, ὅτι οἰσθαμεν, ὅτι ἡ
 ὁμοτιμία ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἐστίν· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ ναὶ ὅστις οἱ ἀλη-
 θινοὶ προσκυνῶνται, προσκυνήσουσι τῷ πατρί, ἐν πνεύματι, καὶ ἀλη-
 θεία· καὶ γὰρ ὁ πατήρ, τριούχου ζητεῖ τὸν προσκυνῶντα αὐ-
 τόν· πνεῦμα ὁ θεός, καὶ τὸς προσκυνῶντας αὐτὸν, ἐν πνεύματι,
 καὶ ἀληθείᾳ, δεῖ προσκυνεῖν· λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ, οἶδα ὅτι μέσας
 ῥέχει, ὁ λεγόμενος χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡ
 μῖν πάντα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, ἐγώ εἰμι ὁ λαλῶν σοι· καὶ ὡς
 τὸ ῥῆμα ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ ἐθαύμασαν, ὅτι μετὰ γυναι-
 κὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲν γὰρ εἰπε τί ζητεῖς, ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς·
 ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πό-
 λιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις, ἀκούτε ἰδοὺ ἀνθρώπον, ὃς εἶπε μοι
 πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὐτός ἐστιν ὁ χριστός; Ἰξήλθον οὖν ἐκ
 τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, ἡρώτων
 αὐτόν οἱ μαθηταὶ, λέγοντες, ῥαββί, φάμεν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς, ἐπεὶ
 βρωσὴν ἔχω φαγεῖν, καὶ ὑμεῖς οὐκ οἰσθε· ἐλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ
 πρὸς ἀλλήλους, μή τις ἴδῃ ἡμᾶς αὐτὸν φαγεῖν; λέγει αὐτοῖς ὁ
 Ἰησοῦς, ἐμὸν βρωμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου, καὶ
 τελειώθω αὐτῷ· οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι τελειώμεθα ὅτι
 ἐστὶ καὶ ὁ θεοσεμὸς ῥέχει; ἰδοὺ λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας ὅτι λαοκαί εἰσι πρὸς θει-
 σμὸν ἡδὴ· καὶ ὁ θεοσεμὸς, μιᾶς ἡμέρας, καὶ συνάξει καὶ ἑστη-
 λω αἰῶνιον· ἵνα καὶ ὁ ἀπείρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ἡ θεία· ἐν γὰρ
 τούτῳ, ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ ἀπείρων, καὶ ἄλλος
 ὁ θεοσεμὸς· ἐπεὶ ἀπέσειλα ὑμᾶς θεοσεμῶν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κενώσαί ἡ-
 μεν· ἀλλ' οἱ κενώσαντες· καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθα-
 τε.

ΖΗΤΕΙ Τὸ λοιπὸν ἐν ᾧ μέσω τοῦ ἐφεξῆς τεσσάρων.

non sitiam, neq; ueniam huc haurire. dicit ei Iesus. Va-
de uoca uirum tuum, & ueni huc. Respondit mulier, &
dixit. Nō habeo uirū. dicit ei Iesus. Bene dixisti, qā nō habeo ui-
rum. quinq; enim uiros habuisti, & nunc, quē habes non est tuus
uir. Hoc uere dixisti. dicit ei mulier, domine, uideo quia
propheta es tu. Patres nostri in monte hoc adorauerunt, &
uos dicitis quia hierosolymis est locus ubi oportet adorare.
dicit ei, Iesus. Mulier crede mihi, quia uenit hora quando neq;
in monte hoc, neque in Hierosolymis adorabitis patrē. Vos
adoratis quod nescitis, nos adoramus, quod scimus, quia
salus ex iudæis est. Sed uenit hora & nunc est, quando ue-
ri adoratores adorabunt patrem in spiritu & uerita-
te. Nam & pater tales quærit, qui adorent e-
um. Spiritus deus, & eos, qui adorant eum in spiritu
& ueritate oportet adorare. dicit ei mulier. Scio quia messias
uenit qui, dicitur xps. Cum ergo uenerit, ille nobis nuntiabit
omnia. dicit ei Iesus, ego sum qui loquor tecum. Et
continuo uenerunt discipuli eius, & mirabantur, quia cū muli-
ere loquebatur. Nemo tñ dixit. qd quæris, aut qd loqueris cū ea.
Reliquit ergo hydriam suam mulier. & abiit in ciuita-
tē, & dicit illis hominibus. Venite & uidete hominē qui dixit
omnia q̄cunq; feci. Nunquid ipse est Christus? Exierūt ergo de
ciuitate & ueniebant ad eum. Interea rogabant
eum discipuli dicentes. Rabbi manduca. Ille autē dixit eis, Ego
cibū habeo manducare, quē uos nescitis. Dicebāt ergo discipuli
ad inuicem. Nunquid aliqs attulit ei māducare? Dicit eis Iesus.
Meus cibus est, ut faciam uoluntatem eius, qui misit me
& perficiam opus eius. Nōne uos dicitis q̄ adhuc q̄tuor mēses
sunt, & messis uenit. Ecce dico uobis, leuate ocu-
los uestros, & uidete regiones, quia albæ sunt iam ad mes-
sem. Et qui metit, mercedem accipit, & congregat fructum in
uitā eternā, ut & qui seminat simul gaudet & q̄ metit. In hoc. n-
est uerbum uerum, quia alius est, qui seminat, & alius
est qui metit. Ego misi uos metere quod uos non laborastis.
Alii laborauerunt, & uos in labores eorum intro-
istis.

Quære reliquum in medio sequentis quaternionis.

Lachrymis miserationem habeam, Pharisei autem cadant,
Viduam autem si quando mea apud uestibula laborantem
Infectam mittam, & ei lapidem aut serpentem grauem
Pro pane caro & pisce iucundiuoro
Inimica sentiens, manu autem ab hac porrigam,
Talia pro iis fortiar deo, si autem deposita
Hæc qdem sigillum haber, alia uero spes cito currentes,
Hæc me nox perdat cum infirmis somniis,
Neq; uero neq; talentum, quod mihi deus præstitit
Plus aliis metiens gratiæ, precor ego sane
Hoc manere manibus in nostris ociosum,
Aut minam naturalis sermonis gratiam, æq; distributam,
Sed opusq; præbeam, gloriamq; insuper contra fortiar,
Neq; poenam soluam amaram, & obprobrium habeam.

AD EOS QVI IN COMMUNI
VITA SVNT MONACHOS.

I quidem igitur pluribus similem uitam laudarent
Viri atq; mulieres concordia sub uinculis,
Propitium circa regem tripudiationis dominum,
Conspirantem, æquiuum contubernalem gloriam habentes
Melius, non uult enim omne bonum solum spectari.
Non enim est optimum, quod non bono prominet,
Et angusta amicitia, parua gratia, ut multimixta
Cœnosa, iubeo autem hic hiatum maximum
Stare, ut sint distanter pii,
Viri atque mulieres, similem gloriam solum habeant.
Non enim soliuiuis solum inuidia, sed insuper magis
Pluribus, plusque malo labor, si uero & solus
Habitare uelis Christo unitus soli,
Et hoc, carū ē, omnibus aut simul timor, quemadmodū mihi,
Hostilisque luctæ, & casus pernitiosi.

AD GRAECVM GENVS DE
MONACHIS HOR-
TATORIVM.

Væris qdem meorū uerborū robur nō āplius existētū
Ex quo mundo huic, parum firmus sum

Δ αἱ κρυπτὰν δικτὺν ἐχρίμι, φαρισσαῖοι δὲ πᾶσι.
 Χ ἡρῶν δ' εἶπο τ' ἐμῷ παρὰ προθυροῖς μογίοντα
 Ἀ πρὸ κρυπτοῦ μελῆαι με, καὶ οἱ λίθον ἡδὺν αἶνον
 Ἀ ντ' ἄρ' ἰοὺ φίλοιο καὶ ἰχθυόσ' ἡδὺν βόροιο
 Ε ἡρῶν φιλοφρονέων, παλάμης δ' ἄρ' τῆς δ' ὀρέγοι με,
 Τ οῖων αὐτὴ τυχεῖμι θεοῦ πάρα, εἰ δ' ἀποθήκη
 Τ ἄς μελν, σφρηγὶς ἔχει, τὰς δ' ἐλπίδες ὦκα θεοῦσαι,
 Ἡ δέ με νύξ ὀλέσειε ἔν' ἀσφραγίσαν ὀνείροις.
 Ο ὕδ' ἐμὴν δὲ τάχυνον, ὅμοι θεὸς ἐγὼ ἀλὶ ξε
 Πλὸς τὸ δῶν ἄλλοισι μετ' ὧν χάριν, δὴ χρομ' ἔρω γε
 Τ οῦτο μελνὶν παλάμῃσιν εἴ η μετ' ὀρησιν ἀδρῶν,
 Ἡ ἐμὰν φυσιόχοιο λόγον χάριν ἰσονέμην.
 Ἀ λ' ὄρ' ἔγω τ' ὀπάθει με, κλέσ' τ' ἐπὶ τ' αὐτὴ τυχεῖμι.
 Μὴ δὲ δίκην ἔσται με πικρῶν, καὶ αἰχρὸς ἐχρίμι.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ἙΝΚΟΙΝΟ

ΒΙΩ ΜΟΝΑΧΟΥΣ.

Ι μελν δὴ πλεόνεσσιν ὁμὸν βίον ἀνῆσαι
 Ἐ ἀνδρῶν ἡ γυναικῶν ὁμοφροσύνης ἑκὸς δεσμοῖς,
 Ἰ λχον ἀμὲν ἀνάκτα χροσασίης μεδέοντα,
 Σ ὕμνοον, ἰσκέλευθον, ὁμοφροφον δὴ χρομ' ἔχουσαι,
 Λ αῖον. δὴ ἐθέλει γὰρ ἄπαν καλὸν οἶον ὀρέαθ.
 Ο ὕδ' ἐμὴν ἀρῖστον, ὃ μὴ καλὸν προέχει.
 Κ αὶ σεινὴ φιλήν, βαίη χάριν, ὡς πάλ' ἡμικτος
 Β ορβορέη. κέλευμαι δὲ ἀθάδε χάσμα μέγιστον
 Ε ἰσάμεν, ὡς κεν ἔωσι διασταδὸν ὄνσε βέοντες,
 Ἀ νδρῶν ἡ δὲ γυναικῶν, ὁμὸν κλέος οἶον ἐχρίν.
 Ο ὕδ' ἐμὴν οἰοβίοισι μόνον φθόνος, ἀλλ' ἐπὶ μάλλον
 Π λειοτῶροις. πλείων τε κακοῦ μύθος. εἰ δὲ καὶ οἶος
 Ν αιτάειν ἐθέλοις χροσῶ ξένος μελνός οἶον,
 Κ αὶ δ' ἐλθον, πάντεσσιν ὁμοφῶς δέος, ὡς πάλ' ἐμοι γε,
 Δ υσμνέος τε πάλῃ, καὶ πᾶσι ματος ἐλθόμενοι.

ΠΡΟΣ ἙΛΛΗΝΙΟΝ ΓΕΡΓΙ

ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ ΓΡΟ

ΤΡΕΠΤΙΚΟΝ.

Α ἰζηαι μεν ἐμῶν μελῶν ἀένος οὐκ ἐόντων,
 Ε ἰς πᾶν νόσμον ὃ δ' ὀλιγοφρονέω

Σταυρὸν ἀφ' ἑλ' μύθος, φέρτον γλυκύν, ὅς μ' ἐσάωσε,
 καὶ πάντων βροτέων χρυσὸν ἀμειψάμενος.
 Οἱ δέ τοι ἔτι λίλ' μαχαίρῃ καὶ δῶπες ἔασιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἔδ' ἐλόγω κρείσσονι τοῦτο τίλιν.
 Οὐ γινεύω, ἔκ' ὀλβον, ὅς ἀφ' ὅσιν ὀφνὴν αἰέληκ',
 Οὐ ρήϊσ' πυρόεν' ἐξ ὀρέουσι μύθος.
 Σείοι καὶ σιγήν ἡ τοῦ τε μέγα κλέος, ὃν ῥα πόληθ'·
 Νωμῶνται μεγάλης δ' αἰέσι παλάμης.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν, κενεοῖσι λόγοις μελεδήματα κείδω.
 Οἱ δ' ἐμοί, οὐδ' ἔτι λ' ἡ ῥα φέρουσ' ὀλίγην,
 Ἀλλὰ σε πρὸ φασίησι θεοῦ δέσι πολλὸν ἀρτίω
 ὀήσουσιν, σὺ δέ μοι ἤπιον δ' αὖτ' ἐχρῖς.
 Ἡ τὰ χα κρείσσονα μιν δὲν ἐμοῖς ἐπέεσσιν ὀπάσσοις,
 Πλείουσιν δ' ἔμμεν, ἔδ' ἐκ δ' ὀλβου μύθοις.
 Οἷς μοι χρῖζόν ἀρτίε' ἐν πέτρῃ, καὶ κατένθυσας,
 Οὐκ ὀλίγος ὀλίγῳ μακρὰ χερσὶ μύθος.
 Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ἐπέων ἐμπόλειο, ἔσ' ἀπὸ βίβλων
 Φθιγγόμοι οὐρανίων νότον ἐκ κρηάδης.
 Ἄλλοι μὲν χρυσὸν τε καὶ ἀργύρον, οἱ δέ, τὰ σιμῶν
 Δωρὰ φέρουσιν θεῶν ἡμῶντα λεπτὰ λεία.
 Καὶ χρυσῷ θυσίῳ τίς ἀγνὴν ἀνέθηκεν αὐτόν;
 Καὶ πένθει δακρύων ἄλλος ἀγνὸς λιβαλδασ.
 Σείο δέ χρυσὸν ἐχρῖ δῶρον τόδε, εἰσὶ θεοῖο
 Λατρεῖς, οἱσι πόροις πᾶσιν ἐλδοθέρῳ.
 Οἷκε γαλινιόωντι νόω, ψυχρεῖς τε τελείαις,
 Πληθὺν ἄγροισιν ἀνὴρ μύσιν ἐπουρανίων.
 Πᾶσι τε χρυσοφόροις, ὅθι χθονόσ' εἰσιν ὑπὸρθεν
 Ἀζυγέες, κῆσμεν βαλὼν ἐφαπτόμενοι,
 Ὑμνοῖς παννυχίοις καὶ ἡμαῖοις ἀνᾶκτα
 Μέλτρωντες, χαμαλῶν ἀμότεροι κτεαίων,
 Οἷς κῆσμου μεδέων διδλὸν γένος εἴθε καὶ εἴθε
 Γαίης ἐπιχθονίων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἄγρον,
 Οἷον πολυτον ἐχρῖντες ὑπὸρταρον, ἐλπίδα κοῦφω
 Τῶν δ' ἐκ ὀλβου μύθων, ἔδ' ἐκ μεδισα μύθων,
 Γλαυράς, ἔχ' ἄτεοντες ἐδὲν δέμας ἀμφάνα πώσκις,
 Οὐδὲ νέη παλάμη πασι δ' ὀρέουσι μύθοι,

Crucem tollens, onus dulce, quæ me seruauit,
 Et omnibus mortalibus Christum permutans,
 Hi uero sane non nimium molles neq; blandi sunt
 Neq; enim neq; uerbo præstantiori hoc amicum.
 Non generationē, nō opes, quæ stultis supciliū attrahunt,
 Non orationis igneum edicunt robur,
 Tui fratrisq; magna gloria, quorum certe urbes
 Reguntur magnæ gubernaculis manus,
 Sed hæ quidem, inanibus sermonibus meditationes iaceant,
 Hi mihi nihil amici uoluptatem afferunt paruam
 Sed te præceptis deiformibus multo præstantiorem
 Ponent, tu uero mihi benignam aurem habueris.
 Quippe præstantiorem mercedem meis uerbis prebueris,
 Pluribus beneuole affici neque decem indigentibus,
 Quos mihi hesternum optime, pollicitus es, & annuisti,
 Non paruus paruo longa gratificatus.
 Sed age meorum uerborum curam habeas, quæ a libris
 Loquar cœlestibus intimo ex corde.
 Alii quidem aurumq; & argentum, alii uero Serum
 Dona ferunt deo texturas tenues,
 Et Christo sacrificium quis sanctum dedicauit seipsum,
 Et libat alius lachrymarum sanctas guttas
 Tui autem Christus habeat donum hoc, sunt dei
 Cultores, quibus præbeas omnem libertatem,
 Qui tranquilla mente, animabusq; puris,
 Multitudinem agunt supra sacerdotem supercœlestium.
 Omnibusq; Christiferis, quicūque terram sunt desuper
 Iniugati, mundi parum attingentes,
 Hymnis nocturnis & diurnis regem
 Canentes, humilibus alieni a possessionibus,
 Quibus mundo imperans timidum genus hinc & inde
 Ludit terrestrium, alias ad alium agens.
 Solas diuitias habentes supremas, spem leuem
 Non pereuntium, neque transmutatorum,
 Latere non indigentes suum corpus amante,
 Neque iuuenili manu filiis annexi

Neque fratribus fidentes, neque focis,
 Sanguini & cineri cras peritura,
 Neque magnum spirantes in urbibus & ciuibus,
 Infirmorum uentorum robore audaci,
 Neque quidem desyderantes euolantem celerrime
 Gloriam humanam, delectationem nocturnam,
 Sed deo mittentes totam mentem, exque deo
 Solido a saxo rudentes alligantes,
 Sacerdotes occultæ uitæ Christi regis,
 Ut apparente luceant magnopere
 Spectantes trinitatis purum lumen in unum euntis,
 Et rursus apertæ oculis sanctissimis,
 Cœlestis exercitusque magna gloria, nō amplius obscuris
 Visis, neque paucis uestigiis ueritatis.
 Sed hæc quidem, postea, quæ uero hic sunt fumus uilis
 Aut puluis, qui uitam honorarunt cœlestem.
 Quorum hi quidem, speluncis solitariisque cubilibus
 Delectantur rudibus, & odere domos,
 Et turbum fugiunt consortium, cœlestis autem
 Amant sapientiæ cognatam quietem.
 Alii uero ferreis compedibus laborant,
 Liquefacientes uitium cum puluere liquecente,
 Alii uero rursus feris similia domiciliis paruis
 Cohibiti, mortalem neque rimam offenderunt,
 Viginti autem noctesque & dies mansere incibati,
 Sæpe numero Christi dimidium tolerantia
 Gloriabor, ouilis quædam mei ouis erat illarum
 Vnde motus urbe ex parua.
 Et linguam aliquis uinxit loquacem, & labra silentio,
 Ex mente autem, magna laudem sacrificauit mente,
 Et certe quis annos totos sacro in loco
 Stans puras explicauit manus,
 Neque hic in palpebris somnū iecit, miraculum incredendum,
 Sed dirigit Christo spirans ut lapis,
 Huic coruus uicinus, parui imptiebatur cibi
 Reliquias unus autem utiq; erat utrisq; panis.

Οὐ δὲ κασιγνήτοισι πατρὶς, ἀλλ' ἐταίροισιν,
 Ἄϊμαλ' καὶ τέφρῃ αὐρεὼν ὀλυμπίῃ,
 Οὐ δὲ μέγα πνέοντες ἐν ἄεσι καὶ πολὺ ἥτα,
 Ἀσβανέων ἀνέμῳ καὶ ἰσχυρῇ θαλάσῳ,
 Οὐ δὲ μὲν ἰσχυρόωντες ἀχιπτομένοιο τάχιστα
 Κνέδος ἀσφομέου, τῶρμος ἐννυχίης,
 Ἀλλὰ θεῶν πέμψοντες ὅλον νόον, ἔκτε θεοῖο
 Ἐν πατρίδι πέδῳ πείσμα τ' ἀναπτόμενοι,
 Μύσαι κρυπτομένης ζωῆς χρυσόιο ἀνὰ κτοσ',
 ὧς κε φάειντο μύησι παμφανόωσι μέγα
 Διὸς κλέος, τριτάδου καὶ θαρσύνοντος εἰς ἐν ἰούσης,
 Καὶ θῆσι λόγοισι μύησι δμῶμασιν ἀγνοτάτοισι.
 Οὐρανίησ' ἔραπῆς τε μέγα κλέος, ἐκείτ' ἀμυθόεις
 Φάσμασιν, οὐδ' ὀλίγοισ' ἵχνεσιν ἀρεκίης.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν, μετέπειθε, τὰ δ' ἐνθάδε, καὶ πνὸς ἄπιμος
 Ἥκνισ', οἷζωλὼ τίθεν ἐπουρανίῳ.
 ὦν οἱ μὲν, πῶν λυγρὸν ὄρημαίαις τε χαμθύναις
 Τῶν περὶ τὰς χερσὶν, καὶ συγέδοι δόμοισι,
 Καὶ πτολίω φούρῳ δὲ μήγειν, ἔραπῆς δὲ
 Στέροισιν σφίσι σύγγονον ἀρεκίῳ.
 Οἱ δὲ, σιδηρεῖσιν ἀλυστοπέδοισι μογέουσι,
 Τήκοντες κακίῳ ζῶντι τλήνῳ μύθῳ.
 Ἄλλοι δ' αὖθις ἔρασι δμοῖα δώμασι τυγθῆς
 Ἐρχόμενοι, βροτέης οὐδ' ὅπως λῶν τῆσιν.
 Ἐκοσι δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέρας μίμνον ἄπασοι,
 Πολλὰ καὶ τῆς χρυσῆς ἡμῶν καρτῆρος.
 Ἀνχίθε, φίμνης τίς ἐμῆς οἷς ἦεν ἐκείνων
 Ἐνθεν ἀφορμηθεὶς ἄετος ὅλῳ.
 Καὶ γὰρ σπῆν πρὸς ἔδῃσιν ἄλῳ, καὶ χεῖλεσσι γῆ.
 Ἐκ δὲ νόου, μετὰ λῶν αἶνον ἔθυσεν νόῳ.
 Καί ποῦ τίς λυγρὸν αὐτὸς ὄλῳ, ἰδρῶν ἐνὶ χώρῳ
 Ἐσθλὸς καὶ θαρσύνων ἔζεπετασσε χέρας.
 Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ βλεφαροῖσιν ὕπνον βάλει, θαμβοὺς ἄπιστον,
 Ἀλλ' ἐπὶ γῆ χρυσῆς ἐμπνοοῦς ὥς τε λίθος.
 Τῶν δὲ, κῶρα γείτων, τυγθῆς ἐμερίξῃσιν αὐτῶν
 Λείψανον, εἰς δ' ἄρ' ἔλῳ ἀμφοτέρωσι ἀκολῶς.

καὶ ἡσυχία ἀνὴρ θεοῖσι κατ' ἄρεος ἐν ἑνὶ ἄρῳ θι,
 χειρὸς δ' ἄνθρωπος πάλαι λαίλατος τέλει σφας.
 ἔνθα λόγῳ τε νόῳ τε καὶ ἄλγεσιν ἀστυφέλικτος
 ἔσθως, νιφετῷ βαλμῶσι καὶ αἰέμοις.
 οὐδ' ἔτι πάλαι λιτῇσι πῶλεσσιν ἄλλοθεν ἄλλων
 ἀνθρώπων ὅσπερ βέων ἀμφοῖς ἐλίσσιν μένων,
 ἄλλ' ἐπεὶ κερὰ τὸρ δῶς χρυσὸν μέγα λαοῖο ἀνέκτος
 ἔνθεν ἀνὰ σῆσας ὅν νόον ἐκ μὲρόσων,
 μέσση δ' ἄπο ψυχῆς χοντὶ δόμων νέον ἀμφοῖς ἔθηκεν,
 οὐδ' ἐμπαλὸς μὲν ὡς κηδεμόνος παλαιῆς.
 ἄλλ' ἔφικος ἦλθεν ἐμοὶ γὰρ λόγος παρ' οἷσι τετύχθει
 τόνδε νόμον μοναχῶς ἔνομα καὶ βίον.
 οἷς παλαιοὶ μὲν ἴσασιν, ἀτιμολογῶν δὲ παῦροι,
 πλείονος δὲρ μοτ' ὀρούς ἐμφοροῖς ὅσπερ βίης,
 εὐτέ τις ἀνέων ἀνθρώπων κείνοισι πελάσῃ,
 ἢ μετὰ τῷ νόμῳ μηδὲν ἐπιστάμενος,
 πρὸ τὰ μιν ὅσπερ μένως μενέει δὲ τίνοισι δόμοισιν,
 ἄμφορα παζόμενοι πᾶσι τ' ὅσοις οὐ λίσσιν,
 καὶ ψυχὰς θεοῖσι λόγοις ὅσ' ἐνδύμ' ἐχάραξεν
 ὕψιστον, φαεινὴ δὲ ταχέως χερσὶ μένοι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ταῖς νόμον τίς ἀπηνέος ἐν μεσάροισι
 μνήσεται, καὶ τῶν ὀδρ' ὀρέσῃ ἐπος,
 εἰ καλὸν ὅσπερ βέεσσι θεοῦ πέρι τῶν ἐπισσῶν
 ἔλκων κρυπτάδ' οἷς ῥήμασι πικρὸν ἐπος,
 εἰ δ' ὅγ' ἀποφείσῃ ἐπαινήσει τελευτῶν,
 ὀνήσκουσιν τῷ νόμῳ προφονέως θανάτοιο
 αὐτοὶ ἅπασι τῶν παλαιῶν, καὶ γαστρός ἀνάλγη.
 οἱ δὲ κατὰ σκοπέσσιν, βένθεσι τ' ἢ βρόχοις
 μάρτυρος ἀξέκλινος ἐκ πολέμου δ' ἄπο καὶ σπονδῶν
 χαίρουσιν εἰότου τῶν δ' ἀπανίσταμενοι.
 ἴλασι χρυσὸν ἀνὰ πᾶσι σφῆσιν ἀφ' ἀδένουσιν,
 δῖα τ' ἀπὸ νύκτος πᾶσι λαοῖς ἀεθλοφόρος
 τῇλε φέρων ἐάουδ' ἀποδωκείησι πεποιδῶς,
 οὐδὲ χαλινῶσιν ἐν τὸς ὀδρ' ὀρέσῃ.
 ἄλλος δ' αὖτ' ἄλλης ἀρετῆς ἐπιτῶν πετ' ὀρέσῃ.
 σταθμῶν παλαιοτέρων, παλαιοτέρων δ' ἄρ' ἀπὸ τῶν.

Et quidam uir diuino in monte inde sublatus est,
 Christus cum homines liquit passionem finiens,
 Vbi orationeq; menteq; & membris immotus,
 Stans, niue seriebatur & uentis,
 Neque cedebat precibus circūstanter aliunde aliis,
 Viris piis circum uolutatis,
 Sed tenebatur fortiter Christo magno rege,
 Inde erigens suam mentem ex hominibus,
 Quousq; morienti domum nouam circumposuit,
 Neq; curanti curatricis manus,
 Ha, horror uenit mihi quidem, sermonem fidis factum esse
 Hanc legem monachis nomen & uitam
 Quos plurimi quidem sciunt, spernunt autem pauci,
 Plus calidiores prudentiæ pietate,
 Cum quis sanctorum uirorum illis adhæserit,
 Nostratis legis nihil sciens,
 Primum ipsum benigne quidem suis honorant domibus,
 Adamantes omnibus formis amicis,
 Et animas diuinis sermonibus quos spiritus impressit
 Extollunt, illustre epulum largientes.
 Verum deinde, legis quis immitis in mediis
 Meminit, & tale exquisiuit uerbum,
 Si pulchrum est piis de deo fatum consequi
 Trahens cælatis uerbis amarum dictum,
 Siue hic ignorantibus laudet finem
 Moriuntur multis prompte mortibus
 Ipsi sub uestra manu, & uentris necessitate,
 Alii uero in scopulis, profundisque aut laqueis,
 Testes ueritatis. e bello autem & ab lugubri
 Gaudent uita ab hac exurgentes,
 Propitiare Christe rex fidis mentibus inconsultis,
 Qualiter a uia pullus primigerus
 Longe ferens sua genua pernicitatibus fretus,
 Neque habenas intra cohibitus,
 Alius uero rursus alterius uirtutis delectatur motione,
 Ponderum plurium, plure s operatores.

Sed quid mihi hæc singula dicere, angustum enim callem
 Paucis hominum hic peragratum.
 Alii uero extrudunt, & difficile Vestibulum,
 Bonorum multis calcatum laboribus,
 Talis quidem Christi sors, talem autem a terra
 Patri Christus agit fructum suarum passionum,
 Lucrum uerbi, populi autem gloria, mundi aut fundamentum,
 Pulchritudinibus cœlestibus contra ostensum.
 Quorum & mihi genus est luciferum, oculos liquefaciat
 Inuidia, tu autem mihi his amica sentias,
 Cledorio primum clementi, qui quidem pauperibus
 Viuit, & Christo omnia dedicauit ferens.
 Se quidem primum, deinde uero, quæcūq; possederat.
 Nihil suæ uitæ relinquens terrestri,
 Margarita inter lapides, inter sydera lucifer alius,
 Ver inter tempora, inter plantas autem rosa.
 Et terrestris olim regis in atriis gloria elatus,
 Maiorem in nostro sceptro gloriam haber,
 Christo enim regi assistit, uerum deinde,
 Multo coequalis præstantiori Eulalio,
 Hunc quippe fratris magnum robur Helladii
 Dimidium nuper relinquens, abiit eiulans
 In choreâ, quam desyderabat, hic uero hic solus relictus est,
 Nihil potens uidere melius Helladio,
 Matrem autem gubernauit suam odioso a morbo
 Vexatam, paucis in guttis uitæ,
 Qualem, multas est rumor arguere, sufficiens dicere
 Talium filiorum matrem paruum uerbum.
 Carterium autem alteri dedit deus, sed & hunc,
 Facies tuum amice beneuolens sociis,
 Carterium, cuius, gloria inter cœlestes maxima
 Semper sublato spiritui ab carne,
 Parce & magno Nicomede, si quem audis,
 Qui uitam mortalem dedit cœlesti.
 Et sacrificium magni patris æmulatus est uetus
 Abraam, lustrata suorum filiorum duitate,

Ἀλλὰ τί μοι παῖ ἐγγίστα λέγειν. σφύλιν γὰρ ἀπαρτήν
 Παύροιςιν μὲν ὁπῶν ἐνθάδ' ὁ δαυο μύλιν
 Ὅδε διεξέχθ' σι, καὶ ἀργαλέον πυλεάνα,
 τῶν ἀγαθῶν πολλοῖς σεβόμενον χαμαί τοις.
 τοῖον μὲν χριστοῖο χάχος. τοῖον δ' ἀπὸ γαίης
 Πατρί χριστὸς ἀγχι καρτὴν ἐδν πατρίων.
 Ἐρμα λόγου. λαοῦ δὲ κλέος. κῶσι δὲ θεμέθλον,
 καλ' μεσιν ἔραν' τοῖς ἀνταπιδμνύ μινον.
 τῶν καὶ ἐμοὶ γένος ὅδε φαεσφόρον. ὁμματα τήκω
 Ὀφθόνοσ. ἀλλὰ σὺ μοι τοῖσ' δευλῶ φονέην,
 κληθεῖς πρὸ πρὸς ἐνὶ ἡμεῖς, ὅς γε πενιχοῖς
 ζαλῆ, καὶ χριστὸς πάντ' ἀνέθηκε φέρων.
 Αὐτὸν μὲν πρὸ πρὸς. ἔπειτα δὲ, ὅς ἐπέπατο,
 Ὅθεν ἐν ζώῃ λειψόμενος χθονίη.
 μαρμαροῖς ἐν γαίᾳ σιν, ἐν ἀστράσι φωσφόρος ἄλλος,
 Ἐἴαρ ἐν ὥρῃ σιν, ἐν δὲ φυτοῖσι ῥόδον.
 καὶ χθονίου πᾶσι τ' ἀνὰ κτὸς ἐν αὐλαῖς κνδρὶ γαίων,
 μέζον ἐν ἡμετέρῳ ὅς κε ἱκνδρὸς ἐχει.
 χειρὶ γὰρ βασιλῆϊ πρὶς αἶται. αὐτὰρ ἔπειτα,
 πολλὸν ὁμηλικίης κρείσσονι εὐχαλίῳ.
 τὸν ῥα κασιγνήτιο μέγα δένος ἔλλαδίῳ
 ἡμισυ ἀρ' ἔλιπ' ὅν, ὅς γε τ' ἀποπτ' αὐ μινος
 ἔσ' χορὸν, ὃν πρὸς ἐσκεν. ὁ δ' ἐνθάδε μόνος ἐλείφθη,
 Ὅθεν ἐχθρὸν ὄρασαν φέρ' τῶρον ἔλλαδίου.
 μητῶρα δ' ἀμειβεέβηκεν ἐλὼν συγδοῖς ἀπὸ νοῦσον
 τειρο μινύ, ὁλίγοις ἐν ἡμεῖς σι βίον.
 Ὅϊαν, πρὸς ὅ μιν πρὸς ἐλεγχέμεν, ἀρ' κιν ἐπείν
 τοῖσ' πων τεκέων μητῶρα βασιὸν ἐποσ.
 καρτῶριον δ' ἐτῶρ δῶκεν θεός. ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν,
 οἷσιν σὸν οὐλότης δὲ μινέων ἐπείροις.
 καρτῶριον, τῶ, κνδρὸς ἐν ἔραν' τοῖσι μέγιστον
 Αἰὼν ἀειρο μινύου πνύμαλ' σαρκὸς ἀπο.
 φείδεο καὶ μεγάλου νικητήδου, εἴπιν ἀκούεις,
 Ὅς ζώῳ βροτέῳ δῶκεν ἐπουρανίη,
 καὶ θυσίῳ μεγάλῳ πατρὸς ἐζήλασε παλαιῶν,
 Ἀβραάμ, ἀγνίστας ὧν τεκέων δυνάδα.

Σπένδοντ' ἐο θυσίῳ ἰδρήϊα, καὶ γάμον ἐσθλὸν
 ὀήκατ', ἐπεὶ γάμον καὶ γαμῆς σεφανος.
 Οὐ δ' ἐλιπεν παῖς πτόρεσι χόος, ὥς ὄλας ἔλθῃ
 Γαῖαν ἐο ἀπεινῶ, τῆς δὲ λυθεῖς βιοτῆς.
 Καρτὴν ἀρῖσθόντα μετ' ἀνθρώπων ἡδὲ ζωαῖν,
 Ἀνθρώπων ἦα φίλον, θελυτέρου θυγαῖα.
 Ἡ μετρώσι τερπιδὸν ἐόντ' ἀχνύματ' ἀλέξασ',
 Ἐλπομαι, ὥς λυδὼν ἄξιον ἔρανίων
 Ἐνθαλέας ὀρπηγὰς ἀπ' οὐδ' αἰμοιοφυτοῖο.
 Εἰ δὲ καὶ ὧν τοκέων κρείσσονας ἐκ τοκέων,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν κρατρώοι θεὸς ἐν χεῖρεσι κείδω,
 Ὅς μέγα ταῖς μεγάλαις ἐλπίσι τέρμα φέρει.
 Νῦν γε μὲν οἷς τέκεας πατὴρ πτόρ' ὄνδ' ἀνεοσσοῖς
 Ἀντὶ τὸν ὥν τεκνέας παλαιοῖν ἰπτάμενος,
 Ἴθυνη νεόπνηκτον, ὅτ' ἡδύοσ' ἐν λατρείῃ
 Δινύον τ' ἔπειτα θαρσαλέῳ πτόρυγι.
 Πολλὰ μὲν οὖν βίησ' παιδύματα τοῖσιν ὀπάζων,
 Οὐπω δ' ἦς ἀρετῆς φέρ' ἔδρον ἔδιν' ἔχων.
 Ὅς θεοῖσι λόγοισι καὶ ἡθεσι γούσ' ἀνέθεκεν,
 Ἐξ ἀπαλῶν ὄνυχων ἐσθλὸν ὄρ' ἔδ' ἔμμενος.
 Καὶ πειλίῳ ἰδρὶ κλήρον πόρρω μεγίσον,
 Μηδὲν ὥς κέ λῖπ' ὄργανον οὐδ' ἴησ'.
 Οὐτος μὲν δῆσι τοῖσ' ὁδός, δῶχ' ἐμοῖο,
 Ἐν χροῖ μῆσ' ἀνθρώπων, αἵματ' ὅς ἐμέθεν.
 Οὐδὲ μὲν ἐν πυμάτοισι θεόγνις, ἀλλ' ἰδὴ γαίης
 Ἰσάμενος, θώκων ἀπ' ἔται ἔρανίων,
 Μείλιχος, ἡδὲ πῶς, αἰεὶ χλοαῖον τι προσώπω
 Φαίνων οὐμνέος πνύματος ἀρχαίῳ.
 Οὐ δ' ἐπὶ πλάσων ὑπὲρ θεὸν ὁμοίῃα θελυτέρησι
 Βαλῶν χροῖ μ' ἀρετῆς καὶ ἰσότητος ἐλεγχόμενον,
 Ἀλλὰ φόβον πρὸς πᾶσι θεοῖς φίλον ἀντὶ τὸν ἔδρον,
 Μένω ὅτ' κρυφῶν ἰδρὶ φαινόμενον.
 Θαυμά μεγ', ὥς πῶς πτόρ' ἐπαίξας σαλίοισι
 Τῆς ἀρετῆς, ὅσον ἐφθασε τοὺς προτέρους
 Καρπαλίμοισι πόδεσσιν, φίλοις δὲ τε παῖσιν ἀρεῖω
 Γούσ' ἔμμενος ὅτ' ἴησ' μοῖραν ἐλπίς βίον.

Festinantem ad sacrificium, uictimas, & nuptias bonas
 Fecit, experiebatur nuptias & coelibatus corona,
Neq; reliquit terræ ramos pulueris, ut totus iret
 Terram in excelsam, ab hac solutus uita,
Fructum optime se gerentem cum uiris atq; foeminis,
 Viris filium carum, foeminis filiam,
Nostris choris suam spicam adnumerans,
 Spero, ut torcularium dignum coelestium
Bene germinantes ramos ab odorata planta.
 Si uero & suorum filiorum præstantiores e filiis,
Sed hoc quidem, fortis dei in manibus iaceat,
 Qui magnum magnis spebus finem fert,
Nunc quidem suis filiis pater alam ueluti pullis
 Aquila citiuola prope uolans,
Dirigit nouipactam, cum aeris in ilibus
 Versantur non dum fidenti penna,
 Multa quidem pietatis erudimenta his præbens,
 Nondum autem suæ uirtutis melius aliquid habens.
 Qui diuinis sermonibus & moribus hos dedicauit,
 E mollibus unguibus bonum annixus,
 Et paupertatem sacram hæreditatem præbe maximam,
 Nihil ut relinquat instrumentum prosperitatis
 Hæc quidem igitur tibi talis domus, gloria mea,
 Gloria meæ mandræ, sanguine ex meo,
Neq; uero inter extremos Theognius, sed in terra
 Stans, sedes attingit coelestes,
Blandus, iucundiloquus, semper uiridanti facie
 Monstrans benigni spiritus splendorem,
Neq; confectum desuper similiter mulieribus
 Iaciens colorem uirtutis pulchritudinem argutam,
Sed timorem mentibus dei amicum intus cohibens,
 Soli absconforū cognitori apparentem.
 Miraculum magnum, postremum quāuis irruens stadiis
 Virtutis, quantum præuenit priores
Pernicibus pedibus, amicis autem filiis præstantiorem
 Degustans sapientiæ partem ostendit uitæ.

Quam aut antea e terra in coelum uidit extensam
 I facies Iacob, noster progenitor
 Scalam, hanc conscendens, ut deum ipsum uideret,
 Fontem celsissimum coelestium luminum,
 Graduq; hunc eadem linquebat, ille nero uestigia nunc suscipiat
 Hunc tenet palma, oculi uero alium habent.
 Talis enim hominibus uia, & talem meum
 Sanguinem adducit Christo nobilis genitor.
 Multos autem rursus Euandri thesauros intus occulit
 Anima, & canicie albiores mentes.
 Quis uero Asterii sapiens obliuiscatur,
 Atq; fratrum sacrae trinitatis,
 Quibus communis sapientia, communis uita in unum conuenerunt,
 Spes sola carni partiti?
 Tacebo Philadelphum meum cor, nobilem sanguinem.
 Macrobiani autem post hos, educamenti nostri,
 Educamenti nostri, amicum autem meum, quem alius
 Beneuolens Christus circumtenet magnis,
 Quem omnium domina, non inflauit superbia.
 Rheginum celsitudinem, Leontium, Heliodorum,
 Qui Christi sapientiae summum habent honorem.
 Aliosque, rusticioribus cum uiris sidera lucentia
 Multis hominum, neque apparentia.
 In Christi membris honorata, quis diceret
 Sigillos immortalis, formas carniferas?
 Omnes autem hi, dei magni potentis serui,
 Alius in alia integer pietate,
 Vestigiis leuissimis calcantes aruum,
 Dextrae manus pecora decora,
 Et templi magni lapides, quos Christus uinxit
 Inter se amabili spiritus compage,
 Qui uitae fauillis paruis uiuunt leuem
 Haec uitam, uentri pauca largientes,
 Maligno, affectuum autem grauem tumultum atq; nigram
 Sistunt Beliae undam insurgentem,

Ἦν δὲ παύρου γαίηνθεν ἐς ἄρανὸν εἶδε παθεῖσιν
 Ἰσάκιδ' αἰακῶδ', ἡμέτερος προπάτωρ
 κλῖμακος, τήν δ' αἰνῶν, ὥς κεν θεὸν αὐτὸν ἴδῃται,
 γηγῆν ἀκροτάτην ἔραν' ἰων φάτων,
 βαθμῶν τὸν μὲν, ἔλειπεν, ὃ δ' ἵχλια νῦν ὑπέδεκτο.
 τοῦ δ' ἔχεται παλῶ μὴ ὀμματα δ' ἄλλον ἔχει.
 τοῖη γὰρ μὲν ὁπότεσσιν ὁδὸς, καὶ τοῖον ἐμοῖο
 Ἄμειν ἀνάλγει χριστῶ δὲ γένετ' ἡ γένετ' ἔτι.
 Πολλὰ δ' αὖ εὐαίσθητον κειμήλια ἐνδοθι κούθη
 γυγῆ, καὶ πολὺν λυγρὸν τῶν πρὸς πόδας.
 τίς δέ κεν ἀσπίδιο σαρκοφόνων λεχέσθαι,
 ἢ δὲ κασιγνήτων τῆς ἰδρῆς τριῶν,
 ὅς ἐστιν ὁ γένετ', ξυῶν βίος εἰς ἐν ἄνδρ' ἔτι,
 ἔλπωρ ἢ μόνῃ σαρκὶ μὲν ἰζόμενοι;
 Σιγῇ φιλῶν δὲ λυγρὸν ἐμὸν κῶαρ, δὲ γένετ' αἶμα.
 μακροβίος δ' ἔστιν ἡμετέρου, θρέμματος ἡμετέρου.
 ὁρῶν μὲν ἡμετέρου, ὅλῳ δ' ἐμὸν, ὃν πᾶν ἔστιν
 εὐμνέων χριστῶ ἀμεινῶς ἔχει μετὰ λαις.
 ὃν πάντων κρατέων, οὐκ ἐφύσισε τίφος.
 Ἰνὸν ὑβριβάντα, λεόντιον, ἡλίοδωρον,
 ὅς χριστῶ γένετ' ἀκρον ἐχρῶ γένετ' ἔτι.
 Ἄλλους τ' ἀγροτέρους μετ' ἀνθρώπων ἀστραφάνας
 πολλοὺς ἡμῶν δὲ φαινόμενα.
 ἐν χριστῶ μελεεσσι τὰ τίμια, τίς κεν ἐν ἡμῶν
 σφηγίδας ἀθανάτου, καὶ μετὰ σαρκὸς πόρος.
 πάντες δ' οἱ γὰρ θεοῖο μεγαθενέος πόρος ὄντες,
 Ἄλλος ἐν ἀλλοίῃ ἀρτίος ὁσέτις,
 Ἰχέσι κουφοτάροις ἐπισείβοντες ἀρούραν,
 δεῖν τῶν παλῶ μὴ θρέμματος ἀρτίος πρὸς.
 καὶ νῦν μετὰ τοῖς λίθοις, ὅς χριστῶ ἔδωκεν
 Ἄλλοις δὲ πᾶσι πνύματος ἀρμονίῃ.
 ὅς ὡς ἡσπινθῆσι μετὰ τοῖς ζωοῦσιν ἐλάφον
 τὸνδε βίον, καὶ τῶν παύρα χειρὸς ἐμῶν
 Ἀρχηγῶν. παύρα δὲ βαρύνοντες ἡδὲ κελαρῶν
 Ἰσάσιν βελίον ὅς ἀμὲν πᾶν ἰσάμενον,

Σταθμά λόγῳ, σιγῇ δὲ μέτρον, καὶ δεσμά τέλει πῖ,
 ὄνασι, καὶ σταθμοῖς ὁμμασι βαλλόμενοι.
 Νήλιον, αὐαλέοι, πένθη μόνον, οἰοχίτωνος,
 Νεκρὸν ἐπιχθόνιοι, ζῶντες αὖτ' ἡρώων,
 Μῆζον ἐν ὀφθαλμοῖσι θεοῦ σέλας αἰὼν ἔχοντες,
 ὕψων τ' ὀσεβέων κείθι χερσὶ σίλῳ.
 Παρθένοι δὲ γυναικες, ὅσαι κλείουσιν αἶαντα
 Νυμφίον, ἀγνοτάταις μιγνύμενον κρηαδίαις,
 Ἄλ' ἤ τις δὲ δέσσιν ἀκοιμήτοισι φαέεσσιν,
 ὅν τι μῦθον μέλ' αὖτ' ἡρώων ἀλάμεναι,
 Τίσις, ἐπεὶ δεσφύειται ἐμὸν γόρ' αὖτ' ἡρώων,
 Ἄλ' ἤ τις ἡμετέρης ὁμμα φαίνονται.
 Ξυνὴ γὰρ πάντεσσι πέλει χεῖρ, οὐδέ τις ἐσθλὴν
 ἔσθλ' ἀπάθῃ, θεσπύκιστα μέλ' ἡρώων.
 καὶ μὲν καὶ τῆσιν γὰρ μέγας νόος ἄρ' ἔστι θυμῷ,
 Ἦν πού τις δὲ δέσσιν ἔστιν ἀπὸ κρηαδίας.
 καὶ μὲν καὶ τῆσιν γὰρ πᾶσι χρὸς σάκεος ὄρνυμος,
 καὶ κῆνις ἐν δὲ πέδιλῳ, φάρμακον ὀφθαλμοῦ.
 ἔνθα τε, σπονδαί τε φίλαι, καὶ νύκτες αὔπνοιαί,
 καὶ πηγὴ δακρύων ἐν δὲ λήβομενων.
 Γονάτα δ' ἔρ' ἔστιν, καὶ ἀσφαιδὴς λεχέθοντο,
 ἔνθα δὲ χρὸς σάκεος ὄρνυμος ἡρώων.
 Ἄλ' ἢ ἀπαλαί σάκεος τε καὶ εἴματα σιγαλόεντα,
 καὶ μέγας τ' ἔστιν ὁμμα μῦθον μέλ' ἡρώων,
 Ἄμφοτέρων φύσις τε καὶ ὁπποῖον ἐκείνη χερσὶν
 Ἄνδρ' ἐπεί τ' ἔστιν εἶδος μαχλοτέρων,
 ἔστιν ἔνθα πᾶσι νόου ἀνδρὸς ἀνδράσιν ἴσας
 θείναι θηλυτέρων, καὶ δέμας ὡς σφίλῳ.
 ὅν μέγα καὶ χρὸς σάκεος ἀπ' ἔρανδ' ἀσφαιδὸντος
 Σαρπηδὸν ἀνδρὸς μέγα καὶ ἐπὶ χόμηνον,
 καὶ τέκον ἡμῶσι τοῖσι ἀγνῆς ἀπ' ἡρώων ἰόντα
 Παρθένοι, ὅφρα νόμον ἀνδρὸς μέγα τελέσῃ
 Ἄλ' ἢ ἀντοισι γυνῆσι, καὶ ἐκ τῶν μβοιοθρόντα
 ἡμῶσι ἐν τρετάτῳ, θέρμοι τοῖσι πᾶσι
 Πρῶται ἐπὶ τῶν ἡρώων, φίλοις τ' ἡρώων ἐταίροις,
 Γυνομέλαι χρὸς σάκεος, ἀπὸς προτέρης.
 Γομάμη

Examina oratione, silentio autem modum, & uincta risu.
 Auribus, & firmis oculis inieci,
Exalciati, aridi, lugubres, soli tunicati,
 Mortui terrestres, uiuentes superius mentibus,
 Maius in oculis dei lumen semper habentes,
 Animarumque piarum ibi chorum,
 Virgines autem mulieres, quæcūque laudant regem
 Sponsum, sanctissimis mixtum cordibus.
 Quæ Christum expectant in somnibus luminibus,
 Non flaccescentes faces accendentes,
 Honorans, postquam didicisti meū præmiū, si quæ honorasti
 Atrii nostri oculum splendidissimum,
 Cōmunis enim omnibus existit gratia, cū quis bonorum
 Bona patiat, lege mixta amicitia,
 Quippe & his sane magna mens masculo animo,
 Proicientibus dolosam Euam a corde.
 Quippe & his sane circa corpus saccus tutus,
 Et puluis in solo, medicamenta pudicitæ,
 Votaque, luctusque amici, & noctes insomnes,
 Et fontes lachrymarum interius rigatarum,
 Genua autem roborarunt, & infirmitatis oblitæ sunt,
 Fortia Christi prendentes uestimenta,
 Hæ molles carnesq; & uestimenta mollia,
 Pulchritudoque uerna cito flaccescens,
 Vtrūque naturæque, & quodcunque exterius manibus
 Viri triuerunt speciebus lasciuiorum,
 Cessere sub mentibus mentis robore uiris pares
 Ponere scēminas, & corpus ut sapientiam,
 Non magnum, & Christum enim a coelo sydereo
 Carne cum humana in terram euntem,
 Et peperere hominibus sanctam per matrem euntem
 Virginem, ut legem humanam perficeret
 Immaculatis genituris, & e sepulchro proflientem
 Die tertio, feruentioribus desiderio,
 Primæ admiratæ sunt, amicisque nuntiarunt sociis,
 Gustantes Christi gustum, medicinam prioris,

Grego. I

M uita quidem uero terram inspirant omnem,
 Quantam seruator uerbum curat.
 A lia quidem simul congregata cōmune desyderium fouētes
 Cōlestis uita, æquosq; modos uita.
 A lia uero suis parentibus assidentes infirmis,
 Aut fratribus testibus temperantiæ,
 Verum mihi pauca quidem, uerum pluribus contendo
 Lætābundus Christi pulchritudinibus cōlestibus.
 A urea quidem lydiis domibus largita est fabula
 Ramenta, & flumini diuitidoni fluxum,
 A uriferi autem indis nigricorporibus hauriebant,
 Formicæ caua diuitias ab arena
 Nil uero fructuosis irruens campis
 T empestius, A egyptum fecit ualidam,
 A lius autem auibus exultat, alius uero plantis,
 A lius uero lapidibus iucundis intus splendentibus.
 Verum mihi, omnium exuperantem gloriam dedit
 Christus rex, multorum piorum coronam,
 Quippe uere paruis deus gratiam semper præbet,
 Quemadmodum promissio est antiquior,
 Bethleem in prioribus mea nuper ciuitate parua,
 Sux quidem generationi, huic uero utiq; suis amicis
 Hic tibi chorus alius mea illustratur a terra,
 Qualis optimipare patriæ nostræ,
 A rmenia, quæ multum præstans in terra,
 Optimam gloriam habet, iniugatorum diuitias
 H is gratificatus, paruam mihi quidem o optime,
 Tibi autem ipsi magnam scias gratiam præbens,
 T ibi ipsi & filiis, caræq; uxori maximas
 Diuitias agens, uitæ spem splendidioris.
 Siquid uero forsan & meæ sociorum mitissime omnium
 Antiquioris memoriam habes amicitia,
 N on enim inter pios meum unquam nomen ponam,
 Neq; me spernere, non enim decet o amice,
 Sed in meis fociis gratum & gloriam præbere,
 Est autem & mei apud plures ratio,

Πολλὰ μὲν δὴ γαῖαν ἐπιπνέουσιν ἄπαιθον,
 ὅσα τίλω ὥτ' ἡ μὲν θοῶς ἐπιστρέφεται.
 Ἄϊ μὲν δ' ὁ μὴ γδ' ἐδὲ ξυλὸν πώθον ἀμολέθουσαι
 οὐρανίου ζωῆς, ἵσα τε μέτα βίον.
 Ἄϊ δ' ἄρ' ἐοῖσι θεκέεσι πῆρ' ἡ μὲν αἰσθάνουσιν,
 ἥ ἐκαστὴν γήϊον μαρτυροῦσιν ὁφισίως.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ, παῦραι μὲν, ἄτ' ἄρ' ὀλέοντες δρῶντες
 Γηθόσιμος χρῖσιν ἡμέτερον οὐρανίους.
 Χρῖστα μὲν λυδίῳσι δόμοισι χεῖρ' ἔχον μὲν θοῶς
 γήϊα τε, καὶ ποταμοῦ ὀλβόδοιο ῥέον.
 Χρυσόφοροι δ' ἰνδοῖσι μελαγχρότερον ἀφυσσόν,
 μὲν ῥηκεῖς καὶ λησὶν πλῆθος ἀφ' ἱαμάδου.
 Νεῖλος δ' ὀνυχόροισιν ἐπαΐων πεδίῳσιν
 ὤμιος, αἶγυ πτόν θῆκεν ὀνυχόνομα.
 Ἄλλος δ' ὀρνίθεσσιν ἀγόμεται, ὅς δ' ἐφυγῶσιν,
 ὅς δ' ἐλπίθῳσι τῶν πνοῖς ἐνδοθι γαμφομένους.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ, πάντων πᾶσι τοῖσι δὲ χροῖσιν ὀδῶκε
 χεῖρ' ὀνυχό, πολλὰ δὲ δόμοισιν ἐφάνον.
 ἥ ῥ' ἐπὶ τὸν τυγθόσι θεὸς χεῖρ' αἰεὶ ὀπάξει,
 ὅς τ' ἔτι τὸν ὑπὸ χροῖσιν ὀνυχό τῶν.
 Βηθλεὲμ ἐν προτῶροισιν ἐμῶν νέον ἄσπερ τυγθῶ,
 τῆ μὲν, ἐν γένει, ὅς δ' ἄρ' ἐοῖσι φίλοισι.
 Οὐ γὰρ ὅτι χροῖσιν ἄλλος ἐμῶν ἀποχέμπεται αἰῶν,
 ὅς τ' ἀριστοῦ κεν πατρίδος ὑμετέρης,
 Ἄρ' ἐμῶν ἡ πόλιν ἀριστοῦ σὺ δὲ γαίης,
 φέρτατον δὲ χροῖσιν, ἀξυγίων ἀφενος.
 Τόσι χροῖσιν ὀνυχό, βασιλῆα μὲν ἐμοὶ γὰρ φέρτε,
 σοὶ δ' αὖτ' ἐμῶν μέγα λιν ἴσθι χεῖρ' ἀπὸ χροῖσιν.
 Σαυθὲ καὶ τεκέεσι, φίλη τε δάμαρτι μέγιστον
 Πλῆστον ἄρ' ὄν, ζωῆς ἐλπίθῳσι γαμφοτέρῳ.
 εἰ δέ τι πον καὶ ἐμῶν ἐτάρων ἀγανατὰ τε πάντων
 τῶν ἀρ' ὀνυχό τῶν μνηστῶν ἐχέει φίλῳσι,
 οὐ γὰρ ἐν δόμοισιν ἐμῶν ποτε ἔνομα θῆσω,
 μὴ δέ μ' ἀπμαλζῶν, οὐ γὰρ ἔοικε φίλος.
 Ἄλλ' ἐπ' ἐμῶν ἐτάροις χεῖρ' αἰεὶ καὶ κνῖδος ὀπάξει.
 εἴ τι δὲ καὶ ἐμῶν πατρὶς ὀλέοντες λόγους.

ἔγωγε μὴ πλεῖνεσσι, σὲ δ' ἄξιον ἀντίπυ πᾶντων
 ἄρ' εἶδαι φίλ' ἵλω δ' μάκαρ ἡμετέρων.
 ὦ δ' ἄν' καὶ πάντεσσι φίλοισ' κεχειρισμένα ῥέζοις,
 ὅισιν ὁμοῦς τιμὴ δύαδε τῇ ὀσίῳ.
 βασιλείῳ δὲ μάλλιστα, τὸν, ἔξοχα χρυσὸς ἔπειν.
 ὅς με σὺς ἀμοιβῶν ἴσται εἰς οὐ ἄλφιν
 ἄκρ' αὖ φίλον. ξυῶ δὲ πῶθ' συνέδυσεν ἀμφόν.
 τῶ, σὺ χεῖρ' ἐλάτ' πάντα δικαιότατος,
 αἰδὼ μὲνος παῖδ' ἵλω τε φίλ' ἵλω, καὶ ἡλίκ' ἐμύθον,
 καὶ καθαρὰς θυσί' αὖ, καὶ πῖ δρόοντα βίον.
 ὅισιν ἔσω σμινῆς πάντων ἀβάρ' ἰο πῶδεσι
 Διὸς δὲ ἔξ' ἄρ' ἴσται μὲνος μεγάρων,
 καὶ θεὸν ὑψ' ἐμὲ δύντα καταντίον ὁμμάτι λυάσων,
 ὀνηρὺς ἀθανάτω μέγιστος λιγύμενος.
 κείνῳ μὲν, τὰ ἔμοι γὰρ χεῖρ' ἐλατ' ὄστα δ' ἐκείνῳ,
 χεῖρ' ὦ, τὴν δὲ χεῖρ' ἐς πατέρ' ὅστις χεῖρ' ἐλ.
 Λίον μ' ἔπειδ' ἵλω, καὶ ἔρανον βίον.
 Λίον μ' ἔπειδ' ἐμὲ λέν, πνύματι δὲ πῖ ὁμύων.
 Δὸς χεῖρ' ἡματίοις ὄνοις, νυχίοις τ' αἰσδαῖς.
 Δὸς δὲ χαμδνίη, λεπτὰ λένις τε γόοις,
 καὶ θυχίνοισ' ῥακέεσσι, καὶ ὁμμάσι τλίκ' ἐμύοις.
 Δὸς δὲ νόῳ καθαρῶ. δὸς δ' ἰδρῶσι λόγοις,
 ὅφρ' ἄρετ' ἵων, ἀρετῆς δὸν ἀμπετάσειας
 Γλέοσι, καὶ πλεόνων μαδὸν ἔχουσ' ἐθέον.
 Σπείρασι δ' ἄνθα μύοντα καὶ ἀφθιτὸν ἀμήσαιο
 Καρπὸν ἐρυραῖον, πλῆστον ἀντ' ὀλίγον.
 αἰδέο καὶ πῶλ' ἵλω θεοφάει παῖδ' ἐμοῖο
 ἔμπελον ἀνθρῶ ποισ' θαύμας ἱστοίλω,
 ἄμφοτέρων, ἐτέων τε κνύκιοις, καὶ ἡδεσι κεδνοῖς.
 ὕψ' ἵόν τοι ἔπος φέρεξομαι ἀσφρανέων.
 Πόϊμνης ἡμετέρης πῶλ' ἐφείδω, φείδω πόϊμνηο
 ὦ τέκος ἡμετέρης, ἥς ῥα πῶλ' ἱστομέω.
 καὶ γὰρ πῶλ' ἐμὸς γίγ' ἔσθ' ἐμὸι ἐπ' ὑπ' ἀλ' ἐξ
 ποιμνίην πῶλ' αὖ εἰς ἐτέων δευρόδης.
 σοὶ δὲ θεὸς ὁπάσειν, ὅς οὖσε βέεσιν ὁπάξει.
 Ἄλλά τε, καὶ λιπρὸς γήραος ἀντιώσαι.

Siquidem non pluribus, te uero dignum pro omnibus sane
 Colere amicitiam o beate nostram,
Sic uero & omnibus amicis grata egeris,
 Quibus simul honor placuit sanctorum,
Basilio autem maxime, quem egregie Christus honorauit,
 Qui medius utrorumq; stat in unum agens
 Summa amicorum, cōmuni autē desyderio cōiunxit melius,
 Cui, tu gratificari omnia iustissimus,
 Reueritus patriamq; amicam, & æqualem sermonem,
 Et pura sacrificia, & alatam uitam,
 Quibus intra scēnam omnium inaccessam pedibus
 Secundus ex Aaron stans magno,
 Et deum celsi regem contra oculo intuens,
 Mortales immortalī miscet precans,
Illi quidem, que mihi gratificaris, quæcūq; autem illi,
 Christo, huius autē gratia in patrem est gratia,
Precor pro animis & cœlestis uita,
 Precor pro membris, spiritu laniatis,
Des gratiam diurnis laboribus, nocturnisq; cantibus.
 Da autem humi sternio, tenuibusq; gemitibus,
Et asperis indumentis, & oculis liquefcentibus,
 Da autem menti puræ, da uero sacris sermonibus,
Vt uirtutem honorans, uirtutis uiam aperias
 Pluribus, & plurium mercedem habeas diuinitus,
Seminaueris autem ubi manentem & incorruptibilem metas
 Fructum cœlestem, diuitem pro paucis.
Vereare & canum deiformem parentis mei
 Plenam hominibus admirationis historiam,
Vtrunq; annorumq; circulis, & moribus gloriosis,
 Vltimum sane uerbum loquar infirmus,
Ouili nostro parce, parce ouili
 O fili nostro, cui sane timeo,
 Et enim multum laboravi, deus autem mihi tradidit
 Pascere multas in annorum decimas,
Tibi uero deus præbuerit quæcūq; piis præbet,
 Aliaq; & pinguem senectutem offendere.

Grego. I ii

Talia patris mei dei sapi. uerum ego equidem
 Loquar a nostra scriptura bonum uerbum,
Mensurae dei, mensuris æquantur nostris,
 Quales inuicem hic mensuramus,
Talia dat hominibus deus magnus, sed metiatur
 M elioribus meliora, nuncque & postremo,
Nuncomnibus hominibus fundamentum, uel pessimum,
 V el bonum uitæ proicitur diurnæ,
Et paruo examini magna possessio cœlestis
 Quatitur, momentum autem hinc & inde fert.
Et Christus mortalibus uestigali præsente mixtus est,
 Cum Cæsar totam terram describebat,
Et finem ipse dedit mortali deus, ut præberet
 Mortalibus seruitii hanc consolationem
Reuerere Christi gratiam, & parce populis
 R euerere, & tu scriberis librum in cœlestem
Bonum, bona scribens, si autem contra rursus alius dicat,
 Tamen quidem, sancte melius est scribere,
Non satis quod mortalibus graue iugum duxit primurta
 Primigeni uitium, & planta homicida,
Inuidiaque draconis, pernitiositasque mulieris,
 Gustusque pernitiosus cognitionis contrariæ.
Qui me mortalem reddidit, & in terram ide structus sum
 Rursus repellens, molestam effecit uitam,
Doloresque, pugnasque, & in latum dorsum terræ
 Vergentem uiuere, uexatum laboribus,
Sed me & pluribus frater doloribus dabit,
 Puluis unus, tuque uno positus errore.
Non fas est, neque conuenit, quoniam longe melius est
 Medicinam quam laborem ægrotantibus ferre,
Hoc tibi nostra munus o optime
 Mittit æqualitas, quod tempus non domabit,
Gloria Armeniæ Hellenie, qui sortem habuisti terræ
 Statuere nostræ mensuras iustas uestigalium,
Et statueris magni dei cum irreprehensa manu,
 Vt sancte statueris, neque diuersi cliniam

Τόια παῖδες ἐμοῖο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔρχε
 φ. θεῖοι μὲν ἀφ' ἡμετέρου γράμματος ἐσθλὸν ἔπος.
 μέτρε θεῖς, μέτρουσιν ἰσχύεται ἡμετέροισιν.
 Ὁ γὰρ πῶρ ἀλήλοισι νῦν ἀδελφεομέν,·
 Τόια διδοῖ μὲν ὁ πᾶσι θεὸς μέγας, ἀλλὰ μετρίῳ
 κρείσσοντα κρείσσοντα νῦν τε καὶ ὑστάτιον.
 Νῦν πᾶσιν ἀνθρώποισι θεμελίον, ἡ ἐκείνου,
 ἢ ἐκείνου βίοντος βαλμετέρη μὲν ἴδ.
 καὶ τυγῆ πᾶσι γὰρ μέγα κτέαρ οὐρανίοιο
 σείεταί, ἡ δὲ ῥοπή, ἄθα καὶ ἄθα φέρει.
 καὶ χρυσὸν μὲν ὁ πᾶσι φέρει πῦρ ὀντοῦ ἐμὶ χθι,
 ἡνίκα καὶ σαρὸν ἅλῳ γαῖαν ἀπεργάζετο.
 καὶ τέλει αὐτὸς ἐδῶκε βροτῶν θεός, ὥς κεν ὀπάσῃ
 ὀνητοῖσι δουλοσύνης τῇ νῦν πῆρ ἡ εἰλω.
 Ἄλλο τι χρυσὸν χεῖρ, καὶ φέειο χερσίν.
 Ἄλλο, καὶ σὺ γράφῃ βίβλον ἐς οὐρανίῳ
 ἐσθλῶ, ἐσθλὰ γράφῃ. εἰ δ' ἔμπαλιν ἄλλος ἐν ἰσσοί,
 ἔμπαλιν μὲν, ὁ δὲ ἄλλος ἴον ὅτι γράφῃ.
 οὐχ ἄλλοι ὅτι βροτοῖσι βαρύν ζυγὸν ἡ γὰρ πῆρ
 ἄρχοντες ἡ κίη, καὶ φυτὸν ἀνθρώπων,
 βασκανίη τε σβαλκοντος, ἀταθαλίη τε γυναικός,
 γούσις τ' ἐλθὼ μὲν ἡ γυναικὸς ἀνὴρ πάλαν,
 ἡ μεθνητὸν ἔθηκε, καὶ ἐς χθονὶ ἀνὴρ ἐτύχῃ
 ἀνδρὶς ἀπώσα μὲν ἡ λυπρὸν ἔθηκε εἶον,
 ὃ δὲ τῶν τε, μὲν ἴον τε, καὶ ἐς πᾶσι νῦν ἀνδρῶν
 κνύπουντα ἴον, τειρόμενον ἡμαλίοις,
 ἀλλὰ με καὶ πλεόνεσσιν ἀδελφὸς ἄλλοις δῶσει,
 χοῦς εἶς, ὅτι ἡ καὶ μενὸς ἀπὸ κίη,
 οὐδέ μιν, ὅτι ἐπείκειν, ἐπεί πολὺ ἴον ὅτι
 φάρμακον ἡ πόνον τοῖς νοσήουσιν φέρειν.
 τὸ τοῖσι ἡμετέρῃ ξεινήϊον ὡπαινεῖτε
 πέμπει ὁμηλικίη, ὁ χρόνος ὅτι μαλῶσει.
 εὐχὸς ἀρμενίης ἡ μὲν ἴον, ὅτι ἡ καὶ χερσίν
 σπῆσαι ἡμετέρῃ μέτρε δίκαια φέρων.
 καὶ σῆμας μεγάλῳ θεῷ αὐτὸν ἀνὴρ μόνι χειρὶ,
 ὅς κεν ἀγνώσῃ σῆμας, μὴ δ' ἐτὶ τὸν κλινέει

II ii

Κόρυθ' ἐσιν δ' ἄλλοισι θαμείρ' φέρειν· εἰ γὰρ ἄπαντι
ἴσται τάλαντα βίβας ὁμμάμεγα Ἰομέων,
τυγχεύει μὲν ὅλβιος ἐσμεν, ἀτὰρ πολλὸν εὖτο φέρει
δάδ' ὁ μὲν ἀνθρώποις ἡ δὲ θεοῖσι καὶ ἄλλοις
ὄνομα, καὶ πῖνα καὶ ἀσπίδα καὶ ἄλλ' ὅσα
ὄντο οὐ καὶ μῶ' μου κρείσσονα μέγα φέρων.

ΠΡΟΣ ΙΟΥ

ΛΙΑΝΟΝ.

Μετὰ δὲ ταῦτα γαῖαν ἐπέκλυσεν, ὅς μιν ἔδωκεν.
ὁ ἄλλος τ' ὅς ὑδάτων ἡρπάσε κῆσμον ὕλην.
καὶ νῆος τισ' ἀρῆξε, ὃ δ' ἐκ πολέμου ἐστάσεν.
ἄλλος δ' οὐρανὸν ἔλαυνεν ἔθρεψε μέγαν.
Σοὶ δὲ θεὸς χεῖρας φέρων ἐπέθηκε τάχυντον
κνίδα μὲν ἰουλιανὴν ὡς ῥάροι θεοῖσι
ἄλλοις, ἀλλὰ πῶν, ἴσον, αἰοῖσι μὲν. ἀλλὰ φέρει
φείδ' ὁμοῖ πῶν, φείδ' ὁμοῖ γὰρ ὁμοῖ.
ὅς νόσος ἡ ἴσως φέρει, ὃς ἄρ' ὁμοῖ τάλαντα.
φείδ' ὁμοῖ, καὶ σὺ γὰρ φέρεις ἀνδράσι.
τὸ δὲ θεὸς μὲν ὁμοῖ, θεὸς μέγας ἀντιτάχυντα,
ὃ δὲ πῶν ἀνθρώποις ἐπὶ δὲ μέγας μὲν.
τὸ βροτῶν σπυρίων, ἐπεὶ δὲ μέγας ὅστις ἄπαντι.
λαζαρος ἐπὶ πρὸς τοῖς, ὃς ἄρ' ὁμοῖ ἀλλοτεῖας.
καὶ χρυσὸς μὲν ὁμοῖ φέρει πρὸς τοῖς ἐμὶ χεῖ.
ἄλλοι τὴν χρυσὸν ἡλίκ' ὁμοῖ γὰρ ὁμοῖ.
ἄλλοι μὲν τὸν πῶν φέρει, ὃς ὁμοῖ ἀνδράσι,
καὶ ὁμοῖ, ὃς μελέοις ὁμοῖ ἐπὶ δὲ.
ἄλλοι καὶ τὸν ἐμὸν φέρει, ὃν ἄρ' ὁμοῖ
πάντ' ἀνδράσι φέρει, σπυρίων τοῖς.
ἐπὶ δὲ τὸν φέρει τοῖς, ἐπὶ δὲ τὸν φέρει
τοῖς ἐπὶ δὲ τὸν φέρει, ὃς μελέοις κτεάνων,
ἡ μὲν τὸν κτεάνων, ὃς μελέοις. ἴσον ἔχει μὲν
τὸν πῶν φέρει μὲν, ἀλλὰ γὰρ φέρει.
ἡ μὲν δὲ πολλοῖς θεὸς μέγας ἐκλήϊσεν,
ὅσα τοῖς ὁμοῖς τὴν φέρει ἐπὶ δὲ φέρει.
ἡ μὲν ὁμοῖ, μὲν τοῖς, κτεάνων ἀνδρῶν, εἰδὲς ἀνδρῶν.
βήμασι καὶ τοῖς ἀνδρῶν αὐτῶν τοῖς νόμοις.

Lucris nephariis domitus mentes, utinā enim omnibus
Paria trutines oculum magnum timens.
Parua quidē ciuitas sumus, uerū longe te præstantissime
Dabimus hominibus diui cæsarensibus
Nomen & tabellis imprimemus, hic optimus,
Hic & Momo præstantiores mensuras ferens.

AD IV-
LIANVM.

h Ymbre sitibundam terram obruit, qui ipsum uinxit,
Aliusq; ex aquis rapuit mundum totum.
Et morbus aliq; auxiliū tulit, hic autem e bellis seruauit,
Alius autem coelitus populum aluit magnum,
Tibi uero deus manibus uestigialium imposuit trutinam
Gloriose Iuliane ut antea iustitiæ
Immotum, infurtiuum, parem, celebrem, sed præstantissime
Parcas in meā gratiā, pauperibus, parcas tuo stilo,
Quos morbus deleuit exedens carnem miseram,
Parce, & tu scriberis cœlestibus paginis,
Tales dat hominibus deus magnas contrarias trutinas,
Quales hominibus hic metimur.
Mortali coadiuua, quoniam corpus est omnibus,
Lazarus in uestibulis, da micas alienas,
Et Christus hominibus uestigali præsentē mixtus est
Vereare Christi æqualem paremq; scriptionem,
Vereare matrem tuam pauperum alumnam, pium sanguinē,
Et domum, quæ miseris benigna esse docta est,
Reuereare & meas diuitias, amice quas quidem pauperibus
Omnes reddidi ferens, cruciferis desyderiis,
Cōmunis pontiuagis portus, cōmuneq; auxilium
Indigentibus, & pars possessionum,
Nostra possessio, tua autem scriptio, æquam habeamus
Pauperum educationis mercedem, rex scribat,
Quippe quidem multis te deus magnus celebrauit,
Quot paucos terram ingredientium,
Sanguis sacer, sermones, possessionum robur, species miranda,
Tribunalibus robur agere ausoniis legibus.

Grego. I iii

Sed tamen hoc tibi omnium plus mansueti consilii
Manum dei ferre insepultis mortuis.

A NICOBVLO AD PARENTEM.

o Pater si me pcreasti, parua gratia quippe enim omnium
Vna lex hæc a principio simul hominum brutorumq;
Flecti amore, rationis autem consilio sapientis,

Procreatos procreantes diurnam uitam trahere,
Et uiuere morientes in arstis suis.

Sed educaſti poſtea, bouum uero & fortibus

Vbera ſubeuntes excutunt capitibus

Vituli hæc uero ferunt laborem dulci præ neceſſitate.

Auis autem implumes filios caro ſuper nido

Circum ſtridet, & uexatur hinc & inde

Ecce errans nutrix inanis & ieiuna.

A more enim coniunxit natura parentesq; filiosq;

Comenta parentum hoc medicamentum, ut graues

Leuiſſimis deſyderiis leuent dolores.

Quare & acris eſt iuuenem erga iuueniam mater.

Vt autem canis catulis iuuenibus, & uolucres pullis

Pugnam agit, uaria autem prouit feranimis

Panthera ex nemore, apſorum autem furit robur,

Tuba arborea, pupillæ fax, anhelitus dentibus

Excipientibus ſtrepitu, gena autem obruitur ſpuma,

Cupientibus filiis opem ferre, uel domitari

Furor enim hoc perſuaſit indoctis legibus.

Fuci autem rursus ſaxis inſidentes, ſiquem uiderint

Prope neq; ferentem malum filiis nuper natis,

Et ſaxo effuſi, exercitus coactus circa facies

Inſonant, aculeisq; amaris feriunt uiatorem.

Eſt & in profundis deſyderii lex, ſi uerum ſane

Delphis marinorum regiſſimus, ſi quam uiderit

Feram maris inſirmis ad natem filiis,

Suam genam explicans, intra foetum rursus excepit

Abſorbens ut aliquem, cibum, ne feris fiat.

Neq; hic prius e latebra expuit onus incredulum,

Prius q; feræ ualidæ fugiat lugubres minas

Α Μ' ἔμπης ἴδῃσι πάντων πλεόν ἡπιόμην,
 χεῖρα θεοῖο φέρειν βίης ἀτάφοισ' ἐκνυσι.

ΓΑΡ ΑΝΙΚΟΒΟΥΛΟΥ ΓΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ.

Πατέρων, εἰ μὲν φυσας, βακὴν χάρισ. ἢ γὰρ ἀπάντων
 εἰς νόμον ἔχον ἀνάγειν ὁ μὲν ὁρῶντων, ἀλλὰ γινε
 καὶ μὴ πῶσαι διὰ τὴν ἑλπίδα, ὁ δὲ ἰότητι θεοῦ,

Τικτομέλους τικτοντας ἐφημέριον βίον ἔλκην.

Κ αὶ ξάφην φθινύθοντα^ς ἐπ' ἀσπαχύεσσιν ἐοῖσιν.

Α Μ' ἐθρεψας ἐπειτα, βοῶν λέτε καὶ κρατοῦσιν

Ὁ ὑθα³ ὑποσκαίροντες ἀνὰ κρῶσι καρλώοις

Μόχοι, ταὶ δὲ φέρουσι μόνον γλυκερῆς ὑπ' ἀνάγκης.

οὐ ρνισθ' ἀπὶ ὅρα τέκνα φίλησ' υἱοῦ πόρθε καλῆς

Α' μοι πορὶς ἔσθ' ἡ καὶ πείρεται ἄνα καὶ ἄνα

Μ αἵσακ' ἀλητεῖ σουσα σοφὸς κενεὴ καὶ ἄπασος.

Φ ἴλῳ γὰρ συνέδισε φύσιν τοκέας τε γόνους τε,

Μη σαμνὴ τὸ κέων τόδε φάρμακον, ὡς κε βαρεῖα σ

κ' ὁφθαλμοὶ πόθοισιν ἐλθ. φίλουνσιν ἀν' αὐτ.

Τούνεα καὶ δριμεῖα νέν ποδὶ πόρτακι μήτηρ.

ἡ δὲ ἐκείνη σκυλεύεσθαι νέους, καὶ πτίνεσθαι νεοσσούς

Δ ἦρην ἄνευ στήτῃ δὲ δέσσονται ἀνελόθυμος

Π αλόθα λισ ἐκ ἐν λόγῳ. συν δέ τε μούνεται ἀλήκῃ,

καί τι δὲ νοσήσατε καὶ οὐκ ἐλάτρετε ἀλλ' ἄλλοις ὁδόντων

ἡ καρμὴν ἡ κακὴν δὲ γινώσκετε βαλμεται ἀφ' ὧ.

† ἐμνήσθη τε κ' ἐσπιν' ἀμυνέμεν ἢ ἐδαμνῶαι.

ἵνα ἴδωμεν καὶ τὴν ἐκείνων ἀπειρίαν, καὶ τὴν ἀναισθησίαν αὐτῶν.

8 15500 γ' ἵνα ἐκείνη ἀποσταλῇ· τὸν ποταμὸν
 εὐφρανσάμενος δ' αὖτε πέτυθεν σὺν μένοι ὡς τὴν ἰδωνταί

Π ἀντίον ἔδ' ἐπ' αὐτῶν πρὸς καὶ τὸν τεκέ' ἐστ' νεογνοῖς

Π. τὸ Φ. ἐκ κεκλιμένης πρὸς ἀθρόον ἀμφὶ πρόθεσι

ΕΡΩΤΕΙΝ ΕΚΚΕΧΥΜΕΝΟΙ, 55 ΑΙΤΟΣ ΑΠΟΡΕΤΕ ΑΡΧΕΣ
 ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΔΕ ΠΑΝΘΟΙΣ ΒΑΛΜΥΣΙΝ ΟΔΙ ΤΗΝ

καὶ ἡμεῖς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξέτερόν γε

E si kate en eubhoioi wothou nomos, eis kate
... d' o' i' ... d' i' en baxla Aitn tpa lwn tin' idiatou

[illegible]

Θ ηρ α λ ο ς η πε ρ α ν ο ι σιν ε η λ ω λ ω ο η α τ ε λ ω λ ω ,
 α λ ο ς η πε ρ α ν ο ι σιν ε η λ ω λ ω ο η α τ ε λ ω λ ω ,

Ἡ ἡμετέρα αὐτοῦ, ἡ ἐκ τῆς ἐκείνης αὐτοῦ.

Α ὡπλων ὡςτιν ἐδοκτιν, ὅπως μὴ σαφὲς γινῇ.

ο υ δ' ο γκ' πειν κλυθ μοι νοσ' ανε' η' υσε φορ' η' α' η' νοσ'.

π εἰν ἡμερὸς κρατόροιο φυγὴν σπονδαῖα ἀπείκασα.

II iii

Τῇ μὲν δ' ἐκ χειρῶν ὠδὴν ἠρδύξατο κοῦφω.
 Τῷ μὲν μοι γένεσιν προφῶρην, καὶ τυγῆτον ἐδωδὴν,
 Ἡ νύ γε καὶ δαμάεσσι τέσσι καὶ βουσὶν ὁπαίχης,
 Ἀλλὰ τι πῶ νδε πῶδασὸν ἔχειν χατέω πανάεισε
 ὧς βροτὸς ὧς ἀγαθὸς παῖδός παῖς. ἀλλ' ἐπὶνδυσον,
 Ἐἴ να καὶ δακύνεσθαι μὲν ὅρῳ λόγον, ἔδ' ἐπικύσω.
 Ὅυκ ἐθέλωντα τέκεσ με, τεκῶν δ' ἐθρεψας ἀνάλπη.
 Ἡ νδὲ τεκῶν μεθέης με, βροτὸν τέκεσ ἀντὶ βροτῶ.
 Ὅυ χρυσὸν ποθέω, ἔδ' ἀργύρον, ἔδ' ἐπὶ σιγῶν
 Νήματα, καὶ λιθαλέασι μεμυγμένασ' ἐδωδὴν αὐγάς.
 Ὅυ γὰρ ἀν πολὺ μεζον ὁμοίῳ κυμαίνεσθαι
 Ἀγνὸν πῦρ πεδίοισιν ἀγάσασθαι, οὐ θόρακόντων
 Γληθύν, τετραπόδων τε. γάμος δ' ἄλλοισι μεμύθη
 Ὑψηλὸς, δέσποιναν ἄγαν, τιμὸν μένον ἀχθος.
 Καὶ θρόνος, ὃς παύρουσ' πατέων, πλεόνεσσι πατεῖται
 Πολυάκῃ χειροτόροισι, καὶ πλεόν ἡτορὸς ἐνέ.
 Ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισι τύφος, χαμαλαὶ δέ τε πάντες,
 Ἐμπεδὸν δὲν ἔχοντες ἐσώριον, ἄλλοτείοισι
 Τὸρ πνιδίς φυσιόωντες ἀπὸ πᾶσι μέλῳσι τάχιστα.
 Ἐρρέτω ὅσα φέρει πικρὴ βιότοιο θύελλα
 Τῇ καὶ τῇ δυνέουσα κόνην πάντεσσι ἀπίσιν.
 Ταῦτα γὰρ ἡ περὶ ναῖς μὲν ἐπὶ φρεσὶν ἐσβακον ἐμπεθ,
 Καὶ πινυτῶν ἐξέκρουσα, χρόνος δέ τι καὶ πλεόν οἶσει,
 Ὅν πάντες ἐνέ ποισὶ διδάσκαλον ἡμερείοισιν.
 Ὡ πατέρ, ἐν τῷ θέω μύθων κηρύττης ἀντὶν πάντων.
 Καλὸν μὲν ῥήτης πυρόν μελὸς, ἐντ' ἀγορῇσιν,
 Ἐντε δὴ ἀπολίησι καὶ δὴ φήμοισι λόγοισι.
 Καλὸν δ' ἰσορείης φῶν ἐμπελεσ. ἰσορείη γὰρ
 Συμφέρητι σοφίῃ, πολλῶν νόος. ἐκ ὁλίγον δέ
 Γραμματικὴ ἐνέστα λόγον, καὶ βαρβαρον ἡχὴν
 Ἐλαδὸς δὴ γένεος γλασπῆς ἐπικουρος ἀρίστη.
 Καὶ λογιῆς τέχνης τὰ παλαιόματα, οἷς ὕψ' ἀληθές
 Κρύπτεται, ὁ τειφθεὶς δὲ λόγος, πῶς φαντον ἐθέκεν
 Ὅσους τ' ἡδεα κεδινὰ διαπλάσσειν ἀρίστοι,
 Ὡς τυρὸν πλεονέσσειν ἐειδόμενον ταχέροισιν.
 Ἡ δ' ὁπόσα πτερόντι νόῳ λεπτὰς τε μεδρίμναις
 Βάδεα διφθέραντες, ὁ μὲν, τῷ, τῷ δέ τις ἄλλος

Tunc uero exilibus partum euomit lenem,
 Quare ne mihi generationem obicere, & parua escam,
 Quam tu quidem & seruis tuis & bobus præbes,
 Sed aliquid his plus habere quæro optime
 Vt homo, ut boni patris filius, sed annue,
 Si quæ & animi mordetem dicam sermonem, neq; cælabo
 Non uolentem genuisti me, genitum uero aluisti necessario,
 Si autem genitum dimiseris me, mortalem genuisti p mortali,
 Non aurum cupio, neq; argentum, neq; serum
 Fila & lapillis mixtos interius splendores,
 Non terram immensam æque undantem
 Aegypti campis abundispicam, non seruorum
 Multitudinem, quadrupedumq; nuptiæ uero aliis curæ sint
 Excelsæ dominam uehentes, honoratum pondus.
 Et sedes, quæ paucos calcans pluribus calcatur
 Sæpe deterioribus, quod & magis animum concitat,
 Alia enim aliis superbia. Humiles autem omnes,
 Firmum nihil habentes in crastinum, alienis
 Oblectamentis intumescens euolantibus celerrime,
 Valeant quæcûque fert amara uitæ procella
 Hinc & inde nutans puluerem omnibus infidum,
 Hæcenim infirmis qdem adhuc mētibus uidi tamen,
 Et edoctos audiui, tēpus uero quidā etiā plus afferet,
 Quod omnes dicunt magistrum hominibus
 Opater, unum cupio uerborum uim pro omnibus
 Pulchrum qdem elocutionis igneum robur, & in foris
 Et in iudiciis, & in faustis sermonibus.
 Bonum uero historiæ mens referta, historia enim
 Coacta sapientia, multorum intellectus, non paruū autem
 Grammatica poliens sermonem, & barbaram uocem
 Græciæ nobilis linguæ adiutrix optima,
 Et logicæ artis luctamenta, sub quibus uerum
 Cælat, trita autem ratio, perclarum reddidit
 Quibusque mores modesti formant optimi,
 Vt caseum textis assimilatum qualis.
 Atque quæcûque alata mente, subtilibusque cogitationibus
 Profunditates quærentes, hic qdem illius huius uero qd alius.

Grego. I iiii

Viri admirati sunt sapientes, librisq; tradiderunt,
Aerorum, terrestriumq; & marinorum naturam inuenerunt,
Caelestiumq; in omnibus dei mentē incōprehensibilis.
Quo modo hoc ducit & quo profert, & in quod desinet
Mundus uniuersus multis ornatus interius ornamentis,
Vel didicere, uel ea intellexere, quæ nō ē mortalis intelligere,
Verum postq; iam hæc pertransiero iuuentute,
Spiritu diuini dabo mentes, quæ celauit
Bona peruestigansq; & in lucem semper gradiens,
Et libramētum uitæ ferens motionibus diuinis,
Ut auxiliatorem socium negotiationis ducem
Christum habens, leuibus cum spebus inde eleuet,
Et uitam puramq; & indefinentem fortiar,
Non amplius ueritatis simulachra procul uidens,
Veluti per speculum & aquam infirmia,
Ipsam autem ueritatem admirans oculis puris,
Cuius primū postremūq; trinitas diuinitus sola ueneranda,
Vna lux in triplicibus splendoribus paris deitatis.
Aspice matris meæ auunculum magnum, qui supra omnes
Sermonibus prudentibus ornatus, quos collegit
Afinibus, linguisq; in pluribus considerare faciens
Ultimam clauem orationum fecit Christum,
Et uitam excelsam, in quam pater oculum tendo
Et si paruam humiliorem, sed metiri
Mensuris magnis uitam, mente prudentis uiri,
Melius est secundas partes habere magnorū, q̄ primas paupum,
Quando uolare aquila infra exsibilante desuper
Authumi serpentes alaudas supra aerem findere,
Hæc pater cupio, tu uero mihi perfeceris desiderium,
Quippe rogo, tuum autem mentum attingo ego sane
Quippe rogito, occasionem apprehendamus, quā accedentem
Est capere, quærere autem prælapsum, fatuum,
Tempus plantationis, tempus quoq; terram arandi,
Tempus mariuagis soluere rudentes nauium.
Tempus uenatoribus per montes feras interimere.
Tempus uero rursus belli, flores autem ueris tempus

Ἄ νοβοδὲ ἐνέμεντο θεοὶ, βίβλασι δ' ἐδωκέν.
 Ἡ δρίων χρονίων τε καὶ ἐνκαλίων φύσιν ἔδρον,
 Ὅ υρανώων τ' ἔδιδ' ἅσι θεὸς νόον ἀφάσσοιο.
 Π ὡς ἔδ' ἄγχι, καὶ πρὶ προφάσσει, καὶ εἰς ὅ, τι λήξει
 Κ ὅσμοσ' ὅλθ' πολλοῖσι κενεσμένονσ' ὀδοῖσι κόσμοισ'.
 Ἡ μάθον, ἢ τὰ, νόησεν, ἅ μὴ θνητοῖο νοῆσαι.
 Ἄ υτὰρ ἐπὶ δὴ ταῦτα διεξερχόσθω νεότητι,
 Γ νύματι θάοτορῳ δώσω φάσας, ἅσας κέ κεν θε
 Κ αχρὶ ἀνιχνύων τε, καὶ ἐς φάος αἰνέοι δάδωσι,
 Κ αὶ σάθμω βιότοιο φάων κινήμασι θέοισ',
 Ὡ σ' κεν ἀοσσητῆρα σιωέμπορον ἢ γεμονῆα
 Χ εἰσὸν ἔχων, κοῦφῃσι βῶν ἐλπίσιν ἄνθεν ἄρθεω,
 Κ αὶ ζῶης κερταρῆς τε καὶ ἀλήκτοιο τύχημι,
 Μ η κέ τ' ἀληθείης ἰνδάλματα τηλόθε λούσων,
 Ὡς τε δι' ἐσὸ πῆροιο καὶ ὕδατος ἀσφαιέοντα.
 Ἄ υτὼ δ' ἀρεκίλῳ θεδύμηνος ὁμμασιν ἀγνοῖσ',
 Ἡ ε' πρῶτον πύμαρ' τε, τρεῖσ' ἀσ' θεότις μονόσε πῆροσ'
 Ἐ νφάος ἐν τρεῖσ' ἁμαρτῶμασιν ἴσοι θεοῖσι.
 Δ ὀρκο μνηστὸς ἐμῆς μήδων μέγαν, ὅς ποδὶ πάντων
 Μ ὕδοισι πυκνῶσι κενεσμένονσ', ὅς σιωαίειρον
 Ἐ κ πῶρατων, γλασῆσι τ' ἐνὶ πλεόνεσσι κερταρῶν,
 Ὡς αὖτις κληῖδα λάρων κρητῶν χρισὸν,
 Κ αὶ βίον αἰψήωντα, πρὸς ὃν πάτῳ ὁμμα πταίνω.
 Ἐ ἴτοι καὶ βακὼν χραμαλφτόρον, ἀλλὰ μετῴαζ
 Μ ἔδοισι μεγάλασι βίον πυκνόφονος ἀνδρός.
 Κ ρεῖσιν δάδ' ἔχειν μέγαλ' ἔχειν, ἢ πρῶτα πενιχρῶν.
 Ὡ σ' ἴπτασ' ἀετοῖο καὶ τῶν ῥοιζέντος ὕπιδεν,
 Ἡ ἐ χαμαιπετέων κερταρῶν ἔσθ' ἡερα τέμνειν.
 Τ αῦτα πάτῳ ποθέω. σὺ δέ μοι τελέσειας ἐέλθωρ.
 Ν αὶ λίρμαι. τῆς σῆς δὲ γλυκαῖδος ἀπὸ μ' ἔρπε.
 Ν αὶ λίρμαι, κερταρῶ λαβαλμεθα, ὃν προσόντα
 Ἐ σιν ἐλαιν. ζητεῖν δὲ πῶρα βέβαντα, μάταιον.
 Κ αὐρὸς φυταλῆς, καὐρὸς δὲ τε γαῖαν ἀρόσφιν.
 Κ αὐρὸς πρὸς ποροῦσι λῶν πρὸς μνήσια νηδν.
 Κ αὐρὸς θερητῆρσι κατ' ἔρεα θήρασ' ἀναιρεῖν.
 Κ αὐρὸς δ' αὖ πολέμοιο. τὰ δ' αὖ θεα, εἰαροσ' ὥρη

II iii

164

Τί κτεινέως δὲ λόγῳ ἐστὶ δέοις ἀνθρώποις καὶ ῥῶς,
 ἢ νίκη θόρυμῳ τῶροι ψυχῶν πνέουσιν ῥῶτες,
 ὅς οὐδὲ τί ποτε πολλοῖσι χαράσεται ἀνδρῶν ἦτορ,
 Ἄλλὰ νεογῶν πῶς καὶ λῶς μόνονι τέλει.
 Καὶ εἰζὼν βίοτοιο νέοι βέλλον τ' ἰδὴ γαίης,
 Ἐσθλὴν τε, συγῶν τε, καὶ φάλαγγας ἀμεινον
 Πείθομεν, ἢ τινα μὲν ἴσον ἀρεῖονα ῥῶς δ' ἐπιθήσεται.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ οὗς μὲν ἴσον πάλῳ, οἷς σύ γ' ἀρίστους
 Ἐνδομέων γλῶσσάν τε καὶ ἔατα, καὶ νόον ὠκύν
 Ἐν πάλῳ νομοῖσιν ὁμῶς, ἀδελτοῖς τε δετοῖς τε.
 ὅς οὐδὲ μὲν ποτὶ πολλοῖσι, καὶ καὶ θαῦμα πᾶσι δέσσιν.
 Ὅϊός σε καὶ βασιλῶσι πῆρις μὲν ὀνόματι,
 Καὶ μετ' ἀρετῶν τιμῶν μὲν, εἰ ποτ' ἔλῃ γέ,
 ἢ νίκη θόρυμῳ ἔχουσιν ἀρετῶν μὲν ἰδέσθαι.
 Καὶ πλούτῳ κομῶντα, καὶ αἵματι, καὶ πᾶσι δέσσιν,
 Ἐἰδὼς τε, μέγας δὲ, παλαιότατοι σὺν ὁμοῖος
 Ἄλλοι δὲ κῆρ ἐχέουσιν, ἢ αἰτῶν μελεαγρῶ.
 Ἄλλὰ καὶ ὥς, μὲν ἴσον πάλῳ κλήϊον ἀπάντων,
 Ἐμπεδὼν, ἀσφάληκτον, ἀγήραον, ἄβροπον, ἔσθλόν,
 Ἄλλοι δὲ πᾶσι μὲν οἰσιν ἀεὶ ὀνόματι λυγρὰ βασι.
 Κλήρον ἔχειν ποτὶ πάλῳ παῖδ' ἴον, ὥς ποτε λόγῳ
 Σπῆρτιν αἶμα, πάλῳ πάλῳ γένος, πάλῳ πάλῳ ὄμιον,
 Καὶ σκῆπτρον πάλῳ πάλῳ εἰς ἡμέας αἰὲν ὀδύον.
 Κεκροσμένους τέτληκα πολέων ὑπὲρ ἡμέας γαίης
 Γηλνέον, καὶ εἰδὼς ἔχει παῖδ' ἴον ὄμιον.
 Ἄλλοι δὲ μὲν πάλῳ πάλῳ ἀμύμονα εἰδὼν ἔχουσιν,
 Καὶ συγῶνι πάλῳ πάλῳ τέκνων εἰκόντα τοκήα,
 Ὄσπιν ἀσπλητῆρα νόον, καὶ τῶν πάλῳ φέροντα
 Ἄμμιγα ῥῶς ἀγαθῶσιν, ὅπως τὰ κρείσσονα τῶν πάλῳ
 Φαρμάσσοι, μὲν γὰρ δὲ χεῖρονι νοῦσον ἔχουσιν.
 Καὶ πάλῳ καὶ ὀνόματι ἀδελφῶν, πάλῳ καὶ πάλῳ
 Ἐσθλὸν μὲν πάλῳ πάλῳ λῶς, καὶ δύντα πάλῳ πάλῳ
 Ὄθεν οἷς ἀγαθῶσιν, ὅπως καὶ χεῖρονι ὄμιον.
 Ἄλλοι δὲ ἐγὼ κέλευσά σε τὰ μὲν ἡμέλινα ποθύνει
 Ἐσθλὸν καὶ χεῖρα φέρον πάλῳ πάλῳ. εἰ δὲ κακοῖσι
 Τὸρ ποίμνῳ, πάλῳ πάλῳ μετὰ τὸν ἀπὸ τῆς λῶς εἰς ἴσον

Parit, sic orationum est tempestiua uiris occasio,
 Cum feruentiores animorum spirant amores,
 Neq; formis multis imprimitur interius cor.
 Sed recenter scriptis bonis solis pululauit,
 Et radicem uitæ iuuenes iaciunt in terram,
 Bonamq; odiosamq; quod & consyderare melius
 Suademus, uel aliquē sermonē meliorem his addam
 Vereortuos sermones pater, quibus tu optimus
 Bene excurrens linguaq; & auribus, & mente celeri
 In omnibus legibus simul, inuinctisq; uinctisq;
 Neq; laboribus multis, quod sane & miraculū maximū,
 Noui te & regibus assistentem magnis,
 Et cum optimatibus honoratū, si quādo unq; fuit,
 Cum furentem hastam Achæmenidis incutiebas,
 Et diuitiis elatum, & sanguine, & prudentiis,
 Specieq; magnitudineq; uetustissimis similis
 Aacidis eras, aut Aetolo Meleagro.
 Sed & sic, sermones te plus celebrarunt omnibus,
 Firmum, inconcussum, in senescentem, immotū, bonum
 Semper accedentibus auctum annis.
 Hæreditatem habere cupio paternam, ut olim hasta, m
 Spartiatæ, Pelopisque genus, Pelopeium humerum
 Et sceptrum parentum in filios semper ueniens.
 Cecropidæ cicadam nexus super filiam terræ
 Terrigenæ, & speciem habet paternum uotum
 Vereare meū desyderiū. ipsum irreprehensum noui ego
 Et odiosis desyderiis filiorum cedentem patrem,
 Veluti quēdam auxiliatorem morbi, & oblectamenta ferentē
 Cōmixtim bonis, ut meliora iucundis
 Temperet, paruo autem deteriori morbus abigat.
 Et aliquem & sapientiæ ignarum, sæpe filiū
 Sequentem cupientem sermones, & dantem desyderiis
 Externis bonis, ut gratificetur filio.
 Verum ego iubeo te optima quidem cupientem
 Sequi, & manum ferre pater. si autem malis
 Delecter, filiis me tuis eminus proiice

Grego. I v

τε· ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης, πολλοὶ ἐπίστυσαν εἰς αὐτῶν τῶν σαμα-
ριτῶν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυρήσας· ὅτι εἰπέ μοι πάν-
τα, ὅσα ἐποίησα· ὡς αὐτὴ ἤλθον πρὸς αὐτὸν οἱ σαμαρείται, ἠρώ-
των αὐτὸν μένει παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας· καὶ
πολλοὶ παλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ· τῇ τε γυναικὶ
ἐλέγον, ὅτι οὐκ ἔτι διὰ τὴν σὴν λαλίαν πιστεύομεν αὐτοῖς· γὰρ ἀκὴ
κόκαμεν, καὶ οἶδαμεν, ὅτι οὐ γὰρ ὅστις ἀληθῶς ὁσώτῃς τῷ κῶσμῳ, ὁ
χειρὸς· μετὰ ἧς τὰς δύο ἡμέρας, ἔβη ἡλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπὸ τῆς
εἰς τὴν γαλιλαίαν· αὐτὸς δὲ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν ὅτι προφήτης ἐν
τῇ ἰδαίᾳ παρίδι τιμὴν οὐκ ἔχει· ὅτε οὖν ἤλθεν εἰς τὴν γαλιλαίαν,
ἐδέξαντο αὐτὸν οἱ γαλιλαῖοι, πάντα ἐωρακότες, ὅτι ποιεῖ ἐν ἰδ-
ροσολύμοις, ἐν τῇ ἐορτῇ· καὶ αὐτοὶ ἤλθον εἰς τὴν ἐορτήν· ἡλθεν
δὲ πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν κανά τῆς γαλιλαίας, ὅπου ἐποίησε τὸ
ὑδαρ οἶνον.

τῇ δευτέρᾳ τῆς Ἰίτησ ἐβδομάδος.

πρὸς τὸν βασιλεῖον.

καὶ ἦν τις βασιλικὸς, οὗ ὁ υἱὸς ἠδένει ἐν καπερνάουμ· οὗτος ἀκούσας
ὅτι Ἰησοῦς ἦκει ἐκ τῆς ἰουδαίας εἰς τὴν γαλιλαίαν, ἀπὸ τῆς
πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠρώτα αὐτόν, ἵνα κατεβῇ, καὶ ἰάσῃται αὐτόν·
τὸν υἱόν· ἡμελλε γὰρ ἀποθνήσκειν· εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν,
ἐὰν μὴ σημεῖα καὶ τέρατα ἴδῃς, οὐ μὴ πισεύσῃς· λέγει πρὸς αὐ-
τόν ὁ βασιλικὸς, κύριε, κατέβηθι πρὶν ἀποθάνειν τὸν πατέρα μου.
λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, πορεύου, ὁ υἱὸς σου ζῇ· καὶ ἐπίστευσεν ὁ ἀνὴρ
πρὸς τὸν λόγον, ὃς εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπορεύετο· ἦδη δὲ αὐτοῦ
κατεβαίνοντος, οἱ δοῦλοι αὐτοῦ ὑπὸ τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, καὶ ἀνῆλ-
θον λέγοντες, ὅτι ὁ υἱὸς σου ζῇ· ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἐν ἧς
ἦν κομιτότερον ἔχει, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι χρεὶς ὥραν ἐβδόμην, ἀφ᾽ ἧς
κεν αὐτὸν ὁ πυρετός· ἔγνω δὲ ὁ πατήρ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐν ἧς εἶπεν
αὐτῷ ὁ υἱὸς σου ζῇ, καὶ ἐπίστευσεν αὐτός, καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη· ἦτο
πάλιν δευτέρον σημεῖον ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐλθὼν ἐκ τῆς ἰουδαίας
εἰς τὴν γαλιλαίαν· μετὰ ταῦτα, ἦν ἐορτὴ τῶν ἰουδαίων, καὶ
ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς ἰεροσόλυμα· ἐστὶ δὲ ἐν τοῖς ἰεροσολύμοις, ὑπὸ τῇ
προβατικῇ, κολυμβήθρα, ἣ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ, βηθεσδα, πέντε
σοῦς ἔχουσα· ἐν ταύταις κατέκρητο πλήθος πολλὸν ἀδυνατούντων.
τυφλῶν· χωλῶν· ξηρῶν· ἐκ δὲ χυμῶν τὴν τῷ ὕδατι κέντησιν.

ἄγγελος

ζητεῖ τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσω τῷ ἐφεξῆς τεσσάρτου.

istis. Ex ciuitate autem illa multi crediderunt in eum samaritanorum propter uerbum mulieris testimonium prohibetis, quia dixit mihi omnia quaecumque feci. Cum uenissent ergo ad illum Samaritani rogauerunt eum ut ibi maneret. Et mansit ibi duos dies, & multo plures crediderunt propter sermonem eius. Et mulier dicebant, quia non propter tuam loquelam credimus. Ipsi enim audiuiimus & scimus, quia hic est uere saluator mundi Christus. Post duos autem dies exiit inde, & abiit in galileam. Ipse enim Iesus testimonium perhibuit, quia propheta in sua patria honorem non habet. Cum ergo uenisset in galileam exceperunt eum galilaei, cum omnia uidissent, quae fecerat hierosolymis in die festo. Et ipsi enim uenerant ad diem festum. Venit ergo iterum Iesus in Cana galilaeae, ubi fecit aquam uinum.

Secunda tertiae septimanae

De Regulo. Erat quidam regulus cuius filius infirmabatur capharnaum. Hic cum audisset quia Iesus adueniret a iudaea in galileam, abiit ad eum & rogabat eum ut descenderet & sanaret filium eius. Incipiebat enim mori. Dixit ergo Iesus ad eum. Nisi signa & prodigia uideritis, non creditis. Dicit ad eum Regulus. Domine, descende priusquam moriatur filius meus. Dicit ei Iesus. Vade filius tuus uiuit & credidit homo sermoni, quem dixit ei Iesus, & ibat. Iam autem eo descendente serui occurrerunt ei, & nuntiauerunt dicentes quia filius eius uiueret. Interrogabat ergo hora ab eis in qua melius habuerit & dixerunt ei, quia heri hora septima reliquit eum febris. Cognouit ergo pater quia illa hora erat in qua dixit ei Iesus filius tuus uiuit, & credidit ipse, & domus eius tota. Hoc iterum secundum signum fecit Iesus cum uenisset a iudaea in galileam. Post haec erat dies festus iudeorum & ascendit Iesus hierosolymam. Est autem hierosolymis probatica piscina, quae cognominatur hebraice Bethesda quinq; porticus habens. In his iacebat multitudo magna languentium caecorum, claudorum, aridorum expectantium aquae motum.

Angelus

Quaere reliquum in medio sequentis quaterhionis.

Vt spurium, nobilis rheni iudicatum fluentis,
 Vel purarum aquilæ falsum foetum radiis.
 Da gratiam, quæ patris est magis, q̄ filiis optime,
 Contra ruens a filio in patrem,
 Gloria est enim parentibus filiorum gloria, ut filiis
 Suorū parentum, cōmunis uero gratia & cōmune obprobriū,
 Iam & stadiis totam uitam excusserunt,
 Saltus honore p̄sequuti incōmodos, & cædem uiroꝝ,
 Ferarūq; occisarum inania sapientes, ut ciuibꝝ
 Obletamenta ferre, & gloriā habere supremam cæterorū,
 Popularibus oribus celebratum non diu post,
 Alii certatoribus uictum & diuitia hauserunt,
 Circa puluerem laborantibus inania, aurigisq;
 Aduersa insanientibus sub aduersariis spectatoribus
 Vibratis utrinq; in aerem, libidinibus alii
 Viroꝝ scēminarum flexuosam delectationem habentes,
 Et mimorum umbrosis A lapis, a quibus gena
 Nudatur, strepens ridiculum pro luctu,
 Talia enim insaniunt, suam uitam inter medios
 Ludentes maleficum, quæ enim didicere, docuerunt,
 Et merces solis malorum non ensis acutus,
 Sed opes & diuitiæ, quoniam affectuum auxiliores.
 Facile uero optime se gerunt inter stultos pessimi.
 Illi quidem talia, & quæ adepti sunt pessime,
 Deterius proiecere, iustitia autem recta astitit,
 Tibi uero deus præbuerit quæq; desyderas, qui optimus
 Manum porrigere filiis, & quibus impertiri melius,
 Aliis superuacanea, beata autem, nobis præbueris,
 Non enim multa uolo, multo autem tu dignus ipse
 Esse, ut a patribus non procul longe abigere,
 Quæ gratia si tu simiam habeas mortalis formæ noxam
 Aureis laqueis collum circumdatum?
 Non enim ornatus immutauit ridiculam formam leuem,
 Quæ autem gratia asino ferre auri talenta?
 A sinus & inauratus ualde existens ruditum canit,
 Neq; gratia plumbi structos enses occultare

ὧς νόστον, διχλεύος ῥήνου κριθέντα ρέεθροις,
 ἦ καθαρώων ἀετῶν ἰδοῦσ' ἄκτινας.
 Δὸς χάριν, ἢ παῖδός οἱ πολέον ἢ παυδὸς ἀρ' ἴστ',
 ἔμπολιν αἰῶστος παρ' ἡέρος ἐσ χλυετῆρα.
 Κ' ἴδους γὰρ τεκέεσσι τέκνων κλέος, ὥς τεκέεσιν
 ὧν τεκέων. ξυλὴ δὲ χέρις, καὶ ξυλὸν ὄνειδος.
 ἦ δὴ καὶ σαλίοισιν ὄλυν βίον ὕζετινάξαν,
 Ἄλματτα τιμήθεντες ἀνάρσια, καὶ φόνον ἀνδρῶν,
 Θηρῶν τ' ὄλυν μύων κενόφρονος, ὥς παλὴταις
 ἦρα φόρειν, καὶ κ' ἴδους ἔχειν παλαισίων ἄλλων,
 Γαυδῆ μοισ' ἐσμὸν τεσσά βραχὺ μὲν οὐκ ἔστι δὴρόν.
 Ἄλλοι ἀεθλοῦ τῆρος βίον καὶ παυτοῦν ἀφυσαν,
 Ἄμωλ κ' ἴνιν μόγεουσιν ἐπώσια, λυτοῖσι τε
 Ἀντίπαλ' ἀφαιδέουσιν ὑπ' ἀντιπαλῶσι δεηταῖς
 Παλλομύοις ἐκείτ' ὀδρῶν ἐς ἡέρα. ὕβρεσιν ἄλλοι
 Ἀνορῶν θυλὺ τῶν πολυκαμπαῖα τῶν ἐχρυντες,
 Καὶ μέθρον σκιόρῳσι ῥαψώμασιν, οἷς ὕψος ῥοῖ
 Γυμνῶται, φοφέστα γελοῖον ἀντί γόιο.
 Τόια γὰρ ἀφαιδέουσιν, ἐὼν βίον ἐν μεγέτοις
 Παίξοντες κακοῦ γέν. ἄ γὰρ μάθον, ὕζετινάξαν.
 Καὶ μετὰς μόωσι κακῶν ἐφασγανόν ὄξυ,
 Ἄλλ' ἀφενος καὶ παλῶς, ἐπεὶ παθῶν ἐπ' ὀργῇ.
 Γ' εἰα δ' ἀρ' ἴδουσιν ἐν ἀφαιδέεσσι κακῶσι.
 Κεῖνοι μὲν δὴ τῶτα καὶ ἀκτῆθεν κακῶσι,
 Χεῖρον ἀπερ' ἴδαντο, δίκη δ' ἰθεία πᾶσι.
 Σοὶ δὲ θεὸς ὁπείσειε τὰ τ' ἐλθεῖ, ὅς ἴσ' ἀρ' ἴστος
 Χεῖρ ὀρέγειν τεκέεσσι, καὶ οἷς δευτέοι ἀμεινον.
 Ἄλλοισιν τὰ παλαιά, τὰ δ' ὀλβία, ἢ μὲν ὁπείσοις.
 Οὐ γὰρ πᾶσι δέλεος, πολλὰ γε μὲν ἄλλως αὐτοῖς
 ἔμμελαι, ὥς πατῶν μὴ τηλόθεν παλὸν ἐλαύνειν.
 Τίς χάρις λυτοῖσι τῶν ἐκῆς, βροτοειδέα λυβῶ,
 Χρυσέοις βρόχοις δέριον παλὺ γυνώσκοντα,
 Οὐ γὰρ κῶσμος ἀμειψέ γελοῖον εἶδος ἐλαφόν.
 Τίς δὲ χάρις καὶ θῶνι φόρῳ χρυσοῖσι παλῶντα,
 Καὶ αὐτῶν καὶ πολλὸν χρυσοῦ ἐων, ὀκνητὸν ἀείδει.
 Οὐ δὲ χάρις μολίβοιο τετυγμένα φάσγανον κούρην

Αρνυρέοις κολεδίσι, τὰ μὴ πολέμοισιν ὄνειαρ.
Τόος γὰρ βροῦσ' ὄσιν, ὅτ' ἐκ το θεμονῶν ἄδρ' ἦ.
Τὸρ μαλόγου τόδ' ἄκουε, θεὸς δ' ἐπιμαρ' τυροῦ ἔσω.
Καὶ γὰρ καὶ θεὸς ὄσι λόγου θνητῶσιν ἀνάλων.
Ταῦτα πὰ τῶν παρ' ἐμείο, φύσις, δόπως, ἀσπεύς, ἰοβῶς,
Ἡματὰ τε νύκτας τε διλυεκέσ' εἰς ἐν' ἀγίρην.
Τἀλλὰ δέ μοι πρᾶσθαι, θεὸς, χρόνος, ἐλπίς ἀρείων.
Μὴ λήγειν θήγντα πρᾶφασίησιν ἐταίρων.
Καὶ γὰρ καὶ σφυρὺ μὲν πέλεις, ἀένος ὄσιν ἀρίστον.
Μὴ σύ γε μὴ πόντον πῶδε δίδιδι, μὴ σύ γ' ὁδοῖο
Μῆκος, μὴ κτεάνων πῶδε φείδω, μὴ τέτυκ' ἄλλου
Τῶν, ὅσα τλὴν μέγα λυὼ ἀρετλὴν θνητῶσιν ὀφέλλω.
Πολῶν τοικτεάνων προφάρεσθρος δὴ χομαί εἶναι,
Πρωτότοκος καὶ πρῶτος, ἐς ἔνομα παῖδες ἀείρας,
Ἔιπνα καὶ τόδ' ἔχει γλυέταις χάριν, ὥς πῶρ ὅϊο.
Ἐἰδὲ σέ γ' ἡ κτεάνων αἰρεῖ πόθος, ἡ σέ γε παιδὸς
Θηλὴ τῶρος, μαλακὸς, μηδ' αἰὼς ἐγγύθι τῶν πῶν,
Φλόξ καὶ μῆος ἀνῖστα, μῦθαινο μὲν ἡ τε τάχιστα,
Φθέρωμαι, ἔκ' ἐθέλων μὲν, ἀτὰρ σύ με καὶ δ' κελεύεις.
Ὀὕποτε σοι φίλ' παιδὸς ἐγὼ πὰ τῶν οὐνομ' ἀνάλω,
Ἀλλὰ πὰ τῶν σφ' παίδι πέλεις θεὸς ἀντὶ βροτῶ.
Μὴ φάξῃς πτεγὴν πταμὸν μέγαν ὠδίνουθεν,
Μὴ δὲ φάος λυχνόιο θάοι, λήχωντος ἐλαίου.
Ἡφυτὸν ὁρροσερῆσι παινόμενον προχοῇσιν.
Ὀἰ γε, θρέψον, ἐπ' ἔδωκε, ῥόον, φάος, ὄρνος ἀέξων.
Μὴ τῶρ ἐμὴ, σὺ δ' ἐμῇσι λιταῖς ἐπαρήγε καὶ αὐτῇ,
Ὀφάσκ' ἀμφοτέρωσι χαρίσιον ὕμνον ἀείσω.
Μὴ δὲ μόνον πηλοῖο ὕπερ μιν δῖαδε λέξαι
Φρασσα μὲν οἷς, ὅτι φρεῖ πῶδε δομέουσι τοκῆς,
Ἀλλὰ καὶ ἀθανάτων ψυχῶν γλυέτας καλέσμε.

ΝΙΚΟΚΛΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥἱΟΝ.

Εκνον ἐμὸν, μὲν τοῖς πρὸ θεῶν, πρὸ θεῶν τὰ φέρεις.
Τκαὶ τὸς γὰρ μὲν τοῖς ἐπιτῶρμα, ὅς πῶρ ἔδωκε
 χεῖρ' ὅς ἀνὰ μὲν ὁρροσερῆσι, βίβ' φάος, οἷον ἀπ' ἄλλων
Αδρον ἐπουρανίης ὅς αὐτῶς, ὅς δὲ γὰρ αὐτῶς
Ἀβρόμενος πηλοῖσιν ἐπὶ πωνυμῆσι γέγηθεν,

A rgenteis naginis, quæ bellis non sunt utilitas,
T alis enim est homo, cum extrinsecus solū eleuatus fuerit,
F inem orationis hunc audi, deus autem testis adsit.
E t enim & deus est ratio hominibus imperans.
Hæc pater a me, natura, mos, infinitus sudor,
D iesq; noctesq; continue in unum cogere.
A lia uero mihi abs te, deus, tempus, spes melior
N e desinere acuentem monitis sociorum,
E t enim & lignatori securis robur est optimum,
N e tu quidem ne mare horreas, ne tu quidem uia
L ongitudinem, ne facultatibus parcas, neq; alicui alii rei
E orumquæ magnam uirtutem mortalibus augent,
M ultis quidem facultatibus præstantior gloriore esse,
P rimigena & primus, in nomen patris sublatus,
S iquam & hoc habet parentibus gratiam, ut existimo.
S i uerote quidem uel facultatum tollit cupido, uel te qdē filia
E ffœminator, mollis, maternus prope cadens,
F lamma est stipula ascendens, marcensq; celerrime,
D icam, non uolens quidem, uerum tu mihi & hoc iubes,
N unq̄ tibi dilectoris filii ego pater nomen applicabo,
V erum pater tuo filio sis deus pro homine,
N e obstruas fontem fluuium magnum parturientem,
N eq; lux lucernæ moriatur, desinente oleo,
V el plantam non rorulentis crassescentem hostiis,
A peri, ale, riga, fluentum, lucem, ramum augens,
M ater mea, tu uero meis precibus fer opem & ipsa,
V t utrisq; gratiarum hymnum concinam,
N eq; solum luti quod non nullis placuit dicere
C onsyderantibus, quod carnibus timent parentes,
S ed & immortalium animorum parentes uocem.

NICOCLI AD FILIUM.

f Ili mi, sermones cupiens, cupis optima,
E t ipse enim sermonibus delector, quos tradidit
C hristus rex hominibus, uitæ lucem, quale a cæteris
D onum cœlesti e curru, neq; enim ipse
E latus multis appellationibus delectatus est,

A liud quid ante uerbum uocatus, sed audi
 Sermonem meum, patris autem monitus est optimus,
 Et canities, iuuentute plus habet, historiam enim
 Tempus, historia uero genuit sapientiam alatum,
 Quapropter mea uerba animaduertas, & enim melius
 Fili mi, in ceteris quidem patre & melior fueris.
 Gaudet enim pater superatus a filio bono,
 Et plus, quam omnes superare diuinis legibus,
 Quibus hoc uniuersum colligauit pater magnus. e uerbo aut,
 Firmiter stabiluit suam possessionem pamanis,
 Illud tamen uolo te paternum o fili habere,
 Pudorem maiorem, quam nunc parentibus ostendisti.
 Filius & ego fui boni patris, sed hoc non dum
 Venit a nostris oribus uerbum, neq; sub dentibus.
 Neq; enim neq; deo gratum est uerbum,
 Quod pater, si me genuisti, parua gratia, non enim mihi sane,
 Tuo autem desyderio, tuae carni gratificans me plantasti.
 Sed educaisti postea? cur enim genuisti? quam ingrata
 Vox, & mundi solutio, magnaq; generationis.
 A more quidem colligauit natura parentesq; filiosq;
 Ne labor erga filios absceinderet parentes,
 Et morti gigneremus incuriosi eorum quos genuimus,
 Quapropter & bellum graue suis pro filiis parentes
 Statuunt. quippe enim dixisti uerum usq; ad mortem.
 Fuci, pantheraq; boues, apri pisces, aues,
 Omniurursus supra cetera mortaliu genus, si autem legibus
 Tot cesserimus, tota uita perit obscura,
 Quis enim amplius filium complectetur, aut optima
 Precabitur, aut cupienti sermones, aut aliud qppia annuet?
 Quis partem facultatum imptietur ut decet?
 Si debitum, non gratia est, quod a patre filius ceperit,
 Et nihil quidem habens pudoris legem extra iaciat;
 Bene aut passus, ingratam habere linguamq; mentemq;
 Animaduerte uero si tibi quis occurreret mente praeditus
 Non solum hominum nos genus, sed dei,
 Horum antea. parentes uero secunda sunt filiis

Ἄ μὲν πρὸς ἀνὴρ λόγῳ καὶ λόγῳ μένος. ἀλλ' ἐσέκουε
 Μ ἴσον ἐμὸν, παῖδες δὲ πρὸς αἴφαισιν ὅσιν ἀρῖστη.
 Κ αὐτὰρ ἴη, νεότλητος ἔχει πλεόν. ἰσορίλῳ γὰρ
 Ὅ χρόνος, ἰσορίη δὲ τέκεν σοφίῳ πρὸς ὁρέσαν.
 Τ ἔνεκ' ἐμῶν ἐπέων ἐμπαῖζο, καὶ γὰρ ἄμεινον.
 Τ ἐκνον ἐμὸν, τὰ μὲν ἄλλα, παῖδες καὶ φέρτερος εἴης.
 Χ αἰρὲ γὰρ τε πατὴρ ἡρώων μένος υἱὸς ἀδελφεῖ.
 Κ αὐτὰρ πλεόν, ἢ πάντων κρατέων θεοῖσι νόμοισιν,
 Ὅ ἴσ' ὅδε πᾶν στυγέει πατὴρ μέγας. ἐκ δὲ λόγῳ,
 Ἐ μπεδὸν ἐσέειχεν ἔδον κτεαρ ἀμφοτέρων.
 Κ εἶνο γὰρ μὲν ἐξέλασσε πατὴρ ἰον ὡς τέκος ἴκλιν,
 Ἀ ἰδὼ πλεονεκτήσει, ἦς νῦν τοκέεσσιν ἐφύλασσε.
 Π αῖς καὶ ἐγὼ γλὺνόμενῳ ἀγαθὸν παῖδος, ἀλλὰ τόδ' ἔπειτα
 Ἥ λ' ἔνθα ἀφ' ἡμετέρων σομάτων ἔως, ὅδ' ὑπὸ ὀδόντι.
 Ὅ υδὲ γὰρ ὅδε θεῶν κεχειρισμένος ὅσιν ὁ μὲν ἴσος.
 Ὡ πᾶσι τὸν, εἰ μὲν ἐφύλασσε, βαλὴ χάρις. οὐ γὰρ ἔμοιγε,
 Σ ὡς δὲ πρὸς, σὴ σαρκὶ χειρὶ ζόμενος μὲν ἐφύλασσε.
 Ἀ μ' ἐβρεψάσθ' ἐπειτα, τί γὰρ τέκεσ', ὡς ἀχάριστος
 Φ ὦν, καὶ ἡσμοιο λῦσις, μεγάλῃς τε γλὺνέθλητος.
 Φ ἰλ' ἔμην στυγέεισε φύσις τοκέας τε γόνους τε,
 Μ ἢ μόρος ἀμὲν τέκεσσιν ἀπορρήξειε κηλῶς.
 Κ αὐτὰρ ἀνὰ ἴω τίκτω μὲν ἀκηδέες ὧν τεκνέμεσθαι.
 Τ ἔννεκα καὶ μὲν αἰνὸν ἐοῖς πᾶσι παῖσι τοκῆος
 Ἰ σάν τ' ἢ γὰρ ἐλξάσθ' ἐπὶ τὴν μὲν ἀχρὶ μέροιο.
 Σ φῆκες, πρὸς δὲ λῆσ τε, βόος, σύος, ἰχθὺς, ὄρνις,
 Γ αῖτων δ' αὐτὸς πρὸς ἀλλὰ βροτῶν γένος. εἰ δὲ νόμοισι
 Τ ὅσοις εἴησι θεοὶ μὲν, ὅλως βίος οἴχεται αἴσας.
 Τ ἴς γὰρ ἐθ' ἡμεῖς προσπύξεται, ἢ τὰ φέρει
 Ἐ υξεται, ἢ ποθέοντι λόγῳ, ἢ ἄλλοτι νύσει.
 Τ ἴς μοῖραν κτεάνων ἀποδύσεται ὡς ἐπέοικεν,
 Ἐ ἰχθὺς, οὐ χέρις ὅσιν, ὅκεν παῖδες υἱὸς ἐλῆσι.
 Κ αὐτὰρ μὲν ἐχὼν αἰδοῖ νόμον ἐκτοθι βαλμοῖ.
 Ἐ υδὲ πατὴρ ἀχάριστον ἔχειν γλῶσσάν τε νόον τε.
 Σ κέ π' ἐοδ' εἴκεν σοὶ ἦσ' ἀπαντήσιν ἐχέφων.
 Ὅ υκδίων μὲν ὅσων ἡμεῖς γένος, ἀλλὰ θεοῖο,
 Τ ὧν δὲ πάρος. πατέρων δὲ, τὰ δὲ τῶν εἰσι τέκεσσι

Ὁ ραυνα τῆς χριστοῦ θεοῦ μεγάλου γένεθλης.
 Γαῖαν ἔλκεν, δῶκεν δὲ νόον, μικτὸν δ' ἀνέδρεον
 Ἐν γένος ἀμφοτέρωθεν, ἐπιχθόνιον βασιλῆα,
 Σωμακοφονέοντα, θεὸν θετὸν δύσε βέοντα,
 πολλοῖσιν τε καὶ ἰσι κυκλῶμενον εἴθα καὶ εἴθα,
 ὃς κεν εἴς τε πλεόνεσσιν ἀνέμπεα θυμὸν ἔχωμεν.
 Ἀλλ' οὐπω τίς τόσσον ἀπὸ φανόσ' ἤλυθεν ἐσθλῆς,
 οὐδὲ ὅσον νεότητος ἀπηνέος αἵματι βραδίῃ,
 ὃς ἔδ' ἀπὸ σόματος ῥῆξαι κακὸν ἀντιθέοιο.
 οὐκ ἐθέλον τὰ μέεργα, ἐπεὶ δέ μ' ἐοργας, ἔτι σαο.
 Ἡν δὲ πάλαι μεθέης με, βροτὸν πάλαισιν ἀντὶ βροτῶ,
 Δὸς βροτῶν, δὸς πλοῦτον, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἐδωκας.
 Δὸς μέγα θυὸς καὶ κράτος ἐν ἄεσι πλεῖστα φέρεις,
 Θέλον ἐγχοῦ ἔχειν, νόστοις δέμας οὐχ ὑποκλίνων,
 Ἀλλά τε, οἷς μέγας ὄλβος ἐν ἀνθρώποισι μεῖξεται.
 Ἡ γὰρ θυσίαις τε καὶ θυγατρὶσι γοαίρην.
 οὐ γὰρ μοί τι νέμωσι δέμας ἡγήνην τε δέμας τε.
 Κλέος ἰμείρων δὲ πῆρ' ἡγάγες, ὡς πᾶν ἅπαντα,
 ὃς καὶ ἐπιχθονίοισιν ἀοιδίμοις δέμας καρτεῖς.
 ταῦτα θεοὺς γέεσι καὶ ἀφ' ἀέρος διδύδω,
 οἷς πλεῖστοις θεοῖς ὅτι κακοὶ πλεῖστοις ὁππότε.
 Ἡμεῖς δ' ἐν πάντεσι θεὸν μέγαν ὑμνείωμεν,
 Ἐσθλοῖς τε θυγατρὶς τε, εἰς γὰρ τεκέων δόξα τεινῶν.
 καὶ μετὰ πλεῖστον ἀνέκτα ἐπιχθονίου γένεθ' ἑσθλῆς,
 οἷς με φάουσι ἐπλησθῆναι, ἀφ' ὧν τεινὰς εἰς εἰς οἶοντα,
 καὶ γὰρ μετὰ πλεῖστοις ἐμαῖς, καὶ πᾶσι φαάνθι.
 Σιγήσω καὶ σιωπῶν κλέων μέγαν, ἔρανον δὲ θυγῶν,
 οἷς με παμφανόωντα διαμύσει, νῶτα θαλάσσης
 αὐτῆς ἴσα μένης τε, ὅτι καὶ θαλάμβος ἐμοί γε.
 Γαῖαν εὐσέβον, ποταμῶν ῥέον, ἥρα πνυθῶν,
 ὃς ἑσθλῶν, ἀν' ἑσθλῶν πνυθῶν, βροτῶν φύσιν, ἡδύων τε,
 οἷς θεὸς πρὸς θεὸν ἐμοῖς φάεας ἰσάπεζαν,
 ταῦτα πατὴρ μεγάλου πατρὸς παρ' ἐσθλῶν ἐμοί γε.
 τῷ, μή μιν ἰσοῖσιν ἀμείβεσθαι γένεθ' ἑσθλῶν
 Θαρσάλως, καὶ θάρσος, ἐφ' ἑσθλῶν ἐκ τῶν μετῶν.
 μή σι τίς καὶ ὅτις ἀπ' ἑσθλῶν ἡμετέρω

Instrumenta Christi dei magni generationis,
 Terram cepit, deditq; mentem, mixtumque ostendit
 Vnum genus utrinque, terrestrem regem,
 Corpore male sapientē, deum positivum pietatem colentem,
 Multisque malis interturbatum hinc & inde.
 Ut in pluribus inflexum animum habeamus,
 Sed nondum quis tantum a mente venit bona,
 Neque tantum iuventutis immitis sanguine efferbuit,
 Vt hoc ab ore prorumperet malum diis inimico.
 Non uolentem me fecisti, postq; autē me fecisti, honorasti.
 Si autem formatum dimiseris me, mortalē formans p mortali,
 Da sapientiam, da diuitias, quonia in pluribus dedisti.
 Da magnitudinem & pulchritudinem ut in urbibus excellam
 Fortem hastā habeam, morbis corpus non subiectum,
 Aliaque qbus magnæ opes in hominibus mensurantur
 Vel cessabo sacrificiisque & precibus honorare.
 Non enim mihi aliquid tribuens, ligasti animūq; corpusque,
 Gloriam autē desyderans pduxisti, quē admodū omnia,
 Vt & terrestribus celebris o beate sis,
 Hæc odiosis deo & inconsultis dentur,
 Quibus diuitiæ deus sunt mali fictoris sequacibus,
 Nos autem in omnibus deum magnum celebremus,
 Bonisq; odiosisque hoc enim filiorum amabilem.
 Et post primum regem terrestres parentes,
 Qui me luce replerunt, a quibus trinitas in unum ueniens,
 Et splenduit mentibus meis, & omnibus apparuit,
 Tacebo mundi circulum magnum, cœlum latum,
 Oculis lucentia transparentibus, terga maris
 Ipsius stantisque, quod sane & mirum mihi quidem,
 Terram postea, fluuiorum fluxum, aerem spirabilem,
 Tempora flores iocundos, mortaliū naturam, aeriorumque,
 Quæcūque deus proposuit meis luminibus mensam,
 Hæc pater magno a patre dedit mihi quidem
 Quare, ne mihi talia respondere genitori
 Confidenter, & fiducia euasit audacia extra modum,
 Ne tibi aliquis & talis ab aure nostra

Fili calidiorē a patre uerbum ueniat,
 Siquidem natura filiis desyderium præbuit parentum
 Et hoc, natura amare non amantes prohibuit,
 Melius perniciosum ferre patrem, quam an aliis
 Beneficiis affici, mortalibus aut patris solū ad manū respicit.
 Si autem pauper, menteq; captus, & nō membris compactus,
 Quid facies, non manum tuam scipioni præbebis?
 Non humeris tuis tollens me procul feres,
 Veluti Anchisiades genitorem suum e bello?
 Aut dices, quid me parasti? & quid me seruilem petis?
 Da uocem piscibus, & aeriis uolucris,
 Et iis, quæcunq; in terra spirantq; & serpunt,
 Non dicet quid me parasti maris filius o rex Delphis?
 Salsam non uolebam secare uitam semper errabundus,
 Humidum flans, & in sydereum aerem intuens.
 Opera bouis cupio, & montes & latum tergus,
 Et uiuere hominibus communem uitam ut celer equus
 Quam omnibus piscibus lubricis imperare.
 Neq; boues desyderantes maris iter indignantur,
 Non dicet obliquis laborans nexibus uentris
 Amarus serpens, quid me projecisti in terram humū edentē?
 Uolebam erectus esse, uerum tu me uentre uolutas.
 Neq; coruus aquilis similiter in orbem agi
 Quærit omnium regiissimam formam permutatus,
 Amat autem quancunq; habet uitæ uiam.
 Neq; quidem suo fictori unq; dicit figulinum opus,
 Quid nam in me uoluisti immanem orbem peccator,
 Hæc quidem ut tuam flectam mentem carissime filiorum,
 Ut discas examen orationis, & filum trahere,
 Vel proicere q̄ superfluū est, quod autem satis est, continere.
 Neq; fluento iuuentutis cōmittere, sed cohibere,
 Plus dicendorum aliquid manere longe melius est
 Intus, quam aliquid infandum in aerem uerbum ire,
 Nullus enim labor est manere sub labris uerbum.
 Non enim uipereusq; foetus uentrem discindet
 Matrem deuorans, pœnam patris perniciosi,

Τέκνον θορ μοτῶσι παῖδες παῖρα μύθοσ' ἵκηται,
 ἔι γε φύσις τεκέεσσι παῖδον παρσιωε γκῆων,
 καὶ εἰ, φύσις φιλέειν τοὺς οὐ φιλέοντας ὀρυξε,
 κρείσσον ἀτασθαλέον τὰ φύειν πατέρ' ἢ παρ' ἄλλων
 εἴναι παῖχιν. θνητοῖσ' δὲ παῖδες μῦθον ἐς χεῖρα λάβασιν.
 ἔι δὲ πένης, φρονολήξει, καὶ εἰ μελέεσσι πεπηγώς,
 τί προήξει, εἰ χεῖρα τελὺ σκίπτωνι παρέξει;
 οὐκ ὦμαισι τέτισιν ἀφρόμυθός μ' ἐκείσ' οἴσεις,
 ὧς ἄγχι παλαιοὶ γλυέτην ἐὼν ἐκ πολέμοιο,
 ἦ φήσεις, τί μ' ἐπευξάσ; καὶ τί με δοῦλιον αἰτεῖς;
 Δὸς φωνῶν νεώδεσσι, καὶ ἡδύοις πετέλυδι,
 καὶ τοῖς, ὅσασ' τε χεῖρ' ἀνέπει πνείψτε καὶ ὀρπύει.
 οὐκ ὀρέει τί μ' ἐπευξάσ' ἀλὸς τέκος ὧς ἀνὰ δελφίς,
 ἄρμυρὸν ἐκ' ἐθελον τέμνειν βίον αἰὲν ἀλήτησ',
 ὕγρον φυσίων, καὶ ἀνάλυστον ἡέρα λάβασιν.
 ἔργα βροτῶν ποθέω, καὶ ἔρεα, καὶ παλατῶν ὦμον,
 καὶ ζάειν μδρόπεσιν ὁμῶν βίον ὡς ταχὺς ἴππος,
 ἦ παῖσιν νεώδεσιν ὀλιγοθεοῖσιν ἀνάλυσιν.
 οὐδὲ εὐδοκῶν θεόντες ἀλὸς ὄρον ἀχαλῶσιν.
 οὐκ ὀρέει σχολιοῖς ἡμῶν μηδ' ἡμασι γαστρός
 πικρὸς ὄψις, τί μ' εἰλάσ' ἐπὶ χθόνα χεῖρ' ἀνέδοντα;
 ἦ θελον ὄρθιος ἐμμελν, ἀτὰρ σὺ με γαστρί κυλίνδεις.
 οὐδὲ κούραξ ἀετοῖσιν ὁμοίῳ δινάεσθαι
 χρηῖζει, πάντων βασιλεύτατον εἶδος ἀμείψας.
 Στῆρι δ' ἡλύπιδ' ἐκαστον ἔχει βίονιο κέλευθον.
 οὐδέ γ' ἐφ' ἀλάσῃ πῶς ἐρεῖ κεραμῆιον ὀρῶν,
 τί π' ἐπέμοι' ῥοιζήσας ἀφικέαι κνέμεν ἀλίβει;
 ταῦτα μὲν ὥστε τελὺ ἡμέλει φέειν φίλτατε παῖδων.
 ὧς κε μάθης παλαστήσας λόγον καὶ ἀπάργον ἐφέλκειν,
 ἦ εἰδὲν τὸ περὶ σόν. ὃ δ' ἀρ' ἵκον ὅστις καθεξέειν.
 μή δὲ ῥόω νεότῃος ἐπιέμεν, ἀλλὰ κατὰ γαίαν,
 τὸ πλεῖον φασγῶν τι μελύειν πολὺ λυγρὸν ὅστιν
 εἴνδοθεν, ἢ ἡν' ἀφασον ἐσ' ἡδὲ μύθον ὀδύειν.
 οὐδέ τίς γάρ τινος ὅστις μελύειν ἔπει χεῖρ' ἀνέδον.
 οὐ γὰρ ἐχιδναῖός τε γένος ἀλλὰ γαστρά' ἐρήξει
 μήδ' ἀνὰ βραχίων, πονίῳ παῖδός ἐλομεύσιο.

Η δὲ δ' αὖ μὲν τοῖσι τὸν δαΐδ' ἔομε' ἔρωτα
 Πάρος ἐνείη, παῖ δὲ θρῆσος ἦε' ἰππῶν.
 Ὅ' ὑπὲρ βίον βίον τείβοσ' ὡς τέκος ἔπι,
 Ὅ' ὑδὲ γὰρ δὲ μὲν πᾶσιν φύσις, ἀλλ' ἢ μὲν, ἔαδ' ἡ.
 Η δὲ χερσὶ τὸν, θηροῖν ἀλόγοισιν ὁμοίη.
 Ἀλλ' ἡ δ' αὖ πλεκτή τε καὶ ἀμφοτέρωσιν ἐπὶ μικρῶς.
 Ὡς ἀρ' αὖ καὶ τεισὼν γαίης ἀένος οἶδε γαργῶς.
 Ἔντα χερσὶ, ἢ δὲ ἀκαρπῶς, ἀκανθοφόρος θ' ἅμα σίτω.
 Τεισάται δὲ τελέτοισιν ὁδοῖ, καὶ τὸν ματὰ τεισά.
 Η μὲν γὰρ, χαμαὶ καὶ ἐπὶ τοῖς ἵπποισι ποσσὶν,
 Ἐνείη, μαλακὴ τε καὶ ἐς τέλος οἰκτὸν ἄγουσα,
 Κρημνούς τε, λοφδῶς τε μυχῶς, καὶ τάρταρον αἰνόν,
 Η χιπυρὸς ποταμοῖ, καὶ θαλάσσιον ἀγέλοισι μοῖ,
 Ὑψὺν τ' ἐλθὼν μελῶν φωνή, καὶ ἴσις ἀπαιστος.
 Η δὲ, ἴση καὶ ἐπὶ τοῖς, αὐαλέη τε,
 Στεινὴ τε, σκολιὴ τε, καὶ ἀμφοτέρωσιν ἀπάντη.
 Ἀμβλαρῶς ὁδοῖσι, καὶ ἐς τέλος ἔαδ' ἡ ἀγούσα,
 Ὅ' ὑβρὸν ἀσπρόντα, κλέος μέγα καὶ μέγ' ἄσπερος.
 Ἀντὶ τὸν ἀνέκω καὶ θαλάσσι καὶ ἀσπρόντα ἔαδ' ἡ,
 Ἀντὶ καὶ ἀκροτάτοιον φάσ' ὅσον ἔπιν' ἔχοντος.
 Η δὲ τείτη, μεσάτη μὲν ὁδοῖ, μεσάτη δὲ γ' ἀμοιβῆς,
 Ὅ' ὑπὲρ λίαν μαγδρὴ, καὶ κνέουσ' ἔμαλ' αὖ τοῖς,
 Ὅ' ἰον κνέουσ' ἔμαλ' αὖ τοῖς, καὶ μελῶν ἀμφοτέρωσιν.
 Ἀμφοτέρωσιν δ' ἀρ' αὖ τὴν γε τοῖς μίεν καὶ λέουσι.
 Γ' εἴη μὲν πρὸς ὁδοῖσι, ὅσοις νόος ἔστι καὶ κνέουσι,
 Ὑψὺς αὖ, ἀσπρόντα, μοιχοῖς, ἐπὶ τοῖς ὁμοῖσιν,
 Ἀντὶ τοῖς, καὶ ἐπὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Γαργῶς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Ὅ' ἰθακῶν, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Δυσμνήων κεφαλῶν ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Τὸν δ' ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Τεισάται καὶ ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Βαλὼν ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,
 Κνέουσι καὶ ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς, ἀντὶ τοῖς,

Iam uero uerbis tuum perterrebo amorem
 Patris clementia, filii audaciam aere inspergens.
 Non una uitæ existit uia o fili minime,
 Neque enim neque una omnibus natura, sed hæc qdem bona,
 Sed deterior, feris irrationalibus similis.
 A lia uero rursus cōnexaque & utrisque admixta,
 Quæadmodum & triplex terræ robur nouit agricola,
 Fertilis, atque infructuosa, spiniferaque una cum tritico.
 Triplices igitur existunt uiæ, & fines triplices,
 Hæcenim plana, & trita uestigiis multorum
 Lata mollisque, & in finem miserabilem ducens,
 Precipitiaque, tenebrosasque cauernas, & tartarum grauem,
 Vbi ignis fluuii, & dæmones feranimes,
 A nimarumque pernitiosarum pœna, & ultio incessabilis,
 Illa uero aspera, & ardua, aridaque,
 Angustaque, tortuosaque, & circūpreceps undique,
 Accessa non multis, & in finem bonum ducens,
 Cælum sydereum, gloriam magnam, formas excarnes,
 Ipsam ueritatem puram & non umbratile bonum,
 Vsq;ead supremum lumen terminum nullum habens
 Tertia uero, media quidem uia, media qdem permutationis,
 Neque nimium laboriosa, & gloriæ non nimium multæ,
 Veluti temperatæ lucis ad noctem nigram,
 Crepusculum uero utique hanc sapiētes mixtionem uocant.
 Facilis quidem transeuntibus, qbuscūque mens est pessima,
 Mendacibus, homicidis, adulteris, peierationem iurantibus,
 Effœminatis uiris, parentum offensoribus, raptoribus,
 Venti deditis, paludibus inexplētilibus similibus,
 Qui morti uiuentes, suam mortem complectuntur.
 Hostium capitibus hæc uita occurrit.
 Bonam autem secant, quibus uita non in terra est,
 Ter beati, uiuentes in terra carnem supra,
 In iugati, mūdi despectores, cœliuagi,
 Exortes facultatum, miserandi, humi cubantes, soliuestes,
 Parum respirantes, euentres, intestique
 Gloriam unam solam habentes, omnem gloriam hic spernere,

Et diuitias, paupertatemq; & in deum solum respicere,
 Hos quidem ego horreo & timeo infra aspiciens,
 Ut deum celsiorem, cum hominibus adhæserit,
 Et tenim longe supra mortales iuere omnes
 Nos autem rursus mediam uiam imus, neq; malis
 Delectati, & parum attingentes quidem deum,
 Quibus uxorūq; cura adest, & gloriæ amabilis,
 Et filiorum, facultatūq; amicū autem quod ī manus uenerit,
 Huius igitur primum mihi ratio est uitæ,
 Diuitias imprædabiles, facultates īfurabiles, bonas habentis,
 Si quidem non omnia percurri ut desyderabam,
 Neq; totum pertransui sermonum laborem uelis pansis,
 Non enim tuis uerbis pareo, neque me seducet
 Laus mea, laus enim a sanguine est infida
 Sed tamen, honoro te sermonum gloria supra alios,
 Verba enim uitæ fundamenta, quæ me a feris
 Diuiserunt, quibus extuli urbes, & leges adinueni,
 Et deum canto magnæ gloriæ, quibus tollo
 Illustris uirtutis in sumum gloriam, quibus domito
 Odiosi uitii amarum robur, quibus diuido
 Mundos, cœlestemq; & eum qui ad solutionem uadit
 Hic, & animum a corpore, ut uero a formis
 Imagines, ut autem uitarum naturas, & fines duplices,
 Viuentiumq; pereuntiumq; hæc enim deus edocuit,
 Et uerbum stabiliiuit sapientum, & fides firmauit,
 Quomō autem bonorum uirtutem trahit tempus supremis
 Diebus, exemplum ferens scriptam gloriam, ut aut pessimorū
 Infamiam, columnis in immortalibus imprimens,
 Verba, & uiuenti solo uita non indigna,
 Et splendidum spiranti, magna corona, nihil simile
 Floribus uernis una cum aurora tonsis.
 Pereunt autem postea ante diem pereuntem.
 Verba & affectibus medela magna, quibus domito
 Animam afferuentem, mentis nubem, quibus dolores
 Sopio, & modum oblectamenti pono,
 Neq; nimium laborioſis læsus, neq; bonis

Κ αὶ πολλόν, πενίλυντε, καὶ εἰς θεὸν οἶον ὀρεῖσθαι.
 Τ οὐς μὲν ἐγὼ δομέω καὶ δαΐδιαν ὄρ. θε δεδουρηθῶς,
 ὦ σ θεὸν ὑψι μέδοντα, ὅτ' ἀνθρώποισι πελάζει.
 Κ αὶ γὰρ πολλὸν ὑπὸρθε βροτῶν βεβλάσιν ἅπαντες.
 Ἡ μείσδ' αὖ μελέτην ὀδὸν ἰομένην, οὐτε κακοῖσι
 Τ ὄρ πό μιν οὐ καὶ βαυὼν ἐφαπτόμενοι γε θεοῖο.
 Ὅ ις ἀλόχων τε μέμηλε, καὶ δυκλείης ὄρατεινῆς,
 Κ αὶ τεκέων, κτεάνων τε, φίλων δ' ὅ, τι χεῖρας ἱκνέται.
 Τ ἔσθ' οὐδ' ἡπλώϊστον ἐμοὶ λόγος ὅστι βίοιο,
 Γ λῶτον ἀλήϊστον, κτέαρ ἄκλωπον, ἐσθλὸν ἔργον.
 Ἐ ἴρι μὴ πάντεσσιν ἐπέσραμον ὥς ποθέσκον,
 Μ ἢ δ' ὅλυν ὕπερθε λόγων ὄνον ἰστία τέινασ'.
 Ὅ υ γρ' ὅτις ἐπέσας ἐπιπείθομαι, οὐδέ με κλέψῃ
 Ἀ ἴνοσ' ἐμὸς, αἶνος γὰρ ἀφ' αἵματός ὅστιν ἅπτοσ'.
 Ἀ μ' ἐμπλεῖς, τίω σε λόγῳ κλέος ἐξοργνέων.
 Μ υῖθ' οἱ γὰρ βίοιο θεμέλιον, οἷμ' ἀπὸ θυρῶν
 Ἐ χίαν, οἷσιν ἐγχεῖρα ὀλῆς, καὶ τέθμι ἀνδύρον,
 Κ αὶ θεὸν ὑμνέω μεγακυνδέα. οἷσιν ἀείρω
 Τ ἦς φανῆσ' ἀρετῆς ὑψοῦ κλέος, οἷσι θαυμάζω
 Τ ἦς συγδοῆς κακίης πικρὸν ἀένος, οἷσι θαυμάζω
 Κ ὀσμ' οὐδ' ἐραυίον τε, καὶ ὅς' ἰδὲ λυσιπύδων
 Ἐ νθαδὲ καὶ ἡλύχην ἀπὸ σώματος, ὥς δ' ἀπὸ μορφῶν
 Ἐ ἰκύνουσ', ὥς δὲ βίων τε φύσεις, καὶ τῶν ματα διασπῶν
 Ζ αίντων τ' ὅλυν μελῶν τε. τὰ γὰρ θεὸς ὕπερθε δαΐξεω,
 Κ αὶ λόγος ἐσθλὸς ἐσφῶν, καὶ τίσις ὄρασε.
 Γ ὡς δ' ἀγαθὸν ἀρετῶν ἔλκετ' χρόνος ὑστατίοισιν
 Ἡ μάσι, δαΐγμα φέρων γρ' ἀπὸν κλέος, ὥς δὲ κακίστων
 Δ υσκήλειω, σήλησιν ἐν ἀθανάτοισι χαράστων.
 Μ υῖθ' οἱ, καὶ ζῶντι μόνῳ βίος ἐκ ἐπιδούης,
 Κ αὶ γὰρ μὲν πνέοντι, μέγα σέφος, ἔστιν ὁμοῖον
 Ἀ νθεσιν εἰσρινοῖσιν ἅμ' ἡοὶ κερὸς μελῶσι.
 Θ ἡσχοῦσιν δ' ἄρ' ἐπείτα πρὸ ἡμάτος ὅλυν μελῶσι.
 Μ υῖθ' οἱ, καὶ παθέασιν ἄκρος μέγα, τοῖσι θαυμάζω
 Θ υμὸν ὑπὸρθεῖοντα, νόον νέφος, οἷσιν ἀνίστασ'
 Ἐ νθαζω, καὶ μέγαν ἐν φρεσὶν ἡσὶ τίθεμι,
 Ὅ υ τε λίλυ μογδοῖσιν ἀσώμενος, ἔτ' ἀγαθοῖσιν

Ἀ ἱρόμενος. ἔτδρον δ' ἔτδρω σέθμαί μενος ἄλκαρ,
 Ἐ λπίδ' ἐν ἀργαλέοισιν, ἐν οὐδ' ὀσσι δὲ τάρβος.
 Μ ὕθως καὶ βασιλῆας ἄγχι, καὶ δῆμον ἐφέλκει.
 Ἐ ντ' ἀγορήσι τέθειλε, καὶ ἐν θαλίῃσιν αἰάσσει.
 Κ αὶ μύθον αἰχμαλίζει, πρηνὴν δέ τε φάτα τίθεισι,
 Μ αλθαίων ἀπαλῶσι καὶ αἰμυλίοισι λόγιοις,
 Κ αὶ κρηττόν περ ἔόντα, πρὸς μύθος δὴ σίδηρον.
 Ο ῖφ' ἔη κητάρη μύθως πέλων, ὥς περ ἴσην,
 Γ αῦτας ἄγχι μελέεσσιν ὁμοῦσ' ἀγαθὸς τε καὶ καλός τε.
 Ω σ δ' ἀμυμονίη λυρή καὶ λυράς ἐπειθε,
 Υ γχὰς αὐτὴν πόσ' περ ἔδιδας. οἶδα δὲ πομπὴν
 Φ ἀρμακὴν, ὥς λόγος ἦεν. ὃν δὲ μύθῳ μετὰ κίρκῳ
 Λ ἄρπια δὴ πόρε δῶρον, ὅπως κε σύεσσιν ἀρήξει,
 Ο ἷσ' ἐπάρχοις. μὴ δ' αὐτὸς ἔθδοι συοθρέμμοινα φορβύλῳ.
 Μ ὕθον καὶ γολύδα μιν κεράσασθαι θάλασσαν ἄκοιτις
 Ἀ ἱγυπία, δῶκεν δ' ἔλκνη ἐφ' ἡἴον ἐσθλόν,
 Ν ηπὲν θέσ' τ', ἀχρόν τε, καὶ ἐν ἐπὶ λήθον ἀπάντων.
 Κ αὶ μῶλον σπένδοντα, καὶ ἄγχιον οἶδμα θαλάσσιον
 Π ολλαί κ' ἐκ προφυγῶν τις, ἐπὴν θεὸς ἴχθους εἴη,
 Τ ὄνδε συνεξέστασσε θίλιν κτέαρ οἶον ἀπ' ἄλκων.
 Ω πλέον, ἢ πλεόνασιν ἀγάλλεται ἄλλος ἐπ' ἐσθλοῖς.
 Μ ὕθως γὰρ τε βροτοῖς αἰδοῖον ἀνδρῶν ἰδέσθαι.
 Τ εκμηροῦ δ' ὀδυσῆϊ, τὸν, ἐκ πόντοιο φυγόντα
 Γ υμνόν, καὶ μελέεσσιν ἐπὶ μύθον αἰπὴν ἀλήτην,
 Μ ὕθωσιν πυκινόισιν ἰκέσιν αὐτὴν αἰσθάντα,
 Π αρθενική περ ἐστ' ἡδέασθαι καὶ βασίλεια,
 Φ αεικέας τ' ἐδέξε, καὶ ἄλκην ὁ βασιλῆϊ,
 Ξ εἶνον, ναυηγῶν, πάντων γόρρα δ' ἔτδρον ἄλκων.
 Μ ὕθως καὶ πλεόνασιν ἐπ' ὁμμάτα πικρὰ φερούσις
 Β ασιανίης, τελέθεισιν ὑπὸ τῶν τῶροι. οὐ γὰρ ἀρ' ἴσους
 Ο φθόνος, οἷς δ' ἀδύκητος ἔβη τύφος, οἷδε παλαίην.
 Ω μύθωι μύθων ἐπιδιδόει, ὥς ποθέεσκον
 Σ οῖσ' ἀγαθὸς ἐπέεσσιν ἐμὸν λόγον ἰσοφασίλιν.
 Ἀ λλά τὰ μὲν, καὶ τέ μῦθ' αὖ, τὰ δ' οὐδ' ἀνός. ἄλλα δὲ παιδὸς
 Γ λῶσα θίλη κατέλεξεν, ἐπειρὸ μὲν οἱσι πῶθωσιν
 Ἐ κ πολλὴν νεότητος, ὅμοι πλέον ἦτορ ἐχέει.
 Ἀλλ' ἴθι μοι

E latus, alterum autem altero ponderans adiumentum,
 S pem in rebus difficilibus, in serenis aut timorem,
 V erbum & reges agit, & populum trahit,
 I n forisq; germinauit, & in conuiujs dominatur,
 E t laborem armat, mansuetumq; hominem reddit,
 M ol liens teneris & blandis sermonibus,
 E t quauis ualidum existentem, ignis robur ueluti ferrum,
 O rphæ citharæ fabula fuit, ut assimilo,
 O mnes du cens modulationibus simul bonosq; malosq;
 S ic etiam A mphonia lyra & lapidibus persuadebat,
 A nimis cotrariis faxeis, noui autem mercurii
 M edicamentum, quod sermo erat, quem eunti ad C ircen
 L aertiadæ præbuit muneri, ut suis opem ferret,
 S uis sociis, neq; ipse edere altricem suam escam,
 V erbum & Polydamna temperauit Thonis uxor
 A egyptia, dedit autem Helenæ munus bonum,
 I lluctuosum, & sine bile, malorū obliuionē inducēs omnium
 E t bellum lugubre, & ferum æstum maris
 S æpenumero effugiens quis, cum deus propitius fuerit,
 H unc simul seruauit, caram possessionem solam ab alijs
 Q ua plus, quam pluribus exultat alius in bonis,
 V erbum enim mortalibus uenerabilem uirum efficit,
 C oniectare autem ex V lyxe, quem e mari elapsum
 N udum, & membris uexatum graui profugum,
 V erbis prudentibus supplicem occurrentem,
 V irgo licet existens reuerita est, & regina,
 P hæacibusq; ostendit, & Alcino regi,
 H ospitem, naufragum, omnibus honoratiorem alijs,
 V erba & pluribus oculos amaros inducente
 L iuore, sunt superiora, non enim optimis
 I nuidia, quibus aut improvida incessit supbia, nouit luctari
 O sermones sermonum indigui, ut desyderabam
 T uis bonis uerbis meam orationem æquari
 V erum hæc quidē arripui, alia uero nō fuit uis, alia uero filij
 L ingua cara cōnumerauit, festinantibus desyderijs
 E cana iuuentute, quod mihi plus cor excitar,

Sed abi mihi parentumq; precibus & tuis obtemperans
 Promptus, integerq; cum spebus optimis
 Quo cupis, ductor autem te ducat paternus bonus,
 E tenim in nostram uitam deus oculos iacit.
 Siue te attica oblectauit lusciniæ, siue te incundæ
 Phœnicis inclyta urbs, legum sedes Aufoniarum,
 Siue te Alexandri solum magnum, ubiq; multorum
 O nerariam complens quis, sua ad domicilia agit,
 O mnis quidem uestris cursilis terra existat
 P edibus festinantibus, & flores pulchros producat,
 E t fluii, strepant mansuete, omnis autem pontus
 N auem ferat spiritibus lenissimis in portum,
 D elphis aut tranquillum supra more dorsa clavis
 O rbibus inflexis uolutatus supremis,
 S alter in unda tuam uitam ductans,
 V t quondam & humeris celebrem uexit cantorem,
 S ermonum autem ductoribus sis lux, inter primates autem
 S tatim cōnumerent meum filium, æque filiis
 H onorantes, crater autem uerborum & fundum usq;
 M erus sitibundis hauriatur mentibus,
 A ureæ rursus complicatis in pugillaribus scribantur
 L iteræ tua manu, effluant autem faui e libro,
 S i uero tu ramis subsidens ueris tempore,
 T unc, cum spiritus dulciores sunt mortalibus,
 A ut igneum feriente supra caput sole,
 S ermonibus labores prudentem mentem totam affigens,
 C icadæ garrientes una cum auibus musicis,
 T uum corpus dulciloquis refrigerent cantibus
 I n certamen uocantes concentrationibus sociorum.
 V erum ego celerem ueluti caris sibilis pullum,
 L icet calidum existentem, celeriorem incursum mittam
 V ictoriæ cupidum gloriosæ, uel luctator
 V eluti senex magnos certatores iubens
 I n puluere pisæo scitis sermonibus,
 F ilium meum in medio oleastrigerum opto uidere,
 N eq; alicui facultati parcam, ut tu iubes

Α' λ' ἱθιμοὶ ἱκέων τε λιταῖς καὶ σῆσι πηθήσας
 Γ' ῥόφων ἀρ' τε μέων τε ἱν' ἐλπωρῆσιν ἀρίστας,
 Ο' ἰποθέεις, πομπὴς δὲ σ' ἄρ' ἰπαλαῖος ἐσθλός.
 Κ' αἰ γὰρ ἐσ' ἡμετέρῳ βιοτῷ θεὸς ὀμματα βάλλει.
 Ε' ἰ τε σέ γ' ἄτ' ἴσ' ἐτέρηφ' ἐκιδὸν ἰς, εἴ τί σε τέρπνῃς
 Φ' οἰνικῆς κλυτὸν ἄστυ, νόμον ἐδὸς αὐσιν ἰήων,
 Ε' ἰ τε σ' ἀλεξ' ἀσφοῖο παῖδ' ἐν μέγα, αἴθ' ἀ τε πολλῶν
 Φ' ὀρίδα πηλὴν μιν ὅς τις, ἐὰν πρὸς δώμα τ' ἐλαύνῃ,
 Γ' ἄσα μὲν ὑμετέρῳσιν ἐπὶ δόχῳ αἶα πέλονται
 Π' οἰσὶν ἐπειτ' ἐμύοισι, καὶ ἀν' ἡμετέρῳ φύοιτο,
 Κ' αἰ ποταμοὶ κεχρημένοι σὺν ἡμέα. πᾶς δὲ τε πόντος
 Ν' ἡσφ' οἱ πνοιῆσιν ἐλκ' ἔσται ἴσιν ἐς ὅρμον.
 Δ' ἐλθ' ὅς δ' ἐπὶ δόχῳ ὑπεὶρ ἄρ' ἐν δόξα φαεινῶν
 Γ' ὑρὸς δὲ γὰρ μιν πῶσι ἐλκ' ἐμῶν πυμῶσι,
 Σ' κερὶ ἡμετέρῳ κῆμα τὸν βίον ἡγεμονίαν,
 Ω' σ' ποτε καὶ ἐν δόξῳ αἰσῶσι μιν ἡγ' αἰσῶν.
 Μ' ἴθων δ' ἡγετῆρος πέλῳσ' ἐφ' ὅς. ἐν προνόμοις δὲ,
 Α' ὑτί κ' ἀριθμῶσι μιν ἐμὸν πᾶν, ἴσα τέ κε αἶψα
 Τ' ἴοντες. κρητὴρ δὲ λάρων καὶ πηλὸς ἀχρῖς
 Ζ' ὥρ' οὐδ' ἐπὶ ἀλέῃσιν ἀφ' ὅσῳ πρὸς δόξῳ.
 Χ' ῥύσα δ' αὖ πῶσι μιν ἐν πῶσι κε αἶψα γένοιτο
 Γ' ῥά μιν παρὰ σῆ παρὰ μὴ, σάλοι δ' ἀχρὶ κηρία βίβλου.
 Ε' ἰ δὲ σὺ γ' ἀκρεμύνας ἐν φῇ μιν ἐσθλὸς ὄρη,
 Τ' ἡμῶν, ὅτε πνοιᾶ γλυκερὰ τέραι εἰσι βροτοῖσιν,
 Η' πυρὸν βάλλοντος ἑσθλὸς κρητὸς ἡλίοιο.
 Μ' ἴθωσιν μογέοις πυκνῶν φέει παρὰ σὺν δρῶν.
 Τ' ἐπὶ γὰρ λαλῶντες ἀμ' ὅρ' ἴθωσιν αἰσῶν,
 Σ' ὅν δὲ μιν ἡδονῶσιν ἀνὰ ψυχὴν αἰσῶν
 Ε' ὅς δ' ἐν κηλὸν τὴν αἰσῶν σὺν ἐσθλῶν.
 Α' ὑτὰρ ἐγὼ θοὸν ὥς τε θίλῳσιν σὺν γὰρ πᾶσι πᾶσι,
 Κ' αἰτὶρ θερμὸν ἐόντα, θοὰ τέρων ἐσθλὸν ὄμον ἡσῶ
 Ν' ἴκῃσ' ἰσχυρόντα μεγακλέος, ἡὲ παλαῖος
 Ο' ἰαγδῶν μεγαλῶσιν ἀεθλητῆρος κελύων
 Α' μὲν κ' ἐν πᾶσι πᾶσι ἐπὶ μιν ἐσθλῶσι λόγοις,
 Γ' αἶ δ' ἐμὸν ἐν μεσῶν κηλὶν φέρον δὲ χρομ' ἰδέσθαι.
 Ο' ὑτὲ ἱθὺς κηλῶν πᾶσι φέροισι, ὥς σὺ κελύων,

ΚΚ

Neq; labori parentibus conuenienti, neq; alicui alii rei
Eorum quæ magnam uirtutem mortalibus congregant.
Melior enim est paupertas prudens diuitiis pessimis
Non obstruam fontem, fluuium magnum intus habentem,
Neq; lux lucernæ moriatur, desinente oleo
Ramusq; hostiis uiuacibus crescat,
Hæc aut tibi a me modulatio missua sit.
Christum habeas uerborum ducem, & uitæ
Salubre uerbum, qui uerborum præstantissimus est omnium,
Ne tu quidem associes tibi malum, & prauum socium.
Pestis & ualidis inhæret membris,
Neq; uirtutem præbebis, & obprobrium offendes,
Temperantiam sociam habeas, & delectare sola,
Nec desyderium elidat uerbi desyderiū optimū erroneum,
Vnum sermonis existima, sapientem morem esse meliorem,
Si uero tu compleueris sacram mentem, quibus sperasti,
Retro ueneris, ductor autem te ducat cōspicius omnibus,
Ductor autem qui eunti socius negotiationis fuit in uia,
Merces aut rursus parentibus gratia, & nomen optimum,
Hæc quidem tibi a me fili care, si autem gades
Vltra trahere uelis, & eo deus dux sit,
Nil incredibile existentem sapientem, & profunda uerborum
Semper inuestigantem sub ducibus optimis,
Talibus quem dixisti a sanguine nostro,
O fili summi boni ad profundum peruenire.

AD VITALIANVM
A FILIIS.

Pater, quem mihi mane deus deum hic dedit,
o Non genitus genitum, & non piens pereuntem.
Vt terrestribus honorem & gloriam præberet,
Vt enim omnium simul genitor, rectorq; optimus
Christus rex magnis intellectibus mundū uoluens,
Sic sane & suis filiis pater est deus, sed audi
Sermone meum diuinis in uisceribus optimum,
Et dei magni, deus mortalem non spernit,
Cui mortuus est, quē excitauit, & cui deus ueniet rursus,

Grego. K

Veniet supremis in diebus omnes arguens,
 Curnam tantū filiis tuis aggrauasti dentem?
 Quo mō pœna malis gaudens insiluit tuis domibus?
 Quæ uero erinnys tantas opes pñitiosa excussit?
 Quippe parentibus quidem bonis genitus es, nō paruus autē
 Ipse inter mortales, deo autem ualde curæ es,
 Qui amat amantes, odit pessimos.
 Hæc quidem antea dei lex, sed obstupui.
 Quo modo tu iis, q̄ deo odio sunt similes dolores sustinuisti
 Perdomitus uerberibus (ut fama est) ipse tuis?
 Aliis improuisos uitæ natura dolores adinuenit,
 Hinc & inde uersans mortale genus, neq; q̄sq; nouit
 Vbi desinet magna tempestas errabundæ uitæ.
 Aut quis nauem nigram meam excipiet portus?
 Alium mare perdidit immensum, aut allisit terræ
 Viuum, sine ueste & indumento, miserabilem, errabundum
 Antea opulentum, quæ autem uehebantur, occulunt salo,
 Alium pugnantem bellum interemit, uel ipsum misit
 Captiuum, manibus sub homicidis uictorum,
 Alium rursus reges priuarunt iis quæ habuit
 Eodem die humilem & beatum uirum facientes,
 Atq; aliquem prædones immites, aut aliquem fures
 Diurno scelere, & nocturnis dolis.
 Alios uero rursus mēbroꝝ discerpfit lacerator morbus,
 Tibi uerō hoꝝ, quæ enumeraui deus annuit tranquillitatem
 Omnium, & annuat adhuc oculis benignis,
 Omnia obsepiens, & interiora, & quæcūq; sunt
 Exteriorius, ubi autem quipiam est dolor, & robur præbuit.
 Vnum aut hoc non annuit, tuis filiis auxiliari,
 Veluti pupillam superciliis subrotundis seruans,
 Ne quis uitæ peragens nauigationem sic dixerit.
 Solus ego malitiam uitæ & dolores fugi
 O Samiorum olim rex tu Polycrates, quid cōmentus es.
 Veritus felicitatis cursum liberum, iniecasti salo
 Anulum, quē amabas, ut inuidiam placares.
 Atq; hūc rursus habebas, uerum mortē nō subterfugisti

Ἰ ξεται ὑστατίοισι ἐν ἡμασι πάντα ἐλέγχων,
 τ ἴπτε ὄν τεκέεσσιν τεδίσ' ἐπέβρισε δόδοντα,
 φ ὡς ποινή κακῷ χαρτος ἀήχαστο ὄσι δόμοισι,
 τ ἴς δ' ὄρνυς ῥῶσιν ὄλβον ἀτάαταλ' ὀξείν' αἶσαν,
 ἡ ρι μὲν πατρίων ἀγαθῶν ἐφυς. καὶ ὀλίγος δὲ
 ἄ νος ἐν ἡμερείοισι, θεῶ δέ γε πάγ' χυ μέμηχε,
 ὅ ρ' ἐλθέει φιλέοντας, ἀπεχθαίρει δὲ κακίοις.
 ὅ νος μὲν τοπαροί τε θεῶ νόμος. ἀλλὰ τέθειπα,
 π ὡς σὺ θεοὺς γέεσσιν ὁμοί' ἴα καὶ δὲ ἀνέτλης
 Δ αμνα μινος παληγῆσιν, ὃ δὲ φάπ' αὐτὸς ἐῆσιν.
 ἄ λλοισ' ἀπρόπιοι π' α βί' ὁ φ' αὖσις ἀλγ' ἐνδύρε,
 τ ἡ καὶ τῇ δένεουσα βροτῶν γένος. καὶ δὲ π' οἶδε
 π οἶ λ' ἔξ' ἐ μέγα καὶ μακρὸν παλαιοῦ βίοτοιο,
 ἡ τίς νῆα μέλαιναν ἐμὴν ὑποδέξεται ὄρμος.
 ἄ λλον τῶντος ὄλεσεν ἀπείρου, ἡ καὶ σὺ χέρσῳ
 ζ ὠν, ἀτὰρ περὶ ῥοιο καὶ εἰματος οἰκτὸν ἀλήτην,
 τ ὃν πρόθεν πολὺ ὄλβον. ἀλλ' ἦγετο, καὶ θέται ἄλμη.
 ἄ λλον δ' ἐμὴν τα μύθους κτάνειν, ἡ μιν ἐπεμψε
 Δ ουραλῇ, χεῖραςιν ὑπ' ἀσφοφόνοισιν ἐλόντων.
 ἄ λλον δ' αὖ βασιλῆος ἀνὸς π' ἴσεν, ὃν πρὸς ἔχουσιν,
 ἄ ντῇ μακρὰ χαμαλόν τε καὶ ὄλβιον ἀνδρα ἱδέντες.
 κ αὶ τινὰ ληϊστῆς ὄσ' ἀπηνέσθ' ἡ τινὰ φῶρος
 ἡ μάτ' ἡ καὶ τῇ καὶ ὀρφναίοισι δόλοισιν.
 ἄ λλ' αὖ μελέων κατεδάσαστο δάπ' ἑα νδρος.
 σ οἶ δ' ὃν μὲν κατέλεξα, θεὸς κατένυσε χαλῶν
 φ ἄντων, καὶ νύσσειν ἐτ' ὁμμάσιν δὲ μιν ἔεσι,
 φ ἄντα πρὸς φάσων, τὰ τε ἐνδύον, ὅσα τ' ἔασι
 ἐ κτοθεν. καὶ δὲ π' ὅτι δύνει, καὶ κάρ' ὁ πασεν.
 ἐ ν δὲ ῥ' αὖ κατένυσε, τεδίσ' ἐκέεσσιν ἀρήγειν,
 ὅ σ' ἡνὶ λῶν ἐλεφάροισιν ὑπ' ἀνὸς κλοισι φυλάσων,
 ὅ ρ' ἐμὴ π' ἐβίοτοιο πρὸς δὲ παλαιοῦ δ' ἀγροῦσι,
 μ οῦνος ἐγὼ καὶ τῇ τε βίου καὶ καὶ δὲ ἄλυστα.
 ὅ σαμίων τῷ τ' ἀνὰ σὺν ἀνὸς κρᾶτες, οἷον ἐμῶς,
 Δ εἶς δ' ἐβυτῆς ὁρμόμον ἀχρῶν, ἐμὸς δὲ ἄλμη
 π ὀρμῶν, ὃν ἐμὸς ἐσκόσ' ὅπως φθόνον ὀξείσσω.
 κ αὶ τὸν μὲν πάλιν εἶχε. ἀτὰρ μόνον ἐχὺν πάλ' ἔλασ'.

ΚΚ ii

Η ΜΟΝ Δ' ΟΥΔΕΝ ἈΠΟΙΝΟΝ ἔχει Φόβος, οὐ μέγα θαῦμα,
 ἔστι δὲ μοις καὶ βασιὼν ἐπὶ χλυσεν ἡμετέρουσιν.
 Ἀ χλὺς γὰρ ὁ δέ γ' ὅσιν ἐπὶ τυμον, ἡ ἔς ὄρφνη
 Ἰ σα μλύ τε κέων τε μέσσι καὶ παῖδός ἀρῖσον.
 Τ ἰς τὰ δὲ θρωήσσει γῶν πολλὸν ἴσθρις αἰοδός.
 Π ὡς μὲν ἴον προτέρουσιν ἐδῶκε μὲν οἷς παθῆεσι.
 Μ ορφῆς μὲν πῶς ἦσ' ποτ' ἐρωάσθαι, καὶ κατὰ πλεγῆς
 Ἡ λχτο, καὶ μιν ἔβηρον ἀπώλεσεν εἶδος ἑαλχ.
 Σ ἀρῆς δ' ὅθ' ὁ πῶς ἔσ' πῶς ἀπώλεσε, κείνο δ' ἄκουσα,
 ὧς μήτηρ φίλον ἦσ' κατέκτανε μῦθος ἡσθ.
 Κ τεῖνε μὲν, ὡς τινὰ θῆρα, εἰ δὲ κέως, ὡς δ' ἐνόησε,
 Μ ἔραβ' ἐκίπτε θῆρα, πάλιν δ' ἔσθ' ἡ χερσὶ δαμνύται.
 Κ αὶ μήτηρ τε κέεσιν οἷς ἔσθ' ἡ φασγανον ἦκεν,
 Ἀ μφιχλυσά μιν ἡ λεχέων καὶ παῖδός ὄρωσε.
 Κ αὶ ἵνα θιρητῆρα κατ' ἔρεος ἀντ' ἐλθοῖτο
 ὧς κείνο ἐδῶκεν τοῖς καὶ κνύσθ' ὡς ὅλινεσκε.
 Μ ἡ σε πᾶσι τῶν ἐν τῶν τὴν ἀρεθμήσειν αἰοδός
 Μ νοόμενος πατέρων κακίης, καὶ πᾶσι ματ' αἰδῶν
 ἔν δ' ἡ μου ἐλθέ μοιο, καὶ αἰμαρσ' ἀντιβίοιο.
 Ἀ ζομὲν, κακίη μὲν ἐμὴ, κακίη δὲ τε παῖδός.
 Π αῖδός δ' εἰσέτι μᾶλλον, ἐπεὶ καὶ φόβος τὸς ὅσιν
 Ἀ μφότορον, ἐλθὲ τε καὶ ἡ θεοὶ κυδαλίμουςιν.
 ἔστι μὴ κακίη, δυνάμει δ' ἀλεγεινή.
 Ἡ τε καὶ ἐαλὼν ὄντα, χαμαὶ βαλε πολὺ κί φῶτα.
 Π ολλοὶ μὲν γ' ἴσα πιν ἀληθῆς, ἐκ ὀλίγοι δὲ
 Δ ὅξαν ἐποπτεύουσι, ὅς σε φάλλεται αἰώνα.
 Κ αὶ γὰρ ἄπαντ' ἐπὶ τῶν πάντων κρητὲν γλυπτήρα,
 Κ αὶ μάλα χροόμενος πῶρ, ἐπεὶ φύσις ὡς κελεύει,
 Κ αὶ κλέος ἐαλὼν ἔχοντα μετ' ἀνθρώπων ὕψι φέρει.
 Π ὡς σε πᾶσι τῶν ξείνων ἔς ἐνέα φῶτα δοκίσει,
 Τ οσάπιν τε κέεσιν χροόμενος, οὐς ἐφύγευσας,
 ὧς ἡρώ πᾶσι τῶν αἰώνων τῶν ἐν τῶν γένεσιν.
 Κ αὶ κλινῆσι γδύρεσας ἐπὶ πινυμῆσι φανύταις.
 Γ ἔτος ἐγὼ, φωνῆς δὲ καὶ σὺ χρυσὸν μαθητῶν
 Κ λήσιος, αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ χροόμενος καὶ πάντα λέγεται.
 Τ ἰς πᾶσι τῶν ὡς σὺ φέρεις, τὸν τε κέεσιν οἷς

N ostrum aut nullū premiū habet iuidia, nō magnū miraculū
 Siquid domibus uel parum obnubilauit nostris.
 N ebula enim hoc sane est uere, uel quāpiam nox
 Stans filiorumq; media & patris optimi.
 Quis hāc lugeret luctuum multiscius cantor?
 Quo modo fabulam prioribus dedimus nostris affectibus?
 Formam qdem qdam suam olim adamauit, & in fontem
 Desiluit, & ipsum speculum perdidit speciei bonæ.
 Carnes aut nunq̃ suas qspiam odit. illud autem audiui,
 Quod mater carum filium interemit insaniis,
 Interemitq; dē sicut quādā ferā, quod aspiciebat, ut aut itellexit,
 Lugebat nō ulterius feram, filiū aut a manibus domitum,
 Et mater filiis suis ensē immisit,
 I rata de cubilibus & patris amore,
 Et quēdam uenatorem in monte pro cerua
 Celeri dissecuerunt citæ canes, quas amabat?
 Ne te pater horum aliquem numeret poeta
 Memor patrum sceleris & calamitates canens
 V ulgaris belli, & sanguinis aduersarii,
 Veneror ego, uitium qdem meū, & uitium uero patris,
 Patris aut adhuc maius, quoniam & præstantior est
 Secundū utrūq; Canitieq; & moribus gloriosis,
 Siqud non uitium infamia aut molesta,
 Quæ & bonum existētem, in humū piecit sæpenumero hoīem.
 Multi enim sciunt uera, non pauci autem
 O pinionem inspiciunt, quod te cauere iubeo
 Etenim in omnibus uolo omnes uincere genitorem,
 Et ualde licet iratus, quoniam natura sic iubet,
 Et gloriam bonam habentem inter uiros alte ferri,
 Quo modo te pater hospiti q̃s clementē hoīem existimabit?
 T antum filiis iratum, quos genuisti,
 Quos rogasti olim regem tuis in genibus ponere,
 Et inclytis honorasti appellationibus in lucem editos?
 P etrus ego, Phocas aut frater Christi discipulorum
 Vocationes, uerū deīde ira & omnia obliuioni mādata sunt
 Quis pater ut tu optime, tantum filiis suis

Grego. K ii

Manfuetus nuper genitis, auctis autem immitis,
Si quidem igitur fas erat deo mortalem opponere se.
A ut filios parentibus, fortasse aliquē sermonē adinuenīrem
N ostris affectibus fautorem, nunc uero hoc so lum
Rumpemus nostris e buccis uerbum, siue pessimi
T ibi pater, siue boni, seminis arista sit,
T ua gloria, hic ego quidem felicissime, tuum quoq; obprobriū.
V el bonus, uel pessimus existēs, hoc omnibus demōstratū est,
A mare bonū existentē, malo aut manū subponere
N on enim integris medicamenta, sed a morbo
V exatis inducunt medicatores, neq; quispiam auem
I nsidentem ramo, & aeri calcem mittentem,
Suo autem procul cadentē, caro miseratus est nido
V el curuis unguibus transfixum crudiuori
A ccipitris, & mœstum subgementem pedibus.
T ua gratia existentem pessimum, suis uisceribus honorare,
Si autem bonus, ubi patris mihi lex, & enim optimi,
Et hospitibus sunt mites, neque Dei
Hæc gratia optimum habere prope, sed pessimo
B eneuolum esse, & manibus e terra sursum tollere,
N eq; enim nō casum patiētibus mortuus est deus, cū in terram
V enit, & diuinitate suum mortalem utrinq; cōpegit,
Sed humi prostratis, & qui mortui fuere ex Adamo,
N on audis filium iuniorem, quod a patre
P rofugus fuit libidinibus, paternis omnibus dilapidati
A tq; ipsum fames uexauit errabundum, ut aut in domum
P atris sui reuertens uenit, & genibus flexus est.
S tatim pater miseratus est malum filium, collo manus
C onnexuit, lachrymas fudit, & epulis honorauit,
E t pastor ouium quis unica sola separata
B onus, liquit omnia, in uestigia autem iuit illius.
S i autem ipsam aut in montiū cacuminibus lōgius, aut ī syluis
E rrantem inuenerit, suis humeris tollens,
L ætabundus decimis adnumerauit caris,
T alis mei Christi lex magna, qui humilibus
B eneuolus est omnibus, superbos spernens

Ἡ ποῖος ἀρ' ἔλθ' νοισιν, ἀεὶ ξομλ' οἰσι δ' ἀπὸ νῆος.
 Ἐἰ μὲν δὲ θεμίσ' ἦε θεῶν ἐροτὸν ἀντιφθόριζεν,
 Ἡ παῖδας ὀκέεσσι, τὰ χαλὰ τίνα μὲν θοῖον ἀνδύρου
 Ἡ μετ' ὁῖς παθεῖσιν ἀρ' ἔλθ' να. νῆν δὲ τόδ' οἶον
 Ἡ ἔξομλ' ἢ μετ' ὁῖς σωμαίων ἐπὶ πορ. εἴτε κλέμνοι
 Σοὶ πᾶσι τῶν, εἴτ' ἀγαθῶν, τῶν ἀντιφθόριζεν ὅσα χυρ' ἔσω.
 Σὺν κλέος' ὅτος ἐγὼ γε μακάρτα τε. σὺν δὲ τ' ὄνειδος,
 Ἡ χαλὰς, ἢ κλέμνοις ἔων. γὰρ δὲ πᾶσι πέφανται,
 Στὸν γὰρ ἐν ἀλόν' ἐόντα, μακρὸν δ' ἔστω χεῖρα δρῶν.
 Οὐδὲ γὰρ ἀρ' ἐμείνουσι τὰ φάρμακα, τοῖς δ' ἔστω νόμος
 Τειρομλ' οἰσι ἐπ' αἰσίν' ἀκέρως. ὅς δὲ πῶς ὁρνιν
 Ἐξομλ' οἰσι κλέμνοις, καὶ ἢ ἐμείνουσι ἔστω,
 Ἡ δ' ἀπὸ τῆς λεπτοσύνης ἐλέηρε καλῶς.
 Ἡ γὰρ πᾶσι δὲ ὄν' ἔστω πᾶσι μὲν ὁμοβόροιο
 Ἡ ρηκός, καὶ σὺ γὰρ ὄν' ἔστω πᾶσι ζῶντα πᾶσι.
 Σὺν χεῖρας ὄντα κλέμνοις, ὅς δὲ πᾶσι γὰρ αἰρεῖν.
 Ἐἰ δ' ἀγαθόν, τοῖς πᾶσι δὲ μοῖ νόμος. οἱ γὰρ ἀρ' ἔστω,
 Καὶ εἰς τοῖς τελέθουσι προσήνους. ὅς δὲ θεοῖς
 Ἡ δὲ χεῖρας ὄν' ἀρ' ἔστω ἐμείνουσι, ἀλλὰ κλέμνοις
 Ἐμείνουσι, καὶ χεῖρας ἀρ' ἔστω ὅς δὲ αἰρεῖν.
 Οὐδὲ γὰρ ἀπ' ὅτοις θάνειν θεός, οὐδ' ἔστω γὰρ
 Ἡ λυθε, καὶ θεοῖς πᾶσι ἐν ἐροτὸν ἀμωγὸς ἐπ' ἔστω,
 Ἀλλὰ γὰρ μακάρτα πετέεσσι, καὶ οἱ θάνειν ὅς δὲ αἰρεῖν.
 Οὐκ αἰρεῖς ἢ ἔστω νῆος, ὅς δὲ ἀρ' πᾶσι
 Πλὴν γὰρ μακάρτα ὄν' ἔστω πᾶσι πάντα γὰρ ἔστω,
 Καὶ μὲν λιμὸς ἐπ' ἔστω ἀλῆμονα. ὅς δ' ἔστω δῶμα
 Παῖδας ἐπ' ἀλῆμονα ὄν' ἔστω, καὶ γὰρ ἀρ' ἔστω κλέμνοις,
 Ἀλλὰ πᾶσι τῶν ἐλέηρε κακὸν πᾶσιν, ἀντὶ χεῖρας
 Πλέξατο, δὲ κρυὰ χεῖρας, καὶ εἰς τῶν γὰρ ἔστω.
 Καὶ ποίμν' ὄν' ἔστω τίς ἢ ὄν' ἀπομωυωθείσης
 Ἐπ' ὄν' ἔστω, λείπειν ἀπ' ὄν' ἔστω, μετ' ἔστω ἢ λυθε κλέμνοις.
 Ἡ ν' δὲ μὲν ἢ κατὰ πᾶσι ἔστω ἀπὸ πᾶσι, ἢ κατὰ ἔστω
 Γὰρ ὄν' ἔστω, δὲ κλέμνοις, ὅς δὲ αἰρεῖν,
 Κατὰ γὰρ ὄν' ἔστω, δὲ κλέμνοις, ὅς δὲ αἰρεῖν,
 Τόσος ἐμὲν χριστὸς μέγας νόμος, ὅς δὲ αἰρεῖν
 Ἐμείνουσι πᾶσι τῶν, ὅς δὲ αἰρεῖν, ὅς δὲ αἰρεῖν.

ΚΚ iii

Πολλὰ κ' ἔξαρ' ὀδυροῖσ' ἀμύττα δὸς ἄνθρω' ἐσάωσε
Μῆνη, καὶ δακρυόισιν ἀπέκλυσε πῆμα τὰ πικροῖς,
Καὶ ψυχὴν ἐπὶ θύρε μελαινομήλῳ κακῷ τηῖ.
Ἐπὶ δ' αὖ πολλὰ κ' ὅσον ἀνὰ ξείλιον, ἔπειτα
ὧς λαγίων ἐπακουσα θεοῦ, καὶ πνύμ' ἐδίδαξε.
Τίς μάνασ' βασιλῆος ἐν ἀνθρώποισι χερσίων;
Τίς δ' ἄρ' ἐνὶ πολλίᾳ νίνου μεγάλῳ πόλῳ;
Τίς δὲ τελευταῖος ἀμείβου χερσὶ; ἀλλ' ἄρα καὶ τοῦς,
Χεῖρ' ὅσ' ἀνὰ ξείληρον ὀδυρομήλους κακῷ τηταί.
Ἄλλὰ τί μοι χρυσόοι, ἢ δὲ βροτέοιο πόθοιο;
Τὸν ἄρα φύσις ἰκέεσσιν ἐπὶ ξανθὴ ἀμυγρὴ γνέθῃ,
Καὶ θῆροδ' ὀλέουσιν ἐὼν γένον, εἴ ποτ' ἔκκουσας
Γαρδύλιας τε, σύας τε, βοῶν τ' ἀγέλῳ ἐλικοφῶν,
ὧς ἄρα πῶλε δόμουσι, καὶ ὥς πῶλε δῆριν ἐχρὼς,
Θηροῖ τε καὶ μὲρόεσσιν ἀπεχθὲσιν ἀνέλιόν τε.
Σοὶ δ' ἄρα καὶ θύρων ὁλοῶν πόρος ἐπὶ πύλῳ θυμῶς,
Καὶ μὲρόεσσιν, δάμασιν θυμῶν μέγαν, ἢ σέ γε πᾶσαι
Ἡλίβατοι θρέψαντο πᾶσι τὸν φίλον, ἢ σε θάλασσα
Στεροῖ τὸν φίλον ἀδάμαντος ἐν φεσὶ μῆνιν ἐχρυντα.
Ἄλλοι μὲν κτεάτεσσιν ἐπὶ τῶν τῶν τῶν ἐχρυντα,
Ἐννοῖ θ' ἢ μεδὰ πόσι τε, θεοῦ δέ οἱ, ἀφ' ἀέοντες.
Ἐννοῖ γὰρ πάντεσσιν ἐπὶ τῶν τῶν τῶν ἐχρυντα
Σὸς δὲ μοῖς, ἢ δὲ δάμασιν, καὶ ἀέοντες ἄλκονοιο
Τὸν πνοτῶν, πᾶσι δόμασιν, ἀέοντες δ' ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Ἡδρῶν, γένων τε, καὶ ὁ πόρος ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Ἡμεῖς δ' ἢ μὲν ἐπὶ τῶν τῶν τῶν ἀμυγρὴ γνέθῃ
Ἀναλῆοι, καὶ δόμοι, καὶ ἀνέμονες ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Γαζόμεθ'. οὐδέ τίς δύνη ἀέοντες, ἔδ' ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Σεῖο πᾶσι τῶν τῶν τῶν ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Καὶ μάλα πᾶσι τῶν τῶν τῶν ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Πολλὰ κ' ὅσον ἀνὰ ξείλιον, ἔπειτα
Ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῶν τῶν τῶν ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Ἀλξάρους ὥς τις ἐκείνοιο ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Υἱὸς ἀφ' ἀμυγρὴ γνέθῃ, ὁ μὲν κ' ἐπὶ τῶν τῶν τῶν
Πολλὰ κ' ὅσον ἀνὰ ξείλιον, ἔπειτα
Τί οὖν; μέγα θαῦμα, παρὰ τὸν γένος ἢ οὐδ' ἀπ' αὐτοῖς;

Sæpe confessio peccati uirum seruauit
 Sola, & lachrymis abluït noxas amaris,
 Et animam mundauit denigratam uitio,
 Septies sæpe tantum rex placatur peccatoribus
 Ut oracula audiui dei, & spiritus docuit.
 Quis Manase rege inter homines deterior?
 Quæ uero utiq; inter urbes Nini magni urbe?
 Quæ uero etiã publicana imensa manu? sed etenim & hos,
 Christus rex miseratus est deplorantes scelus,
 Sed quid mihi Christo? qd aut mortali desyderio?
 Quod sane natura pepigit erga sobolem,
 Et feræ amant suum fœtum, si quando audisti
 Pantheras, quæ aprosq; boumq; armentũ nigrantibus oculis
 Utq;pe circumhorrent, & ut impugnasse habent,
 Ferisq; & uiris inimicis occurrentes,
 Tibi uero utiq; & ferarum perniciosior extitit animus
 Et hominum, domita iram magnam, uel te quidẽ saxa
 Celsa aluere care pater, uel te mare
 Solidiorem adamante in mentibus iram habentem
 Alii quidem in facultatibus tuis delectationẽ habent,
 Externique nostratesq; deiformes, inconsulti,
 Cõmunis enim omnibus portus indigentibus, structa est
 Tua domus, mensa uero, & nemore Alcinoi
 Iucundior, referta amicis, referta & cibo
 Aerioq; terrestriumque, & quocũque natant aqua,
 Nos autem diem in diem in alienis foribus
 Arentes, argentes, & exusti hinc & inde
 Erramus, neque aliq; est mœroris medicamentũ, neque faciem
 Tuam pater aspicientes in tempus cum iratus fuisti,
 Et ualde licet cupientes, quod & seruis præbes
 Sæpe licet iratus, quod sane dolor est, uerum mensis
 Accumbimus in rudibus infelices, neque paucas saltem
 Lazarus ut quidam ille superbæ mensæ
 Micæ arripientes, cõmunẽ canibus cibum ferentes,
 Multi quidem oderetu am gratiam, non pauci autem
 Honorant, magnum miraculum, patris honos filii uilipensi,

Grego. K iii

Quos poculum paruum aliquod refrigeraret lugentes
Dolorem, utrisq; enim auxiliares sunt deteriores.
A lii uero rursus neq; sciunt qui, cuius, uereor enim
Dicere & genitorem, duo tamen beneuoli sunt,
Vt uel fugiant dolorem, uel auxilium habeant
Calamitatibus in suis cum contra aestuat
Fortuna alienis suam uindicantes mœstitiā.
Dicam maius uerbum sed pater propitius sis,
Tantam medelam affectibus præbeas, nec uerbum prohibeas.
A liis quidem filiis pater & mitis es
Tantum quantūq; decuit deo patre procreatum
Non inuidia. non enim decet fratribus inuidere.
Educaus in cubiculis rorulentos, res docuisti.
Generose manibus efformasti mores gloriosos,
Fœminæ deterioris sub radicibus nuptiarum,
Bonos uiros præbuiisti, in urbibus honorasti.
Partem tuarum facultatum impartitus manu crassa.
Nos autem, quos tu genuisti una a matre optima,
Quam te adhuc lachrymantē pater care sæpe uideo
Pia omnibus terrestribus admiranda,
Primogenitos filios, quod parentibus est maximum,
Tantum odio habes, & domum extra abigis,
Quantulum illis mitem animum ostendisti,
Loquar non uolens, qdē sed sermonem extra rumpam,
Vt ne me rumpat contentus mentibus,
Erat cubiculum & cœnæ nuptiales, omnia læta erant
Munera, sermones cubiculorum, & lusus iucundi nuptiarum.
Multi quidem germinantes a sanguine, non pauci autem
Vicini, quiq; regis in septis gloriam habentes,
Epulum nuptiarum honorabant, celebresq; sacerdotes
Votis & coronis cōiunctionem cogentes.
Atq; hi quidem uibrabantur pulchrum circa iuuenē socii
Sponsū canentes similem ramo pulchro,
A lii uero utiq; uirginē nigrantibus oculis aptabant
In nuptias sacras, pater oblectabatur filiis,
Nos autem ueluti feris similes, aut aptis,

ὦς κοτύλη βαλή τις ἀναψύξει τοῦτον τὰς
 ἄλγος. ἀμφοτέρους γὰρ ἀρηγόντες εἰσι χερεῖδ'·
 ἄλλοι δ' αὖτ' ἴσασι τίνος, τίνος. αἰδέομαι γὰρ
 φράζην καὶ θύνηται. δύνω γὰρ μενδύμενέδων,
 ὅφρα κεν ἢ ἐφύγῃσι δύνω, ἢ ἄλκιρ' ἔχωσι
 Πήμασιν ἐν σφετέρῃσιν, ὅτ' αἰὲς κυμαίνησι
 Δαίμον, ἀλλοτρίῃσιν ἐλὼ ἵοντες διζύν.
 Εἰπω μείζονα μνῆσιν, ἀτὰρ πᾶσι τῶν ἰχθυσέων.
 Τόσσον ἄκος παύεται πόροις, μὴ μνῆσιν ἐρύξῃς.
 Ἄλλοις μὲν τεκέεισι πατήρ καὶ ἡπίος ἐστὶ
 Τόσσον, ὅσον τ' ἐπέοικε θεὸς παῖδες ἐκ γυναικῶν.
 Ὀυφθῆνος, ἔγ' οἴκε κασιγνήτοισι μεγαίρειν.
 ὅρ' ἴδ' αὖθις ἐν θαλάμῃσι σφοδρῶδες, ὅρ' ἔδιδάξατο.
 Εὐχέομαι παλάμῃσι διέπλοσσεσθαι ἡθεὶς κελύφῃ,
 Θηλυτῆρος χείρωνος ἔπος προπύδασι γάμοιο.
 Ἐσθλὸς ἀνδρῶν ὁπάσας, ἐνὶ πτόλιεσσι γόηρας.
 Μοῖραν ἔδωκε κτεάνων ἀπεδάσασθαι χερεὶ παχείῃ.
 Ἡμῶς δ' ἔσθ' οὐ φύτευσας ἱγὺς ἀπὸ μητρὸς ἀρίστης,
 Ἡν σ' ἐλὼ δακρυρρύνοντα πᾶσι τῶν φίλων ἐλπίδι λούσας
 Εὐσεβέας, πάντας ἐπιχθονίοισιν ἀγαθήσ,
 Πρωτογόνους ἡγήσας, ὃ παῖδας ἔβρι μέγιστον,
 Τόσσον ἀπεχθαίρας, καὶ δώματος ἐκ τὸς ἐλαύνεις,
 ὅσας ἱὸν κείνησιν ἐν ἡέα θυμὸν ἔδιδας.
 Φθέρωμαι δὲ ἐνέθρον μὲν, ἀτὰρ λόγῳ ἐκ τοῦ θεοῦ ῥήξω,
 ὅφρα με μὴ ῥήξουν ἐδὲ γόμηνος πρὸς πύδασι.
 Ἡν θαλάμῃ, καὶ λείπεται γὰρ μήλια. πάντα γυνήθ',
 Ἐλὼ λαοὶ θαλάμῃ, καὶ ἀνύματα τῶν πνέοντων γάμοιο.
 Πολλοὶ μὲν θαλέθοντες ἀφ' αἵματος, ἐκ δὲ λίγαι δὲ
 Γείροντες, οἳ τε ἀνὰ κῆρ ἐν ἐρκεσὶ κῆρ ἐχόντες,
 Δαῖτα γάμου πίεσκον, ἀγάλλετο ἰθὺς ἰδρῆδες.
 Εὐχέας καὶ σφάεσιν ὁμοζυγίῳ σιωπῶντες.
 Καί ῥ' οἳ μὲν πάλιντο καλὸν ποδὶ κούρον ἐταῖροι
 Νυμφίον ὑμνεῖοντες οἰκίατα ὅρ' ἐνὶ καλῷ.
 Ὅι δ' ἄρ' αὖ πρὸς τινὲς ἐλπίδι πρὸς πρὸς ἐχόντες
 Εὐχάμον ἰδρῶντα, πατήρ δ' ἐπετῶρετο πατρίν.
 Ἡμῶς δ' ὡς θήρεσσιν οἰκίαν, ἢ εὐεσιν,
 ΚΚ iiiii

Ἡ μορφὴν ὀλέσαντες ἀπὸ πένεϊ δαίμονος αἴση,
 Ἐρχόμενοι καὶ δῶμα κασιγνήτης ἀπὸ νύκτεν,
 Ἡ ραί μεσθ' ὅτι λυπρὸν ἐστὶ ληϊστὸν δίδμα βίοιο.
 Ὡς ὀφελον μὴ μῆδ' ἐνὶ σπλάγχνοισι παγῆναι,
 Ἡ ἐθανεῖν ἀτέλεστος ἐν ἀδινέσσι τεκοῦσις.
 Ἐἰ δὲ πύλῃς ἐπαύρησα, καὶ ἔλκυσα πνύμα μέροιο,
 Κλαυθμὸν ἐμοὶ τὸ πρῶτον ἐμὸν θανάτῳ γνέσθαι
 Δ' ἀκρυον, ἔκ' ἂν ἔργον τόποις ἐνέκυρτα κακῶϊσιν.
 Ἐν δὲ β' αἰαλῶ παλαιῶν. ἡ γὰρ αἰοιδῆς
 Ἰσθρίσ' ἐὼν, ποθέων τε γάμον καὶ λένζον αἰεῖσαι
 Ἀυτοκασιγνήτης, πάντων ὀλῶν τά τε δαίμων,
 Καὶ θαλάμῳ μελέεσσι παῖδ' ὅς χ' ὅλον ὕδακ' ἐλάττει,
 Καὶ τῷ δ' ὥσ' πρὸς ἀλίζος ἀπὸ μωπλάνων. ἄλλος αἰεῖται
 Κ' ἄλλος ἐμὸν, ξανθοῖσιν ἔσθ' ὀλοήμοισι μέλαιναν
 Ὅφ' ἂν ὑπὸ τ' ἐλμου βινὺν ἀργυρέῃσι πῦραις.
 Ἐπερὸν εἴρυσιν ἄλλος, ἔσθ' ὀρόρον ἄλλος αἰεῖται,
 Ὅς δ' ἀγαθὸς ἦεν αἰοιδῆς, ἐγὼ δ' ἀγρότατος, ἀναυδοῦ,
 Γένεος ἐσθ' ἀμνηστὸς κείμην νέφος. ἔδ' ὅσον ἡ χῶ
 Γοιμηνίασ' μέλποντες ἐν οὐρεσι γανὸς αἰοιδῆς,
 Ἀκρυὼν ὑδρόφωνον ἀπὸ σκοπέλων χέον αὐδῆν.
 Κλαύσω πρὸς τὸ τόκων ἐπέων μέρον. ἔκ' ἐτ' αἰεῖται.
 Ἐρρετέ μοι βίβλῃσι πολυηχέσθ'. ἔρρετέ μοι δοῦ.
 Τίς χρεῖς εἴ μὴ παῖδ' ἐν οὐασι κείσεται αἰοιδῆς,
 Ἐἰ μὴ ὀρφέη τις ἐν ὀφρυόσις σκοπέλοις
 Λαοσ' αἰεῖται, καὶ θῆρας ἀπὸ προδὲ καὶ πετλώας,
 Δ' αἰσῶ καὶ τὸ δέσπ' μοι γὰρ φθόνε. λήξαι αἰοιδῆς.
 Μήθ' ἴσ' αἰοιδῆς, καὶ δ' ὅς τις ἐταῖρος
 Ἀνταλάντες τειε. λέος δέ με καὶ β' δ' ὀρίνη.
 Ὅς ἂν ἡμᾶς ἀλέξω μέγα φέρτατε, ἔτ' ἐγὼ γὰρ.
 Τὰς νύκ' ἐν παλάμῃσι φέρει, καὶ ὑψὸς αἰεῖται.
 Ἡ μὲν μὲν σέο δῶμα, φίλῳ τ' ἀπὸ κλεισας ὀπώπῃν.
 Τὰς δ' ἀρ' ἀπᾶσιν ἐθικῶς ἀπεχέσθ'. οὐκ ἐθέλει γὰρ
 Χειρὸς ἀνὰ τέκεων, ὅς μιν, πᾶτες ἢ πονεῖναι,
 Τῷ δὲ βαρυφονέοντα, καὶ ἀντιρέποντι ταχύνει.
 Γολακίμ' ἐργὸν μὲν οἰσιν ἐπιβέθει κακὴ τίτα
 Ἐκ πατέρων ὑπὸ πατρὸς ἀγρὸν χόλον ὕδ' ἀνάρχον.

A ut forma deperdita immitti fortunæ fato,
 C ontenti in domo a sorore procul,
 E xecrabamur quod molestam ingressi sumus tēpestatē uītæ,
 V tinam non matris in uisceribus coissem,
 V el periissem imperfectus in partibus parentis,
 Q uod si portas præterii, & traxi spiritum mortis,
 L uctum mihi primum meæ mortis fieri
 L achrymabam, nequaquā ego quidem tot occurrissem malis.
 V num autem hoc lugeo supra modū, q̄ppe enim cantationis
 P eritus existens, cupiensq; nuptias & lectum canere
 G ermanæ omnium perniciosissime dæmon,
 E t cubiculi modulationibus patris iram curare,
 E tab hoc ut quis peccator aberrauit, alius cecinit
 F ormam meam, flauis sub crinibus nigrum
 S upercilium exoriens sub argenteis genis,
 Vesperum traxit alius, luciferum alius cecinit,
 N eq; bonus q̄s cantor, ego autem inhonoratus, mutus,
 L uctus indutus nubem iacebam, neq; quantum Echo,
 P astorales dum concinit in montibus Panos cantilenas,
 S ummis, supremam a scopulis fundebam uocem,
 L ugebo primigenoꝝ uersuum interitū, nō alterius cōcinam.
 V alete mihi libri multifoni, ualete musæ
 Q uæ gratia, nisi patris in auribus iacebit cantilena,
 N isi & Orphea quæpiam in odrysii scopulis
 L apides agat, & feras longius & uolucres?
 D abo, & hoc tibi laboriosa inuidia, desinite cantus,
 N et tibi talia optime deus, neq; quisquis socius
 C ontra pendat, timor autem me & hoc agitat.
 N eq; nos amas q̄ potentissime, neq; filias,
 Q uas nunc in manibus fers, & sursum tollis.
 N obis quidem tuam domum, carumq; obclusisti aspectum,
 H as uero utiq; omnibus reddidisti inimicas, nō uult enim
 C hristus rex filiorum huicq; dem patrem mitem esse,
 I lli uero grauius affectum, & contra uergenti examine
 S æpe dilectis imprimit maleficium
 E parentibus in filios agens iram filius carentis principio,

Grego. K iiii

ἄγγελος γὰρ κυρίου κρατὰ κειρὸν κρατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ,
καὶ ἐτάρασε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς, μετὰ τὴν ταραχὴν τῷ
ὕδατος, ὕγις ἐγένετο, ὥς δὴ ποτὲ κρατεῖ χερ νοσήματι.

Γεὺ τοῦ ἰσάκοντα καὶ δεκάτῳ ἐτῷ ἔχον
τος ἀδένειαν.

Ἦν δὲ τις ἀνθρώπος ἐκεῖ, ἰσάκοντα οὐκ ἐτῷ ἔχων ἐν τῇ ἀδενείᾳ· τοῦ
τον ἰδὼν ὁ ἰησοῦς κρατὰ κείμνον, καὶ γινούς τι πολλὴν ἡδὴ χρόνον
ἔχει, λέγει αὐτῷ, τέλεις ὕγις γινέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀδε-
νῶν, κύριε, ἀνθρώπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με
εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἐρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ κρατὰ
βαίνει· λέγει αὐτῷ ὁ ἰησοῦς, ἔρχε· ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ πε-
ριπάτει· καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο ὕγις ὁ ἀνθρώπος· καὶ ἦρε τὸν κράββα-
τόν αὐτοῦ, καὶ περιπάτει· ἦν δὲ ἔξ βεβατόν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ·
ἔλεγον οὖν οἱ ἰουδαῖοι τῷ τεθράπευμένῳ, σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἐξε-
στὶν ἄραι· ὁ κράββατόν σου· ἀπεκρίθη αὐτοῖς, ὁ ποιήσας με ὕγι-
ν, ἐκεῖνός μοι εἶπεν, ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει· ἠρώτη-
σαν οὖν αὐτὸν, τίς ἐστιν ὁ ἀνθρώπος ὁ εἰπὼν σοι ἄρον ὁ κράββατόν
σου καὶ περιπάτει· ὁ δὲ ἰαθεὶς, οὐκ ἠδὲ τίς ἐστιν· ὁ γὰρ ἰησοῦς ὤξεν ἑα-
σέν, ὅχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ· μετὰ ταῦτα διεΐσθη αὐτὸν ὁ ἰησοῦς
ἐν τῷ ἰδρῶ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ἰδοὺ ὕγις γίνεσθαι, μηκέτι ἀμαρτάν-
ει, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται· ἀπῆλθεν ὁ ἀνθρώπος; καὶ ἀνήγει-
λε τοῖς ἰουδαίοις, ὅτι ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὕγι-
ν· καὶ δια-
ρῶτο, ἐδίωκον τὸν ἰησοῦν οἱ ἰουδαῖοι, καὶ ἐζήτησαν αὐτὸν ἀποκτεῖ-
ναι, ὅτι ταῦτα ἐποίησεν σαββάτῳ· ὁ δὲ ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς,
ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ὀργάζεται, καὶ ἐργάζομαι· διαρῶτο δὲ
μᾶλλον ἐζήτησαν αὐτὸν, ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι, ὅτι οὐ μόνον ἔλυε τὸ
ἔσθαι σαββάτον, ἀλλὰ καὶ πατέρα ἰδίου ἔλεγε τὸν θεόν, ἴσον ἑαυτὸν ποί-
ων τῷ θεῷ· ἀπεκρίνατο οὖν ὁ ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς, ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν, οὐ δύναται ὁ υἱὸς ποιῆν ἄφ' ἑαυτοῦ ἃ δὲν, ἐὰν μὴ τι ἐλέ-
πη τὸν πατέρα ποιῶντα· ὁ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ποιῇ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς
ὁμοίως ποιῇ· ὁ γὰρ πατήρ, φιλεῖ τὸν υἱόν, καὶ πάντα δεικνυσιν αὐ-
τῷ, ἃ αὐτὸς ποιῇ· καὶ μείζονα τούτων δείξει αὐτῷ ὁ πατήρ, ἵνα ὑμεῖς
θαυμάζητε· ὡς ποτὶ γὰρ ὁ πατήρ ἐγείρει ἄνθρωκους, καὶ ζωο-
ποιῇ, οὐκ ἔστι καὶ ὁ υἱὸς, ὅς τις θέλει ζωοποιῇ· ὁ δὲ γὰρ ὁ πατήρ κρείσσον
ἐστὶν· ἀλλὰ τὴν κρείσσαν δέδωκε τῷ υἱῷ, ἵνα πάντες τι μωσοῖς ἔ-
χον,

ζήτησι τὸ λοιπὸν ἐν ᾧ μέσῳ τοῦ ἐφ' ἐξῆς τετραδίου.

Angelus autem domini descendebat secundū tēpus in piscinā,
& mouebat aqua. Et q̄ prior descēdisset i piscinā post motionē
aquæ sanus fiebat a quacūq; detinebatur infirmitate.

De eo, qui triginta & octo annos la-
borauit morbo.

Erat autē qdā hō ibi trigita & octo ānos hñs in infirmitate sua.
Hūc cū uidisset Iesus iacētē, & cognouisset, qā iam multū tēpus
haberet, dicit ei. Vis sanus fieri? Respondit ei lan-
guidus. Dñe, hōiēm nō hēo, ut cū turbata fuerit aq̄, mittat me
in piscinam. Dum uenio enim ego, alius ante me de-
scendit. Dicit ei Iesus. Surge, tolle grabatum tuum, & am-
bula. Et statim sanus factus est homo ille. Et sustulit gra-
batum suum, & ambulabat. Erat autem sabbatum in die illo.
Dicebant ergo iudæi illi, qui sanatus fuerat, Sabbatū est, non li-
cet tibi tollere grabatū tuū. Respondit eis. Qui me sanum fecit,
ille mihi dixit, tolle grabatum tuum, & ambula. Interro-
gauerūt ergo eū. Quis est ille homo, q̄ dixit tibi, tolle grabatū
tuū & ābula. Is at̄, q̄ san⁹ fuerat effect⁹, nesciebat q̄s eēt. Iesus. n.
declinauit a turba constituta in loco. Postea inuenit eum Iesus
in templo, & dixit illi. Ecce sanus factus es, iam noli pec-
care, ne deterius tibi aliquid cōtingat. Abiit ille homo, & nunci-
auit iudæis, quia Iesus esset, qui fecit eum sanum. Propte-
rea persequabantur iudæi Iesum, & quærebant eum inter-
ficere, quia hæc faciebat in sabbato. Iesus autem respondit eis.
Pater meus usq; modo operatur & ego operor. Propterea ergo
magis quærebāt eum iudæi interficere, quia nō solum soluebat
sabbatum, sed & patrem suum dicebat Deum, æqualem se fa-
ciens Deo. Respondit itaq; Iesus, & dixit eis. Amen amen
dico uobis, non potest filius a se facere quicquam, nisi quod ui-
derit patrem facientem. Quæcunque enim ille fecerit, hic filius
similiter facit. Pater enim diligit filium, & omnia demonstrat e-
i, quæ ipse facit, & maiora his demonstrabit ei opera, ut uos
miremini. Sicut enim pater suscitāt mortuos, & uiui-
ficat, sic & filius, quos uult uiuificat. Neque. n. pater iudicat quē-
quam, sed omne iudicium dedit filio, ut omnes honorificent
filium

Quære reliquum in medio sequentis quaternionis.

Hæc quidem in maris decidant pfundum, nostrâ autem
Domum extra sint, neq; dolores dolor sequatur,
Et hoc satis in filiis primis Erinnys,
Tibi uero pater omnes qdem qcûq; existunt parentes,
Et filii irascuntur implacabile cor habenti,
Abruptio enim uitæ patris labor, quem colligauit
Coniunctioq; desyderiumq; mala autem dissipauit Enyo.
Omnes igitur magnam miserationem in uisceribus ferunt,
Vel qd deo facientes dignum, aut passi,
Præcipue uero rursus sacerdotes quot donis honoras,
Et prosequeris honore domibus, spernis autē absentes,
Sæpe etiâ & præsentibus, quando te qdem consolationibus
Non solum mollibus, & beneuolis uultibus,
Sed utiq; & solidis astringentibus sermonibus,
Gregorio primum, cognominationeq; uitaq;
Coniugatricem eructanti diuinitatem,
Bosporius uero postea, & Amphilochnus, magnanimo,
Quibus utiq; & odiosus morborum domitatur mæror,
Votisq; trinitatisq; cultu & sacrificiis,
Tibi uero neq; precatio flectit mentes, neq; sacrificium,
Neq; uero etiam certatoribus des gratiâ, quos tu honorans
In annum ex anno magna & infinita manu,
E gradibus, & donis, & cōuiualibus saltationibus,
Et multis crateribus meri iucundi,
Et magnis stramentis dei legem sic uilipendis,
Melius parua ferentem deo cor sacrare,
Quam omnibus sacrificiis mente sordenti honorare,
Non enim qdpiam deo dignum, neque quæcûque terra
Hæc fert hominibus, & cœlum, ac mare,
Etenim omnia dei, quid mortalis extrinsecus inueniat,
Soli autē animæ purum sacrificium quo quis inops,
Sæpe & opulentum offendens præteriit,
Vereor & hoc pater magnanimum consilium,
Quo multos præteriisti uoluntatibus dei,
Non sola mortalibus una timidis soboles
Veniens, carniūque & sanguinis, ueluti mortalibus

Τ αὐτὰ μὲν ἐς πόντιον πέσοι βυθόν· ἢ μετὰ δὲ
 Δ αἰμαρὸς ἐκτὸς ἔοι, μὴ δ' ἄλγεσιν ἄλγος ἐποιτο.
 Κ αὐτὸ δ' ἄλγος τεκέεσσιν ἐπὶ πηρότοισιν ὀριννύς.
 Σ οἱ δὲ πᾶσι τὸν πᾶντες μὲν ὅσοι τελέθουσι γὰρ ἔσθ',
 Κ αὐτὰ δὲ σὺν τε οὖσιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντι.
 Ἦ ἤ τις γὰρ βιότοιο παῖδός μιν ἴδωσ' ὃν σὺν ἔδιδε
 Σ υλγὴν τε, πῶς τὸν τε, καὶ ἢ δ' ἐκέλευεν ἐννύ.
 Π αῖτες δὲ μέγαν οἶκον ἐνὶ πᾶσι γυνοῖσι φέρει,
 Ἦ ἢ θεοῦ ῥέξαντες ἐπαίον, ἢ παῖδόν τε.
 Ἐ ξοχα δ' αὖθ' ἰδρῆσθ' ὅστις δώροισι γοραίῃς,
 Κ αὐτὸς μεγαροῖσιν, ἀνιμαλίζεις δ' ἀπὸντας,
 Π ολλὰ καὶ πῆλόντας, ἐπεὶ σέ γε πῆφασίησιν
 Οὐκ ἴδον μαλακῆσι, καὶ δὲ μὲν ἐστὶ προσώποις,
 Ἀλλ' οὖν καὶ σῶν οἶσιν ἐπισύφουσι λόγοισι.
 Γ ρηθεῖω πηρόντων ὁμοθυμῆν τε βίω τε
 Σ υλγὰς σμαρτέσσιν ὀδύνην μὲν ὡς θεότητα.
 Β οσπύριος δ' ἄρ' ἐπείτα, καὶ ἄμολογος, μεγαθύμω,
 Οἷος ἄρ' καὶ συγδοῖν νόστων ὑποδάμνατ' ἀνίη
 Ἐ νχέει τε, τελευτᾷ τε σεβάσμεα, καὶ θυέει.
 Σ οἱ δ' ἔτ' ὀδυρῶν ἡμέμπερ ἰφέναι, ἔτε θυήλη.
 Οὐδὲ μὲν ἀθλοφόροις διδῶς χεῖρ. ἔς σὺ γοραίῃς
 Ἐ ἰς ἔπος ὅβ' ἔπος μεγάλη καὶ ἀπείρονι χεῖρ,
 Β ἡμασι, καὶ δώροισι, καὶ ἑλκυσίνῃσι χρεῖαις,
 Κ αὐτὰ μὲν κρητῆρος μεθύσιμα καὶ ὀδυρῶν,
 Κ αὐτὰ μὲν λαοῖς σιβαλέας, θεῶν νόμον δ' ἀπὸντας.
 Κ ρεῖσσιν βασιλῆας φέροντα θεῶν κρητῆρος ἰδρῆν,
 Ἦ πᾶσιν θυέει νόον ὀδυρῶν γοραίῃς.
 Οὐ μὲν γὰρ ἢ θεοῖο ἐπαίον, ἔδ' ὀπόστα χθών
 Ἦ δὲ φέρει μὲν ὀδυρῶν, καὶ ἔρανος, ἢ δὲ θάλασσα.
 Κ αὐτὰ γὰρ ἄπαντα θεοῖο. τί κεν βροτῶν ἐκ τῶν δούρων.
 Μ ἄνθρωπος δὲ λυγρὸς καὶ θαρρὺν θυός, ὃς ἢ σ' ἀνολέος,
 Π ολλὰ καὶ πολὺ οὐλον ἐπιθρέξας πῆλ' αἰμειν.
 Ἀλλ' ἴδωμαι καὶ πῆν δὲ πᾶσι τὸν μεγαλήτορα βουλήν,
 Ἦ πᾶσι πῆλ' ἐθρέξας ὑπενείησιν θεοῖο.
 Οὐκ οἶν μὲν ὀδυρῶν ἢ δὲ λυγρὸς γένεθλη,
 Ἐ ρημὴν σαρκῶν τε καὶ αἵματος, οἷα βροτῶσιν

Ἐνθάδε πικρὸ μὲν οἶσι καὶ ὄλλυ μὲν οἶσι τὰ χύτα·
 Τόη μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ πνύμακτος ἀγνού,
 Ἐντε λυεσθαι μὲν οἶσι δ' ὕδατος ἤλυθεν αἶγλη.
 Ἡ δὲ τρεῖς τε, σακρῶν τε καὶ ἄλγεος ἡμετέρου
 Ἐκὸν ἀποξύνουσα μελαινο μὲν ἔλκεα καὶ τῆτι.
 Τῶν τῶν μὲν, ἔχεις πατέρων ἄνδρ', τῶν δὲ, θεοῖο.
 Τῆς δ' αὖτε γλῆνης, βίῳ φάος ἐσθλὸν ἀπαλῶν.
 Ἡ δὲ δὲ δεισμά βίοιο, καὶ ἰλυσὶς ἐκτὸς ἐστῆς
 Σὸν πόδα, καὶ ὁδὸν ἐφυγὼς πυρόεσσαν ἀπειλῶ,
 Καὶ χθαμαλὸν πεδίον σε φίλῃ διεδέξατο σιγῇ,
 Μηκέτι πατὴρ αἶνοντα πρὸς ἄσπεα τεφθεῖται.
 Πάντων δὲ κτεάνων εἷμα μαρμαίρον ἐσθλὸν ἐδέξα
 Ἐξαιτῆ, χρυσὸν τε νόον τε σὺν ἀγνὸν ἀγείρας.
 Καὶ νεφέλῃ καὶ πύρρον ἐφέσπεο ἀνδιχέσμου
 Τεμνόμενος χθονίοιο, μέσον δὲ τε τείχεος ἐπέρας.
 Γαστέρος ὕβριν ἐπαυσας ἀπληρώτοιο βόρεος.
 Θάλασσαν δὲ φύνοντας ἀπὸ πύργου, οἶδα λέοντα
 Ὀγκον ἀγνοεῖν καὶ νεανίαν ἐρίδας δ' ἄξει,
 Ὀϊόντι κλέος ὅστις θεὸς μέγας, ἀνδρομέου τε
 Αἰμάκτος ὅστις βέβηκε μέγ' ἀρείοντος, εἴξεν ἅπαντα
 Σταυρῶν, ὅ, προσέπηξας ἄγρον ληϊστορὰ νόστον.
 Ὑμνοῖς πάντων χόιοι καὶ ἡματίησιν ἀοιδαῖς
 Μέλειος ἔραυτοιο τριχέα πνύμακτος αἶγλη.
 Ταῦτα μὲν ἐσθλὰ πάτερ, καὶ τέρματος ἄσπεον ἀρίστον.
 Τέρμα δέ μοι θεὸς ὅστις νοῦ μῆνος, ἐκείν' ἐσὸ πῆρ.
 Μένει δ' ἐν ἑμὶν ἔμεινε γέρας καὶ ἡδὺς ὀλεθρος,
 Δαίμων δὲ σὺν σέθεν ἀτειρέα χέθριος ἴδω,
 Ἡ δὲ γέλωτα πόλιν ἀπιστοτάτοιο σφαλκόντος.
 Ὅσ' καὶ πρὸ τόνους γένοιτο βαλεῖν ἐκ πῆρα δέσπου
 Βαίῃ, καὶ θεὸς τιβὲς ἐνόσφισιν, ἥσ' ἔπεισεν αὐτόν.
 Ἀλλὰ πάτερ, δάμασσαν δεινὸν γέρον, ἔστι καὶ ἡμῖν
 Χειρὸς ἀνὰ χεῖρα, χεῖρα δὲ καὶ αὐτὸς ἐμμελόντος.
 Τόισι σὺς τέκεας πᾶσι πᾶσι τέρμα ἀφαιδέουσιν,
 Ὅϊον δ' ἀνδρὶ σέο θεὸν σέο πῆμασιν ὀρεῖν,
 Ἐποτέ τι βαρύνει αἶσαν πᾶσι σείων ἀνίη,
 Οὐκ οἶος μὲν ὁππῶν γλῆνης ἐφύο, ὅτε σε μοῦνον

Hic procreatis, & pereuntibus celerrime,
 Talis quidem primum, deinde uero spiritus sancti,
 Cum lautis per aquam uenit splendor,
 Tertia autem, lachrymarumque & doloris nostri
 Imaginem abradens denigratam prauitate,
 Horum hanc quidem habes a parentibus, illam uero a deo,
 Huius autem genitor ipse, uitæ lucem bonam præbens,
 Rumpens uincla uitæ, & lutum extra posuisti
 Tuum pedem, & sodomorum aufugisti igneas minas,
 Et planorum camporum te cara excepit Segor
 Non amplius spectantem ad urbes in cinerem redactas.
 Omnium aut facultatum unā margaritā bonā cepisti
 Extremo die, Christūque mentemque tuā sanctam colligēs.
 Et nubem desuper induisti seorsum a mundo
 Diuisus terrestri, medium autem murum attollens,
 Ventris iniuriam sopisti inexplibilis barathri,
 Sedes superciliosas respuisti, inflatumque
 Tumorem superbiæ inanis gloriæ proliciens humi.
 Qualis tibi gloria est deus magnus, humanoque
 Sanguine pii longe meliores cessere omnia
 Cruci, cui impegisti ferens prædonem mundum,
 Hymnis nocturnis & diurnis cantibus
 Concinis cœlestis trifulgentem spiritus splendorem,
 Hæc quidē bona pater, & finem prope optimum,
 Finis aut mihi est deus intellectus, nō ulterius speculo,
 Sola autem intus mansit ira & iucunda perniciēs,
 Lacerans ueluti ferrum indomitum clādestina rubigo,
 Vel ira grauis infidissimi draconis,
 Qui & primogenitos gustu iecit e paradiso
 Paruo, & diuinitate priuauit, a qua decidit ipse,
 Sed pater, domitat grauem iram, est & nobis
 Christus rex, indiges autem & tu beneuolo.
 Talis tuis filiis sis pater inconsultis,
 Qualem precarere deū tuis calamitatibus inuenire,
 Si quando tibi irabundus occurrerit mœror.
 Non solus mortalium genitor factus es, neque te solum

Filii dolore afficiunt non obsequentes, uidi ego sane
 Sapenumero & solidis malis cedentem parentem
 Filio punitiose se gerente hic quidem talis immodicus,
 Ille uero perniciosus potibus, & ardentibus amoribus,
 Quibus domū exhaustum, ille uero uenit & aduersus patrem,
 Contrariis uerbis, manus autem erexit erinnys,
 Sed tamen, & his pater iram bonus misit.
 Scriptarum enim regina legum indocta necessitas,
 Quæ sane & parentibus ob filios animum oblectat,
 Multa quidē eorū, quæ uident, quoniā sane uolūt inuisa,
 Multa autem ob audierunt in auribus suis habentes,
 Ne audaciam grauem rumperet redargutio,
 Pudorem parentum bonum auxiliatorem redarguens,
 Parit enim audaciam iniuria, clementia aut cautionem,
 Et filiis potissimum, quando gloriam prope habentes,
 Non manus cedunt ui persuationis autem uinclis.
 Flāma stipulæ filiis patris ira statim desinens,
 In linguam accendit, extinxit autem misericordia succedens,
 Execrationem protulit, mens autem eloquuta est auxilium,
 Oneri manus tollit, & dolori luit cohibens,
 Dauid, qui regibus splenduit in abramidis,
 Omnibus quidem mitis fuit, tantum autem filiis suis,
 Ut & patricidis iram & curas concoqueret.
 Coniectare rege, quem contra armatum
 Ramoq; asinoq; mortuum subdensa sylua,
 Non solū lamentationibus deplorauit, ut aliquē optimum,
 Sed & nuntio pœnam addidit interfectoris,
 Tu uero o maliuole, quantū malum? aut quid passus?
 A deo iram indomitam in mentibus tuis auges?
 Neq; te paterno priuanimus o rex honore,
 Neq; uero aristis irruimus tuæ regionis,
 Neq; boū armentis, non ouibus, neq; uero equis,
 Neq; cubile cōscendimus, q̄ non carū sit, temere ineuntes.
 Neq; dolum struximus cum uiris hostibus,
 Hæcenim si quid iræ afferunt pater, nō reprehendendum est.
 Vnum tuis filiis pessimum, præstantioris parentis,

Παιδες ἀνιάλζουσιν ἀπειθέες· εἶδον ἔργον
 Πολλὰ καὶ σφραῖσι κακοῖς εἰκόντα τοκήα
 Παιδὸς ἀτασθαλέοντος· ὁ μὲν, παρῶσιν ἄμετρος.
 Ὅς δ' ὀλοῖσι φάρισι καὶ αἰθομένοισιν ὀρώσιν,
 Ὅς δὲ μὲν ἔξαχθὲ παῖσαν· ὁ δ' ἦλυθε καὶ κατὰ παῖδας
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· χέρας δ' ἤφρεν ὀρινύς.
 Ἀλλ' ἐμπύς, καὶ τοῖσι πᾶσι τὸν χόλον ἐσθλὸς ἐπεμψεν.
 Γραπτῶν γὰρ βασιλῆα νόμον ἀδίδακτος ἀνάλπει.
 Ἡ ῥά τε καὶ τοκέεσσιν ἐφ' ἡσσι θυμὸν ἰαίνει.
 Γομφὰ μὲν δὲν λούσονται, ἐπεὶ ῥ' ἐθέλουσιν ἄλυστα.
 Πολλὰ δ' ἀνηκουσίην ἐν ἔχουσιν οἷσιν ἔχοντες,
 Ὅφρα κε μὴ θραύσῃ αἰνὸν ἀπορρήξας ἐλεγχος,
 Ἀισώπῳ τὴν ῥητέων ἐσθλὴν ἐπικουρον ἐλέγξας.
 Τί κτε γὰρ θράσος ὕβρις, οὐκ εἴη δέ τε φάσιν,
 Καὶ τεκέεσσιν ἀλίστα, ἐπεὶ κλέος ἐπ' ὅς ἔχοντες,
 Ὅς γὰρ ἐπὶ σφραῖσι βίη, πειθῶς δέ γε θεσμοῖς.
 Φλάξ καὶ ἀμης τεκέεσσιν παῖδας χόλος αὐτὴν ἀλίσσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ φάσαν ἐφλέξεν· ὁ δ' ἐσβέσεν οἶκτος ὑποφάσιν.
 Ἀλλ' ἐλὼν ἐν προσέειπε, νόος δ' ἐφ' ἐγὼ τ' ἀρώγην.
 Ἀλλ' ἔπειτα χέρας ἀφρε, καὶ ἀλγὺ κλαῦσε πόρρωθεν.
 Δαυὶ δ' ὅς βασιλῆος μετέπρεπεν Ἀβραμίδῃσι,
 Γαῖσι μὲν ἡ πόρος ἦε, τόσον δέ τε παλαιὸν εἶσιν,
 Ὅς καὶ παῖδας φόνοισι χόλον καὶ κήδεα πέσσειν.
 Τεκμαίρου βασιλῆϊ, τὸν αἰτία παρηχθέντα
 Ὅζω θ' ἡμῶν τε, θανόνθ' ὑπὸ δαίμονι ὕλῳ,
 Ὅς οἶον θρῆνοισιν ἐκλαύσας, ὡς ἴν' ἀρίστον,
 Ἀλλὰ καὶ ἀνέχωντι δίκῃ ἐπέθηκε φονῆος.
 Τὴν δ' ὁ δαίμων ἐσθλὴν, πόσον κακὸν, ἢ ἴπεποντο.
 Ὅς δὲ χόλον ἀδύμασον ἐνὶ φρεσὶ σῆσιν ἀέξει,
 Ὅς τε παῖδας ὅς ἀπεμύσσει μὲν δ' αἶα τιμῆς,
 Ὅς δὲ μὲν ἀσπασίαν ἐπεχάλομεν σέο χόρος.
 Ὅς δὲ βοῶν ἀγέλας, ἐπώεσιν, οὐδὲ μὲν ἴστωσι.
 Ὅς δὲ λέγεις ἐπέβη μὲν, ὁ μὴ φίλον, ἀφ' ἀδελόντες.
 Ὅς δὲ δόλον φασάμεθα (ὡς αὐτοῖσι δύσμενέεσσι).
 Ταῦτα γὰρ εἶπεν χόλοιο φρόνι πᾶσι, ἐνεμεσίχον.
 Ἐν σέο παλαιὸν ἔμενον, ἀρφοτὶ τοῖο ῥητός,

Χ εἶρονος ἵζε φαῖη μεν. ὁρ' ἄπινι πλεῖστα λέλειπας
 Ε ἰδὼς τε, μέγιστος τε. λόγος δ' ἔκ δ' ὁσφομος ἡμῶν.
 Γ λῶσα δὲ δεσμὸν ἔχει. τί π' ἢ ληγον. ἢ σὺ φέρῃς
 Ο υκὲ δὲ λρον τεκέεσσιν ἀρείονα φῶσιν ὁπάσσαι.
 Σ τήδε μεν ἐνθάδε μύθον. ἀναξ πάτερ, ἡέ μέγιστε,
 Δ ὁσ' ἔρεα, καὶ νόμισαι δ' ἐμοὶ πατέρ' ἵχον εἶναι.
 Η νῖδε καὶ χεῖρεσσι γλυφάδος, λυῖδε γυνῶν
 Α πόμειθ' ὡς τε θεῶο. θεῶ δ' ὅπως αἰτιώσασαι μεν.
 Ο υγάρμον, ἔδὲ γε πλεῖστον εἰσὶν τα, ἔδδμον αἰτωῖ
 Α ἰτέο μεν. δὲ χεῖρεα, καὶ δὲ μεν ἐδδμον ὁπωπῆν.
 Μ ἡ τὸν ἐμῇ, σὺ δ' ἐμοὶ γε καὶ ἐννυχίοισιν ὀνείροις.
 Π ατεῖ πρῖστα μεν, λιταῖσ' ἔχων ἐκπεράουσα,
 Μ νωο μεν, λεχέων τε, ὁμοζυγίης τ' ὀρατεινῆς,
 Λ ἴσπεο στίς τεκέεσσιν ἐν τῶσιν ἵχον εἶναι.
 Κ αὶ μοι τῆς κῆρος ὅτι, καὶ ἀρ' ἀλέου πολέμοιο.
 Ε ἰ μὲν δὴ πεπείθοιμι, καὶ ἔν' ἄλλοις. εἰ δ' ἄπειθ' ἔσται,
 Κ αὶ τεκέων θεῶς ὅσιν, ἀλησόμεθ' ὥς τοπάροισιν.
 Σ ὄν κλέος, εἴτε λιποῖμεθ' ἀκηδέος, εἴτε θάνοισιν.
 Δ ἀκρυα πατὴρ δ' ἔχοι μεν ἐσὺ δὲρον δὲ μεν ἐόντος.

Ἰματὸς ὅς ἀγαθὸν τίς ἀπαντακόν. ἀνθρώποι γένος
 ὅντων ὅπλα τέρων. ταῖμα δὲ θαυμασίαν, (Μ)
 Περσέφοντος προγόνος, καὶ ὅς μάλα ἠδὲ γελᾷ
 ἔπειτα λόγον μνήμησιν ἄειον, ὥς τ' ἑνός (αἰσ)
 ἔστιν ὄντος ἐμοὶ γε. γένος δὲ σύ. τοῦτο φνίχασθε
 ὅς μὴ τῆς ἀρετῆς ἀλλοῦ προὔθεν ἄριστος.
 Εἰ οὖν τίς τὸ δύσειδός ἐκέρτο μνησεν, ἢ δ' ἐνσωθεῖς,
 εἴπῃς ἂν ὥς ὁ πατὴρ ἡμεῶν καλὸς, ἢ μυρίπινος;
 Εἰ δέ σε τίς ὥς δειλὸν ἐπέσκαπτον, καὶ ἀναστροφον,
 ὅς πρόγονοι πομπὰς εἶλον ὀλυμπιαῖδας;
 Ὅντως εἴσε κακόν τις ἐλέγχει καὶ ἀνόητον,
 μή μοι τοὺς πατέρας, μὴ δὲ τὰ νεκρὰ λέγε.
 Χρυσὸν δὲ τον καθαρίων τίς ἔχων, ἔκρεξε καί μιν.
 Ἄλλος ἀπ' ἐκείνης, ὀλβυῆς ἦκε μέλεις.
 Τίς γὰρ τῶν ὧ λῶσε ἀμείνων σοὶ καθαρίσας.
 Ὅς σὺ δὲ τεχνικῶς κηρύμασιν ἀρμονιάσας.

Deteriores apparuimus, qui nemini primas partes reliquisti,
Formaq; magnitudineq; sermo aut non cursilis nobis,
Lingua aut uinculū habet, quid nam peccaui, uel tu optime
Nolens filiis meliorem naturam præbere,
Sistemus hic sermonem. rex pater, fili maxime,
Da manum, & annuas mihi patrem propitium esse,
Ecce uero & manibus barbam. ecce etiam genua
Attingimus ut dei, dei aut uoci occurramus,
Non nuptias, neq; uero diuitias decentes, nō domū celsam
Petimus da manum & beneuolum aspectum.
Mater mea, tu uero mihi qdem & nocturnis insomniis
Patri assistens, precibus iram imiscens,
Memor cubiliumq; coniugiiq; amabilis,
Supplica tuis filiis tuum maritum propitium esse.
Et cantus satietas est, & difficilis belli,
Si quidem igitur persuadeam, malox satis, si uero nō pareas,
Et filiorum deus est, errabimus ut antea,
Tua gloria, siue linquamur i gloriæ, siue moriamur,
Lachrymas parentis habeamus in posterum beneuolentis,

INNOBILEM MALE MORATVM.

Anguine ex bono q; totum malū, uiro genus qdem,
Non nobilium, in cæteris uero admirabilium,
Præferebat maiores, & ille periucunde arridens,
Dixit uerbum memoria dignum, quod genus
Est obprobrium mihi qdem, generi aut tu, hoc caue
Ne uirtutem aliud quippiam ante duxeris,
Si tui quis deformitatem incessuerit, aut male olentiā,
Dixisses quod pater fuit pulcher, uel unguenta spirans,
Si uero te quis ut timidum cauillaretur, & imbellem,
Quod maiores multas cœpere olympiadas,
Sic si te malum quis arguat & fatuum,
Ne mihi parentes, neq; mortua dixeris,
Auro stru ctam citharam quis habens, pulsauit pessime,
Alius a rudi, generosam misit modulationem,
Quis horum o optime melior tibi citharista,
Qui seruat artificiosis pulsationibus harmonias,

V erum tu aureis qdem parentibus natus es, ut te dicunt,
I pse uero non bonus, deinde magnope superbis?
H oc splendidum tibi genus est, maiores
Mortui, & fabularum figmenta, & anus,
Ludis. in te autem ego respicio solum, si iustus quis,
V el malus, principium autem lutum omnes idem
Pelles omnes similes, inflamur autem sublimes
Diuitiis, & gloria, & patriis magnis.
Quare quid mihi superuacua? pater, genus, neq; me fabulae
Delectant, neq; sepulchra, sed bone in te respicio.
V nus puluis oēs unius fictoris genus, tyrānis autem
I n duo res mortalium scidit, non natura.
S eruus mihi omnis rudis. liber, quisq; optimus.
S i autem tu superbiam habes, hoc quid ad genus?
M ulis quid pater, quando asinus est opprobrium
N ullum? quæ uero asinis gloria a mulis?
Aquila autem pariunt, & quos proiciunt pullos.
Quare quid mihi parentes te omisso tu dicis?
M elius est optimum existentem malum genere, q̄ pessimum
E sse nobilem, & rosa ex aspera
G erminauit planta, rosa quidem, si autem a terra
V enisti spina molli, igne dignus es.
Q uo pacto tu pessimus existens, tantū superbis maioribus?
O A sine molaris, equinam eleuationem habens,

ITINERARIA.

H iste rex, qui omnia existis tuis hominibus
c Bona, & in omnibus uia recta constas,
Q ui igne & nebula exercitum duxisti, q̄q; uia inuenisti
I n pelago secto amicis, Pharaonem autem contexisti,
P anem autem e coelo externum præbuiisti, e petra uero
S caturiri fecisti i sūmo secta fluētū, magnū miraculū i solitudine
H ostium uirorum statuens, cum disiunxit
Crucem figurans Moses manus, opem meam.
L una aut & sol cursum tenuerunt, ut autem fluentum
C essit festinantibus, uia autem in terra structa est
F acilis, quam ipse pollicitus es & annuisti.

Ἄλλὰ σὺ χρυσὸν μὲν πατρώων ἔφης, ὥς σε λέγουσιν,
 ἄνθρωπος δ' ἄνθρωπος. εἴτα μέγα φονεῖς;
 τίς το λαμπρόν σοι γένος ὅστιν, οἱ προπάλαιοι
 νεκροὶ, καὶ μύθων παλαιόματα, καὶ γραφαί;
 Πάλλει. πρὸς σὲ δ' ἔρχομαι βλέπω μόνον, εἰ δὲ καὶ ὅς τις
 ἦ κακός. ἢ δ' αὖρ ἦ, πῶς ἅπαντες ἴσσοι.
 Δόρυ ματαίνετε ὅμοια, φουσάμεθα δ' οἱ μετέωροι,
 Πάλλει, καὶ δόξα καὶ πατρίσι μεγάλαισ.
 ὧς τε τί μοι τὰ πόδας. πατήρ γένος. ἔτε με μύθοι
 τόρυπος, ἔτε τὰ φοι. ἀλλ' ἄρα δὲ πρὸς σὲ βλέπω.
 εἴς χρυσόν πάντες. ὅς τις πατρὸς γένος. ἢ δὲ τυραννὶς,
 εἴς δύο τὰ θνητῶν ἔχουσιν, οὐχί φῦσις.
 Δοῦλος ἐμῷ πᾶσι σκλαῖος. ἐλεύθερος, ὅς τις ἀριστος.
 εἴ δὲ σὺ τύφον ἔχεις, χρὺς τί πρὸς τὸ γένος.
 Ἡμίονοις τί πατήρ, πόθ' ὀκνήθων ὅστιν ὄνειδος
 οὐδέ ν. τίς δὲ τὸ νοῖς δόξα παρ' ἡμιόνων.
 οἱ δ' ἄρα, ἱκνῶσθαι, καὶ οὐς εἰπὼσι νεοσσόν.
 ὧς τε τί μοι πατρώας στυγὸν ἀφείδεις σὺ λέγεις.
 κρείσσον ἀριστον εἶναι κακὸν γένος, ἢ κακὸς
 ἐμμελὲς διχλύνειν. καὶ ῥόδον ἐκπαχέος
 ἐβλάψῃ φυτοῖο. ῥόδον μὲν, εἰ δ' ἀπὸ γαίης
 ἦλθεσ' ἀνέκθ' ἀπαλῆς, τὴν πυρὸς ἄετος εἴ.
 Πᾶσι σὺ κακὸς εἶς, τόσσον φονεῖς προγόνοισιν
 ὡς κακῶν μυλῶν, ἵππον ὑψὸς ἔχων.

ΕΝΟΔΙΑ.

Ρίπε ἀνὰ, ὅς πάντα πέλεσσι σὺν μδρόπασιν
 ἔσθλα, καὶ ὅν πάντεσσιν ὁδὸς ἰθεὶα τέτυται.
 ὅς περὶ καὶ νεφέλησσαν τὸν ἥραγος. ὅς θ' ὁδὸν ὄρεας
 ἐν πελάγει ἡμερόν τε θάλασσαν. φαρὰ δ' ἐκλυτὰς.
 Ἄρην δ' ἔρανόθεν ἐκόν ὥπασας. ἐκ δ' ἀρὰ πέδης
 ἐβλυσας ἀκροῦ μοιο ῥόον. μέγα θαῦμα δ' ὄρ' ἡμῶ
 Δυσμενέων ἀνδρῶν στυγὴ μένος, ὅτε δέχῃ
 Σταυρὸν ὑψοσιν ὡς μῶσῃ χεῖρας, ἀλὶφρὲς μείο.
 Μῶν δ' ἡελίος τε σρόμον χεῖρας. ὡς δὲ ῥέεθρον
 εἴς ἐκ περὶ μὲν οἰσιν, ὁδὸς δ' ὡς γαῖαν ἐτίχῃ
 ῥ' ἡδὲ ἴη. τῶν, αὐτὸς ὑψὸς καὶ κατένδυσας.

Ἄνθ' ἂν ἔρηνίω διμον μδρόπεσσιν ἐλαιοῖς
Υἱάρον, ἀρχαίη δὲ νέλω ἐπέμειξας ἄταρτην,
Ἐντε θεὸς θνητὸς τε κρηθεὶς, ἡδὲ γαῖαν ὀδύσσει
Ἡμετέρω, αὐτὸς δὲ πρὸς οὐρανὸν ἐνθεν ἀδρθεὶς,
Ἰξεέεσσιν ἐλδομένοισι φαεινὸν τῶρος, ἢ τ' ἀπείροισιν.
Ἄνθ' ἂν καὶ πελάγους ἐπεβήσας, ποῖς δὲ πόδαςιν,
Ὅϊα μακρὸν χελεποῖσι βιαζόμενον αἰέ μοισιν.
Ἄλλὰ μάλα κερκαῖ ἐμοὶ σιωέμετρος ἐλθεῖ κελεύει
Σήμερον. θύοι δὲ πόροις, καὶ ἀγγέλον ἐσθλόν.
Γομφῶν, ἀλεξήτῃρα, βοηθόν, ὅφρα με πάντων
Ἡμετέρων νυχίων τε κερκαῖ ἀποτλήθ' ἐδρῆσαι,
Καὶ τέλος ἐσθλὸν ὁδοῖο χερσὶ ζόμενος μόχοντι,
Ὅϊον ἂν ἀρτεμέοντα, καὶ οἷμα δέ με αὐτὸς ἀγνῶι,
Πηλοῖόν τε, φίλοις τε ὁμῶν βίον ἀμειψομένης.
Ἐνθά σενέκτα, ὅτ' ἡμῶν ἐλδύθροος, ἀξέμεων τε
Λισσοίμην, κερκαῖ τῆρος ἀμειψάσθαι βίον ἐλκων.
Σοὶ τε νόον πῆδρὸντα εἶδ' ἀφ' ὅσ' αἰὲν ἀείρων,
Μέσφ' ὅτε καὶ πυμάτην ξυλὴν ὁδὸν ἐξανύσαιμι.
Ἔς δὲ μονὴν ἐλθοίμι μέγαν τέλος ἀνέειπαι.
Σοὶ ξῶ. εἰς χελεῶ. εἰ δ' ἐξομοίᾳ ἀνὰ χρεῖ.
Σοὶ δ' αἶρω πρὸς ἴχθυος, ἐπεὶ σύ με χεῖρ κελεύει πῆδρ.
Ἄλλὰ με καὶ νῦν ἀγνοῖς ἐσθλὸν ἡδὲ τῶμα πορεύεις.

Εἰς τὴν ἐν νηστεΐαις Σιωπῇ.

Σχεογχεῖσθαι φίλη. σὺ δέ μοι κερκαῖς, ἐπ' ἔραφει
Ἡμετά, κ' ὅφρα γνοῖς ὅμματα, τὰ κερκαῖς. (γῆς
Ἡνίκα σάρεμας ἐδύσα θεοῦ βροτέοις παύεισαι
Μύσιν ἄρην θυσίω, ὥς κε θάνατοιο
Ἡμεσι πεσσεύοντα, νόμοις χρύσειον βασιλῆος
Ἐντε κερκαῖρομένοισι σῶμασιν ἐσσεῖ τ' ἄκος,
Πρὸτα μὲν ἀξέμεν νόον ἡσθασα, οἷος ἀπ' ἁλῶν.
Ναιετάων, ἀχέων ἀχλὺ ἐφεισάμενος,
Ἐἴσω πᾶς ἐλαίης φάσας ἀκλῶς, αὐτὰρ ἐπειτα,
Ἀνθρώπων δαγέων ὀδύμασιν ἐσόμενος,
Χείλεσι θῆκε θυρεῖα. εἰ δ' αἶπρον, ὥς κε μάλα μοι
Μύθων μέδ' ἀφ' ὅφρα, πάντοτε ἐπικρατέων.
Καὶ γὰρ τις πλεόνεσσιν ἐπ' ἀνθρώποις θοῦρον ἀείρων
ἔχρησ', παυροτόρους ἐν ἰδίῳ δαμάσει.

Ipse uero cœlestem uiam hominibus ostendisti
 Postremum, ueteri autē nouum imiscuisti callem,
 Cum deus mortalisque mixtus, in terram profectus
 Nostram, rursus autem in cœlum hinc inde sublatus,
 Veni cupientibus manifestior, quam prius.
 Ipse etiam pelagus conscendisti, tuis aut pedibus
 Tempestas cecidit difficilibus coacta uentis.
 Sed beate, & mihi comes ueni uocanti.
 Hodie bonum iter autem præbeas, & angelum bonū,
 Ducem, auxiliatorē, fautorem, ut me ab omnibus
 Diurnis nocturnisque malis longe arcens,
 Et finem bonum uia largiens laboranti,
 E domo integrum, & domum me rursus agat,
 Affinibusque, amicisque coniunctā uitā regentibus,
 Vbi te nocte ac die liber, quietusque
 Precarer, malitiei imixtā uitam tibi trahens,
 Tibique mentem alatam uitæ lucem semper attollens,
 Quousque & extremam cōmunem uia peragam.
 In mansionem autem ueniam laboris finem piis.
 Tibi uiuam, te alloquar tibi sedeam o rex Christe,
 Tibi tollā pedis uestigium, quoniā tu me manu tegis.
 Sed me etiam nunc agas ad bonū finem itineris.

IN SILENTIVM IN IEIUNIIS.

Onticā lingua cara tu uero mihi calame inscribe silentii.
 c Verba, & loquere oculis res cordis,
 Cum carnes deuinxi dei mortalibus passionibus
 Mysticum agens sacrificium, ut morerer uitæ
 Diebus quadraginta, legibus Christi regis
 Quando purgata corpora sequitur ~~accedebat~~ medicina.
 Primum quidem quiete mentem firmaui solus ab aliis
 Habitans, dolorum nubem indutus
 Intus tota collecta mente indeceptus, uerum deinde,
 Virorum sanctorum placita sectatus,
 Labiis imposui fores, causa autem, ut discerem
 Verborum modos ferre unūquēque deuincens.
 Et enim quispiam pluribus in uiris furibundum attollens
 Telum, pauciores facile domitabit,

Et alatas sagittas quī certa longe iecerit,
 Nunq̄ exsibil abit frustra cominus,
 N auem autem mariuagam, cū magnā undā traiecerit,
 Mittere audentem paruos supra portus,
 Qui enim parua uincit, magnaincertum
 Si quando superabit, & ualde licet cupiens,
 Qui autem magnum excedit, hoc certum, q̄ utiq; paruorum
 Habebit facile cum uoluerit uictoriam,
 Quapp penitus deuinxi oīonis robur, q̄ppe enī speraui
 Non amplius sup̄scaturire uerbum meis oribus,
 Quando nihil lingua p̄nitiosius est mortalis,
 Equus semper precurrens. telum paratissimum,
 Videt q̄dem aliquis omnia, quæ āt p̄pe sunt, manus habent
 Pauca nimium, neq; pedes terrā pagrauerē omnem,
 Labor homicidis, adulteri autē uertunt in fugam
 Rabiem suam, furibus dies execratissimus,
 Diuitiæ autem, nō illaboratæ, habeo hoc q̄dē, p̄didi aut̄ aliud,
 Tantum constringens, quantū fluctū manu,
 Naues itineri prædatores, alius insatiabilis,
 Oculos amaros ferrens alienis facultatibus,
 Tot auri cupidis contraria omnibus adsunt,
 Labor deterioribus, labor præstantioribus,
 Linguam autem nihil, phibuit festinantē ad uerbum,
 Non homo, non nix, non fluentum, non scopulus
 Prope iaculator, ad arcum autem amara sagitta,
 Nerus circūducit digirū in cornibus,
 Mens emisit sagittas, hæc aut̄ euolarunt, oīa aut̄ feriunt,
 Cœlestes, terrestres, uiuos, posteros,
 Quicūq; ipsam expectant, & non expectantes similiter.
 Bonos atq; malos, hostes amicos
 E minus, prope existentes, a scopulo nihil est sagittæ,
 Hanc aut̄ qs cōstringens, primas partes fert sapientiæ.
 Multa quidem turpia lasciuis eructat, ut ridiculus
 Ipse existens, hominibus feruorem risus inducat
 Vibratus uiibransq; & imaginem diuinam dehonestans.
 Multa autem e celandis auribus euomit.
 Sæpe aut̄ rursus iræ grauit̄ spirantis feram spumam

καὶ πτ' ὀρόντα βέλεμνα ὅς' ὀσκοπα τηλόθε βάλμαι,
 ὅν' ὅτε ροιζήσῃ ἀσκοπων ἀσπιδόω.
 Νῆα δὲ ποντοπώρειαν, ἐπὴν μέγα λαῖτμα πδρήσῃ,
 Πέμπειν θαρσαλέον βασιδὶν ἑπὶ λιμένων.
 ὅς' μὲν γὰρ μικρῶν κρητέφ, μεγάλας ἀΐδων
 εἰποθ' ὑπὲρ χήσει, καὶ μάλα πδρ ποθέων.
 ὅς' δὲ μέγα προφύφ, γὰρ ἀφ' ἀφιδεῖς, ὡς ἀφ' ἀφιδεῖς
 ἔξφ ρηϊδίωσ' ὅτε θέλησι κρηάτος.
 Τένειε πάμπαν ἐδύσα λόγον μένους. ἦ γὰρ ἔολπα
 μηκέθ' ὑπὲρ βλῦζεν μύθον ἐμῶν σομάτων,
 ὅς' οὐδὲν γλῶσσος ὀλοα τδρον ὅτι βροτοῖσιν.
 Ἰππος αἰετὸς ποθέων, ὅπλον ἐκίμυταρον.
 Λύσφ μὲν τις ἀπαντα, τὰ δ' ἐν ποσὶ χεῖρὸς ἐχρῶ
 βασιὰ μάλ', ὅς' δὲ πδρ αἰαν ἐπὴ λθον ὄλλω.
 Μόχθος ἀνδροφόνουσι, μισχοὶ δέ τε καὶ ποθέουσι
 Ἀνδρῶν ἐλῶ. κλέπτεις ἢ μὲν ἀπενκτόταρον.
 Πλῆθος δ' ἐκ μὲν γηροῦ. ἔχον μὲν, ὡλεθε δ' ἄλλο,
 τόσσα πδρ σφίγων, ὅσα ῥέον παλάμη.
 Νῆος ὁδοὶ πρὶν ληίστορος. ἄλλος ἀπλητος,
 ὅμματα πικρὰ φόρων ἄλλοτείοις κτεάνοις.
 Τόσσα κληρονομοῖσι προβντέα πᾶσιν ἔπειτα,
 μόχθος χειροτόροις, μόχθος ἀφιδόροις.
 Γλῶσσος δ' ἐπὶ δὲν ὅρ' ἔκ' ἐπειρῶ μὲν ἰω ὑπὲρ μύθον,
 ὅς' βροτὸς, ὅς' νιφετὸς, ὅς' ῥέος, ὅς' σκόπελος
 ἔχον ὅς' ἐξυπνῆς. ὅς' δὲ ἐπὶ πικρὸς ὅς' ὅς'.
 Νδυρὴν κνύκλον ἀγχι δακτυλον ὑπὲρ γλυφίσι.
 Νῆος ἀφείκε βέλεμνα. τὰ δ' ἐπὶ αἶτο. πάντα δὲ βάλμαι,
 ὅς' ὕραν ἴδω, χρονοῦς, ὅς' ὄντας, ἔπειτα μὲν οὐς.
 ὅς' ἀσπίδα δακρύουσι, καὶ ὅς' δακρύουσι ὁμοίως
 ἔαλδς, ἢ δὲ κρηάτος. δύσμενος. οὐλίους
 τηλόθεν, ἐπὶ ὅς' ὄντας. ἀπὸ σκοπον. οὐδὲν ὅς' ὅς'
 τήν δὲ ἴσ' αἰχμαλίων, πρὶν τα φόφ' ὀλῆς.
 Πολλὰ μὲν αἰχμαλίων, πολλὰ μὲν αἰχμαλίων, ὡς κε γλῶσσος
 Ἀνδρῶν ἐπὶ ἀνδρῶν ποιοῖ βραχμα γέλωτος ἄγῃ,
 Γαλλόμηνος, πάλων τε, καὶ εἰκόνα θέαν ἀνύλων.
 Πολλὰ δὲ τῶν κρηάτων ὅς' ὅς' ὅς' ὅς' ὅς'.
 Πολλὰ δὲ αὐτὸς ὅς' ὅς' ὅς' ὅς' ὅς' ὅς'.

13

Extra effundit omnem uerborum iactationem.
Sæpe aut rursus insidianti fert gratiã intra animum.
Et cordis alterius labiis alia fert:
Mendacia'q; blandos'q; sermones, homicidia'que:
Quis omnia diceret:huius quæcũq; molesta sunt?
Inimicam effecit uolens domũ domui.urbi aut urbem
Statim nihil omnino lingua laborans
Populum dominantem regnatis regem
Vt scintilla stipulæ cito accensæ
Socium nauigationis, filiũ, patrẽ, fratrẽ, amicũ, inopẽ, cõiũgẽ,
Omnes inter se armauit facile:
Malum, bonũ reddidit: contrario perdidit bonum.
Hoc iunxit rursus, quis potest: quot sermo?
Parua quidem lingua est: uerum robur nulli tantum:
Vtinam moreretur statim cum malis.
Omnibus quidem lingua est malum temerariis:
Præcipue autem sacerdotibus cœlestis sacrificii.
Instrumentum sum dei, & bene sonantibus modulationibus.
Cantũ regi fero, quo uniuersum contremiscit:
Canto autem non Troiam, non bene nantem, ut quis: Argo?
Neq; apri caput: non multum Herculem:
Non terræ latos orbes: quomodo æquoribus accõmodata sit:
Non fulgores lapillorum: nõ cursum cœlestium:
Neq; cupidum canto furorem, & formam Iuuenum:
Quibus lyra molle pulsatur a prioribus,
Canto autem celsiregem deũ magnum atq; illustris
In unum collectæ splendorem meæ trinitatis:
Angelicorum'q; chororum magnos latisonos hymnos
Prope stantium ex uoce opposita.
Mundi'q; consonantia ac meliorem præsentì:
Quam expecto oĩbus in unum properantibus:
Et Christi passionũ gloriã incorruptibilẽ; quibus me deũ fecit
Virilem formam cœlesti commiscens.
Canto missionem meam. nõ enĩ dicendum opus sturctus sũ:
Opus ut connexus sim mortalis cœlestibus
Canto autem hominibus dei legem, quæcunq; mundi
Grego. L

Gesta, & consilia, & finem utrorumque
 Vt hæc quidem oculos tuis mentibus, ab illis autem longe
 Fugias, & horreas diem aduenientem
 Tot rerum linguam habeo citharam, animaduertite sacerdotes:
 Nequid prætersonet dissidens a concetu.
 Linguam & sacrificiis purâ puris seruabo:
 Quibus regem magnum in unum ago mortalibus.
 Non enim ab aliena lingua, maculataque mente
 Mittam puro uiuiferum sacrificium.
 Vnus meatus non dulce fluentum, & amarum emittit.
 A ueste purpurea cœnum alienum
 Et ignis magnus perdidit sacerdotis olim
 Filios non pure attingentes sacrificium.
 Sacram. n. olim audiui dei magni arcam
 Inclinatam occidisse eum, qui tetigit.
 Hæc ualde horreo, & timeo nequid patiar:
 Non pure puram attingens trinitatem.
 Vtinam uero in mentem liceret perniciosam, instabilem
 Hinc & inde multis diebus stulte elapsis
 Flectere finem prope in uersili habena.
 Vel penitus continere indeceptam in corde:
 Magis Christum gloriosum prope impellens
 Splenderet fulgoribus magnæ lucis.
 Nunc uero hæc non tantum efficit malum intus manens.
 Et si longe a deo parum aberret.
 Neque. n. in faxis impedita firmis
 Intus ferueat flamma ignis uel fluxus
 Aut arbutum densum læsit, aut aliquam uineam.
 Viuit autem semimortua intus tecta.
 Verbum etiam linguæ multifonæ cum eruperit
 Irretentum insanit non amplius recurrens:
 Quemadmodum quis intorti germen rami palmis
 Sensum acclinans contra curuum ducat.
 Sed ut ille ipsum reliquit: uel manus rectum stetit.
 Non posthac in pristinum declinatum uitium:
 Sic & ego uerbi bene cursilis impetum

ἔργματα, καὶ βουλαὶ, καὶ τέλεις ἀμφοτέρων.
 ὅφα τὰ μετὰ κούθησ' ἡσὶ φεσὶ, τῷ δ' ἀποτῆλε
 φύγης, καὶ Ἰομέης ἡμῶν ἐπὶ χρόμνον.
 τόσων γράσαν ἐχὼ κηθάρω. φάξεσθ' ἰδρῆδ',
 μή τι πῖρα κρεῖξῃ ἐκδοπον ἀρμονίης.
 Γράσαν καὶ θυέεσσιν ἀγνὴν ἀγνοῖσι φυλάξω,
 ὅισιν ἀνὰ κτα μέγαν εἰς αἶψα χθονίοις.
 οὐ γὰρ ἀπ' ἀμοτέλης γράσῃς χραίνω τε νόοιο
 Πέμψω δ' ἡσθαρῶ ζωφόρον θυσίω.
 εἰς πόρος, δ' ἄλυσκρον τε πόρον καὶ πικρὸν αἰήσει.
 εἰς μακρὰ πορφυρέω, βόρβορος ἀλλότειον.
 καὶ πῦρ ξείνον ὄλεσε θυηπόλου αἰ προτέρῃσι
 Πάιδας, μὴ ἡσθαρῶς ἀπὸ μλύσθ' ἡσθίης.
 τῷ δ' ἰδρὴν ποτ' ἀκρυσα θεῶν μέγα λυσιμωπὸν,
 ὧς καὶ κλινόμενῃ, κτείνει τὸν ἀλμυλόν.
 ταῦτ' αἰνῶς Ἰομέω, καὶ δαίδια μή τι πάθοιμι,
 μὴ ἡσθαρῶς ἡσθαρῆς ἀπὸ μύνης τεύχους.
 αἰθερὶ δὲ καὶ νόον ἦεν ἀτάσθαλον, ἀσπείοντα
 τῇ καὶ τῇ, πολλοῖς ἡμασι μαμείλοισι
 καὶ μὴ τῇ τέρματος ἄσπον ὡδὶ σρεπτήρι χαλινῶ,
 ἡ πάμπαν ἡστέχειν ἀκλῶπον ἀνκράδην.
 μάλλον κε χριστοῖο μεγακλέος ἄσπον ἐλαύνων,
 λαμπετοῦ μῦμαρυγαῖς τῶν μέγα λυσιμωπῶν.
 νῦν δ' ὁ μὲν, δ' ἄπ' ὅσον τελέει ἡσθὸν αἶδοι μίμνων,
 καὶ ἀποτῆλε θεοῦ τυτθὸν ὁδοιπολιν.
 οὐ δὲ γὰρ εἰ πείσῃσιν ἐδρὶο μύνη σερανῇσιν,
 ἐνδοθεὶς ἡσθάρῃσι φλόξ πυρὸς, καὶ πόρος,
 ἡ λόγμω πυκνὴν δαλῆσατο, ἡπὶν ἀλφῶ.
 ζαῖδ' ἡμῶν ἡσθὸν αἶδοι μύνη.
 μύθος δ' αὖ γράσῃς πολυηχέος δὴ τ' ἀπορῶς,
 ἄσποντα μῦθαί νει μῆκε τ' ἀσπείοντων.
 ὧς δ' ὅτε πῶς λυξείο φυλὴ πτόρεθον παλῶ μῆσιν
 ἡσθὸν μετακλίνων ἐμπαλιγῶρον ἀγῶ,
 αὐτὰρ ὁ γὰρ μὲν ἔλθε, βίη χερὸς ὅρεθιός ἐστι,
 μῆκε τ' ὡδὶ προτέρῃ κλινόμηνος ἡσθίω,
 ὧς ἐγὼ μύθοιο δὴ βοχάλοιο δρῶν

LL

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.39

Videns examen extra & normam.
Et n. uita erat mihi cum erat ratio: inueni optimum
Medicamentum, habui totum in excelso corde.
Vt discat dicenda q; & indicenda lingua seruare.
Accepit totum silentium: accepit beneloquentiam:
Omni re ipsam priuauit: decorum non posthac uilipendet.
Hæc semper sit immodestis lex.
Quippe magnum & hoc cōmodum, cū parturientem cōtineas
Sermonem pulsato extrinsecus tuo corde
Verbo domito, simul domatur & unda iræ.
Non n. facile, sed tamen domabis.
Si n. ipsam tumentem q;, & immite insanientem
Suffoces dolens, iniuriam diffundes.
Duce mortuo, rex passionum cessit
Sic autem respiraueris difficili procella.
Hæc omnia ducatu Christi magni regis,
Sed postea, mente gubernaculi nostri.
Nam si hanc non habueris reatricem, nequicq; silentii
Nequicq; tolerantia melioris est utilitas
Et paludis os angustum postq; manibus prohibuisti
Rursus abruperis, collectum effluet
Sed ratio iubet te clarissima inde o optime
Incipientem omnium æstum malorum continere.
Has nostri meditationes o amicissime silentii
Et manu loquor mentem excipiente.
Hæc mea nauigatio est: tu aut in aliam nauigationem festinas.
Alius ab alio uento portum habeat.
Sed age, & sermonem alium mei audite silentii
Et qui odit, & qui amicus est.
Erat quando robur habebam inter iuuenes maximum:
Et me Christus rex duxit in aduersarium:
Solidiorem adamante in mentibus fidem habentem:
Armis q; ualidis undiq; obstructam.
Diuinis quidem oraculis meam mentem puram struxi:
Scriptura ex sacra spiritum abstrahens:
Quibus librorum antea amarum expuebam sal.

Grego. L ii

Formam adstructis coloribus splendentem
 Carnem aut meam feruentem, quoniam iuuetute germinauerit
 Multis & frequentibus radebam in laboribus.
 Venti quidem libidinem sopiui satietate, & uicinam rabiem.
 Oculum aut in palpebris affixi temperantiae.
 Deuoravi iram, & deuinxi membra, & deploraui risum.
 Omnia cessere rationi: omnia periere, quae prius.
 Terra stratum mihi, laterum dolor, dies amari
 Medicina uigilantiae, locus mearum lachrymarum.
 Diebus humeros flexi: & hymnis nocturnis
 Columna euasi: mortali animo seductus ab affectu.
 Haec antea. carnes. n. feruebant: quibus cura est
 Coelesti ascensu hominem magnum continere.
 Et facultatum grauem molem despui, ut tollerem
 Leuis, diffuso ad deum omni onere.
 Nunc aut cum morbus habet me amarus: & senium flexit:
 Veni in alienam hanc dolorum affectionem.
 Linguam habens indomitam, loquacem, quae me tot
 Calamitatibus inuidi dedit semper manibus.
 Neque alicuius sedes incurri, neque a terra
 Exilui paterna: non dolum meditatus sum:
 Non linguam immisi contumeliosam: neque aliquid egi
 Nostris sacrificiis illicitum, scit Christus
 Non cogitationem, neque uero alium, quoniam & omnibus succenseo.
 Populorum ducibus talia iactantibus:
 Quorum nunc totum mare, & lati fines terrae
 Pleni sunt: obscurus luctus mei cordis.
 Sed sermo me diminuit perniciosus, non tamen ego
 Antea hoc existimabam: sed minuit tamen:
 Omnibus me reddidit amicis inuidiosum. o inuidia & tu
 Ex me quid ceperis: continere lingua cara.
 Parumper continere lingua: in fine uero non te uinciam:
 Non tantum ex me accipiet osor Christi
 Audio famiorum quendam regem inuidiam ut placaret:
 Veritus felicitatem: commentum esse talem dolorem
 Anulum, quem amabat patrium: iecit in pontum

καλ' ἄλλοις ἐπὶ πάλαι τοῖς χρόνοις ἡ μάστιγ' ἔμεινον.
 Σάφ' ἔστι δ' ἐμὴν λείοντι ἐπεὶ νεότητι τέθειται,
 πολλοῖς καὶ πυκνοῖς ἔξεν ἐν ἡμετέροις.
 Γαστρί μιν ὕβριν ἐπαύχετό κ' ἔρου, καὶ γὰρ τὸν ἀλάστον.
 ὅμμα δ' ἐνὶ βλεφάροισ' ὥς ἔα σκοφασύνῃ.
 Ἐρξάμενος ἄλγος, καὶ δὴ σὰ μέλη, καὶ κλαύσας γέλοισα.
 Πάνθ' ὅτ' ὠδὴν ἔλεγε, πάντ' ἐθάνε τὰ πάρος.
 Γαῖη, καὶ τοῖς ἐμοῖς. πλοῦτον ἄχρε, ἡ μάστιγ' ἀνέχετο.
 Φάρμακον ἀγρυπνίης, χόρος ἐμὸν δακρύων.
 Ἡμασιν ὧντα ἔμελλε, καὶ ὕμνοισι παννυχίοισι
 Στὴν ἑσπέρην βροτῆος ἐκνοοῦσ' ὠπαιτίζο.
 Ταῦτα πάρος. σάρκος γὰρ ἐπέζεν, αἵσι μέμνηται
 Οὐρανίης ἀνόδου φῶτα μέλαν κατέχειν.
 Καὶ κτεάνων βαρὺν ὄγκον ἀπέπυσσε, ὥς κεν ἀδρῆσθαι
 κοῦφος, ἀποσκεδάσσειτο δὲ δὴν ἄχθος ἅπαν.
 Νῦν δ' ὅτε νοῦσος ἔχει με πικρὴ, καὶ γῆρας ἔμελλεν,
 Ἡλθον ἐπ' ἀμοιβὴν τήνδε δυνπατίην,
 Γλῶσσαν ἔχων ἀδάμαστον, ἐὺχάρον, ἡμὲν ῥόσοισι
 Πήμασι τῶν φθονόρων δὴ κεν αἰεὶ παλάμοις.
 Ὅντι τινοσ' ἰώκοισιν ἐπέβορμον, ἔτ' ἀχρὸν γαίης
 Ἡλθον παρ' ὧν, οὐδὲ λανθάνει φάσμα.
 Οὐ γλῶσσαν ἐφείκει, ἐπεσβόλον, ἔτ' ἐπὶ ῥέξαι
 Ἡμετέρων θυέων ἐκνομον. οἶδε λόγος.
 Οὐ σκοπὸν, ἔδ' ἐμὴν ἄλκον, ἐπεὶ καὶ πᾶσι νεμεσῶ,
 Λαῶν ἢ γέμωσιν τοῖα κλεῖτο μύθοις.
 ὦν νῦν πᾶσι θαλάσσια, καὶ δὴ πείρατα γαίης,
 Πέπληθε, δινοφρόντων τέντος ἐμῆς κρηπίδος.
 Ἀλλὰ λόγος μὲν ἔχεται ἀτάσθαλος, ἔμην' ἔργον
 Γρόθεν τόδ' αἰὶομένω, ἀλλ' ἔχεται ὁμοῖος.
 Γαστρί μ' ἐπὶ τῇ φιλίᾳ ἐπὶ φθόνον. ὡφθόνε, καὶ σὺ
 ἔξ ἐμὲ θέν τί γαίης. ἴσθ' ὅτι γλῶσσαι φίλη.
 Βαῖον δ' ἴσθ' ὅτι γλῶσσαι. γὰρ ἐστὶ τέλος, ἔσ' ἐπὶ δὴ τῷ.
 Οὐ γὰρ ἐμὲ θέν λήψεται ὁμοσλόγος.
 Γυνθάνο μ' ὡς ἔμην τίς αἰὲς φθόνον ὡς ἀρέσκει,
 Δείσας δὴ φοβούμεν, μή σαρκοφάγον ἄλλος.
 Γόργον δ' ὅν τι λείεσκε παρ' αἰῶν, ἐμβάλε τήν γ' ὡς.

LL ii

τόν δ' ὑποδέξαμενον ἰχθύν, ἔδισε λίνον.
ἰχθυόλοσ μὲν ἀνὰ κτῆ, ὅδ' ὠπασιν ὧς θεράσιν,
τὴν ἀλίω. πόρκης δ' ἰχθυόσ ἀνὰ χερσίν.
ἰχθύν μὲν γαστήρ ὑπεδέξατο, χεῖρ δέ τε φέρων.
Θαῦμα μέγ'· ὅδ' ἐδέσθον, ὅνρατο κείνος ἄχρσ.
ὧς καὶ ἐρσ. μὴ θω γὰρ ἐμῶ φθόνος ἄχρσ αἰεὶ
ὁ μμα φέρει. σιγῇ βένθοσ ἐπασσάμεν.
τόσον ἐμοὶ σαμίσις. γὰρ δ' αὖτε οὐ σάφα οἶδα,
ἐν κακὸν ἢ ἐκαλὸν ἀνάλαισειε τέλσ.
ἀλλὰ γε δὴ φθόνον ἰχθυ βροτῶν ἄκοσ. ἐκ δέ με πικρὸν
γλασπὸν ὕδρσ σασ, σὴν ἰδιὸν χέμεν ἄχοισ.
ἐνθάδε γὰρ φαέεσιν ἀειζαλοισι γράφω,
μέλιν μ' ἀχρσ σωματων ἡχον ἀαρμόνιον.
δέχυντο καὶ τὰ δε χερσὶ ἀναιδέα. ὥσ μὲν ἐχρσ τε
ἡμετέρης σιγῇ, μνημῶσιν ὡν χελέον.

ὕμνοι εἰς χριστὸν μετὰ τὴν

σιωπὴν, ἐν τῷ γάσχα.

ῥισὲ ἀνάξ, σὲ πρῶτον ἐπεὶ λόγον ἡεὶ δῶκε,
χ δλωαιὸν καὶ τέχων, φέρω μ' ἀχρσ σωματων.
ἀγνοτάτου ἰδρῆος ἀγνὸν θύοσ, εἰ δέ μιν εἰπεῖν
τόνδε λόγον προχέων ἡμετέροιο νόδ,
γαῖοφαὲς μεγάλσιο νόδ λόγε, φέρτρε μύθου,
φωτὸσ ἀκρσ τὰ χυ φῶς ἀκρσ, οἰογόνε,
ἐκτὸν ἀθανάτοιο παῖδσ, καὶ σφρηγὶς ἀνάρχου,
πνύματι ὧς μεγάλω συμφαὲς ὅρου μέθου
ἀιδνὸσ πείρημα, μεγακλεὲς, ὁλβιόστωρε,
ἵψέθρον, ἔρανε, παναθενὲς ἀσθμα νόου,
νωμητὰ κῆσμοιο, φέρεσθιε, δὴ μοδργὴ
ὄντων, ἐστω μὲν ὡν, σὺ γὰρ ἀπαντα πέλει,
ὅσ κῆσμοιο δέ μεθγα, καὶ ὁπῶσα ὅδε θέλωντος,
δεχόμενος φορέεισ νόμασιν ἀπλανέως,
σὺ μὲν ἀνάξ φαέθων ὑψέσρομος ἄστρα καὶ πῆλ,
κνέλον ὑπὸ τέλλων ἐμπυρον, ὥσ σὺ νόασ,
σὺ ζαῖ, φθινύθτε ἀμοιβασίς ὁ μμα τὸ νυκτὸς,
μὲν ὡς πλῆσι φαῖσ αὐτὸς ἐπὶ χρο μὲν.
σὺ δὲ ζωοφόρος τε κνέλος καὶ μέγας χερσὶς,

Sed, qui exceperat: piscem deuinxit rete.
Piscator quidem regi: hic uero tradidit suo seruo
Piscationem. anulus autem erat piscis in uisceribus.
Piscem quidem uenter excepit: manus uero anulum.
Miraculum magnum. neque uolens inuenit ille dolorem.
Sic & ego. sermoni. n. meo inuidia asperum semper
Oculum fert. silentii profunditatem attraxi.
Tantum mihi famis. cras uero non manifeste scio,
Bonus ne, an malus occurrerit finis.
Sed inuidiam contine mortaliū medicinā, ex amaris uero me
Linguis liberans, tuum ad splendorem agas.
Vbi te cum luminibus semper uiuis uenerans
Concinam ab oribus sonitum concinam.
Accipe & hæc manus meæ scripta. sic quidem habetis
Nostri silentii monumentum loquens.

HYMNI AD CHRISTVM POST
SILENTIVM IN PASCHA.

Hic rex te primum, postq̃ sermonem aeri dedi:
Assiduū continens, loquar ab oribus:
Sanctissimi sacerdotis sanctum sacrificiū si fas ē dicere
Hunc sermonem profundens nostræ mentis.
O patrilux magnæ mentis uerbum præstantius sermone
Lucis sempiternæ lux sūma, soligenum:
Imago immortalis patris, & sigillum sine principio
Cum spiritu magno lucens amplo rege
Seculi experientia gloriosa: opidator
Altitronū, cœlestē, omnipotens, halitus mentis
Rector mundi, uitiferum, artifex
Entium, futurorum, tibi. n. omnia sunt:
Qui mundi fundamenta, & quæcunq̃ sunt uolentis:
Vinciens fers nutibus infallenter.
Tibi quidem rex sol celsuagus sydera occultit:
Orbem superans igneum, ut tumentes.
Tibi uiuit, occultitq̃ alternatim oculus noctis
Luna propinquiluca rursus accedens.
Tibi autem, animantiferq̃ orbis, & modi choreæ.

Grego. L III

Temporibus mensuras ferunt benigne temperatis.
 Fixa'q; erronesq; retrorsum ruentia
 Sydera admirandæ sunt uerbum sapientiæ.
 Tua lux sunt omnes, quot mentes cœlestes
 Canunt trinitatis gloriam cœlestis.
 Tua mortalis item gloria est, quæ angelū hic posuisti.
 Cantorem tui o lux splendoris.
 O Immortalis mihi, mortalisq; regenerata celsitudo excarnis
 Postremum mortalium nocuentis carniger.
 Tibi uiuo: tibi loquor, tibi autē spirans sum arcula:
 Quæ sola facultatibus linquitur ex nostris.
 Tibi & linguam uinxi, & auribus sermonem solui:
 Rogo, sed præbeas utraq; sancte.
 Loquar, quæ decet, Quæ autem non est fas, neq; intelligam.
 Fluam margaritas cœnum repellens.
 Aurum ab arena, rosam aspera ab spina
 Colligam: ab aristis triticum dimittens stipulam.
 Has tibi primitias o nostri Christe laboris,
 Lingua eructans primum dedicat uerbum.
 Hodie ex mortuis Christus magnus: quibus mistus est.
 Expergefactus est: & mortis aculeum dissipauit.
 Et tenebrosa uestibula non ridentis inferni
 Rupit, & animabus dedit libertatem:
 Hodie e sepulchro exiliens, hominibus apparuit
 Quibus natus est: quibus mortu⁹ est: quibus surrexit a mortuis.
 Vt regeniti, & a morte fugientes
 Tibi colleuemur hinc ascendenti.
 Hodie splendens te magnus chorus circum oblectatur
 Angelicus: canens hymnum coronalem.
 Hodie sonitū spirauit clausa labra silentio
 Soluens, sed habes cantatricem citharam.
 Menti mentem intus feci, uerbo uerbum, uerum postea
 Faciam & magno spiritui si uoluerit.

MONITORIVM.

f Ili mi hoc tibi missorium bonū præbeo.
 Gregorius: patris autem monitus est optimus.

ὧραις μέγα φόβῳ ἢ πικρὰ κερνα μέλαις.
 Ἄπλανέδῃ τε πλανόει τε παλίμπορον αἴσαντες
 Ἄσδρδῃ, ἡγαθέης εἰσι λόγῳ σοφίης.
 Σὸν φάος εἰσὶν ἄπαντες, ὅσοι νόδῃ δρανίωνδῃ
 μέλποισι τεύαδῃ δῶξαν ἐπουρανίης.
 Σὸν βροτὸς αὖ κλέος ὅστιν, ὃν ἄγγελον ἐμβαλεῖς ἑταίρῳ
 Ὑμνοπόλιν τῆς σῆς δῶ φάος ἀρχαίης.
 Ἄμβροτέ μοι, βροτόειτε, παλιπαιὶς ὑψος ἄεθρον,
 Ὑστάτιον θνητῶν τῆμασι σαρκοφόρε,
 Σοὶ ζῶ, σοὶ χαλέω, σοὶ δ' ἐμπνοὴς εἰμι θυλή.
 Ἡ μούνη κτεάνων λείπει τ' ἀφ' ἡμετέρων.
 Σοὶ καὶ γράσαν ἐδίσα, καὶ ἔκαστι μὲν ἔλυσαι.
 Λίσσομαι, ἀλλὰ πόροις ἀμφοτέρῃ δαγύω.
 Φθέρω μοι ἄσπερον, ἀδ' ἔσθ' ἐμὴς, ὅδε νοήσω.
 Ἐδύσω μὲν γάρ γεον, βόρβορον ὡς μένος,
 Χρυσὸν ἀργύρου λαμψοῦ, ῥόδον κρηναῖαν ἀπὸ ἀκρόνθου.
 Λέω μ' ἀπ' ἀσταχίων στήν, ἀφείσθε χαλκίμῳ.
 Ταῦτά σοι ἡμετέρῳ θαλυσία χρῖσθ' ὅνοιο
 Γλῶσσαι ἀπὸ θυγῆ μὲν, πρὸς τὸν ἀνῆλθεν ἔπος.
 Σήμδρον ἐκ νεκρῶν χρῖσθ' ὅτις μέγας οἷσιν ἐμὴ χεῖρ,
 Ἐγρῶ, καὶ θανάτου κέντρον ἀπεσκέδαται,
 Καὶ ζοφῶδες πυλεωνάσθ' ἀμειδίῃν αἰδέομαι
 Ἐξέσθ' ἡμέτερον, καὶ ψυχῆς δῶκεν ἐλδοτερίῳ.
 Σήμδρον ἐκ τύμβοιο θορῶν, μδρόπασθ' ἀνάνθῃ,
 Ὅς γένεθ', οἷσι θάνει, οἷς ἔγρετ' ἐκ νεκρῶν,
 ὧς κε παλιγγενέσθ' τε, καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες,
 Σοὶ σιωπῶν μετ' ἀνέναντον ἀνδρὶ χρομύῳ.
 Σήμδρον ἀγλήεις σε μέγας γερὸς ἀμειγύθῃ
 Ἀγγελικῶς, μέλπων ὕμνον ἐπισέλιον.
 Σήμδρον ἡχὸν ἐπιδύσα μεμυκτά χεῖλεσσι γῆ
 Λύσας, ἀλλὰ μὲν ἔχεις ὕμνοπόλιν κηθάριον.
 Νῶ νόον ἐνδον ὀρέξας, λόγῳ λόγον. αὐτὰρ ἐπειτα,
 Ἐξέω καὶ μέγα λῶ πνύματι, λῶ ἐξέλη.

ΠΑΡΑΙΝΗΤΙΚΟΝ.

τ ἔκνον ἐμὸν, τό δέ τοι πεμπήερον ἐσθλὸν ὁπάζω
 Γρηγόριος, παῖδός δέ, πρᾶφασις ὅστιν ἀρίστη.

LL iii

Οὐ χρυσὸς λιθαλέας μεμνημένος διγλνέεας,
 Κόσμος θελυτὸρῃσιν ὀλυμπίας. οὐδὲ μὲν εἶδος
 Χρυσάμασι φαρμάσιν βασιλήϊον αἰχμὴ τὸρπνῶ,
 Εἶδος ἐπ' εἶδος ἀγούβην ὀλοῖον. εἶματα δ' ἄλλαις
 Γορφύρεα, χρύσεια, διαχρυμῶτα, σιγαλόεντα,
 Ἄϊς δὲ βιότοιο διαγωγὸς δὴ γὰρ ἐπεσι.
 Σοὶ δὲ σαρφοσωὴ τε μέλαι, καὶ κῆλος ἀγνῶν,
 Ὅμμασι κύντο μὲν οἰσιν, ὁ δὲ ἴσος, ἀνδρῶν ἀρίστον,
 Ἐμπεδον, ἀντὶ λικρῶν, ἀοιδίμων δὴ γὰρ ἐχρῶσθαι.
 Ἄλλο μὲν πρῶτα θεόν, μετέπειτα δ' ἀκρίτην,
 Οὐ φθαλμὸν βιότοιο, τῆς σιμάντρα βδελῆς.
 Τὸν, μόνον φιλέειν, μόνον δὲ τε θυμὸν αἰνῶν.
 Καὶ πλεόν, ὡς τε φθόισι τε λυτὸρῃσι ἀγαπάει,
 Φίλῶν ἐχὼν ἀκέστον ὁμοφροσύνης ἑσπερὶ θεοῖσι,
 Θάρσος ἐχὼν μὴ τόσσον, ὅσον φθόισι ἀνδρῶν ὁπάζει,
 Ἄλλο μὲν ὅστις εἰσὶν, ἐπεὶ κῆρος ὅστις ἀπάντων.
 Πάντων μὲν κῆρος ὅστις, φθόισι δ' ἀκρίτης ἀρίστον.
 Μὴ ποτε θῆλεις ἐξέσται, ἐς ἀνδρῶν ὅσον ἐπείγου.
 Μὴ δὲ γένος προφύειν, μὴ θ' εἶμασιν ὀφρὶν ἀείρειν,
 Μὴ θεοῖσι. σοφίῃ δὲ γάμον θεοῖσι ὑποείκειν.
 Πάντα γὰρ ἀμφοτέρωσι βίβξιν ὡσαύτως θεοῖσι.
 Ἐκείνῳ μὲν ἐρομένην, τῶν το μὲν δ' ἐπὶ γένειν,
 Μὴ ποτε μαχρῶσι, πρᾶσι φασίησι τ' ἀρίστοις.
 Οὐδὲ λεοντοκόμοιο θεοῖσι μὲν οὐκ ἀνίσταται ἀλκή,
 Ἀσμάσι βρυχάλοισι χρυσοῖσι μὲν οὐκ ἀνίσταται ἀλκή,
 Χρυσὸς καὶ τῆς γένειν, καὶ αἰμυλίοι σιλόχοισι.
 Μὴ ποτε ἡ θωλύειν ὄνδρῃσι δ' ἀκρίτης,
 Καὶ μάλα χρῶ μὲν ἡ πόρ. ἐπεὶ πλεόν αὐτὸς ὄνδρῃσι,
 Μὴ δὲ τέλῃς βουλήν ἀντίξουν, ἔσται γὰρ εἰσὶν.
 Ἀλκίον πολλὰ καὶ τὸρμα φέρει φράδμονι βουλή.
 Μὴ δὲ μὲν ἀφάνειν. ἡ γὰρ κρυπταίοντι μάλα χαίρει.
 Μὴ δὲ μὲν αἰνέσειας ὅν οὐ φίλον ἀνδρῶν σέιο,
 Γαργλήθην ἐπέεσι καὶ παππῶ μὲν ἡ δολίοισι.
 Καὶ δ' ἄλλως ἐπέοικεν ἀπὸ τῶν ἴσος διγλνέεσιν
 Ἀνοβαῖσιν ἡ δὲ γυναικὶ μάλα ἵστα θελυτὸρῃσι,
 Ἐν αὐτῇ δ' ὁμοφροσύνη καὶ ἀλγὰ πάντα τίθεσθαι,

Non aurum lapillis commissum nobilibus
 Ornatus est mulieribus olympias: neq; etiam speciem
 Coloribus medicare regiam fœditate iucunda
 Speciem in speciem ducētē perniciosam: indumenta aut aliis
 Purpurea, aurea, splendentia, varia,
 Quibus nulla uitæ splendida gloria est.
 Tibi uero temperantia q̃ curæ sit, & pulchritudo miranda
 Oculis cælatis, mos autem flos optimus
 Firmus, inconcussus, celebrem gloriam habenti.
 Reuerere primum quidem deum, deinde uero maritum
 Oculum uitæ, tuæ rectorem uoluntatis:
 Quem solum ama, soli q̃ animum oblectat
 Et amplius si te desyderiis perfectioribus amet.
 Amorem habens inseparabilem concordiae sub uinculis.
 Fiduciam habens non tãtam: quantā desyderiū uiroꝝ præbet.
 Sed quantum est par. quoniam satietas est omnium.
 Omnium quidem satietas est: desyderiū aut insatiabile melius
 Nunq̃ fœmina ens, in uiri molem festina.
 Neq; genus profer. neq; uestibus supercilia tollas
 Non sapientiam. sapientia autem nuptiarum uinculis pareas:
 Omnia. n. utrisq; uitæ coniunxit uinculum.
 Cede quidem excandescenti, laboranti autem opem feras,
 Verbis mollibus, solatiis q̃ optimis.
 Neq; leonis altor feræ uim sopiuit robore
 Hælitibus rugientibus iratam, sed domat
 Manibus demulcens, & blandis sermonibus
 Nunq̃ uel iacturam aliquam exprobraueris coniugi
 Et quamuis ualde irata: quoniam maior ipse utilitas
 Neq; finē uoluntatis contrarium. non. n. decens est.
 Fortuna sæpe finem fert prudenti consilio.
 Neq; uero imbecillitatem. certe. n. dominanti ensis est.
 Neq; uero laudaris: qui non sit amicus uiro tuo.
 Comparanter uerbis perstringens dolosis
 Et alioqui conuenit simplex mos nobilibus
 Viris, atq; mulieribus maxime fœminis
 Communes autem oblectationes, & dolores omnes facias.

Grego. L iiii

Communes rursus curas, quoniam hoc domum adauget
Consilium quidem & tuum, sed imperium mariti esto.
Cum mœrente parum quid dole. & hoc iucundum
Medicamentum doloris est, amicorum medela: cito at postea
Serenâ speciem habens: solue curas animi.
Marito .n. dolenti portus portuosus uxor.
Radius tibi quidem curæ sit, & lanæ: curæ
Diuinis in oraculis. exteriora autem uiro curæ sint.
Non multum extra uestibula mitte pedē. neq; ad delectationē
Popularem, & immodestam turbam. hæc .n. pudorem
Aufert & prudentibus. oculos uero oculis miscet.
Pudor .n. abiens omnium genitor pessimorum est.
Ad probas autem iubeo te ferre pedem cum prudentibus
Vt aliquam etiam orationem bonā in mētibus tuis imprimas
Vel uitii perditricem, uel uinculum optimorum.
Domus tibi urbs est: & nemora. non uidearis
Ab aliis q̄ affinibus temperantibus, atq; sacerdote.
Et canicie iuuentute præstantiore: neq; uero mulieribus
Quibuscunq; collumq; multum, & popularis species
Neq; autem piis, quot maritus extra cohibet
Et quāuis ualde honorans. quid tibi tanta est utilitas:
Quanta maritus bonus: cum solum deames?
Nimium quidem sapias, nimium uero etiam non superbias.
Laudo fœminas, quas mares minime norunt:
neq; uero uel ad conuiuium, uel natale
Festina, ubi potationes q̄, solutiones q̄, risus q̄,
Et gratia non grata. hæc .n. & temperantem mulcent,
Vt radius ceram penetrans celerrime.
neq; uero domesticas potationes in domibus excita
Viro aut præsentē inculpabili, aut absente.
Venter modos ferens, fortasse affectibus imperauerit.
Apertum uero horreo quidem ego: horret etiam maritus
neq; genarum saltationibus uibrere lasciuis.
Aut ira plena. id .n. hominibus obprobrium.
Fœminis autem magis, & male moratam speciē reddidit.
Aures ornatum habeant sine margaritis. bona recipe

Ξ ὡς δ' αὖ μελεδῶν αὖ, ἐπεὶ ὕδ' ὅσον ἀέξῃ.
 Μ ἢ γὰρ μὲν καὶ σέο, δ' δὲ κ' ἄλ' ὅς, ἀνδρὸς ἐστὶ.
 Ἀ χυμὸν βαιόν τε, σιωπῶντος, καὶ τόδε, τὸ πνὸν
 Φ ἀρμακὸν ἀλγὸς ὄβρι, ὅλ' ὅσον ἀκροῦ. ὡς δ' ἐπείτα
 Ἀ ἴθιλον εἶδος ἐχρυσά, λ' εἶν μελεδῶν ματα θυμῶν.
 Ἀ νορὶ γὰρ ἀχαλῶν τε, λιμὴν δ' ὁρμος ἀκοίτης.
 Κ ὀρμὴς ὅλ' ἔχει μέλαι, καὶ εἰς αὖ, καὶ μελεδῶναι
 Ο εἰς οὐ λ' ὀρμῶσι. τὰ δ' ἐκροῖ, ἀνδρὶ μέλαι.
 Μ ἢ πολλὰ ἐκ προθύρων πέμπειν ὅδε, μή δ' ἐπὶ τὸ πνὸν
 Π αὐδῆμον, καὶ ἀκροῦ ὁμήγειν. ἢ γὰρ ὀρμῶντος
 Ἀ ἴρῃ, καὶ δ' ὀρμῶνσι. τὰ δ' ὀρμῶνσι ὀρμῶνσι μίσγε.
 Ἀ ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.
 Ε ἴδ' ὀρμῶνσι καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Ὡ σ' ὀρμῶνσι καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Η κακίης ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Ὡ σ' ὀρμῶνσι καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Ἀ ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.
 Κ αὖ τὸ πνὸν καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Τ αὖ τὸ πνὸν καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Μ ἢ γὰρ μὲν δ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Κ αὖ τὸ πνὸν καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Ὡ σ' ὀρμῶνσι καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Λ ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.
 Ἀ ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.
 Μ ἢ γὰρ μὲν δ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Σ πᾶσι δ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Κ αὖ τὸ πνὸν καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Ὡ σ' ὀρμῶνσι καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Μ ἢ γὰρ μὲν δ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Ἀ ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.
 Γ αὖ τὸ πνὸν καὶ λ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Τ ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.
 Μ ἢ γὰρ μὲν δ' ὀρμῶνσι, σ' ὀρμῶνσι τὸ πνὸν πνυτῆσιν,
 Η ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.
 Θ ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.
 Ο ἴδωσ' δ' οἱ χ' ὀρμῶν, πάντων γνέπειρα κακίτων.

LL iii

ῥ' ἡ μάτα, τοῖς δὲ κακοῖσι, νόσ κληῖ δ' ἐπικείαζ.
 Ὁ ἱκαί τε, κλησαί τε, σαόφονος εἶσιν ἀκρυαί.
 Σ τὰ ζοι δ' ἄγνον δρ' αὐτοῖς ὁμύ ζυγι πρ' ἔνοσ αἰδῶσ
 Σ οἷσιν ἔσθ' βλεφαροῖσι. δίδου δ' ὀρώσιν δρ' αὐτοῖς.
 Ὁ μματτα πηρὰ ἔχουσα, καὶ ἐξ χθόνα ὀφ' ἡν ἄγουσα,
 Γ λῶσαν ἔχουσ' ἀχάλινον, αἰ τῶσιν ἐχθοδὴσῃς.
 Γ λῶσα καὶ ἀπ' αἰσίοισι κακὸν βαλε πολλάκι μαργη.
 Σ ιγ' ἂν λῶ ἰόν ὅτι ἐξ λῶτον δρ' ἰον ἐπείγη,
 Ἡ χελέιν καυροῖο λόγον κλείοντος ἀκροσμον.
 Μ ὕθου αἰ τῶσιν, τῶσιν δ' ὕπδ' ὀπλων ἰόντες,
 Υ δῦσαι σωφροσύνης, καὶ ἴθμασιν ὕβρις ἐπεσι.
 Κ αὐτ' δέχου, μὴ σαρκὸς ἔχειν ἀσάμασον δρ' αὐτῶ,
 Μ ἡ δ' αἰεὶ λεχέας χερί ζεο. πείθε σῶδονον
 Ἡ μασιν ἀγνοτά τοισι φέρειν χεῖν. ὥς γὰρ εἰοικεν,
 Ε ἰκὸν αὐτῶν μεγάλῳ θεῷ θεσμοῖς ὑποείκειν,
 Ε ἰ καὶ θεσμὸν ἔδωκε γαμήλιον ὑδὸς ἀφ' ἑρκοσ
 Ἡ μετρή γινεῖ, καὶ πάλσματι χειρὸς ἀρήγην,
 Ω σκεν ἀπὸρρ' μελῶσι, καὶ δρ' χρο μελῶσι γινέθλη
 Ε λκηται, μετρώτων δεπ' ὄν γένοσ, οἷα ῥέεθρον
 Α σκτον ἐκ θανάτοιο, καὶ ἰσά μενον τεκέεσιν.
 Α λὰ τί μοι τὰ ἔχουσα διακνριδὸν δ' ἄγροδύην.
 Ο ἰδα δ' ἔγρ γε πρ' αἰφασίλω, καὶ τῆς μέγ' ἀμείνω
 Ε σί τοι ὡ χερίεσα θεῷ δόσις. ἡδὲ προκείστω
 Γ αὐτόσ σοι μὲν τοιο καὶ δρ' γματος ἐμπνοοσ εἰκρὸν,
 Θ ηλυτὸρ κέρωνις ἔσθ' προπ' δεσπ γάμοιο,
 Η σ' ἐκ παῖδ' ἔδεκτο, καὶ ἔπαλασιν ἡ θεσι κεδνδοῖς.
 Α υποχσιγνήτη μέγ' ἀμὲν μονοσ ἀρχδρ' ἡσ
 Α μολόχου, τὸν, ἐπεμ. κα θεῷ, θεκλή γε ἔν ἄγνῃ,
 Α γγελον ἀρεκίης, δρ' ἰηχέα κνδου ἐμείο.
 Κ εἴ τιν' ἐμῆς πολιῆς ὑψέφονα μν' θον ἐδέξω,
 Τ ὄν κέλωμαι προπ' δῶν σε φίλοις κνδθ μῶσι φυχάσθην.
 Ω ν δ' ὀν καὶ τῶσιν ἐσθλὸν δρ' ἰπ' ὀλιν ὀζακέσαιο,
 Ε ἰ τι καὶ μεγάλαυρον ὕπδ' τῶρον δρ' ἰχρὸς ἔχουσα,
 Ν ἡν μελῶσι τὸ δ' ἔδωκε γαμήλιον. εἰ δὲ δ' λῶσον,
 Κ αὶ τεκέων τεκέεσιν πέλαις πολὺ καρπος ἀλῶν,
 Ω ε καὶ πλφοτῶροις θεῶς μέγας ὑμείοιο,

Verba: malis uero, mentis clauis ineſto.
 Apertiles q̄, clauſiles q̄ temperantes ſunt auditus.
 Stillet autem ſanctum coniugi ruborem uirginalis pudor
 Tuis ſub palpebris. da uero uidentibus ruborem
 Oculos cæcos habens, & in terram ſupercilium agens.
 Linguam habens infrenem, ſemper maritū tibi inimicū facies.
 Lingua & impeccantibus malum iecit ſæpe laſciua.
 Tacere melius eſt: cum ad uerbum opus urgeat.
 Quam loqui tempore ſermonem claudente indecorum.
 Verbum ſemper deſyderetur pedes autem ſuperbe euntes
 Mendaces temperantiæ, & gradibus iniuria ineſt.
 Et hoc accipe ne carnis habe indomitum impetum.
 Neq̄ ſemper cubilibus gratificare. perſuade coniugem
 Diebus ſanctiſſimis ferre gratiam. ſic. n. decet
 Imaginem magni dei legibus cedere.
 Et ſi legem dedit nuptialem filius excarnis
 Noſtræ generationi, & ſigmento manus opem ferens,
 Vt abeuntibus, & uenientibus generatio
 Trahatur. hominum mutabile genus ueluti fluctum
 Inſtabile ex morte & ſtabile filiis.
 Sed quid mihi hæc ſingula diiudicate ſic dicere?
 Noui ego quidem monitum, & eo longe meſſorem.
 Eſt tibi o gratioſa dei donum. hoc præponatur
 Omnia te uerbo, & operi ſpiritus imago.
 Fœmina Cheronis ſub radicibus nuptiarum
 Quæ te a patre ſuſcepit, & formauit moribus prudentibus.
 Soror germana ualde irreprehenſibilis pontificis
 Amphilochi. Quem miſi deo Thecla cum ſancta.
 Angelum ueritatis magni ſonum decus meum
 Et ſi quod meæ caniciei celſiuolum uerbum ſuſcepſi
 Hoc iubeo mentium te caris latebris ſeruare
 A quibus autem & maritum bonum liberatorem urbis cures.
 Si quam & iactabundam ſuperiorem gloriam habens
 Nunc quidem tibi hūc dedi theſaurum. Si aut, qd' eſt optimum:
 Et filiorum filiis exiſtas fructuoſa uinea,
 Vt pluribus deus magnus laudetur.

Grego. L v

filiū: sicut honorificat patrē: q̄ n̄ honorificat filiū: n̄ honorificat patrē q̄ misit illū. Amē amē dico uobis: quia qui uerbum meum audit & credit ei: q̄ misit me: habet uitā aternā. Et ī iudiciū nō uenit: sed transiet a morte in uitam. Amen amen dico uobis quia uēit hora: & nunc est: quādo mortui audiēt uocem filii dei: & qui audierūt: uiuēt. Sicut enim patrem hēt uitā ī semetipso: sic dedit et filio hēre uitā in semetipso. Et patrē dedit ei iudiciū facere: quia filius hoīs est. Nolite mirari hoc: quia uenit hora: ī qua omnes, q̄ ī mōumētis sūt: audiēt uocē filii dei & procedent: qui bona fecerunt: in resurrectione uitæ: qui uero mala egerunt: in resurrectione iudicii. Non possum ego a me ipso facere qcq̄. Sicut audio: iudico: & iudiciū meū iustū ē: q̄ n̄ quæro uoluntatem meam: sed uoluntatem eius: qui misit me. Si ego testimoniū phibeo de me ipso: testimoniū meū n̄ ē uerū: Alius ē q̄ testimoniū phibet de me: & scio q̄ uerū ē testimoniū ei⁹ qd̄ phibet de me. Vos misistis ad ioānē: & testimonium perhibuit ueritati. Ego autem nō ab homine testimonium accipio: sed hæc dico: ut uos salui sitis. Ille erat lucerna ardens, & lucens. Vos autem uoluistis ad horam exultare in lucem eius. Ego autē habeo testimoniū maius ioāne. Opa. n. q̄ dedit mihi pater: ut pficiā ea: ipsa opa, q̄ ego facio: testimonium perhibent de me: quia pater misit me. Et qui misit me pater: ipse testimonium perhibuit de me. Neq̄ uocē eius unq̄ audistis: neq̄ speciem eius uidistis. Et uerbū ei⁹ nō hētis ī uobis manēs: quia quem misit ille: huic uos non creditis. Scrutamini scripturas: quia uos putatis in ipsis uitam æternam habere. Et illæ sūt q̄ testimoniū phibēt de me: & nō uultis uenire ad me: ut uitam habeatis. Claritatē ab hoībus nō accipio: sed cognoui uos: quia dilectionem dei non habetis in uobis. Ego ueni in nomine patris mei: & non accepistis me. Si alius uenerit in nomine suo: illū accipietis. Quomodo uos potestis credere: qui gloriam ab inuicem accipitis: & gloriam quæ a solo deo ē: n̄ q̄ritis? Nolite putare: q̄ ego accusatur⁹ sū uos apud patrem.

Quare reliquum in medio sequentis quaternionis.

ἰόν, καὶ ὡς τιμῶσι τὸν πατέρα. ὁ μὴ τιμῶν τὸν ἰόν, οὐ τιμᾷ τὸν πα-
 τέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν. ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου
 ἀκούων, καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐ
 ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβίβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. ἀμήν, ἀμήν
 λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ὄσιν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φω-
 νῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες, ζήσονται. ὥς περὶ αὐτοῦ πατὴρ ἔχει ζωὴν
 ἐν αὐτῷ, ὅπως ἔδωκε καὶ τῷ υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν αὐτῷ, καὶ ὅσοι ἀκού-
 σονται αὐτοῦ, καὶ κρίσιν ποιῶν. ὅτι ἰὸς ἀνὼς ἐστὶ· μὴ θαυμάζητε τοῦτο, ὅτι
 ἔρχεται ὥρα, ἐν ᾗ πάντες, οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ,
 καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τοὶ ἀγαθὰ ποιήσαντες, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τοὶ
 φάσκαλα πράξαντες, εἰς ἀνάστασιν κρίσεως. ὁ δὲ ἀκούων αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀκού-
 σοντες, καὶ οἱ κρίνοντες, ἡ ἐμὴ δικαία ὄσιν. ὅτι οὐ
 ζητῶ ἵνα θέλημα τοῦ ἐμοῦ, ἀλλὰ ἵνα θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός.
 Ἐάν τις μαρτυρῶ περὶ ἐμοῦ, ἡ μαρτυρία μου, οὐκ ἐστὶν ἀληθής. ἀλ-
 λος ὄσιν ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμοῦ. καὶ οἶδα ὅτι ἀληθὴς ὁ ἡ μαρτυρία, ἡ
 μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ. ὑμεῖς ἀπετάλητε πρὸς Ἰωάννην, καὶ μεμαρτύρη-
 κε τῇ ἀληθείᾳ. ἐγὼ δὲ οὐ πρὸς ἀνὼς τὴν μαρτυρίαν λαμβάνω, ἀλλὰ
 ταῦτα λέγω, ἵνα ὑμεῖς σωθῆτε. ἐκεῖνος ἦν ὁ λύχνος, ὁ καλούμενος, καὶ
 φαίνων. ὑμεῖς δὲ ἠθέλησατε ἀγαθὰ ποιῆσαι πρὸς ὧραν ἐν ᾗ φησὶ αὐτοῦ.
 ἐγὼ ὅτι ἔχω τὴν μαρτυρίαν μείζω τοῦ Ἰωάννου. τὰ ἔργα, ἃ ἔδωκε μοι ὁ
 πατήρ, ἵνα τελειώσω αὐτά, αὐτὰ τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, μαρτυρεῖ
 περὶ ἐμοῦ, ὅτι ὁ πατήρ με ἀπέσταλκε, καὶ ὁ πέμψας με πατήρ, αὐ-
 τὸς ἐμαρτύρηκε περὶ ἐμοῦ. Οὐτε φωνὴν αὐτοῦ ἀκηκόατε πώποτε,
 οὐτε εἶδον αὐτοῦ ὥράνατε, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ οὐκ ἔχετε μένοντα
 ἐν ὑμῖν. ὅτι ἐν ἀπίσει ἔστιν ἐκεῖνος, τοῦτο ὑμεῖς οὐ πιστεύετε. ἐρυνάτε
 τὰς γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν. καὶ ἐκεῖ-
 ναί εἰσιν, αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ, καὶ οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρὸς με,
 ἵνα ζωὴν ἔχητε. ὁ δὲ ἀνθρώπων οὐ λαμβάνω. ἀλλ' ἐγὼ γινώσκω
 ὑμᾶς, ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν αὐτοῖς. ἐγὼ ἐλήλυθα
 ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου, καὶ οὐ λαμβάνετε με. ἐὰν ἄλλος ἐλθῇ
 ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἰδίου, ἐκεῖνον λήψετε. πῶς δὲ ἀκούετε ὑμεῖς πιστεῦσαι
 ὁ δὲ ἀλλήλων λαμβάνοντες, καὶ τὴν δόξαν, τὴν παρὰ τοῦ μό-
 νου θεοῦ, οὐ ζητεῖτε; μὴ δοκεῖτε, ὅτι ἐγὼ κατὰ γράμματα ὑμῶν πρὸς τὸν

πατέρα

ζήτει τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐφ' ἐξ ἧς τε βάλισ.

Cui geniti sumus: & cui fas est hinc ire uiam.

AD SE IPSVM POST
E CONSTANTINI VR
BE REDITVM.

Ncipro e uita relinquens magnum æstum maris,
i Hinc, & inde difficilibus flatibus feruentem.
Venio habēs, quæcunq; feci, & q̄cunq; laboraui reliq̄ns
His quidem subtremscens, his uero lætabundus.
Nihil iucundum reliqui, quod desyderans doleam.
His quidem nolens, his uero uolens domitus sum
Sola mihi possessio fuit amabilis: solæ a cæteris
Diuitiæ, fomentum obliuionis laborum.
Magnæ trinitatis communis splendor, Quam ostendens,
usq; ad alienigenas iui nobiles
Non tamen omnino inuulneratus postq̄ saxi exceptus sum
Veluti peccator, tua o trinitas hæc gratia.
Sed tamen, resipiui, & ut circulus circa centrum
Omnes detornabam uerbis pietatis.
Erat cursus, sed simul misit labor, & morbus retro,
Multum ualde inuidam fortunam accusantem.
Quæ mei partus sanctum foetum excussit
Nuper compactum uitæ, stantem in uestibulis.
Hæc uero o mea trinitas rursus ab oribus infandis
Scinditur & in foris, & in'choris.
Et meretricii ualent sermones: ensis autem heu heu
Quis figet phinees scorticida manu
Aemulator animo'q; & nomine: aut quis opem feret
Placitis hebræis percussis iniuste?
Moses: perdens autē ægyptiam statim fabulam
Populum apud magnum? gloriam habeat magnam.
Quis totam diuinitatem in mentibus suis iaciet
Nihil subtrahens magnæ trinitatis?
Vel mente prudentiq; & ualidis sermonibus
Aduersariorum uerborum animū dissipabit?
Quis autem sagyttarum temporibus inflexā fidem perhibebit,
Inuertibilis in mobilibus roboribus stans.

Τ ὧ πῶρ δὴ γινόμεσθα, καὶ ὧ δέ μιν ἀνθεν ὁδὸν ἴν.

Εἰς ἑαυτὸν μετὰ τὴν ἀπὸ

τῆς Κωνσταντινοῦ πο

λεως ἐπάνοδον.

ῥα μοι ἐκ βίονιο λιπῶν μέγα λαίη μαθαλά
τῇ κ' τῇ χαλεποῖς πνύμασι βραστόμενον. (ὡς θες,
ἔρχομαι ἔχων ὅσ' ὀρέξαι, κ' ὅσ' ἐμὸ γῆσ' ἀπολείψας,

τοῖς μὲν, ὑπὸ τῶν μέων, τοῖσι δὲ, γηθόσσωτος.
οὐδὲν τῶρ πνὸν ἐλάττω, ἵκεν ποθέων ἀναιχρίμην.
τοῖσι μὲν δὲ ἐδέλθον, τοῖς δ' ἐδέλθον ἐδάμην.

οἷον ἐμοὶ κτέαρ' ἔσκειν ὀδυσμῖον, οἷος ἀπ' ἄλλων
γλῶσσο, θαλπωρὴ λησμοσύνης καὶ μαλ' τῶν,
τῆς μεγάλης τελευτῆς ξυγῶν σέλας, λυ' ἀκαφαίνων,
ἄχρη καὶ ἀμοδαπῶν ἡλυθὼν ὀπατελεύων.

οὐ μὲν πάμπαν ἄζωτος, ἐπὶν χείρασιν ἐδέχθην,
ὧς ἴσ' ἀλιτήμων, σὴ τελευτῶν ἡδεχέρις.
ἔμπατε μὲν ἀνέφηναι, καὶ ὡς κ' κλέων, πῶδ' ἐκένῳ,
πάντα γ' ἐτορνήμην ῥήμασιν ὀυβίῃς.

ἦν ὀρόμος, ἀλλ' ἄμ' ἐπέμψεν ἄνθρωπος καὶ νῆσσο δ' ὀπίσσω,
πολλὰ μάλ' αὖ φθονὸν ὄρεται μοι μεμφομένον.

ὅς π' ἐμῆς ὀδύνης ἀγνὸν ἔκταν ὕβριν ἔτιν' ἔσκει
ἄρ' ἔπαγγ' ἡλῶς ἐσαότ' ἐν προθύροις.

ἦ δ' ἄρ' ἐμὴ τελευτῶν αὐτὸς ἀπὸ τῶν μαλ' τῶν ἀτεμίστων
τέμνεται, ἐν τ' ἀγροῦσιν, ἐν τ' ἀγροσάσαιο.

καὶ τῶντοι κ' ἀταίουσιν λόγοι, τὸ δὲ φασίγανον, αἰαί,
τίς τῆς ξένης πορνόφονος παλ' ἔμην,

ζηλήμων ψυχῆν τε, καὶ ἔνομα, ἢ τίς ἀρήξει
δόγμασιν ἐβραίοις πηλοῦ μύοις ἀδίκωσ,

μωσῆς, ἐκ δ' ὀλέσας αἰγὴν πῆιον αὐτήν, μὲν ἴον,
λαῶν παρ' ἐμὴν λωκὸς ἐχέσι μέγα.

τίς μὲν ὅλῳ θεότῃ τα μὲν φρεσὶν ἦσι βαλῆται,
μηδὲν ὑπὸ σέμων τῆς μεγάλης τελευτῆς,

ἦ ἐν ὄνῳ πυκνῷ τε καὶ ὀυδενέεσσιν ὀργισιν,
ἀν' ἔπαλθον ἐπείων θυμὸν ἀποστειδέσει.

τίς δὲ βέλθον καίροισιν ἀναιχρίτως τῶν ὀρέξει,
ἄλ' ὅπως, ἐν τῇ πῆσιν ἀπ' ἐπὶ τῶν ἰσάμενος.

μή δ' ὥς δὴ τοιοῦτον ἀνὰ πᾶσι τοῖς ῥέεθρον
 τῶδε μετακλίνοις ἐνθα καὶ ἐνθα ῥέων.
 τίς δὲ μύθον κρυόνει τ' ὄριον ἰδρῶν
 στήσει, τοῦσ' αἰλῆς εἰς ἐν ἄρην προμαλχῶ.
 τῶ, μὲν ἐμοὶ πόθος ἦεν, ἐπεὶ θεὸς δ' ἐκελευσέν,
 χειρὸς ἄκος μὲν ὁδῶν, οἷσι νόμοις παλαιοῖς,
 οἷς σαρῶσι σωέσθην ὁμοῦς ἀγαθόν τε, κακόν τε.
 ὅς τις ἀνακτεῖν τῆ λήθην, ὅς τε πέλας.
 τοῦνεκα καὶ λήθον ὅσιν ἐπ' ἀμφοτέρωσιν ἀκρόαυτος,
 λαὸς εἰς ἐν ἄρην, ἀρμονίῃ αἰλῆς.
 ἦν πόθος. οἱ δὲ με πρόθεν ἀπεχθήσαντες, ἀτίθην,
 οὔτιν' ἐμῆς αἰδομένηντο πρᾶξις.
 αἶθε δέ μοι τεῖα ὅσα ἀδύνατος, ὡς βελέεσσι
 βάλλουσιν πυκνῶς. ὡς τεῖα, ἴχοι μύθον.
 μηδὲν ἀθρήσειε κακὸς μύθον, ἀλλὰ μύθοισι
 δὸς τέλει ἡμετέρωις ἐσθλὸν ἀξιόμην.
 κληῖν Ἀναστασίης χαίροις ἔδωκε, ἢ ῥα θανέσθην
 πίσιν ἐστὶν αὖτις ἐμοὶσι λόγοις.
 Σέο μὲν οὐδὲ θανῶν ἐπιλήσεται, ἀλλ' ἀμ' ἀρίστοις
 στήθεσσι, ἵπποδ' ἐκείων λισσόμενος τεύχεα.

Εἰς ἑαυτόν.

ἦν ἀρετὴν φέω μὲν, ἀτὰρ τό δέ μ' ἐκείδ' ἰδοῦσα,
 τίς δὲν τελέθει, καὶ ὁ πόθεν ἵξετ' ἐμοί γε,
 καὶ μάλα πᾶρ φέοντι. πόθος δ' ἀτέλεστος ἀνίη.
 εἰ μὲν δὲ καθάρσας τελέθει ῥόος, οὐκ ἐπίμικτος
 ὕδασι χειμῶνι, χαρᾶσθαι σίτ' αὐαύροις,
 Δίξην μὲν ἐπὶ μὲν ἑδὴ χονόσ. ἢ γὰρ ἀνέχω
 βόρβορον ἐκ κρηδίσσης, ἢ δέξασθαι ἄρην. βαρεῖαν
 ἔλκων, καὶ ζοφόντι θολόν μενος ἐκτοθεν ἐχθρῶ
 ζωῆς ἡμετέρης, καὶ ἰλύνει βόρεθρον.
 οὐδὲ γὰρ ἦεν εἰς οἷον, ἐπεὶ ῥύσις ἐμὴ παγίσσα,
 καὶ ῥυθόν βιότοιο διεκρέω, ἐμὲν ἄρδυσον.
 εἰ δ' ἐκ ἀργύρεος πάντῃ ῥόος ἀλλ' ἐπίμικτος,
 εἴ τι χερσὶν ἄρ' ἐπὶ καὶ μίεσ' ἀνοσμος.
 γὰρ ἀρετὴν τελέθει, τὰ δὲ φράζω. καὶ γὰρ ἔγω γε
 τίς καὶ τῇ νόον ὥκων ἑδὴ σή. θεῶν ἐλίσσω.

Neq; ut euripi pererrabundi fluentum

Hanc declinet hinc & inde fluens.

Quis autem laborem horridum q; ualidorum sacerdotum

Statuet amicitiae in unum agens propugnatores?

Huius quidem desyderium mihi erat: quoniam deus sic iubet

Suis legibus Christus medicina passionum hominum

Quibus cruci colligauit simul bonos q; malos q;

Qui q; a sacerdotio est procul, quiq; prope.

Quare & lapis est in utrisq; summangulus

Populos in unum agens compage amicitiae

Erat desyderium. qui uero me antea perosi spreuerunt:

Nullum mea pudorem fecere admonitionis.

Vtinam uero mihi trinitas sit sine contentione, quam iaculis

Ferunt crebris. o trinitas cohibe bellum.

Nihil spectet malum bellum, sed laboribus

Da finem nostris bonum adaugens

Indyta Anastasia ualeas sedes, quae quidem mortuam

Fidem posuisti desuper rursus meis sermonibus.

Tui quidem neq; mortuus abluiscar. sed simul cum bonis

Statuam, pro filiis supplicans trinitati.

AD SE IPSVM.

Irtutem cupio quide. uerum hoc me non docuit

u Quae nam est, & unde ueniet mihi

et si ualde cupienti desyderium autem infectu dolor est;

Siquidem purus est fluxus, non permixtus

Aquis hybernis, torrentibus q; sine auris

Quaero qui ipsam secuit in terra. aut. n. substulit

Coenum e corde, aut suscepit carnem grauem

Trahens, & tenebroso turbatus extrinsecus inimico

Vitae nostrae, & lutulento barathro.

Neq; n. erat decens (quoniam fluxus sum fixus

et e uita fluxiua defluo) esse influxium

Si autem non argenteus ubiq; fluxus, sed admixtus,

est deterioribus uirtus & mistio immunda

Quomodo uirtus est. haec considera. & n. ego

Hinc & inde mentem in pectoribus uoluo.

Frigida quidem niuis natura est: candida'q;
 Flaua rursus, calida'q; ignis natura, neq; admista.
 Hæc sunt. soluta autem est uis prius q̄ cōmista est
 Virtuti autem quomodo turpitudine accessit imaginem spernēs
 Imaginem magni dei malis gaudens peccatum.
 Si uere deus sum. fors autem tua dicor esse.
 Audio alphei pulchrum fluxum per amarum
 Ire mare: magnum miraculum: dulcem fluxum, neq; admistū.
 Noxa existit. noxa uero aeris nebula.
 Et morbus membrorum, uirtutis'q; nostra nox.
 Sæpe calcem substuli ad ætherem, & me grauis
 Et consumptiua cura in humum iecit, sæpe autem rursus
 Vidi; diuinitatis sanctam lucem, sed medium quiddam.
 Venit nubes. contexta autem fax magna, & me enecuit,
 Ut fugit prope existentem: quæ inuidia, uel desyderari
 Semper mihi cupit mortalis lex. uel hoc melius
 Est mihi labore quidem capere, labore uero seruare
 Hoc. n. firmum est: quod mens laborauit. sæpe autem rursus
 Boni'q; atq; mali distinctionem inimicus deleuit
 Ut fera astuta quædam in uestigiis uestigia iacien s:
 Ut uenatorem boni in errorem ducat dolis
 Aliud quidpiam caro iussit mihi carum: aliud uero mandatū:
 Aliud deus: inuidia aliud: tempus quidem aliud: aliud qd æuū:
 Facio uero, quod odi. & ualde delector malis:
 Et rideo mortem grauem in uisceribus meis
 Sardoam, male lætā. quoniam & iucunda pernicies.
 Nunc humilis, nunc rursus sublimis iniuriam spernens
 Hodie. conuiuiator uero in crastinum alius in aliis
 temporibus. polypus quidam assimulatus colore saxi
 Lachrymas calidas fundens. hic non fluxit autem reatus
 Et has quidem euacuauit: alias autem intus rursus excito
 Aliis erroribus: medicinæ autem remedia proieci.
 Carnibus uirgo sum: & an mentibus: non manifeste scio.
 Pudoris oculum cælaui. mens autem abnuuit impudens
 Oculata alienis in malis, in propriis autem cæca
 Cœlestis uerbis: terrenus mentibus.

Υ υχῆ μὲν χρόνος φύσις ἐπὶ πᾶσι, ἀργυφέητε.
 Ξ ανθὴ δ' αὖ θόρυβός τε πυρὸς φύσις, ὃ δ' ἐπὶ μνηστοῖς
 ταῦτα πέλει, ἐλπίδι δὲ βίη πάρος, ἢ ἀνέμω. αὐτῶ
 Τ ἦ δ' ἀρετῇ πῶς αἰχρὸς ἐπὶ λυθὲν εἰς ἑν' ἀτίζον,
 Ἐ ικὸν ἄνω μέγα λαιό. θεοῦ καὶ χάριτος ἀμφοτέρω.
 Ἐ ιετὸν θεὸς εἰμι, χάρις δὲ σὸν ὄνυχος εἶναι.
 Π ωθαίνομ' ἀλφειοῖο καλὸν ῥέον, ὡς Διὸς ποταμῶν
 Ἐ ρχθ' ἀλὸς, μέγα θαῦμα, γλυκὺς ῥόος, ὃ δ' ἐπὶ μνηστοῖς
 Ἡ λθ' βη τε λέθ' ἄβη, λθ' βη δὲ τε ἡδύς ἀχλὺς,
 Κ αινῶσσι μελέων. ἀρετῇ δὲ τε, ἡμετέρῃ νύξ.
 Ρ ομαίη ταρσὸν αἶψα πρὸς αἰθρὰ, καὶ με βαρεῖα,
 Τ ηκεδανή τε μὲν ἱμναχέμεν βαλε, ποταμὸν δ' αὖτε
 Ἀ υγαχέμεν θεόπαιδος ἀγνὸν φάος, ἀλλὰ μέσον τι
 Ἡ λθε νέφος. κρῖν φθι δε σέλιος μέγα, καὶ μὲν δάϊξεν,
 Ὡ σ φύλιν ἐγγὺς εἶναι. τίς ὁ φθόνος; ἢ ὅτι θεῶν
 Ἀ ιὸν ἐμοὶ ποτὶ θνητῶ νόμος, ἢ τὸ δ' ἀμεινον
 Ἐ σιν ἐμοὶ, μὲν γὰρ μὲν ἐλθὲν, μὲν γὰρ δεφυλάξει.
 Τ ὅτο γὰρ ἐμπεδὸν ὄσιν, ὅνδ' ἐμὲ. ποταμὸν δ' αὖτε
 Ἐ αλοῦ τ' ἡδὲ κακοῖο διακρίσιν ἐχθρὸς ἀμφοτέρω,
 Ὡ σ θηρ κερεσάλεος τίς ἐπ' ἵχυνεν ἵχυν βαλμάτων,
 Ὡ σ κεν θιρητῆρα καλῶν παλάξας δόλοισιν.
 Ἀ λόπι γὰρ ἐμὲν ἀνέξεν ἐμοὶ φίλον, ἄλλο δ' ἐφείμην,
 Ἀ λο θεὸς φθόνος ἄλλο. χρόνος τὸ μὲν, ἄλλο δ' αἶψα.
 Ἐ ρθω δ' ὅσον γὰρ, καὶ ἀμφοτέρω κακοῖσι.
 Κ αὶ γὰρ ὡς μὲν αἰὼν ἐν ἡσυχίᾳ γυνοῖσιν ἐμοῖσι,
 Σ αρδόνιον, καὶ χάριτος, ἐπεὶ καὶ τὸν πνὸς ὀλεθρὸς.
 Ν ἦν γὰρ μαλ' ὅσον, καὶ αὖτε μετ' ὅσον ὕβριν ἀνέξων
 Σ ἡμῶν, ὕβρις δ' ἄρ' ἐσπύρειον, ἄλλοσ' ὃν ἄλλοις
 Κ αὐτοῖς, πονεῖν ὅσον τίς ἐφ' ὅσον μένος χροῶν πέδαις,
 Δ ακρυα θόρυβος χέων. ἢ δ' ὅσον ὄνυσεν ἀμαρτίας.
 Κ αὶ τὰ μὲν, ὅσον ἐκένωσα. τὰ δ' ὅσον αὖτε ἐγγύς
 Ἀ λλοῖς ἀμφοτέρωσιν. ἀλλὰ δὲ τε φάρμακον εἶτα.
 Σ ἀρκεσὶ πρὸς θεὸν εἰμί. καὶ εἰ φρεσὶν, ὃ σάφα ὄσιν.
 Ἀ ιθὺς ὅσον ἐκένωσα, νόσος δ' ἀνάνυσεν ἀναιδῆς,
 Ὡ σ φαῖς ἐκένωσα κακοῖς, ἰδίῳ δὲ τ' ἀφελῆς.
 Ὡ υραῖος μὲν ὄσιν, ἐπὶ χρόνῳ πρὸς πᾶσι

Εἰ μὲν γὰρ λυγίων τε, καὶ δίδυοι. εἰ δ' ἄρ' ἀήτης
Καὶ τυγιδὸς πνύσειεν, ἀνίσταμαι οἶδα λέοισι
Κύμασιν. οὐ δ' ἀπέρηξε ῥόθος πάρος, ἤε γυνεὺς
Νηνεμίω. τῆμος δὲ ποιεῖν χόλον, ὃ μέγα θαυμά.
Πολλάκι δ' ὀφρομένοισι (αὐτὸν ἐλπωρῆσιν ἀρίστα,
Ἡ δὲ καὶ μεσάτης ἀρετῆς ὑπὲρ κτείνονται,
Ἐξαπίνης παλίνορον ἔσθ' ὑποπείδασιν ἔθικεν,
Ὡς τε καὶ τὰ ἱαμάτοιο φάρων ἔσθ' ἀλπίος ἐχθρὸς,
Κλεπτομέλινος προπαροῖθεν ὑπ' ἰχνέσιν ἄστα τέδον,
Ἀυτὸς ἀνδρὶ χρομὶ ἔργω καὶ ἐμπάλιν δρ' χρομὶ ὁπώστω,
Γλῆϊον ἔτ' ἢ ἔπαροῖτε δυσάμμορος αἰὼν ὀδύων,
Ἀἰὼν ἔχων μέγα τάρβος, ἐβίω μόγις. ὦκα δ' ὀλίοθον.
Μακρόσμοι βίος ὄβρι, καὶ ἔκ' ἐτέλεσθ' βιότοιο
Λύσιν, ἄκρος ὀδύων. ἄκρος δὲ τε τῆ λ' ἀπ' ἐμῆς,
Ἡ μάστι πλεῖστοι τοῖσι πλεόν κακὴ τῆτας ἀγκύρων.
Τὸνεκεν ἡμετέρῃ γυνεῇ τόδε δόγμα πεπῆχθω.
Πράττει μὲν τελευτῶν καὶ θάρῃ φύσις. αὐτὰρ ἔπειτα,
Ἀγγλική. τελευτῶν δ' ἄρ' ἐγὼ βροτὸς ἀμολιτάλαντος
Μεσσηγὺ ζωῆς τε καὶ ἀργαλέου θανάτοιο
Ἐσθ' ὡς, εἰ δὲ θρονέων τέλεος, ἀλλ' ἐπίμοχθον,
Ἐἰ καὶ μικρόν ἐωξά κακὸν βιότοιο θύρεῖτα.
Ὡς δὲ θεὸς γὰρ ἀνέβη ἐμῆς φρονὸς ἐμμεν' ἄεθλον.
Κεῖνος δ' ὄβρι ἀρίστος, ὅς ἐπ' ἀπλεόνεσσι κακοῖσι
Βασιλεὺς φάρων, κακὴν δὲ τε νῶτα δακνῶν,
Ὡς τε ῥόος ποταμοῖο βιαμέντος ἄλλο ῥέεθρον,
Τρηχάλεον, πολυδρόν τε, καὶ ἄγχιον. εἰ δὲ μεγίη,
Κεῖν πῶν πλεῖστον καὶ θάρῃ ῥόον ἰλυόεντα.
Ἡ δ' ἀρετῇ, πλεονέτοιο. ὃ δὲ πλεόν, ἔρασιώνων.
Ἐἰ δὲ ἡδὺς ἀθάλαττον θεὸν ἔορακεν, ἢ πρὸς ἀνέκτα
Ἐοραμεσάρχει βαρβαρὶαν ἐς ἔρανον ἐνθεν ἀείρας,
Τεῖς θεὸς γάρ ὄβρι, βροτὸς δὲ τε μέγ' ἐπικείδω.
Ἐἰ δ' ἀγέτοι καὶ γούρον ἐγὼ λόγον ἐν φρεσὶ θήσω,
Πῶς κεν τῆς μεγάλης ἀρετῆς ὠδὴ τέλσον ἱκήσας,
Ἡ μονή καὶ θάρῃ καὶ θάρῃ θύοις. ὃ μὲν οἶω
Ἐνθα δὲ. πονυλῆτος γὰρ ἐπ' ὀμμασιν ἀθάλαττε καπνός.
Στὸν γὰρ δ' εἶκεν ἔπειτα λίπω κακὴ δακρυόεντα,

Sum, tranquillus'q; & serenus, si uero uentus
 Et paruus spirauerit: attollo in flatis
 Vndis: neq; confregit æstus prius, q̄ fiat
 Tranquillitas. tunc aut cadere iram non magnum miraculum.
 Sæpe autem prospere currenti cum spebus optimis.
 Iam & mediæ uirtutis supertendentem
 Confestim retrogradum sub radicibus posuit.
 Vt in arena ferens pedem perniciosus: inimicus,
 Subducta antea sub uestigiis uacillantibus
 Rursus ascendo ego, & rursus uenio retro:
 Plus adhuc q̄ antea infelix semper proficiscens
 Semper habens magnum terrorē, ueni uix cito aut dilapsus sū.
 Longa mihi uita est, & non uolo uitæ solutionem:
 Medicinā desiderans. medicina autem longe a me.
 Diebus pluribus plus uitia congregans.
 Quare nostro generi hoc placitum fixum sit.
 Prima quidem trinitatis pura natura: uerum deinde
 Angelica. tertia autem ego mortalis utrinq; libratus
 Inter medium uitæ'q; & difficilis mortis
 Stans: opulentum habens finem, sed laboriosum.
 Et si parum aperui malæ uitæ fores:
 Sic deus. n. iussit meæ mentis esse certamen.
 Ille autem est optimus: qui in pluribus malis
 Pauca fert: uitii autem terga insequens.
 Vtq; fluentum fluii cogens aliud fluentum:
 Asperum turbidum'q; & ferum. si autem misceatur:
 Occulens maiori puro fluentum lutosum
 Virtus autem connexi, plus uero cœlestium:
 Si autem quis hic existens deum uidit: uel ad regem.
 Cucurrit: carnem grauem in cœlum hinc attollens:
 Hoc dei præmium est: mortalibus autem modi adsint.
 Si uero & hunc ego sermonē in mentibus posuero:
 Quomodo magnæ uirtutis in finem ueneris.
 Quæ sola puro pura uictima. non equidem existimo
 Hic. multifusus. n. in oculis hic fusus.
 Acquiesco autem: si postea liquero mala lachrymosa.

Non solum magni dei tunc donum effectum est.
 Imaginem licet honorantis, quoniam & tuæ curæ:
 Neq; tuæ mentis solum, quoniam & præstantioris roboris:
 Quoniam neq; aspectus mihi solus spectauit uidenda
 Quamuis longe uidens procul a magno sole
 Ipse autem oculos illustrauit, & oculis ipse apparuit
 Duæ quidem magni dei ad meliora partes
 Primaq; ultimaq; una autē & a me.
 Ille susceptiuum fecit boni, & robur præbet.
 Ipse autem in medio, stadii cursor non nimium leuis
 eo, non immuneratus in saltibus membra tendens
 Christum habens spirationem, Christum robur, opes, ductorē.
 Qui me & oculatū & cursilem facit.
 Illum extra, omnes inanes lusus mortales.
 et mortui, uiui olentes peccatis.
 Neq; n. extra aerem uidisti uolantem auem
 neq; extra aquam mariuagus uolauit delphis.
 Sic nec sine Christo mortalis uestigium tollit.
 Quare ne mihi nimium magnificere, neq; in tuis
 Robur habens mentibus, & si magnopere sapiens fueris.
 neq; aliquem uidens humiliores, in altum attollaris.
 Ut omnibus dominans, & finē prope agitans.
 Finem intra mansit, qui non nouit finem uia.
 Nimium quidem tremas, nimium uero ne superbias.
 In terram altitudinem posuit, in cœlū altitudinem substulit:
 Atqui superbiis deus irascitur magnis.
 Apprehende hoc quidem manibus, hoc autē spera, huic cede.
 Et hoc temperantiæ est modos scire suæ uitæ
 Par quidem malum est extra spem bona ponere.
 et magnam fiduciam habere: quoniam facile ē eē optimum.
 Utroq; modo uia malā seditionem in mentibus posueris.
 Semper tibi sagitta speculatrix in manu iaceat.
 nihil prætermittere Christi magni præcepti.
 neq; quidem intus agere impercussus scopulus utrinq;
 Sæpe & quod est excellens inutile est, cum recentem
 Gloriā desyderantes ualde iaculemur.
 Si ualde superbiearis memorabo tibi unde in uitam uenisti.

Ὁ υἱ οἶον μέγαλοιο θεῶν τό τε δῶρον ἐτύχε
 ἔκιννα πῶρ πόντος, ἐπεὶ καὶ σείο μλνοινῆς,
 ὅν τε σείο φενός οἶον, ἐπεὶ καὶ κρείσσονος ἀλκῆς,
 ὧς δ' ὅλμοις ἐμοι γέ μόνη θηήθεα λυσαί,
 καὶ μάλα δευκὸς μλνῆ πῶρ ἐκείνῳ μεγάλου φαέθοντος.
 Ἄντ' οὗ δ' ὅμμα τ' ἔλαμψε, καὶ ὅμμασιν αὐτὸς ἐφάνη.
 Δοιαὶ μὲν μέγαλοιο θεῶν πρόσ κρείσσονα μοῖραι,
 Γραῖ τε θ' ὕστατίητε. ἦ δέ τε καὶ παρ' ἐμείο.
 Κείνος δεκτὸν ἐθέκε καλῶς, καὶ κέρως ὀπάει.
 Ἄντ' οὗ δ' ἐν μεσέτω σαιδηρόμορος, ἑμάλ' ἐλαφὸς
 ἔρχομαι, ἔκ ἀγδράσας ἐν ἄλμασι καὶ χαίταινων,
 Χρυσὸν ἐχὼν πνοιῶν, χρυσὸν ἀένος, ὄλβον ἀρηγῶν,
 ὅς με κ' ὠπῆεντα καὶ δύσφομόντα τίθεισι.
 Κείνου δ' ἐκτὸς, ἅπαντες ἐτώσια παίγνισθαι θηοί,
 καὶ νέκυες, ζῶντες, ὁδὴ δότις ἀμπαλκήσιν.
 ὅν δέ γε ἡρόσ' ἐκτὸς ἰδὲς πωτὶ μλνον ὄρνιν.
 ὅν δέ μὲν ὕδατος ἐκτὸς ἀλίσφομος ἐπ' αὐτοδελφίς.
 ὧς δ' ἐκ χρυσοῖο δίχα, βροτῶν ἰχθὺς ἀείρει.
 Τῷ μὲν μοι λίω μεγαλίζει, μὴ δ' ὠδὴ σείο
 Κάρτος ἔχειν πρὸς πᾶσι, καὶ εἰ μάλα πάνσοφος εἴη.
 Μὴ δέ τιν' εἰσορόων χαμαλῶ τῶρον ὕψος ἀδρῆς,
 ὧς πάντων κραιτέων, καὶ τῶματος ἄσπερ ἐλαύνων.
 Τῶματος ἐντὸς ἐμφνεν, ὅς ἐκ οἶδε τῶμα πορείησ.
 Λίω μὲν ἱομένειν, λίω δέ τε μὴ βλεμεαίνειν.
 ἔργῳ ἡν ὕψος ἐθέκεν, ἐργὸν ὄραν ὕψος ἀείρει.
 Κείρ' ὕπδρ' ἀπλῆσι θεῶς κοτέει μέγαλῃσι.
 Μάρπτε τὸ μὲν, χεῖρεσσι, τό δ' ἐλπεο, ὧς δ' ὕψος κε.
 καὶ δ' ὁ σαρφοσυνῆς, μέγ' ἰδ' αὖ μλναιῆς βιοτήτης.
 ἴσόντι κακὸν ὅστις ἀπ' ἐλπίδος ἐσθλὰ τίθειται,
 καὶ μέγα θαρῶς ἔχειν, ὥς δὲ πετὴς ἐμ μλν' ἀρίστον.
 Ἄμφοτῶν κεν ὁδοῖο κακὴν γαστρίν ἐν φέσι θέησ.
 Ἄλῃσι δ' ἐβέλεμνον ἐπίσκοπον ἐν χεῖρι κείστω,
 μηδὲν ὕπδρ' ἀμπεῖν χρυσὸν μέγαλοιο ἐφείμῃς,
 μὴ δέ μλν' ἐν τῷ ἄγειν, ἀβλήσ' σκοπὸς ἀμφοτῶν.
 Γομφαὶ καὶ δ' ἐπὶ δαδὸν ἀρχήιον ὅτε νέοιο
 Κῆδος ἰμείροντες, ὕπδρ' ὅταν αὖξὺς μλν.
 ἦν μεγαλοφονέησ, μνήσω ὅδ' ἐν ἐσβίον ἡλθόν.

Τ ἰς μὲν ἔσ' ὁ παρ' οἰκίαν, τίς δ' ἐνὶ πολλῶν γυγχοῖσιν ἐκδύθου,
 Τ ἰς δ' ἄρ' ἔσ' ἡ μετέπειτα, κύνις, καὶ σκυρὸς ἐσθλὴ,
 Μ ἠδὲν ἀκιδνοτάριον φέρων πλεονὸν ἐν νεκλείῃ.
 Ἡ νὺν χαμαλοφόνειος, πάλσμα χρυσοῖο τέτυξαι,
 Κ αὶ πνοιή, μοίρη τε σε βαλσμίον ἐν δὲν ἐπὶ χθις,
 Οὐραῖος, χθόνιος, τυκθὸς θεὸς, ὅρ' ἔχον ἄλυσον,
 Τ οῖς χρυσοῖο παθέρων ἐσ' ἀφ' ἑκτὸν ὄλχρος ὀδύων.
 Τ ἐνεκε μὴ ἔρεκεσι χεῖρ' ἔο. μὴ τὰ πόδας
 Τ ἔδε βίου φιλέειν, νηὸν δὲ τε λείονα τέλει.
 Ν ἦος γὰρ μεγαλοῖο θεῖο βροτῶν, ὅν περ ἔτευξε
 Κ ἰν' ἄλυσον γαίῃ, ἐσ' οὐρανὸν αἰὲν ὀδύων.
 Τ ὅν περ ἐγὼ κέλευσθαι σε θύαδ' ἀπ' ἀπὸς φηρῶν,
 Ἐργασίαν ἢ δὲ λούσιον, αἰετὸν ἐν ὅσ' ἔχοντα.
 Ἀ ἰὺν ἀρῖστον ἐόντα. ἐπὶ τὴν μὲν. ἐδουκόντα.
 Μ ἠνὰ νύκτα παρ' οἰκίαν, ἐν χρυσοῖο, ἢ πρὸς ἡμῶν
 Κ αὖ μεσιν ἄσφαπτοῦν ἄλυσιν ὑπὸ νύκτα θαλάσσης,
 Ἀ λ' ἐσθλὴν γέφυρσιν, ἐν πλοῶν, ὅς ἀρ' ἀρῖστον
 Χ εῖρεσι ναυπηγῶν δι' οἰκίαν ἀπὸς φηρῶν.
 Γ ἄσφαπτοῖο παρ' οἰκίαν. θεῖο δὲ τε πάντες ἐχέουσι.
 Οὐ βροτῶν, ὅς ἀναιρόν, ὅς πλοῦσιος, ὅς τ' ἐπιδύων
 Ἐργασίαν ἀφ' ἑκτὸν. πρὸς μνήσιν αἰὲν ἀφ' ἑκτὸν
 Π ἄσιν, ἐμοὶ δὲ μάστιγας, ὅς ἐξομαὶ ὑπὸ νύκτα,
 Λ αὖν ἄλυσιν πρὸς φηρῶν, ὅς ἔσιν ἄλυσιν
 Χ εῖρεσι ναυπηγῶν δι' οἰκίαν ἀπὸς φηρῶν,
 Οὐ βροτῶν κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ νύκτα θεῖοι τε λείων.
 Κ αὖ γὰρ δὴ μέγιστοι θεοῖ, καὶ μέγιστοι βίαιοι
 Ἐσθλὸν, ὅς δὲ μέγιστοι βίδοι, καὶ μέγιστοι θεοῖ.
 Ὡς δ' αὖ μοι φονέων, βίον ἐμπεδὸν ἐσθλὸν ἐλαύνουσιν,
 Ἐνθα δὲ καὶ μετέπειτα θεοῖ (ὡς ἀρ' οἰκίαν πομπή,
 Λ υθὲν ὅς σκιδνέον ἐν ἡματι τῶν θεῶν βίαιοι.
 Εἰς ἐπιγλάστῳ μονάζοντα.
 Ρ αὖ τίς με βυβαῖν διεπείνῃ τῇ ἀνότητι
 Π καὶ διαβρυπτομένων, πλοῖος, ὑπὸ νύκτα.
 Ἀ λ' ἔσιν ὅς ἀλυσιν, καὶ πλοῖος, καὶ πλοῖος ἐπὶ νύκτα,
 καὶ ἀπὸς φηρῶν, καὶ μετρίαν λιβαῖδα.
 Δ αὖ νύκτα δ' αὖ σιγῆς ἐπὶ νύκτα, ἢ δὲ χαλινὰ

Quis quidem fueris antea: quis uero in uisceribus cælare:
Quis uero eris postea puluis, & uermium cibus.
Nihil imbecillissimo ferens amplius in mortuis.
Si humiliaberis: structura Christi effectus es.
Et spiritus, pars q̄ uerenda inde compactus es.
Cœlestis, terrestris fabricatus deus: opus quod nō latere possit
Christi passionibus in immortalem gloriam gradiens.
Quapropter ne carnibus gratificare, ne superuacua
Huius uitæ ames: templum autem melius struas.
Templum. n. magni dei homo: quod struxit
Motus ē terra, in cœlum semper gradiens.
Quem ego iubeo te odoratum omnibus seruare
Operibus, ac uerbis, semper deum intus habentem:
Semper optimum entem: uerum, non uisum.
Ne nauem rubigenā bene coloratā, uel adulterinis
Pulchritudinibus splendentem ducere in tergora maris:
Sed bonam clauis bene nauigantem, bene compactam
Manibus nauifabri per undam cito ferentem.
Omnis quidem eat antea: deum autem omnes teneatis
Qui sapiens, qui robustus, qui diues, qui q̄ indigens est
Pali minime fallacis: rudentes inde suspendat
Omnibus: mihi autem maxime, qui sedeo celsi sedens:
Populum agens uictimis in cœlum: cui tantum onus
Christum spernenti denigratis mentibus
Quantala gloria bona, cum diuinitati adhæream.
Et. n. modos dei, & modi uitæ
Sequuntur, ut autem modos uitæ, & modi dei:
Sic autem mihi sapiens uitam firmam hic agites:
Hic & postea dei cum meliore pompa
Soluta umbratili in die hac uita.

IN CONFICTE SOLITARIE DEGENTES.

Aulo ante quispiam me deliciarum contendebat stultus
p Et delicatus, diues, superbus:
Alia q̄ multa dicens & ad ditescendum hortū habentē
Et ocium, & modicum fontem:
Lachrymas uero rursus taces dixi miser, atq̄ frena

Ventris, & genuum uulnera, & uigiliam
 Quibus monachi mortificat corpora, qui uere sunt.
 Imperitos. n. proiciemus ad coruos.
 Quæ autem fastidia existimas animam pati pugnantem
 Cum corpore & mundo oppositam?
 Monachi quid dicant, audite o mundi studiosi:
 Temporalis qui estis, & magno supercilio.
 Vos possidetis: ditescitis, nuptiæ, filii, omnia iucunda
 Vestra sunt: siue quid terra, siue mare nutrit.
 Nos autem si fontem, aut hortulum, aut paruat auram.
 Aut umbram ex arboribus, possessiones leuissimas
 Contineamus: deinde delicias hoc dicitis. an & respirare
 Non oportet christianos? hac re iniuria afficimini sola.
 Vna lex, unus deus, uocatio una, omnes pariter
 Saluos fieri Christus carne exutos
 Vult: sed nos compellitis ad perfectum,
 Veluti debitum hominibus nullum pollicitos.
 Si autem deo (hoc ipse scit) non tu iudicare
 Dignus eum, qui malus est, deteriora uulnera habens
 Quam mæstus o adolescentule, & pallidus, & excalceatus,
 Squalensq; comâ, loquensq; uix:
 Et cingulo diffecatur tunicula, & nigra
 Vestis composite trahitur ad talos.
 Hæc siquidem ob fidem tota uita est reprehensio:
 Si autem picturam alius laudet:
 Ne posthac neq; aratri curæ sit cuiq; neq; ligonis:
 Ne uestigalia tribuat: ne parentes nutriat.
 Sit tibi barbaq; profunda: & saccea uestis:
 Et collum comminuens: placita noua pone.
 Si autem solœcisses, & omnes simul dilapides
 Nuntius: neq; pili robur habent paruum.
 Siquis nunc impuram habet uitam, uel habendi cupidam:
 Aut manus cædi obnoxias, aut legionem magnam
 Neq; membrorum tabescentia, neq; lachrymis, neq; laboribus
 Se ipsum abstergat: fabula omnia hæc.
 Sed uitas uoluat, & uerba omnia deligens

Γαζροδ, καὶ γονάτων ζαύματα, καὶ γρυπνίω.
Ὅις μοναχῶι νεκρῶσι τὰ σώματα, οἳ γε ἀληθῶς.
Τὸς γὰρ ἀπαιδούτοις, εἴ πο μὲν ἐσκόρανας.
Πράγματα δ' οἷα δοκεῖς ἡνυχὶν πάλαι πολεμοῦσιν
Σαύματα, καὶ κόσμων ἀντιπαραζομενίω.
Ὅι μοναχῶι ἡ λέγουσιν, ἀκούσα τε ἀνθρώποισι,
Ὅι τῆς πρὸς καίρου τῆς μεγάλης ὀφύου,
Κέκνηθε, πλουτεῖ τε γάμος, τέκνα, πάντα τὰ τὸρπνᾶ
Ἰμέτῳ, εἴτε τι γῆ, εἴτε θαλάσσια ζέφει.
Ἡμεῖς δ' ὅν πηλὴν, ἡ κηπίον, ἡ μικρὰν αὐραν,
Ἡ σκιαὴν ἐκ δένδρων, κτήματ' ἐλαφύτατα
Σχῶμεν. εἴπειτα ζυφίω τόδε φασκετε, ἡ καὶ ἀπαπνεῖν
Ὅν δὲ χριστιανὸς, ὅς τ' ἀδικεῖτε μόνον.
Εἰς νόμος, εἰς δὲ θεὸς, κλησὶς μία. πάντας ὁμοίως
Σωθῆναι χρὶς, ὅς τ' ἀποδύει μέλους
Βάλεται, ἀλλ' ἡμᾶς συνελαύνετε εἰς τὸ τέλος,
Ὅς χρέος ἀνθρώποις ὅδιν ὑποχρεώτους.
Εἰ δὲ θεῶς, ὅς τ' αὐτὸς ἐπίσταται, ἔχει σὺ κρινῆναι
Ἄξιός, ὅντα κακῶν, χείρονα ζαύματ' ἔχων.
Ὅς συγγενὸς ἀνεανίσκει, καὶ ὁχρὸς, ὅντα ποδῶτος.
Ἀνυμνήρος τε κῶμιω, φεγγῶ μένος τε μύγος.
Καὶ ζαύνης διαρεῖ τὸ χιτῶνιον, ἡ τε μέλαινα
Διπλοῖς, βυτάκτως ἔλκε τ' ἐσάστραλάδης.
Ταῦτ' εἰ μὲν ἄλλ' ὅτις, ὅπας βίος ὅδιν ἐλεγχῶς,
Εἰ δὲ ζωγραφίαν, ἄλλος ἐπαινεσάτω,
Μηκέτι μὴ τ' ἀρότου μελέτω πινί, μὴ δὲ δίκηλῃς,
Μὴ δὲ φόρος διδῶτω, μὴ γυνέας ζεφέτω.
ἔσωθι πάσῃν τε βαρύνε, καὶ ἔκκινον ἔατος.
Καὶ χένεπιθρὺ πῶν, δόγματα καὶ τῆς.
Ἄν δὲ σολομὴνης, καὶ πάντας ὁμοῦ κατὰ λῶν,
Ἄγγελος, ὅς δὲ τείχεσ' ἰσὺν ἐχρυσὸν ὀλίγην.
Εἰ τις νῆα ἀνέσθαι ἔχει βίον, ἡ πλεονέκτην,
Ἡ χεῖρας φονίους, ἡ λεγαῶνα μέγαν,
Μὴ δὲ μελῶν τῆς, μὴ δὲ δάκρυον, μὴ τε πένησιν
Ἄντὸν ἀποσμήχει, μὴ δὲ ἄπαντα τὰδε,
Ἀλλὰ βίου σφεφέτω, καὶ ῥήματα πάντ' ἀναλέξας,

Ἀρισταρχεῖ τω. τὸ το λλίσιν κακίης.
 κόπτειν σάρκας παχέας, ἐν ἑοῖσι πόσιν ἀρίστον,
 ἔνυχας, νηθείας, φοντίσιν, ἀγρυπνίας.
 τὸν μὲν γὰρ καθαρὸν, καθαρά τδρον ἐκδύπαρξαι.
 τὸν δὲ κακὸν, τῇ ξαί τῇς κακίης τί μδρσο.
 εἰ δέ τις ἐς ἐπὶ πλάσσο, ἐμῶ καὶ τὸν ἀρέσκειν
 κόπτεσθ', αἷς τε δίψας τῇς ἀπάτης διδόναι,
 τὰς παχέας σάρκας, καὶ γαστρά ὄγκον ἐχέουσαν,
 ἡ λεπτὴ χωρεῖν εἰσοδος δ' διώκται.
 Εἰς τὴν νόσον.
 λυθεὶς αὐθις ἐμῶ γὰρ δολόπολε, ὡς ἐνόηθες,
 ἢ βούλῃς ἐμῇσ κραιδίησ ἐνδοθε βοσκόμενος.
 καὶ πολλοῖς, κρατδροῖς τε πινάγμασι τὸν δεβίοιο.
 εἰ κῶνα τλὴν ἰδρὺν γνῦξ βαλέειν ποθέων,
 σαρκὲν ὀρίσθην ἐοασιν ἐν ἡλαο, καὶ μὲ δάϊξας.
 εἰς πόδα ἐκ κεφαλῇς ῥόμαλιν δισμα λλίσας.
 τῷ, ξηρὴν ἐδίλωε θεὸς φύσιν, ὡς ἐκέρκασε
 τῇ ψυχῇ λίαν κωσμογόνω βωλῇ,
 ὥς κεν ἰσσοσάση δέμας ἀρτίον ἄμμα φυλάσσει,
 τλὴν δὲ διχρασσίλω καὶ βιότοιο φύγῃ.
 ἢ λυθεὶς ἀνδροφόνου νοήμασιν, ἐξ δ' ἐμὲ τλῆμον
 σῆς ἀνοφδρῆσ κακίης ἰὸν ἐχέουσ ὄλον.
 οὐχ ἄλλῃς ἢ ἐμοὶ γὰρ βαρύνονα γήραος ἔλκειν
 ἄλγας, καὶ σκοπέλων ἄχθια τευνακίων,
 ἄλλὰ με καὶ συγδρῇ κατεδάσσοτο δάπτειαν νδσοσ,
 τηκεδανὴ μελέων, εἰς ἑρσο ὕβ' ἔτεος.
 τοῖσιν ἐπαλάω, καὶ σείνομαι, ὡς ὅτε τίς τις
 ἄλκιμος ἐμπελθεῖς ἀρτίσι θεροφόνων.
 οὐ μὲν θων ποθέω σκιρτήματα, οὐκ ὀράτει νλῶ
 πᾶσιν ὀμηλικίλω, ἔτε μὲν δὴθαλίλω.
 οὐκ ἀγροῶς πολίων, ἐκ ἄλσας, δὲ λαεῖα,
 οὐ δ' ὅσα τῷ δολορδανθῇ τοῖς δεβίοιο.
 ταῦτα γὰρ δὲ πάροιδεν ἐμοὶ φίλα, ὅτε χρυσὸν
 ἄγκασμιλῶ, χθονίων τῇ λ' ἀπανισάμενος.
 αἰάλω δ' ὅτι με χρυσὸν μέγαλοιο λέλωι πειν
 ὀμμα ζωφόρον, ὃ μέλιν εἶπο τ' ἔλω.
 ὅς με

Sectæ autor sit hoc solutio uitii.
Cedere carnem pinguem, in speciebus omnibus optimum
Votis, ieiuniis, curis, uigiliis.
Purum enim puriorem decet esse:
Malum autem consumere uitii aliquā partem.
Si quis aut est confectus, mihi & hunc placere
Cædi, ut poenas falsitatis det.
Pingues carnes, & uentrem propensum
Tenuis capere ingressus non potest.

IN MORBVM

Enisti rursus mihi neftidole, ut cogitasti
u -Profunditatem mei cordis interius depascens
Et multis, fortibusq; concussionibus huius uitæ
Imaginem sacram genuatim iacere cupiens,
Carnibus fortibus infiluisti, & me lacerasti
Ad pedes a capite fluxu uinculis solutis
Quo siccā humectauit deus naturam, ut temperauit
Frigida calidam mundigena sapientia.
Vt æquo statu corpus æquale nexus seruet
Diuisionem autem & uitæ fugiam.
Venisti homicidis conceptibus, in me autem miser
Tui tenebrofi uitii uirus fudisti totum.
Non satis erat mihi lachrymosos senii trahere
Dolores, & scopulorum pondera siculorum;
Sed me & odiosus lacerauit lacerator morbus
Absumptius membrorum in annum ex anno
His illugeo, & lamento, ueluti cum quidam leo
Fortis implicitus retibus fericidarum.
Non uerborum desydere saltus, non amabilem
Omnibus societatem, neq; cōuiuandi copiam
Non fora urbium, non nemora, non balnea
Non quicunq; sunt dolosæ flores huius uitæ.
Hæc n. neq; antea mihi amica, ex quo Christum
Vlnis complexus sum a terrestribus procul exurgens.
Lugeo autem me Christi magni deseruisse
Oculum uiuiferum; cui curæ eram, si quando eram.

Qui me & in uisceribus sanctæ glorificauit parentis:
 Et a mari horribili liberauit, & ab affectibus.
 Lugeo populi dei sapi habenas proiciens.
 Non tamen proiciens neq; & manibus ferens.
 Qui prius uerbis exultabat nostris:
 Cum a lingua triplex fulgebat splendor:
 Nunc uero ut relictor mammæ in ulnis parentis
 Infans māmam traxit urentem
 Labiis sitibundis:desyderium autem mentita est mater.
 Sic igitur a mea lingua populus pendet
 Cupiens fontem multis antea fluentem:
 Cuius nunc neq; paruum humorem aures habent.
 Alii quidem profundunt dulcem fluxum:audientes autem
 Dolent.non enim sui patris habent sermonem:
 Vbi mihi nocturnorū cantuū status, quibus firmans
 Pedes gradiens animatus ut lapis:
 Vel solus Christo unitus, aut cum cœtu
 Delectationem habens sacrarū contrarium modulationū
 Vbi flexibilium genuū dulcis labor, quo antea
 Lachrymas calidas fundebam mentem tenebrōsā colligēs:
 Vbi autem pauperum altrices palmæ morbum gubernātes:
 Quo absumptio membrorum abit imbecillium.
 Non posthac quidem sacrificiis sanctis manus attollo.
 Magnis Christi mistus affectibus:
 Non amplius præmiiferis caram statuo choream.
 Bonis uerbis pretiosum sanguinem colens.
 Situs autem in libris meis:sermōnes uero imperfecti:
 Quibus aliquis uir dabit finem amica sentiens.
 Omnia mortua sunt uiuenti.uita autē mihi est imbecilla
 Naui debiliior:quā liquere compages.
 Sed tamen & si me luctuose o dæmon agitas:
 Nunq̃ tibi flectam genua mei cordis:
 Sed inuulneratus, inflexus meam ad matrem terram
 Subibo.habeat uermis serpentis impensam
 Verbera pellem:anima autē impercussibilis: imaginē diuinā
 Statuam apud Christum:quam sortitus sū o homicida.

Ὅς με καὶ ἐν πολλὰ γυγχοῖσιν ἀγνῆς κνύδην τε κνύσῃς,
 καὶ πόντον κρυδὺν ῥύσατο, καὶ παλῶν.
 Αἰαλῶ γὰρ οἷο θεόφρονος λῶϊα ῥίψας,
 οὐ μὲν ἀπορρίψας, ὅτι δὲ χειρὶ φόβων,
 Ὅς πρόσθεν μνῆσιν ἀγέλλας ἡ μετῴοισιν,
 ἥνι ἄρ' ἔγχετο τεισὶν ἔγχετο σέλας.
 Νῦν γὰρ μὲν ὡς λιπώμασσι ἐν ἀγκυλίδεσσιν τε κνύσῃς
 νηπίαχρον θηλυτὴν ἔσπασεν ἀβαλέλῳ
 χέλεσι διττάλοισι, φθον δ' ἐπὶ δούρα μήτηρ,
 ὅς ἄρ' ἐμῆς γυγχοῖσιν γὰρ ἀποκρέμαται,
 Ἰαχυνόων πηγῆς πολλοῖς ῥαπτοῖσι θεόσις,
 ἥσ' νῦν δ' ὀλίγην ἱμαλῶς ἔατ' ἔχει.
 Ἀλλοὶ μὲν προχέουσι γλυκὺν ῥόον, οἱ δ' αἰόντες,
 Ἀχλωτ' ὅς γὰρ οὐ παῖδες ἐχέουσι λόγον.
 Πῶς μοι πάννυχον μελέων σάσας, οἷς ὑπὸ δρεῖδων
 τοῖς πόντοις βεβαῶς ἐμπνοῶς, ὡς τε λίθος.
 Ἡ μούνος χριστὸς ἐν δόμῳ, ἡ δὲ δόμῳ
 τὸ δὲ δὲ ἔχων ἰδρῶν ἀντιθέτων μελέων.
 Γεγχεμὶ πῶν γυναικῶν γλυκερὸς πόντος, ὃν προπαροῖσι
 δακρυαὶ θορμαχέον, νοῦν σκοτόλῳ σωαχρῶν.
 Ἡ δὲ πενήτω μοι παλῶν παλῶν πόντος ἐπὶ πόντος.
 Πῶς τῆς μελέων οἷχεται ἀσβανέων.
 Οὐκ ἐπὶ μὲν θυέσσιν ἀγνοῖς ἐν δὲ χεῖρας ἀέρω,
 τοῖς μεγάλοις χριστὸς μὲν ἔμμενος παλῶν.
 Οὐκ ἐπὶ δ' ἀθλοφόροις θίλῳ ἵστημι χορείῳ,
 ἐν φῇ μοισι λόγοις τίμιον αἵμα σέβων.
 Ἐν δὲ δὲ δὲ βίβλοισιν ἐμμελῶς, μνῆσιν δ' ἀπέλεστοι.
 Οἷς ἡσυχία δώσῃ τὸν μακάριον φονέων.
 Παύτ' ἐθανε λῶν ἡ βίος δὲ μοι δέξιν ἀφαιρῶς,
 νηὶ δὲ ἀκιδνότητος, τὴν λίπον ἀρμονίαι.
 Ἀλλ' ἐμπεσὶν, εἰ καὶ με βαρύνοντα δαῖμον ἐχέουσιν,
 οὐ ποτέ σοι ἡμέμῳ γυναικὶ ἐμῆς κρᾶδῆς,
 Ἀλλ' ἀπώροτο, ἀπὸ μὲν πῶς ἐμὴν ἐσ μητῶν γαῖαν
 δόσμι' ἐχέουσι καὶ ληξί τὴν ὀφειλὴν δαπάνῳ.
 Τὴν πῆε δρῶν, ψυχὴ δ' ἄρ' ἀνέστατο. εἰκόνα θέλω
 Γαρσῆσω χριστὸς, τὴν, λῶν ἀνδροφόνε.

MM

καὶ γὰρ πρόθε πένδυσας ἰὼβ μέγαν, ἀλλ' ἐδάμασθησ'·
ὃς μιν ἀεθλοθέτησ' ἐσφάνωσε μέγας,
καὶ θῆκεν πόδι βωγῶν ἐφ' κηρύγματι νίκην,
πάντα δ' ἐδωκεν ἔχειν διπλά, τὰ οἱ κέδυσας.
τοῖος ἐνείησ' χρυσὸν νόμος, ἀλλὰ μ' αἰώχθι
ὃς πέτρ' ἀρτεμέην, σὸς λόγος ὅστιν ἄκρος.
λαλῶντος ἐν νεκρέσιν ἐγὼ νέος, ἀλλὰ βόηθον
ἔγρεο, καὶ ζήτω σῶσι λόγῳσι νέκεις.
λυσιμελὴς νέος εἰμὶ ὀλέκτειος, ἀλλὰ βόησάν,
πήγνυθ' καὶ κλίνω βήθ' μοι ὕψι φόρων.
σῶν κλέπτω θυζάνων παλάμῃσιν ἄκρος, ἀλλὰ ῥέεθρον
ἄλματος ἴχ' τάχ' σ' ἔρει μῦθαινομένης.
σὸι δ' ὕποχέμπτ' οὐκ ἔργ' γε, τὸν χέχρ' ὥς καὶ ἀναίκα
γυρὸν ἔχουσα δέμας, ἀλλ' ἀναλφρέμ' ἀνάξ.
πόντος αἰώ, σὸι δ' ὕπνους ὑπὸ γλυκύν. ἀλλὰ τάχιστα
ἔγρεο, καὶ σήτω σῶσι λόγῳσι σάλας.
ἔστι μὲν ἄλγος ἐμὸν γε, καὶ ἄλφα νῆσος ἔχουσα,
οὐ γὰρ δὴ βροτέων πάμπαν ἀμοιρέομεν,
οὐτ' ἐγὼ, οὐτ' ἐπὶ τις ἄλλος, ἐπεὶ θεὸς ὦδε κελεύει,
μή τιν' ὑπὲρ θεφρῶν ὀφλὺν ἐπουρανίου.
πάντας δ' ἐσ' μεγάλας θεοῦ λούσωντας ἀρωγὴν,
χρῆσθ' ἐκένθον ἔχειν πλείον ἐπ' οὐδὲν.
ἀλλ' ἐμῶσ' ἔρως ὁδύρομαι εἰνεῖν νῆσος,
νῆσος γὰρ νοδρῶ καὶ πινὰ ῥύψιν ἔχει.
ἦσ' πάντες χατέουσι, καὶ ὅς μ' ἀλγ' ἀκαρτέρους ὄβρι.
δεσμὸς γὰρ θνητοῖς καὶ τι μέλαινα φορέει,
ὄσά πιν' ἔχ' ἀμαλθῶν πόδι κήδου καὶ ἀλγ' ἀπάχ' οἱ,
μή τις ὀλίοθ' ὁπῆμασιν ἡμετέρους.
γαῦροι μὲν μδρόπων κρ' ἀτρόφονος, οἳ ῥα θεοῖο
δέχων τ' ἀσπασίως πείθεν ἐπιστάσι,
τὸρ πνῶν τε, λυπρῶν τε, λόγῳ δ' ὑπὸ πᾶσιν ἴσιν,
εἰ καὶ κρυπτὸν ἐῆς βούθ' οἱ ἔχει σφίγης.
πολλοὶ δ' ὀύσε βέεσιν ἐπιθρ' ἀσκουσιν ἀκιδνοῖς,
ὥς θεοχ' αἰετὸς ὅστιν ἐχρ' ἰγέρ' αἰσ.
ἦ καὶ πάμπαν ἄπμ' ἐνὶ σῆ' θεῶσι νόημα
ἴσαντ', αὐτ' ἀμαλθ' ἡμ' ὅδε πᾶσι ἔχειν.

Et. n. antea deuinxisti Iob magnum: sed domitus es.

Quia illum certaminis autor coronauit magnus:
et reddit celebrem suo præconio uictoriam.

Omnia autem dedit ad habendū duplicia, quæ ei dissipasti.
Talis benignitatis Christi lex, sed me iube

Sero quamuis conualescere. tuus sermo ē medicina
Lazarus inter mortuos ego nouus. sed clama

Expergiscere, & uiuat tuis uerbis mortuus.
Solutus membris nouus sum in lecto iacens. sed clama

Solidare, & lectum ascendam alte ferens.
Tuarum furor simbriarum medicinam, sed fluentum

Saltus cohibe statim carnibus flaccescentibus.
Tibi subflector ego tua fors, ut cananæa

Curuum habens corpus, sed attolle me o rex
Pontus suprà tibi autem somnus inest dulcis, sed celerrime

Expergiscere & cesset tuis sermonibus perturbatio.
Est quidem dolor mihi, & membra morbus habens.

Non. n. mortalium penitus expertes sumus.
Neq; ego, neq; quisq; alius, quoniam deus sic iubet

Neminem supra ferre supercilium supercœlestē.
Omnes autem in magni dei aspicientes auxilium

Indigentia stimulum haberet plus in pietates
Sed tamen non tantum langueo gratia morbi.

Morbus. n. intellectu & quandam tersionem habet.
Qua omnes indigerēt & qui ualde fortis est.

Vinculum. n. mortalibus & aliquid nigri fert.
Quantulū humilium curā habeo dolores patiens

Nequis labatur calamitatibus nostris.
Pauci quidem hominum fortisapi, qui dei

Recipiunt libenter omnem cognitionem.
Delectabiliumq; molestariū q; rationem autem in oibus sciunt

Tametsi cœlatam suæ profunditatem habet sapientiæ.
Multi autē piis insiliunt imbecillibus.

Quod dei culturæ nullum habent præmium.
Vel etiam omnino contemptus in pectoribus conceptus.

Statuant, spontaneam uniuersum hoc solidationē habere.

Grego. M

Neq; deum regem mortalia omnia gubernare;
Neq; n. tales temones nobis ferre.
Quorum memento, & ser auxilium tuo seruo o maxime;
Neq; in finem noxium ieceris uitæ.
Tuus cultor hic ego: tuis autem manus immito
Donis, & capitibus subclinatorum.
Et morbum uocant auxiliatorem, propitiare Christe
Siue etiam cælas: da robur præmiiferum.
Neq; me penitus spretum habeas o uerbum, neq; laboriosum;
Neq; effrenem agas, neq; dolores patientem.
Aculeo punge o beate: non hasta, neq; me leuem;
Neq; ualde oneratus nauem pontus ferat.
Et facietas iniuria afficit, & dolores nocte occulit.
Compenses ultionem innocentia.
Tenuisti superbientem me, admodum laborantem miserare;
Quia adhuc clementia tempus o optime iudex.
Retereor meam caniciemq;, & membra per selaniata
Et sacrificia laborans calamitatibus, & a deo.
Sed quid mihi superuacua leges diuinitati ponere?
E o me christe feras tuum cultorem, ut uis.

AD NEMESIVM.

Nemese iustitia, uerborumq; lumen, qui antea
o Gradibus iustis ab rege gloriam ferens;
Primis, ausoniisq; legibus magnum robur præbens,
Ac a uoce aduersarii minorem sermonem redarguens,
Postremo super sedibus exoreris admirandis
Cappadocibus iustitia tuæ primitias ostendens.
Alii quidem cantibus, cantilenisq; ualde sonoris,
Etiam facundiam illam tuam ore effundentes
Qua tu ualde procul omnes seposuisti,
Tuam gloriam laudent. quoniam pluribus sermonibus
Abundans fuisti, si egregie loqui uelint,
Velut fluxus magni diuisus fluminis.
Alii item picturis sublimem Nemesium extollentes
Aut ære, fusoriisq; in mediis
Sistentes ciuitatibus mutum, multiloquum,

Οὐδὲ θεὸν μετέόντα βροτῆσι πάντα κυβερνᾶν,
 οὐδὲ γὰρ ἂν τοῖους οἴαυες ἄμμι φερεῖν.
 Τῶν μνηθεῖ, καὶ ἀλαλκε τῷ θρόνῳ περὶ μέγιστε,
 μὴ δ' ἔτι λυβηθὲν τὸρμα βαλῆς βιότου.
 Σὸς γὰρ τοῖς οὐτοῖς ἔρηγε, τίς δ' ἔτι χεῖρας ἰαλμα
 δαίροισ, καὶ κεφαλαῖς τῇ ὑποκλινομένων,
 καὶ νούτων καλέουσιν ἀρηγῶνα. ἴχθη χρισε.
 ἔϊ δέ τ' ἀποκρύπτεις, δὸς ἀένος ἀθλοφόρον.
 μὴ τέ με πάμπαν ἄλιμον ἐχρὶς λόγε, μὴ δ' ἐπ' ἄμοχον,
 μὴ τ' ἀχάρινον ἄροισ, μὴ τε θυπα. θεῖα.
 Κύνῳ νύσσας μαλ' ἔχει, μὴ δούρατι. μὴ τέ με κοῦφην,
 μὴ δ' ὑπὲρ ἀχρομύνην θάλασσα φέροι.
 καὶ κόρος ὑβρίζει, καὶ ἄλγανυκτι καλ' ἔπει.
 Ἄνιπα χανταῖσις ἔσιν ἀπμωσυνή.
 ἔχεις ἀγνορέοντά μ' ὑπὲρ μόνον τ' ἐλέειρε,
 ὥς ἐτ' ἐνείης καιρὸς ἀριστόδικε.
 Ἄζο μέλιω πρὶν τὴν τε, καὶ ἄλφα αὐτοδάϊκτα,
 καὶ θυσιάσ' μογέων πῆμασι, καὶ θεόθεν.
 Ἄλλὰ τί μοι τὰ πρῶτα νόμοις θεότῃ τίθεσθαι.
 τῇ με χρισε φέροις σὸν γὰρ τειν, ὥς ἐδέλεις.

MM ii

Ἀ¹ σέα κυδαίνουσι, ἐπεὶ κλέος ἄσέσιν ἐσθλῶν
 Ἡ² γένων, καὶ εἶδος ὁρώμενον ἐσθλὸν μένουσιν.
 Ἀ³ ὑπὸ γὰρ, δὴ γὰρ με θεὸς μέγας ἴσθιν ἐθέλει
 Ὀ⁴ υραίνων, χθονίων τε, νόσος δ' ἔστι πάντα φορεῖται,
 Β⁵ ἐν θεῶν χυλίων μεγίστου ἐν πνύματι αἰγλή,
 Φ⁶ θεῶν μοι ἄσ' ἐπέοικε θυητόλῳ ἀνδρὶ ἀρεθύνειν,
 Ἀ⁷ γὰρ ἔστιν ἀρεθύνειν, τῶνδε μακρὰ τῶν,
 Ὀ⁸ ἰκσμον γλυκερῆσι θεῶν δὴ γέντο σαγηνάει,
 Ὀ⁹ ὑπὸ λόγῳ κρηττόντι πεποιθότες, οὐτ' ἀφάνοιο
 Κ¹⁰ ἀρτεῖ φιστόωντες, ἀγακλέες, ἔτι πάροιθεν,
 Ὀ¹¹ φάτις δ' αἰπῆσι, θεῶν κρηττόντι λόγῳ.
 Ἀ¹² μ' ἄγε θεῶν δ' ἐπέεσσιν αἰδοῦ φρονέει, καὶ γλυκερῶσι
 Μ¹³ αἰετῶν ἐπέεσσιν ὅσον χρόνον δαῖς ὑποχών,
 Ὡ¹⁴ ν χεῖρες ἐς ἐπὶ πλάσσει, ὁμοίῳ εἶδεν μάλ' ἔστιν.
 Β¹⁵ αἰὼν ἐμοῖσι λόγῳ ὑποκλίνεσθαι ἀκλῶν,
 Ὡ¹⁶ ν καὶ νόσος ὅσιν, ἀνέκπλητον, ἀσφελικτον,
 Ὀ¹⁷ μμασιν ἀγνοτάτοις διαγνῶν φάτις ἀμύδων.
 Ε¹⁸ ἰχθὺς οἰσεύσει τελεῖ φρονέει χρεῖς ἀνδρῶν,
 Κ¹⁹ αἰ μεσάτην βῶσειν ἀναψύχον βελέμεν,
 Ἀ²⁰ μφοττόντων κεν ἐρωτάς ἐποπτεῖ δύναν ἐκτόντων,
 Γ²¹ νόησι κέντῳ ἀνέκπλητον ὅσον γλυκερῶτόντων ὅσιν.
 Η²² δέ μοι πολὺν τε καὶ ἡμέραν ἀνέκπλητον
 Ε²³ κλίνεθι βίότοιο πρὸς ἐσπερον ἀλπνόντων.
 Ρ²⁴ ολλοῖς μὲν λυπρόντων ἐμὴν κέαρ αὐτὴ βόλησε,
 Π²⁵ ολλοῖς δ' αὖτ' ἐπὶ πνύσιν ἀμύβηδιν ὥκυμύροισιν.
 Ἀ²⁶ μ' οὐτὼ γένοντε, ὅσον δέ τε κλέος ὅπως παῖ,
 Ὀ²⁷ σπον ἐπουρανίῳ θεῶν θεότῃ πελάσσει.
 Ὀ²⁸ ἰον ἐμοὶ φέλον ἐσθλὸν κλέος, ὅς σιν αἰγλήσει
 Ἀ²⁹ νελίητε, δύσισ τε, καὶ ἐλπίδων δόχους ἀθήναι.
 Τ³⁰ οἷς ἐπὶ, πᾶσι μὲν γὰρ πολλὸν χρόνον. ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ
 Γ³¹ ρέων ἐσθλὸν ἀνδρῶν χρεῖς πρὸς πάροιθεν ἐθέλει,
 Ε³² ἰξάντας μεγίστου θεῶν λόγῳ, ὅς ἐστιν ἀνέκπλητον
 Π³³ ἀντα φρονέει βροτῆος πεπνυμένος πολυειδέας μύθων,
 Τ³⁴ ὅσον, ὅσον φάτις ὑπὸ φρονοῦ ἀσφράσσει ἄλλους.
 Τ³⁵ ἐνεκ' ἐμῶν ἐπέων ἐμπάλλει, καὶ γὰρ ἀμείνων.
 Ὀ³⁶ ὑπὸ θεῶν, δ' αἰ ἐπέοικε θεῶν βροτὸν ἐκχρῶντα,

Vrbes glorificēt quia gloria sunt urbibus boni
 Duces, & specimen uidendum posteris.
 Ast ego iam. n. deus magnus gnarum me fecit
 Cœlestium, terrestrium'q; mens uero in omnia fertur
 Profunditates uestigans cum splendore, magni spiritus)
 Loquar, quæ decent sacrificum uirum dicere,
 Nuntium admodum canorum ueritatis: horum discipulum,
 Qui mundam dei retibus deuinxere:
 Neq; confisi potentibus uerbis, neq; diuitiarum
 Potentia tumidi, pergloriosi nequaquam antea.
 Vt quis ita dixerit potentia est filii dei.
 Sed age hisce sermonibus adhibe mentem, & dulcibus,
 Inanibus'q; uerbis aliquantum aure submissa
 Quorum gratia est commentitia, similis speciebus lacuīs,
 Parumper meis uerbis inclines auditum:
 Quorum pulchritudo est debilis, inconcussa
 Oculis sanctissimis lucida lumina illustrans.
 Si. n. sagittet tuam mentem Christus desuper;
 Et mediam uulneret refrigeranti sagitta:
 Ambos amores inspicens utrinq;
 Noueris quanto dulcior est stimulus Regis
 Iam mihi canum'q; caput, & membra rugosa
 Declinata, sunt ad uesperum dolentis Vitæ
 Multis molestis rebus meum cor obuiam iuit:
 Multis item iucundis uicissim caducis:
 Sed nondum talem, tantam'q; gloriam uidi:
 Vt parumper cœlestis dei diuinitatis adhærerem:
 Sola mihi amica fuit sermonum gloria, quos collegit
 Ortus'q; occasus'q;, & græciæ gloria Athenæ:
 In quibus multum laboraui multo tempore Sed & ipsos
 Pronos in pauimento ante Christum posui
 Cedentes magni dei uerbo: qui occulit
 Omne mentis mortalis uolubile multiforme uerbum:
 Tantum, quantum sol celsiuagus sydera alia.
 Quare meorum uerborum satage: & n. melius.
 Non fas est a deo mortalem proceatū

Grego. M III

Cœlestis filii dei pulchram, & incorruptibilem imaginem
 Intelligibilem, intelligibilium'q; gnaram, celsitudinem:
 Simulachris uanis subinclinari nefarie.
 Marinorum, terrestrium'q; atq; aeriorum uolatilium
 Materia sparsa imaginibus nullius pretii,
 Lusibus tuæ manus rubigine, & tinea laborantis.
 Quorū aliqd quidē ē uenerabile, sed mediū iacet inhonoratū.
 Neq; uero cœlestibus, quæ nō sunt dei, sed ex deo
 Conditore procreata sunt, & si magnam gloriam habent,
 Luna'q; sole'q; & stellis, quæ cœli sunt
 Ornatus: hoc autem cœlestis filii dei lata infinita species
 Circulariter multis exornata intus ornamentis,
 Præco splendiuous mutis uerbis artis,
 Quæ hoc omne compegit, & concordantia colligauit,
 Vt uisibilibus, inuisibilia homines capiant.
 Et n. quis domum celsam uidens, ædificatorem uidet?
 Et nauis nauifabri nuntia est non loquens.
 Tu uero o deifice nouorum cœlestium pater:
 Iam & odiosis cultibus genua flexisti
 Dæmonibus inanimatis, & malos, & bonos uocasti.
 Qui omnes sunt mali, & figmenti boni
 Inimici, inuidiq; amici dæmonū, efferi animo,
 Carniuori, nidorisequi, lutulenti.
 Quos Christus magni dei filius, cum apparuit:
 Humana forma inuictus deus, trusit retro
 Diu dominantes super terra sanguine uenerando
 Sanguines redemit peccato obnoxios, mētis'q; ostēdit sacrificiū
 Occultum antea, uisum paucis.
 Non multum, & n. ego Christi fors, nomen uenerandum
 Sæpe solum dixi, longe uero abiit dæmon.
 Stridens, dolens'q; clamans robur omnipotentis,
 Aut crucis magnæ signo, non autem manente
 Aerem medium descripsit: forma autem statuit trophæum
 Quemadmodum prius Mosis gloriosi in manibus
 Volebam supra aeriam speculam eleuatus
 Tonitruosum omnibus terrestribus inuocare.

Οὐρανίοιο λόγιοι καὶ ἁλὶ καὶ ἄφθιτον εἶναι,
 Τὴν νοδρὴν, νοδρὴν τε δαήμονα, ὑμὲν κέλευθον,
 Εἰ δὲ λαισ κενοῖσιν ὑποκλίνεσθαι ἀθέσμως,
 Εἰναλίων, χθονίων τε, καὶ ἡδρίων πετελυδών,
 Ὑλῆς σκιδνά μλύης, ἰνδρέλμασιν οὐτιδανῶσι,
 Πάιγμασι πῆς παλάμης, ἰὼ καὶ σιτὶ καμνύσις.
 Ὡν τὸ μλύ, ὅτι σέβασμα, τὸ δ' ἡμῖν, κείτ' ἀγέραςον.
 Οὐ δὲ μὲν ἔραν' οἰσι, τὰ, μὴ θεοί, ἐκ δὲ θεοῖο
 Κήσσορος ὕβεγν' οἶον, καὶ εἰ μέγα κν' οὐδ' ἐχρῶσι,
 Μήνητ', ἡελίῳ τε, καὶ ἄστρασιν, οἷρα τὸ λαιο
 Κόσμος, ὅδ' ἔραν' οἰο φορδύμενον ἄσπετον εἶδος,
 Κυκλῆδιν πολλοῖσι κεκασμένοσιν ἐνδοθι κήσμοις,
 Κήρυξ ἀγχοφώνος αἰανδέσιν ῥήμασι τέχνης,
 Ἡτόδε πᾶν σιωέπηξε, καὶ ἀρμονίῃ σιωέδισεν,
 Οὐ φάκε δερκὸς μλύοισιν ἀδερκέα φάτες ἐλθοσι.
 Καὶ γὰρ ἴς δὲ μὲν αἰτωλὸν ὄρω, δὴ μήτορα λούσει.
 Καὶ ναῦς ναυπύργιο διαγχελὸς ἔχλαλέουσα.
 Τὴν δ' ὁ θεὸς ποιεῖ, νέων πᾶν τὸν ἔραν' οἰωνων,
 Ἡδὲ καὶ συγδοῖσι σεβάσματος γέννα τ' ἐκμαΐας,
 Δαίμοσιν ἀψύχρῳσι, κακοῖς τ' ἀγαθοῖς τ' ἐκλέεσθαι,
 Οἱ πάντες τελέθουσι κακοῖ, καὶ πᾶσι σματοσ ἐσθλῶ,
 Δυσμενέσθ, φθονδροῖ τε, φιλοδαίμονος, ἀγελόθυμοι,
 Σαρκοχερεῖς, κνίσσῃσι γεγηθότες, ἰλυνότες,
 Οἱ χρεῖστος μεγάλοι θεὸς λόγος, οὐτε φαάνθη
 Ἀνομομέοισι τύποισιν ἀδμήσ θεός, ὅσεν ὁπίστω,
 Δηρὸν δ' ἡ κρᾶτέοντασ ἐνδὶ χθόνα, αἰμάτι σεμνῶ,
 Ἀίματα λυσεύ ἀλίζα, ἰού δ' ἀνέδειξε θυηλῶ,
 Τὴν κρυπτῶν ὁπλοῖσιν, φαινομύλῳ ὀλίγοισιν.
 Οὐ μέγα, καὶ γὰρ ἐγὼ χρεῖστος λόγος, ἔνομα σεπτόν
 Γολλάκε μουνον εἰσπον. ὅδ' ὅχ' ἐπὶ τῇ λείῃ δαίμων
 Τρῶν, ἀχχάσων τε, βοδὴν ἀένος ὑμὲν μέδοντος,
 Ἡσχυρὸς μεγάλοι χαράγματι, μὴ δὲ μλύοντι,
 Ἡδὲ μέσων ἐχρεῖα, τύπος δ' ἐσσησε πόπαιον,
 Ὡς τοπάρου μωσῆος ἀγακλέος ἐν παλάμῃσιν.
 Ἡθελὸν ἡδρίῃσ σκοπιῇσ καὶ τὴν πᾶν δὲν ἀδρθεῖς,
 Βρονταῖον πάντεσσιν ἐπὶ χθονίοισιν ἀύσαι

MM iii

Ἄ νθρωποι θνητοί, καὶ τέκνονες, οὐδὲν ἐόντων,
 Μ ἔχρι τίνος ἰδύσῃσι καὶ ἡμαρτίοισιν ὀνείροις
 Γ αἰζόμενοι, παύζοντες, ἡδὴ χρόνι μάλα χέλησθε,
 Λ αλτεὶ δὲ εἰδώλων κενόφρονες, οἱ παρθέεσιν
 Ἄ λυκαρ εἰς μήσαδε θεῶν σήσαομαι ἀλίπδοι,
 Υ βύσας, ἀνδροφόνους, σκολιούς, ἐπίορκον ὁμονύτας,
 Ἄ ρπαιχας, ἀνδρογυνῶδες, μοιχοὺς, ἐπιβήτορας ἀνδρῶν.
 Ἄ θρῆ δὴ πῦρ τισον ὅς ἐπὶ λῶ μῦρτοσύῃσι,
 Τ αῖρος, κύνος, χρυσός, ὄφις, πόσις, αἰρετός, ἅπαντα
 Ὅ πα μιν ἀνὸς ἀνῶν ὄρωρ, κοῦρόν τ' ἄλφ. παλινδός,
 Ὡ ρ αὐτοῖ γ' ἐνέπαιον θεῶν πλάσῃρος ἀμεινῶν.
 Ὅ υκίδον, παρθέων δὲ καὶ αὐτῶν ἱερά σέβετε.
 Ἄ λους δ' αὐτ' ἄλλοισι κακοῖς ἡδὴ κέρτοσ' ἐχόντας,
 Ὡ ρ μὴ μονῶν ἅπτον ἅπαν κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἐσθλὸν
 Ἐ μμελναι, ὥς ῥα θεῶ κα χειρομνήσοι, ὅς ῥ' ἔπεισε.
 Σ κέ π' ἐό μοι σφάλλον ἄλλον ἀγκλειπῶν ἐπιχύρων,
 Ἰ θυφάλλω, κερώντας, ἀνὰ χύνας, ἡμισφάλωντας,
 Θ ἦρας, ἔμρομυγῆς τε, γελοῖον εἶδος ἐχόντας.
 Τ οῖους παῖδας ἰδοῖεν, ἐπεὶ καὶ τοῖα σέβουσι,
 Τ οῖοι καὶ τελέθουσι ἀρηγνόντες οἱσι φίλοισι,
 Τ οῖων καὶ ἐτύχεον, ἐπὴν κέν τις ἐχθρὸς ἴκηται,
 Ὡ ρ ἐκείνοι σφ' ἐδρόισιν ἀρηγνόντες εἰσι κακοῖσιν.
 Ἄ μά τί μοι τὰ ἐνέστα διακρίδων ὄζα γερύειν,
 Γ λῶσῃς ὄζ' ἰδρῆς ἀμαρδύματα τοῖα χέοντε.
 Ἐ ν δ' ἐνὶ πᾶσι μέγιστον, ἀτὰρ λόγος ἦλθ' ὀρέδῃ.
 Ἡ μείζ' μὲν μέγαλσι βίβλοις, θεοῖς θ' ὑποφύεται,
 Κ αὶ πύματον χρυσόιο διακροσὶ ἡγαθέοισι
 Π νδύματι ἀγλήεντι χαρκατο μύοισι νόημα,
 Κ αὶ κρηαδίας καθαρήσι θεῶν μέγαν εἰσορόωσιν,
 Ὡ μοι νῶ θεότητος ἀφάδεος ὅστι χαβέσται,
 Ἰ οβιδὲς ἐρανίων, θεοχμπεῖος, ὕψι θεόντες,
 Ὅ ωσον ἐφημεροῖσι θεῶ βατὸν ἐνθαλδ' ἐξοῖν.
 Ὅ υ γὰρ ἐνὶ δῖωσ νεφέλης διαδέρκεται ὁμμα
 Κ αὶ λῖαν ἀγλήωιο, τὸ δὲ πλεόν, ὕστατον ἡμῖν.
 Μ ιαδὸς γὰρ τε πόθοιο, πόθου τέλ' ἀντιβολῆσαι,
 Ὡ μῖν δ' εἰ μὲν ἔασιν ἐπεχέοντες ὅσων ἔασι,
 Μ ὕθουσι ὅς μετ' ὀροῖσι, ὅσ' ἀσμάσι τ' οὐ λῶ μύοισι,

O homines mortales, & fabri eorum, qui nihil sunt:
 Quousq; falsis, & diurnis insomniis
 Elusi ludentes in terra frustra erratis?
 Cultores simulachrorum insani, qui affectibus
 Propriis medelam excogitastis deos statuendo peccatores,
 Mendaces, homicidas, peruersos, peierantes,
 Raptores, mulieriueros, adulteros, initores uirorum.
 Vide primum quot fuit ob libidines:
 Taurus, olor, aurum, serpens, maritus, ursus, omnia,
 Quaecunq; ipsi celer amor iussit, puerq; imbellis.
 Ut ipsi cantant deorum imbecillium formatores.
 Non solum affectuum: uerū etiam ipsorum sacra colitis.
 Alios rursus statuendo in aliis malis potentes
 ne solum impunitum omne malum: sed & omne bonū
 Effet: ueluti deo gratus, qui hoc honorauerit:
 Considera mihi exercitum alium gloriosorum epicurorum
 Mentulatos: Cornutos: sine collo: semidracones:
 Feras: ferimiscuosq; ridiculam speciem habentes:
 Tales ut filios uideant: quandoquidem talia uenerantur:
 Tales ut sint auxiliores suis amicis:
 Tales etiā fortiantur, cum quis inimicus contra uenerit.
 Ut illi suis ipsorum auxiliores sunt malis.
 Sed quid mihi singula separatim dicere:
 Ex sacra lingua talia fundenti profluuiā?
 Vnum autem in oībus maximū, sed ratio clauus, firmat.
 Nos quidem magnis libris, diuinisq; interpre tibus:
 Et postremo Christo internuntio diuinis:
 Spiritu splendente impressis intellectum:
 Et cordibus puris deum magnum uidentibus:
 Cui soli diuinitatem informem est prendere:
 Nos inq; periti coelestium diuinitus splendentes altiuados
 Quantū est accessibile hoībus dei hic existentibus.
 Nō. n. facile p nebulam pspicit oculus
 etiā ualde pupillatam: quod aut maius, ultimū nobis ē.
 Nā desyderii merces est nancisci finem desyderii.
 Vobis aut siquidē sunt detenti quantum sunt
 Verbis uestris, cultibusq; pernitiōsis.

Grego. M iiii

Ter & quater beati mortales, qui malis
Nec aliquo mō assentientes sunt, legem'q; ultioī supposuerūt.
Nam quales in aris, hymnis'q; bene compositis
Colitis popularibus, celebribusq; sacrificiis
Sæpe cœnam posuerunt uoracibus coruis.
Si autem ut theologis placet uestris:
(Sunt. n. sunt & uobis interpretes cantus)
Hæc quidem sunt cantus inanis, & ritus cantus
Iucundi admista mensura cum deceptore uerbo.
Ipsis autem rursus est mens subiecta laciux speciei
Venerabilior, sapientibus uisa, bifacies,
Mercurius bis sculptus ueluti hoc ante, hoc uero retro.
Specta & hic mihi sermonem immutabilem, ut existimo,
Est & nostris duplex sermo intra uenerandum
Spiritus, qui super impressione diuina.
Ambo alter paucis, alter pluribus uenerabilis
Puto ut sapientes habeant plus, q̄ accipientes
Labore cōtinuerint, quod autem nō cōtentibile ē: q̄ celerrimū.
Attamen uerbis meis & corpus clarum
Circundans animam deiformem, duplex uestimentum
Purpureum, molli transparēs splendido:
Dedecus autem nullum inest: quod mihi deum occulit:
Vereor, diuinitatis habens medicum sermonem.
Quis scyllæ scopulos te præternauigantem iubet
Festinare in ithacam: ne aliquo modo ibi pereas?
Quis charybdim perniciosam, immitem? Quis ad fontem
Puræ diuinitatis in cœno morantem?
Cœnum antea deuinxit: fugit autem splendida aqua.
Consydera mihi & hunc prudentem sermonem: optimum.
Plures sunt mali: & sine duce
Prompti in uitium. parum autem in melius graditur.
Continere fluxum opus mihi qdē, sed in pronū ut ualde leue.
Si autem deos statuas peccato imperantes,
Priusq; uerbi obscuri soluas tenebras prudenti uerbo,
Verbi cultorem expugnasti sequentem luminibus.
Sed qd mihi pluribus? tu autem mihi sermonem ipse fugito.

Τ εἰς μάλα ῥόδον θνητὴν καὶ τεύχεα καὶ οἱ ῥα ἡσυχόσιν,
 Ὅ υἱέ τι σύμφρονές εἰσι, νόμον θ' ἅπαρ τίσιν ἔθληται.
 Ὅ ιουσ' γὰρ βωμοῖσιν, εὐπλεκέεσσι τ' αὖ ὕμνοισι
 Τ ἰέτε πανδρήμοισιν, ἀγκυλῆταις θ' ἐκείνοισι βασιλῶν,
 Π ολλὰ καὶ δαίπνον ἔθληται ἀμετρίοις κορυβαῖσιν.
 Ἐ ἰδ' ὡς θεολόγοισιν ἐφύαθεν ὑμετέροισιν,
 Ἐ ἰσὶ γὰρ εἰσι καὶ ὑμῖν ὑποφραστῆρος ἀοιδῆς,
 Τ αὐτὰ μὲν ἔστιν ἄισμα κενόν, καὶ θεομὸς ἀοιδῆς
 Τ ὄρπηξ, μὲν γὰρ μὲν δ' ἐμὲ δ' ἄλλ' ὅπως μὲν θῶ.
 Ἀ υτοῖς δ' αὖ νόος ἔστιν ὑφ' ἑμῶς εἰδὲ ἱμάχων,
 Σ εμνότηρος, πινυτοῖσιν ὄρω μῆνος, ἀμειπρότερος,
 Ἐ ρμαῖς δ' ἰχθυος, οἷα πρὸς ὧν δ' μὲν, ἄλλο δ' ὅππαιεν.
 Ἀ θρεῖ ἡνθάλει μοι λόγον ἄριστον, ὡς πῶρ δ' ἴω,
 Ἐ σὶ καὶ ἡμετέροισι διπλοῖς λόγος, εἴδοις πεπῆσθαι
 Π νύμαχος, ὅς δ' ἄρ' ὕπνῳ γὰρ ἡμαρτος ἡγάθεος,
 Ἀ μφω, ὁ μὲν, παύροισιν, ὁ δὲ, πλεόνεσσι θεητός.
 Ὅ ἰομαι ὅς κεν ἐχέσι σοφοὶ πλέον, ἢ ἐλαβόντες,
 Μ ὁχθῶ καὶ ἰχθῶσι. τόδ' ἔχον, ὅττι τάχιστα.
 Ἀ Μ' ἐμπεῖς, μὲν γὰρ εἰσὶν ἐμοῖς, καὶ σῶμα φαεινόν
 Υ υχὴν ἀμειβόμενον θεοφάει διπλοῖς εἶμα,
 Γ ορφύρεον μαρκακόιο διεκφανέος ἀργυφέοιο,
 Ἀ ἰχθῶς δ' ἔστιν ἐπεσιν, ὅμοι θεὸν ἀμειβόμενον πῆξ.
 Ἀ ἰδέομαι, θεόπητος ἐχὼν ἡνθῶς μὲν γον.
 Τ ἰς σὺν ληϊσσοπέλοισι σε διεκπλέοντα, κελεύει
 Σ περ δ' αὖ εἰς ἰθακίην, μή πως πάρος ἐνθάδ' ὀλῆαι.
 Τ ἰς δ' ὀλοῦν σε χέρυβδιν ἀπηνέα, τίς δ' ὑπὸ πλεῖν
 Τ ἦς ἡσυχάρης θεόπητος, εἴ ἴλν' ἰδὲ θύνοντα.
 Ἰ λυσοπρόσθ' ἀπέδρασε, γὰρ δ' ἐκφυγὼν ἀλλοτρίων ὄσων.
 Φ ραζέομαι καὶ ἄλλων ἐπίφονα μὲν γον ἀρίστον,
 Ὅ ἰ πλεόνεσσι κακίους καὶ ἡγήτορας ἀνδρῶν.
 Π ρόφονος εἰς κακίην. τυγθὼν δ' ὑπὸ λῶν ὀδύει.
 Σ χεῖν ῥόον, ὄρπον ἐμοι γὰρ. γὰρ δ' ἐς πρῶτος, ὡς μάλα λ' ἐλαφρόν.
 Ἐ ἰδὲ θεὸς γήσιος ἀτασθαλίης μεδέοντα,
 Γ εῖν μὲν γον δινοφρόδιο λῦσαι ξόφον ἐμφονι μὲν θῶ,
 Μ υθόλαττειν διέπρασαι ἐπιπρόμηνον φάεαςιν.
 Ἀ Μὰ τί μοι πλεόνων, σὺ δέ μοι λόγον αὐτὸς ἀλυσον.

MM iiiii

Ἄ μφι δὲ τὸν πινυθὸς πδρ ἐὼν, καὶ ἄλλον ἐλέγχειν.
 Ἐ ἰ μν θοι τὰ δ' ἔασιν ἰσθν ματα, εἴηον ὅρ' αἶξε.
 Τ ἰς χάρεισ ἀχρσ ἀπιδον ἐοῖς κτέα τεσσ γδραῖρην,
 Ὅ ν δὲ θεὸν γλυτῆρα, εἴδθ' ἡγήτορ' ἀτίζην,
 Ἐ ἰ μν μν θος ἐφέλκεται οἷσ φαέεσσι καλῶ πῖρλω,
 Ἀ ζόμενος παλῆσιν ὁμοῖα μν θολογχεύην,
 Τ ὅρ πο μνύεισ κλῖε φίλαισ, καὶ νυεῖν αὐπνοῖσ.
 Τ αὐ τα μν, ἐσ ὅντοιο πῆσιν βυθὸν, ὡς πδρ ὀλοαλγ
 Μ οῖρη παλειοτδρη. χρῖσθς γὰρ ἀπαιντα κατέχεν
 Ἐ κ πδρ αἰτων, ἐπεὶ πείραθ' ἑαῖς παλθ' μνησιν ἀεΐρασ,
 Ἀ σπο τ' ἰδιόταυροῖο μεγακλέος ὕξε πῆτασεν.
 Ἐ ἰ δ' ὅτε καὶ λῆθ μνηθὸς ἐμοὶ θεὸς ἤλυθεν ἀγνησ,
 Π αρθενικῆς ἀδέτοιο νόμοις κενόισι γλυέθλησ,
 Κ αὶ θάνε, καὶ νεκρῆσσι μίγη, καὶ ἀνέσθρα μν αὐθις,
 Ἡ ῥα φδρῶν παλῆεσιν ἐμοῖς, ὃν εἴηεν ἀμαρτὰς,
 Τ ὅρ' οἱ ὅσιν ἀκροσμον, ἐπεὶ καθαρῶσι θεῖσιν
 Ἐ κ καθαρῶν γλυάσσι δίδως σέβας ὧ φιλόκοσμε
 Σ ἡ μδρον, εἴη παρροῖεν ἐμῶν μν θων ἐπάκουσον,
 Ο ἷς μοι χρῖσθς ἐπνδυσεν ἐμῶς θεὸς ἐμπεδὸ μν θος.
 Ἐ σι μν οὐκ ὀλίγοισ καὶ ὅς λόγος, ὡς ἀχρ' κέ λτων
 Π αρθενικῶν βράσθσε θεῖς βροτοῖς, ὃν σωέπηξε
 Π νδύμα θεῖς μεγέλοιο ναῶ, ναὸν ἀγνὸν ἀγλίσων.
 Μ ἡτλιν γ' χρῖσθς ἰοναδὸς, χρῖσθς δὲ λόγιο.
 Ὡ σ γὰρ θέσμιον ἦεν, ἐπεὶ φύσιν οὐ λό μενος θῆρ
 Ἡ μετδρῶν ἐφέπασκε παρραβασίης ἅπῃ πικρῆς
 Θ φοτδρῶιο βροτοῖο φυῆ κακίλῃ ἀκέσαδαι,
 Κ αὶ θῆσαι κρῆσ αἰνὸν ἀθεσμοτάτοιο σφαλκωντος,
 Τ ἔνεκα νηδὺν ἀμειβε, δ' ἡ μιν τίσε γλυέθλης
 Ἡ μετδρῆς, τόδ' ἔλειπεν, ὅ μιν τέκε πῖρ θένος ἀδμής.
 Ἀ ντὰρ ἐπεὶ μιν ἐπλῖξε, καὶ ἐν παλαγγχοῖσι θέωσιν,
 Ἐ κ δ' ἀχρ' γε πρὸ φάωδε τελεφόμεν' οἷο χρόνοιο,
 Τ ἡ μος σάρεα παχέαν ἐφέσταν, πλῆσε δὲ νηὸν
 Ἐ κ καθαρής θεότητος ἀνάξ λόγος. ἀμφοτδρον δὲ,
 Ἐ ἰς θεὸς ἦεν ἐμοι γε. εἴ γ' φθιτὸν οὐχ ὑπὸ εἰξεν
 Ἀ θανάτῳ πλῆθεν τι. θάνεν δ' ἐθέλων ὀλίγον τι
 Τ ὑμβω πῖρ θέ μενος παλεκρὸν δέμας, ὡς κεν ἀνάσσει

Circa uero hunc, sapiens quis existens & alium argueres
 Si uerba hæc sunt firmamenta: proiice in humum.
 Quæ gratia turpitudinē incredibilē suis facultatib⁹ honorare?
 Suum uero deum genitorem, uitæ q̄ ducem spernere?
 Nisi sermo trahit suis luminibus tegmentum.
 Reueriris canis similia fabulari.
 Oblectatis calicibus caris, & noctibus infomnibus.
 Hæc quidem in ponti decidunt profundū, sicut periit
 Pars maior. Christus. n. omnia occupauit:
 A finibus ad fines suis manibus congregans:
 Quas olim in cruce gloriosa expandit.
 Si autem q̄ p matrem mihi deus uenit immaculatam,
 Virginem, iniugatam legibus nouis generationis,
 Et interit & mortuis mistus est: & recurrit rursus
 Solamina ferens affectibus meis quem iecit reatus
 Hoc est tibi indecorum. quoniam puris deis
 Ex puris genitis das uenerationem o mundi studiose
 Hodie, non autem ante mea uerba exaudi:
 Quæ mihi Christus spirauit meus deus firma loquens.
 Est quidem non paucis & hoc uerbum: q̄ a finibus
 Virginalibus manauit dei mortalis: Quem compegit
 Spiritus dei magni templo templum sanctum erigens.
 Mater n. Christi templū, Christus aut uerbi.
 Sic. n. fas erat: quoniam naturam perditā fera
 Nostram administrabat præuaricatione sub amara
 Diuiniore mortalis natura uitium curare:
 Et uincire robur graue infandissimi draconis.
 Quare uentrem permutauit. dimidiū uero honorauit sobolis
 Nostræ. illud uero reliquit: quod peperit uirgo indomita.
 Verū postq̄ ipsam construxit: & in uisceribus deificauit:
 Eduxit in lucem peracto tempore:
 Tunc carnem crassam induit: compleuit autē tēplū.
 Ex pura deitate rex uerbum utrunq̄ autem
 Vnus deus erat mihi sane. mortale. n. non cessit
 Immortali completo. mortuus est autem uolēs paulum qddā
 Sepulchro apponens nexum corpus: ut exurgens.

Grego. M iiii

πατρὶα· ἐστὶν ὁ κρητὴ γερῶν ὑμῶν μωσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκατε· εἰ γὰρ
ἐπιστεύετε μωσῇ, ἐπιστεύετε ἀν' ἐμοί· πατρὶ γὰρ ἐμοὶ ἐκείνος ἔγραψεν.
εἰ δὲ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν οὐ πιστεύετε, πῶς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασι πι-
σεύετε;

μετὰ ταῦτα, ἀπῆλθεν ὁ ἰησοῦς πέραν τῆς θαλάσσης τῆς γαλιλαίας
τῆς πιβεριάδου, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολὺς, ὅτι ἐώρων αὐτῷ
τὰ σημεῖα, ἃ ἐποίει ἐν τῶν ἀδενούντων. ἀνῆλθε δὲ εἰς τὸ ὕψος
ὁ ἰησοῦς, καὶ ἐκεῖ ἐκράθητο μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκείνη ἡ
πιάρα, ἡ ἑορτὴ τῶν ἰουδαίων.

Γερὲ τῶν ἐκ τῶν ἀρ' τῶν, καὶ τῶν β' ἰσχυρώς.

Ἐπάρσας οὖν ὁ ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ θεασάμενος ὅτι πολὺς
ὄχλος ἔρχεται πρὸς αὐτόν, λέγει πρὸς τὸν φίλιππον, πόθεν ἀγο-
ράσωμεν ἀρ' τῶν, ἵνα φάγωσιν οὗτοι; τοῦτο δὲ ἔλεγε, πειράζων αὐ-
τόν· αὐτὸς γὰρ ᾔδει τὴν ἡμετέραν ποιεῖν. ἀπεκρίθη αὐτῷ φίλιπ-
πος· διακοσίων δηναρίων ἀρ' τοι, οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς, ἵνα ἐκρίσας
αὐτῶν βραχύ τι λάβῃ· λέγει αὐτῷ εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἀν-
δρέας ὁ ἀδελφὸς σίμωνος πέτρου· ἐστὶ παλαιδίον ἐκ τῆς δεξιᾶς, ὃ ἔχει πέν-
τε ἀρ' τῶν κρητῶν, καὶ δύο ὀψάρια· ἀλλὰ ταῦτα, τί ὄστιν εἰς τοσού-
του; εἶπε δὲ ὁ ἰησοῦς· ποιήσατε τοὺς ἀνθρώπους ἀναπεσεῖν· ἦν δὲ
πῦρτος πολὺς ἐν τῷ τόπῳ· ἀνέπεσον οὖν οἱ ἀνθρώποι ἐν ἀριθμῷ, ὥστε
πεντακλήλιοι· ἔλαβε δὲ τοὺς ἀρ' τῶν ὁ ἰησοῦς· καὶ διχαρυσή-
σας διέδωκε τοῖς μαθηταῖς· οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ἀνακειμένοις· ὁμοί-
ως καὶ ἐκ τῶν ὀψαρίων ὅσον ἤθελον· ὥς δὲ ἐκτεπλήθησαν, λέγει τοῖς
μαθηταῖς αὐτοῦ, σὺν ἀγάγετε τὰ περισσεύσαντα κλάσματα, ἵνα
μή τι ἀπόληται· σὺν ἤγαγον οὖν, καὶ ἐγένισαν δωδεκα κρητῶν
κλασμάτων ἐκ τῶν πέντε ἀρ' τῶν τῶν κρητῶν, ἃ ἐπερίσσει τοῖς
βιβρωσίν· οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἰδόντες, ὃ ἐποίησεν σημεῖον ἐν ἰησοῦς,
ἔλεγον, ὅτι οὐτός ὅστις ἀληθῶς ὁ προφήτης, ὃ ἐρχόμενος εἰς τὸν
κόσμον· ἰησοῦς γὰρ γινῶσκει, ὅτι μέλλουσιν ὀψάρεθαι, καὶ ἀρ' πάλιν αὐτὸν,
ἵνα φάγωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὕψος αὐτὸς μόνος.

Γερὲ τῶν ἐκ θαλάσσης πατρὶ πόρου.

Ἦς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς πλὴν θάλασσαν.

καὶ

ζήτει τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μίση τῷ ἐφεξῆς τετραλίου.

patrem. Est qui accusat uos Moyses: in quo uos speratis. Si enim crederetis Moysi: crederetis forsitan & mihi. De me enim ille scripsit. Si etiam illius literis non creditis: quomodo uerbis meis credetis?

Post hæc abiit Iesus trans mare Galilææ: quod est Tiberiadis. Et sequebatur eum multitudo magna: quia uidebant signa: quæ faciebat super iis: quæ confirmabant. Subiit ergo in montem Iesus. & ibi sedebat cum discipulis suis. Erat autem proximum pascha dies festus iudeorum.

De quinque panibus, & duobus piscibus.

Cum subleuasset ergo oculos Iesus: & uideret: quia multitudo maxima uenit ad se: dicit ad Philippum. Vnde ememus panes: ut manducent hi?

Hoc autem dicebat tentans eum. Ipse enim sciebat: quid esset factururus. Respondit ei Philippus: Ducentorum denariorum panes non sufficiunt eis: ut unusquisque modicum quid accipiat. Dicit ei unus ex discipulis eius Andreas frater Symonis Petri. Est puer unus hic: qui habet quinque panes ordeaceos, & duos pisces. Sed hæc quid sunt inter tantos? Dicit ergo Iesus. Facite homines discumbere. Erat autem, fœnum multum in loco.

Discubuerunt ergo uiri numero quasi qui non quæ millia. Accepit ergo Iesus panes: & cum gratias egisset: distribuit discipulis: discipuli uero discumbentibus. Similiter & ex piscibus quæ tantum uolebant. Ut autem impleti sunt: dixit discipulis suis: Colligite quæ superauerunt fragmenta: ne pereant. Collegerunt ergo: & impleuerunt duodecim cophinos fragmentorum ex .v. panibus ordeaceis & duobus piscibus: quæ supersuerunt iis quæ manducauerant. Illi ergo homines cum uidisset: quod Iesus fecerat signum dicebant: quia hic est uere propheta: qui uenturus est in mundum. Iesus ergo cum cognouisset: quia uenturi essent: ut rapent se: & facerent se regem: secessit iterum in montem ipse solus.

De deambulatione in mari

Ut autem sero factum est: descenderunt discipuli eius ad mare: Et

Quære reliquum in medio sequentis quaternionis.

A mortuis: reuefus suscitaret mortuos
 Trahens ueluti magnes lapillus ualidum ferrum.
 omnibus .n. cum humanis totum me excepit Christus,
 Carnē accipiēs, foetū, spēm, iniuriā, tumultū, uotū, expgescētiā
 Sic quidem uestri uerbi detinuerūt indetentibilem impetum.
 Qui tantam turpitudinem habētes, mihi bellū graue posuistis
 Cœnum non uidentes: mearum guttarum curam gerentes.
 Si autem uis uere cognoscere uerbum autem porrigens:
 Scio equidem: q̄ pluribus obscura hæc dicam.
 Non. n. in pluribus totum uerbum, qui inanes
 Sequentes glorias ueritatem neglexerunt.
 Attamen dicam sermonem firmum, neq̄ occultabo.
 Et ualde licet cupiens uitam candidam, nihil indecorum
 Præter odiosum uitium. Virtus uero rātū res optia ē.
 Alia uero in medio bonorum, malorum' q̄ structa sunt.
 Nostra uoluntate pendentia: bene quidem habentia
 Bonis, sed malis & nimium indecora.
 Quorum unum & hoc uidi meæ mysterium materiæ:
 Specie immortali coeunte membris.
 Neq̄. n. ut per osus fabricauit mortalem suæ diuinitatis
 Testem: & regnantem infra, & gloriam regis.
 Neq̄ ipsum amans odiosam præbuiſſet generationem.
 Aut define a uerbo. Dei autem remitte intellectum.
 Siquidem non purum per uentrem in lucem uenit
 Non purus. purum, n. comprehensibile nunq̄ impuro est.
 Si autem uis & immundus sit foetus. sed hoc tamen
 Oībus recte sapiētibus ualde cōsyderādū. q̄bus ī mētē uenerit:
 Radius solis fert lucem: quibus immixtus est.
 Odorati unguenti gratia spirantibus celerrime,
 Sed neq̄ solem maculamenta: neq̄ unguentum
 Attingunt. sic quidem deus puram per matrem profectus:
 Neq̄ ipse uisceribus scēdatus est: & ipsa purgauit.
 Sic igitur & mortis moriēs imperium expugnauit:
 Neq̄ ipse morte aliquid passus es o uerbum, & ipsam perdēs.
 Hoc meum uerbum est. tua autem lingua indomita
 Erat: cum erat. nunc uero rursus domare. sic dicit

Ε κενύων παλίνορσος, ἀνὰ σῆσιν θανόντας,
 Ε λκων δὲα μάλ' ἤναστα λίθος τινόντα σίδερον.
 Γ ἄσι γὰρ ἀνδρομέοισιν ὄλυν μ' ἀνέδ' ἔατο χριστός,
 Σ ἀρ' ἔλα βῶν, ἴκον, εἶδος, ὕβριν, τὰ φον, διχρος, ἐγδρσιν.
 Τ ὡς μὲν ῥ' ὕμετ' ὅριον λόγον ἔχον ἄχων ὀρμυλῶ,
 Ο ἴ' ἴσ' ὅσον αἰχρὸς ἔχοντες, ἐμοὶ μὲν ὅσον αἰνὸν ἔ'δεαθε,
 Β ὀρβόρον δ' ὀρβόωντες, ἐμῶν ῥ' ἀνίδων ἀλέγοντες.
 Ε ἰ δ' ἔ'δε λήσ' ἔ'τεον γνῶναι λόγον, ἴαρος ὕποχων,
 Ο ἴδ' ὡς μὲν ὡς παλινέασιν ἀφανδέα παῦτ' ἀπορῶσω,
 Ο ὕ γὰρ ὅτι παλινέασιν ὄλ' ὡς, λόγος, οἱ κενέσιν
 Ε πὸ μὲν οἱ δόξῃσιν, ἐπὶ τυμῆς ἀλόγηται.
 Α Μ' ἐμ' ὡς ὅρ' ἔ'ω λόγον ἐμ' ὡς ὅρ' ἔ'ω, ἐπὶ πινύσω,
 Κ αὶ μάλ' ἔ'ω πινύσω, βίον ἀρ' ἔ'ω, οὐδ' ἔ'ω ἀνδρομέον,
 Π λῶν συγδρῆς καὶ κίης, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Τ ἄλ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Η μετ' ὅρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Τ ὅς ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ω ν ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ε ἴδ' ὡς ἀθανάτοιο σιωπῆς μὲν οὐ μελέεσιν.
 Ο ὕ δ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Μ ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ο ὕ τ' ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Η λήξον μὲν ὅρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ε ἴδ' ὡς ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ο ὕ τ' ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ε ἴδ' ὡς ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Π ἄσιν ἐϋφρονέουσιν ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Α κτὶς ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ε ὕδ' ὡς ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Α μὲν δ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Α πτ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ο ὕ τ' ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Α σ' ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ο ὕ τ' ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Ο ὕ τ' ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω,
 Η ν ὅτ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω, ἀρ' ἔ'ω.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald 1.5.39

Christus meus: lingua uero tuam benedicam excites.
 Ver aduenit hyems aut praeteriit. sed splendes serenitas.
 Huc ite, & mihi luce infinita satiamini.
 Usque quo tenebrosis in latebris deuincti estis.
 Tempus hoc, quod antea uobis pollicitus est spiritu illustris.
 Huc ite, & uiuatis. nouam autem suscipiatis purgationem.
 Desinite cantores: quippe desinite: infanientesque
 Daemones inspirantes infandissimis cantibus.
 Orpheus feras agat: Persae autem Aescraeus canat
 Hesodus. Troiam autem, & dolores inclytus Homerus.
 Musaeusque, Linusque a deis carmina ferant:
 Qui sane antiquissimis celebres sunt cantibus.
 Mercurius teroptimus meis uersibus opem ferat:
 Neque uolens: crucem uero ueneretur uersibus sibylla
 Magnae diuinitatis agitati iaculis,
 Nihil curo, & si quid prope ierint
 Non diuinitus, libros autem obaspicientes meos.
 Hi enim & penitus sine splendore. illi autem parum quid
 Fulgur uibratum inspexere. cito autem priuati sunt.
 Quapropter cedite mihi sane & sero licet bene sapientes.
 Phoebeus uaticinetur deorum mortem non amplius existetium;
 Sui pater: ingenitus. sine matre est ille:
 Qui meum expugnauit imperium postremo canens.
 Castaliaque, laurusque, quercus uaticinia iaceant.
 Non amplius optimatum obtinentia inter uiros stultos.
 Daemonque aegypti deus uaniloquus Ammon.
 Branchidae autem post hos, & superbus Epidaurus.
 Et sacrificia, occultaque, & oculis occurrentia
 Clarae inter priores Eleusinis uituperia noctis
 Tibiarumque phrygiarum insaniam pariens castratus sonitus,
 Dictaei Corybantes armate furentes:
 Bacchi que circa sobolem semeleiam, montiuagi:
 Et nocturnae Hecates mala uisa: ut autem templi
 Mithraei mala opera, & orgia non posthac iussa
 Gallae Cybeles ululationes, & quaecunque nilum.
 Frustidatorem colunt in turpitudinibus foeminiuiris.

Isidis, ostridis'q; mugitus lachrimosi
 Et sarapis lignum sicum habens noxium sermonem;
 Et uutilus multicarnis Apis, & memphis stultitia.
 Et tu lacæna infelix diuersim hinc & inde
 Cæforum ierberibus iuuenum in ara uis.
 Et geticus Zamolxis iaculans per cœtum.
 Omnia deorum, taurorum'q; malum hospitibus sacrificium.
 Et Prosymnii boni deus Priapum adamans
 Ligneum. lasciuiaq; uenerem colens celebritas
 Lucrosa, & lindus iniuriam addens sacris.
 Omnia mortua sunt Christi sanguine uenerando
 Primigeni'q; noui'q; quod sane & miraculum maximum
 O empedocles te quidem statim inaniter tumentem
 Et mortalem ætæni ignis crateres ostenderunt.
 Soleas ebullientes leuimentis dei
 Aereas, & te mortalibus infamem omnibus posuerunt.
 Gloriam cupientem per saltum exitialem.
 O hercules, empedotime, Trophonie definite a fabulis
 Et tu Aristæi uaniglorii o supercilium incredibile.
 Vos quidem mortales, & non affectibus
 Parum aberrantes in temporeis dolis
 Fabulis nostratibus spuriam gloriam arripientes.
 Christus autem neq; paucis circumscriptus fuit uocibus
 Neq; ipsum obscurauit fluens tempus, ueluti'q; fumum
 Aeris in ilibus deletum celerrime
 Talis. n. euanidæ gloriæ lex statim cadere
 Sed semper omnibus celebris adhuc magis.
 Semper accedentibus auctus annis
 Credo olim terram totam uinculis contenturum.
 Sic. n. oraculum est. sermo autem in opus uenit.
 Sed hoc quidem magni dei in genibus iaceat.
 Verum ego quæ me Christus mea lux edocuit
 Edisseram, uerbi fundamenta omnia ostendens
 Nostri, diuinitatem Dei creationem temonem uniuersæ,
 Quo mundum magni dei uerbum semper uoluit.
 Et hæc cursim paucicarminem latum sermonem.

Ἰ' σπιδος, ὅ σπιδος τε, μνήμη μάταια διακρύβονται,
 Κ αὶ Σάρκατος ἐν λαν αὐδον ἔχων δηλήμονα μν' ἴδον,
 Χ αὶ μέγας πολύσερκος ἄ' τος, καὶ μεμλῆς ἀνῶια,
 Κ αὶ σὺ χεῖρα καὶ τάλαινα διασταδὸν εἴθα καὶ εἴθα
 Τ εμνο μνῶν μάστιγι νέων ἐπιβαλμιος ἀλκή,
 Κ αὶ γε πηδῶν ζω μολέει δ' ἴσεν δ' ὅμιλον,
 Π αὐτα θεῶν, ταύρων τε καὶ ξείνοισι θυηλῇ,
 Κ αὶ προσύμνοιο καλῶς θεὸς φάλλον ἀμφαγαπάζων
 Δ ουράτων, μάχη τε κ' ἵππων τίοντα ἐορτῇ,
 Κ ερδαλέη, καὶ λίνδος ἐφυβρίζουσα ἰδρῶσι,
 Π αὐτ' ἐθανε χριστοῖο μηχανέος αἶμα τι σε πῆψ',
 Ἀ ρχεῖν οὐτε, νέε τε, δ' ἡ καὶ θαῦμα μέγιστον.
 Ἐ μπεδύκλει, σὲ μὲν αὐτὴν ἐπώσια φυσιόωντα,
 Κ αὶ εἰροτὸν αἰναιόιο πυρὸς κρητὴ ῥοδ' ἐδείξαν,
 Σ αὐδὰ λ' ἀποβράσαντες ἐλαφρονόιο θεοῖο,
 Χ αλκεα, καὶ σὲ εἰροτῶν ἐπαχέα πᾶσιν ἐτίκταν,
 Κ ἵδρος ἰμείροντα δ' ἄλματος ἀνομόροιο.
 Ἡ ῥα κλῶς, Ἐ μπεδύπμε, τροφῶν τε, λήξας τε μν' ἴδων,
 Κ αὶ σὺ γ' Ἀ ρεταίου κενεαυχέος ὀφρὺς ἀπώσε.
 Ὑ μείς μὲν θνητοὶ, καὶ δ' ἀμφοτέρω πατρίεσσιν,
 Β αῖον ἀποπλάξαντες ἐπὶ χρονοῖσι δόλοισι,
 Μ ν' ἴδρος ἡμεδαῶσι νότον κλέος ἀρ' ἀπᾶντας.
 Χ εἰδὸς δ' ἔτ' ὀλίγησι πόρτι γραφοσ' ἐπὶ τῷ φωνῶν,
 Ὅ υτὲ μὲν ἡ μάλδω εἰς ἔαν χρόνός, οἷά τε καπνὸν
 Ἡ ὄρος ἐν λαῖνεσσιν αἰῶνα φέροντα τάχιστα,
 Τ οῖος γὰρ ταφάρδιο κλέος νόμος αὐτῆς πᾶν,
 Ἀ λ' αἰεὶ πάντεσσιν ἀοιδίμος εἰσέτι μάλλον
 Ἀ ἰὸν ἐπὶ δὲ μνῶν αἰεὶ ὁ μνῶν λυγρὰ βασι.
 Γ ἔδο μοι ὡς ὅτε καὶ ἀν' ὅλῳ δεσμοῖσι καθεῖται,
 Ὡς γὰρ θεὸς φάλλον ἔει. λόγος δ' ἐπὶ δ' ὄρ' ἴδων ὀδύσει.
 Ἀ μά τ' μὲν, μεγάλας θεὸς ἐν γένεσιν κείστω.
 Ἀ ντὰ ῥέω, τὰ με χεῖρς, ἐμὸν φάλλον ὅδε δίδασκεν,
 Ἐ ξδρέω, κιν' ἴδρος θεμείλια πάντ' ἀπαφάνων
 Ἡ με τῶν, θεότητα, θεοῦ κτίσιν, οἷα καὶ παῖδες,
 Ὡς ἴδρος μετὰ θεοῖς λόγος αἰὲν ἐλπίσιν.
 Κ αὶ τὰ δ' ἐπὶ ποταμῶν ὀλγῶσι γὰρ οὐδέ τι μν' ἴδων,

ὦ ἐν ὄμωσ' ἔστιν ἔμοιγε, τὰ δ' ἔκρηθ' ἐλπία γὰρ δαίρων.
 Ἄλλὰ φίλτρον ὃ χ' ἀρίστε νεμέσπε, ἔδωκε δέ σε ξο
 Δωρον ἐμῆς φιλίας πάντων γλυκερὰ τδρον ἄλλων,
 Μῆνον ἄφ' ἡμετέρων κτεάνων, καὶ μόνον ἔμοιγε.
 Ὅυ κύνου λιγυροῦ μοῖρον γαλόντος αἰοιδῆν,
 Γηραλέας πτὶ δρὺν γαστρί' ὅτ' ἐμπαίπῃσιν ἀήτησ',
 Ὅυ δ' ἄρ' ἀνδρὶν ἰδοῖσιν γόνυ μέλ' ὡς, λυγρὰ χεῖμα
 Δεσμὰ φέρει πάντεσσιν, καὶ ὀρνίθεσσιν αἰοιδῆσ',
 Ἄλλὰ χρυσόφωρον σομάτων θεοτεχνέα μολπήν,
 Τῇ νῦν ἔδωκε φόβοις ἐμέθεν χά' ἡρσ' αἰτίνυ πάντων,
 Ὅισιν ἐμὴν πολὺν τε φίλῳ, καὶ νῦν ἔπιπασσ',
 Καὶ μὲν δὴν πτὶ δρόσῳ τε, τὸν κλέος· ἡ μέγα θαῦμα,
 Καὶ πάντων κατὰ πτὶ δρὺν, πρὶν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἄιδως γὰρ μὲν ὁππεσσιν ἐν ὁμμάσιν· εἰ μὲν ἔπειο
 Τόισι δὲ λόγῳ πτὶ δρὺν ἰοῖσι διδοῦς πλόον ἡμετέροισι,
 Τεισμάκαρ ἡ γαστήρ καὶ τδρματός· εἰ δ' ἀπειθήσῃς,
 Καὶ σὺ τὸν σπῆλιν ὀβρισηνός ὁμμάσιν πικρῶ,
 Ὅυκ ἐδέχθαι πάντεσσιν ἐνὰ βροτὸν ὄλβιον εἶναι,
 Γρηγορεῖς τόδε θεῖον μνημῆϊον ἐδλὸν ἔπειο.
 Ἡ τὰ χακὴν μετὰ πᾶσιν ἐμὸν λόγον αἰνήσειας,
 Ἐξ ὀλίγου σπινθήρος, ἐσ' ἡδὲ πυρσὸν ἀείρας,
 Ὅφρα πῶς δ' εἴπωσι, νεμέσπε δὲ βελμύθιμος
 Καππαδόκησι τὰ χάντα δίκης ἰθεὶα τανύσας,
 Ὅυ χρυσὸν δολέοντα καὶ ἀργύρον, ἔδωκεν ἴστω
 Ἐν γένεσσιν πτὶ δρόσῳ αἰοιδῆμον δῖον ἔχοντα,
 ὦ χεῖρ' ἄρ' ἔτι, πλὴν γὰρ ἀνέστατος, αἰετὶ δὲ πάντων,
 Μαρμαρον ἀγλήεντα μέγαν ληϊότα χρυσόν,
 ὦ πάντων κρατέουσιν ἐμὸν γένος· δῦχ' ἐμὲ γέ
 Καππαδόκα· σὺ δ' ἔμοιγε καὶ ἔρανος σελίδεσσιν
 ὦ ἐν νῦν ἡμετέρῃσι, ἵω ἡμετέροισι γράφεις.

ΓΕΝΩΜΑΙ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΔΙΣΤΙΧΟΙ.

Ὑμνὸς ὅλος βίοντιο τὰ μοις ἄλ'· μὴ δὲ βαρεῖα
 Νῆς ὡδὶ πόντον ἰοῖς, αὐτὴν δὲ σπινθήρ.
 Ὡς αἰεὶ κρυβότοιο πρὸς αὐτὸς θανάτιο
 Μναῖο, καὶ θανάτου ἡσπνοσ' ἀνταλσεῖς.
 Αἰετὶ νῦν ἔχεις θεῶν νόον, ὡς κεν ἀνέκτα,

Quando lex est mihi, illa uero extra ieci gades.
Sed o amicorum q̄ optime nemesi hoc suscipe
Munus meæ Amicitiae omnibus dulcius aliis
Solum a nostris facultatibus, & solum mihi
Non oloris striduli mortem lugentis cantum
Senilibus alis cum incidit flatus.
Neq̄ uero lusciniæ lugubris modulatiocum hyems
Vincla affert omnibus, & auibus cantaricibus
Sed christiferarum buccarum deifabrum cantum
In præsentia hanc seras meam sortem pro omnibus
Quibus meam caniciem q̄ caram, & morbum honorasti,
Et fabulam alatam, tuam gloriam quippe magnum miraculū
Et omnes supra priusq̄ oculis uideri.
Pudor. n. hominibus in oculis siquidem sequaris
Hos sermones uelis dans nauigationem nostris
O ter beate ducatu, & sine. sin uero non pareas,
Et te tantum deceperit inuidus oculo amaro
Non uolens omnibus unum mortalem beatum esse
Gregorii hoc te monumentum bonum sequatur
Certe celeriter postea meum sermonem laudaueris
Ex parua scintilla in aerem facem attollens
Vt aliquis hoc pacto dixerit. Nemesus magnanimus
Cappadocibus examina iustitiæ recta tendens
Non aurum dolosum, & argentum, neq̄ etiam equo
Nobiles, alatos, celebrem gloriam habentes
Abiit agens. diuitiis. n. inuulnerabilis. pro omnibus autem
Vnionem splendidum magnum prædatus est Christum;
Quo omnibus imperantibus meum genus, gloriior ego
Cappadocæ. tu uero mihi & cœlestibus pugillaribus
Vt nunc nostris cum nostris scribaris.

SENTENTIAE GREGORII DISTICHAE

Nudus totus uitæ feces mare ne grauis uero
Nauis in pontum eas confestim demergenda.
Tanq̄ semper præsentis frigida mortis
Memineris, & mortem minorem offendes.
Semper templum erige deo mente, ut regem

Sedem immaterialem habeas intra tuum cor.
Cognosce te ipsum o optime unde, & quis fabricatus es.
facile .n. sic fortiare formam archetypam.
Dies in diem agit tenuolatur quisquis est leuis.
Mens autem eius qui stabilis est, diem insolutum habet.
Quisquis abeuntibus, & euntibus confidit,
Fluxui credit nunq̃ consistenti.
Aequale mihi malum est, uita, & sermo erroneus.
utrum habueris, & alterum fortiere.
Iniuria est impurum existentem assistere sacrificiis.
Granius mortuorum reliquias omnes colere.
Sistas nunq̃ e uia bonorum malā in profunditatē repere.
Tibi status, qui iuisti extra uitium.
Cæcus uidens: qui sui uitii non uidet perniciem
uestigia quære fere summorum luminum.
Indigens affectibus medici, si mala abscondas,
Nunq̃ marcorem effugies molestum.
Tus sermo, opus meum, qui non bonum opus fecit.
Bene loquentiam habeat fautricem circumpositam.
Iniuria facietas est: ego uero te uolo optime.
Opus habere animæ fixationem semper uolubilis.
Ditescere autem diuinitate sola, & mundum omnem
Par est araneis filis semper habere.
Omnia quidem hominum aliena ab hac uita.
Virtus autem, mortalis hoc solum uita est.
Agite uero omnibus dei clamat uerbum incorrupti consilii:
Festinate ad trinitatis cognitionem supercœlestis.
Ponite mentem, uitæ quidem, quot nuptiæ sanctæ uinxere,
Torcularibus cœlestibus maiorem fructum agere.
Quæcunq̃ aut rursus magni dei uerbum complectimini.
Sponsæ uirginæ, omnia deo adducere.
Splendor præclarus, unimodus, sed a mundo
Animum habere, a carnibus procul stare.
Iniuria est fidem habere in coloribus, non in cordibus.
Facile abluti fuerint: profundum mihi carum.
Neq̃ iustitiam aliquam inflexam neq̃ prudentiam

Ἀκυλόεσσαν ἔχειν· μέτρον ἀρίστον ἅπαν·
νωμαῖσται καὶ θαρβύς, ἐπεὶ θαλάσσης οὐ κρᾶτος ἔσται.
ἔστι σαρκοφωσὺν καὶ πυχάλων ἔχειν.
Ὅϊκιν ἐν λοχίοισιν ἐδὸν νόον αἰεὶ ἀρίστον.
Ἰφρις ἐπουρανίων ὧ δ' ἀν' ἔοισι νομίζον.
Σπερδὲ μὲν εἶναι ἀρίστον, ἀφανίσαντε, οἷσιν ἀρίστον.
καὶ κακίῳ τῶν πειν, δυσκλεές ὅστις κλέος.
Ἀιχρὸν ἀρίστον ἐόντα, σωήτορον ἐμμεν' ἀλιζῶν,
ἴσον καὶ κακίῳ σὸν ὥσα ἐν ὅσ' ἔχειν.
Χρυσὸν μὲν, χρᾶνοισι δαμασσεύεται, ἀλγιστὸν δ' ἐσθλός.
Ἄλπος ἀπημωσύης, πολλὰ κ' κινεφότορον.
Ἰεὺς καὶ ἄρνησται το θεὸν μέγαν, ὅς γινετῆρα.
ἴδι δὲ καὶ γινετῆν πατὴρα βουκόλης.
Σῆτες ἐδουσιν ἅπαντα, λίπης τὰ σὰ μὴ δὲ τὰ φοισιν.
ἔξοδ' ἴη τιμὴ, δεξιὸν ἔνομι' ἔχειν.
Ξείνων ἡμετέων πῶν πῶδε φείδιο, ἔσχα δ' αὖτε,
Ὅι τὰ δὲ πάντα λίων ἀσφανεῶν νεκρῶν.
Διὶ δ' ἄγε κ' ὁμῶν ἅπαντα καὶ ἄχθεα τῇ δ' ἀφ' αἰείας,
ἴσιον ἐξ ὧν ἔβαν ἰλὺ πᾶσι.
Γαῖα μὲν αἰεὶ ἀρίστα θεοπρεπὲς ὄρεα τελεῖσθαι,
ἥ δὲ τριᾶς, πάντων ἔξοχα σοι μελέτω.
Νῆπιος ὅς τις ἀνὰ τα θεῶν λόγον αἰεὶ ἐόντα
Ὅν σέβει τ' ἴσο θεῶν παῖδ' ἐπουρανίου.
Νῆπιος ὅς τις ἀνὰ τα λόγον βροτῶν ὅθ' αὖ φανείτα,
Ὅν σέβει τ' ἴσο θεῶν οὐρανίου λόγον.
Τέμν' δ' ἡ μέγαλο παῖδ' ὅς λόγον, ἡ δὲ λόγιο,
μορφῶν ἀνδρομέων, καὶ πᾶν χρὸς ἡμέτερον.
ἦν θεός, ἀλλ' ἐπ' αἶν. παῖδ' ὅς λόγος, ἡμέτερος φῶς,
ὧς κε θεὸν μίξῃ μικτὸς ἐὼν χρονοῖο.
ἔις θεὸς ἀμφοτέρωθεν, ὅς ἀμφοτέρωθεν, ὅσον ἐμ' ὀρῶν
Ἄντ' ἐβροτῶν θεόν. ἴλασι πᾶσι φῶς αἶν.
τόσων ἐχέει. τί δέ μοι γένοιτο δὴ καὶ μένιν ἀφραστον
Ἄμωι θεὸν θνητοῖς δόρυ γε μέγα λόγον.
ἔι μὲν δὴ πεπαισσοίμι, π', ἁπλοῖον. εἰ δὲ μελαίνης
τὸν χάρτην πολλὰς χιλιάσιν ἐπέων,
Διὶ δ' αἶε πολλὰ τε καὶ ὅλην γὰρ ταῦτα χαράξω

Curuam habere, modum optimum omnem.
Regere & temeritatem, quia temeritas non fortitudo erit;
Est temperantiæ & aliquid tranquillæ habere;
Aperire in sermonibus suam mentem semper optimum.
Gnarus supercœlestium sic fueris legitimorum.
Festina esse optimus, displice quibus est optimum.
Et uitium delectare in gloria est gloria.
Turpe est, eum qui optimus est: auxiliatorem esse peccatorum.
Aequale est ac si in uitio tuum pedem habeas.
Aurum quidem foliis domatur, sed doloribus bonus
Dolor indemnitate sæpe leuior.
Facile abnegaret deum magnum, qui genitorem.
Scito autem & genitorem patrem pietatis.
Tineæ deuorant omnia: liqueris tua neq; sepulchris
Funeris honor dexterum nomen habere.
Hospitibus nostratibus parce, præcipue uero rursus
Qui omnia hæc liquerunt imbecillum cadauerum.
Huc age mundum omnem, & onera hic relinquens.
uelum in uitam cœlestem pande.
Omnia semper optima diuinitus opera perficiantur.
Sed trinitas præter cætera tibi curæ sit.
Infans quicunq; regem dei filium semper existentem
Non colit æque diuine ut patrem supercœlestem.
Infans quicunq; regem filium mortalem hic apparentem
Non colit æque diuine ut cœlestem filium
Secat autem uel a magno patre filium, uel a filio
Formam humanam, & crassitudinem nostram.
Erat deus, sed compactus est patris uerbum, nostrum lumen.
Ut deum misceat mistus ens terrestribus.
Vnus deus utrinq; tantum immortalis quatenus me faciat.
Pro mortali deum propitiare primus supra.
Tantum habeas: quid uero mihi genus & missionem indicenda
Circa deum mortales amatis modos uerbi.
Si igitur crediderim hoc melius, si uero inficis
Chartam multis millibus carminum:
Huc age tabellis tuis paucorum uersuum has imprimam.

Litteras meo filo, qui atrum nihil habet.
O uirgo, uirgo sis & oculis, & occultis:
 Neq; introducas marem curatorem.
Christum habes dilectū, respue uiros omnes.
 Cur uis mortis uenenum intus habere?
 Iam mihi cani. Ianio corpus. oculum domo.
 Curis diurnis, & nocturnis liquefeci.
Animam termiseram ut ab igne liberarem.
 Sed tamen & uinco corpus non sine labore.
Quomodo tu & iuuentutem ferens, & carnes excitans
 Latiores elephante deinde mihi delitiaris.
 Veluti sane quis purus, & spiritu dilectā
 Amans, o fugiendā delectationem, quā Christus spernit.
 Solitarii solitariam uitam trahite. si autem cum dilectis
 Vna uiuitis non solitarii: duitas aliena.
 Angelicæ gloriæ imago unitas. si uero dilectis
 Delectamini: mortalis estis amici duitatis.
 Virgo Christum habes semper uiuentem auxiliatorem
 Sponsum desyderabilem: tuæ amatorem formæ.
 Cœlestis, ne carnem rursus carnis q;
 Ceperis. curatorem aut fugito pessimorum.
 Ne Christi tunicam immaculatam turpitudini miscueris.
 Omnibus uirginibus obprobrium infundens.
 Quoniam difficile est carnibus fugere hellū prope entibus.
 Quare a sceminis o monachi longe abeste.
 Multa. n. sunt nuptiarū mysteria & ante nuptias,
 Quibus polluit animam aspectu semen trahens aliqua.
 Ignis prope paleam non res tuta. neq; mulierem
 Virginem o monache possidere contubernalem.
 Marem, & sceminam separauit spes melior.
 Natura autem occultum morbum intus habet.
 Si absueris longe scintilla manet, sin autem commisceare
 Accendes rogum spiritu ex paruo.
 Albi & nigri mista natura est fuscum.
 Vita & mors nihil habent medium.
 Introductitios autem, ut aiunt omnes.

Γραμματὲ μὴ χαλῶιδι, ἢ μέλαινα δὲν ἔχει.
 Παρθένη, πρὸ θένος ἴδι, καὶ ὀμμασι, καὶ κρυφαῖοις.
 μὴ δὲ σιωπῶσα γὰρ ἀρσενὰ κηδεμόνα.
 Χειρὸν ἔχεις ἀγαπῶν τὸν, ἀπὸ πύθων ἀφ' ὅσας ἀπαντα.
 Τί χηρὴς θανάτῳ φάρμακον εὐδὸν ἔχειν.
 Ἦδη μοι φίλαι, δάπτω δέμας, ὀμμα δέμαζω.
 Φροντίσιν ἡμαρτίαι, καὶ ἀνυψήσιν τέτληκα.
 ὕψην τὴν τετάρτα λαινα, ὅπως πυρὸς ὕδρ' ὕβριμι.
 Ἀλλ' ἐμπύς, καὶ κρυπτόω τὸ σῶμα τοσ' ἐκ ἀμογητί.
 Γὰρ δὲ σὺ καὶ νεότητά φέρων, καὶ ἔρως ἐγχείρων
 ἔνυτράς ἐλέφαντος, ἔπειτα δέ μοι διαθρῦπτή.
 ὧς δὴ πρὸς καὶ θάρσος, καὶ πυδύματι τὴν ἀγαπῶν τὴν
 Στόργον, ὡς φουκτὴς ἀγάπης, ὡς χριστὸς ἀτίξ.
 Ὁ μοναχὸς, μοναχὸν βίον ἔλκετε. εἰ δ' ἀγαπῶνται
 συζήτ', ὁ μοναχὸς, ἡ δὲ ἀλλοτεία.
 Ἀγαπῶν δὲ ξένος εἰς τὸν μνηστῆρα. εἰ δ' ἀγαπῶνται
 τὸν πατέρα, θνητὸς ἐστὶ φίλος θνατός.
 Παρθένη, χριστὸν ἔχεις αἰετὶ ζῶν τ' ἐπὶ κυρον,
 νυμφίον ἡμῶν ὄντα, τῆς ζήτησιν μοναμορφῆς,
 οὐρανίου. μὴ ἔρως πάλιν ἔρως τὸ τομήω
 δέξῃ, κηδεμόνα δ' ἀλέφνε κακίων.
 μὴ χριστὸς χιτῶνα τὸν ἀπὸ τὴν αἰχμὴ μίξῃς,
 γαστρίῳ παρθένησιν ἐλεγχέτω καὶ ταχύνει,
 ὧς χαλεπὸν ἔρως ἀπὸ φυγῆς κλέον ἐγγὺς ἐξομας.
 Τὴν καὶ θελὺν τῶν μοναχῶν ἀπὸ τῆς θένος ἐστὶ.
 Πομπὰ γὰρ ὅτι γάμον μυστήρια, καὶ πρὸ γάμοιο,
 ὅτι μολύνει ψυχὴν ὅτι ἀπὸ τῶν ἐλκομένων τίς.
 Πύρρ' ἐπὶ ὕψος καὶ μῆκος, ἐκ ἀσφαλῆος. ὁ δὲ γυναικα
 γαστρίῳ μοναχῶν καὶ αὐτῶν ὁμορρόδιον.
 Ἀρσενὰ καὶ θήλησιν ἐχέουσιν ἐλπίς ἀμείνων,
 ἢ δὲ φύσις, κρυπτή τὴν νόον εὐδὸν ἔχει.
 Ἦν ἀπὸ τῆς μακρῆς, αὐτὴν θήρ μενέει. ὡς δ' αἰαμίση,
 ἄφης πυρκαϊῶν πυδύμας ὕψος ὀλίγον.
 Λυκοὺ καὶ μέλαινα μικτὴ φύσις ὅτι φαιδόν,
 ζωὴ καὶ θαύματος, ὅτι ἐξ ἑαυτῶν μέγον.
 Τὸς δὲ σιωπῶντας, ὡς δὴ φασκοῖν ἀπαντας,

ὄνκ' οἶδ' εἴτε γὰ μὴ δῶδ' ὄμην, εἴτ' ἀγάρ μοις
Θήδ' ὄμην, εἴτε μέσον τί φυλάξω μὲν, ἔργα γὰρ ἔργα γε
καὶ με λέγειτε κακῶς, τὸ πρῶτον γὰρ ἐπαίνεσθε μοι.
Ἄρσενά πάντ' ἀλέειν, σιωπῆσαι κτλ. δὲ μάστιγα
μ' ὀρέσθ' ἐπὶ κρῶν ὕδωρ. πρὶν δὲ πείθεσθ' ὁμοί.
Ἄλλοι μὲν χρυσὸν, οἶδ' ἄρ' ἔργον, οἱ δὲ, δῶκετε
τιμῶσιν λιπρῶν, παύγνιαι τὸ δὲ βίβ.
Ἄλλοι δ' αὖ σιμῶν καὶ χιτῶν ἡμάτια, καὶ γὰρ ἄλλοι
Πυροφόρος, ἄλλοι τε δῶκετε ἀγέλας.
Ἄνταρ ἔμοι, χρυσὸς πλῆθος μέγας, ὅν ποτ' ἴδουμι
νῶ γυμνῶ καὶ θαλάσῳ. ἰάλλα δὲ, κῆσμος ἔχει.

ΚΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΛ

ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΩΝ.

Ἡ κεφαλὴς πυρρὸν τὸ νόστοις πολλοῖς μοισι γυναικῶν,
μ ὅρ' ἔπ' οὐσαι μαλακοὺς αὐχένους ἐκ σποπῆσθαι,
μὴ δὲ θεῶ μορφῆς ἐπαλείφετε χρώμασιν αἰχρῶν,
ὅς τε προσώπεια, καὶ γὰρ πρόσωπα φέρειν.
Ὅν δὲ γὰρ ἄσπετα καὶ φάλλω, δέμις ἀνδρὶ γυναικῶν
φαίνεται, ἢ χρυσῶ σφίγγω μὲν ὡς πολλοῖς μοι,
Ἡ ἐκ μὲν ἀδελφῶ καὶ τῶν κατὰ μαδὸν εἴθε καὶ εἴθε,
Σκιδρώσῃ ἀπαλῶν μοιναλδῶν εἴθε αἰέμενον,
Ὅν δὲ λόφον καὶ γὰρ πρὸς φέρειν κορὶ θεῶν ὁμοίον,
Τηλεφανῆ σποπῆν ἀνδράσι λαμπρὸν μὲν ἔστιν,
Ἡ ἐλίνου μαλακὸν τοῦ διαυγᾶ ζουθεν ἐθέρων
κρυπῆν ἀμφαδίῳ τήνδε μετωπιδίῳ,
Ξανθὸν ἀπαρτῶν πρὸς οὐθεν, ὅση κρήδεμνον ἄλυσεν,
ὅς οὐκ ἔστιν παλῶν ὅρ' ἔστιν πονησά μὲν ἔστι.
Εὐτε τὸν ἐχθρόν τε διδάσκων, ἄπνοον εἴθε
μορφῆς σποπῆν μὲν καὶ ἄλλος ἐκείθε γράφει.
Καλὸς δ' εἴμεν ἐδῶκε φῶσ, μὴ κρῶν πρὸς ἀλφειῶν,
Ἄλλοις καὶ θαλάσῳ ἀνδράσιν ὅς μετ' ὅσοις
Σαλζέτω, μὴ δ' ἄλλοις τείν' ὁμμάτια λίχνα φέρουσιν.
Ὅρ' ἔστιν γὰρ κρῶν ἔστιν ὅς οὐκ ἔστι.
Εἰ δ' ἐχθρὸν μὲν ἔστιν σιωπῆσαι, δὲ τὸν αἰχρῶ
φύγετε, ἐκ χειρῶν καὶ ἄλλος ἐφελκῶ μὲν ἔστι.
Καλὸς, ὅς γὰρ ἀφέρει, καὶ ὡν ἴον ὅς γυναικῶν

Πανδῆμοις

Nescio, siue nuptiis dabimus, siue innuptos.
Ponemus: siue medium quid seruabimus. non enim ego
Et si mihi maledixeritis, rem laudabo.
Marem omnem fuge, inductitium autem maxime.
Mentha amara est aqua. uirgo pare mihi.
Alii quidem aurum, alii argentum, alii uero mensam
Magnificiunt pinguem, lusus huius uitæ.
Alii rursus serum pulchras texturas, ac terras alii
Frugiferas, alii quadrupedum greges:
Sed mihi Christus diuitiæ magnæ: quem olim uideam
mente nuda pure. alia uero mundus habeat.

CONTRA MULIERES OR
NATAS.

Ne capita turrificate adulterinis crinibus mulieres
Mollientes mollia colla ex specula.
Neq; dei formas inungite coloribus turpibus:
Ut personas, & non facies feratis.
Neq; n. intestum caput fas est mulierem uiro
Ostendere, aut auris constrictis crinibus:
Aut coma illagata post humeros hinc & inde
Saltante mænadis mollibus auris.
Neq; cristam desuper ferre galeis similem,
Conspicuam speculam uiris splendentem.
Aut lino molli transparentem cæsariem
Occultam palam hanc frontalem,
Flauum fulgurantem, quæ capitis tegmen fugit,
Ut uideantur opera laborata manu.
Cum non uidentem magistrum mortuam imaginem
Formæ statuens pulchritudinem illinc pingis.
Pulchritudinem uero si dedit natura, ne occultate inunctione,
Sed solis puram uiris uestris;
Seruate, non alieno: oculos auidos ferentes.
Oculos n. cor sequitur non sancte.
Sin uero genitas non secuta est: secundum dedecus
Fugite manibus pulchritudinem attrahentes,
Pulchritudinem, quam terra producit, & uenalis est mulieribus
Grego. N

Publicis: obolis quæ uenduntur paucis.
 Pulchritudo, quæ absterfa in humum fluit: neq; risu
 Stat: cum soluerit lætitia mala totam.
 Et lachrymarum riuis arguitur, uaporantiq;
 timore, ac gutta soluitur pauca.
 Antea uero splendens, & gratiosa mala
 Gaudium magnum, confestim bicolor apparuit.
 Nigra, marmorea o nigricolor, fucataq; mala
 Quomodo potes continere pulchritudinem culpata?
 Hæc non motis statuis: sed tibi ferenda
 Forma: & multis soluta passionibus.
 Hoc dei opus est, manus illud. hoc uetus,
 Illud nouū, pratum flores duplices ferens.
 Iucundorum'q;, odiosorum'q; permutatim, uel aliqua uestis
 utrinq; colorata cingulis pluribus tracta.
 Quare uel fuge pictum corpus: uel serua:
 neq; noxium formæ auxilium habe,
 Telam Penelopes, quam nox soluebat, dies texebat:
 Intus Hecubam, foris Helenen.
 Si igitur modus est aliquis latere maritū: nō est ferendū
 Speciem diuinam mortali occultare.
 Ne te deus talibus compellet indignatus,
 Quis? unde fictor? pereas mihi aliena.
 Non te pinxi canis: sed formaui imaginē mei.
 Quomodo simulachrū habeo formæ pro amico?
 Attamen aliqd huic uitio concedamus si uero manifestam
 Tabella pictorū speciē supra speciem habet:
 Columnā turpitudinis scito mortalibus illustrē erigere
 Formam: quam tu pingis spirantem: Alcinoi.
 Hortus A donidis tua uero gratia frugiperdi:
 Polypodis color: literæ in arenis.
 Quomodo tu speciem habens graculinam: si graculum
 Bene alatum alienis floribus fabula habens:
 Rursus nudū posuit graculū: non curas
 Obprobrium postremum pulchritudine pereunte?
 Speras aut̃ inconcussū habere oblectamētū: nō multo post

Πανδὴ μοῖς, ὁ βολῶν πόντο μὲν αἰεὶ ὀλίγη
 καί μοσ, ὁ ῥυπτόμενον, χαμάδις ῥέει, δὲ γέλαται
 ἴσα τ' ἐπὶ νύκτι χαίρμα πῆραι ὀλίγω,
 καὶ δὲ κρῦν ὀχετοῖσιν ἐλέγχεται, ἱμαλέω τε
 δέματι, καὶ φεικίδος λνέται ὅλγιος.
 ἦ δὲ πάρος σίλβουσα, καὶ ἡ χαίρματα πῆρῃ,
 χαρμα με γ' ὅλγιος δὲ χροος ὅλγιος ἦ,
 πόντι, μὲν ῥέουσα, μελὶ γέλαται, μελὶ παρῇ,
 πῶς δὲ κοῦν κατέχειν καί μοσ ἐλεγχόμενον.
 ταῦτ' ἐκινυ μὲν οἰσιν ἀλάμασι, σὶ δὲ φορητῇ
 μορφῇ, καὶ πολλοῖς λυομένῃ παρῇσι.
 τὸ δὲ δέμας ὅτι χροος τόδε, τοῦ παλαιόν,
 τὸ νέον, λειμῶν ἀνθεα διασφῶν,
 τὸ πνεν τε, συγῶν τε ἀμυβῶν, ἡέτις ἐοδῇ
 ἀμυβῶν χροος λαναις πῆρῃσιν ἐλεγχόμεν.
 τὸν κεν, ἡ φούγῃν χροος πῶν δέμας, ἡ φυλάσῃν.
 μὴ δ' ἐπὶ λυομένην εἰδος ἀλκῶν ῥέειν,
 ἴσῃ γινετό πῆρ, ὅν, νύξ λνέ, ἡ μὲν ὕφαινον,
 ἐνδοθι τῶν ἐκβῶν, ἐκδοθι τῶν ἐλκῶν.
 εἰ μὲν δὲ μὴ χροος πῆρ θείν τῶν, οὐ μὲν ἀνέκτον,
 εἰδος ἀπὸ κρῦν πῆρ θείον βροτέω,
 μή σε θεὸς ῥοῖσιν ἀμείψῃται χαλεπίνασ,
 τίς, τῶν δὲ ὁ πῆρ ἡς. ἔρρε μοι ἀλλοτεῖν.
 οὐ σ' ἐρεῖ λακύνων, ἀλλ' ἐπῆρ ἡς εἰκὼν ἐμοῖο.
 πῶς εἰδῶν ἐχρ' εἰδος ἀντὶ φίλων,
 ἀλλ' ἐμπίς, νοῦσῳ τί πῆρ ἡς μὲν, εἰ δ' ἀείδειν
 ἐστὶ πῆρ ἡς χροος εἰδος ἐπ' εἰδος ῥέων,
 στήλιν αἰχμῶν ἴδι βροτοῖς πῆρ φαντὸν εἰδῶν
 μορφῶν, λυὸν σὺ χροος ἐμπνοον, ἀλκῶν.
 κῆπος ἀδῶνιδος, ἡ δὲ τῶν χροος, ὡλεσίνερος.
 γουλὶ ποδὸς χροῖ, χροος μὲν τῶν ἀμυβῶν.
 πῶς δὲ σὺ γ' εἰδος ἐρεῖν καλῶν, εἰ γὰρ καλῶν
 εἰ πῆρ ὀν ἀλλοτεῖσιν ἀνθεσι μὲν ῥέων,
 ἀνθεσι γυνὸν ἐρεῖν καλῶν. ἐκ ἀλεγίς
 ἀλκῶν ὕστατον, καί μοσ ὀλλυμένον.
 ἐλπὴ δ' ἀνθεῖν καλῶν ῥέων, ὅ μὲν δὲ ῥέων
 NN

Ὁ λῆαι ἄμοτεῖ δ' ἡμέλειος ὄσσον ἄχρσ.
Πιωθαίνομ' ὥς π' φέριτον ἔχει παλάσι, λυ' ὅτε γῆρας
ῥ' ἰκνύσῃ μορφῇ, τίω πάρος ἀνδορόρον.
τῆμος, ὅτ' ἀχρσ φέρι μελῶν παλάσι, ὥς πρὸς ἡμεῖς
λείπειται σαρκὶν λείανον ἐκ κοίνης.
Ὁ λῆ μετὰ κλαίειν δὲ μελῶν δόλον, ὅτε τῷ θύκον
ῥ' ὑτίσιν ἐν πυκναῖς ὥς τοῦ λειπόμενον.
τοῖσι λυδομέλων μελέων χεῖρς. ἀλλὰ φέριση,
νῦν σῆσιν μορφῆς ἐκτυπον, ὥς τοῦ πάρος.
Ἄρεκ' οὐ μὲν ἔρω γὰρ ὅτ' ἰομαι, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
μηδενά μὴ δ' ἀνδρῶν διέξειαι ὅμματ' ἔχειν,
Ὅι σε πάρος κλήϊζον, ἐπ' ὅμματ' αἰετὶν ἐτοῖμα
τῆ καὶ τῆ σφοδρῶς ἰθὺσιν κινυμένην.
καὶ ῥ', γέλωτος ἀνδρῶν λήθειν γένος ἰσχυρότα,
μύσας σῆς μορφῆς ἀνδρῶς ἐπεπαύσαο.
Ἄνδρ' οὐ γὰρ τείλαντο τὰ φάρμακα, ὅς οὐ γέγηθας,
ληϊσται μέγαρον, τέκνονδ' ἦσ' μανίης.
ταῦτ' οὐ φροσύνης τὰ σοφίσματα, μαχλοσύνης δέ.
Γαῦ γ' ὅτε χαλῶν ἄρ' ἔρρισι, μαχλοσύνη.
Φασι τὰ ῥ' ἀνδρῶν λαόν, ἐπὶ πᾶσι κινυλὸν ἐγείρει
Ἀνχίνα κινυτῶσας χρύσειον ἀσπρόεισ,
κράζειν θυλὺτ' ἄριστον ἀνδρῶν, εἰ δὲ σὺ μορφῇ
ὄν σφειγῶσι γράφει ὅμμασι, θαυμά μ' ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ πόσις σὺν ἔχεις πόσον, ὥς σὺν ἐκείνῳ,
ἐξέπ' ἴδ', ὅτε σε ἡγάγετ' ἐς θαλάμῳ.
κουειδίω, θαλέθουβιν, ἔχεις χεῖρς. εἰ δὲ σὺ γ' ἄλλων
ὅμμασιν ἀνδρῶν, ῥ' τοῦ πόσις συγχεί.
κρύβειν λυδοίον δὲ βελῶν χεῖρς ὅσι δόμοισιν,
ἢ ἐ λυδομέλῳ δὲ ὅσῳ προσφύειν.
τῆ μὲν γὰρ, ὅσοι δὲ ἐπάρκεις. εἰ δ' ἔτι πολλοῖς
ἴσταται, ὥς τε λίνον ἰπταμέλων ἀγέλη,
τόρ' ὅτ' ἐπὶ τῷ μὲν, καὶ ἀμείβεται ὅτ' ἐν ὅτ' ἐπ' ἡ.
Ἄνταρ ἐπὶ τῷ γέλωτος, καὶ λόγος ἀντίθετος,
κλεπτομένον τοῦ πρῶτον, ἐπὶ τῷ δὲ θαρῶς ἔρρις.
μηκέτι μοι τὰ πρόσθ' ὅτ' ἐγὼ γέλωτα γέλωτα,
ἀλλὰ ὅτ' ἄρεκ' ὥς μὲν θήσομαι, οὐδὲν ἄκων ἴδον

Videbis alienæ pulchritudinis quantus dolor:
 Audio optimum quiddam hebere formationē, si quā senectus
 Incuruauerit formam olim florigeram.
 Tunc: cum inde picta est membrorum formatio: ut igne succensæ
 Linquntur carniū reliquiæ, ex puluere.
 Sero autem deplorare membrorum dolum, cum simiam
 Rugis in densis compulit, quod relictum est.
 Talis mentientium membrorum gratia: sed o optima
 Nunc statue formæ efformem ut antea.
 Verum non equidem existimo: sed multo prius
 Neminem neque uiuorum præcabere oculos habere.
 Qui te antea illustrabant, in oculos autem habebant paratos
 Hinc & inde grauib. gressibus motam.
 Et hoc risus. uiuorum latere genus cupiens:
 Mystas tuæ formæ uiros traxisti
 Viri. n. triuerunt medicamenta, quibus tu delectaris
 Prædatores atriorum fabri suæ insanix.
 Hæc non temperantiæ commenta, libidinis autem.
 Omne. n. quod struis maribus: libido.
 Aiunt pauonem iactabundum, cum rotam fecerit
 Collum curuans aureum sydereus,
 Clamare foemellis gratulabundum. si autem tu formam
 Non uigentibus pingis oculis: admiratio me habet.
 Si. n. mariti tui habes desiderium: ut tuum ille:
 Ex eo usque cum te duxit in thalamos
 Puellulam, uigentem, habes gratiam. Si uero tu aliorum
 Oculis places: hoc maritus odit.
 Occultare melius est membrorum gratiam suis domibus,
 Quam mentientem non sancte proferre.
 Huic quidem maritus sufficit. si uero in multis
 Stat ut linum uolatilium gregi
 Delectaris delectato, & reddis aspectum aspectui.
 Sed deinde risus, & sermo oppositus.
 Occultati primum, hinc uero audaciam habentes.
 Non amplius mihi ulterius loquere lingua loquax.
 Sed hoc uere dicam, nihil sine aculeo.

Grego. N ii

Eorum, quæcunq; foemellis luduntur erga iuuenes
 Omnia. n. mutuo simul sequuntur ut ferrum,
 Quod magnes trahit aliud sub aliud agens.
 Quoniam utinam ceruis & fucationibus loco mulierum
 Splenderent uel abunde uiri inconsulti,
 Qui tantam turpitudinem habentes in oculis cõtubernalem,
 Delectantur uitio nebulam induti.
 Alias quidem feriunt uerborum iactibus illustres:
 Ipsi uero in suis turpitudinibus sunt sues.
 Quippe cito & aris in obscuris deciderint.
 Contenti Circes inunctionibus feriparis.
 Qui neq; odere & ut igni aridam matricem
 Iaciunt, quam trahere, melius est: q̃ ferre.
 Alium. n. alius quis uir ornamentis mulierum
 Vincant stultitia plus habere uolens.
 Sæpe. n. facultatum indigi, ut excitent
 Iniuriam suarum uxorū, plus habent laboris.
 Inimico autem nunq̃ porrexisti eius ensē, neq; torrenti
 Tuas in aristas porrexisti facile iter.
 Pandorā canunt igne cadenti subrepto,
 Pœnam hominibus repensam uenisse
 Pro igne ignem alium, bono malum ut urat,
 Et plus exerceat pulchritudinibus ingeniosis
 Dæmonas aliud quidpiam furtium in unum agentes
 Collectam fraudem uiris admouisse.
 Insidiantem cœnando dolosam, impudētem, sermōe blandā,
 Oblectamentum perniciosum facem semper urentem.
 Non tamen fabulis credo, si autem iubes:
 Ne tu fias pandora ingeniosa.
 Pandoræ generis sunt impudentes, sed tu Christi
 Imago temperantia splendeas, & mentibus.
 Alia autem non amplius fabula, mea autem uerba audis
 Quæ tibi diuinis loquar ex uerbis.
 Non audis & antea tuum patrem ut decepit
 Homicidæ ligni pulchricolor nitor
 Decepit, uirenti q; statim eiecit ex paradiso.

Τῶν, ὅσα θηλυτῶναις παύρεται ἀμὲν νέοις.
 Πάντα γὰρ ἀμύληθ' ἔσονται, ὡς τε σίδερος,
 ὃν μάγνησ' ὀρῶν, ἄλλον ὑπ' ἄλλον ἄγος.
 ὧς ὄφελον ἡμῖν τοῖς καὶ φύκεσιν αὐτὴ γυναικῶν
 Σίλβην καὶ λιπαρῶς αὐτῶν ἀφ' ἀέθου,
 ὅι τόσον αἶχρ' ἔχοντες ἐν ὀφθαλμοῖσι σιῶοικον,
 Τόρπονται καὶ κίη, ἀλλὰ ἐφ' αὐτὰ μύνοι.
 Ἄλλας μὲν ἑάλλουσιν ἐπεσβολίησι φαίνεσθαι,
 Αὐτὰρ ἡ δ' ἐν σφαιρῶν αἶχρ' εἰσὶ σύβη.
 Ἡ τὰ καὶ καὶ σφαιρῶν ἐν σκοτίῃσι πέσσειν
 ἔρχεσθαι κίεσθαι χρίσμασι θεοῖσι καὶ
 ὅι μήτ' ἐχθαίρουσι καὶ ὡς πυρὶ καίανον ὕλῃ
 βαλμουσ', ἢ δ' ὀρῶν λείον ἢ φέρειν.
 Ἄλλον γὰρ τ' ἄλλος τις αὐτῶν κρύπτεισι γυναικῶν
 Νικησ' ἀφ' ἀέθου, πλείον ἔχειν ἐθέλουν,
 Πολλὰ καὶ καὶ κτεάνων ἐπιθέουσι, ὡς κεν ἐγείρειν
 ὕβριν ἐδὼν ἀλγῶν, πλείον ἔχουσιν ὄνον.
 Ἐχθρῶς δ' οὐ ποτ' ὄρεξας ἐδὼν εἴφορ, ἔδ' ἐχθρῶς
 Σοῖσιν ἐπ' ἀέθου χυτὴν ἀπασας δουλείῃ.
 Γανδῶρην ἐν ποτὶ πυρὸς μαλερῶν κλαπέντος,
 Ποντῶν ἡμῶν οἷοις ἀντίπον ἐλθέμεναι,
 Ἀντὶ πυρὸς, πῦρ ἄλλο, καὶ λῶν, καὶ κεν, ὡς κε φλέγῃσι,
 Καὶ πλείον, ἀσκήσαι καὶ μεσὶ δουλείῃσι,
 Δαίμονας, ἄλλοι δ' ἄλλον ἐπὶ κλοπῶν εἰς ἐχθρῶνταις,
 Συμφῶν τῷ ἀπὸ τῆν ἀνδρῶν ἐμπελάσαι,
 Δειπνολόχην, δολέεσθαι, ἀναιδέα, μελὶ γέμυτον,
 Τόρπον λῶν ὀλοῦν, δαλὸν ἀφ' ἀέθου.
 ὅν μὲν δὴ μῦθους ἐπιπείθομαι, εἰ δὲ κελεύεις,
 Μὴ σύ γε Γανδῶρη γίνεο δουλείῃ,
 Γανδῶρησ' γένος εἰσὶν ἀναιδέα, ἄλλὰ σὺ χρῖσθαι
 ἔμεν, σωφροσύνη καὶ μετῶν καὶ πραπίσιν.
 Ἄλλος δ' οὐκέτι μῦθους, ἐμῶν δ' ἐπέων ἐπακούει,
 ὅς σε ἰθὺς τάπων φέρεται καὶ ἐκ λῶν.
 ὅν αἶψα καὶ πρόθετον πατέρ' ὡς ἀπὸ τῆσιν
 Ἀνδροφόνου φονῆς ὄντος ἀλγῶν ἀλγῶν,
 Ἡ παφῶν, δουλείας τε ἀφ' ἀέθου βαλὼν ἐκ πρῶταίῃσιν,
 NN ii

Δυσμενέος τε δόλος, πρῶτα σὶν ἴαλόχου.
 ὅν τι σὶν νόμος ὅτι παλαιός ἐξέτι κένου,
 μή ποτ' ἐπ' ὀχροίη θάρσος ἔχειν θύγατρός.
 Γὰρ μὲν γάμος ἐμοί, βασιὲς χεῖρας εἶαρ εἴεικε,
 καὶ χειρὸν ἔρνερόσ' ὠλεσέν ὕδατι νηῆς.
 Ἡ νῆσός μιν ἐνέμαλ' ἀνέειπεν, ἢ χρόνος αἰνός
 ὧλεσε, τί κε δανείην κλέκλα φόρων ἐτέων.
 Τὸ δὲ καὶ πάλιν ὅτι γελῶν οἶδεν ἄκοσμον
 εἶδος ἐχρυσά γυνή, καὶ πατέρ δανάλω,
 Ἄλκιυ κυδίῳ σά, τὸ δ' αἰχλόν, ὥς ἐνέπουσιν
 Ἴφριδος, ὃ γὰρ ἐγὼ τῆς δευκατῆρας αἰῶνος,
 Ξυλὼ νοῦσαν ἐχρυσί, καὶ ἀλλήλας ἐδέλουσι
 κούθειν. τί πῦρ νόου τῆς δευκατῆρας.
 Τέκτων, τέκνονος δ' ἔργον ἐπίσταται, ἴσθις αἰοῖδος,
 Ἴσθις αἰοῖδος σῶς, φῶρα δὲ φῶρ ἐδάη,
 Ἀλλ' αἰ γ' οὐκ ἐδέλουσι τὰ πῦρ νοέουσι, νοεῖσθαι.
 Ἡρ' ἐπεὶ νηκίη ὁμματὰ πηρὰ φέρει.
 ὧς δ' ἀνέειπεν τίθεισι τὰ πῦρ γέλωσι πρόσσωπα,
 τὸρ πῶ μὲνοι χροαῖς κινυμένων πινάκων.
 ὅν τι γόνον πινάκων οἶομαι, ὅσον ἐπ' ἀνέειπεν
 οὐμῶ, τῶ, τελέθει χροαῖς ματὰ μῦθον.
 Γυνθάνομαι ὥς κε νέω καὶ ἀνέειπεν ὑπερόφωτον
 Ἡρώ ποτ' ποτέων, πάλιν ζεῖν ἔπειτα σὺν πῶρ.
 καὶ μορφῆς τις ἐῖς ποτ' ἐρέσται, καὶ κατὰ πλεῖν
 Ἡλκ' τ', ἐπ' εἰδὼ λω γάμος ἐλθὲ μὲν.
 Ἀλλ' αἰ πῶτα μοῖοι καλῶς ἐπεμήνατο ῥέθροις,
 μαίνετο, οὐ δ' ὀχρῶς ἢ γ' ἀπέλθαι θέλει.
 ἀλλ' πῦρ ὑδῶρ, χεῖρας ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ὅν ἐμῶ πῦρ.
 Ἀλλ' αἰ δ' ὧς, πυρόεις ὑδασι λῆγ' ὥς ποτ'.
 ὅν τι τὴν φλὸν ὥς καὶ ἀνέειπεν. ὃ μέγα θαῦμα,
 εἰ γὰρ καὶ σὺ νέων, τῆς λευκόιο βάλανος,
 ἔνυχρος, ἀβροχίτων, ὅσον δὲ κτύπος, ὑψιφάρμυς,
 οὐχ ἐνὰ, ἀλλὰ τῶς ὅσα τίσις γράφει.
 Πείθομαι, ὧς ποτ' ταῦρον ἀνέειπεν ὅσον ἢ παφείχετο,
 χροαῖς μορφῶσας ὅσον ἀτέλῳ δέμαλιν.
 ἐφ' ὅς δ' ὥς, ἀπνέουσιν ἐπ' εἰδὼς ἐμπνοα βαίνε,

Inimiciq; dolus:deceptio'q; uxoris.
 Hæc tibi lex est patria usq; ex illo
 Nunq̃ in bono colore fiduciam habere o filia.
 Omnem .n. pulchritudinem mihi parua gratia uel tulit:
 Et hyems frigida perdidit confestim.
 Vel morbus ipsam flexit immaturum :aut tempus graue
 Perdidit,consumentium annorum ferens orbes.
 Hoc autem & plus est ridiculum. nouit inornatam
 Speciem habens mulier.& calcat danaen
 Turpitudine gloriata. sed turpius cum dicant
 Gnara. non enim ego huius malæ futura sum.
 Communem morbum habent,& mutuo uolunt
 Cælare. quid nam morbo hoc peius?
 Faber fabri opus nouit:peritus cantor
 Peritum cantilenæ:furem uero fur didicit.
 Sed hæ non uolunt quæ sciunt sciri.
 Certe uerum .uitium fert cæcos oculos.
 Qemadmodum autem uiui honorant, quas uident: facies:
 Delectati coloribus, quæ mouentur:tabellarum.
 Nequaq̃ tantum tabellis puto: quantum in uirorum
 Animo: cuius existunt colores tistimonium.
 Audio inanem,& efformem postuocalem
 Echo quendam cupientem, errasse supra scopulos.
 Et formam quendam suam adamasse:& in fontem
 Desiluisse ob simulachrum pulchritudinis pernitiosæ:
 Aliam autem rursus fluiui pulchris insaniuisse fluentis.
 Insaniebat, neq; ripas hæc relinquebat caras.
 Prensabat aquam, manibus hauriebat, spumam capiebat:
 Sed neq; sic igneum aquis desinebat desyderium.
 Sic res cæca amor es, & incommoda. non admodum mirum
 Siquem & tu iuuenum longe a mente ieceris.
 Bonicolor, delitiose uestitus roseis digitis, celsiceps
 Non unum, sed tot, quot pingeris.
 Audio olim taurum uirum sapientem decepisse arte
 Coloribus formantem lineam iuencam.
 Communis amor non spirantibus in speciebus spirâter gradit
 Grego. N iii

Quando & tu iuuenibus commenta es tale scelus.
 Orpheus feris persuadebat. tu uero uiris, quibus similis
 Feris est mens. & quæ scemineo amore insanit uita.
 Si non carnibus gratificare, pro carnibus
 Oculis, & hoc, morbus aerius amor.
 Sed inuulnerata tota. certe neq; hoc bonum
 Est mihi inanis gloriam habere uitii.
 Sic autem & multis gloriam scripseris indecoram:
 Et quam uis sapiens existens, facilis res cursu uitium.
 Aliorum quidem sordentem uitam machinamentis occulta.
 Tibi uero temperantiam, & nigrum quiddam fer.
 Si. n. temperantes sunt floridæ, nunq; aliis
 Persuaseris sceminis temperantem animum habere.
 Verbum autem nostræ legis neq; oculos iacere
 Vxorem in alienam adulterinis desyderiis.
 Principium. n. amoris impudentis aspectus impudens.
 Quem uir fugiens, & uitium fugiet.
 Quomodo autem tu tantum amoris in uiris cestum agens
 Nuptiifrago o mulier longe manes a uitio?
 Sed age si tibi & fabulâ conuenientem fabulabor
 Turpitudinibus uestris. canicies uero res loquax.
 Iniudicatum erat antea mortale genus: qui q; optimus,
 Qui q; deterior, ut fama uetus.
 Multi quidem uidebantur incômodi existentes optimis
 Multi uero rursus boni ex contrario inconsulti.
 Gloria uilissimos: uilitas uero optimos
 Sequebatur. nequaq; iustitia his retributis.
 Sed non latuit regem deum uitium regnans.
 Sero autem indignatus, tale dixit uerbum.
 Non fas est bonis meam gloriam, atq; malis
 Esse: sic. n. esset maius uitium.
 Quare bis ego signum bonum præbebo:
 Ut bene cognoscas qui malus, qui q; bonus.
 Sic fatus. rubefecit genas bonis
 Sanguinem sub cutem fundens, turpitudine expulsa.
 Sceminis uero præcipue, quoniam & specie raræ.

NN iii

24.

Et corde molles, magis subdissipauit.
 Malis, aut fixit, & immutabile intus posuit.
 Quapropter neq; parum dedecori confertur.
 Quorum tu mihi sola existens multicolor, non. n. ruborem
 reuereor: & si mihi tantum desuper fers;
 Hoc n. est rubor impudentiæ irrubescencia
 Proles, quā obruit imber prior sodomorum.
 Ne pingas faciem o pernitiōsa, neq; adulteres
 tuum corpus. pulchritudo mihi sola, quā dedit natura;
 Nā diuitiæ mihi paternæ sunt meliores
 Iis, quas mea manus non sancte colligit.
 Et paruæ licet existentes, multo pluri, ut autem mulierem
 Amo puellulam, non autem adulteram.
 Et ex scriptis filiis multo meliores, quos genui,
 Licet melioribus qui deteriores,
 Quorum tu memor, serua corpus: quale est fabricatum.
 Neq; uelis uideri pro altera, altera.
 Celti quidem indicant prolem Rheni fluentis.
 Et auri puri carbones sunt iudicium.
 tuum autem temperantem aîum deformi pulchritudine formæ
 pondere fuligineus ne te pingat Belias.
 Aut, n. cinerem posuit totam, aut fumum fudit.
 rantū deturpans delectatione pro tanta.
 Non aurum lapillis implicitum oculos iaciens.
 Splendoribus aeriis pretiosum nobilibus.
 Colare pectoribus circuncurrens: aurem deprimens
 Oneret gemmeo circumuibrans.
 neq; quantum circum caput supremum, non auro referta
 Vestis tenuium ingeniosa opera filorum.
 Purpurea, aurea, resplendentia: fulgida
 Neq; genarum medicamenta pernitiōsa.
 Ornatus mulieribus non labra purpurea.
 Non pictarum palpebrarum supercilium desuper feras
 Cæruleum, humentes q; pupillas interius uolue.
 Non uoci delicatæ benignam aurem duc.
 Neq; manus q; pedesq; caro, & iucundo uinculo
 Aureo stringens, seruilem gloriā habe.

Grego. N iiii

Neq; uero ungentis mollibus tuum corpus, uel caput
 Inungere • mortuos consecretantur uultures.
 Neq; in oribus tuis ineptam cibo escam
 Mollias mouens hinc & inde genam:
 Veluti contemnens remperantes: ex dentibus uero
 Mitte, & humentibus spumam ab oribus.
 Neq; stellarum fulgoribus exulta: non ostende,
 Speciem a scissis ingeniosis biforibus
 Spectans uidentes. ne extollare seruorum
 Multitudine. non ancillis imaginibus tui cordis.
 Veris nuntii sunt hirundines, flos, fructus,
 Dominae ancillae & hoc animaduerte mihi.
 Horum. n. & si unumquodq; inornatus quidam leuis:
 Omnia quidem simul inuicem firma est mors.
 Flos, unus est mulieribus amandus bonus rubor
 Pudor. hoc pingit pictor noster.
 Dabimus, si desyderas, & secundum. pallorem trahas
 Pulchritudini tuae Christi assumpta laboribus.
 Precibusq;, suspiriisq;, & diebus, noctibusq; in somnibus.
 Haec & iniugatorum medicamenta, & iugatorum.
 Colores quidem parietibus dimittimus, atq; mulieribus
 Iis: quot rabies sordes animae est iuuenum.
 Illae & lasciuiant impudenter, & rideant.
 Nobis autem neq; uidere lasciuas fas est.
 Mos est mulieribus res pretiosa, domi manere.
 Plurimum, & diuinis alloqui sermonibus.
 Telaq;, fusoq;. hoc. n. praemium est mulierum:
 Ancillis opera distribuere, seruos uitare.
 Labiis uincla ferre, & oculis, atq; genis.
 Neq; pedem extra uestibula saepe habere.
 Delectari foeminis temperantibus, sed uiro solo,
 Cui mitram diuinitus soluisti uirgineam.
 Et huic modum ferre. tu quidem fiduciae, ut praebes
 Fidem, q; externis procul manes a luminibus.
 Quis primus colorauit dei figmentum? ut pereat
 Primus impudentiam coloribus immiscens.

ὅνδε μύροισι μαλ' ἀκοῖσι τὸν δέμας, ἢ ἐκέρωσεν
 χεῖεσθαι, νεκρὸν δ' ἀμείψω γύψω.
 μὴ δὲ μὲν ἐν σωματέσσιν τοῖς ἄερωτον ἐδωδὴν
 μαλ' θάλασσαν, δυνέουσ' ἄθ' αὖθις ἄθ' αὖθις γένω,
 οἷα πῦρ φονέουσα σκόφονα, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντων
 γέμπειν, καὶ διδρῶν ἄφ' ὅν ἀπὸ σωματων.
 μὴ δὲ δίφω σδροπῆσιν ἀγόμεο, μὴ πῖρα φαίνειν
 εἶδ' ἀπὸ ἀπὸ χιτῶν σκαυαλέων διττύρων,
 ἄδρ' αὖ μὲν ἡ λήσωντασ' ἀείρειο μὴ σδροπῶντων
 πληθύνει, μὴ δ' ἄρα εἰς σῆσ' κρᾶδ' αἰσ.
 εἰς ἄρα ἀγγελοῖσι χελιδόνες, αἵ ποτ' ὀπώρεος,
 δεσπότης δ' ἄρα εἰς, καὶ τὸ δὲ φάλλεο μοι.
 τῶνδε γὰρ εἰ καὶ ἐκαστον ἀκρομῆν ἴσ' ἐλαφῆ,
 πάντα γ' ἄμ' ἀλλήλοισ' ἐμπεδὸς ὅστις μῦθος.
 ἄνθρωπος ἄνδ' ἔτι γυναικὶν ἐρασμίων, ἐσθλὸν δ' ἄνδ' αὖθις,
 ἄνδ' αὖθις - τοῦτο γὰρ φάλλεο φάλλεο ἢ μὲν τῶρος.
 ἀλ' οὐ μὲν, εἰ ποτ' ἐστὶ καὶ δούτῳ, ὅσον ἐφέλκεις
 καὶ μεῖσθαι, χρῖσθαι τῆς μὲν ἡ καὶ μαλ' αἰσ,
 εὐχαῖς τε, σπονδαῖς τε, καὶ ἡμᾶσι, νύκ' ἂν πνέουσ'.
 ταῦτα καὶ ἀξυγίων φάρμακα, καὶ ζυγίων.
 κραμάτα μὲν γὰρ ἴσθ' ἡσθ' οὐ μὲν, ἡ δὲ γυναικὶ,
 ταῖς, ὅπως αἰσ λήσ' αὖθις βόρβορος ὅστις νέων.
 κείναι καὶ σκίρτων ἀναιδέα, καὶ γὰρ λήσ' αὖθις,
 ἡ μὲν δ' οὐδ' ὀραῖαν μαλ' ἀλ' αἰσ ὅστις δέμας.
 ὁ δ' ὅπως ὅστις γυναικὶ δ' ἴσθ' αὖθις, οἷα δὲ μὲν ἴσθ'
 γλείονα, καὶ θείους προσχέλειν λόγους,
 ἴσθ' ἂν ἡ λήσ' αὖθις τε, καὶ γὰρ γόρ' αὖθις γυναικὶν
 δ' ἄρα εἰς δ' ἄρα νέμειν, δ' ἄρα εἰς ἀλ' αὖθις μὲν αἰσ,
 χεῖλεσι δεσμά φέρειν, καὶ ὁ μὲν αἰσ, ἡ δὲ πῖρα αἰσ,
 μὴ δὲ πῖρα προσχέλειν πολλὰ καὶ ἐκ τὸς ἔχειν.
 χαίρειν θεῶν τῶνδε σκόφονα, ἀνδρὶ δὲ μόνω,
 τῶ, μὲν ἴσθ' αὖθις λήσ' αὖθις πῖρα αἰσ,
 καὶ ἴσθ' αὖθις φέρειν σύ γ' αὖθις αἰσ, ὅστις πῖρα αἰσ
 γίγιν, ὅτι ξείνων τῆς μὲν ἴσθ' αὖθις φέρειν.
 τίς πῖρα αἰσ χεῖρ' αἰσ θεῶν πῖρα αἰσ, ὅστις πῖρα αἰσ
 γέρων ἀναιδέα καὶ κραμάτα ἐκ τῶνδε αἰσ.

NN iiiii

ὧς δ' ὅτ' ἀρνύτη ῥόβ' ἀναιδέος, ἀνθρώποι ἀνάνοχοι
 ἔϊδωλ' ἄν' μορφῆς ἐνδοθι κλυτομέλειος
 ἔκ' ὅθεν ἐσθ' ἔχον, ταί δ' ἔσπεται, ἵος ἔπεισιν
 ἄλματα, καὶ λιγυρῶν αἰχρὰ λύσσοι μελέων,
 ἄνθρωποι ἀφ' ἀδέεσσιν ἐκδύτα, ὧς ἄρ' αὖ ταί γε,
 ἔσπετο μὲν αὖ μορφῶν ἐκτοθεν ἄλλοτείλω,
 καμινῶν, δ' ἔχον αἰδοῦς σκέπας, ἐκτοθεν ἔπειτα,
 κίνωται μορφῆς ἄλκα δαιδαλέης,
 τῇ πόδεσσι χεῖρ' ἔχον θύραι, κληῖδες, ἐκτοθεν ἔπειτα,
 φάρμακα, φάρμακίδες, ἄλκομον δ' ἐκτοθεν.
 ταῦτ' εἶδον χεῖρας κενεαυχέας, ἀνομίης δέ,
 ὅθεν αὖ μορφῶν πόρον σὺ φονοῦ ἀλλοτρίης.
 εἶ δέ σὺ καὶ μετ' ὅσων ἐπιπλάσσω βλεμεαίνης,
 ὅθεν τ' ἄν' ἀπλάσσω σὺ φονοῦ θυμὸν ἔχων.
 εἶ δ' ἔτι εἶδον ἐπεὶ ἐκτοθεν ἄλκομον, ἀλλὰ τί κέννησ
 ἔργον ἀρ' ἰπρεπείης, ἔθνος ἔμεινον ὄλον.
 Γράψέ ποτ' ὅμματα ὥρνης ἱεζαβελ ἀγχιόθυμος,
 ἄλκα γὰρ μὲν πόρον αἵματι φερνιδίω.
 σοὶ δ' ἔτ' ὅρ' ἄν' ἀλκομον ἐλὼν χόλον, ἔτ' ἄν' ὥρ' αἵματι
 μοῖραν ἔχων, ὅμοι μοι φέδεο σὺ φονοῦ.
 ὅθεν ἄλκομον ἔχων ὑποκλίν' ὥσπερ ἄλκομον,
 σκηνῶν ἄλκομον ἔχων εἶδον χεῖρας πομυλῶν,
 ὅθεν ἔχων φέδεον, ἐπὶ τὴν ἐκτοθεν ἐκτοθεν
 τείν' αἵματι σὺ χεῖρας τέν' ἔχων ἀλλοτρίω,
 γὰρ δέ σὺ γ' ἀλλοτρίωσιν, ὅσους ἔχων π' ἔχων
 ἄλκομον παρ' ἄλκομον τίμιον αἵματι σέβων,
 εἶδον ἄλκομον πολλῶν τελευτήριον, ὥς ἄλκομον,
 Πληθύν' ἐκτοθεν μὲν αὖ μετ' ἄλκομον πολλῶν,
 ἢ ἔχων δέ κληῖσιν ὁμοίᾳ, καὶ, προφάουσιν
 ἔργων αἵματι σκηνῶν δαιμαλέοι χεῖρας.
 Ἀλλὰ γὰρ αὖ, μὲν ἔχων ἐπὶ πείθεο ἡμετέρῳι,
 μή σε νόος ἔχων χεῖρας ἐπὶ εἶδον ἄλκομον.
 μή σὺ γὰρ μὲν κέννησιν ὁμῶς πολλοῦ ὥς τέκος εἶης,
 μή σὺ γὰρ συμφάδαμον, μὲν δέ σὺ σωφροσύνη.
 Ἀλλοτρίω ταὶ πόδεσσι, σὺ δ' ἄλκομον χεῖρας ἀνθρώπων,
 καὶ κληῖσιν μὲν αὖ. ὅθεν γὰρ αὖ κλέος.

Quemadmodum autem natatores impudentes, uiri imbelles
 Simulachrum formæ intus absconsæ
 Extrinsecus statuerunt: ea autem consequuntur: Quæcūq; cōuenit
 Saltationes, & stridorum turpis solutio membrorum,
 Viris inconsultis placentia, sic utiq; hæ
 Indutæ formam extrinsecus alienam
 Comicum non sacrum pudoris tegmen, inde postea
 Mouentur formæ digna ingeniosæ.
 Huic circum laborant fores: clauēs, specula,
 Medicamenta ueneficæ, intremens neq; tectum
 Hæc formæ picturæ inanis gloriæ, Caluitiei autem
 nihil illaboriosius temperanti splendore.
 Si autem tu pulchritudine tantum inductitia insanis:
 Nunq̃ inculto temperantem animum habueris.
 Esther specie fuit amabilis: sed quid illius
 Opus decoris? gens mansit tota.
 Pinxit olim oculos scorti Iezabel animifera:
 Abluit tamen scorta sanguine meretricio.
 Tibi uero neq; opus regis capere iram, neq; in scortis
 Partem potes. qua re mihi parcas temperantiæ
 Non tremis sacerdotes declinans caput.
 Tentorium utrinq; positis speciebus splendens,
 Neq; manus horrent, quando in arcanam escam
 Tendis: quibus tu pingis lugubrem nitorem.
 Quomodo autem tu quidē certaminiferis, quot statuit choreis
 Populus passim pretiosum sanguinem colens:
 Speciem agis multorum pellestium, ut forum quoddam
 Multitudinem trahens in medio urbium.
 Aut ferarum demonstratoribus similia, qui proferunt
 Reptilia clandestinorum formidolosi ilium.
 Sed o mulier uerbis obtempera nostris:
 Nec te mens uulneret manus in specie agens:
 Ne tu quidem me illis connauigans o filia fueris:
 Ne tu consilii socia, neq; contubernalis.
 Aliis superflua, tu autem uereare, labiis uiro-
 rum et celebrata hoc est mulieribus gloria.

Grego. N v

καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ πλοῖον, ἤρξαντο πόρῃ τῆς θαλάσσης εἰς καπὸν-
 ναοῦ μ. καὶ σκοπεῖα ἤδη ἐγγίνοι, καὶ οὐκ ἐληλύθει πρὸς αὐτοὺς ὁ
 ἰησοῦς. καὶ ἡ θάλασσα ἀνέμου μεγάλου πνέοντος διηγείρετο. Ἐλη-
 λαχότες οὖν ὡς σαλίσου εἰκοσιπέντε, ἢ τριάκοντα, θεωροῦσι τὸν ἰησοῦν
 περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐβύς τινος πλοίου γινόμενον,
 καὶ ἐφοβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· ἐγὼ εἰμι, μὴ φοβέσθε. ἡθε-
 λον οὖν λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ οὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰς ἣν ὑπῆγον. Τῇ ἐπαύριον ὁ ὄχλος, ἐσθκῶς πέραν τῆς
 θαλάσσης, ἰδὼν ὅτι πλοιαρίον ἄλλο οὐκ ἦν ἐκεῖ, εἰμὴ ἐν, εἰς ὃ ἀνέβη-
 σαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ὅτι οὐ σιωπῆλθε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
 ὁ ἰησοῦς εἰς τὸ πλοιαρίον, ἀλλὰ μόνοι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπῆλθον. Ἄλ-
 λα ἡ πλοιαρία ἤλθεν ἐκ περιέρχου ἐκείνου· τὸ πού, ὅπου ἔφαγον τὸν
 αὐτὸν ὀψαρίον· ὅτε ἔν εἶδεν ὁ ὄχλος, ὅτι ἰησοῦς ἐκ-
 ἔστιν ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἀνέβησαν αὐτοῖς εἰς τὰ πλοῖα, καὶ
 ἤλθον εἰς καπερναοῦ μεσημέριον τὸν ἰησοῦν. καὶ οὐρόντες αὐτὸν πέ-
 ραν τῆς θαλάσσης, εἶπον αὐτῷ ῥάββε· πότε ὡδε γέγονας; ἀπεκρίθη
 αὐτοῖς ὁ ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν. ζητεῖτέ με, ὅτι
 εἶδετέ σημεῖα, ἀλλ' ὅτι ἐφάγετε ἐκ τῶν ἀρτων, καὶ ἐχρησάσθητε.
 Εργάζεσθε μὴ τὴν βρώσιν, τὴν ἀπολυμένην, ἀλλὰ τὴν βρώσιν, τὴν μέ-
 νουσιν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει. τοῦτο γὰρ
 ὁ πατήρ ἐσφράγισεν ὁ θεός· εἶπον δὲ πρὸς αὐτόν· τί ποιῶμεν, ἵνα
 ὀψαζώμεθα τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ; ἀπεκρίθη ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς.
 τοῦτο ὅστις τὸ ἄρτον τῆς θείας, ἵνα πισεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλον ἐκεῖνος. εἶπον
 οὖν αὐτῷ· τί οὖν ποιῶμεν σὺ σημεῖον, ἵνα ἴδωμεν, καὶ πισεύσωμεν σοι;
 τί ὀψαζῇ; οἱ πατέρες ἡμῶν, τὸ μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ θάως ἐστὶ
 γεγραμμένον. αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς φαγεῖν. εἶπεν οὖν
 αὐτοῖς ὁ ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· οὐ μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸ
 ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ὁ πατήρ μου δίδωσιν ὑμῖν τὸν αὐτὸν ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ τὸν ἀληθινόν. ὁ γὰρ αὐτός τῷ θεῷ δοκῶν, ὁ καὶ ταβαίνων ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ, καὶ ζωὴν δίδους τῷ κόσμῳ. εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· κύριε,
 πάντα τοῦτο ὅδο ἡμῖν τὸν αὐτὸν τοῦτον. εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ ἰησοῦς· ἐγὼ
 εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς; ὁ ὀψαζόμενος πρὸς με, οὐ μὴ πεινάσει. καὶ ὁ
 πισεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ διψήσει πώποτε. ἀλλ' εἶπον ὑμῖν, ὅτι καὶ ἐ-
 ράκατέ με,

ζητεῖ τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσῳ τῷ ἐφεξῆς τεταλίου.

Et cum ascendissent nauim: uenerunt trans mare in Capharnaum. Et tenebræ iam factæ erant: & non uenerat ad eos Iesus. Mare autem uento magno flante exurgebat. Cum remigassent ergo quasi stadia uiginti, aut triginta: uident Iesum ambulante supra mare: & proximum naui fieri, & timuerunt. Ille autem dicit eis: Ego sum nolite timere. Voluerunt ergo accipere eum in nauim: & statim naus fuit in terra: ad quam ibant. Altera die turba, quæ stabat trans mare: uidit quia nauicula alia non erat ibi nisi una, quam ascenderant discipuli eius, & quia non introisset cum discipulis suis: Iesus in nauim: sed soli discipuli eius abissent. Aliæ uero supuenerunt naues a tyberiad iuxta locum ubi manducauerant panem gratias agente domino. Cum ergo uidisset turba: quia Iesus non esset ibi: neque discipuli eius: ascenderunt in nauiculas: & uenerunt Capharnaum querentes Iesum. Et cum inuenissent eum trans mare: dixerunt ei, Rabbi quando hucuenisti? Respondit eis Iesus & dixit. Amen amen dico uobis: queritis me non quia uidistis signa: sed quia manducastis ex panibus. & saturi estis. Operamini non cibum qui perit: sed qui permanet in uitam æternam: quem filius hominis dabit uobis. Hunc enim pater signauit deus. Dixerunt ergo ad eum. Quid faciemus ut operemur opera dei? Respondit Iesus & dixit eis. Hoc est opus dei: ut credatis in eum: quem misit ille. Dixerunt ergo ei. Quod ergo tu facis signum: ut uideamus & credamus tibi? Quid operaris? Patres nostri manducauerunt manna in deserto: sicut scriptum est. Panem de celo dedit eis manducare. Dixit ergo eis Iesus: Amen amen dico uobis: non Moyses dedit uobis panem de celo: sed pater meus dat uobis panem de celo uerum. Panis enim uerus est: qui de celo descendit: & dat uitam mundo. dixerunt ergo ad eum: Domine semper da nobis panem hunc. Dixit eis Iesus: Ego sum panis uitæ: qui uenit ad me: non esuriet: & qui credit in me: non sitiet in æternum. Sed dixi uobis: quia & uidistis

Quare reliquum in medio sequentis quaternionis.

Si quidem tibi uita omnino libera fuit a uinculis:
 Christo uiue soli omnia excutens.
 Virgo splendida, prudens, clara consiliis
 Sponsum tui cordis immaculatum habens Christum.
 Si uero te lateris cepit desyderium, a quo diuisa es:
 Solum latus complecti carum.
 Bonum aculeum habens, liberum pro malo.
 Aliis autem affectibus neq; in somnis occurre.
 Et tu dei magni adstatrix, neq; tu lates
 Si quando humili muliebri aliquid commisceas,
 Et si & in sordentibus olim uestibus delicatio indecens.
 Et grauitas mollibus. gnari non pauci.
 Ruga tibi plus est scito uel maxima
 Vulnera in mundo uiuens. reuereare testimoniū.
 Neq; n. in sordentibus gutta tantum: quantulum
 Videtur in puris uestibus æquicoloribus.
 Hæc quidem si persuaferimus, profuerimus: sin autem faciem:
 Firmaris: splendueris bis tantum, si desyderas,
 Auroq; electroq; & argento, atq; ebore.
 Talia largior ego nuper pulchritudinem pingentibus.
 Columna quidem parata, ego autem inscriptionem imprimam.
 Huc ades quibuscūq; carū ē pulchritudine oblectandi:
 IN MAGNUM BASILIVM FVNEBRIA,
 SEV SEPVLCHRALIA.
 Orpus sine anima prius uiuere, q̄ me sine te.
 c Basili amice Christi cultor, existimabam.
 Sed toleraui, & sustinui, qd moramur: nō me sublatū
 Locabis in beatorum, tuumq; chori ordinem.
 Ne me deferas, ne sepulchrum adiuro: nunq̄ tui
 Obliuiscar: neq; uolens. Gregorii oratio hæc est.
 Cum Basili deisapi rapuit spiritum
 Trinitas, libenter hinc festinantis:
 Omnis quidem cœlestis exercitus lætatus est eunte:
 Omnis autem cappadocum lamentata est ciuitas.
 Non solum uer, sed mūdus magnopere clamauit: periit præco:
 Periit pacis uinculum decoræ.

Εἰ μὲν οὖν γὰρ βίος πανελπίδης ἐπὶ λυγροῖς,
χειρὶ ζῶει μόνω, πάντ' ἀποσεισέμεν,
Γὰρ θένος αἰγλήεσσα, πρὶ φων ἀγχομένης,
Νυμφίον ἥς κρηαδίνης ἀγνὸν ἔχουσα λόγον.
Εἰ δὲ σὺ γὰρ πλὴν ἡσέεισεν ὅσος, ἥς ἐκελευσθῆς,
Μένω γὰρ πλὴν ἡσέεισεν ὅσος, ἥς ἐκελευσθῆς,
Ἐσθλὸν φίλον ἔχουσα, ἐλδύθρον ἀντὶ κακοῖο,
Τοῖς δ' ἄλλοις πᾶσι, μὴ δ' ὄναρ ἀντιπάλαν.
καὶ σὺ θεὸς μεγαλοπρεπὲς, ἐδὲ σὺ λήθης,
Ἦν ποτε ὅτ' ἔλαμα λῶν, τῇ λυτὴ συγκόρῳ σῆς.
Ἔστι καὶ ἐν ῥυτῶσι ποθ' εἰμασι θρῆνις ἄσπερνος,
καὶ σεμνότῃς μαχακοῖς, ἵσπερ οὐκ ὀλίγοι.
Ῥυτὶς σοὶ πλεονέξιν, ἐπίστατο, ἢ τὰ μέγιστα
τραύματα κοσμοβίων. ἄλλο μὲν τρεῖς.
οὐδὲ γὰρ ἐν ῥυτῶσι ῥαντὶς ἔσθ' ὅσα πόντος
φαίνεται ἐν κακοῖς εἰμασιν ἰσοχρόοις.
ταῦτ' εἰ μὲν περὶ τοῖς, ὀνήσομεν, εἰ δὲ προσώπων
στήσειας, λάμπει δὲ ἴσθ' ὅσον, εἰ ποθέεις,
Χρυσὸν τ' ἡλέκτρον τε, καὶ ἀργύρεον, ἢ δ' ἐλέφαντι.
τοῖα χεῖροσι ἐγὼ ταῦτ' οὐ νεομαχίχρῳ φοῖς.
Ἦν τῇ μὲν ἐν τοῖς, ἐγὼ δ' ἐπὶ χεῖρμα χεῖρμα,
Δούρ' ἴθ' ὅσοι φίλον, καὶ μετ' ἑτέρῳ μένοι.
Εἰς τὸν μέγαν βασιλεῖον ἐπὶ
κῆδ' αἰ, εἴτε ἐπιτάφια.
ὧμα δὲ χεῖρμα χεῖρμα, ἢ ἐμὲ σείο,
βασιλεῖ χεῖρμα χεῖρμα, ἢ ἐμὲ σείο.
Ἄλλ' ἐπὶ τῷ, ἢ ἐμὲ σείο. τί μέλομεν, ἢ ἐμὲ σείο,
Θήσεις ἐν μαχακοῖς σὴν τε χοροστασίῳ,
Μὴ μελίπῃς μὴ, τύμβον ἐπὶ μνυμῇ, ἢ ἐμὲ σείο
λήσσομαι, ἢ ἐμὲ σείο. Τρητοῖοιο λόγος.
Ἦν τῇ βασιλεῖοιο θεόφονος ἤρπασε πνύμα
ἢ τρεῖς, ἀσπασίως ἐν τῇ περὶ μνύμα,
πᾶσι μὲν ἐπὶ τῇ τρεῖς, ἢ ἐμὲ σείο.
πᾶσι δὲ ἐπὶ τῇ τρεῖς, ἢ ἐμὲ σείο.
οὐκ οἶον, ἢ ἐμὲ σείο, ἢ ἐμὲ σείο.
ἢ ἐμὲ σείο, ἢ ἐμὲ σείο, ἢ ἐμὲ σείο.

κόσμος ὅλος μὲν τοῖσιν ὑπὸ αὐτῶν παύλοισιν ἀεικός
 Σέεται, ὃ τε αὖθις κληρός ὁμογενέος.
 Αἱ αὖ βασιλείου δὲ μεμνημένα χεῖλεα σιγῇ
 ἔγρεο, καὶ σήτω σοῖσι λόγῳσι σάλας,
 Σαῖσ' τε θυγαθήσιν, σὺ γὰρ μόνος Ἴων ἐφύλασ',
 καὶ βίον μὲν βω, καὶ βιοτὴν πλόον.
 Ἔἰς θεὸς ὑψιμέδων, εὐα δ' ἄξιον ἀρχὴν ἦα
 ἤμετόρη γλυκὴ εἰδέ σε βασίλῃ,
 Ἄγγελον ἀρεκίης δρῖν χεῖρα, ὅμμα φαίνον
 χειρῶν αἰσ, ψυχῆς καὶ μεσιχμῶ μενον,
 Πόντον καὶ παρθενὴν τε μέγα κλέος εἰσέτι καὶ νῦν.
 Λίστε μ' ἔπειθ' ἡσίου ἴσα σο δῶρ' ἀνάλων.
 Ἐνθάδε βασιλείοιο βασίλειον ἀρχὴν ἦα
 Θύρε μὲν καὶ γέρον, Γρηγορίου οἰοῦμαι,
 ὃν ποτὶ κῆρ ἐλπίσας, θεὸς δέ οἱ ὀλβία δοίη,
 Ἀλλά τε, καὶ ζωῆς ὥς τάχος ἀντίπαισαι
 ἤμετόρης. τί δ' ὄνταρ ὑπὸ χθονὶ δὲ θύνοντα
 τήκεσθ', οὐρανίης μὲν ὀμνον ἐλπίης.
 Τυτθὸν ἐπὶ πνέεσθαι ὑπὸ χθονὶ, πάντα δὲ χρῖσθ'
 Δαίμονας ἄρην, ψυχῆν, σῶμα, λόγον, παρὰ μᾶς,
 βασίλῃ χρῖσθ' ὁ μέγα κλέος, δρῖν ἰδρῶν,
 ἔρμα πολυχίτου νῦν πλέον ἀρεκίης.
 ὦ λόγοι, ὧς ἐλπίσας ἐλπίσας, ὧς ἐλπίσας,
 ὦ θεὸς βίοντι τῷδε σὺν θεοῖσι.
 Ἰστέον δ' ὥς βασίλειος ἐς οὐρανὸν, ὥς ποτὶ θεοῖς,
 Γρηγορίου δ' ὑπὸ γῆς, χεῖλεσι δισμά φέρων.
 καὶ σπρέων μέγ' ἀφῆμα φαίνεται τὸ βασίλει,
 βροντῇ σέο λόγος, ἀστροπὴ δὲ βίος.
 Ἀλλά καὶ ὧς, ἐσβλῶ ἰδρῶν λίπεις, ἡ θελὼν ἔπειθ'
 χεῖρς, ὅπως μίξῃ σῶς τάχος οὐρανίοις.
 Βούθεα πάντ' ἐσθλῆς τὰ πνύματος, ὅσα τ' ἔασι
 τῇσ' χθονίης σφίης, ἔμπνοον ἱρὸν ἔης,
 ὅκτα ἐπὶ χροῖο θεόφρονος λυγρὰ πείνας.
 τοῦτο μόνον τῷ σὺν ὧς βασίλει ὀλίγον.
 χαίροις ὧς βασίλῃ, καὶ εἰλίπεις ἡμέας ἔμπης.
 Γρηγορίου τὸδε σοὶ γράμμι ἐπιτυμείδιν,

Mundus totus a sermonibus aduersariis indecenter
 Quatitur trinitatis hæreditas æquipotentis.
 Eheu Basili clausa labia silent.
 Excitare: ac cesset tuis sermonibus perturbatio:
 Tuisq; sacrificiis. tu. n. solus æque ostendisti
 Et sermone uitã. & uita sermonem.
 Vnus deus celsipotens. unũ uero dignum antistitem
 Nostra ætas uidit te Basili
 Nuntium ueritatis magnisonum, oculum clarum
 Christianis animæ pulchritudinibus splendentem.
 Maris Cappadocumq; magna gloria etiam nunc
 Supplico pro mũdo: stes dona adducens.
 Hic Basili Basilium antistitem
 Posuerunt me Cæsarienses, Gregorii amicum:
 Quem præter cor amaui. deus ei beata tribuat:
 Aliaq; & uitæ q̃ celerrime occurrere
 Nostræ. quæ nam utilitas in terra morantem
 Absumi: cœlestis memorem amicitia?
 Parum etiam spirasti in terra. omnia autẽ Christo
 Tradidisti ducens, animam, corpus, sermonem, manus.
 Basili Christi magna gloria: firmamentum sacerdotum.
 Firmamentum multifidæ nunc maxime ueritatis.
 O sermones, o communis amicitia domus, o caræ Athenæ,
 O diuinæ uitæ diu consortia,
 Scitis hoc, Basili in cœlum profectum, ut optabat,
 Gregorium uero in terra labiis uincla ferentem.
 Cæsariensium magna gloria illustrissime o Basili:
 Tonitru tuus sermo, fulgur uero uita.
 Attamen sedem sacram dereliquisti. uoluit ita
 Christus, ut misceretur q̃ celerrime cœlestibus.
 Profunda omnia edoctus es spiritus, quæcunq; sunt
 Terrenæ sapientiæ: spiritale sacrum eras.
 Octo annos populi deisapi habenas rexisti.
 Hoc solum a te o Basili parũ fuit.
 Valeas o Basili, & si liquisti nos tamen.
 Gregorii est hoc tibi scriptum sepulchrale:

Sermo hic, quem amabas: habes debitum o Basili
Amicitiae, & tibi donum abominatissimum.

Gregorius Basili tuo pulveri dedicaui
Inscriptiuncularum hanc duodecadem.

EIVSDEM SENTENTIO
SA DISTICHA.

Oni principii, & finem esse optimum,
b Recte probant exitus rerum.
Principiū pariens mortalibus bonum finem,
Vitæ purgatio est diuine exercita.
Sermonibus alatus, ne extra alas uola.
Nam neq; uolucris uolat absq; alis.
Cognitio maxima est gloria mortalibus:
malum uero hac male utentibus.
Inanis gloria nullo pacto te corripiat:
Et, n. callida res hæc simplicioribus.
Bene agens, serua te ipsum, in hoc ut maneas:
Celer. n. est in deterius cursus.
Risus contineatur, & ira accipiat finem.
Ociosum autem penitus prohibeatur uerbum.
Deum time primum, & parentes honora.
sacerdotes lauda. senes reuerenter habe.
Filium patri nequaquā iusta dicere
Neq; lex desinit, neq; ante leges, natura.
Quæ pati ab alio non uis omnino
Ea & tu ne facere alii uelis.
Non graue est ira iis, qui grauiā egerunt.
Et. n. iudicat huiusmodi iustitia.
Labia sapientia stillant dulcissimos sermones.
Guttur autē amarū eructat pugnas
Fluenta dulcoris facunda scaturit lingua.
Sermones autem malos gignit os temerarium.
Amici amant & quæ amicis amica.
Inimici uero uilipendunt turpiter amicos.
Mendicos latent diuitum fores:
Splendidae uero aulae diuitibus semper amicae.

ΜΥΘΟΣ ὁ δ' ὃν διλέεσθαι, ἔχεις χρῆος δὲ βασιλῆς
τῆς διλήνης, καὶ τοῖς δῶρον ἀπεικτότατον.
Γρηγόριος βασιλεὺς τῆς κοινῆς ἀνέστησε
τῶν ἐπιγραφῶν μάλιστα τῶν δὲ δουρικράτου.
ΤΟΥ Αὐτοῦ ΓΝΩΜΙ

ΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ.

ῥῆσι καλῆς καὶ λίσσον εἶναι καὶ τέλως,
ὁρῶσιν οὐκοῦν οἱ ὅροι τῆς πραγματικῶν.
Ἀρχὴ καλὴν τίκτουσα τοῖς βροτοῖς πόρῳ,
βίου καὶ ἀρσίου ἐν δὲ αὐτῷ ἀσκήσει.
Λόγους πῶς ὁρῶσιν, μὴ πῶς ὁρῶν ἐξω πέτον,
Πτορῶν γὰρ οὐδὲ πῶς ὁρῶν ἰπταται δίστα.
Γνωστὸς βροτῶν μέγιστον ἐν βίῳ κλέος,
κακὸν δὲ αὐτῇ τοῖς κακοῖς καὶ χρημύσει.
Καὶ σὲ δὲ ξαμνηδὲς λῶς σιωπῶντα,
καὶ γὰρ πανδύοντι τῶν ἀπολουσῶν.
ἔνδον, φῶς τῆς σιωπῆς ἐν τῷ μύθῳ,
ταχὺς γὰρ ὅτι πρὸς τὸ χεῖρον ὁ σόμος.
Γέλωτος κρῖται, καὶ θυμὸς γὰρ βροτῶν,
ἄρῳ δὲ παντὶ πασιν εἰργάζω λόγους.
Θεὸν φοβού, πρὸς πῶς, καὶ γοεῖς τίμα,
ἰδὲ εἰς ἐπαινή, πρὸς βίβλιν σε πῶς ἔχει.
Ἵδὲ δίκαια πατρί, καὶ μὴδὲ λῶς λέγειν,
Θεομὸς θ' ὁρίζει, καὶ πρὸς θεομῶν, ἡ φύσις.
Ὅτι πρὸς ἀλλὰ μὴ παθεῖν ὅλως δέλεος,
τοιαῦτα καὶ σὺ μὴ δὲ σὺν ἀλλὰ δέλεος.
Ὅν δεινὸν ὁρῶν δὲ τῶν εἰρησμενῶν,
καὶ γὰρ διηγεῖται τοῖς ὁμοίοις ἡ δίκη.
Χείλη θεοφῶντι οὐσιν ἡ δίστοις λόγους,
φάρυγξ δὲ πικρὸς, ὅς ὁρῶνται μάλας.
ῥῆσι καλῆς καὶ λίσσον εἶναι καὶ τέλως,
ὁρῶσιν οὐκοῦν οἱ ὅροι τῆς πραγματικῶν.
Ἀρχὴ καλὴν τίκτουσα τοῖς βροτοῖς πόρῳ,
βίου καὶ ἀρσίου ἐν δὲ αὐτῷ ἀσκήσει.
Λόγους πῶς ὁρῶσιν, μὴ πῶς ὁρῶν ἐξω πέτον,
Πτορῶν γὰρ οὐδὲ πῶς ὁρῶν ἰπταται δίστα.
Γνωστὸς βροτῶν μέγιστον ἐν βίῳ κλέος,
κακὸν δὲ αὐτῇ τοῖς κακοῖς καὶ χρημύσει.
Καὶ σὲ δὲ ξαμνηδὲς λῶς σιωπῶντα,
καὶ γὰρ πανδύοντι τῶν ἀπολουσῶν.
ἔνδον, φῶς τῆς σιωπῆς ἐν τῷ μύθῳ,
ταχὺς γὰρ ὅτι πρὸς τὸ χεῖρον ὁ σόμος.
Γέλωτος κρῖται, καὶ θυμὸς γὰρ βροτῶν,
ἄρῳ δὲ παντὶ πασιν εἰργάζω λόγους.
Θεὸν φοβού, πρὸς πῶς, καὶ γοεῖς τίμα,
ἰδὲ εἰς ἐπαινή, πρὸς βίβλιν σε πῶς ἔχει.
Ἵδὲ δίκαια πατρί, καὶ μὴδὲ λῶς λέγειν,
Θεομὸς θ' ὁρίζει, καὶ πρὸς θεομῶν, ἡ φύσις.
Ὅτι πρὸς ἀλλὰ μὴ παθεῖν ὅλως δέλεος,
τοιαῦτα καὶ σὺ μὴ δὲ σὺν ἀλλὰ δέλεος.
Ὅν δεινὸν ὁρῶν δὲ τῶν εἰρησμενῶν,
καὶ γὰρ διηγεῖται τοῖς ὁμοίοις ἡ δίκη.
Χείλη θεοφῶντι οὐσιν ἡ δίστοις λόγους,
φάρυγξ δὲ πικρὸς, ὅς ὁρῶνται μάλας.

ὕδωρ ποτὸν φόβισον, ἀνκράτῃ φείας,
 Θολῶν δὲ τὸν νοῦν συλλαβῶσα κραιπάλη.
 Οὐκ ὀδυνᾷ δινος σωφονίζειν τιῶν φύων,
 Κινεῖ δὲ μάλλον ἡδονὰς προξένων.
 Νῆσ' λεπτὸς, ὅγκον ἐκδιώκει γαστέρος,
 Τάαντα γὰρ τοῖς ἐναντίοις μάχη.
 Κρείσσων βοῆ σύμμετρος βύθρου μέλει,
 ἢ δειπνὸς ἄερος, ὃν ἐπλάσσει τὸν ἀρ.
 Πλουτοῦσι μωροὶ τοῖς ὀνείρασι πλέον,
 ἢ χρεμάτων ἀβυσσὸν οἱ κεκτημένοι.
 Κρείσσων ἄπαις, ἢ μωρὰ κτείνε κίχνα,
 ὃ μὲν γὰρ ἄπαις, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ κηκοί.
 Γαντὶ βροτῶν θνήσκοντι, πᾶσα γῆ τέφος,
 Πᾶν γὰρ ἐκ γῆς, γῆ τε καὶ εἰς γῆν πάλιν.
 Ποιμὴν ἀμέλγει, εἰ θέλει, καὶ τοῦς δάχτυλ,
 Ἀλλ' αὐτὴ γάλακτος αἱμάτων πλεῖστος ὕσει.
 Ἡ σὺς ἐποπτεῖ δύσασι δειπνοποιῶν,
 Οἷδε δ' ἀπέλθῃς τοῦς ὄρους μὴ συγχέειν.
 Βιάζεσθαι σὺ τοῦς ἀτάκτους μὴ λίσσιν,
 Τάξις πρεσβύτης καὶ νόμοις ἡρμοσμένῃ.
 Νόμον φυλάττων, τοῦς φόβους ἐξωβάλλῃς,
 Φόβων γὰρ ἐξωπᾶς ὁ τῆς νόμον φύλαξις.
 Κῦβερνος ἰδιόμορος φάξεται τεκνυμῖας,
 Καὶ δὴνὰ πάντας νῆσ' ὁφθαλμοῖς φόβων φείας.
 Ζῶντος ἀρίστος μὴ φόνει τᾶν ἀντίων,
 Καὶ γὰρ πρόσδελες τῆς κακίας ἡ πλάνη.
 Μέγιστος ἄμμορος ἐπὶ οἴεται τοῦς ἄφους,
 Καὶ νῆς ἐχέφων πᾶσιν ἐκ κρᾶς βλάβῃ.
 Φύλων λαχρὸς ἐκ φοβῶν οἱ κτύποι,
 Ἀνθρώπος δ' ἀνείσφορος αἰσικαὶ τῶν πραγμάτων.
 Μισῶ πένητα πλάσσει δωρὸς μένον,
 ὧς ἴδῃ λέγοντι τῶς δέφειν λεησιμῶν.
 Ἐν τῷ πονηρῷ, τοῦς νόμοις λυμναίνεται,
 Ἀγνὸς δὲ ῥήτωρ, ἀνκράτῃ ἀρμυσία.
 Γελοῦσιν οἱ πλουτοῦντες ὀρφανὸν ἄφρονος,
 Αὐτῶν γελοῖσι τιμῶν δεδπιμοίαν.

Aqua potus optimus, temperat mentes.
 Turbat autem mentem corriprensus crapula.
 Nescit uinum moderari naturam.
 Mouet autem magis uoluptates excitans.
 Mens tenuis molem abigit uentris.
 Contraria. n. contrariis pugna.
 Melior est ci bus modicus facile comparatus,
 Quam cœna delicata, quam finxit quis in somnis.
 Ditescunt stulti somniis plus
 Quam pecuniarum abyssum possidentes.
 Melior orbitas filiorum, q̄ stultos procreare filios,
 Ille quidem solus: hi uero multi & mali.
 Omni mortali morienti, omnis terra sepulchrum.
 Omne. n. quod ex terra est: terra' q̄, & in terram rursus.
 Pastor mulget si uult & hircos:
 Sed pro lacte sanguinū fontes pluet.
 Sus inspectans coenificium
 Nouit mensæ terminos non confundere.
 Coge & tu inordinatos: non solue
 Ordinem decentem: & legibus accommodatum.
 Legem seruans, metus extra iacias:
 Sine metu .n. est, seruator legum.
 Gubernator peritus fugiet tempestates:
 Et graui omnia mens sapientes ferens mentes.
 Vitæ optimæ ne sapias contrarias:
 Et enim manifestus est uitii error.
 Maxima incus non timet strepitum,
 Et mens sapiens omne extrudit nocumentum.
 Foliorum strepitus perterrent lepores:
 Viros autem molles umbræ rerum.
 Odi pauperem diuiti largientem
 Vt dicenti nutriendi oblito.
 Orator improbus leges corrumpit.
 Bonus uero orator, temperata gubernatio.
 Rident diuites pupillorum miserorum obprobria.
 Ipsam rident dei ultionem.

Legibus circuncurret ad perniciem.
 Qui non fert legitime obseruantiam legis.
 Innatum est pauperibus non sapere admodum.
 Diuitibus. n. neq; cura uitæ est.
 Erudi stultos ut possibile est natura.
 Habebunt. n. fortasse & mentes præter spem.
 Percutens ferrum, accendit & lapides:
 Durum autem flagellum instruit cor.
 Iusiurandum pessimum est dare, & accipere.
 Forte. n. ambobus offendisti iustitiam.
 In æuum thesaurissa qui extra finem.
 Hic. n. deficit & ante finem.
 Ne ama diuitias, quas soluit tempus.
 Quæ. n. tempus condidit, & soluet tempus.
 Turpe est mulierculis uirilem morem effere:
 Temperantibus enim ordo, pudor hesternus.
 Procliuis res est uoluptas utentibus:
 Et ut accedit, abit lapidis instar.
 Nullæ diuitiæ dolentibus sanitate potiores.
 Sapienter & hanc natura semper uult.
 Sonitus maris uiri insipientis sermones:
 Grauant litora: non impinguant herbas.
 Persuadent dona uel sapientes obuidere.
 Hominibus autem aurum uenatio est: ut auibus laqueus.
 Senectutem mœrores pariunt uel ante tempus:
 Quæ. n. mos abstulit, non statuet tempus.
 Diuitiæ, celerrimus malorum minister.
 Nam prompta est potentia ad maleficium.
 Nulla est possessio amico melior.
 Ne improbum uirum possideas unq̃ amicum.
 Ordo honoretur, & antecedit imperio.
 Imperium enim ipse est, ac imperii semper custos.
 Mens concitabunda, tinea est depascens ossa.
 Viret autem corpus curas præteriens.
 Nulla satietas natura temperanter se habet.
 Et enim ignis solet in materias currere.

νόμοισ' πῶς ὁρᾷ καὶ πρὸς ὀλεθεῖαν,
ὃ μὴ νόμου φύλαξεν ἐν νόμοις φέρων.
Γέφυκε τοῖς πένησι μὴ φονεῖν μέγα,
τοῖς πᾶσι τοῖς γὰρ ἔδδ' ἐφοντίς τ' ἔβιον.
παῖδ' αὖτε μωροῦς, ὡς ἐπικτὸν τῇ φύσει,
ἐξέσσι γὰρ που καὶ φάσας παρ' ἐλπίδα.
πλήτην σίδερον, ἐκ πυρὸς καὶ τοῦ λίθου.
σκληρὰ δὲ μάστιξ, παυσαμένη καρδίαν.
ὄρκους καὶ κίσσον διδόναι καὶ χαμβάνειν,
ἴσως γὰρ ἄμφω προσέκ' ἐκ δ' ἄλλης τῇ δίκῃ.
εἰς αἰῶνα θεσπύει ζῆτον ἐξω τέλει.
οὗτος γὰρ ἐκλέλειπε καὶ πρὸ τῆς τέλει.
μὴ δὲ θέλει τὸν ὄλβον, ὃν λείπει χρόνος,
ἀλλὰ γὰρ χρόνος δόμησε καὶ λείπει χρόνος.
αἱ χρόν' ἡρώοις ἀρ' σεν ἡρώος ἐκφύειν,
ταῖς κοσμίαις γὰρ ταῖς ἡρώοις ἐξείη.
καὶ πάντες ὅσιν ἡδονὴ τοῖς χρόνοις μένουσιν,
καὶ ὡς πρόσσεισιν, οἷχεται λίθου δίκῃ.
οὐδέ τις ὑγίαισ' πᾶσι τοῖς ἀλγύσι πᾶσι,
σοφῶς καὶ ταύτην ἡ φύσις αἰεὶ θέλει.
ἡ χοιθαράσιν ἀνδρὸς ἀφ' ὅπου λέρει,
βέλτοντες ἀκτὰς ἐπ' αἰνέουσι χρόνος,
πέποιθε δὲ καὶ σφῶς παρὰ λέγειν.
βροτοῖς δὲ θήρα χρόνος, ὡς πᾶσι τοῖς πάγῃ.
γῆρας λύπει τί κενὸν, καὶ πρὸ τῆς χρόνων.
ἀλλὰ γὰρ πόπος καὶ θέλει, ἔσθ' ἡ φύσις χρόνος.
γλῆτος τὰ χιτῶν τῶν κακῶν ὑπὲρ τῆς,
καὶ γὰρ πρόχειρον εἰς κακοῦ γὰρ καὶ καλῶς.
οὐκ ἔστιν ἔδδ' ἐν βέλτιον κατὰ μάθιν.
πονηρὸν ἀνδρὸς μὴ δὲ ποτε κατὰ μάθιν.
ταῖς ἡρώοις καὶ προηγίαι καὶ καλῶς,
καὶ καλῶς γὰρ αὐτῇ, καὶ καλῶς αἰεὶ φύλαξ.
νῆς ἐμμεδρὶς, οἷς βιβρασκῶν ὁσέα.
θαλλὴ δὲ σῶμα, φοντίδας πρὸς τῆς.
οὐδέ τις ἄλλος πᾶσι τοῖς φόνωσ' ἔχειν,
καὶ γὰρ ὁ πῦρ εἶωθε ταῖς ἡρώοις θέειν.

Θῖνος πάθους ἐγδυσίς ἐκλεθίποτος,
Ἵλη γὰρ εἰς ἐρέουσα ῥώννυσι φλόγα.
Φύγοισι δ' ὀργὰς οἱ δίκας δεδικότες,
Θυμὸν γὰρ ὕδα πῖουσι πολλαί κ' εἰς δίκαι.
Διδόνων τῶνοις καὶ μνοντι πρὸς θείναι τῶνους,
Ἄλλ' ἔν τῶνους ἐπαυσε πολλὰ κ' εἰς τῶνους.
Ἄλλοι μὲν ἄλλων τῶν τῶνους δεδικότες,
Ἄλλοις ὀρῶνται κινδύων ὄντες τῶνους.
Δόξῃς ἀεὶ φόνιζε τῆς αἰώνιου,
Ἡ γὰρ παρὰ τῆς, ἡ δὲ τῆς καὶ τῆς μὲν.
Οὐδέ τις μετ' ὀργῆς ἀσπασθῆς βδελύεται,
Τὰ γὰρ μετ' ὀργῆς, οὐδέ πω βδελύεται.
Διδόνων ὀργῆς καὶ κακοῦ ἔργον ἀπιδείξ,
Διὰ τῆς γυναικὸς ἀφρότης ἐν τῆς οἰοί.
Γείθους γυναικὸς τῶν ὀρῶντας ὅς εἰς,
Ὡς δὲν ἡ μὲν προστρύψ τῆς οἰοί.
Εἰς τῶν βαινέουσι καὶ τῶν γένου,
Γείραν λαβὼσι μητερὸν βαδισμάτων.
Δαίσεις προδῆλως ἐκ βίαιων τῶν φῶσιν
καλοῦσ' μαθηταῖς ἐκ κακῶν διδασκαλῶν.
Κόσμησαν τῶν τοῖς καλοῖς τεκμηρίοις,
καὶ μὴ πένητος ὀρφανοῦ καὶ τῶν φόνι.
Θεὸς διδόντος, οὐδὲν ἰσχύει φθόνος,
καὶ μὴ διδόντος, οὐδὲν ἰσχύει κῆπος.
Τί κτεῖς ἐχθρὰ, μὴ φοβοῦ τὰς ὀδύνας,
ἔχεις λαβούσα μητερὸν πείραν κῆου.
Οὐδέ τις ἀρῖστὸς ἐκ προδῆλου δειλίας,
Νίκη γὰρ εἰσπράττει τῶν δὲ φημίαις.
Ἀνὴρ ὑπνάλδης, δὲ τῆς ὀνείρων,
Μύσῃς γὰρ ὑπνος φασμάτων, οὐ πρᾶγματων.
Εἰώθε πείθει μὴ θέλοντας ἡ βία,
Ἄγχει γὰρ αὐτὴ καὶ γίγνεται πολλὰ κ' εἰς.
Δὴ μὲν σπασάντος, πᾶς ἀγέρτης ἀρχεται.
Δὴ μὲν δὲ πάντι τῆς καλῶν ἀταξία.
ἔργον παρὰ τῶν ὀργῶν μῶς ὀρῶν λέγῃ,
τῶν γὰρ πρὸ ὀργῶν καὶ τῶν φονητέων.

Vinum excitatio est passionis: quæ defecit.
 Materia. n. influens roborat flammam.
 Fugiant iras: qui iudicia timent.
 Iram. n. semper accedunt iudicia.
 Graue est laboribus laboranti labores adderes.
 Attamen labores sæpe sedauit labor.
 Alii quidem, qui aliorum labores timent:
 Aliis uidentur periclitari laboribus.
 Gloriæ semper curam habet æternæ.
 Nam præsens mentitur quotidie.
 Nullus cum ira tute decernit.
 Nam quæ cum ira sunt, nunquam consilium habent.
 Mala res est dracones, malefica res & aspides,
 Duplex mulieris malitia inter feras.
 Persuadent nuda uidentes ossa
 Nihil hic esse nobis cognatum.
 Si oblique meat cancrorum soboles,
 Experientiam capiunt maternorum incessum.
 Dabis manifeste cogens naturam
 Bonos discipulos ex malis magistris.
 Orna te ipsum bonis indiciis:
 Et ne pauperem orphanum sperne.
 Deo dante, nihil ualet inuidia.
 Et non dante, nihil ualet labor.
 Paris uipera. ne time partus dolores.
 Potes accipere partus materni experientiam.
 Nullus est optimas ex manifesto timore.
 Victoriæ. n. tribuunt laudationes.
 Vir somnolentus, inuentor somniorum est.
 Sacer. n. est somnus uisorum: non rerum.
 Solet persuadere nolentes uiolentia.
 Strangulat hæc. n. sæpe & gigantas.
 Populo decepto, omnis circulator incipit.
 Plebs uero est omnino bonarum rerum inordinatio.
 Opus præter rem non opus dico.
 Et a. n. quæ fiunt præter rem, spernenda sunt.

Ad mortua humi proietorum membra
Ordo honoratur canibus collectis.
Auro loquente, omnis infecta oratio.
Persuadere enim nouit: licet natura loqui non possit.
Poterunt & nunc, quæ ad pacem sunt, ferre,
Qui in caducis uitæ insaniunt.
Rota est instabiliter firmata
Parua hæc & multimoda uita.
Sursum mouetur: & trahitur deorsum.
Non stat enim: quamuis uideatur fixa esse.
Fugiens tenetur, & manens excurrit:
Exultat uero sæpe, nec fugere potest.
Trahit, detrahit motu statum,
Ac si nihil sit uita: describens,
Quam fumus, aut somnium, aut flos herbæ.
Ait quidam aliquando avarus hæc.
Malo fortunæ guttam, quàm mentis dolium.
Cui quis contradixit ex sapientibus.
Gutta mentis mihi sit magis, quàm profundum fortunæ.

FINIS

SCIPIONIS CARTEROMACHI.

g Regorius musas multo plus quàm Homerus
Diuinorum carminum ostendit ministras.
Ac potius, totum a musis dixit Homerus,
Gregorium autem afflat spiritus diuinior.

Ἡ πρὸς τὰ νεκρὰ τῇ χαμαιριφῶν μέλη
 τάλεις ἡμᾶται, τῇ κινῶν ἡθροισμίνων.
 χρυσοῦ λαλῶντος, ἅπας ἄπρακτος λόγος,
 πείθην γὰρ οἶδε, καὶ μὴ πέφυκε λέγειν.
 Ἐξέσι καὶ ναῦ τὰ πρὸς εἰρήνῃ φέρην
 οἱ πρὸς τὰ ῥόδα τὰ βίῃ μεμνηότες.
 Τροχὸς ὅσιν ἄσάτωσ' πεπηγμένους
 ὁ μικρὸς ἔτοσ' καὶ πολὺς ὅσος βίος,
 ἄνω κινεῖται, καὶ πῶς αὖτε καὶ καίτω,
 οὐχ ἴσται γὰρ, καὶ οὐκ ἔπειχε γέναι,
 φύρην κρατεῖται, καὶ μένων ἀφ' ἑξέχει,
 σμυρῖν δὲ πρὸς τὰ, καὶ δ' ὀλίγειν ἐκέχει,
 ἔλκει καὶ δὲ λυγρὴ κινήσει τὴν σάσιν.
 ὧς δὲν εἶναι τὸν βίον διαγράφων,
 ἢ καπνὸν, ἢ ὄνειρον, ἢ αἴθερος χλόην,
 ἔφη σε τίς οὐ τῇ φιλοχρῆστων τάδε,
 θέλω τύχης σαρχαγμὸν, ἢ φωνῶν πείπον.
 πρὸς ὃν ἡσ' ἀντέφεισε τῶν φιλοφόνων,
 ῥ' ἀνὶς φωνῶν μοι μάλλον, ἢ βυθὸς τύχης.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΤΕΡΟΜΑΧΟΥ.

Γρηγόριος μολύβδος πολλὰ πλεόν ἢ πῶς ὁ μύθος,
 οἰοτάτων ἐπέων, δειξέειν ὑπὲρ πείρασ.
 Ἡ μάλλον, γὰρ πᾶν, μουσῶν ὕμνῳ λέξεν ὁ μῦθος,
 Γρηγορίῳ δ' ἐπὶ πνύμ' ἀρ' ἀειότοδρος.

Gregorii labor sum. quadricarmen uero seruo.
Sententiis spiritualibus, monumentum sapientiæ.

Citiam ne uitā præponeres, an cōtemplatiuam?

a Visio perfectorum hæc opus est: illa uero plurium.
Ambæ quidem sunt commodæ'q; & amicæ.
Tu uero ei, cui natura aptus es, attende magis.

Interrogauit me quidam quæstionem ex iis: quæ de spiritu:

Si purgatus fueris inq; sed sum prudens.

Si purgatus fueris. nunc uero opus est expiationibus.

Vnguentum uasi putrido non creditur.

Neq; repugna, neq; assentire omnibus sermonibus.

Sed iis, quos didiceris, & quantum, & quando.

A deo uero plus pendeas: q̃ eum tuearis.

Orationi pugnat omnis oratio, uitæ autem quis?

Aut ne doce: aut doce moribus, & opere.

ne hac quidem trahas: hac uero retrahas manu.

minus opus erit uerbis ei, qui fecerit, quæ oportet.

Pictor plus docet imaginū exemplis.

Vobis dico maxime: qui præsidetis:

Oculum esse non tenebris plenum.

Ne præfessores rei malæ uideamur.

Si. n. lux talis, tenebræ quantæ?

Mutū opus, melius inefficaci sermone.

Sine uita quidem nullus unq; exaltatus est:

Multi uero sine sermone bene loquente.

Non loquentium. n. sed bene uiuentium gratia est.

Donū deo pulcherrimū sunt mores.

Si omnia etiam tuleris, nil feres digni.

Quod et pauper tribuit, id adfer.

Mercedem meretricis. Christus non partitur.

Nihil unq; uoue ne ex caducis quidem rebus deo.

Dei. n. est prius: q̃ accipias. cur igitur dicens,

Abcondis quæ tua sunt, non tribuens? o nouū debitum.

Ananias te persuadeat, Saphira'q;.

Γ ρηγορίου πόντος ἐμί· τετρασίχλω δὲ φυλάσσω
γνώμας πνύματικοῖς, μνημόσυον σοφίης.

ω ρᾶϊν προτιμήσειας, ἢ θεωρίαν ;
ὅτις τολείων ὄργον· ἡ δὲ, παλόνων·
ἀμφω μὲν εἰσι δεξιὰ τε, καὶ φίλοι·
σύ δὲ, πρόσ' ὡς πέφυκας, ἐκτείνου πλέον·

Η ρεῖό με τίς πρόβλημα τῶν ἐκ πνύματος·
ὡς ἐκρυπτοῦσθαι εἰπὼν· ἀλλὰ σὺ φρονῶ·
ὡς ἐκρυπτοῦσθαι· νῦν δὲ διὰ καθαρότων·
μῦθον δοχεῖον σαπρὸν οὐ πεισύνεται·

Μ ἢ τ' ἀντίτεινε πᾶσι, μὴ δ' ἐπὶ λόγους·
ἀλλ' οἷς ἐπίσης, καὶ ὅσον καὶ τῆνίη·
θεοῦ δὲ πλεον ἐξέχου, ἢ προσάτει·
λόγῳ παλαίει πᾶς λόγος, βίῳ δὲ τίς ;

Μ ἢ διδάσκειν, ἢ διδάσκειν τῷ ᾧ δόξω·
μὴ τῇ μὲν, ἔλκειν, τῇ δ' ἀποθεῖσθαι χερσὶν·
ἢ τὸν δεῖσθαι τοῦ λέγειν, πράττων ἀδελφῇ·
γραφοῦς διδάσκειν τὸ πλεον τοῖς ἐκτύποις·

Υ μὴν λέγῃ μάλιστ' ὅτι τοῦ θήματος,
ὀφθαλμὸν εἶναι μὴ σκότους πεπλησμένον·
μὴ καὶ πρόσθε τοῦ ἡκού φαινώμεθα·
εἰ γὰρ τὸ φῶς τοῦτον, τὸ σκότος πόσον ;

Α φωνὴν ὄργον, κρείσσον ἀπράκτου λόγου·
βίου μὲν οὐδὲ πῶ ποθ' ὑψώθη δίχα·
λόγου δὲ πολλοὶ τοῦ ἡκού λῶς φορουμένο·
οὐ γὰρ λαλοῦντων, οὐ βιονόντων δ' ἡ χάρις·

Δ ἄρην θεῶν καὶ λίσσιν ὅστις ὁ ᾧ ποτ·
καὶ πάντ' ἐνέγκης, οὐδὲν οἷσις ἀξιον·
ὁ καὶ πένης δίδωσι, ὅστις πρόσθε ὄρε·
μίανωμα πόρνης, ἀγνὸς οὐ μὲνίρεται·

Μ ἡδὲν ποτ' ὄξῃ μὴ δὲ πῶν μικρὸν θεῶν·
θεοῦ γὰρ ὅτι πρὶν λαβεῖν· τί οὕτω λέγων,
καλέπης τοῦ σωτοῦ μὴ δοῦς ; καὶ τοῦ χέους,
ἀναγίγασσε πειθότω, σάτω φέρει τε·

〇〇

- Γ** αὐτὸν γὰρ νόμιζε τόνδε τὸν βίον.
 ὡς πραγματεύσῃ, κέρδους αὐτὰλμαγμα γὰρ
 μικρῶν τὰ μείζω, καὶ ῥέοντ' αἰδέων.
 ὡς δ' αὖ παρὲλθῃ, καίρῳ ἄλλον οὐκ ἔχεις.
- Γ** οὐκ ἐστὶν ὁ προκείμενος σφόδρος.
 πλείων δ' ὁ μισθός· μὴ βλάβῃ τὸ πᾶν ἅμα,
 τοῦ παντὸς ἀρθῆς, καὶ πλείεις οὐ πᾶν ἅμα.
 καὶ ἴσῃ πείρᾳ πολλαίης τοῦ δυσμενοῦς.
- Μ** ἢ σφόδρα θαρρῆν, μὴ δ' ἀπελπίσῃ ἄγαν.
 τὸ μὲν, γὰρ ἐκλύει σε· τῷ δ' αὖ ἀπέπῃ.
 τὸ μὲν, καὶ τόρτον· τοῦ δ' ἔργου· τοῦ δ' οὐ φθόνος.
 οὐχ ὥς ὁδοῦ τὸ λείπον ἀχρεῖσι πάντων.
- Μ** ἢ θάρμον ἀπείρῃ, ἐμμένειν δ' οἷς ἀνείνης.
 κρείσσον προῖν πτῖν, ἢ τί κόπτῃ τοῦ καλοῦ.
 καὶ γὰρ κακοὺς καλοῦ μὲν, οὐχὶ τοὺς καίτω,
 τοὺς δ' ὡς ἔχῃ· φωθῶσι, πῖ πτῖνται σμέγα.
- Σ** πινθὴρ ἀνὰ πτῖν καὶ βραχὺς πολλὴ φλόγα,
 καὶ σπέρμ' ἐχέειν πολέμῳ διώλεσε.
 τοῦτ' οὕτω ὁρᾶν, ἐκκλίνει καὶ μικρὸν βλάβος.
 μικρὸν μὲν ὅστις, εἰς δὲ μείζον ὀρέχεται.
- Ε** βόνα σμυρὸν πλείον, ἢ τὰ τῶν πέλας.
 τὸ μὲν, γὰρ, αὐτὸς κέρδιεν, τόδ' οἱ πέλας.
 κρείσσον λογισμὸς πράξεων, ἢ χρημάτων.
 τὰ μὲν, γὰρ ὅστις τῆς φθορᾶς, τὰ δ' ἴσεται.
- Ο** νοῦς αἰετοῦ καὶ μνῆσις τυπούμενος
 θεοῖς νοήμασι τε, καὶ βίου λόγοις.
 γλώσσῃ δὲ φείδου. καὶ γὰρ οὐκ ὁλῶ τὸν
 βλάπτῃ· τὸ κέρδος δ' ἦτορ οὐκ ἐμμένει.
- Ο** ψευσὴν παρὰ με· πολλὴ ἀλλ' ἐχέει.
 εἰδῶλον οὐκ ἔστιν τῆς ἀμαρτίας.
 εἰδῶλον ἐστὶν πείραν· προῖν ἐκπεφύγα μὲν.
 βαθμοὶ τὰ δ' εἰσι τῆς πλάνης τοῦ δυσμενοῦς.
- Κ** ἡρώτα δὲ τα φράσαι πρὸς φαύλους λόγους,
 ὧν τὰ τῶν πᾶν ἐκμελῇ λιγυσμάτων.
 τοῖς δ' αὖ καλοῖς τε, καὶ κακοῖς, αἰετὶς
 εἰπεῖν, ἀκούσαι, καὶ σφάλλει μικρὸν μέσον.

Μὲν

Ferias puta esse hanc uitam,
 Si negociaueris, lucrum. permutatio. n. est.
 Paruorū cū magnis, & cū caducis aeternorum.
 Si uero prætereant feriæ: aliud tempus non habes.
Multus quidem est propositus cursus,
 Amplior uero merces. ne uidens totum simul:
 A toto tollaris. & non totum nauigas simul.
 Atq; hoc tentatio sæpe diaboli facit.
Ne nimium confide: neq; despera nimis.
 Hoc. n. dissoluit te: ab hoc euerteris.
 Hoc quidē perficias: huic uero inhæreas. at huius nō inuidia.
 Non ut uiæ reliquum inutile reddit laborem.
Ne immodeste res aggredere: mane uero in iis: quæ iudices.
 Melius sensim procedere: q̃ aliquid abrumpere boni,
 Et. n. malos uocamus: non qui inferius,
 Sed qui cum eleuati fuerint: ceciderunt ualde.
Scintilla accendit uel breuis multā flammam.
 Et semen uiperæ sæpe perdidit.
 Hoc itaq; uidens: uita uel paruam læsionem.
 Parua quidem est: sed in maius procedit.
Scrutare quæ tua sunt magis: q̃ quæ propinquorum.
 Hoc. n. ipse lucraberis: illud propinqui.
 Melior consyderatio actuum, q̃ pecuniarum.
 Hæ n. sunt corruptionis: illi uero permanent.
Mens semper tibi laboret impressa
 Diuinis cogitationibus q̃ & uitæ orationibus.
 Linguae uero abstine. & enim facilius
 Ad nocendum. lucrum uero minus bene mota.
Visio corripuit me: tamen detenta est.
 Simulachrum non constitui peccati.
 Simulachrum stetit: conatum effugimus.
 Gradus hæc sunt deceptionis diabolicæ.
Cera aures obstrue ad prauos sermones:
 Ad q̃ cantuū delectabilium suauitates molles.
 Rursus uero honestis q̃ & bonis semper præbe
 Dicendo, audiendo, & fac paruum medium.

Grego. O

Ne supra modū odorum soluaris effœminationibus,
 Tactusq; leuitatibus, neq; gustibus.
 Quid unq; uiriliter ages ab his uictus?
 Seorsum sunt mulierum, & masculorum suauitates.
 Da inquit uenter si cibo accepto tēperatus fueris,
 Dabo prompte. si uero inferioribus dederis
 Stercus: accipies quidem: sed non copiosum.
 At si continens fueris: dabimus & copiosum.
 Rissus risu bene sapientibus dignus,
 Maxime quidem omnis, magis uero meretricius.
 Rissus inordinatus effert & lachrymam.
 Meliores tristes mores, q̄ immodesti.
 Pulchritudinem esse puta mentium ornamentum:
 Non quod pingunt manus, aut dissoluit tempus:
 Sed quæ uisu mentis prudentis cognoscitur,
 Turpitudinē uero pariter mentium inornatum.
 Mœrores præcesserunt, uoluptates, cōfidentia, timore:
 Diuitia paupertas: gloria: dedecus: sedes:
 Fluant ut uolunt, nihil attingit
 Ex iis: quæ non pmanent hominem bene confirmatum.
 Exaltare uita potius, q̄ cogitatione.
 Illa quidem deificat te: hac uero decidis admodū.
 Consequeris uero hoc non paruis mensus.
 Et si plurimū eleueris: infra mandata eris.
 Gloriam sequere neq; omnem, neq; nimis.
 Melius. n. esse, q̄ uideri. si uero immoderatus es:
 Nec inanem uenare, nec nouam.
 Quid. n. simia lucrum, si uideatur leo?
 Lauda quidem alium, sed tu ne glorieris laudatus.
 Nam timendū est te laudibus carere.
 Sed ne alium quidem statim ante: q̄ experientia didiceris.
 Ne forte prauus uisus: sit tibi dedecori.
 Male audire melius, q̄ male dicere.
 Cum proponat quis alium in reprehensionem:
 Ut lætificet te: te ipsum positum arbitrare.
 Sic maxime indignaberis oratione.

ΕΑ ἡ σφρόβρα δ' ὀσμῶν ἐκλύου θηλύσμιαν,
 ἀφῆς τε λήθῃσι, μὴ δὲ χεύουσιν.
 τί αὖ ποτ' ἀνορίσαιο τῶνδ' ἡτῶμνος;
 χωρὶς γυναικῶν, καὶ ῥέονων ἡδύσμιατα.
 Α ὅς ἐπε γαστήρ· λυ' λαβοῦντα σφρονῆς,
 δῶκε προθύμως· λυ' δὲ τοῖς κατὰ δίδως,
 κόπρον λάβοις μὲν, ἀλλ' ὅμως μὴ πλουσία.
 εἰ δ' οὖν κατὰ χροῖσ, δῶσσι μὲν καὶ πλουσία.
 Γ ἔλως γέλωτος δὲ φρονούσιν, ἄξιός.
 μάλισται μὲν, πᾶς· τὸ πλεόν δ', ὁ πορνικός.
 γέλως ἄτακτος, ἐκφύει καὶ δάκρυον.
 κρείσσον κατὰ φῆς ἦθος, ἢ τεθυμμένον.
 Κ ἄλλος νόμιζε πλὴν φρονῶν δόκσιμῃ,
 οὐχ ὡς γράφουσι χεῖροσ, ἢ λυ' χρόνος.
 ὅτ' αὖ δ' ὅτ' αὖ νοῦ σφρονος γνωρίζεται,
 αἰσχος δ' ὁμοίως τῇ φρονῶν ἀκροσμία.
 Α ὕπαι προῆλθον· ἡδοναί· θάρρη· φόβοι.
 πλουτός· πενία· δόξα· δύσκλητα· θρόνοι.
 εἰπώσιν ὡς θέλουσιν· οὐδὲν ἄπ' εἶται.
 πῶν οὐ μινόντων, αἰσχος δὲ βεβηκότος.
 Υ ἦτορ βίω τὸ πλεῖον, ἢ φρονήματα.
 ὁμῶς, θεοὶ σε· τῶ δὲ καὶ πίπτει μέγα.
 τεύχεα δὲ γούρου, μὴ μικροῖς μετ' οὐ μινος.
 καὶ πλεῖστον ἀφ' ἡσῃ, κατὰ τῆς ἐντολῆς.
 Δ ὅξαν δίδωκε, μήτε πᾶσι, μήτ' ἄλλαν.
 κρείσσον γὰρ εἶναι, τοῦ δοκεῖν· εἰ δ' ἄμετος εἶ,
 μὴ πλὴν καὶ λυ' θήρῃ, μήτε τὴν νέαν.
 τί γὰρ πειθήνῃ κέρδους, εἰ δοκεῖ λείων;
 Α ἴνδ' μὲν ἄλλον, μὴ φρόνδ' αἰνούνμνος.
 καὶ γὰρ δέος σε τῶν ἐπαίνων ὑπερεῖν.
 μήδ' ἄλλον δούσης, πρὶν γὰρ τῇ πείρᾳ μάθης.
 μή πως κακῶ φανείτωσ, αἰσχύνην ὀφλῇ.
 Κ αὖτως ἀκούει κρείσσον, ἢ λέγει κακῶς.
 ὅταν προῆλθῃ τις ἄλλον εἰς κωμωδία,
 ὡς δὲ φρονῶν σε, σαυτὸν ἐγκρίσσει δόξῃ.
 ὡς δ' αὖ μάλισται συχρᾶναι τῶ λόγῳ.

- Μ** ἡδὲν μέγ' εἴπωσ' ἀπὸ πλοῦτον πρὸ πεισμάτων.
 πολλοὺς πρὸς ὄρμον ἀπλοῦτον ἔδυσσάφου.
 πολλοὺς προσωρμίονθ' ἐν δίκῃ.
 μὴ ἀσπράξαι, μὴ ὀφθαλμοὺς τύχαι.
Κ ρεῖον καλῶς βιόοντα, καὶ ποινῶν,
 παρρησίαν πρὸς τὸν δαίμονα.
 ἢ μὴ καλοῖσθαι ἄλλων τ' ἀπαιτεῖσθαι δίκην,
 εἰ καὶ τὰ πάντα σὺ λόγῳ προβάλλεις.
Γ ρού τὰ πάντα καὶ θεὸν κτήσαι μόνον.
 εἰ γὰρ μερὶς χρεῶν ἄλλοις.
 εἰ δ' οὐ θέλεις τὰ πάντα, δὲ τὰ πλείονα.
 εἰ δ' οὐδὲ δῖος, τοῖς περὶ τοῦ δούλου.
Κ αλὸν τί, σιτῶν ἀρπάσαι, καὶ τοῦ φθόρου.
 χρῆσθαι χρῶσθαι μάλλον, ἢ τὰ πάντα ἔχειν.
 ὅς καὶ βασιλείαν, κλάσματος χαίρειται.
 χρῆσθαι σκέπει, δέφει τὸν πῶλλον δέφει.
Π ἔνης προσήλθον. εἴτ' ἀπὸ λθεῖ μὴ τυχεῖν.
 δέδοικα χρῆσθαι, μὴ κατὰ τῆς σῆς χρεῶς
 χρῆζων, ἀπέλθοι μὲν δὲ ἔμοις νόμοις.
 ὁ γὰρ τις οὐκ ἔδωκε, μὴ δ' ἐλπίσειτω.
Γ ἔνης ἀνδρὸς, οὐδὲν ἀσπράξαι.
 πρὸς τὸν θεὸν νόμιμα, καὶ μόνον βλέπει.
 σὺ δ' ἀγαλίστου ἀέρος γὰρ ὡς λόγος
 πολλὸς, καλῶς λεπτὸν ὄρεον ἀμφέπει.
Κ ρεῖον πενία μὴ δικάσαι κτήσεως.
 καὶ γὰρ νόσος γε, τῆς κακῆς δὲ ξίαν.
 λιμὸς μὲν, οὐ πῶς ἔσθαι δὲ φθαρῇ.
 τοῖς δ' αὖ κακίστοις, πόλεμος ἢ μοχθηρία.
Τ ἰδεώτης, ἢ δούλος, ἢ φάλη τομή;
 εἰς πᾶσι πλάσσει. εἰς νόμον. κρείσσον μίαν.
 ὑπὲρ τοῦ μὲν, ὡς δὲ σὺ δούλον λέγεις.
 ὅταν δὲ λυθῇς, τιμὴν ὅπως φανείσθαι.
Ο ἰδὲν τί καὶ μάλα οἱ θεοὶ;
 μὴ φθονέωσιν ἐννοεῖν τοῖς δαίμονι.
 ἐλπίδον καὶ δούλον ὁ δόπος γράφει.
 καὶ χρῆσθαι ὡς φθονέωσιν, ἀλλ' ἢ λυθῆναι.
 ΚΑΚΩΣ

Nil nimis dicas bene nauigans ante rudentes:
 Multis ad portū bene nauigans submersa est nauis.
 Multi portu potiti sunt ex tempestate.
 Vna tutela, non obicere fortunas.
 Melius bene uiuentem, ac laborantem,
 Libere quid loqui aduersus dominum:
 Quā non bonis florentem: exigi poenam:
 Et si omnia cum ratione profiscantur.
 Dimitte omnia: & deum posside solum.
 Es. n. distributor pecuniarum alienarum.
 Si uero non uis omnia, da plura:
 Si uero ne hoc quidem, superfluis sis pius.
 Pulchrum quid ab eruginibus eripere: & inuidia.
 Christum debitorem magis, q̄ omnia habet:
 Qui uel regnum frusto permutat.
 Christum operis, nutris q̄ pauperē nutriens.
 Pauper aduenit, deinde abiit non consecutus.
 rimeo Christe ne & ego tua manu
 Indigens: abeam indigus meis legibus.
 Quod enim quis non dedit: neq; speret.
 Paupere uiro nil tutius.
 Ad deum annuit, & solum spectat.
 Tu uero amplectere, aquila eni, (ut prouerbium
 multum) nido paruos pullos circum gubernat.
 Melior paupertas iniqua possessione.
 Nam morbus est malæ habitudinis,
 Fame quidem nullus facile confectus est.
 Sed rursus pessimis interitus prauitas est.
 Quid dominus, quid seruus, quid praua distributio?
 Vnus omnibus formator, una lex, unum iudicium.
 Seruiatur tibi quidem, sed tu conseruū uide.
 Cum autem solutus fueris, liberior apparebis.
 Ministri uero quid et maxime dei?
 ne fugiant esse beneuoli dominis.
 Liberū: & seruum mores describunt.
 Et Christus uisus est seruus, sed liberabat.

Grego. O ii

ράξατέ με, καὶ πιστεύετε. πάν, ὃ δίδωσί μοι ὁ πατήρ, πρὸς ἐμὲ ἦξει
 καὶ ἦν ἐρχόμενον πρὸς με, οὐ μὴ ἐκβαλῶ ἔξω. ὅτι καὶ ταβέβηκα ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ, οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμ-
 ψαντός με. τοῦτο δὲ ὅτι τὸ θέλημα τὸ πέμψαντός με παῖς, ἵνα πάν,
 ὃ δίδωκέ μοι, μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχά-
 τη ἡμέρᾳ. τοῦτο δὲ ὅτι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με παῖς, ἵνα
 πᾶς ὁ θεωρῶν ἦν υἱόν, καὶ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον. καὶ
 ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. ἐγὼ γὰρ οἶδω οἱ ἰσχυροὶ περὶ αὐ-
 τοῦ, ὅτι εἶπεν, ἐγὼ εἰμι ὁ ἀρ'τος, ὃ ἐκ τῶ ὕδατος καὶ σαβῆς, καὶ ἔλεγον,
 οὐχ οὗτός ἐστιν ἰησοῦς ὁ υἱὸς ἰωσήφ, οὐδ' ἡμεῖς οἴδαμεν ἦν πατήρ, καὶ
 πλὴν μητέρας; πῶς οὖν λέγει οὗτος, ὅτι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ταβέβηκα. ἀπε-
 κρίθη οὖν ὁ ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. μὴ γογγύζετε μετὰ ἀλλήλων. οὐ-
 θέος διατάσσεται ἐλθεῖν πρὸς με, ἐὰν μὴ ὁ πατήρ ὁ πέμψας με, ἐλκύσῃ
 αὐτόν. καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. ἐστὶ γέγραμμένον
 ἐν τοῖς προφήταις, καὶ ἔσονται πάντες διδασκτοὶ θεοῦ. πᾶς ὁ ἀκού-
 ων πατρὸς τοῦ παῖός μου, καὶ μαρτυρῶν, ἔρχεται πρὸς με, ὅτι ἦν πα-
 τέρας τις ἐώρακεν, εἰ μὴ ὁ ὢν πατὴρ τοῦ θεοῦ, οὗτος ἐώρακε ἦν πατή-
 ρα. ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν. ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ἔχει ζωὴν αἰώνιον.
 ἐγὼ εἰμι ὁ ἀρ'τος τῆς ζωῆς. οἱ πατέρες ὑμῶν ἔφαγον τὸ μάννα ἐν τῇ
 ἐρήμῳ, καὶ ἀπέθανον. οὗτός ἐστιν ὁ ἀρ'τος, ὃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ταβεί-
 νων, ἵνα τις ἐξ αὐτοῦ φάγῃ, καὶ μὴ ἀποθάνῃ. ἐγὼ εἰμι ἀρ'τος ὁ ζῶν,
 ὃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ταβῆς. ἐὰν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἀρ'του, ζήσε-
 ται εἰς ἦν αἰῶνα. καὶ ὁ ἀρ'τος δὲ, ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σάρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ
 δώσω ὑπὲρ τῆς τῆς κόσμου ζωῆς. ἐμάχοντο οὖν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἰου-
 δαῖοι λέγοντες. πῶς διατάσσεται ὁτοῦτο ἡμῖν δοῦναι τὴν σάρκα φαγεῖν;
 εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ ἰησοῦς. ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν. ἐὰν μὴ φάγητε τὴν
 σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πίνητε τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν
 ἐν ἑαυτοῖς. ὁ ζῶν μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν
 αἰώνιον. καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ἡ γὰρ σάρξ
 μου, ἀληθῶς ἐστὶ βρωσίς, καὶ τὸ αἷμά μου, ἀληθῶς ἐστὶ πόσις. ὁ ζῶ-
 ν μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐ-
 τῷ. καὶ ὁ ἀπέσειλέ με ὁ ζῶν πατήρ, καὶ ἐγὼ ζωὴν τὸν πατέρα, καὶ ὁ
 ζῶν με, καὶ κείνος ζήσει δι' ἐμέ. οὗτός ἐστιν ὁ ἀρ'τος, ὃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
 καὶ ταβῆς.

ζεῖται τὸ λοιπὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐφεξῆς τετραδίου.

distis & nō credidistis. Omne quod dat mihi pater ad me ueniet:
& eum, qui uenit ad me: non eiiciam foras: quia descendi de
cœlo: non ut faciam uoluntatem meam: sed uoluntatē ei⁹: q̄ mī
sit me. Hęc est enim uoluntas eius qui misit me patris: ut omne
quod dedit mihi: non perdam ex eo: sed resuscitē illud ī nouissi
mo die. Hęc est autem uoluntas patris mei: qui misit me: ut
omnis, qui uidet filium, & credit ī eum: habeat uitam æternā: &
ego resuscitabo eū ī nouissio die. murmurabāt ergo iudæi die il
lo: quia dixisset: ego sū panis uiu⁹: q̄ de cœlo descēdi. et dicebāt:
Nonne hic est Iesus filius Ioseph: cuius nos nouimus patrem &
matrem? Quomodo ergo dicit hic: quia de cœlo descēdi? Rñ
dit ergo Iesus & dixit eis: Nolite murmurare inuicem. Ne
mo potest uenire ad me: nisi pater: qui misit me: traxerit
eum: & ego resuscitabo eum in nouissimo die. Est scriptum
in prophetis. Erunt omnes docibiles dei. Omnis qui audi
uit a patre: & didicit uenire ad me, non quia pa
trem uidit quisq̄. nisi is qui est a deo: hic uidit pa
trem. Amen amē dico uobis: q̄ credit in me habet uitā æternā.
Ego sum panis uitæ. Patres uestri manducauerunt manna in
deserto & mortui sunt. Hic est panis de cœlo descen
dēs: ut si quis ex ipso māducauerit: nō moriā. Ego sū p̄is uiu⁹:
qui de cœlo descendi: si quis manducauerit ex hoc pane: ui
uet in æternū. Et panis, quē ego dabo caro mea est: quam ego
dabo pro mundi uita. Litigabant ergo iudæi
ad iuicē dicētes: Quō pōt hic nob̄ carnē suā dā ad māducādū?
Dixit ergo eis Iesus. Amē amē dico uobis: nisi māducaueritis
carnem filii hominis & biberitis eius sanguinē: nō hēbitis uitā
ī uob̄. Qui māducat meā carnē: & bibit meū sanguinē: hēt uitā
æternam: & ego resuscitabo eum in nouissimo die. Caro enim
mea uere est cibus: & sanguis meus uere est porus. Qui mandu
cat meam carnem, & bibit meū sanguinē, ī me māet & ego ī il
lo. Sicut misit me uiuēs pater: & ego uiuo ppter patrem: & qui
māducat me: & ipse uiuet propter me. Hic ē panis: qui de cœlo
descendit

Quare reliquum in medio sequentis quaternionis.

Malus autem audire erubescere: non ignobilis.
Genus. n. sunt: qui olim putruerunt.
Generis principium esse, melius: q̄ soluere genus.
Quod honestum est esse, q̄ ex honestis natum esse.
Dei solius, diuinorumq; inexplēbiter habes:
Qui accipientibus & plus gratificatur.
sitiens sitiri abunde semper fluens.
in cæteris uero & patere uinci.
Ne omnia uince. neq; semper studium habe.
Bene uinci melius, q̄ uincere male.
Nam luctator non substratus
Omnino uincitur. sæpe uero superior.
Et damno afficiare aliquo. hoc sæpe lucrum.
Sicut purgare plantam ad fertilitatem.
Si uero non bene quid addis iis: quæ nunc habes:
Materiæ fers ignem, aut morbum corpori.
Si nil debes deo ultionis:
Neq; ipse sis debitoribus misericors.
Si uero scis debere, & tu præbe te mitem.
Misericordia enim misericordia a deo ponderatur.
Cum aliquando iniuria accenderit tuam mentem:
Memento Christi illius uulnerum.
Quanta q̄ portio hæc sunt eorum, quæ dominus.
Sed quod incerore afficit, ut aqua extingues.
Amor, Ebrietas, Zelotypiaq; & dæmon æqua.
Ad quos accessere: sapientiam obruerunt.
Liquatio. oratio. lachryma medicinæ.
Hæc medicina nostrarum ægritudinum.
Iusiurandum fuge omne. Quomodo igitur persuadebimus?
Oratione, moribusq; orationem probantibus.
Negatio est dei falsum iusiurandum.
Quid opus est tibi deo? mores medios pone.
Quod probitatis præceptum est compendiosissimum?
Talis sis amicis, & proximis:
Quales tibi hos esse uis.
Et quod compendiosius? Christi passionēs.

Κ αὐτὸς δ' ἀκούων αἰχλὺν οὐ, μὴ διουγένησ.
 γλυκὺς γὰρ εἰσιν οἱ πόλλαι σέσηπότες.
 γένους προαρχεῖν κρείσσον, ἢ λυγρὸν γένος,
 ὡς χαλὸν εἶναι, ἢ χαλὸν πεφυμέναι.
 Θ εὐδὲ μόνου, θείων τε ἀπαλήτως ἔχειν.
 δε τοῖς λαβοῦσι καὶ πλεον χρεῖζεται.
 διψῶν, τὸ διψᾷ δ' ἀφ' ἰόνως αἰεὶ ῥέων.
 ἐν τοῖς δὲ λοιποῖς, καὶ φέρην ἡσυχίᾳ.
 Μ ἢ πάντα νικῶν, μήδ' αἰεὶ ἀποδὴν ἔχει.
 χαλῶς κρατεῖσθαι κρείσσον, ἢ νικῶν χαλῶς.
 καὶ γὰρ παλαιότης οὐχ ὁ κείμηνος ἡμέτω,
 πάντως κρατεῖται. πολέμους δ' ὑπερτέρους.
 Κ αὖ ζήμιον τίς τ' αἶψα κέρδιον πολέμους,
 ὡς πρὸς χαλαρὰν φυγὴν εἰς ὄλεον πίαν.
 εἰδὲν χαλῶς τί προστιθεῖς, οἷς νῦν ἔχεις,
 ὕλη φέρει πῦρ, ἢ νόσον τῷ σώματι.
 Ε ἰ μὲν δὲ φέρει τῷ θεῷ τιμωρίας,
 μήδ' αὐτὸς ἴσθι γὰρ ὅφλουσι συμπαθῆς.
 εἰδὲν οἷα φέρει, καὶ προσχρησὼν τὸ πρᾶον.
 οἷα γὰρ οἷα τῷ θεῷ σαθὴ μίξεται.
 Ο τὰν ποθ' ὕβρις ἐκείνη τὴν σὴν φρένα,
 μνήσθῃ τι χρίσθαι, τῶν ἐκείνου βλαμμάτων,
 πόση τε μοῖρα ταῦτα, τῶν γὰρ δεσποῦ.
 ὡς δ' αὖ τὸ λυποῦν, ὡς πρὸς ὕδατι σβέσταις.
 Ε ρως, μέθυ, ξηλότης, καὶ δαίμων, ἴσα.
 οἷς αὖ προστέλῃ φρονεῖν ἐπέλυσαι.
 τῇ ξίσι. προσσηχί. δαίμων. τὰ φέρμαθα.
 ἢ δ' ἰατρία τῶν ἐμῶν νοσημάτων.
 Ο ρκον δὲ φεῦγε πάντα. πῶς οὖν πείσομεν
 λόγῳ βότῳ τε τὸν λόγον πεισομένων;
 ἀρνησὶς ὅτι γὰρ θεοῦ ἰδουρμία.
 τί δαί θεοῦ σοι; τὸν βόπον μέσον τίθη.
 Τ ἰ χρηστόπινος δόγμα σωτομώτερον;
 τοιοῦτος ἴσθι γὰρ φίλοις, καὶ γὰρ πέλας,
 οἷους σε αὖ τῷ τούτῳ τυγχάνειν θέλεις.
 καὶ σωτομώτερόν τι τὰ χρίσθαι πάθη.

- Π ἰσοῦ δ' αἰλου νόμιζε μῆδ' ἐν ἄξεισιν,
 ὃν οὐ κρατῆρ' ἐδίξε, καίρου δ' ἡ Ζάλη,
 ὃς οὐ χερίζειτ', ἢ μόνον τὸ συμφέρον.
 εἴχρασ' ὄρους γίνωσκε, φιλίας δ' ἡ μή.
- Τ ἄλλα βλέπων ὀφθαλμοῖς, αὐτὸν οὐ βλέπει.
 ἀλλ' οὐδὲ τὰλλα, λυγρὰν λημμάτων τύχη.
 τούτου χεῖρ, σύμβολον εἰς ἅπαντ' ἔχειν.
 καὶ γὰρ χειρὸς χεῖρ, καὶ πόδες ποὺς ἐνδεής.
- Ε ἰ γὰρ καλὸς ἐποιονοθετοῦ μινος,
 οὐκ ἐνθάπῃσιν γὰρ κακοῖς γελώμενος.
 ὅταν ποτ' αἰσθῶν ἐννοῇς, νόμιζέ σοι
 πολλοὺς παρῆναι, καὶ σεαυτὸν ἐνδέσπον.
- Α εἰ προτίμα τοὺς καλοὺς τῶν μὴ καλῶν.
 κακοῖς δ' ὁμιλῶν, καὶ κακὸς πᾶντι πῶς ἔσῃ.
 κακοῦ παρ' ἀνδρὸς μήποτε χρῆσθ' ὀπίσθης.
 ζητεῖ γὰρ ὧν βίωκε σὺ πᾶν ὥμῳ ἔχειν.
- Ε γὰρ πικρὸς ἐκλέγῃ καὶ δυσμενοῦς.
 τὰς γὰρ λαβὰς φεύγοντας, ἀσφαλεστέρας
 εἶναι παραινῶ, καὶ τὸ πικρὸν φάρμακον.
 ὁ μὲν δέδοικα, καὶ τὸ ἡδὺ μέμφομαι.
- Κ αλοὺς ἀμείβου, τοὺς κακοὺς περιφρόνῃ.
 καὶ γὰρ τίς σε κείδω τοῦ παθεῖν μῆδ' ἐν, χεῖρ,
 ὥσπερ καλοὺς καὶ τοὺςδε ποιήσῃ χρόνῳ.
 τῷ μακροθύμῳ, χρηστέῃσιν, καλὴ δόσις.
- Γ ἄσι μὲν ἴσθι χρῆσθ' ἐπὶ τοῦ ἀνέμου.
 πλεόν δέ, τίς ἐπίστατο, χεῖρ, λείψ;
 τίς αὖ σε πεισέσσει γὰρ ξένοις καλὸν
 εἶναι, τὸν οὐ δίκαιον, οἷς ὀφείλεται;
- Τ ἰπᾶντα τὸν δύστηνον αἰτιώμεθα
 ἐχθρὸν, διδόντες τῷ βίῳ ἔξουσίαν;
 μέμφου σεαυτὸν, ἢ τὸ πᾶν, ἢ τὸ πλεόν.
 τὸ πῦρ παρ' ἡμῶν ἡδὲ φλόξ, τοῦ πνεύματος.
- Μ ἡ σφόδρ' ἐπεὶ ταῦτα γινώσκεις ἐνυπνίων,
 μήδ' οὐ πτόνην εἰς ἅπαντ' ἔχειν φρένας,
 μήδ' οὐ πτόν μοι δεξιῇ φαντάσματος.
 λόγος τὰ δ' ἔστι παλλάκις τῷ δυσμενοῦς.

Fido amico puta nihil dignum:
 quem non poculum ostendit: sed temporis fortuna,
 Qui non gratificatur, q̄ solum conducibile.
 Inimicitiarum terminos cognosce: Amicitiae uero minime.
 Alia uidens oculus: se ipsam non uidet.
 Sed neq; alia: si nimis lippus fuerit.
 h. u. s. rei gratia consultorem ad omnia habe.
 Nam manu manus, & pede pes indiget.
 Si bonos sequeris admonitus:
 ne te pudeat a malis derideri.
 Cum aliquando turpe cogites: puta tibi
 Multos adesse: & te tui ipsius pudeat.
 Semper pluris facias bonos, q̄ non bonos.
 Cum malis consuetudinem habes, & malus oīno eris.
 malo a uiro nunq̄ bonum accipe:
 Quærit eorum: quæ in uita fecit: ueniam habere.
 Ego quid lucri eligo uel ab inimico.
 Nam ansas fugientes tutiores
 esse moneo: & amaram medicinam.
 Tamen timeo: & suauem culpo.
 Bonos remunerare: malos despice.
 Et his habenda gratia est: si nihil noceatur.
 Vt bonos & hos facias tempore.
 Magnanimitate. bonitas pulchrum donum.
 Omnibus sis bonus: si hoc robur.
 Magis autem proximis. cuius gratia id dico?
 Quis te credet hospitibus bonum
 esse, non iustum: quibus debetur?
 Cur in omnibus miserum accusamus.
 Satanam. cum dederimus uitæ potestatem?
 Accusa te ipsum aut omnino, aut magis.
 Ignis a nobis: flamma uero a uento.
 Ne ualde sequere lusus somniorum,
 Ne attonitâ ad omnia habe mentem.
 Ne uola mihi dextris uisionibus.
 Insidiæ hæc sunt sæpe Satanæ.

Spes proponatur dextri omnis finis.
 Si enī auxiliator est quis peioris:
 Quomodo non boni iustum est esse, & amplius?
 Non enim fero malo uictus.
 Existima fortuna prudentiam tutiorem.
 Hæc enim est rerum impetus.
 Hæc uero gubernatio nihil disciplina
 Puta melius: quæ sola possidetur.
 Factiuum ostende non malefaciendo:
 Sed bene quid faciendo: si uis esse deus.
 Hoc est uiri scientis affinitatem.
 Interficit autem facile & pastinaca & scorpio.
 Turpe est iuuenem sene imbecillorem
 esse: senē uero imprudentiorem iuuenē.
 Tamen hic quidem secundum tempus sit ualde sapiens
 Hunc uero pulcherrimum & ante tempus sapere.
 Semper quidem exerce salutem.
 Occasio uero maxime uitæ solutio.
 Senectus uenit. exitum præco clamat.
 Vnusquisq; instruare prope enim iudicium.
 Finis sermonis: duplex quædam negatio dei
 Opere, uerboq; ne surripere circumspecte.
 Semper persequitur occultis luctamentis:
 Ne indigeas ultimarum purgationum:

F I N I S.

AA CC EE GG II LL NN Quinterniones. OO ue
 ro est duernio.
 BB DD FF HH KK MM quaterniones.

Venetiis ex Aldi Academia mense Iunio. M. DIIII

- Ε λπίς προκείσθω δεξιού παυτὸς τέλους.
εἰ γὰρ ὁ δὲ ὅστις τοῦ χείρονος,
πῶς οὐ καλοῦ δίκαιον εἶναι καὶ πλεόν;
οὐ γὰρ φέρωγε τῷ κακῷ νικῶμενος.
- Η γὰρ τύχης φρόνησιν ἀσφαλέστεραν.
ἡμῶν, γὰρ ὅστις πραγμάτων καύφη φορὰ,
ἢ δ' οἰακισμός. μὴ δὲ ἐν πᾶσι δέυσσας
νόμιζε κρείσσον, ἢ μόνη κεκτημένων.
- Τ ὁ φρασεῖν δέικνυε, μὴ τῷ φρασεῖν κακῶς,
τῷ δ' οὐ τι ποιεῖν, εἰ θέλεις εἶναι θεός.
τὸ δ' ὅστις ἀφ' ὅσους εἰδὼς τὸ συγγενές.
κτείνει δὲ ῥᾶστα καὶ βυτῶν, καὶ σφοδρώς.
- Α ἰσχυρὸν νέον γέροντος ἀσθενέστερον
εἶναι, γέροντα δ' ἀφρονέστερον νέου.
ὁ μὲν, ὁ μὲν, καὶ ὁ ἄλλος ἐστὶ πάλιν σφοδρός.
τὸν δὲ, κρείσσον καὶ πρὸ ἄλλων σφρονεῖν.
- Α εἰ μὲν ὁ γὰρ ὅστις πᾶσι σωτηρίαν.
καμρὸς ὃ δὲ μάλιστα, ἢ βίου λύσις.
τὸ γὰρ εἶναι ἡλθον. ἐξ ὅσων κήρυξε βοᾷ.
πᾶς οὐδέ πῃ σου. πᾶσι τοῖς γὰρ ἡ κρείσσις.
- Γ ὁ γὰρ λόγου, δῖος ὅστις ἀφ' ἡμῶν θεοῦ
ὁ γὰρ, λόγῳ τέ. μὴ κλαπῆς περισσόπει.
ἀεὶ δῖος λαθεῖσις πᾶσι λαίμασι.
μή πως δεηθῆς ἐσχάτων καὶ ἀσπίων.

Τ Ε Λ Ο Σ .

005266465

